

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ข่าวร่วมเจ้า บ่าวร่วมนาย (ตอนที่ 251)**

จิวอี้คิดสังหารขงเบ้งมิใช่เพราะความโกรธแค้นขงเบ้งเป็นการส่วนตัว แต่เป็นเพราะเกรงว่าสติปัญญาความคิดของขงเบ้งที่เหนือกว่าตัวจิวอี้เองนั้น จะเป็นอันตรายต่อแคว้นกั๋งตั้งในวันหน้า แต่ครั้งได้ฟังข้อเสนอของโจโฉให้อาศัยจูกัดกินผู้เป็นพี่ชายของขงเบ้งชักจูงให้ขงเบ้งตีจากเล่าปี่มารับราชการด้วยแคว้นกั๋งตั้งอันจะเป็นประโยชน์ต่อแคว้นกั๋งตั้งในอนาคต จิวอี้ก็เห็นชอบกับข้อเสนอ

จิวอี้ได้ยกย่องความคิดของโจโฉเป็นอันมากว่าข้อเสนอที่ให้จูกัดกินชักจูงขงเบ้งมาเป็นฝ่ายกั๋งตั้งนั้น นอกจากจะได้ประโยชน์แก่ กั๋งตั้งในปัจจุบันในการทำสงครามกับโจโฉแล้ว ยังจะขจัดภัยอันตรายจากฝ่ายเล่าปี่ในอนาคตอีกด้วย แล้วว่าในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้า จะเชิญจูกัดกินมาว่ากล่าวให้ทำตามแผนการความคิดของท่าน โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาจิวอี้กลับออกไป

ความคิดจิตใจของจิวอี้มิได้คิดเห็นเอาผลประโยชน์ของส่วนตัวเป็นที่ตั้ง หากคิดเอาแต่ผลประโยชน์ของกั๋งตั้งเป็นหลักชัย เพราะถ้าหากขงเบ้งยอมรับราชการด้วยกั๋งตั้งแล้ว ด้วยสติปัญญาความสามารถของขงเบ้งย่อมทำให้ขงเบ้งกลายเป็นคู่แข่งในทางราชการกับจิวอี้ แต่จิวอี้มิได้นึกถึงจริยธรรมหรือหวั่นเกรงในเรื่องนี้ กลับหวังเอาแต่ประโยชน์ของกั๋งตั้งเป็นหลักแห่งการตัดสินใจ ต่างกันอย่างลิบลิบกับนักการเมืองในชั้นหลังที่พยายามกีดกันคนดีมีฝีมือไม่ให้เข้ามาร่วมงาน แม้หากเข้ามาร่วมงานการเมืองแล้วก็พยายามกีดกันทำลายด้วยเกรงว่าจะเป็นผู้แข่ง ซึ่งเป็นความคิดที่เห็นแก่ตัวและถือเอาประโยชน์ตนเป็นที่ตั้งยิ่งกว่าประโยชน์ของบ้านเมือง

ความรักและความซิงของวีรชนกับทรชนนั้นต่างกันตรงที่วีรชนรักชาติมากกว่ารักตัว จะซิงใครก็เพราะผู้เป็นอันตรายต่อชาติมิใช่เพราะเป็นผู้แข่งหรืออันตรายต่อตัว ต่างกับทรชนจะรักจะซิงใครก็ถือเอาประโยชน์ตนเป็นใหญ่กว่าประโยชน์ของชาติบ้านเมือง

ในวันรุ่งขึ้นจิวอี้ได้ไปที่กองบัญชาการทหารสวนหน้าซึ่งตั้งอยู่ชายทะเลอันเป็นที่นัดชุมนุมพลเพื่อเตรียมความพร้อมในการเคลื่อนทัพสู่สมรภูมิ บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงของแคว้นกั๋งตั้งได้ชุมนุมพร้อมกันตามคำสั่งของจิวอี้เมื่อวันวาน

จิวอี้ได้ตรวจพลทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนที่มาพร้อมกันในที่นั้น ปรากฏว่าขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนได้มาชุมนุมอย่างพร้อมเพรียงกัน ชาติก็แต่เทียเถารองผู้บัญชาการใหญ่ไม่มาร่วมชุมนุมตามคำสั่ง คงมีแต่เทียจู้ผู้บุตรมาแทน

จิวอี้เห็นดังนั้นก็สงสัยจึงไต่ถามเทียจู้ว่าเทียเถาบิดาท่านเหตุไฉนจึงไม่มาร่วมงานตรวจพลในครั้งนี้ เทียจู้ได้รายงานจิวอี้ว่า หลังจากกลับบ้านเมื่อวันวานแล้ว เทียเถาบิดาข้าพเจ้าป่วยอยู่ไม่สามารถมาร่วมงานในวันนี้ได้ จึงให้ข้าพเจ้ามาแทนเพื่อรายงานความต่อท่าน ความจริงเทียเถาเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นผู้ใหญ่ของแคว้นกั๋งตั้งตั้งแต่ครั้งซุนเกียน มีอาวุโสด้วยวัยและยศยิ่งกว่าจิวอี้ มีฐานะเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ของเมืองกั๋งตั้ง แต่มาครั้งนี้ซุนกวนกลับไว้วางใจตั้งให้จิวอี้ซึ่งยังหนุ่มอยู่เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพที่จะทำสงครามกับโจโฉ เทียเถาจึงมีมานะว่าตัวเราเป็นผู้ใหญ่กลับกลายเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของจิวอี้ซึ่งเป็นผู้น้อย หากเข้าร่วมประชุมครั้งใด ก็ต้องนั่งในที่อันต่ำกว่า จะได้รับความอับยศแก่คนทั้งปวง เทียเถาน้อย ใจตัวดังนั้นจึงสร้างทำเป็นป่วยแล้วให้เทียจู้บุตรมารายงานความแก่จิวอี้แทนตัว

จิวอี้ฟังความจากเทียจู้แล้วรู้สึกประหวั่นใจว่าน่าจะมีคาน้ำความน้อยอยู่เบื้องหลังแต่เนื่องจากเทียเถาเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ทั้งได้ให้บุตรมาแจ้งความขัดข้องที่มาร่วมชุมนุมมิได้ จิวอี้จึงเกรงใจมิไต่ถามเอาความอีกต่อไป

ครั้นจิวอี้ตรวจพลเสร็จสิ้นแล้ว จึงลุกขึ้นกล่าวประกาศแก่คนทั้งปวงว่า "กองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก อันเราจะคิดอ่านทำการนั้นจะโลเลมิได้ ท่านทั้งปวงจะทำการด้วยเรา ใครอย่าเกียจ คร้านย่อหย่อน ถ้าผู้ใดมีเต็มใจข่มขืนทำการ เราก็จะตัดศีรษะเสียตามพระอัยการศึก" ว่าแล้วจิวอี้จึงประกาศถึงความชอบธรรมของกองทัพกั๋งตั้งว่าโจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติ ใช้อำนาจเผด็จการทรราชข่มเหงรังแกอาณา ประชากร และยังกักขังพระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้ในพระบรมมหาราชวัง เป็นภาระหน้าที่ของปวงชนทั่วทั้งแผ่นดินที่จะต้องร่วมมือร่วมใจกันกำจัดโจโฉให้จงได้

จิวอี้ได้ย้าถึงวินัยทหารของกองทัพกั๋งตั้งว่ากองทัพยาดราไปถึงที่ใดห้ามมิให้ทหารทุกคนชมแหงริงแกลอาณา ประชากรราษฎร ห้ามปล้นชิงวิ่งราวเอาสิ่งสินของราษฎร ห้ามชมแหงริงแกลสตรี ห้ามเมาสุราอละวาด ห้ามค้ายา เสพยิตดและของเถื่อน ห้ามคุมบ่อน ช่อง หรือ สถานเริงรมย์ เมื่อมีคำสั่งบุกต้องบุก จะสงสัยแกลงใจหรือหวาดกลัวใดๆ ไม่ได้ เมื่อมีคำสั่งถอยต้องถอยโดยพลัน จะตั้งต้นหวังเอาสิ่งใดเป็นประโยชน์หรือเพื่อเห็นแก่ชั้ยขณะเฉพาะหน้ามิได้

เมื่อมีคำสั่งให้เคลื่อนไปทางซ้ายหรือทางขวาให้ปฏิบัติตามสัญญาญโดยเคร่งครัด มีสัญญาญหยุดให้หยุดในที่นั้น ถึงเวลากินให้กินตามเวลา ถึงเวลาพักให้พักตามเวลา ผู้ได้บังคับบัญชาต้องฟังผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด ผู้บังคับบัญชาต้องเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของทหาร ห้ามมิให้ชมแหงริงแกลโดยไม่เป็นธรรม หากผู้ใดฝ่าฝืนวินัยทัพจะลงโทษประหารชีวิต

แล้วจิวอี้จึงถามคนทั้งปวงว่าความอันเราได้กล่าวประกาศทั้งนี้มิได้สงสัยหรือเห็นว่าปฏิบัติตามมิได้ก็ให้ ทักท้วง บรรดาคนทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงร้องพร้อมกันว่า "รักษารินัย รุกไปสู่นวหน้า ฟังคำบัญชาแม่ทัพ"

เมื่อคนทั้งปวงเข้าใจระเบียบวินัยในการบัญชาทัพดีแล้ว จิวอี้จึงให้จัดกระบวนทัพเป็นหกกระบวน โดยกระบวนแรกให้หลยกาย ฮันตัง เป็นกองทัพหน้าคุมกองเรือรบในบังคับบัญชา และให้เคลื่อนพลในที่ไปตั้งมั่นอยู่ที่ปากน้ำสาเก็ง กระบวนที่สองให้เจียวซิม จิวถ้าย คุมกองเรือรบกองที่สอง กระบวนที่สามให้เล่งทอง พัวเจี้ยง คุมกองเรือรบกองที่สาม กระบวนที่สี่ให้ไทสุจู้ ลิบอง คุมกองเรือรบกองที่สี่ กระบวนที่ห้าให้หลกซุน ดั่งลิด คุมกองเรือรบกองที่ห้า และกระบวนที่หกให้ ลีหอง จูตี เป็นหน่วยลาดตระเวนและสอดแนม ให้กระบวนที่สองถึงกระบวนที่หกยกเตรียมพร้อมเพื่อฟังคำสั่งให้หนุนตามกองทัพหน้าไปที่ปากน้ำสาเก็งพร้อมกับกองทัพหลวงซึ่งจิวอี้จะคุมด้วยตนเอง และให้เกณฑ์กำลังทัพบกจากทั้งหกหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกั๋งตั้งไปชุมนุมพลพร้อมกันที่ปากอ่าวสาเก็ง บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงฟังคำสั่งจิวอี้แล้วเดินเข้ามารับป้าคำสั่งแล้วคำนับลาจิวอี้เพื่อปฏิบัติกาตามคำสั่งต่อไป

ฝ่ายเตียจู้ผู้บุตรเตียเถาเห็นจิวอี้ตรวจพลสวนสนามประกาศวินัยศึกและจัดแจงกระบวนทัพเข้มงวดกวดขัน ดังนั้นก็รู้สึกศรัทธาเลื่อมใสในความปรีชาสามารถบัญชากองทัพของจิวอี้ ครั้นเลิกชุมนุม พลแล้วเตียจู้จึงกลับไปบ้าน เล่าความทั้งปวงให้เตียเถาผู้บิดาทราบ เตียเถาฟังคำเตียจู้ผู้บุตรแล้วรู้สึกประหลาดใจ ชักไซ้ใต้ถามรายละเอียดของการจัดกระบวนทัพ การปลุกขวัญกำลังใจทหาร การประกาศวินัยทัพ และการระดมพลเห็นครบถ้วนชอบด้วยกระบวนกาจัดทัพใหญ่ทั้งทัพบก ทัพเรือ และการบัญชาการทหาร รวากับว่าเคยผ่านราชการสงครามมาหลายสิบปีก็ตกใจ สำนึกว่าที่ปรัมปราจิวอี้ว่าเป็นคนหนุ่มไม่รู้หลักกาบัญชาทหารแต่ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการใหญ่เพราะอาศัยความใกล้ชิดสนิทสนมกับขุนกวนนั้น เป็นความสำคัญผิดของตัวเองแต่โดยแท้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายว่า "เตียเถาได้แจ้งดังนั้นก็ตกใจ เอามือลูบอกเข้าว่า จิวอี้นี้ถูกคิดว่าเป็นเด็กมิได้รู้สิ่งใด กลับรู้ดีกว่าผู้ใหญ่อีกเล่า ทั้งมีสติปัญญาสามารถจัดแจงทหาร วางกองทัพถูกต้องตาม ขบวนการศึก สมควรที่จะเป็นแม่ทัพหลวงได้แล้วตัวกูมาคิดประมาทตั้งนี้ผิดมิควร"

เตียเถานี้สมกับเป็นเสาหลักสำคัญของเมืองกั๋งตั้ง มิได้มานะแบบวัวชน ผิดแล้วไม่รู้จักสำนึกผิด ครั้นเห็นจิวอี้จัดแจงกองทัพถูกต้องตามหลักแห่งพิชัยสงคราม ความคิดที่เคยปรัมปราจิวอี้ไว้จึงกลับกลายเป็นความนับถือเลื่อมใส รีบส่งนายทหารคนสนิทให้เอาชุดเครื่องแบบและเสื้อเกราะมาสวมแล้วพลุนผลันออกจากบ้านพักตรงไปที่บ้านของจิวอี้

จิวอี้รู้ว่าเตียเถามาพบก็รีบออกมาต้อนรับ คารวะเตียเถาตามธรรมเนียมแล้วถามว่าเตียจู้แจ้งว่าท่านป่วย บัดนี้หายดีแล้วหรือ เตียเถาได้ฟังดังนั้นก็คำนับจิวอี้แล้วว่า ความจริงข้าพเจ้ามิได้ป่วย แต่ให้เตียจู้ผู้บุตรไปแจ้งความเท็จต่อท่านว่าป่วย โทษข้าพเจ้า ครั้นนี้ผิดนึกหนา ข้าพเจ้ามาขอขมาท่านที่นึกปรัมปราท่านว่าเป็นเด็กไม่รู้จักการพิชัยสงคราม แล้วน้อยเนื้อต่ำใจไม่ไปร่วมการชุมนุมพลในวันนี้ ขอท่านจงอภัยให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นรีบคำนับตอบเตียเถาอย่างนอบน้อมแล้วว่าท่านอย่าได้ถือสาเรื่องนี้อีกต่อไปเลย ศึกใหญ่ข้างหน้ารออยู่ ต้องอาศัยสติปัญญาความสามารถและประสบการณ์ของท่านช่วยคิดอ่านการสงครามให้สมกับที่นายเราได้ไว้วางใจ เตียเถากล่าวขอคุณจิวอี้แล้วคำนับลาออกมา

ครั้นวันรุ่งขึ้นจิวอี้จึงให้ทหารไปเชิญจูกัดกั๋งพี่ชายขงเบ้งเข้ามาพบ แล้วว่าจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง น้องชายท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก โฉนจึงยอมหดหัวงอทำเป็นข้าของเล่าปี่ซึ่งไม่มีอนาคต ผู้มีสติปัญญาดังขงเบ้งนี้ขอพบที่

จะมารับราชการอยู่ด้วยเมืองกั๋งตั้งเรา ทั้งตัวท่านก็รับราชการอยู่ที่นี้ พี่น้องจะได้พร้อมหน้ากัน บัดนี้ขงเบ้ง อยู่ที่เมืองกั๋งตั้งของเราแล้ว ดังนั้นจึงไหว้วานท่านช่วยเจรจาเกลี้ยกล่อมหว่านล้อมขงเบ้งให้อยู่ด้วยเจ้านายเรา เสริมสร้างขุมกำลังแห่ง แคว้นกั๋งตั้งให้พร้อมทั้งด้านกำลังรบ และด้านกำลังสติปัญญา

จู๊กัดกั๋งจึงว่าข้าพเจ้ามาทำราชการอยู่เมืองกั๋งตั้งนี้ก็ช้านานแล้ว ยังมีได้ทำความดีความชอบสิ่งใดให้คุ้มกับข้าวดังแดงแครงร้อนที่ได้รับจากเจ้านาย การณ์เพียงเท่านี้ท่านจะปรารภไปไยเล่า ข้าพเจ้าขออาสาไปว่ากล่าวกับขงเบ้งให้มาทำราชการอยู่ด้วยท่านเอาเป็นความชอบไว้ภายนอก จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจงรีบไปดำเนินการ จู๊กัดกั๋งจึงคำนับลาจิวอี้ รีบขี่ม้าตรงไปหาขงเบ้งที่เรือนรับรองแขกเมือง

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากใช้กลอุบายเอาชัยชนะทางการทูตจนกั๋งตั้งต้องประกาศสงครามกับโจโฉแล้ว ก็ตั้งใจเตรียมการที่จะไปเยี่ยมจู๊กัดกั๋งผู้พี่ ก่อนที่จะติดตามกองทัพไปปากอ่าวเมืองสาเก๋ง ครั้นได้ทราบข่าวจู๊กัดกั๋งมาเยี่ยมก็ดีใจ รีบออกไปต้อนรับถึงนอกเรือนรับรอง สองพี่น้องที่พราดจากกันมาเป็นเวลานานได้คำนับกันตามธรรมเนียม

แล้วขงเบ้งจึงเชิญจู๊กัดกั๋งเข้าไปสนทนาที่ข้างใน ต่างคนต่างได้ถามสารทุกข์สุขดิบทางด้านครอบครัวและความเป็นอยู่ส่วนตัวกันแล้วจู๊กัดกั๋งก็ร้องไห้ ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ รีบถามขึ้นว่าพี่ท่านมาร้องไห้กับบัดนี้ด้วยเรื่องสิ่งใดหรือ จู๊กัดกั๋งจึงกล่าวขึ้นว่า น้องเรายังจำเรื่องแป๊ะอิ๊กแจ้ว วีรชนในอดีตได้หรือไม่

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แจ้งความคิดของจู๊กัดกั๋งผู้พี่ชายว่าการที่ยกเรื่องแป๊ะอิ๊กแจ้วขึ้นมากล่าวทั้งนี้เห็นที่จะไม่ใช่น้ำใจของพี่เรา แต่คงเป็นจิวอี้เลี่ยมสอนให้มาหว่านล้อมตัวเราเป็นมันคง แต่กระนั้นก็สมควรที่จะฟังความให้สิ้นกระแสความก่อนแล้วค่อยแก้ไขต่อภายหลัง ขงเบ้งคำนึงดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับจู๊กัดกั๋งว่าเรื่องราวของแป๊ะอิ๊กแจ้วเป็นเรื่องราวแต่ครั้งโบราณ พี่ท่านจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาถามด้วยเหตุใดกัน

จู๊กัดกั๋งจึงว่า "เจ้าว่าดังนี้เหมือนหนึ่งหาคิดถึงพี่น้องไม่ อันแป๊ะอิ๊กแจ้วพี่น้องสองคนนี้เกิดร่วมท้อง กินนมร่วมกัน ถึงจะไปทำราชการก็ได้แยกย้ายกันอยู่ ถึงจะตายที่ไหนก็ตายด้วยกันเพราะสามารถความรัก อันเจ้ากับพี่เกิดมาด้วยกัน แลทำราชการต่างคนต่างอยู่ มิได้เห็นหน้ากันทุกค่ำเช้า ไม่เหมือนประเพณีพี่น้องแต่ก่อนมิได้ความอัปยศแก่เขาหรือ"

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มั่นใจว่าจู๊กัดกั๋งรับคำสั่งจิวอี้ให้มาเกลี้ยกล่อมชักจูงเพื่อให้ออกจากเล่าปี่มาอยู่ด้วยขุนกวนหาไขเจตนาอันแท้จริงของจู๊กัดกั๋งไม่ ดังนั้น ขงเบ้งจึงกล่าวว่า ความอันพี่ท่านกล่าวทั้งนี้คลาดเคลื่อน จากความหมายที่แท้จริงอันปรากฏอยู่แต่โบราณมา เพราะวาแป๊ะอิ๊กแจ้วสองคนนี้เป็นบุตรขุนนางผู้ใหญ่ในยุคก่อนรัชกาลพระเจ้าจิวนู่ฮ่อง ก่อนบิดาจะถึงแก่ความตายได้สั่งเสียให้แต่งตั้งชกแจ้วเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งทางการเมืองแทน ครั้นบิดาถึงแก่กรรมลงชกแจ้วไม่ยอมรับตำแหน่ง เพราะต้องการให้ตำแหน่งตกทอดแก่แป๊ะอิ๊กซึ่งเป็นผู้ที่จึงลอบหนีไปเสียเพื่อเปิดทางให้แป๊ะอิ๊กได้รับตำแหน่งโดยมิขัดกับคำสั่งเสียของบิดา แต่แป๊ะอิ๊กนั้นรักน้องและเคารพคำสั่งเสียของบิดาก็ไม่ยอมรับตำแหน่งและหลบหนีไปเช่นเดียวกัน

ขงเบ้งได้กล่าวสืบไปว่าครั้นพระเจ้าจิวนู่ฮ่องได้ปราบดาภิเษก สถาปนาราชวงศ์จิ่วซันแทนราชวงศ์เดิม แป๊ะอิ๊กกับชกแจ้วก็ก่อกบฏต่อพระราชวงศ์เก่า รู้สึกละลายใจที่ต้องกินข้าวแดงแครงร้อนของราชวงศ์ใหม่ ไม่อาจทนทานอยู่ได้ สองพี่น้องจึงพากันหลบหนีออกจาก เมืองหลวงเข้าไปอยู่ในหุบเขา และอดตายในที่สุด เกียรติภูมิที่แป๊ะอิ๊กชกแจ้วจงรักภักดีต่อเจ้าจึงเป็นที่ศรัทธาเลื่อมใสของปวงชน กลายเป็นวีรชนแห่งยุคสมัยแต่นั้นมา

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย"ทำใจดีสู้เสือ" (ตอนที่ 252)

จู๊กัดกั๋งเกลี้ยกล่อมขงเบ้งตามที่ได้รับพระมาจากจิวอี้ โดยยกเอาตัวอย่างของสองพี่น้องขุนนางในอดีตคือแป๊ะอิ๊กชกแจ้วเพื่อชักจูงขงเบ้ง แต่ขงเบ้งกลับเล้าความในประวัติศาสตร์ที่สองพี่น้องนี้ ภักดีต่อเจ้าคนเดียวไม่ยอมเป็นข้าของคนอื่นกระทั่งยอมตายพร้อมกันเพื่อลบล้างเหตุผลที่จู๊กัดกั๋งชักชวนให้ออกจากเล่าปี่ไปอยู่กับขุนกวนจู๊กัดกั๋งได้ฟังคำขงเบ้ง ดังนั้น ก็งุนงง ขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่า "ซึ่งพี่ว่าทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเราพี่น้องเกิดในแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ ควรที่จะถือความกตัญญูต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจึงสู้ไปอยู่ด้วยเล่าปี่เพราะว่าเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหี้ยนเต้ หวังมิให้ เสียประเพณีโบราณเหตุใดตัวพี่จึงทิ้งแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียมาอยู่ในเมืองกั๋งตั้งนี้ให้ไกลพี่น้องทั้งปวง หากความอาลัยมิได้ ควรที่จะทิ้งเมืองกั๋งตั้งเสีย ไปอยู่ทำราชการด้วยข้าพเจ้าจะได้เห็นหน้ากันอีก"

ขงเบ้งได้สรุปว่าปราชญ์แต่โบราณได้อบรมสั่งสอนราษฎรให้ประพฤติปฏิบัติสืบมาว่าคนเรานั้นพึงมีน้ำใจดีงามอย่างหนึ่งและพึงรักษาความสัตย์กตัญญูอีกอย่างหนึ่ง การที่ท่านที่มีความปรารถนาให้เราสองพี่น้องได้อยู่รับราชการด้วยกันนั้นเป็นเรื่องของความดีงามแห่งจิตใจ แต่การอยู่รับราชการภายใต้พระมหากษัตริย์พระองค์เดียวกันซึ่งเราพี่น้องเป็นข้าแผ่นดินอยู่เป็นเรื่องของความสัตย์กตัญญูต่อแผ่นดิน หากท่านพี่ละเมืองกั๋งตั้งเสียแล้วไปรับราชการอยู่กับเล่าปี่ ซึ่งเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต๋ก็จะได้ชื่อว่าปฏิบัติให้ถึงพร้อมซึ่งน้ำใจที่ดีงามและความสัตย์กตัญญูต่อพระมหากษัตริย์ดังนี้

ขงเบ้งเดินแค้นเกลือกจิ้มเกลือกย้อนศรอุทาทหารณ์ในประวัติศาสตร์ ที่จูกัดกิ้นยกเอาความผูกพันของสองพี่น้องมาจูงใจให้ถอนตัวจากเล่าปี่แล้วอยู่ด้วยซุนกวน โดยเอาตัวอย่างของแป๊ะอี๋ ชกแจ๋นั้นเป็นอุทาทหารณ์ย้อนกลับว่าการที่สองพี่น้องทำราชการร่วมกันจนตัวตายก็เพราะความกตัญญูต่อเจ้านายเดียว การที่จูกัดกิ้นทิ้งแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋เสียต่างหากที่สวนทางกับตัวอย่างของวีรชนในอดีต

จูกัดกิ้นได้ฟังดังนั้นก็จ้านต่อเหตุผลของขงเบ้ง ทั้งรู้สึกละอายใจในความที่ขงเบ้งกล่าว เพราะได้แสดงหลักแห่งความรักภักดีต่อแผ่นดินอันชอบที่จูกัดกิ้นจะต้องละเมืองกั๋งตั้งไปทำราชการอยู่กับเล่าปี่ จูกัดกิ้นจึงรำลึกว่าตัวเรารับอาสาจิวมาเกลี้ยกล่อมขงเบ้งไม่สมความปรารถนาแล้วกลับจะถูกขงเบ้งเกลี้ยกล่อมให้ไปทำราชการอยู่ด้วยเล่าปี่ ครั้นจะหักหาญบังคับขงเบ้งก็เกรงต่ออำนาจแห่งธรรม จูกัดกิ้นมีรู้ที่จะทำประการใดก็อึดอันตันใจจึงรีบบอกกลางขงเบ้ง

ขงเบ้งตามออกมาส่งจูกัดกิ้นถึงนอกประตู คำนับผู้ที่แล้วว่าต่อวันหลังข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมเยือนท่านที่ จูกัดกิ้นรับคำนับขงเบ้งแล้วจึงรีบกลับไปรายงานให้จิวอี้ทราบความซึ่งได้สนทนากับขงเบ้งทุกประการ

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงถามจูกัดกิ้นว่าเมื่อขงเบ้งชักชวนท่านไปทำราชการกับเล่าปี่ดังนี้ ท่านจะตัดสินใจประการใด จูกัดกิ้นจึงว่าชีวิตการทำงานของท่านอยู่กับราชการเมืองกั๋งตั้งมาช้านาน คิดถึงคุณข้าวแดงแกงร้อนของเมืองกั๋งตั้งอยู่มิได้ขาดมันขงเบ้งเป็นน้องชายก็จริง แต่ในทางราชการคือข้าคนละเจ้าบ่าวคนละนาย ข้าพเจ้าต้องถือหลักและประโยชน์ของเมืองกั๋งตั้งเป็นที่ตั้ง และจะอยู่ที่เมืองกั๋งตั้งจนวันตาย

จิวอี้จึงว่าท่านกล่าวความทั้งนี้ชอบใจนัก สมแล้วกับที่เจ้านายเราไว้วางใจ วันนี้ท่านกลับไปก่อนเถิดจูกัดกิ้นเห็นดังนั้น จึงคำนับลาจิวอี้ออกไป

จิวอี้ทอดสายตามองตามจูกัดกิ้น ในขณะที่ในใจนั้นโกรธแค้นขงเบ้งที่ไม่ยอมรับไมตรีที่ทอดให้ จิวอี้คิดว่าขืนปล่อยขงเบ้งไว้ วันหน้าก็จะเป็นภัยยิ่งใหญ่แก่กั๋งตั้ง ดังนั้นจึงตั้งใจที่จะต้องกำจัดขงเบ้งเสียตั้งแต่อยู่ที่เมืองกั๋งตั้งนี้ให้จงได้

วันรุ่งขึ้นจิวอี้จึงเข้าไปในจวนของซุนกวน คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วจึงว่า ช่วงสายวันนี้ข้าพเจ้าจะยาดราห์ฟออกไปตั้งอยู่ที่เมืองส่ากั๋ง จึงมาขออำลาท่าน ซุนกวนจึงว่าเราขออวยพรให้ท่านประสบชัยชนะ ให้ท่านยกล่องหน้าไปก่อน เราจะยกกองหนุนตามไปต่อภายหลัง

จิวอี้ได้คำนับลาซุนกวนแล้วออกไปที่กองบัญชาการทหารที่ชายทะเล ตรวจพลพร้อมแล้วจึงสั่งให้กองทัพยกทัพเรือยกไปที่ปากน้ำเมืองส่ากั๋ง สั่งการแล้วจิวอี้จึงมาหาขงเบ้ง ชักชวนว่า "ทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวง น้ำใจเรานี้จะใครชวนท่านไปด้วย"ขอให้ท่านออกเดินทางพร้อมกับข้าพเจ้าแต่เพลาวันนี้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าข้าพเจ้าพร้อมใจที่จะไปด้วยท่านจะได้ช่วยเหลือคิดอ่านตามควรแก่สติปัญญา แล้วขงเบ้งจึงจัดข้าวของสัมภาระออกจากเรือนรับรองไปพร้อมกับจิวอี้ ขึ้นเรือธงของกองทัพหลวงแล้วยกออกจากฐานทัพเมืองซีสอง

กองทัพบกและกองทัพเรือของเมืองกั๋งตั้งได้เคลื่อนพลออกจากที่ตั้งพร้อมกัน กองทัพบกได้เคลื่อนไปตามทางหลวง ส่วนขบวนเรือรบเมื่อชักใบขึ้นสู่เสาพร้อมกันแล้ว กองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งได้แล่นออกจากฐานทัพเป็นขบวนยาวเหยียด ธงทิวปลิวไสวเต็มไปทั้งน่านน้ำ เสียงฆ้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารดังก้องกระหึ่มท้องทะเล เสียงประทัดจุดเอาฤกษ์เอาชัยทั้งจากฝ่ายกองทัพบกและกองทัพเรือดังกึกก้อง

กองทัพเรือของจิวอี้ยกไปตั้งที่ปากน้ำส่ากั๋งใกล้เขตแดนเมือง กั๋งแฮแล้วทอดสมอเรียงรายเป็นคายน้ำตลอดแนวฝั่งอันยาวเหยียด จิวอี้ตั้งค่ายหลวงไว้ตรงกลางเป็นกองบัญชาการใหญ่ ส่วนกองทัพบกให้ตั้งค่ายเรียงตามชายทะเลเป็นแนวยาวไปจนถึงเนินเขาทางทิศตะวันตก เมื่อกองทัพบก กองทัพเรือ ตั้งค่ายบก ค่ายน้ำ

พร้อมสรรพแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวกับจิวยี่ว่าหากข้าพเจ้าอยู่บนเรือธงสืบไปก็จะไม่สะดวกต่อท่านในการปรึกษา
บัญชาการ จะขอแยกไปอยู่อาศัยในเรือน้อยใกล้กับเรือธงของท่านจะเป็นการสะดวกกว่า

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งการให้จัดเรือน้อยสำหนึ่งสำหรับเป็นที่พำนักของขงเบ้งและคนรับใช้ ขงเบ้ง
ขอบคุณจิวยี่แล้วมาลงเรือน้อยที่จัดให้ ทอดสมออยู่ที่ชายตลิ่งใกล้กับเรือธงของจิวยี่เป็นที่สุขสบาย สามก๊ก
ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากองทัพของจิวยี่ "ยกกองทัพข้ามอ่าวไปถึงปากน้ำเมืองกังแฮ ทางไกล
ปากน้ำสาหัสกรอหยเส้น จิวยี่จึงให้หยุดกองทัพเรือทอดไว้" ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า "ขบวนเรือรบ
ต่อเนื่องกันยาวเหยียดแล่นสู่เมืองแฮเค้า ห่างจากปากน้ำสาหัสอีกประมาณห้าทศกิโลเมตร แม่ทัพจิวยี่จึงออกคำสั่ง
ให้เรือรบทอดสมอพักตามลำตลิ่งไว้"

พิจารณาความตอนนี้แล้วดูสืบสวนว่าจิวยี่ตั้งทัพที่ใดกันแน่ ทั้งนี้เกิดแต่การแปลความที่สับสน จึงถือเอา
แผนการเดินทางที่ได้ปรึกษากันตั้งแต่ต้นที่เมืองซีสองคือให้กองทัพทั้งปวง ทั้งกองทัพบก กองทัพเรือเข้าสู่
สมรภูมิ ตั้งรับกองทัพโจโฉที่ปากน้ำเมืองสาหัสซึ่งอยู่ห่างจากเมืองแฮเค้ากรอหยเส้น โดยที่เมืองแฮเค้านั้นเป็น
หัวเมืองขึ้นของเมืองกังแฮครั้นตั้งทัพบก ทัพเรือตามกระบวนศึกและตำราพิชัยสงครามแล้ว

วันรุ่งขึ้นจิวยี่จึงให้ทหารไปเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าเมื่อครั้งที่โจโฉรบกับอ้วนเสี้ยว นั้น อ้วนเสี้ยวมีทหาร
มากกว่าโจโฉถึงสิบเท่า แต่โจโฉก็สามารถวางแผนทำสงครามเอาชนะต่อกองทัพของอ้วนเสี้ยวได้ ท่าน
ทราบความนี้ของชัยชนะและปราชัยในการศึกครั้งนั้นหรือไม่

ขงเบ้งได้ฟังคำจิวยี่ดังนั้นก็รู้สึกที่จิวยี่ปรึกษาความดังนี้จะมีความนัยแอบแฝง จึงแสวงกล่าวว่าการศึกษา
ระหว่างอ้วนเสี้ยวกับโจโฉนั้นเกิดขึ้นหลายครั้งหลายหน ต่างรุกต่างรับกัน ดังนั้นจะกล่าวความนัยประการใด
ประการหนึ่งว่าเป็นเหตุแห่งแพ้แลชนะนั้นไม่ได้ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นสำคัญว่าขงเบ้งไม่เข้าใจถึงความนัยอันเป็น
หลักของการแพ้แลชนะในการศึกระหว่างโจโฉกับอ้วนเสี้ยว ประกอบทั้งความใจร้อนไม่ยอมเสียเวลาในการ
เจรจาให้ยืดยาว จิวยี่ จึงว่า "แลโจโฉทำการสงครามชนะอ้วนเสี้ยว นั้นเพราะเหตุด้วยฟังคำเขาฮิวบอกให้ไปตี
เสบียงตำบลอัวเจ๋งได้ ครั้นนี้โจโฉยกมาทหารมากถึงร้อยหมื่นเศษ อันทหารเรายกมาบัดนี้ห้าหมื่นเศษ เห็นจะ
รบเอาชนะโจโฉนั้นขัดสน จ่าจะคิดอ่านให้ทหารไปตัดเสบียงโจโฉเสียให้ได้ก่อนจึงจะทำการรบพุ่งโจโฉได้
บัดนี้โจโฉของสมเสบียงไว้ ณ เขากีสาน แดนเมืองชงหยง อันตัวท่านนี้ก็อยู่ในแดนเมืองชงหยง แล้วขานาญ
ทางป่าเขาทุกตำบล อันการสงครามครั้งนี้เล่าไช้จะเป็นการชุนกวนนายเราฝ่ายเดียวหามิได้ก็เป็นการของเล่า
ปี่ผู้นายท่านด้วย เราจะเกณฑ์ทหารให้ท่านพันหนึ่งเร่งยกทัพกลับไปบอกแก่เล่าปี่ ขอเอากวนอู เดียวหุย จูล่ง
รีบยกไปตัดเอาเสบียงโจโฉเสียให้ได้ เราจะได้คิดการรบพุ่งสะดวก"

ขงเบ้งพอฟังคำจิวยี่สิ้นความก็ตระหนักว่าที่ตั้งความระแวงต่อคำปรารภของจิวยี่มาแต่ต้นนั้นมิผิดแล้ว การทั้งนี้
เกิดแต่จิวยี่ส่งจูกัดกิมมาเกลี้ยกล่อมเราให้เข้าด้วยกั๋งตั้งแล้วการไม่สมความคิด จึงพาลเอาผิดคิดฆ่าตัวเราเสีย
ความอันจิวยี่กล่าวทั้งนี้เป็นแผนการยืมมือโจโฉให้ฆ่าเราเสีย เพราะทหารพันเดียวที่จิวยี่จะเกณฑ์ให้หนีไหนเลย
จะตีฝ่ากองทัพโจโฉเข้าไปเผาเสบียงได้ ทั้งตัวโจโฉเล่าก็ขานาญการศึกษาที่มีความถนัดในแผนการทำลายเผา
เสบียงเห็นประจักษ์อยู่ ไหนเลยจะประมาทไม่ป้องกันคลังเสบียงไว้เป็นอย่างดี

ขงเบ้งตระหนักดังนั้นจึงคิดการว่าหากแม้ว่าเราบิดพลั่วขัดขึ้นไม่ยอมไปจิวยี่ก็ยอมคิดอ่านแผนการอื่นสังหารเรา
ต่อไปอีก ทั้งจะดูหมิ่นน้ำใจเราว่าขี้ขลาดตาขาว ครั้นจะยอมรับเอาคำสั่งไปตีคลังเสบียงโจโฉจิวยี่ก็จะหัวเราะ
ว่ารู้เท่าไม่ทัน แต่สถานการณ์เฉพาะหน้าสมควรจะยอมรับเอาไว้ก่อนแล้วค่อยคิดอ่านผันผวนแก้ไขใน
ภายหลัง

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงตีสีหน้ายิ้มแย้มกล่าวกับจิวยี่ว่าการศึกษาทั้งนี้เป็นการของนายเราทั้งสองข้าง ข้าพเจ้า
ขอรับเอาเป็นธุระยกไปปล้นคลังเสบียงของโจโฉตามคำสั่งท่าน อยาได้วิตกเลย เสร็จธุระแล้วขงเบ้งจึงคำนับ
ลาจิวยี่กลับมาที่เรือน้อย เมื่อขงเบ้งออกไปแล้ว โลซกซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยความสงสัยในแผนการที่จิวยี่ให้ขง
เบ้งไปตีคลังเสบียงของโจโฉ จึงพาชื่อถาม จิวยี่ว่าแผนการที่ท่านคิดอ่านมอบหมายให้ขงเบ้งไปโจมตีคลัง
เสบียงของโจโฉครั้งนี้ ท่านคิดหรือว่าจะสำเร็จดังปรารถนา

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าโลซกไม่รู้อะไรทั้งนั้นจึงหัวเราะ แล้วว่าตัวท่านนี้พาชื่อถาม อันขงเบ้งผู้นี้หากไม่ฆ่าเสียใน
วันหน้าก็จะเป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อเมืองกังตั้ง แต่ครั้นเราจะฆ่าเสียเองบัดนี้เล่า ความครหานินทาจะมีแก่
เราเป็นอันมาก แล้วจิวยี่จึงเปิดเผยความนัยให้โลซกทราบที่เรา "จึงแกล้งใช้ ขงเบ้งไปตีเสบียงหวังจะยืม
อาวุธโจโฉให้ฆ่าขงเบ้งเสีย สืบไปภายหน้าเราจึงจะไม่มียศ แล้วคนทั้งปวงก็จะไม่ติเตียนเราได้"

จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งว่าแผนการใช้ขงเบ้งไปตีเสียมิงโจโจในครั้งนี้อาจทำให้ความประสงค์ที่แท้จริงที่หวังเอาความสำเร็จในการทำลายคลังเสบียงของโจโจแต่ประการใดไม่ เจตนาที่แท้จริงคือการยึดมือโจโจขาขงเบ้งเพื่อป้องกันความครหาที่จะมีต่อจิวอี้เท่านั้น และความตั้งใจขงเบ้งก็รู้กระจ่างใจ แต่มั่นใจว่าจะสามารถรับมือกับกลยุทธ์ของจิวอี้ครั้งนี้ได้ จึงรับคำไว้ก่อนแล้วไปนอนรับลมเล่นอยู่บนเรือน้อยซึ่งทอดสมออยู่ริมฝั่ง

โลซกได้ฟังดังนั้นในใจก็นึกสงสารขงเบ้ง คิดว่าขงเบ้งไม่รู้เท่าทัน ตกในกลยุทธ์ของจิวอี้แล้วจะเสียทีแก่โจโจ หากขงเบ้งเป็นไปประการใดเมืองกั๋งตั้งก็จะเสียกำลังแห่งสติปัญญาอันสำคัญ แต่ใจหนึ่งโลซกก็คิดว่าสติปัญญาของขงเบ้ง โหนเลยจะไม่รู้เท่าทันความคิดจิวอี้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงควรที่เราจะไปดูท่าทีของขงเบ้งสักครั้งหนึ่งคิดดังนั้นแล้วโลซกจึงกล่าวกับจิวอี้ว่า "ข้าพเจ้าจะขอไปดูท่วงทีที่ริยาขงเบ้งว่าจะรู้ตัวหรือไม่"

จิวอี้เองก็กลางแคลงใจอยู่เช่นเดียวกันว่าขงเบ้งจะอ่านแผนการความคิดของตัวออกหรือไม่ ได้ฟังโลซกดังนั้นก็เห็นชอบแล้วว่าท่านจงไปฟังท่าทีขงเบ้งดูสักครั้งหนึ่งก่อน ได้ความประการใดให้รีบมาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ โลซกได้ฟังดังนั้นก็นำลวจิวอี้ แล้วตรงไปที่เรือน้อยของขงเบ้งขงเบ้งทำใจดีสู้เสือ ยอมรับแผนของจิวอี้ทั้งที่รู้ว่าเป็นแผนส่งตัวไปให้โจโจสังหารโดยไม่ลังเล ก็เพราะมีความมั่นใจในสติปัญญาตัวว่าจะรับมือแก้ไขได้โดยไม่ต้องไปให้เสียกิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

แผนล่อพรานเบ็ดไปติดเบ็ด (ตอนที่ 253)

ขงเบ้งแม้รู้ว่าจิวอี้วางแผนใช้ให้ไปตีคลังเสบียงของกองทัพโจโจเป็นกลยุทธ์ยึดมือโจโจสังหารตัว แต่ก็เต็มใจรับแผนการนั้นโดยไม่ประหวั่นพรั่นพรึง เพราะมั่นใจในสติปัญญาตัวว่าสามารถ คิดอ่านแผนการเอาตัวรอดได้ ดังนั้นเมื่อขงเบ้งกลับมาถึงเรือแล้วจึงเดินไปนั่งที่หัวเรือ ทอดสายตาดูไปข้างทิศเหนือที่กองทัพโจโจตั้งอยู่

ในขณะที่ขงเบ้งทอดสายตาดูจินตนาการเรื่องราวต่าง ๆ รับลมทะเลเป็นที่สบายใจอยู่นั้น พลันรู้สึกว่าย่างเท้าเรือโคลงเล็กน้อย อันเป็นสัญญาณบ่งบอกว่ามีแขกมาเยือน ขงเบ้งมองมาทางท้ายเรือเห็นโลซกกำลังก้าวลงเรือก็ดีใจ คิดว่าแผนการซึ่งกำหนดไว้รับมือกับอุบายของจิวอี้จะสำเร็จได้เพราะการมาของโลซกครั้งนี้แล้ว

ขงเบ้งจึงเดินเข้ามาในประทุนเรือ และออกไปต้อนรับโลซกที่ท้ายเรือ เชิญเข้ามานั่งสนทนากันในประทุนด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นปกติราวกับว่าไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น โลซกเห็นขงเบ้งยังเป็นปกติไม่มีความทุกข์ร้อนก็สำคัญว่าขงเบ้งมีรู้กลจิวอี้จึงมีความสงสารขงเบ้งยิ่งนัก ถามขึ้นว่าท่านได้เตรียมการเพื่อจะยกไปตีเสียมิงโจโจตามคำสั่งของจิวอี้แล้วหรือไม่

ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าได้เตรียมการในส่วนตัวของข้าพเจ้าไว้พร้อมแล้ว รอแต่ทหารที่จิวอี้จะเกณฑ์ให้ยกข้ามอ่าวไปข้างทิศเหนือ พร้อมเมื่อใดก็จะเดินทางได้เมื่อนั้น

โลซกได้ฟังดังนั้นก็แน่ใจว่าขงเบ้งมีรู้กลจิวอี้ จึงแสวงถามต่อไปว่าซึ่งท่านรับคำสั่งของจิวอี้จะยกทหารไปตีคลังเสบียงของโจโจนั้น ท่านมีความมั่นใจว่าการจะสำเร็จสักกี่ส่วน ขงเบ้งแสวงหวัเราะแล้วโอ้อวว่า "อันตัวเรานี้ชำนาญการสงคราม ทั้งทางบก ทางเรือ แลกระบวนม้า กระบวนรถทั้งสี่อย่างสันหัดสิ้น อันในเมืองกั๋งตั้งนี้หาคนชำนาญรบบกน้อยตัวนัก ชำนาญการสงครามแต่ข้างเรือรบ ถึงตัวจิวอี้ก็เหมือนกัน"

โลซกได้ฟังดังนั้นไม่ทันกลลวงของขงเบ้งและรู้สึกว่าขงเบ้งกำลังหมิ่นกำลังฝีมือความคิดของชาวเมืองกั๋งตั้งว่าไม่ชำนาญในการสงครามอย่างครบถ้วนกระบวนศึก จึงถามขงเบ้งว่าเหตุใดท่านจึงกล่าวหาว่าจิวอี้ไม่สันหัดการรบทางบกเล่า ขงเบ้งจึงว่าความตั้งใจที่เราจะยกกล่าวขึ้นตามอำเภอใจก็หาไม่ หากเป็นความที่รู้กันทั่วไปแม้ข้าพเจ้าเพิ่งมาเมืองกั๋งตั้งก็จะได้ยินเสียงเพลงพื้นบ้านที่เด็กเล็กเด็กน้อยก็ร้องกันได้ทั่วทุกตัวคนว่า "ตัวท่านชำนาญการสงครามฝ่ายบก อันจิวอี้มันได้แต่ฝ่ายเรือทำเดียว เราจึงคิดว่าธรรมดาเป็นชาติทหาร จำเรียนไว้ให้ครบทุกอย่างจึงจะควร"

สามก๊กฉบับสมบูรณได้บรรยายความตอนนี้ว่า ชาวเมืองทั่วภาคใต้ล้วนสามารถขับร้องเพลงพื้นบ้านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งตัวขงเบ้งได้ฟังแล้วก็ยังจำได้ และได้ท่องเพลงพื้นบ้านนั้นให้โลซกฟัง เป็นความว่า "ขุมกำลังตามทางเขี้ยวชาย การรักษาตานั้นคือโลซก ไกลแม่นำทำศึก ยุทธนาวีมีจิวนี้"

ขงเบ้งจึงมองหน้าโลซกเป็นเชิงหมิ่นแล้วว่าตัวท่านชำนาญการรบก็แต่เพียงการชุมนุมโจมตีและการรบทางบก อันผิวเผิน ส่วนจิวอี้ก็รบได้แต่เฉพาะทางเรือ ไม่สามารถรบทางบกได้ อุปมาดังปลาจะว่ายได้ก็แต่อยู่ในน้ำ หากขึ้นบกแล้วก็มีแต่จะเป็นเหยื่อของแรงกาหาสมกับเป็นชายชาติทหารอันชอบที่จะต้องรู้การสงคราม ครบถ้วนสักระบวนนั้นไม่

โลซกได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกไม่ชอบใจ คิดว่าขงเบ้งนี้หยาบข้านัก ปล่อยให้ไปตายเสียได้นั้นแหละดี คิดดังนั้นแล้วโลซกจึงคำนับลาขงเบ้งกลับไปหาจิวอี้

จิวอี้ตั้งตารอคอยโลซกเพื่อฟังข่าวคราวว่าขงเบ้งรู้ทันอุบายของตัวหรือไม่ ในขณะที่ในใจนั้นก็สั่งเลเป็นสอง ความคิดใจหนึ่งก็กระหึ่มเพราะสำคัญว่าขงเบ้งไม่รู้ทันกลอุบาย แต่ใจหนึ่งก็ประหวั่นว่าขงเบ้งอาจรู้ทันความคิดตัว และมีรู้ว่าการข้างหน้าจะเป็นประการใด

ครั้นเห็นโลซกเข้ามาพบ จิวอี้จึงรีบถามขึ้นว่าท่านไปฟังความกับขงเบ้งแล้วเป็นประการใด โลซกจึงเล่าความตามที่ได้สนทนากับขงเบ้งให้จิวอี้ฟังทุกประการ จิวอี้ได้ฟังความสิ้นแล้วความโกรธของเบ้งก็พลันพุ่งขึ้นอย่างหนักหน่วง รู้สึกว่าขงเบ้งหมิ่นประมาทศักดิ์ศรีชาติทหารอย่างรุนแรง จึงกล่าวกับโลซกว่าขงเบ้งพุดจาทั้งนี้ ดูหมิ่นน้ำใจเรานัก ดังนั้นที่เราสั่งขงเบ้งให้ไปตีเสมียงโจโจเป็นอันยกเลิกไม่ต้องไปแล้ว เราจะยกทหารหมื่นหนึ่งไปตีกองเสมียงโจโจเอง มิให้ขงเบ้งหมิ่นน้ำใจเราได้อีกต่อไป

จิวอี้วางเบ็ดดักขงเบ้ง แต่ในที่สุดจิวอี้ซึ่งเป็นผู้วางเบ็ดกลับต้องติดเบ็ดเสียเองตั้งนี้ ว่าแล้วจิวอี้จึงสะบัดแขนเสื้อเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน โลซกเห็นดังนั้นก็กังวลใจ เพราะรู้ว่าหากจิวอี้ขึ้นไปก็จะได้รับอันตราย และตกไปในกลอุบายที่วางแผนสังหารขงเบ้งเสียเอง โลซกคิดไปคิดมาก็ตกใจ เพราะหากเป็นเช่นนั้นการสงครามก็จะเสียที่แก่โจโจ และส่งผลกระทบต่อเสมียงโจโจด้วย ครั้นจะตามเข้าไปเตือนจิวอี้ก็เห็นจิวอี้ยังมากด้วยโทสะ โลซกมีรู้ที่จะคิดประการใดจึงกลับออกไปจากค่ายพักของจิวอี้กลับไปหาขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง

พอมาใกล้ที่จอดเรือน้อยเห็นขงเบ้งขึ้นมายืนอยู่ที่ชายดลิ่งทอดสายตามองไปในทะเลช่วงเหนือด้านกองทัพของโจโจ สายลมทะเลพลิ้วโชยเป็นที่สบายยิ่งนัก โลซกจึงตรงเข้าไปหาขงเบ้งแล้วร้องมาแต่ไกลว่าเกิดเรื่องใหญ่แล้ว ขงเบ้งได้ยินเสียงก็เหลียวหลังกลับมา เห็นโลซกแล้วจึงว่าข้าพเจ้าคอยที่ท่านอยู่ที่นี้พักหนึ่งแล้วคาดหมายว่าท่านคงกลับมาเป็นแน่แท้ ที่ท่านว่าเกิดเรื่องร้ายใหญ่นั้นเป็นประการใดหรือ ว่าแล้วขงเบ้งก็อมยิ้ม

โลซกจึงบอกขงเบ้งว่าบัดนี้จิวอี้มีคำสั่งให้ยกเล็กคำสั่งที่ให้ท่านไปตีคลังเสมียงของโจโจโดยจิวอี้จะยกทหารหมื่นหนึ่งไปทำการด้วยตนเอง ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเสียที่แก่โจโจแล้วจะทำให้การของนายเราทั้งสองเสียไปจึงร้อนใจรีบรุดมาปรึกษาท่านว่าจะทำประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าอันความคิดจิวอี้ที่ใช้เราไปปล้นคลังเสมียงของโจโจนั้นหาสุจริตไม่ เรารู้แจ้งอยู่ว่าเป็นกลอุบายยืมดาบของโจโจมาผลาญชีวิตเรา อันโจโจยกมาครั้งนี้มีทหารเป็นจำนวนมาก จิวอี้จะให้เราเอาทหารเพียงพันหนึ่งไปปล้นคลังเสมียงของโจโจจะได้หรือ ทั้งโจโจนั้นก็ชำนาญการสงคราม มีความถนัดจัดเจนในการโจมตีคลังเสมียงของข้าศึก ไหนเลยจะไม่วางกำลังแน่นหนาเพื่อคุ้มกันคลังเสมียงให้ปลอดภัย แม้นจิวอี้จะยกทหาร นับหมื่นไปมากกว่าจำนวนที่จะเกณฑ์ให้แก่เราถึงสิบเท่าก็ไม่มีทางที่จะตีฝ่าไปถึงคลังเสมียงของโจโจได้ หากจิวอี้ยกไปครั้งนี้จะเสียที่แก่โจโจเป็นมั่นคง

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ประจักษ์ว่าขงเบ้งแจ้งในอุบายของจิวอี้ก่อนแล้ว สิ้นน้ำจึงตื่นตระหนกอยู่ ขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่าข้าพเจ้าแจ้งในอุบายของจิวอี้ดังนี้ "ซึ่งเราว่าจิวอี้ไม่สันหัดการรบนั้นเพราะจะแก่งแย่งใจจิวอี้ หวังจะให้แจ้งว่าเรารู้เท่าอยู่ ครั้นนี้เราคิดจะให้ขุนกวนกับเล่าปี่คิดการเป็นใจเดียวกันอีก เราทั้งปวงผู้เป็นปาวจะตั้งใจประณอมช่วยคิดการจึงจะสำเร็จ เหตุใดจิวอี้จึงมาคิดร้ายต่อเราละนี้ การของนายเราจะมีเสียไปหรือ"

ขงเบ้งได้ชี้แจงถูกผิดและผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นแก่โลซก อย่างกระจ่างแจ้ง แล้วจึงว่า "ท่านจงไปว่ากล่าวแก่จิวอี้ให้คิดรบบฟุ้งป้องกันแต่ฝ่ายเรือ ด้วยทหารโจโจนั้นชำนาญแต่การรบที่ไม่สันหัดการเรือ แม้มองทัพเราด้านทหารรบฟุ้งอยู่ข้างเรือให้ทหารโจโจโอบล้อมแล้วจึงคิดกลอุบายให้โจโจเสียที่แก่เราจงได้"

ขงเบ้งสาแดงปัญญาความคิดที่รู้เท่าทันให้โลซกเห็นกระจ่างแล้ว จึงได้ชี้แนะกลศึกในการทำสงครามกับโจโจ ให้กำหนดการยุทธทางน้ำเป็นสำคัญในการเอาชนะสงคราม แล้วให้วานโลซกให้ไปว่ากล่าว กับจิวอี้ให้เห็นแก่การใหญ่ของทั้งสองฝ่าย แล้วร่วมมือกันทำสงครามกับโจโจต่อไป

โลซกได้ฟังดังนั้นก็นึกสรรเสริญสติปัญญาความคิดของขงเบ้งว่าหลักแหลมลึกซึ้งยิ่งนัก ทั้งยังพิศมัย
ผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายมิให้เป็นอันตราย จึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็จะขอลาท่านกลับไปว่ากล่าวกับจิวยี่
ให้หันทางที่ก่อนที่จิวยี่จะเตรียมการยกทหารไปปล้นเสฉียงของโจโฉ ว่าแล้วโลซกจึงคำนับลาขงเบ้ง

โลซกรับกลับไปหาจิวยี่ตั้งแต่ค่านั้น จิวยี่แม้ยังขุนใจอยู่แต่หลังจากโลซกกลับออกไปแล้วก็ได้คิดว่าการจะ
ยกทหารไปตีเสฉียง โจโฉนั้นขัดสนนัก และนี่คือการตกลงไปในหลุมสังหารที่ตัวเราวางแผนสังหารขงเบ้ง
นั่นเอง ครั้นจะยกเล็กแผนการเสียก็เกรงขงเบ้งจะเยาะหยัน จิวยี่จึงวิตกอยู่ นั่งคิดหาทางออกอยู่แต่ลำพัง ครั้น
ทราบข่าวโลซกมาพบก็คิดว่าอาจมีข่าวคราวมาจากทางขงเบ้งจึงรีบออกมาต้อนรับ

โลซกเห็นจิวยี่มีท่าทีกังวลก็รู้ทันความคิดจิวยี่ว่ายังวิตกอยู่ด้วยเรื่องจะยกไปปล้นคลังเสฉียงของโจโฉ จึงเล่า
ความที่ได้กลับไปหาขงเบ้งและคำบอกกล่าวที่ขงเบ้งฝากมาถึงจิวยี่ให้จิวยี่ฟังทุกประการ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็
สายศีรษะทอดถอนใจใหญ่ ใบหน้าก็เศร้าสลดลง แล้วกล่าวกับโลซกว่า "อันความคิดขงเบ้งนั้นลึกซึ้งหลัก
แหลมยิ่งกว่าเราสิบส่วน แม้เราไม่คิดอ่านกำจัดเสียให้ได้ ภายหน้าไปก็จะเป็นศัตรูแก่เราใหญ่หลวง"

จิวยี่สำนึกและยอมรับในคำแนะนำของขงเบ้ง ดังนั้นแม้ไม่ได้กล่าวกับโลซกว่าจะเลิกล้มความคิดที่จะยกไป
ปล้นเสฉียงโจโฉ แต่ในใจของจิวยี่ก็ได้ตัดสิ้นใจเด็ดขาดแล้วที่จะเลิกล้มแผนการดังกล่าวนี้ แต่ความคิดที่จะ
สังหารขงเบ้งไม่เพียงแต่จะไม่เลิกล้มเท่านั้น จิวยี่กลับมุ่งมั่นตัดสิ้นใจแน่วแน่ที่จะต้องสังหารขงเบ้งเสียให้จงได้
เพราะคิดว่าหากละไว้ก็จะเป็นอันตรายยิ่งใหญ่อันตรายแก่เมืองกั๋งตั้งในวันหน้า

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวขึ้นว่าอันบัดนี้การศึกกับโจโฉยังติดพันกันอยู่ ขอบที่จะคิดอ่านทำสงคราม
กับโจโฉให้ได้รับชัยชนะเป็นสำคัญ เพราะหากแผนการความคิดที่จะสังหารขงเบ้งรั่วไหลไปแล้ว ความทราบ
ถึงขงเบ้งแล้วหลบหนีไปก็ดี หรือเพิกเฉย ไม่ช่วยกันคิดอ่านการสงครามก็ดี ย่อมมีแต่ทำให้กำลังสติปัญญาใน
การสงครามของเมืองกั๋งตั้งเราอ่อนด้อยลง การของนายเราก็คงจะเสียไป ท่านจงไตร่ตรองให้จงดี

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ได้คิด จึงว่าความคิดของท่านก็ชอบอยู่ รอไว้เมื่อการสงครามกับโจโฉเสร็จสิ้นแล้วจึงค่อยคิด
อ่านกำจัดขงเบ้งสืบไป โลซกเห็นการที่สับสนวุ่นวายได้ระงับลงแล้วก็มีความยินดีจึงคำนับลาจิวยี่กลับไปที่พัก
ทางฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของเมืองกั๋งแฮได้ทำการลาดตระเวนตามชายทะเล ครั้นได้เห็นกองทัพเมืองกั๋งตั้ง
ยกมาตั้งอยู่ที่ปากอ่าวเมืองสาเก็งแนบชนิดทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ ธงทิวปลิวไสวระการตาไปตามแนว
ยาวของชายฝั่ง จึงนำความไปรายงานให้เล่าปีทราบ

ครั้นเล่าปีทราบความจึงพาทหารออกไปสังเกตการณ์ที่ชายทะเล เห็นเรือรบของเมืองกั๋งตั้งทอดสมอเป็นแนว
ยาวแนบชนิด ด้านหลังกองทัพเรือเป็นกองทัพบก ตั้งเรียงรายเป็นแนวยาวตลอดไปถึงเชิงเขาตามตะวันตกก็รู้
ว่าบัดนี้เมืองกั๋งตั้งตัดสิ้นใจประกาศสงครามกับโจโฉ บรรลุตามแผนการและกลอุบายของขงเบ้งแล้วก็มีความ
ยินดี จึงพา ทหารกลับเข้าเมืองกั๋งแฮ

เล่าปีได้เรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาประชุมปรึกษา ประารถความทั้งปวงให้คนทั้งนั้นทราบ
แล้วว่าขงเบ้ง ไปเมืองกั๋งตั้งชานานแล้วยังมิได้ข่าวคราวดีแลร้ายประการใด บัดนี้กองทัพเมืองกั๋งตั้งได้ยกมาตั้ง
ที่ปากน้ำเมืองสาเก็งแล้วดีร้ายขงเบ้งอาจติดตามมาในกองทัพครั้งนี้ด้วย ขอบที่จะสืบข่าวคราวเรื่องนี้ให้
ประจักษ์ แล้วถามว่าจะมีผู้ใดอาสาไปที่กองทัพเมืองกั๋งตั้งสืบข่าวคราวขงเบ้งบ้าง

บิณฑกที่ปรึกษาเล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงขออาสาที่จะข้ามอ่าวไปปากน้ำเมืองสาเก็ง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี
สั่งให้จัดแจงเสฉียง สัมภาระและสุราเป็นของขวัญไปบรรณาการแก่แม่ทัพของเมืองกั๋งตั้ง และสั่งการให้เกณฑ์
ทหารจากเมืองกั๋งแฮทั้งสิ้นยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลแฮเค่าเพื่อเตรียมหนุนช่วยกองทัพเมืองกั๋งตั้งรบกับโจโฉต่อไป
บิณฑกรับคำสั่งเล่าปีแล้วจึงออกไปจัดแจงข่าวของสัมภาระแล้วล่องเรือไปที่กองทัพเรือเมืองกั๋งตั้ง ส่วนเล่าปีได้
ยกทหารออกจากเมืองกั๋งแฮไปตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลแฮเค่า

บิณฑกล่องเรือข้ามอ่าว ขนข้าวของสัมภาระที่เล่าปีมอบเป็นของขวัญแก่ผู้บัญชาการใหญ่กองทัพเมืองกั๋งตั้ง ถึง
ฐานทัพที่ปากน้ำเมืองสาเก็งแล้วจึงแจ้งให้ทหารรักษาการณ์รายงานความให้แม่ทัพใหญ่ทราบ จิวยี่พอได้ทราบ
รายงานว่เล่าปีส่งบิณฑกนำของขวัญมามอบก็นั่งอยู่ครู่หนึ่ง พลันหัวเราะด้วยน้ำเสียงที่โหดเหี้ยมอำมหิตว่า ครา
นี้กั๋งตั้งเราปลอดภัยแน่แล้ว!

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เพลงมัจจุราชใต้เกลียวคลื่น (ตอนที่ 254)**

จิวอี้มองข้ามอันตรายในปัจจุบันที่เผชิญหน้าอยู่กับกองทัพใหญ่ของโจโจ และคำนึงถึงอันตรายของเมืองก่งตั้งในวันหน้าจึงวางแผนยึดมือโจโจสังหารขงเบ้งแต่ไม่สำเร็จ ใจก็ผูกความอาฆาตที่จะกำจัดขงเบ้งต่อไป ครั้นทราบรายงานว่าเล่าปี่ส่งคนนำของขวัญมาบรรณาการก็มีความยินดี ราพึงอย่างลึมตัวว่าเมืองก่งตั้งเราปลอดภัยแน่แล้ว ประหนึ่งว่าจิวอี้ได้คิดอ่านแผนการบางอย่างอยู่ในใจ

จิวอี้จึงส่งทหารรักษาการณ์ให้ไปเชิญบิติกเข้ามาพบที่ศาลาบัญชาการทหาร ครั้นบิติกเข้ามาแล้วต่างฝ่ายต่างคำนับปฏิสันถารกันตามธรรมเนียม บิติกกล่าวขึ้นก่อนว่าเล่าปี่นายข้าพเจ้าทราบที่ท่านยกกองทัพมาตั้งที่ปากน้ำเมืองสาส์ก จึงยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองแฮเค้า คอยช่วยเหลือสนับสนุนท่านและส่งข้าพเจ้าเป็นทูตนำเสียบงสัมภาระและของกำนัลมามอบแก่ท่านเป็นทางไมตรี และขอส่งความปรารถนาดีมายังท่านเป็นการส่วนตัวด้วย

จิวอี้รับมอบข่าวของสัมภาระแล้วกล่าวขอบคุณเล่าปี่ แล้วว่าการสงครามครั้งนี้เป็นหน้าที่ร่วมกันของเล่าปี่นายท่านและขุนกวนนายเรา ที่จะต้องร่วมกันคิดอ่านเอาชนะกองทัพโจโจ ดึงกองทัพโจโจให้พ่ายกลับภาคเหนือให้จงได้ เล่าปี่มีน้ำใจดังนั้นเราขอใจนึกหนา ว่าแล้วจิวอี้จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงรับรองบิติกตามธรรมเนียม

ระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้น บิติกได้ปรารภขึ้นว่าขงเบ้งได้จากเล่าปี่มาที่เมืองก่งตั้งนี้นานวันแล้ว เล่าปี่มีความรำลึกถึงเป็นอันมาก อยากรจะเชิญขงเบ้งกลับไปเมืองแฮเค้าพร้อมกับข้าพเจ้าเพื่อช่วยเหลือคิดอ่านการสงครามกับโจโจต่อไป จิวอี้จึงว่าขงเบ้งมาอยู่เมืองก่งตั้ง ได้ร่วมงานคิดอ่านวางแผนการสงครามกับข้าพเจ้าเป็นประจำ และบัดนี้การสงครามกำลังกรุ่นอยู่ ไม่ชอบที่จะเชิญขงเบ้งกลับไป มิฉะนั้นใครเล่าจะช่วยคิดอ่านกับข้าพเจ้า ขงเบ้งอยู่ทางนี้มีความสุขสบายดีท่านอย่าได้วิตกเลย

จิวอี้ได้กล่าวต่อไปว่าการศึกษาครั้งนี้จำเป็นต้องร่วมปรึกษาหารือกันทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าใคร่จะปรึกษากับเล่าปี่นายท่าน และตั้งใจที่จะเดินทางไปเมืองแฮเค้าปรึกษากับเล่าปี่โดยตรง แต่การเตรียมการทางด้านนี้เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญ ยังไม่วางเว้นเลย ดังนั้นจึงทูลขอท่านช่วยนำความไปแจ้งแก่เล่าปี่ว่าข้าพเจ้าขอเชิญให้เดินทางมาที่เมืองสาส์กสักครั้งหนึ่ง เพื่อร่วมวางแผนทำศึกกับโจโจต่อไป

บิติกไม่ทันหาคำคิดจิวอี้จึงรับคำ แล้วว่าข้าพเจ้ากลับไปแล้วจะรายงานให้เล่าปี่ทราบ ครั้นกินโต๊ะเสร็จบิติกจึงคำนับจิวอี้ มาลงเรือข้ามอ่าวกลับไปเมืองแฮเค้า พอบิติกคล้อยหลังออกไปจากศาลาบัญชาการทหาร โลซกมีความสงสัยที่จิวอี้จะเชิญเล่าปี่มาพบจึงเข้าไปสอบถามจิวอี้ว่าท่านเชิญเล่าปี่มาครั้งนี้มีความประสงค์สิ่งใดหรือ จิวอี้ได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่าท่านไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์หรือว่าเมื่อครั้งที่โจโจวิพากษ์ถอดคนในแผ่นดินนั้น โจโจเห็นว่าเล่าปี่เป็น คู่แข่งตัวฉกาจ ในวันหน้าไม่เพียงแต่เล่าปี่จะเป็นคู่แข่งคนสำคัญของโจโจเท่านั้น หากจะเป็นคู่แข่งคนสำคัญของขุนกวนนายเราด้วย ดังนั้นเพื่อกำจัดภทภัยให้แก่ก่งตั้ง ข้าพเจ้าจึงวางแผนกำจัดเล่าปี่เสียในครั้งนี้ ไม่ให้เป็นคู่แข่งของขุนกวนนายเราอีกต่อไป

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ไม่เห็นด้วยกับความคิดของจิวอี้ และเสนอให้ทำสงครามกับโจโจให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปข้างหนึ่งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านข้างเล่าปี่ต่อไป แต่จิวอี้ไม่ฟังคำทัดทาน โลซกได้ทัดทานหักท้วงถึงสองครั้งสามครา แต่จิวอี้ก็ยังคงยืนยันความเห็นเดิม โลซกก็ไม่รู้ที่จะว่าประการใดเพราะจิวอี้เป็นผู้ถืออาญาสิทธิ์ในการสงครามครั้งนี้ จึงได้แต่นิ่งเงยบออยู่ จิวอี้เห็นดังนั้นจึงเรียกนายทหารฝ่ายรักษาความปลอดภัยมาสั่งการกำหนดแผนการสังหารเล่าปี่ โดยกำหนดแผนการว่าเมื่อเล่าปี่มาแล้วจะมีการจัดงานเลี้ยงและรำกระบี่ต่อหน้าแขกเมือง ให้ถือเอาการที่จิวอี้ตั้งจอกสุราเป็นสัญญาณ ให้ทุกหน่วยพร้อมกันสังหารเล่าปี่เสีย

ฝ่ายบิติกลองเรือข้ามอ่าวกลับไปเมืองแฮเค้าแล้วรายงานความที่ได้สนทนากับจิวอี้ให้เล่าปี่ทราบทุกประการ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าในศึกครั้งนี้กองทัพเราเป็นพันธมิตรกับกองทัพเมืองก่งตั้ง ชอบที่ทั้งสองฝ่ายจะได้ร่วมปรึกษาหารือกำหนดแผนการร่วมกัน จึงจะทำการได้โดยสะดวก บัดนี้จิวอี้มีคำเชิญมาถึงเรา หากมันไม่ไปก็จะเสียหายต่อความเป็นพันธมิตร ดังนั้นในวันพรุ่งนี้เราจะเดินทางไปปรึกษาหารือกับจิวอี้ที่ปากน้ำเมืองสาส์ก

กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงหักท้วงว่าอันจิวอี้ผู้นี้เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย เกลือกว่าจะไม่สุจริต คิดอ่านวางแผนทำร้ายท่าน อนึ่งเล่าขงเบ้งไปอยู่เมืองก่งตั้งบัดนี้ยังมีได้ข่าวคราว และที่จิวอี้เชิญท่านไปครั้งนี้ก็ไม่มีหนังสือขงเบ้งมายืนยันให้สอดคล้องต้องกัน จึงเกรงว่าจะเป็นแผนอุบายร้ายของจิวอี้ พี่ใหญ่จงได้ระตรองให้จงหนัก เล่าปี่จึงว่า

เมื่อสองเมืองเป็นพันธมิตรต่อกันแล้วย่อมต้องมีความสัจสัตย์ต่อกัน เป็นไปไม่ได้ที่จิวอี้จะคิดร้ายต่อเรา เพราะการศึกษาขงโจโจใหญ่หลวงอยู่ หากเราไม่ไปก็จะเกิดความกินแหนงแคลงใจกัน และทำให้ความเป็นพันธมิตรไม้อาจประสานความร่วมมือกันได้อย่างเต็มที่

กวนอุจิงว่าหากพี่ใหญ่ตัดสินใจที่จะเดินทางไปแน่แล้ว ข้าพเจ้าขออาสาตามพี่ใหญ่ไปด้วย เดียวหุยได้ฟังคำ ทัดทานของกวนอุจิงแล้วก็รู้สึกเป็นห่วงเล่าปีจึงขอร่วมทางไปด้วยอีกคนหนึ่ง เล่าปีจึงว่าเราเดินทางไปครั้งนี้เพื่อ ประสานมิตรไมตรีและพันธมิตรให้แน่นแฟ้น หากมีผู้คนมากเกินไปจิวอี้ก็จะแคลงใจว่าเราไม่ไว้วางใจ กระนั้น เลยให้กวนอุตามเราไปแต่คนเดียวก็พอแล้ว ส่วนเดียวหุยกับจูล่งและกันหยงให้ทำหน้าที่ป้องกันระวังรักษา เมืองไว้ให้ปลอดภัย ตัวเราไปแล้วจะรีบกลับมาในวันเดียวอย่าได้วิตกเลย

รุ่งขึ้นเช้าเล่าปีจึงจัดเรือเร็วลำหนึ่งพร้อมทหารยี่สิบคนติดตามด้วยกวนอุลงเรือข้ามอ่าวไปยังกองทัพเรือของจิว ยี่ที่ปากน้ำเมืองสาเก๋ง พอเรือแล่นเข้าไปใกล้ก็เห็นกองทัพเรือของจิวอี้ทอด สมอแน่นขนัดรายเรียงเป็นระเบียบ เรียบร้อยตามกระบวนศึก ธงทิว ปลิวไสวตามสายลมทะเล เล่าปีให้มีจิตใจชื่นบานยิ่งนัก

ครั้นเรือเล่าปีเทียบท่า ทหารรักษาการณ์ได้เข้าไปรายงานให้จิวอี้ทราบ จิวอี้ทราบความแล้วจึงถามทหาร รักษาการณ์ว่าเล่าปีมาครั้งนี้มีเรือรบมากี่ลำ และมีทหารตามมาด้วยมากน้อยเท่าใด ทหารรักษาการณ์ได้ รายงานว่าเล่าปีมากับเรือเร็วลำเดียวเท่านั้น ทหารที่ติดตามมาก็มีเพียงยี่สิบคน จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ราพึง ขึ้นในใจว่าเล่าปีมาครั้งนี้จะไม่มีชีวิตกลับไปเห็นเมืองกังแฮอีกต่อไปแล้ว

จิวอี้รำพึงดังนั้นแล้วจึงเรียกนายทหารฝ่ายความปลอดภัยที่ได้สั่งการไว้ให้เตรียมพร้อมทำการได้ตามแผน และ กำชับให้ระมัดระวังใช้ความรอบคอบในการปฏิบัติการณ์ตามแผนอย่าให้ผิดพลาดเป็นอันขาด สั่งการแล้วจิวอี้จึง รีบออกจากค่ายไปต้อนรับเล่าปีถึงที่ท่าเรือ จิวอี้ได้คำนับทักทายเล่าปีอย่างนอบน้อมด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม แจ่มใส เล่าปีได้รับคำนับจิวอี้แล้วโอภาปราศรัยตามธรรมเนียม จากนั้นจิวอี้จึงเชิญเล่าปีเข้าไปที่ศาลา บัญชาการทหาร เชิญให้เล่าปีนั่งที่โต๊ะว่าราชการเป็นการให้เกียรติอย่างสูงสุด แต่เล่าปีไม่ยอมอ้างว่าเป็นแขก ไม่ชอบที่จะนั่งในที่สูงกว่าเจ้าบ้าน ทั้งบัดนี้จิวอี้ก็มีฐานะเป็นผู้บัญชาการใหญ่ เป็นตัวแทนของขุนกวนจึงชอบที่ จะนั่งเสมอกัน

จิวอี้ด้วยความที่คิดปองร้ายเล่าปีจึงคิดกลบเกลื่อนด้วยการอ่อนน้อมยกย่องเพื่อให้เล่าปีตายใจ ซึ่งเป็นปกติ วิสัยของคนคิดอ่านทำร้ายคน มักจะทำให้ตายใจเสียก่อน แต่ครั้นได้ฟังคำเล่าปีก็ไม่อยากขัดใจจึงให้จัด โต๊ะนั่ง ใกล้กัน แล้วสั่งการให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี วงดนตรีโบราณของทหารเมืองกังตั้งได้เริ่มบรรเลงเพลงขับกล่อม ในขณะที่ทหารบริการก็ได้ยกสุราอาหารออกมาต้อนรับ เล่าปีเห็นจิวอี้ให้เกียรติอย่างสูงส่ง ต้อนรับขับสู้ดังนั้นก็ เกรงใจ จึงกล่าวถ่อมตัวว่าท่านแม่ทัพใหญ่มีสติปัญญาและเกียรติภูมิสูงส่งนัก เหตุใดจึงต้องถ่อมตัวเอาอก เอาใจข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ต้อยปัญญาถึงเพียงนี้

ในขณะที่งานเลี้ยงต้อนรับเล่าปีกำลังเริ่มขึ้นนั้น ขงเบ้งนอนเล่นดูแผนที่ดวงดาวคำนวณการอากาศและกระแส ลมอยู่ในเรือน้อย พลันได้ยินเสียงดนตรีของทหารดังแว่วมาจากศาลาบัญชาการทหารก็ประหลาดใจว่า กองบัญชาการค่ายหลวงของจิวอี้มีงานใดจึงต้องมีดนตรีขับกล่อมดังนี้

ขงเบ้งฟังเสียงดนตรีในตอนต้นก็ได้เฉลียวใจ เพราะเสียงดนตรีพลั่วแผ่วลอยตามกระแสลมมาราบเรียบราว กับทะเลยามไร้คลื่นลม แต่ครั้นฟังไปทำนองเพลงกลับดัดตนราวกับว่าพายุใหญ่กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ ขง เบ้งได้ฟังดังนั้นก็เริ่มพริ้งใจว่างานเลี้ยงครั้งนี้น่าจะมีแผนการร้ายแอบแฝง แต่ใครเล่าที่เป็นเป้าแห่งแผนการ ร้ายนั้น ขงเบ้งเริ่มสงสัย แต่ครั้นประเมินสถานการณ์แล้วไม่มีข่าวคราว การติดต่อจากฝ่ายโจโจหรือฝ่ายอื่น ดังนั้นจึงสังหรณ์ใจว่างานรับรองครั้งนี้อาจจะเป็นงานรับรองต้อนรับฝ่ายเล่าปี สังหรณ์ใจดังนั้นขงเบ้งก็ตกใจ รีบ ลงจากเรือกิ่งเดินกิ่งวิ่งตรงไปที่ศาลาบัญชาการทหาร

ในระหว่างนั้นจึงหะและทำนองเพลงพลันเร่งเร้าดุเดือดมากขึ้น ขงเบ้งกิ่งเดินกิ่งวิ่งแต่โสตก็สดับตรับฟัง เสียงเพลง จำแนกจึงหะและทำนองเพลงอย่างละเอียดก็รู้สึกว่าการทำนองเพลงพรรณนาความถึงพายุใหญ่ที่ กำลังเคลื่อนตัวอยู่ในทะเล ก่อเป็นคลื่นใหญ่ถาโถมหนุนเนื่องประดังอย่างไม่หยุดหย่อน และเสียงเจิ่งที่ดังหนัก หน่วงในบางช่วงนั้นประหนึ่งว่ามีปลาฉลามร้ายวายตามใต้ฟองคลื่นใหญ่ เข็มมองจ้องสูบเหยื่ออันอยู่ใน ใกล

ขงเบ้งให้หวั่นใจนักวางานครั้งนี้มีแผนการร้ายเป็นมั่นคง จึงใคร่รู้ว่าผู้ใดคือเป้าหมายของแผนการร้ายนี้ ครั้นเข้าไปใกล้ศาลาบัญชาการทหารเห็นทหารจำนวนมากอาร์กขาอยู่ภายนอกมีลักษณะเข้มงวดกวดขันนัก ในขณะที่เดียวกันนั้นตามบริเวณโดยรอบศาลาว่าราชการทหารก็มีทหารติดอาวุธเรียงรายอยู่ภายนอก

ขงเบ้งมองไปจากภายนอกเห็นทหารแต่งกายแบบชาวชนกลุ่มน้อย ในมือถืออาวุธหลากหลายชนิด ทั้งกระบี่มีดสั้น และขวานกำลังร้ายรำตามกระบวนเพลง แต่ยามที่หันหน้าหันตัวเห็นสายตามีประกายโหดร้ายนัก ก็รู้ว่าเหล่านี้คือมือสังหารภายในที่พร้อมจะสังหารเป้าได้โดยพลัน และยังมีหน่วยสมทบอยู่ภายนอกศาลาบัญชาการทหารอีกจำนวนมาก

ขงเบ้งมองไปเห็นเล่าปี่นั่งสนทนากับจิวอี้พาทีหัวเราะเป็นปกติดูโดยไม่รู้ว่ามีจรรยาคำสั่งเอื้อนหัดถมาที่ตัวก็ตกใจ รู้ในทันทีว่าเป้าสังหารตามแผนการของจิวอี้ในครั้งนี้หาใช่ใครอื่นไม่ หากเป็นเล่าปี่เจ้านายผู้ที่ตนรักดีและพร้อมพลีชีวิตให้ตนเอง ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก คิดอ่านแผนการที่จะช่วยชีวิตเล่าปี่ในนาทีวิกฤตให้จงได้ พลันสายตาเห็นบุรุษหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่ไม่ไกลจากจิวอี้นัก ใส่เสื้อเกราะอ่อนชุดออกศึก แต่ใส่เสื้อคลุมสีเขียวตองอ่อนทับไว้อีกชั้นหนึ่ง ผ้าโพกศีรษะสีเขียวตองอ่อนทอดนั่งอยู่ ใบหน้าสีแดงดังผลพุทราสุก หวดดุดใจใหม่ด้ายยาวถึงอก มือหนึ่งถือง้าว อีกมือหนึ่งแตะกระบี่ที่ข้างกายดูสง่างามน่าเกรงขามนัก ขงเบ้งเห็นเช่นนั้นจึงค่อยคลายใจ เพราะเมื่อกวณอุยยืนอยู่ข้างกายเล่าปี่ในระยะที่ไม่ห่างจากจิวอี้เท่าใดนักก็มั่นใจว่าเล่าปี่จะไม่เป็นอันตราย

ถอนใจรำพึงขึ้นเบาๆ ว่าเล่าปี่นายเรารอดตาย แล้วขงเบ้งวางใจว่าเล่าปี่จะไม่มีอันตรายเพราะการที่กวณอุยยืนอยู่ข้างกายดังนี้ย่อมคล้ายกับกองทัพหนักหมีนคอยคุ้มกันเล่าปี่อยู่ ทั้งระยะที่กวณอุยยืนอยู่นั้นก็ใกล้จิวอี้เพียงระยะกระบี่เดียวเท่านั้น ดังนั้นขงเบ้งจึงเดินไปที่ท่าเรือพบกับทหารของเล่าปี่ที่มาด้วยกันทหารเหล่านั้นเห็นขงเบ้งก็ดีใจ ทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วจึงถามว่าเรือเล่าปี่จอดอยู่ที่ไหน ครั้นทราบความแล้วจึงให้ทหารคนหนึ่งพาไปที่เรือแล้วขงเบ้งจึงลงเรือของเล่าปี่คอยที่อยู่

จิวอี้เสพรากินโต๊ะอยู่กับเล่าปี่ ในขณะที่หน่วยสังหารร้ายระบี่และอาวุธอยู่ข้างหน้า เห็นเป็นที่ที่จะทำการจึงฆ่าเสียงมองมาที่เล่าปี่ พลันรู้สึกสะดุดตาเห็นบุรุษหนึ่งยืนเป็นสง่าน่าเกรงขามอยู่ด้าน หลังเล่าปี่ราวกับว่าเป็นเทพโลกบาลผู้พิทักษ์ประจำทิศก็ประหลาดใจ จึงถามเล่าปี่ว่าทหารคนนี้เป็นผู้ใด เสียงเพลงมีจรรยาได้เกลียวคลื่นยังคงกังวาลตามสายลมรำเพย ฟังแล้วเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งการรบราฆ่าฟันอันโหดเหี้ยมอำมหิต แต่ขงเบ้งกลับมานั่งตั้งตาคอยเล่าปี่อยู่ที่เรือด้วยความมั่นใจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรากฏการณ์แห่งพลังจักรวาลอุดม (ตอนที่ 255)

จิวอี้เตรียมจะทิ้งจอกสุราให้สัญญาณหน่วยสังหารประหัดประหารเล่าปี่ แต่พลันที่เหลือบไปเห็นกวณอุยง้าวยืนเป็นสง่าอยู่ด้านหลังเล่าปี่ก็พรั่นใจ เพราะลักษณะการของกวณอุยราวกับว่าเป็นทหารเทพยดาน่าเกรงขามนัก ดังนั้นด้วยสัญชาตญาณระแวงระวังตน จิวอี้จึงถามเพื่อให้สิ้นสงสัยว่าทหารคนนี้เป็นผู้ใด

เล่าปี่ไม่รู้ยังก็ตอบไปตามจริงว่านี่คือกวณอุยร่วมสาบานครองของข้าพเจ้า แล้วบอกกวณอุยให้ค้ำับจิวอี้ จิวอี้พอได้ยินนามกวณอุยก็ตกใจ มือที่ถือจอกสุราอยู่พลันสิ้นไหวโดยไม่รู้สีกตัว จนสุราหกออกจากจอก จิวอี้จึงถามต่อไปว่าทหารของท่านซึ่งข้างนั้นเสียง บุนทิว สองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวเมื่อครั้งสงครามภาคเหนือระหว่างโจโฉกับอ้วนเสี้ยวอันปรากฏกิตติศัพท์ลือเลื่องทั้งแผ่นดินคือกวณอุยผู้นี้หรือ

เล่าปี่รับว่าใช่กวณอุยนี้แล้ว จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจรีบวางจอกสุราลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง เหนือเริ่มไหลโทรมกายโดยไม่รู้สีกตัว แต่ชมความรู้สึกเอาไว้ได้แล้วสั่งทหารให้เอาสุราไปรินให้กวณอุย จิวอี้ได้เชิญกวณอุยดื่มสุราเป็นการให้เกียรติ กวณอุยรับจอกสุราจากทหารมาดื่มแล้วยืนนิ่งตั้งอยู่ ในขณะที่มือหนึ่งยังคงถือง้าวไว้มั่น ในขณะที่นั้นโลซกได้เดินเข้ามาในศาลาบัญชาการทหาร เล่าปี่เห็นโลซกเดินเข้ามาก็ดีใจจึงรีบถามโลซกว่าข้าพเจ้ามาครั้งนี้ยังมีเห็นหน้าขงเบ้งเลย ท่านพาขงเบ้งมาเมืองกึ่งตั้งแล้วบัดนี้ขงเบ้งอยู่ที่ไหนเล่า จงพามาให้ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าสักหน่อยหนึ่ง

โลซกไม่ทันตอบ จิวอี้กลับตอบสวนขึ้นแทนว่าบัดนี้เป็นหน้าศึกอยู่ ข้าพเจ้าได้มอบหมายให้ขงเบ้งช่วยคิดอ่านวางแผนการสงคราม ไว้เสร็จศึกทางด่านโจโฉแล้วค่อยพบกันก็ยังไม่สาย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวัง และสังหรณ์ว่าจะมีเรื่องผิดปกติเกิดขึ้น เพราะตั้งแต่มายังกองทัพของจิวอี้ปรากฏว่าจิวอี้มิได้ปรึกษาหารือเกี่ยวกับ

การสงคราม หรือแผนการยุทธ์ กลับเป็นการสนทนาด้วยเรื่องทั่วไปเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้งไม่เห็นขงเบ้งมาร่วมงาน แม้จะขอพบก็ถูกบ่ายเบี่ยงจึงยิ่งสงสัย

เล่าปี่จึงหันหน้าไปมองกวนอู เห็นกวนอูจ้องตาขมขืนเป็นนัยอยู่ก็รู้ว่ามีความนัยสำคัญ จึงกล่าวกับจิวยี่ว่าข้าพเจ้ามาคำนับท่านบัดนี้ครบถ้วนเวลาของท่านมากพอแล้ว จะขออำลากลับไปก่อนวันเวลาข้างหน้ามีการใดที่จะให้ข้าพเจ้าร่วมมือสนับสนุนก็อย่าได้เกรงใจเลย ทั้งขออวยพรให้ท่านได้รับชัยชนะในการศึกครั้งนี้ การศึกเสร็จสิ้นแล้วเมื่อใดข้าพเจ้าจะมาคำนับคารวะท่านอีกครั้งหนึ่ง

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านมาครั้งนี้ชอบใจนักหนา ทำให้ความเป็นพันธมิตรระหว่างท่านกับขุนกวนแน่นแฟ้นเป็นปัจจัยแห่งชัยชนะในการสงคราม ท่านจะกลับไปบัดนี้ก็ตามใจเถิด

ว่าแล้วจิวยี่จึงสั่งให้หยุดการบรรเลงดนตรี และโบกมือให้ทหารซึ่งร้ายรำกระบี่และอาวุธกลับออกไป จากนั้นจึงเดินออกไปส่งเล่าปี่ถึงที่หน้ากองบัญชาการ ต่างคนต่างคำนับลากันตามธรรมเนียมแล้วจิวยี่จึงเดินกลับเข้ามาเล่าปี่เดินออกไปพบทหารที่รออยู่ด้านนอก ทราบว่าขงเบ้งมาพบก็ดีใจจึงรีบไปที่เรือ เห็นขงเบ้งคอยที่อยู่ก็ยินดี

ขงเบ้งคำนับเล่าปี่แล้วรีบกล่าวว่าวันนี้โชคดีที่กวนอูมาด้วยท่าน ท่านจึงปลอดภัย หากไม่แล้วท่านต้องตายด้วยน้ำมือจิวยี่เป็นมั่นคง เล่าปี่ฟังคำขงเบ้งแล้วก็รู้ว่าการสู้รบครั้งนี้ว่าจิวยี่วางแผนการร้ายเพื่อสังหารนั้นเป็นความรู้สึกที่ถูกต้อง แต่เห็นว่าอยู่ในแดนเมืองกังต๋งจึงไม่กล่าวความให้ยืดยาว รีบชวนขงเบ้งให้เดินทางกลับไปเมืองแสร่วมกัน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่างานของข้าพเจ้าเสร็จไปครั้งหนึ่งแล้ว เหลืออีกครั้งหนึ่งคือการทำลายกองทัพโจโจให้วอดวายไป จึงยังกลับไปด้วยท่านมิได้ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้มันเหมือนว่านั่งอยู่ในปากเสือแต่มีเป็นอันตรายประการใด ข้าพเจ้ายังคงอยู่สุขสบายราวกับว่านั่งอยู่บนภูเขาให้ชาน แล้วขงเบ้งจึงว่าท่านกลับไปแล้วให้รีบจัดแจงเตรียมการทั้งทัพบกทัพเรือให้พร้อมสรรพ "ต่อถึงเดือนอ้ายแรมห้าค่ำจึงให้จุล่งเอาเรือน้อยมาคอยรับข้าพเจ้าที่ปากแม่น้ำข้างทิศทักษิณ"

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สงสัยจึงถามต่อไปว่าท่านสั่งการไว้ทั้งนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ แล้วตัวท่านก็จากข้าพเจ้านานวันแล้ว เมื่อใดจะได้กลับไปเมืองแสร่วมกัน ขงเบ้งจึงว่าวันนี้เวลาน้อยนัก ทั้งอยู่ในที่คับขัน ท่านอย่าได้สอบถามให้ยาวความเลย จงจัดการเตรียมการทั้งปวงให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้บอกกล่าวนั้นเถิด ลมสลาตันมาจากทิศอากาศเหนือเมื่อใด เมื่อนั้นแล้วข้าพเจ้าก็จะกลับไปถึงท่านอย่าได้สงสัยเลย

ว่าแล้วขงเบ้งจึงเร่งรัดให้เล่าปี่รีบเดินทางกลับ เพราะขึ้นอยู่ช้ำต่อไปจิวยี่อาจคิดการเสี่ยงภัยก็จะเสี่ยงอันตรายเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รีบคำ ขงเบ้งจึงคำนับลาเล่าปี่แล้วขึ้นจากเรือกลับไปเรือน้อย เล่าปี่ออกเรือจากท่าไม่นานเห็นกองเรือรบวิ่งสวนมาในทะเลก็ตกใจ แต่พอเข้ามาใกล้เห็นเป็นเดี่ยวหุยก็คลายใจ พอกองเรือสมทบกันเข้าเดี่ยวหุยได้แจ้งว่ามีความห่วงใยว่าจิวยี่จะคิดกลอุบายทำร้าย เล่าปี่จึงยกกองทัพเรือติดตามมาคุ้มกัน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีแล้วพากันยกกลับเมืองแสร่วมกัน

ขงเบ้งกำหนดแผนการศึกษาเช็กเพ็กไว้ในใจโดยละเอียดชัดเจนแล้ว จึงกำหนดการสำคัญไว้สองประการ คือประการแรก ให้เล่าปี่จัดแจงแต่งกองทัพทั้งทัพบก ทัพเรือไว้ให้พร้อมสรรพ การจัดแจงแต่งการทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามยุทธศาสตร์ที่ขงเบ้งวางไว้เดิมตั้งแต่ออกจากเมืองกังแฮคือเมื่อเกิดศึกสงครามระหว่างโจโจกับขุนกวนแล้ว เล่าปี่ก็จะอยู่ตรงกลาง ข้างใดแพ้กก็เข้าเอาแล้วเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากสงครามนั้น ส่วนประการที่สอง ขงเบ้งกำชับเข้มงวดว่าต้องถึงวันแรมห้าค่ำ เดือนอ้าย ให้เล่าปี่สั่งจุล่งให้เอาเรือน้อยมาคอยรับที่ริมหน้าข้างทิศใต้ และได้ชี้มือกำหนดจุดที่หมายให้เล่าปี่ดูเป็นสำคัญ ทั้งยังแกล้งความห่วงกังวลของเล่าปี่ว่าไม่ต้องวิตก ให้สังเกตลมสลาตันที่พัดมาแต่ทิศอากาศเหนือ ลมสลาตันพัดมาเมื่อใดขงเบ้งก็จะกลับไปถึงเล่าปี่เมื่อนั้น ความทั้งนี้แม้ยังมีได้เปิดเผยถึงรายละเอียดของแผนการยุทธ์ของสงครามเช็กเพ็ก แต่ก็ได้ประจักษ์ว่าขงเบ้งได้คิดอ่านแผนการยุทธ์ไว้ละเอียดถี่ถ้วน กระทั่งกำหนดวันเวลาเผด็จศึกแล้ว จึงสั่งการดังนี้

อันลมที่พัดอยู่ในธรรมชาตินี้เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ นับเป็นพลังจักรวาลธาตุลมที่ไขว่จะพัดโดยไร้กฎเกณฑ์กติกาเสีย ที่เดียวก็หาไม่ได้ ผู้สังเกตความผันแปรกาลในอากาศย่อมรู้และชาน นามของลมแต่ละชนิดเพื่อเป็นเครื่องกำหนดหมายในการทำการต่างๆ ได้ ทิศทางหลักแห่งลมมีมาสองทิศทาง คือมาแต่เบื้องบูรพาและปัจฉิม ส่วนลมที่มาจากอุดรและทักษิณนั้นหาใช่กระแสลมหลักไม่ เพราะเกิดแต่ความเบี่ยงเบนของกระแสลม ยกเว้นก็แต่ดินแดนซึ่งอยู่ใกล้ทะเลทรายทางด้านเหนือของโลก ซึ่งอาจมีพายุทะเลทรายจากเหนือ

ลงใต้ได้ตามฤดูกาล ลมอันพัดมาแต่เบื้องบูรพานั้นมีนามว่า "ลมนอก" จัดเป็นลมทะเลที่พัดมาแต่พระมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ พัดเข้าสู่ผืนแผ่นดินอันอยู่ทางด้านตะวันตก ส่วนลมอันพัดมาแต่เบื้องปัจฉิมนั้นมีนามว่า "ลมพลัด" พัดจากผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไปยังพระมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ทางด้านตะวันออก จึงปะทะกับความผันแปรในอากาศทำให้กระแสลมเบี่ยงเบน ดังนั้นลมพลัดจึงมีลักษณะพัดได้สามทาง คือพัดทางตรงจากตะวันตกสู่ตะวันออกทางหนึ่ง พัดแต่ทิศเหนือไปทางอีสานทางหนึ่ง และพัดแต่ทิศพายัพไปทางอาคเนย์อีกทางหนึ่ง

อันลมนอกนี้มีความแรงกล้าทำให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่ มีช่วงคลื่นห่าง ดังนั้นแม้คลื่นจะใหญ่แต่เรือเล็กก็มักปลอดภัย เพราะลอยล่องไปในท่ามกลางช่วงคลื่น ลมนอกที่เบี่ยงเบนพัดจากทิศอาคเนย์ไปทางทิศพายัพนั้น มีชื่อเฉพาะเรียกว่า "ลมสลัดัน"

โบราณเรียกลมพลัดที่พัดจากทิศตะวันตกไปเบื้องตะวันออกว่า "ลมพลัดกลาง" เรียกลมพลัดที่พัดจากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือว่า "ลมพลัดหลวง" และเรียกลมพลัดที่พัดจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ว่า "ลมพลัดยา" ลมพลัดทั้งสามชนิดนี้ทำให้คลื่นในแม่น้ำและทะเลไม่สงบนิ่ง แต่มีความถี่มาก ทำให้เรือล่มได้โดยง่าย และเป็นอันตรายมาก

ลมนอกและลมพลัดมีปกติหมุนเวียนอย่างละหกเดือน โดยลมนอกจะเริ่มพัดตั้งแต่ปลายเดือนอ้ายไปถึงเดือนหก ส่วนลมพลัดจะพัดตั้งแต่ปลายเดือนหกไปถึงปลายเดือนอ้าย แต่ถ้ากำหนดเวลานี้อาจร่นหรือขยายได้ตามลักษณะภูมิประเทศที่ใกล้ไกลทะเล ชัยภูมิอันเป็นที่ตั้งกองทัพของโจโจ เล่าปี และจิวอี้ในสงคราม เช็กเพ็กนั้น กองทัพเมืองกังตั้งซึ่งมีจิวอี้เป็นผู้บัญชาการตั้งอยู่ปาก น้ำเมืองส่ากั้ง ฟังใต้ของแม่น้ำแยงซีด้านตะวันออก กองทัพของเล่าปียกมาตั้งที่ปากน้ำเมืองแฮเค่า อยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับกองทัพเมืองกังตั้งทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ส่วนกองทัพของโจโจตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของเมืองแฮเค่า ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี

ดังนั้น ในขณะที่เริ่มสงครามเช็กเพ็กจึงเป็นช่วงระยะเวลาที่กระแสลมพัดมาแต่ทิศพายัพไปทางทิศอาคเนย์ นั่นคือเป็นลมพลัดยาที่พัดมาแต่ด้านของกองทัพโจโจ พัดมาทางกองทัพของจิวอี้ ขงเบ้งกำชับเล่าปีให้ส่งจูล่งเอาเรือน้อยมารับในวันแรมห้าค่ำเดือนอ้าย และย้ายกับเล่าปีอย่างหนักแน่นว่าลมอาคเนย์หรือลมสลัดันพัดมาเมื่อใด ขงเบ้งก็จะกลับไปถึงเล่าปีเมื่อนั้น การทั้งนี้หาใช่เป็นเพราะลมสลัดันจะพัดขบ้งไปถึงเล่าปีก็หามิได้ แต่เป็นด้วยนัยของการคำนวณทิศทางแห่งลมที่จะผันแปรขึ้นในช่วงเดือน อ้าย และความผันแปรแห่งลมนี้ย่อมเกี่ยวเนื่องกับการคำนวณวันเวลาและการใช้พลังแห่งจักรวาลเข้าทำลายล้างข้าศึกของขงเบ้งนั่นเอง

ฝ่ายโจซก ครั้นเล่าปีกลับไปแล้วก็สงสัยว่าในเมื่อจิวอี้วางแผน สังหารเล่าปีอย่างแยบยลและแน่นอนดังนี้แล้ว ไฉนเล่าปีจึงรอดชีวิตกลับไปได้ จึงถามจิวอี้ว่าเหตุไฉนท่านจึงปล่อยเล่าปีกลับไป ทั้งๆ ที่เล่าปีได้เดินทางมาตามแผนการของท่านแล้ว จิวอี้จึงว่าเล่าปีเดินทางมาตามแผนการของเราที่จริงอยู่ แต่มีกวนอุติดตัวมาด้วย ไม้ว่าเล่าปีจะนั่งจะยืน ณ ที่ใด กวนอุก็เป็นประหนึ่งเงาตามตัวของเล่าปีไม่มีห่าง ในงานเลี้ยงวันนั้นกวนอุยืนอยู่ข้างหลังเล่าปีห่างจากตัวข้าพเจ้าเพียงแค่กระเป๋เดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าหวาดหวาดจะให้สัญญาณสังหารเล่าปีแล้ว แต่เดชะบุญสะดุดตาเห็นกวนอุเสียก่อนจึงสงสัยว่าทหารผู้นี้เป็นผู้ใดจึงส่งางามนำเกรงขามนัก ครั้นถามเล่าปีได้ความแล้วข้าพเจ้าก็ไม่อาจลงมือได้ เพราะมันหากให้สัญญาณให้มือสังหารทำร้ายเล่าปีแล้ว กวนอุอยู่ในที่ใกล้ก็จะทำร้ายข้าพเจ้าก่อน และคำนวณกำลังฝีมือแล้วบรรดาหน่วยสังหารและทหารที่รักษาการณ์อยู่โดยรอบศาลาบัญชาการเห็นจะไม่อาจต้านทานฝีมือกวนอุได้ เหตุนี้แผนการครั้งนี้จึงเสียไป

โจซกได้ฟังดังนั้นจึงว่าสวรรค์ยังเข้าข้างเมืองกังตั้งเรา เพราะหากมันท่านทำร้ายเล่าปีเสียในครั้งนี้ เมืองกังตั้งก็ต้องทำสงครามกับโจโจแต่ลำพัง เห็นจะต้านทานไว้ไม่ได้ แล้วโจซกจึงว่าอันการศึกษาข้างโจโจนั้นเป็นอันตรายต่อเมืองกังตั้งในเฉพาะหน้า ขอบที่ท่านจะคิดอ่านทำสงครามกำจัดโจโจเสียไม่ให้เป็นภัยแก่กังตั้งก่อน แล้วค่อยผ่อนผันคิดอ่านการข้างเล่าปี ก็มีแต่จักเป็นประโยชน์ทั้งปัจจุบันและภายหน้า

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับโจซก เพราะไหนๆ เล่าปีก็กลับไปเมืองแฮเค่าแล้ว โจโจเล่าปีมีแสนยานุภาพใหญ่หลวงอยู่ และเป็นอันตรายต่อกังตั้งมากที่สุด

ในขณะที่จิวอี้กำลังสนทนากับโจซกอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้โจโจได้ส่งทูตมาแต่ฝั่งเหนือ ถู้อสารเพื่อมาขอแลกจิวอี้ จิวอี้ทราบรายงานดังนั้นจึงสั่งให้ทหารไปเชิญทูตเข้ามาพบ จิวอี้รับหนังสือจากทูตมาดู เห็นที่หน้าของปิดผนึกระบุความจำหน้าว่า อัครมหาเสนาบดีในพระเจ้าเหียนเดมิหนึ่งสี่มาถึงแม่ทัพใหญ่จิวอี้ จิวอี้พอเห็นความที่จำหน้าดังนั้น ความโกรธโจโจที่จะแย่งยึดเอานางสองแก้วแห่งกังตั้งไป บำเรอกามก็ปะทุขึ้นมาอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง

ไม่ทันได้เปิดอ่านเนื้อความในหนังสือก็โยนหนังสือนั้นลงกับพื้นเอาเท้าขยี้จนแหลกละเอียด แล้วสั่งให้ทหารคุมตัวเอาไปประหาร โลกเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบทักท้วงจิวอี้ว่าประเพณีทางการทูตแต่โบราณมาห้ามมิให้คู่กรณีสงครามประหารชีวิตทูตเพราะเป็นการตัดหนทางในการสื่อความถึงกัน จึงไม่ชอบที่จิวอี้จะสั่งประหารทูตของโจโฉเสีย

จิวอี้จึงว่า "ซึ่งเราฆ่าผู้ถือหนังสือเสียนั้นเพราะเหตุว่าจะให้รู้ถึงโจโฉว่าเรามีได้ย่อท้อ แม้ว่าไม่ฆ่าเสียนั้นเพราะคิดกลัว คนทั้งปวงจะกลับว่าให้นายเราไปขอร้องแกฆ่าศึก บัดนี้ตัวเราตั้งใจทำราชการ จะกำจัดโจโฉเสียให้จงได้ เราจึงให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือส่งให้คนซึ่งมาด้วยเอากลับไปให้แก่โจโฉ"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ประลองยุทธนารีครั้งแรก (ตอนที่ 256)

จิวอี้ด้านหนึ่งยังคุมแค้นโจโฉด้วยสำคัญว่าโจโฉมีเกยจิตคิดแย่งชิงนางได้เกี่ยวภรรยาขุนเช็ก และนางเสียวเกี่ยวภรรยาของตนเพื่อไปบำรุงบำเรอกาม และอีกด้านหนึ่งต้องการแสดงความเด็ดเดี่ยวในการตัดสินใจทำสงครามกับโจโฉให้ปรากฏ จึงสั่งให้ประหารทูตของโจโฉเสีย

เมื่อตัดศีรษะทูตแล้วจิวอี้จึงให้มอบศีรษะทูตนั้นไปกับทหารที่ติดตามทูตมาจากกองทัพของโจโฉ แล้วว่าในวันพรุ่งนี้เราจะยกทัพเรือออกไปประลองยุทธกับกองทัพของโจโฉ ให้เจ้าไปบอกโจโฉให้เตรียมการไว้ให้พร้อม แล้ววันพรุ่งนี้จะได้เห็นฝีมือกัน

คณะทหารที่ติดตามทูตมาต่างตื่นตระหนกตกใจที่จิวอี้ละประเพณีทางการทูตให้ตัดศีรษะทูต ครั้นได้ฟังดังนั้นก็รีบรับคำสั่งแล้วออกเรือเดินทางกลับไปยังกองทัพของโจโฉ

ครั้นทหารที่ติดตามทูตเดินทางกลับไปแล้วจิวอี้จึงสั่งให้เรียกกำเหลง ฮันต่ง และเจียวซิมเข้ามาพบ แล้วว่าในวันพรุ่งนี้เราจะประลองกำลังกับกองทัพโจโฉสักครั้งหนึ่ง โดยจะกระทำยุทธนารีให้เป็นขวัญตาแก่ทหารของทั้งสองฝ่ายที่บริเวณอ่าวเมืองแฮเค้า ในยุทธนารีครั้งนี้จะต้องได้รับชัยชนะประการเดียวเท่านั้น จะพ่ายแพ้มิได้เป็นอันขาด

แล้วจิวอี้จึงตั้งให้กำเหลงเป็นแม่ทัพหน้า ให้ฮันต่งเป็นปีกขวา เจียวซิมเป็นปีกซ้าย ตัวจิวอี้จะคุมกองทัพหลวงและให้เตรียมการทั้งปวงให้พร้อมที่จะกระทำยุทธนารีกับโจโฉในวันรุ่งขึ้น สามนายทหารใหญ่ของแคว้นกั๋งตั้งรับคำสั่งจิวอี้แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงเตรียมการกองทัพ รอคำสั่งที่จะยกไปในวันรุ่งขึ้น

ทางฝ่ายทหารติดตามทูตของโจโฉ ครั้นเดินทางกลับถึงฝั่งเหนือได้นำศีรษะทูตเข้าไปรายงานความให้โจโฉทราบทุกประการ และแจ้งคำทำของจิวอี้ที่จะกระทำยุทธนารีกันในวันรุ่งขึ้นให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความก็โกรธจิวอี้เป็นอันมาก กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าไอ้จิวอี้เด็กรอมมือบังอาจนัก เราจักสั่งสอนเสียให้รู้จักฝีมือของเราในวันพรุ่งนี้ ว่าแล้วจึงเรียกซัวมอ เตียวอุ้น เข้ามาพบ แล้วสั่งให้จัดแจงทัพเรือเพื่อเตรียมกระทำยุทธนารีกับจิวอี้ในวันรุ่งขึ้น

โจโฉตั้งให้ซัวมอและเตียวอุ้นคุมทหารเรือเมืองเกงจิวและเมืองเฉวจิวเป็นกองทัพหน้า โจโฉเป็นกองทัพหลวง ซัวมอและเตียวอุ้นรับคำสั่งโจโฉแล้วรับคำนับลาโจโฉออกไปจัดแจงเรือรบและพลรบตามคำสั่ง ครั้นวันรุ่งขึ้นกองทัพเรือของโจโฉจึงเคลื่อนออกจากฐานทัพ ยกตรงไปทางปากน้ำเมืองสาเก็ง พอกองทัพเรือเคลื่อนออกจากฐานทัพก็เห็นกองทัพเรือของเมืองกั๋งตั้งเคลื่อนตรงเข้ามา กองทัพหน้าของทั้งสองฝ่ายชักธงสัญญาณรบพร้อมตีฆ้องฆ้องกลองเป็นสัญญาณให้ทหารเตรียมอาวุธยุทธโศปกรณ์พร้อมที่จะกระทำยุทธนารีต่อกัน

กำเหลงคุมกองทัพหน้าของกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งยืนอยู่บนหัวเรือ แล่นออกไปหน้าสุดโดยไม่กลัวเกรงต่อลูกเกาทัณฑ์ของกองทัพเรือฝ่ายโจโฉ ในขณะที่ซัวหุนน้องชายของซัวมอในสังกัดกองทัพหน้าของฝ่ายโจโฉก็ยืนอยู่บนหัวเรือแล่นออกไปหน้าสุดเช่นเดียวกัน

พอเรือรบแล่นเข้าไปใกล้ กำเหลงจึงร้องถามขึ้นว่าตัวเราชื่อกำเหลงเป็นแม่ทัพหน้าของกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งผู้ใดจะกล้าหาญมารบกับเรากี่ให้ออกมา ซัวหุนได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้พลแจวเรือรีบเข้ารบกับกำเหลงเรือรบของกองทัพหน้าของทั้งสองฝ่ายวิ่งปรีเข้าหากัน พอเข้ามาใกล้ในระยะเกาทัณฑ์กำเหลงจึงนำวเกาทัณฑ์ยิง

ไปถูกขวานตกน้ำถึงแก่ความตาย กำแพงเห็นได้ที่จึงออกคำสั่งให้กองทัพหน้าและปีกซ้ายปีกขวาเร่งเรือรบเข้าปะทะกับกองทัพเรือของโจโจ ทหารเมืองกั๋งตั้งต่า ยืนมั่นบนเรือ ไม่หวั่นไหวด้วยคลื่นและลม ระดมยิงเกาทัณฑ์จุดจึ่งหาฝนใส่กองทัพเรือของโจโจอย่างไม่ขาดสาย

ทหารเรือของโจโจทรงตัวไม่ได้มันเพราะคลื่นในทะเลเป็นระลอกหนุนเนื่องกระแทกกราบเรือทำให้เรือโคลงไปโคลงมา จะยืนก็ไม่นั่ง จะยิงเกาทัณฑ์ก็ไม่ถนัด เกาทัณฑ์ยิงออกจากแหล่งแล้วก็พลาดเป้าไปทางไกล ฮันตั้งและเจียวซิมคุมปีกซ้ายขวา เร่งให้พลแจวเรือเข้าปะทะกับกองทัพเรือของโจโจ ระดมยิงเกาทัณฑ์และพุ่งเรือเข้าชนจนเรือรบของโจโจจมลงเป็นหลายลำ

ทหารเมืองกั๋งตั้งระดมยิงเกาทัณฑ์และระเบิดเพลิงเข้าใส่ทหาร เรือของโจโจอย่างไม่ขาดสาย ถูกทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก บ้างก็ถูกเรือรบเมืองกั๋งตั้งชนจมลง บ้างก็หนีเกาทัณฑ์ไปยืนอยู่ข้างกราบเรือหนึ่งทำให้เรือคว่ำจม น้ำ จิวอี้เห็นดังนั้นจึงระดมกองทัพหลวงเข้าหนุนยุทธนาวีที่บริเวณอ่าวเมืองแฮเค้ากระทำกันตั้งแต่เก้าโมงเช้าจนกระทั่งถึงบ่ายสองโมง กองทัพเรือของเมืองกั๋งตั้งเป็นฝ่ายกระทำในสงครามแต่ข้างเดียว ทั้งใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง ใช้ระเบิดเพลิงยิงเข้าใส่ ใช้เรือพุ่งเข้าชนจนเรือรบของโจโจจมลงเป็นจำนวนมาก ทหารของโจโจถูกเกาทัณฑ์ ระเบิดเพลิง พลัดตกน้ำ และถูกขวานล้มตายเป็นอันมาก ในขณะที่ทหารเมืองกั๋งตั้งยังฮึกหัวเหิมหาญและแทบไม่บาดเจ็บล้มตายเลย

จิวอี้เห็นกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งได้รับชัยชนะอย่างงดงามทั้งหยั่งทราบกำลังรบทางนาวิประจักษ์แล้ว คำนึงว่าสมควรจะอนุโมทนาอำลารักษาชัยชนะอย่างงดงามครั้งนี้ไว้อย่างเต็มที่ จึงสั่งพลสัญญาณให้สิ้นระฆังถอยทัพกลับไปรวมพลที่ฐานทัพเรือ ในขณะที่เดียวกันนั้นโจโจก็เห็นว่ากองทัพภาคเหนือเสียที่แก่กองทัพเมืองกั๋งตั้ง หากขึ้นรบต่อไปก็มีแต่จะเสียหายยับเยิน จึงสั่งให้ถอยทัพกลับไปฐานทัพดั้งเดิม

ครั้นถอยทัพกลับฐานทัพแล้ว โจโจจึงเรียกซัวมอ เดียวฮุ้น เข้ามาคาดโทษว่ายุทธนาวีครั้งนี้ทหารเมืองกั๋งตั้งมีน้อยกว่าทหารของกองทัพเราเป็นอันมาก แต่ท่านกลับปราชัยแบบไม่มีท่าทั้งนี้เพราะท่านไม่เต็มใจสู้รบกับข้าศึก ซัวมอได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวแก้ว่าทหารเมืองเกงจิ๋วแม้ชำนาญการเรือแต่ก็ได้ละเว้นการฝึกซ้อมมาช้านาน และทหารส่วนใหญ่ก็เป็นทหารเพิ่งเกณฑ์ใหม่ยังไม่ชำนาญการสงคราม ส่วนทหารภาคเหนือที่เข้าร่วมรบนั้นไม่สิ้นหัดการรบทางน้ำ พอเรือถูกคลื่นกระทบโคลงเคลงบ้างเล็กน้อยก็ทรงตัวไม่ได้มันจึงเสียที่แก่จิวอี้มาทั้งนี้

แล้วซัวมอจึงเสนอว่าจำเป็นต้องรีบฝึกสอนซ้อมรบทางทะเลให้ชำนาญการศึกเสียก่อนจึงจะทำการกับจิวอี้ได้ ถนัด ข้าพเจ้าขอเสนอ ให้ตั้งค่ายน้ำโดยเอาเรือรบขนาดใหญ่ทอดเรียงรายไว้ภายนอกในลักษณะเดียวกับกำแพงเมืองป้องกันคลื่นลม ให้ทหารเมืองเกงจิ๋วซ้อมรบอยู่ทางด้านนอก ส่วนทหารเมืองซิวจิวและเมืองเจงจิ๋วซึ่งเป็นทหารชาวดอนให้ฝึกซ้อมรบอยู่ทางด้านใน ฝึกซ้อมรบจนครบถ้วนแล้วจึงค่อยคิดอ่านทำสงครามกับจิวอี้ต่อไป

โจโจจึงว่าเราวางใจให้พวกท่านเป็นผู้บัญชาการทัพเรือ ดังนั้นการได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ที่พวกท่านพึงกระทำก็จงทำไปตามอำนาจหน้าที่ อย่าให้เสียราชการ ซัวมอและเดียวฮุ้นได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาโจโจกลับออกไป ในขณะที่โจโจเริ่มคิดระแวงสงสัยซัวมอและเดียวฮุ้นว่าไม่เป็นใจสู้รบด้วยกองทัพเมืองกั๋งตั้ง เพราะความอันเสนอนั้นก็เป็นความซึ่งรู้อยู่แต่ ก่อนแล้วแต่โจโจจึงไม่เตรียมการฝึกซ้อมทหารให้พร้อมรบตามกระบวนศึก และเมื่อรู้ดีอยู่แล้วว่ากองทัพเมืองเกงจิ๋วอ่อนซ้อมโจโจจึงไม่บอกกล่าวรายงานให้ทราบก่อน เสียที่แก่ข้าศึกแล้วจึงเพิ่งมาแก้ ตัว โจโจระแวงสงสัยดังนั้นก็เก็บความสงสัยนั้นครุ่นคิดอยู่ในใจเรื่อยมา

ฝ่ายซัวมอ เดียวฮุ้น เมื่อคำนับลาโจโจออกมาแล้วได้รับไปที่กองทัพเรือ สั่งให้นำเรือรบขนาดใหญ่ออกไปทอดสมออยู่รอบนอก เรียงรายขนานแนวตั้งประจูดตั้งตั้งค่ายเป็นกำแพงอยู่โดยรอบ มีประตูสำหรับเข้าออกถึงยี่สิบสี่ประตู ส่วนเรือรบขนาดเล็ก และเรือเร็ว เรือโจมตี เรือลาดตระเวนให้เอามาทอดสมอไว้ด้านใน แล่นไปมาถึงกันได้ตลอดแนว เรือรบขนาดใหญ่กันคลื่นลมอยู่ภายนอกจึงทำให้ท้องทะเลด้านในราบเรียบ ซัวมอและเดียวฮุ้นได้จัดการให้ทหารเมืองเกงจิ๋วฝึกซ้อมรบอยู่ด้านนอกของเรือใหญ่ และจัดให้ทหารเมืองซิวจิวและเมืองเจงจิ๋วซ้อมรบอยู่ด้านใน ฝึกกระบวนรบ กระบวนรุก กระบวนถอยวันละสามเวลา เพื่อจะชมขวัญทหารของเมืองกั๋งตั้ง พอตกกลางคืนโจโจได้สั่งการให้กองทัพพบก กองทัพเรือ จุดโคมไฟขึ้นสว่างไสวทั้งกองทัพพบกและกองทัพเรือ

แสงไฟจากกองทัพเรือเรียงรายยาวเหยียดตลอดแนวชายทะเลฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ส่วนกองทัพพบกนั้นแลจุดโคมไฟสว่างเป็นแนวยาวเหยียดตลอดระยะสามพันเส้น สว่างดุจกลางวัน

ฝ่ายกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งเมื่อได้ชัยชนะในยุทธนาวีครั้งแรกประเดิมชัยแล้ว จิวอี้จึงสั่งให้ปูนบำเหน็จทหารเป็นอันมาก และสั่งม้าเร็วให้นำความศึกไปรายงานให้ขุนกวนทราบ พอดกกลางคืนจิวอี้พาทหารขึ้นไปยื่นสังเกตการณ์บนเนินเขา แลไปยังกองทัพของโจโฉด้านฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเห็นโคมไฟสว่างไสวเป็นแนวยาวเหยียดแน่นหนาจุดเวลากลางวัน จิวอี้ก็พรั่นใจแล้วพาทหารกลับลงมาที่ค่าย ครุ่นคิดวางแผนที่จะทำการกับกองทัพโจโฉสืบไป

ครั้นวันรุ่งขึ้นจิวอี้จึงคิดที่จะไปสังเกตการณ์จัดวางค่ายและกองทัพเรือเพื่อหยั่งเชิงความพร้อมรบของกองทัพโจโฉ จึงสั่งให้เตรียม เรือสองชั้นพร้อมมโหรีและแม่ทัพนายกองหลายนาย ส่วนทหารประจำเรือให้จัดเอาแต่เฉพาะพลเกาทัณฑ์แม่นฝีมือเต็มอัตรา ครั้นเตรียมการพร้อมแล้วจิวอี้จึงให้แล่นเรืออ้อมอ่าวเสียบชายฝั่งไปทางด้านกองทัพของโจโฉ ให้พลมโหรีบรรเลงเพลงชมความงามของท้องทะเล ทำที่เป็นนักท่องเที่ยวล่องเรือชมธรรมชาติเรือของจิวอี้แล่นเสียบสังเกตการณ์ข้างกองทัพเรือของโจโฉ จิวอี้เห็นกองทัพโจโฉจัดกระบวนตั้งค่ายน่าเป็นแนวยาวเหยียดฝึกซ้อมทหารเรืออย่างแข็งขันก็ตกใจ ถามนายทหารที่มาด้วยกันว่าผู้ใดเป็นแม่ทัพเรือทำการฝึกฝนทหารดังนี้

หัวหน้านายทหารเรือฝ่ายชาวกรองที่ติดตามไปด้วยได้รายงานว่า โจโฉได้ตั้งให้ซัวมอและเตียวอุ๋นอดีตผู้บัญชาการทหารเมืองเกงจิวทำการฝึกซ้อมทหารทั้งปวงให้ชำนาญการรบทางทะเล จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็พรั่นใจคิดว่าอันซัวมอ เตียวอุ๋นสองคนนี้พื้นเพเดิมอยู่ในแคว้นกั๋งตั้ง ไปรับราชการอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจิว มีความสนิทจัดจ้านในการรบทางทะเลมิได้ด้อยกว่าทหารเรือ เมืองกั๋งตั้งแม่แต่น้อย หากสองคนนี้ครองตำแหน่งแม่ทัพเรือทำการฝึกสอนทหารชาวดอนสืบไปเช่นนี้แล้ว ทหารชาวดอนชำนาญการ รบทางเรือขึ้นเมื่อใดกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งก็จะเป็นอันตราย จำจะต้องคิดอ่านกลอุบายกำจัดซัวมอ เตียวอุ๋นเสียก่อน จึงจะทำการสงครามกับโจโฉได้ไม่ขัดสน

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของกองทัพเรือโจโฉเห็นเรือกล่อมมโหรีล่องมาตามน้ำ สังเกตลักษณะเรือก็รู้ว่า เป็นเรือเมืองกั๋งตั้ง พลลาดตระเวนบางคนที่เคยสังกัดอยู่ในกองทัพเมืองเกงจิวรู้จักจิวอี้ก็จำได้ จึงนำความไปรายงานให้โจโฉทราบว่ามีบัดนี้จิวอี้ล่องเรือมาสังเกตการณ์การฝึกซ้อมทหารโจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ คิดว่าจิวอี้หมิ่นประมาทเพราะเพิ่งได้ชัยชนะในยุทธนาวีเมื่อวันก่อนแล้วมีน้ำใจกำเริบ วันนี้จึงล่องเรือมาเยาะเย้ยเรือกิ่ง จึงสั่งกองเรือเร็วให้จัดขบวนออกไปไล่จับเรือจิวอี้ จิวอี้อยู่บนเรือสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวภายในค่ายน้ำก็รู้ว่าทหารโจโฉเตรียมการลงเรือเร็วเพื่อจะมาไล่จับ จึงสั่งทหารให้รีบแจวเรือกลับไปฐานทัพ เรือเร็วของกองทัพโจโฉพอแล่นออกพ้นประตูค่ายน้ำ เรือของจิวอี้ได้ขึ้นใบหนีไปตามทิศทางลมอย่างรวดเร็วไป ไกลกว่าร้อยเส้นแล้วเห็นจะไล่ตามไม่ทันก็พากันกลับมารายงานให้โจโฉทราบ

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษา แล้วปรารภว่า จิวอี้แม่ทัพหนุ่มเมืองกั๋งตั้งผู้นี้ปราชญ์คนหนึ่ง เมื่อวันก่อนได้รับชัยชนะในยุทธนาวีก็มีน้ำใจกำเริบ มาวันนี้จึงคิดอ่านล่องเรือเล่นมโหรีมาลอบสังเกตการณ์ฝึกซ้อมทหารของกองทัพเรือกิ่ง จิวอี้เยาะเย้ยถากถางเราทั้งนี้เราได้รับความอับอายนัก ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

ฝ่ายเจียวก้านซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายพลเรือนในตำแหน่งที่ปรึกษาดูตามมาในกองทัพของโจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าอันจิวอี้ผู้นี้นับเป็นหลักชัยของกองทัพเมืองกั๋งตั้ง หากจิวอี้ยอมอ่อนน้อมต่อท่านแล้วเมืองกั๋งตั้งก็จะอยู่ในเงื้อมมือท่าน ตัวข้าพเจ้านี้กับจิวอี้มีความสนิทสนมกันมาแต่ก่อน เมื่อน้อยได้ร่วมสำนักศึกษาวิชาการอยู่ด้วยกันนานปี กินนอนอยู่ด้วยกัน มีน้ำใจรักวางใจกันเป็นอันมาก หากจิวอี้รู้ว่าข้าพเจ้าอยู่รับราชการด้วยท่านก็ยอมเห็นทางสว่างว่าจะรอด ปลอดภัย ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมจิวอี้ให้มาสวามีภักดีต่อท่านให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย"เหลียมหักเหลียม" (ตอนที่ 257)

จิวอี้แม่ทัพใหญ่แห่งกั๋งตั้งเห็นซัวมอ เตียวอุ๋น อดีตแม่ทัพใหญ่เมืองเกงจิวซึ่งชำนาญการทัพเรือแล้วมาเป็นแม่ทัพเรือให้กับกองทัพโจโฉว่าเป็นอันตรายต่อกองทัพเมืองกั๋งตั้ง จึงคิดที่จะกำจัดซัวมอ เตียวอุ๋น เสียก่อนเพื่อกำจัดโจโฉต่อไป ในขณะที่เดียวกันเจียวก้านที่ปรึกษาของโจโฉก็เสนอให้สยบศึกเมืองกั๋งตั้งด้วยการขออาสาโจโฉไปเกลี้ยกล่อมให้จิวอี้สวามีภักดี ดิกลเหลียมหักเหลียมครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์จึงเกิดขึ้น

โจโจได้ฟังคำอาสาของเจียวกานก็มีความยินดีเพราะหากการเป็นไปตามที่เจียวกานเสนอแล้วเท่ากับว่าโจโจได้รับชัยชนะโดยไม่ต้องรบ จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงส่งเจียวกานเพื่อเดินทางไปเกลี้ยกล่อมจิวอี้เป็นกรณีพิเศษ เจียวกานลงเรือออกจากฐานทัพด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าด้วยความสัมพันธ์อันใกล้ชิดสนิทสนมมาแต่ครั้งยังเป็นเด็กจะมีความสำคัญยิ่งกว่าความสำนึกในความรับผิดชอบต่อบ้านเมือง แล้วจะสามารถเกลี้ยกล่อมจิวอี้ให้อ่อนน้อมต่อโจโจได้

พอเรือเจียวกานเทียบท่าที่ฐานทัพเรือของเมืองกังตั้ง ทหารรักษาการณ์ก็ได้เข้ามาสอบถาม เจียวกานจึงแจ้งความจริงว่าตัวเรานี้ชื่อเจียวกาน เป็นเพื่อนร่วมสำนักกับท่านแม่ทัพจิวอี้ ครั้นนี้เดินทางมาแต่กองทัพฝ่ายเหนือ มีความประสงค์จะพบกับท่านแม่ทัพให้รีบไปรายงานแล้วจะได้ความชอบเป็นอันมาก

ในขณะนั้นจิวอี้กำลังประชุมปรึกษาการสงครามอยู่กับบรรดามแม่ทัพนายกอง ครั้นได้ทราบรายงานว่าเจียวกานมิตรเก่ามาเยือนจึง ประจักษ์ขึ้นว่าเจียวกานมาแต่กองทัพของโจโจครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะเกลี้ยกล่อมให้เรา ยอมอ่อนน้อมต่อโจโจเป็นมั่นคง บรรดามแม่ทัพนายกองในที่นั้นครั้นทราบความว่าเจียวกานเป็นเพื่อนเก่าของแม่ทัพใหญ่จึงไม่กล้าออกความคิดเห็น ได้แต่นิ่งคอยฟังท่าทีของจิวอี้ต่อไป จิวอี้ลุกขึ้นเดินไปเดินมาแล้วหัวเราะ ราพึงว่าความวิตกในอกเราจะสิ้นไปเพราะการเดินทางมาของเจียวกานครั้งนี้แล้ว ว่าแล้วจิวอี้จึงเรียกนายทหารหลายคนเข้ามากระซิบสั่งการให้เตรียมการทั้งปวงให้พร้อมไว้ บรรดาทหารเหล่านั้นรับคำสั่งจิวอี้แล้วคำนับลากลับออกไป

จิวอี้สั่งทหารรักษาการณ์ให้ไปแจ้งแก่เจียวกานว่าจิวอี้จะออกไปต้อนรับด้วยตนเอง ทหารรักษาการณ์นั้นจึงคำนับลากลับออกไป จิวอี้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยเครื่องแต่งกายผ้าไหมราคาแพง และสั่งบรรดาทหารทั้งปวงให้เปลี่ยนชุดเสื้อผ้าใหม่เป็นที่โอ่โถง จากนั้นจิวอี้จึงนำทหารสามร้อยนายที่แต่งกายด้วยชุดเสื้อผ้าใหม่ แล้วออกไปรับเจียวกานถึงท่าเรือ

ทั้งสองฝ่ายได้คำนับคารวะกันตามธรรมเนียม จิวอี้ได้ให้การต้อนรับเจียวกานอย่างเป็นกันเองฉันเพื่อนเก่า เจียวกานรับถาม ชื่นว่าหลังจากออกจากสำนักแล้วเราสองคนไม่ได้พบกันเป็นเวลานานหลายปี ท่านมีความสุขสบายดีหรืออย่างไร

จิวอี้ไม่ตอบคำถามของเจียวกาน สิ้นปากกลับแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงแล้วกล่าวว่าท่านเดินทางมาจากฝั่งเหนือในครั้งนี้มีเจตนาที่จะเกลี้ยกล่อมให้ข้าพเจ้าอ่อนน้อมด้วยโจโจหรือโจน เจียวกานถูกจิวอี้รุกโดยไม่ทันตั้งตัวก็ตกใจ รีบปิดความในใจกล่าวขึ้นว่าหามิได้ ข้าพเจ้าเดินทางมาเยือนท่านในวันนี้ในฐานะเป็นเพื่อนเก่า เพื่อจะได้สนทนาเกี่ยวกับความหลังครั้งก่อนที่เราจะร่วมสำนักอยู่ด้วยอาจารย์ แล้วเจียวกานจึงต่อว่ากลับจิวอี้ว่า ข้าพเจ้าเดินทางมาด้วยปรารถนาเยี่ยมเยียนฉันเพื่อนเก่าดังนี้ โจนท่านจึงตั้งข้อระแวงแคลงใจเสียตั้งแต่ต้น จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวข้าพเจ้านี้มีภูมิปัญญาอันน้อย หากเป็นนักดนตรีก็อุปมาเหมือนเพิ่งเริ่มเรียน รู้ว่าสิ่งใดเป็นเครื่องสาย สิ่งใดเป็นเครื่องสีตีเป่า แต่กระนั้นก็พอที่จะฟังอารมณ์เพลงได้โดยไม่ติดขัด โจนจะไม่รู้แล้วว่าท่านเดินทางมาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ประการใด

จิวอี้ตั้งเหลี่ยมสกดกันมิให้เจียวกานเดินเหลี่ยมเกลี้ยกล่อมเสียตั้งแต่ต้น เจียวกานเห็นท่าที่จิวอี้ดังนั้นก็วางเหลี่ยมต่อไปว่า ก็แลเมื่อท่านรังเกียจระแวงเพื่อนเก่าดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะอยู่เจรจาด้วย ท่านต่อไป ความรู้สึกเป็นเพื่อนร่วมสำนักแต่เก่าก่อนจะฟื้นคืนมาเป็นที่สำราญได้อย่างไร ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออำลาท่านกลับไปก่อนว่าแล้วเจียวกานก็สะบัดแขนเสื้อท่าที่จะกลับไปลงเรือ

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ยุตเอาแขนเสื้อเจียวกานไว้แล้วว่าข้าพเจ้ากล่าวสัพยอกท่านเล่นเท่านั้น ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายหน้าที่จากขุนกวนให้มาป้องกันเมืองกังตั้งมิให้เป็นอันตราย ฉะนั้นในเมื่อท่านยืนยันว่าไม่ได้มาเพื่อเจรจาสันติภาพแล้ว โจนจะรีบเดินทางกลับเล่า เชิญร่วมสังสรรค์กันให้เป็นที่สำราญสักครั้งหนึ่งก่อน ว่าแล้วจิวอี้จึงเชิญเจียวกานเข้าไปที่ศาลาบัญชาการทหาร

จากนั้นจิวอี้จึงสั่งการให้ทหารคนสนิทเชิญบรรดามแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาที่ศาลาบัญชาการเพื่อแนะนำตัวให้เจียวกานได้รู้จัก บรรดามแม่ทัพนายกองของกองทัพเมืองกังตั้งซึ่งรู้ที่ตามทีนัดแนะไว้ก่อนแล้วได้ทยอยเข้ามาที่ศาลาบัญชาการทหาร ต่างคนต่างแต่งตัวด้วยเครื่องแบบเต็มยศด้วยเครื่องแบบที่สวยงามราคาแพงอันแสดงว่าเมืองกังตั้งนี้มีมั่งคั่งร่ำรวย สามารถทำศึกกับโจโจได้โดยไม่ขัดสน

จิวอี้ได้แนะนำบรรดามแม่ทัพนายกองต่างๆ ให้รู้จักกับเจียวกานว่าเป็นเพื่อนเก่าร่วมสำนัก แล้วสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับเจียวกานและบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงนั้น จิวอี้ได้แสดงความร่ำรวยของเมืองกังตั้งอย่าง

เดิมที บรรดาอาหารการกินที่สั่งมาเลี้ยงล้วนเป็นอาหารชั้นวิเศษที่มีราคาแพงลิบลิ่ว สุราอาหารล้วนเป็นสุราเลิศรสและหาได้ยาก นอกจากนั้นยังได้สั่งให้กองมโหรีของกองทัพบรรเลงขับกล่อมตลอดรายการ

พอสุราอาหารผ่านไปได้ทีแล้ว จิวยี่ได้ปรารถนาในงานเลี้ยงว่าเจียวก้านผู้นี้เป็นเพื่อนรกร่วมสำนักกันมาแต่ก่อน มีความสนิทสนมและใกล้ชิดยิ่งกว่าศิษย์ร่วมสำนักผู้อื่น ดังนั้นแม้จะข้ามปากมาแต่กองทัพของโจโจ๊กก็อย่าได้ระแวงแคลงใจ ให้ทุกคนมีความมั่นใจว่าเจียวก้านมาครั้งนี้มิใช่เป็นการมาเกลี้ยกล่อมให้ตัวเราอ่อนน้อมต่อโจโจ๊กเป็นอันขาด ดังนั้นเพื่อบรรยากาศแห่งไมตรีจิตมิตรภาพของเพื่อนร่วมสำนักได้ดำเนินไปในงานเลี้ยงวันนี้ จึงห้ามมิให้ผู้ใดกล่าวความเรื่องการศึกสงคราม ห้ามมิให้กล่าวถึงเรื่องการรบหรือ การยอมสวามิภักดิ์โดยเด็ดขาด ห้ามมิให้พูดถึงสถานการณ์ทางการเมืองการทหารโดยเด็ดขาด หากผู้ใดมีฟังแก่งทำให้บรรยากาศฉันทน์เพื่อนสนิทเสียไป เราจะลงโทษประหารชีวิต

ว่าแล้วจิวยี่จึงถอดกระบี่อาญาสิทธิ์ส่งให้ไท่สุจู่ แล้วสั่งว่าถ้าผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่ง ไม่ว่าจะเป็นตัวเราหรือเจียวก้านก็ไม่มีข้อยกเว้น ให้ท่านใช้กระบี่อาญาสิทธิ์นี้ตัดศีรษะได้ในทันที

ไท่สุจู่เข้ามาคำนับจิวยี่ รับกระบี่อาญาสิทธิ์เทิดไว้เหนือศีรษะด้วยความเคารพ แล้วคำนับลาจิวยี่ถอยออกมา นั่งเป็นที่รักษาการณ์ตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

เจียวก้านเห็นจิวยี่สั่งการดังนั้นก็รู้สึกหวาดกลัว ความที่ตั้งใจจะมาพูดเกลี้ยกล่อมจิวยี่ให้สวามิภักดิ์ต่อโจโจ๊ก หนักรั่วเพราะไม่รู้ที่จะหาช่องทางเจรจาประการใด เนื่องจากจิวยี่ได้สร้างป้อมปราการอันแข็งแรงสกัดไว้ในทุกทางจิวยี่สั่งกระบี่อาญาสิทธิ์แก่ไท่สุจู่แล้วกล่าวกับเจียวก้านว่า หลังจากรับมอบอาญาสิทธิ์จากขุนกวนนายเราให้เป็นแม่ทัพใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าได้เคร่งครัดต่อระเบียบวินัยทหาร เหล่าสหายคนหนึ่งก็เคยล่วงล้ำคอกเลย แต่วันนี้พบสหายเก่าจำเป็นต้องละวินัยสักครั้งหนึ่ง หากมันไม่เมาก็จะไม่เลิกราเป็นอันขาด

กล่าวจบจิวยี่ก็หัวเราะขึ้นด้วยเสียงอันดัง ยกจอกสุราขึ้นชนจอกกับเจียวก้านติดต่อกันถึงห้าจอก และสั่งทหารบริการให้รินสุราแก่เจียวก้านและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมิให้บกพร่อง จิวยี่แต่จะเลี้ยงเจียวก้านจนเวลาล่วงเลยมาถึงเพลบ่าย ต่างร่ำสุราอาหารกันอย่างเต็มที่ท่ามกลางเสียงมโหรีปี่กลองเป็นที่ครื้นเครงนัก แล้วจิวยี่จึงจูงมือเจียวก้านเดินจากศาลาบัญชาการทหารออกมาที่ด้านนอก ชี้ให้เจียวก้านดูทหารรักษาการณ์ที่เข้าเวรยามอย่างเข้มงวดกวดขัน แต่งกายด้วยเครื่องแบบใหม่สวยสง่างาม แสดงถึงความมั่งคั่งร่ำรวย ทหารรักษาการณ์เหล่านั้นเห็นผู้บัญชาการใหญ่นำแขกออกมาด้านนอก ต่างเรียกแถวตรงและแสดงความเคารพตามระเบียบ ดุณาเกรงขามนัก จิวยี่จึงถามเจียวก้านว่าทหารเมืองกังตั้งของข้าพเจ้านี้ท่านเห็นว่าเป็นประการใด

เจียวก้านจึงว่าทหารเมืองกังตั้งนี้แข็งแรงกายาล่ำสัน เคร่งครัดในระเบียบวินัย ดูสง่าสมศักดิ์ศรีของกองทัพผสมกับเป็นทหารเสือจริง ๆ ขณะเดียวกันในใจของเจียวก้านก็ตะลึงพรึงพริดในความมั่งคั่งร่ำรวยของแคว้นกังตั้งที่แสดงออกโดยเครื่องแบบและการแต่งกายของทหารรักษาการณ์ทั้งปวง จิวยี่ได้จูงมือเจียวก้านเดินไปทางด้านหลังค่าย พาไปดูคลังเสบียงอันแน่นขนัดกองเป็นภูเขาเลากา ทั้งฟางหญ้าสำหรับม้าก็กองสูงตั้งขุนเขา จิวยี่ทำเป็นเมาสุราแล้วแก่งถามเจียวก้านว่าเสบียงอาหารทั้งคนและม้าของเมืองกังตั้งนี้ท่านดูแล้วเป็นอย่างไร

เจียวก้านจึงว่าท่านเตรียมการสงครามพร้อมพริก เเสบียงอาหาร ทั้งคนและม้าพร้อมพร้อมดังนี้ สมแล้วกับเป็นยอดผู้บัญชาการทหารที่พร้อมทำสงครามได้นานปี กิตติศัพท์ความเชี่ยวชาญการศึกอันระบือลือลั่นทั้งล้านาแยงซีมีผิดคำพูดเลยแม้แต่น้อย

จิวยี่ทำเอามาหมายหนักขึ้น หัวเราะดังสนั่นแล้วว่า คิดย้อนไปถึงวันเวลาที่เราศึกษาอยู่กับสำนักครู ในครั้งนั้นเรามุ่งหวังจะทำอาชีพรับราชการเป็นทหาร หวังเอายศเพียงหัวหน้าหมู่ก็เป็นทีเชิดหน้าชูตาของวงศ์ตระกูลแล้วไม่คาดคิดเลยว่าจะมีวันเวลาอย่างวันนี้ที่มีวาสนาเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็ยกมือจิวยี่ว่าตัวท่านมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เห็นประจักษ์มาตั้งแต่ครั้งอยู่สำนักเดียวกันนั้นแล้วว่าจะมีวาสนาส่งส่งในภายหน้า การที่ท่านตั้งตัวได้เป็นใหญ่ในวันนี้ก็สมแล้ว หาได้ผิดความคาดหมายแต่ประการใดไม่

จิวยี่แหงนหน้าขึ้นมองฟ้า หัวเราะดังลั่น เดินโซซัดโซเซ จูงมือเจียวก้านกลับไปทางศาลาว่าราชการ แล้วว่า "อันคำโบราณกล่าวไว้ว่ากรรมดาเกิดมาเป็นชาย แม้จะแสวงหาเจ้านายซึ่งจะเป็นที่ฟังนั้น ก็ให้พิเคราะห์ดูหน้าใจเจ้านายซึ่งโอบอุ้มอารีเป็นสัจธรรมจึงให้เขาอยู่ด้วย แล้วให้ตั้งใจทำราชการโดยสัตย์ซื่อสุจริต ให้เห็นฝีมือเป็นบำเหน็จไว้ จึงจะได้ความสุขสืบไป

ประการหนึ่งให้มีใจทำไมตรีแก่ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงเก่าแก่ไว้อย่าให้ขาด แม้มาตรว่าจะมีภัยสิ่งใดมาถึงตัว ก็จะไม่เฉยให้มีผู้มาช่วยแก้ไขพ้นจากอันตรายได้ ถ้าจะคิดการสิ่งใดเสาก็จะสำเร็จ" สามก๊กฉบับภาษาจีนได้พรรณานาคความว่าจิวอี้ในขณะที่แสร้งเมามายสุรานั่น ได้กล่าวหลักการในการดำเนินชีวิตของชายชาติวีรว่า พึงยึดหลักในประการดังต่อไปนี้

"ประการหนึ่ง พึงแสวงหาเจ้านายที่ไว้จิตวางใจ ไม่ระแวงแคลงใจกันและกันในทุกสถานการณ์ ประการหนึ่ง พึงดำรงมั่นในความสัตย์ซื่อภักดีต่อเจ้านาย ไม่หวั่นไหวต่อความเย้ายวนด้วยอำิสทั้งปวง ประการหนึ่ง พึงดำรงไว้ซึ่งสัจจะ กล่าวความโดยอ้อมเป็นที่เชื่อถือวางใจได้ ไม่มีคำที่เป็นสองประการหนึ่ง ความคิดอ่านแผนการกลอุบายใด จะต้องสอดคลองรองรับทั้งทางความคิดและทางปฏิบัติมิให้ล้าหลังหรือล่วงรู้ถึงผู้อื่นเป็นอันขาด ประการหนึ่ง มีสุขพึงร่วมสุข มีทุกข์พึงร่วมด้าน ไม่ทอดทิ้งแม้ยามยาก ถึงแม้อยู่ในวิกฤตเสี่ยงต่อชีวิตก็พร้อมจะตายด้วยนายตัว"

จิวอี้หัวเราะราวกับว่าเสียกิริยาเพราะเมาสุราต่อไปอีก เจียวกานเห็นจิวอี้เมาสุรา เจรจากลายมิได้ศัพท์ก็ให้ระยอทอดถอยว่าการซึ่งอาสาใจโถมมาแต่ด้านเหนือจะไม่สำเร็จดังปรารถนา ในขณะที่จิวอี้ได้พาเจียวกานกลับมาถึงที่โต๊ะ แล้วเชิญให้เจียวกานนั่งกินโต๊ะต่อไป

จิวอี้แสร้งพูดแบบคนเมาสุรา โอ้อวดพรรณนาถึงความเข้มแข็งเกรียงไกรและไพร่พลอันมากมายของทหารเมืองกังตั้งฆ่าแล้วฆ่าเล่า แสร้งพูดย้ำความยำค่าเหมือนแสร้งย้าลงไปในช่วงใจของเจียวกานถึงอาณาภาพทางการทหารของเมืองกังตั้ง จนเวลาล่วงถึงยามค่ำจิวอี้ก็ยังไม่ยอมเลิกรา สั่งให้ทหารบริการยกสุราอาหารมาบริการอย่างไม่ขาดระยะจิวอี้วางค้ายกลเหลี่ยมคูกัดกันเหลี่ยมคูกของเจียวกานที่เดินทางมาหวังเกลี้ยกล่อมให้อ่อนน้อมต่อโจโจอย่างแยบคายด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

กลลวงหักกลวง (ตอนที่ 258)

เจียวกานวางเหลี่ยมในฐานะเพื่อนเก่าของจิวอี้อาสาเกลี้ยกล่อมให้จิวอี้ยอมจำนนต่อโจโจ แต่จิวอี้ก็รู้ทัน วางเหลี่ยมสกดมิให้เจียวกานผู้เพื่อนเก่าเอื้อนเอ่ยถ้อยร้อยวาทจาเกลี้ยกล่อม มิหนำซ้ำกลับโอ้อวดถึงความมั่งคั่งร่ำรวยของแคว้นกังตั้ง ตลอดจนแสนยานุภาพอันเข้มแข็งเกรียงไกรของทหารเมืองกังตั้งต่อเพื่อนร่วมสำนักจนถึงเวลาค่ำก็ยังไม่เลิกรา

กล "ลวงหักกลวง" กาลังดำเนินไปอย่างดุเดือด ลึกซึ้งแหลมคมครั้นค่าลงความมืดได้แฝงปกคลุมทั่วทุกพื้นที่อย่างรวดเร็ว สายลมหนาวพัดโถมมา จิวอี้สั่งการให้ทั่วทั้งกองทัพจุดโคมไฟ โดยเฉพาะในบริเวณงานจัดเลี้ยงที่ศาลาบัญชาการทหารนั้นให้เพิ่มโคมไฟสว่างราวกับกลางวัน

จิวอี้ชนจอกสุรากับเจียวกานติดต่อกันอีกหลายจอก แล้วลุกขึ้นจากที่นั่งดึงกระบี่จากมือทหารรักษาการณ์ทำเป็นเมาสุราแล้วร่ำรำเพลงกระบี่ท่ามกลางงานเลี้ยง และสั่งให้วงมโหรีบรรเลงเพลง ทำนองพื้นบ้านของเมืองกังตั้ง จิวอี้ทำเป็นเมามายร่ำรำกระบี่อย่างคึกคะนอง ปากก็ร้องเพลง คล้ายกับแต่งขึ้นเองตามใจชอบว่า "ธรรมดาเกิดมาเป็นชาย เร่งอุตสาหะทำความเพียรให้มียศถาบรรดาศักดิ์ ถ้าได้สมความปรารถนาแล้วจึงสาแดงความคิดให้คนทั้งปวงเห็นว่ามิสดีปัญญา"

ในระหว่างที่จิวอี้ร่ำรำเพลงกระบี่เสมือนหนึ่งเมามายไม่เข้าทำนองเพลงและไม่เป็นเพลงที่สัมผัสตามลักษณะบทนิพนธ์ บรรดานายทหารทั้งปวงในที่นั้นพากันกล่าวว่าท่านแม่ทัพเมาสุรามากแล้ว แต่ครั้นจิวอี้ร้องเพลงจบลงทุกคนต่างปรบมือแล้วหัวเราะเจียวกานเห็นได้จึงกล่าวกับจิวอี้ว่าเวลาวันนี้ตึกแล้ว ตัวข้าพเจ้าก็มีกำลังน้อยไม่สามารถดื่มสุราได้เหมือนกับท่านซึ่งเป็นทหาร ซึ่งท่านเลี้ยงรับรองต้อนรับในวันนี้เป็นเกียรติยศและอบอุณใจยิ่งแล้ว ข้าพเจ้าขอบคุณนัก ขอท่านจงพักผ่อนครั้งนี้ไว้แต่เพียงเท่านี้เถิด

จิวอี้ทำที่เป็นขัดคำขอของเพื่อนไม่ได้ โบกมือเป็นสัญญาณให้วงดนตรีหยุดขับกล่อม และให้เลิกงานเลี้ยงแต่บัดนั้น บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงต่างคำนับลาจิวอี้กลับออกไป จิวอี้ได้กล่าวกับเจียวกานว่าเมื่อครั้งอยู่ร่วมสำนักนั้น ข้าพเจ้ากับท่านได้นอนร่วมเตียงกันเสมอมา บัดนี้นานแล้วที่มีได้นอนสนทนาร่วมเตียงเดียวกันตั้งแต่วันนี้ท่านจงนอนสนทนากับข้าพเจ้าสักคืนหนึ่ง ว่าแล้วจิวอี้ก็จูงมือเจียวกานเข้าไปที่ห้องพักของแม่ทัพใหญ่ พอเจียวกานลุกขึ้นจิวอี้ก็เอาเจียนจนเประอะเปื้อนไปทั่วบริเวณ และแสร้งเดินโซซัดโซเซ ทหาร

รักษาการณ์เกรงว่าแม่ทัพใหญ่จะเมาสุราเดินต่อไปไม่ได้จึงพากันเข้ามาพุงตัว แต่จิวอี้ก็โบกมือให้ถอยกลับไปทีเดิม

เมื่อไปถึงเตียงนอนจิวอี้แสร้งอาเจียนลงที่พื้นข้างเตียง แล้วทำเป็นเมามาย พุดจาไม่ได้ศัพท์ ทหารรักษาการณ์ต้องพากันมาทำความสะอาดบริเวณห้องนอนของแม่ทัพในทันที จิวอี้แสร้งชวนเจียวก้านมานอนด้วยกันเหมือนครั้งที่สำนักอยู่กับอาจารย์ แต่พอถึงเตียงนอนจิวอี้ก็แสร้งล้มตัวลงนอนโดยไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วทำหลับโดยมิได้สนทนาพาทักกับเจียวก้านแม่แต่สักคำเดียว ครู่หนึ่งก็แก้มกรนเสียงดังสนั่นลั่นทั้งห้องนอน

เจียวก้านนอนหลับตามิลงเพราะการที่อาสาโจโฉมายังไม่มีวีแว่วว่าจะเริ่มต้น ทั้งเสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนสุราของจิวอี้ก็กลิ่นคละคลุ้ง มีหน้าซำยังมีเสียงกรนดังสนั่น เจียวก้านจึงได้แต่พลิกตัวไปมาจนเวลา ล่วงใกล้ยามสอง เจียวก้านนอนไม่หลับจึงลุกไปสูบยาที่โต๊ะเขียนหนังสือของจิวอี้ซึ่งตั้งอยู่ในห้องนอนนั้น

เจียวก้านเห็นโต๊ะหนังสือของจิวอี้มีเอกสารกองอยู่เต็มโต๊ะล้วน เป็นเอกสารเกี่ยวกับการทหาร เมื่ออ่านดูก็เห็นเป็นเรื่องราวทางธุรการ แต่เห็นหนังสือฉบับหนึ่งเป็นที่ผิดสังเกตกว่าฉบับอื่น ข้างหน้าของจำหน่ายว่า "ขัวมอ เดียวอ้วนแม่ทัพเรือ มีหนังสือมายังท่านแม่ทัพใหญ่จิวอี้" เจียวก้านเห็นเนื้อความตามที่จำหน่ายนั้นก็หลกใจรีบหันหน้าไปมองที่จิวอี้เห็นนอนหลับสนิท และเสียงกรนยังคงดังสนั่นอยู่ก็สำคัญว่าจิวอี้หลับ จึงเปิดหนังสือนั้นออกอ่านดู

ความในหนังสือนั้นเป็นลายมือเขียน มีความว่า "ข้าพเจ้าขัวมอ เดียวอ้วน คำนับมาถึงจิวอี้ ซึ่งข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยโจโฉนี้เพราะความจำใจ แต่คิดแค้นอยู่มิวาย ถ้าได้ทีเมื่อใดข้าพเจ้าจะตัดศีรษะมาให้ท่าน แม้ยังมีสมความคิดก่อน ข้าพเจ้าจะให้คนลอบไปบอกข่าวท่านเนื่องๆ" เจียวก้านอ่านเนื้อความในหนังสือจบแล้วก็รู้ว่าขัวมอ เดียวอ้วน แม่ทัพเรือของโจโฉคิดเอาใจออกหากจึงรีบเอาหนังสือนั้นซ่อนไว้ในแขนเสื้อ พอตีจิวอี้หยุดกรนและพลิกตัว เจียวก้านเกรงว่าจิวอี้จะรู้สึก ตัวตื่นขึ้นจึงแสร้งเป่าตะเกียงให้ดับแล้วรีบยกกลับไปนอนในที่เดิม เจียวก้านต้องการทดสอบว่าจิวอี้หลับจริงหรือไม่ จึงแสร้งเรียกจิวอี้แต่เบาๆ ว่าท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพ แต่จิวอี้ยังคงหลับสนิท เมื่อพลิกตัวเข้าที่แล้วก็กรนเสียงดังสนั่นต่อไป เจียวก้านสำคัญว่าจิวอี้หลับก็ค่อยคลายใจ

ครู่หนึ่งได้ยินเสียงจิวอี้ละเมอว่า "ยังอีกสี่วันห้าวัน เจียวก้านจงดูศีรษะโจโฉ ณ ค่ายเราเถิด" เจียวก้านได้ยินดังนั้นก็สำคัญตามคิดความเชื่อแต่โบราณว่า คำคนละเมอพูดนั้นเป็นคำจริง หากซักไซ้ไต่ถามก็จะได้ความจริงดังปรารถนา คิดดังนั้นแล้วเจียวก้านจึงแสร้งถามจิวอี้แต่เบาๆ ว่าศีรษะของโจโฉหรือพลันได้ยินเสียงจิวอี้ละเมอตอบว่า ศีรษะโจโฉ ศีรษะโจโฉ คอยดูเถิด แล้วได้ยินเสียงฟังไม่ได้ศัพท์กั้วอยู่ในลำคอของจิวอี้และไม่มีศัพท์สำเนียงอย่างอื่นต่อไปอีก

เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็เชื่อโดยสนิทใจว่าขัวมอ เดียวอ้วน แม่ทัพเรือของโจโฉเอาใจออกหากวางแผนตัดศีรษะโจโฉมามอบแก่จิวอี้ จึงยิงนอนไม่หลับ เบิ่งตาฝ้าความมืดจ้องไปทางเพดานหลังคาห้องพัก ครุ่นคิดคำนึงถึงเหตุการณ์ในวันข้างหน้า หลับตามิลงเสียงยามตีระฆังเป็นสัญญาณยามสองผ่านพ้นไป ก็มีทหารรักษาการณ์เดินเข้ามาในห้องของจิวอี้ เจียวก้านรู้สึกตัวเห็นดังนั้นก็แสร้งทำเป็นหลับ เห็นทหารนั้นเดินย่องเข้าไปสะกดจิวอี้แล้วเรียกแต่เบาๆ ว่าท่านแม่ทัพ ท่านแม่ทัพ

จิวอี้ทำเป็นงัวเงียตื่นขึ้นแล้วถามว่าผู้ใดมานอนข้างเรานอนเตียงนี้ ทหารรักษาการณ์ได้รายงานว่าท่านแม่ทัพเมาสุรามากเกินไป จึงลืมนอนไปว่าได้ชวนเจียวก้านเพื่อนเก่าของท่านให้มานอนด้วยกัน จิวอี้ทำเป็นจำได้และพูดเสียงอยู่ในลำคอว่าเราเมาสุรามากไป จะเลอะเลือนพุดจาประการใดออกไปบ้างก็ไม่รู้เลย

จิวอี้ทำที่ค่อยๆ ลุกขึ้นมิให้เจียวก้านรู้สึก เจียวก้านรู้สึกตัวอยู่แต่แสร้งทำเป็นหลับ จิวอี้เพื่อจะให้มั่นใจว่าเจียวก้านหลับสนิทจึงแสร้งเรียกชื่อเจียวก้านแต่เบาๆ แต่เจียวก้านไม่ขานตอบ ทำทีนอนนิ่งหลับสนิทต่อไป

จิวอี้เห็นดังนั้นก็แสร้งเดินย่องลงจากเตียง ทหารนั้นทำที่เป็น กระซิบกับจิวอี้ว่ามีคนข้ามฟากมาแต่ข้างทิศเหนือ จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นให้เขาเสียงลงแล้วแสร้งเดินมาที่เตียง เอามือเขย่าตัวเจียวก้านแต่เบาๆ แล้วเรียกชื่อเจียวก้าน เจียวก้านยังไม่หลับแต่รู้ที่ว่ามีอันสำคัญเป็นความลับ และรู้ว่าที่จิวอี้มาแสร้งปลุกตัวนั้นเป็นเพียงการทดสอบให้แน่ใจว่าเจียวก้านยังคงหลับสนิทจริงหรือไม่ เจียวก้านจึงแสร้งนอนหลับมิรู้ศัพท์สำเนียงเสียงเรียกของจิวอี้

เจียวก้านสดับตริบฟังเสียงเดินก็รู้ว่าจิวอี้เดินตามทหารนั้นออกไปที่นอกห้องพัก จึงรีบลุดย่องเดินตามออกไป แอบฟังอยู่ข้างประตู มองออกไปภายนอกเห็นจิวอี้ยืนฟังรายงานจากทหารนั้นเป็นเสียงกระซิบพอได้ยินว่า "ซัวมอ เดียวอุน ให้คนสนิทลอบมาบอกเนื้อความว่าซึ่งจะทำการนั้นยังไม่สมความคิดก่อน" แล้วทหารนั้นจึงคำนับลาจิวอี้

เจียวก้านเห็นดังนั้นจึงรีบกลับมานอนที่เตียง แสร้งทำเป็นหลับสนิทดังเดิม ชั่วอึดใจหนึ่งจิวอี้ก็เดินเข้ามาในห้อง แล้วทำท่ามาเขย่า ตัวเจียวก้านแต่เบาๆ เจียวก้านก็รู้ว่าจิวอี้มาทดสอบว่าหลับสนิทหรือไม่ว่าง จึงแสร้งนอนหลับสนิท จากนั้นจิวอี้จึงล้มตัวลงนอนในที่เดิม ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงกรนดังสนั่นเป็นที่ว่าหลับสนิทตามเดิม ล่วงถึงยามสามเจียวก้านก็ยังนอนไม่หลับเพราะความอั้นประจักษ์

ในคำคินนี้ใหญ่หลวงนัก เกี่ยวด้วยความเป็นความตายของ อัครมหาเสนาบดีโจโจ ทั้งคำนึงว่าจิวอี้ก็มีสติปัญญาหลักแหลมละเอียดถี่ถ้วนนัก หากตื่นขึ้นในวันพรุ่งนี้ไม่เห็นหนังสือของซัวมอ เดียวอุน คงจะสงสัยได้ส่วนเราก็จะได้รับความผิด แม้ว่าเราเดินทาง มาครั้งนี้จะได้การตั้งที่อาสาดแต่ความลับที่พานพบกลับสำคัญอันจะก่อให้เกิดความชอบใหญ่หลวง กระนั้นเลยจำจะรีบหนีกลับไปเสียแต่คินนี้

เจียวก้านคำนึงดังนั้นแล้วจึงลุกขึ้นเอามือเขย่าตัวจิวอี้บ้าง เห็นจิวอี้หลับสนิทอยู่ก็วางใจ จึงลอบเดินออกจากรอกห้องนอนไปทางประตูค้ายทำที่ว่าเดินทางกลับตามปกติ ทหารรักษาการณ์เห็นดังนั้นก็จำได้ว่าเป็นเพื่อนเก่าของแม่ทัพใหญ่ จึงถามว่าเวลายังไม่ทันสว่างท่านจะเดินทางไปข้างไหน เจียวก้านจึงว่าตัวเรามาเป็นภาระให้กับท่านแม่ทัพหนักหนาเป็นที่เกรงใจยิ่งนัก อีกช่วยยามก็จะสว่างแล้วหากอยู่ต่อไปก็จะเป็นภาระให้กับเพื่อนจนไม่เป็นอันคิดอ่านการสงคราม ดังนั้นจะขออำลากลับไปก่อน

ทหารรักษาการณ์เห็นดังนั้นก็เกรงใจ ทำความเคารพตามระเบียบแล้วปล่อยให้เจียวก้านเดินออกจากค่ายไป เจียวก้านกลับไปลงเรือที่จอดไว้ที่ท่า เห็นเรือและผู้คนพร้อมอยู่ในที่เดิม ทหารรักษาการณ์หน้าท่าเห็นเป็นเจียวก้านก็ทำความเคารพมิได้สงสัย เจียวก้านจึงรีบลงเรือแล้วสั่งพลเรือให้รีบออกเรือกลับไปยังค่ายของโจโจ แต่เพลานั้น

เจียวก้านล่องเรือจนสว่างก็กลับไปถึงค่าย แล้วไปยืนเฝ้ารออยู่ที่ข้างหน้าค่ายพักของโจโจ พอทราบว่โจโจตื่นแล้วเจียวก้านจึงเข้าไปขอพบ โจโจเห็นเจียวก้านมาแต่เช้าตรู่ก็ประหลาดใจ ริมถามขึ้นว่าซึ่งท่านอาสาไปเกลี้ยกล่อมจิวอี้ นั้น จะได้ราชการสมกับที่อาสาอยู่หรือ เจียวก้านจึงตอบว่าจิวอี้มีสติปัญญาหลักแหลมนัก รู้ทันว่าข้าพเจ้าจะไปเกลี้ยกล่อมจึงขัดขวางจนข้าพเจ้าออกปากพูดมิได้ โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตำหนิเจียวก้านว่าท่านอาสาเราไปทั้งนี้แต่มิได้ราชการ กลับจะมีทำให้จิวอี้พยายามหยันเราเล่นหรือ

เจียวก้านได้ฟังดังนั้นจึงทำหน้าเศร้า แล้วกล่าวว่าแม้การที่ข้าพเจ้าอาสาท่านไม่สมการตามความคิด แต่ได้ล่วงรู้ความลับข้อหนึ่งใหญ่หลวงนัก ว่าแล้วเจียวก้านจึงจ้องมองหน้าโจโจเป็นนัยว่าผู้คนรับใช้ในค่ายพักของโจโจมากหน้าหลายตานัก ความลับอาจรั่วไหล โจโจเห็น ดังนั้นก็รู้นัยจึงโบกมือไล่คนรับใช้ในค่ายพักให้ออกไปข้างนอกก่อน

ครั้นผู้คนออกไปข้างนอกค่ายพักแล้ว เจียวก้านจึงล้วงเอาหนังสือซึ่งลักเอามาจากห้องพักของจิวอี้ส่งให้กับโจโจ โจโจเห็นหน้าของหนังสือนั้นก็ประหลาดใจ ครั้นอ่านดูเนื้อความในหนังสือนั้นก็แล้วก็โกรธซัวมอ เดียวอุน สีหน้าแดงก่ำขึ้นในบัดดล ประารภขึ้นว่า ไอ้ซัวมอ เดียวอุน คนทรยศคิดอ่านทำร้ายเราถึงเพียงนี้เจียวหรือ ว่าแล้วสั่งทหารให้รีบไปเรียกซัวมอ เดียวอุน มาในทันที

ในขณะที่โจโจยืนทงะมึงตั้งอยู่ในค่ายพักด้วยแรงแห่งโทสะโกรธซัวมอ เดียวอุน นั้น ครู่หนึ่งซัวมอ เดียวอุน ก็เข้ามาในค่ายพัก คำนับโจโจแล้วเห็นท่าที่โจโจมึงตั้งดังนั้นจึงมีความเป็นประการใดก็นิ่งอยู่โจโจเห็นซัวมอ เดียวอุน นิ่งอยู่คล้ายกับมีพิรุณก็ยิ่งโกรธ กล่าวขึ้นว่าเราจะให้พวกเจ้ายกกองทัพเรือออกไปรบกับจิวอี้ในวันนี้ ซัวมอ เดียวอุน ไม่รู้ที่จึงกล่าวว่าจะไปรบด้วยจิวอี้ในวันนี้มิได้ก่อน เพราะทหารซึ่งฝึกซ้อมนั้นยังไม่สิ้นหัดการรบทางทะเล ขอให้งดกองทัพไว้ให้ชานาญก่อนแล้วค่อยยกไป

โจโจได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมั่นใจว่าสองอดีตนายทหารใหญ่เมืองเกงจิวเอาใจออกหากสมจริงตามหนังสือที่เจียวก้านเอามา นั่น จึงแสร้งหวังเหนียวไม่เอาราชการ เพื่อวางแผนร้ายตัดศีรษะตัวเขาไปให้แก่จิวอี้ก็ยิ่งโกรธ ซัวมอ เดียวอุน เห็นท่าที่โจโจโกรธจัดโดยมิรู้สาเหตุก็ยิ่งตกใจกลัว ก้มหน้านั่งตัวสั่นอยู่ โจโจสำคัญว่าสองนายทหารรู้ตัวว่าถูกจับความลับได้เกิดรักตัวกลัวตายก็ยิ่งเชื่อความตามหนังสือลับว่าเป็นจริง แล้วกล่าวว่า "ซึ่งตัว

จะให้งดไว้กว่าอาหารจะสันหัดการเรื่อนั้น ศิริษะเราจะมีไปอยู่ในเงื่อมมือจิวี่หรือ" ว่าแล้วโจโจจึงสั่งให้ทหารจับตัวชัวมอ เดียวฉุ่น เอาไปประหารชีวิตในทันที

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เต่าสอนปลาปีนต้นไม้ (ตอนที่ 259)

โจโจสำคัญว่าชัวมอ เดียวฉุ่น แม่ทัพเรือซึ่งกำลังฝึกซ้อมทหาร ชาวดอนให้ชำนาญการรบทางเรือแปรพักตร์หักหลังจะเข้าด้วยจิวี่จึงสั่งประหารชีวิต สองนายทหารเก่าของเล่าเปียวไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ยังคงเข้าใจว่าเป็นเรื่องฝึกทหารเรือล่าช้า จะขอชี้แจง แต่โจโจไม่ฟังคำเร่งให้เพชฌฆาตเอาตัวชัวมอ เดียวฉุ่น ไปประหาร

พอเพชฌฆาตคุมตัวชัวมอ เดียวฉุ่น ออกไปนอกค่ายพัก โจโจ หันมามองหน้าเจียวกาน เห็นยืนกระหึ่มใจด้วยคิดว่าการเอาความลับมาแจ้งโจโจครั้งนี้จะมีความชอบใหญ่หลวง โจโจเห็นหน้าเจียวกานก็นึกขึ้นได้ว่าเจียวกานผู้นี้เป็นนักวิชาการที่ยังไม่ประสีประสากับกลอุบายในสงครามก็ตื่นตกใจ ร้องออกมาโดยไม่ระมัดระวังตัวว่าข้าก่อน แล้ววิ่งออกไปที่ประตูค่ายพักพร้อมกับตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าข้าก่อน

โจโจได้สติยังคิดว่าต้องกลจิวี่สั่งประหารสองแม่ทัพเรือ คิดจะห้ามปรามเพชฌฆาตให้ยังมือแล้วยกเลิกคำสั่งประหาร แต่เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วกว่าความคิด พอโจโจมาถึงประตูค่ายพักเพชฌฆาต ก็นำเอาใส่ศิระสองแม่ทัพเรือเข้ามารายงานว่าได้ตัดศิระชัวมอ เดียวฉุ่น ตามคำสั่งเรียบร้อยแล้ว

โจโจเห็นดังนั้นก็หน้าถอดสี โบกมือเป็นที่ไล่เพชฌฆาตออกไปด้านนอก แล้วสั่งให้นำศิระของชัวมอ เดียวฉุ่น ไปจัดการฝังให้เรียบร้อย พอเพชฌฆาตคล้อยหลังออกไป โจโจก็เอามือทั้งสองกุมที่ขมับเนื่องจากอาการปวดศิระกำเร็บ หันไปจ้องหน้าเจียวกานคิดว่าจะเอาอย่างไรกับเจียวกานดี เพราะรู้ตัวว่าพลังเปลวแค้นกระทบตาเท่านั้นก็ต้องกลจิวี่ แล้วสั่งหารแม่ทัพเรือถึงสองคน

เจียวกานกำลังนึกกระหึ่มยืมย่องว่าจะได้รับบำเหน็จความชอบ เห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นเช่นนั้นก็ตื่นตะลึง แต่ไม่แจ้งในความคิดของโจโจ แม้กระนั้นก็ยังคงคิดว่าการครั้งนี้ได้ช่วยชีวิตของโจโจไว้ จึงยิ้มให้และค้อมศิระเป็นที่คำนับโจโจจ้องหน้าเจียวกานอยู่ครู่หนึ่ง จึงกำชับว่าความลับที่ท่านนำมาแจ้งแก่เรานี้อย่าได้แพร่งพรายให้ผู้ใดรับทราบเป็นอันขาด เพราะชัวมอ เดียวฉุ่น มีสมัครพรรคพวกเป็นอันมาก หากทราบความ ก็จะมีใจพยายามหาอาชญากรทำร้ายท่าน แล้วโจโจจึงโบกมือขับให้เจียว กานออกไปนอกค่าย

เจียวกานไม่รู้ความนัย แต่ก็เห็นจริงเห็นจังไปกับคำกำชับของโจโจ เพราะทหารเมืองเกงจิวี่ที่อยู่ในกองทัพและเป็นพรรคพวกของชัวมอ เดียวฉุ่น มาแต่ก่อนก็มีเป็นจำนวนมาก จึงเก็บงำความลับนั้นไว้ไม่แพร่งพราย ครั้นเห็นท่าที่โจโจดังนั้นก็รู้นัย จึงรีบคำนับลาโจโจออกไป พอพ้นค่ายพักได้สวนกับบรรดาแม่ทัพนายกองหลาย คนที่กำลังลุลูกลูลงมาขอพบโจโจ แต่เจียวกานคิดว่าเป็นเรื่องการทหาร ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับตัวจึงรีบกลับไปที่พัก

บรรดาแม่ทัพนายกองของโจโจหลายคนได้ทราบข่าวคำสั่งประหารชัวมอ เดียวฉุ่น เลื่องลือไปทั้งกองทัพก็ตกใจ เพราะไม่ทราบเหตุผลต้นปลายประการใด แต่รู้สึกว่าการที่ชัวมอ เดียวฉุ่น ต้องโทษประหารในครั้งนี้จะทำให้กองทัพเมืองหลวงขาดผู้ฝึกซ้อมการรบทางเรือ และเป็นผลร้ายแก่กองทัพ จึงพากันมาที่ค่ายพักของ โจโจเพื่อขอทราบความและเหตุผลต้นปลาย

บรรดาแม่ทัพนายกองเหล่านั้นเมื่อเข้ามาถึงค่ายพักของโจโจ เห็นโจโจกำลังเดินวนไปวนมาจึงพากันคำนับโจโจพร้อมกัน แล้วถาม ว่าชัวมอ เดียวฉุ่น ซึ่งต้องโทษประหารชีวิต มีความผิดด้วยเรื่องราวประการใดหรือโจโจตอบขึ้นด้วยเสียงขุนเคื่องว่าไอ้สองคนนี้ไม่เอาใจใส่ในราชการ เราสั่งให้ฝึกทหารเรื่อนานเข้าแล้ว ไม่มีความคืบหน้าแต่ประการใด เราจึงเอาโทษตามพระอัยการศึก

บรรดาแม่ทัพนายกองเหล่านั้นได้ฟังคำตอบของโจโจแล้วไม่แน่แก่ใจว่าจะเป็นเหตุผลในการประหารชีวิต เพราะต่างคนต่างรู้เห็นเป็นอย่างตัวว่าชัวมอ เดียวฉุ่น เป็นแม่ทัพที่ขยันขันแข็ง ตั้งใจฝึกอบรบทหารวันละสามเวลา จึงพากันสายศิระ ยกเว้นก็แต่ซีซีซึ่งร่วมขบวนมาด้วย ได้ฟังคำตอบของโจโจดังนั้นก็อมยิ้มอยู่โจโจเหลียวหน้ามามองเห็นซีซีขมยืมอยู่ดังนั้นก็รู้ว่าซีซีรู้ทันความคิดของตัวเอง จึงโบกมือเป็นที่ขับให้แม่ทัพนายกองเหล่านั้นให้กลับออกไป คนทั้งนั้นเห็นอารมณ์โจโจขุ่นมัวแต่เข้าตารู้ ชินอยู่ต่อไปก็มีได้ประโยชน์อันใดจึงพากันคำนับลาแล้วออกจากค่ายพักของโจโจไป

โจโจจึงมีคำสั่งตั้งให้อิกิมและมอกายเป็นแม่ทัพเรือและรองแม่ทัพเรือสืบแทนตำแหน่งของซัวมอ เดียวฉุน และให้เร่งรีบฝึกทหารเรือเพื่อให้พร้อมที่จะทำการศึก การที่อิกิมและมอกายซึ่งเป็นทหารชาวดอน ไม่สันทัด การรบทางเรือได้กลายเป็นครูฝึกทหารเรือของเมืองหลวงตั้งนี้จึงอุปมาดั่งแต่งตั้งให้เต๋าไปสอนปลาป็นต้นไม้นั้น

ข่าวคราวการประหารชีวิตซัวมอ เดียวฉุน เลื่องลือไปทั่วสองฝั่งน้ำแยงซีอย่างรวดเร็ว ธงประจำแม่ทัพเรือของซัวมอ เดียวฉุน ใน กองทัพเรือได้ถูกเปลี่ยนเป็นธงของอิกิมและมอกาย ตั้งแต่เช้าวันนั้น

ทางด้านหน่วยสอดแนมของเมืองกังตั้ง ครั้นได้ทราบข่าวและความเปลี่ยนแปลงในกองทัพโจโจตั้งนั้นแล้ว จึงรายงานข่าวให้จิวอี้ทราบ จิวอี้ได้ทราบรายงานก็มีความยินดี เชิญโลซกมาปรึกษาว่าการ ที่ซัวมอ เดียวฉุน ถูกโจโจประหารเสียในครั้งนี้ กองทัพโจโจก็จะขาด ผู้บัญชาการที่สันทัดการรบทางทะเล เมืองกังตั้งเราก็จะสิ้นกังวล

โลซกได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญความคิดอ่านและแผนอุบายของจิวอี้เป็นอันมาก และกล่าวว่าท่านแม่ทัพมีสติปัญญา สามารถวางกลอุบายได้ลึกซึ้งหลักแหลมดั่งนี้เห็นที่กองทัพโจโจจะไม่ครณาน้ำมือท่านเป็นแน่แท้

จิวอี้ได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญความคิดอ่านและแผนอุบายของจิวอี้เป็นอันมาก และกล่าวว่าท่านแม่ทัพมีสติปัญญา สามารถวางกลอุบายได้ลึกซึ้งหลักแหลมดั่งนี้เห็นที่กองทัพโจโจจะไม่ครณาน้ำมือท่านเป็นแน่แท้

จิวอี้ได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญความคิดอ่านและแผนอุบายของจิวอี้เป็นอันมาก และกล่าวว่าท่านแม่ทัพมีสติปัญญา สามารถวางกลอุบายได้ลึกซึ้งหลักแหลมดั่งนี้เห็นที่กองทัพโจโจจะไม่ครณาน้ำมือท่านเป็นแน่แท้

จิวอี้ได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญความคิดอ่านและแผนอุบายของจิวอี้เป็นอันมาก และกล่าวว่าท่านแม่ทัพมีสติปัญญา สามารถวางกลอุบายได้ลึกซึ้งหลักแหลมดั่งนี้เห็นที่กองทัพโจโจจะไม่ครณาน้ำมือท่านเป็นแน่แท้

จิวอี้หยุดอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวสืบไปว่า ข้าพเจ้าขอวานท่านช่วยไปเสียบเคียงสืบข่าวคราวทางขงเบ้งว่ารู้ทันความคิดในกลอุบายครั้งนี้ของข้าพเจ้าหรือหาไม่ แล้วรีบนำความมารายงานให้ข้าพเจ้าทราบโดยด่วน โลซกได้ฟังตั้งนั้นก็รับคำจิวอี้ แล้วออกมาขึ้นม้าตรงที่เรือน้อยของขงเบ้ง

ทางฝ่ายขงเบ้งพำนักอยู่ในเรือน้อย แต่ละวันนั่งคำนวณไต่ตรองดูแผนภูมิการโคจรของดวงดาว และความผันแปรแห่งฤดูกาล ในวันที่จิวอี้จัดงานเลี้ยงฉลองต้อนรับเจียวกานนั้น เสียงมโหรีดังได้ยินไปถึงเรือของขงเบ้ง แต่ไม่เป็นที่ประหลาดใจนัก ด้วยเสียงมโหรีนั้นเป็นทำนองเพลงรื่นรมย์ สนุกสนาน แต่ครั้นงานเลี้ยงดำเนินไปยาวนานล่วงถึงบ่ายแล้วก็ยังไม่เลิก ราชงเบ้งก็นึกสงสัย จึงลงไปเดินเล่นที่ชายทะเล สอบถามทหารรักษาการณ์จึงได้ทราบว่าจิวอี้เลี้ยงรับรองต้อนรับเจียวกานเพื่อนเก่าซึ่งเดินทางมาจากกองทัพของโจโจ ขงเบ้งทราบความแล้วผงกศิระระอหิมเป็นนัยแต่มิได้วักกล่าวประการใด

จนเวลาล่วงพ้นผ่านค่ำมืด แสงโคมไฟสว่างไสว ในขณะทำงานเลี้ยงรับรองยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง หลังอาหารมื้อเย็นแล้วขงเบ้งได้ลงจากเรือไปเดินเล่นตามชายทะเล และสอบถามทหารรักษาการณ์ต่อไปว่าเหตุใดงานเลี้ยงครั้งนี้ยาวนานนัก ทหารรักษาการณ์ไม่รู้ความมุ่งหมายของขงเบ้งก็ตอบไปแต่โดยจริงว่าท่านแม่ทัพพบเพื่อนเก่า มีความสุขสนุกสนานเป็นอันมาก จึงดื่มสุราเมามายจนลึ้มตัว และไม่ยอมเลิกการดั่งนี้

ขงเบ้งได้ฟังตั้งนั้นก็คิดว่าจิวอี้เป็นถึงแม่ทัพใหญ่ของเมืองกังตั้ง รับผิดชอบต่อชะตากรรมความรุ่งเรืองและความดับสูญของกังตั้งทั้งแคว้น ไหนเลยจะละความระมัดระวังตั้งอยู่ในความประมาท เห็น แก่ความเป็นเพื่อนเก่าแล้วเมามายสุราถึงเพียงนี้ จิวอี้จัดงานเลี้ยงครั้งนี้ย่อมมีความนัยแอบแฝงเป็นมั่นคง

ขงเบ้งอ่านเหตุการณ์ได้ว่าการจัดงานเลี้ยงรับรองของจิวอี้เป็นกลอุบายอย่างหนึ่ง แต่จะมีเป้าหมายประการใดนั้น ข้อมูลเท่าที่มีไม่พอเพียงต่อการประเมิน จึงกลับมาที่เรือแล้วครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ประการต่างๆ ครั้นวันรุ่งขึ้นข่าวคราวแพร่สะพัดมาจากข้างเหนือของแม่น้ำแยงซีว่าบัดนี้โจโจมีคำสั่งประหารซัวมอ เดียวฉุน เพราะไม่เอาใจใส่ในราชการ แล้วแต่งตั้งอิกิมและมอกายเป็นแม่ทัพเรือและรองแม่ทัพเรือแทนที่ ขงเบ้งก็สงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับกลอุบายของจิวอี้ จึงลงจากเรือเดินไปที่ชายทะเล สอบถามทหารรักษาการณ์ว่าเจียวกานยังอยู่ที่ค่ายท่านแม่ทัพหรือไม่ ทหารนั้นได้แจ้งแก่ขงเบ้งว่าเจียวกานได้เดินทางกลับตั้งแต่ก่อนยามสี่แล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกลับมาที่เรือน้อย จนเวลาใกล้เที่ยงโลกซึ่งรับคำสั่งจิวอี้ได้มาเยือนขงเบ้งถึงในเรือ ต่างฝ่ายต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียม

โลกได้บารอว่าหลายวันมานี้ข้าพเจ้ามีราชการของกองทัพติดพัน ไม่อาจปลีกตัวมาสนทนาศึกษาความรู้จากท่าน จึงอภัยให้ข้าพเจ้าด้วย ขงเบ้งเห็นโลกมาเยือนถึงที่ แต่มิได้มีราชการสิ่งใดยกขึ้นว่ากล่าวเป็นข้อสำคัญ ก็คาดหมายว่าโลกมาครั้งนี้เนื่องเพราะจิวอี้สั่งให้มาฟังความเป็นมั่นคง จำจะต้องชมจิวอี้และโลกให้ยำเกรง ความคิดเราสืบไป คิดดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเองก็สาละวนอยู่ด้วยการอ่านตำรับตำรา ไม่มีเวลาไปแสดงความยินดีกับท่านแม่ทัพ จึงดโทษให้ข้าพเจ้าด้วย

โลกได้ฟังดังนั้นก็พรั่นใจเพราะความอันตั้งใจจะมาเสียบ เคียงสอบถามยังไม่ทันเอ่ยให้เป็นทีระแคะระคาย แต่ขงเบ้งกลับกล่าว ความนัยต้องด้วยเรื่องที่ว่าไว้ในหัวใจ จึงรีบถามขึ้นว่าท่านจะแสดงความยินดีด้วยเรื่องสิ่งใด ขงเบ้งจึงว่าตัวท่านมาเยือนข้าพเจ้าในวันนี้เนื่องเพราะจิวอี้ใช้ให้ท่านมาเสียบเคียงสอบถามว่าข้าพเจ้ารู้เรื่องหรือไม่ เรื่องที่ท่านตั้งใจจะมาสอบถามข้าพเจ้านั้นแล้วคือเรื่องที่ข้าพเจ้าสมควรต้องแสดงความยินดีแก่จิวอี้

โลกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ละล้าละลักถามว่าก็แลท่านอยู่แต่ในเรือน้อย เหตุไฉนจึงรู้เรื่องนี้ได้เล่า โลกปากกล่าวคำถามแต่ในใจให้รู้สึกนิยมนับถือศรัทธาในสติปัญญาของขงเบ้งที่ล่วงรู้การณและความคิด ประหนึ่งเทพดาเข้าดลใจ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าจิวอี้วางอุบายครั้งนี้หลอกได้ก็แต่เจียวกานเท่านั้น เจียวกานไม่รู้กลจิวอี้จึงทำให้โจโฉต้องกลของจิวอี้ ตามไปด้วยแต่โจโฉนั้นชาญฉลาดในกลอุบายคงจะหลงกลจิวอี้เพียง ชั่วขณะเดียว แล้วคงได้สติยังคิดรู้สึกตัว แต่คนแบบโจโฉเป็นคนที่ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด มีจิตใจดื้อรั้นแบบวัวชน ยอมให้ความเสียหายเกิดขึ้นแก่บ้านเมืองและราษฎร แต่จะไม่ยอมรับผิด การที่ขงเบ้งตายไปนั้นเมืองกังตั๋งก็จะปลอดภัยการที่อิ๊กิม มอถาย ได้ครองตำแหน่งแม่ทัพและรองแม่ทัพเรือ จะทำให้กองทัพโจโฉตกอยู่ในอันตราย เหตุนี้จึงเป็นเรื่องที่น่ายินดีและชอบที่ข้าพเจ้าจะต้องไปแสดงความยินดีแก่จิวอี้มิใช่หรือ

โลกได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกกระอักกระอ่วนใจ เพราะจะยอมรับว่า รับคำสั่งจิวอี้มาฟังความคิดของขงเบ้งก็ละเอียดใจ ครั้นจะไม่ยอมรับก็รู้ดีแก่ใจว่าสติปัญญาความคิดของขงเบ้งนั้นได้รู้กระจ่างแจ้งในความคิดของจิวอี้ ถูกต้องถ่องแท้แล้ว ดังนั้นโลกจึงเปลี่ยนเรื่องกลับไปสนทนาพาทีด้วยเรื่องสัพเพเหระจนครบแก่เวลาเพราะเป็นเวลาเที่ยงแล้วจึงคำนับลาขงเบ้งกลับไปหาจิวอี้

ขงเบ้งเดินออกมาส่งโลกที่ท้ายเรือ ก่อนจะจากกันขงเบ้งได้กำชับกับโลกกว่าความอันข้าพเจ้าได้กล่าวกับท่านนี้ ขออย่าได้แจ้งให้จิวอี้ทราบเป็นอันขาด เพราะหากจิวอี้ทราบแล้วก็มีน้ำจิตริษยาอาฆาตแล้วคิดอ่านทำร้ายข้าพเจ้าอีก โลกก็รับคำแล้วรีบเดินทางไปที่ค่ายหลวงของกองทัพเมืองกังตั๋ง เล่าความซึ่งได้สนทนากับขงเบ้งให้จิวอี้ฟังทุกประการ ยกเว้นก็แต่ข้อที่ขงเบ้งกล่าวว่าจิวอี้เป็นผู้มีน้ำจิตริษยานั้น โลกมิได้บอกแก่จิวอี้

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ กล่าวกับโลกว่า "อันความคิดขงเบ้งนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก จำจะคิดอ่านฆ่าเสียก่อนเราจึงจะพ้นภัย" โลกได้ฟังดังนั้นก็ตกใจเพราะสำนึกบาปว่าการที่จิวอี้ริษยาอาฆาตคิดสังหารขงเบ้งตั้งนี้เป็นเพราะตัวเอาความซึ่งขงเบ้งห้ามแพร่งพรายมาบอกแก่จิวอี้ บาปเวรอันนี้จึงเกิดแต่โลกเป็นเหตุและบึ้งจัญ นอกจากนี้โลกยังวิตกว่าหากจิวอี้ฆ่าขงเบ้งเสียแล้วก็จะไม่มีผู้ช่วยเหลือคิดอ่านการสงครามกำจัดโจโฉ ล่าพิงจิวอี้แต่ผู้เดียวอาจจะต่อสู้อโจโฉมิได้

ดังนั้นโลกจึงรีบหัดท่านจิวอี้ว่า ท่านจะฆ่าขงเบ้งเสียนั้นไม่ชอบ คนทั้งปวงก็จะครหาในทาได้ว่าเขาเป็นพันธมิตร มาช่วยเหลือ ในการสงคราม เราสลับคิดร้าย และหากสิ้นขงเบ้งแล้ว ท่านมั่นใจหรือว่าจะเอาชนะโจโฉได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ม่านหมอกบังมายา(ตอนที่ 260)**

จิวอี้พอได้ทราบข่าวขงเบ้งล่วงรู้ความคิดที่วางกลอุบายหลอกโจโฉให้สังหารซัวมอ เดียวอุ่น ก็ยิ่งอาฆาตริษยาขงเบ้ง มุ่งมั่นจะสังหารขงเบ้งเสียให้ได้ เพราะเห็นว่าชินละขงเบ้งไว้ก็จะเป็นอันตรายต่อเมืองกังตั๋งในภายภาคหน้า

โลซกได้พยายามทัดทานมิให้จิวอี้สังหารขงเบ้ง โดยเสนอให้ทำสงครามกับโจโฉให้รู้แพ้แล้วชนะก่อนแล้วค่อยจัดการกับขงเบ้งต่อภายหลัง แต่จิวอี้ก็มีฟัง เมื่อโลซกเห็นว่าจิวอี้ตั้งต้นจะสังหารขงเบ้งเสียให้ได้ จึงถามว่าท่านจะสังหารขงเบ้งด้วยวิธีการใด

จิวอี้จึงว่าเราจะคิดแผนการให้แยบยล มิให้ผู้คนทั้งปวงครหานินทาเราได้ แต่จะเป็นประการใดนั้นท่านอย่าได้ไต่ถามสืบไปเลย จงคอยดูเหตุการณ์ต่อไปเถิด

ครั้นวันรุ่งขึ้นจิวอี้ได้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงที่ศาลาบัญชาการทหาร และให้เชิญขงเบ้งเข้าร่วมประชุมด้วย จิวอี้ได้ปรารภว่ากองทัพทั้งสองฝ่ายได้ยกมาประจันหน้ากันแล้ว อีกไม่นานสงครามคงระเบิดขึ้น แล้วถามขงเบ้งว่าอันการสงครามระหว่างกองทัพของทั้งสองฝ่ายในคราวนี้ท่านเห็นว่าจะใช้อาวุธใดเป็นสำคัญ

ขงเบ้งจึงว่าในการสงครามครั้งนี้ท่านได้กำหนดยุทธการหลักให้เป็นยุทธนาวิ ดั่งนั้นจึงต้องใช้เกาทัณฑ์เป็นอาวุธสำคัญ จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าความเห็นของท่านต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้าแท้ แต่วิตกว่าในกองทัพของเรานี้ยังมีเกาทัณฑ์ไม่เพียงพอต่อการศึก ดั่งนั้นจึงให้วานให้ท่านช่วยเป็นแม่กองควบคุมการสร้างเกาทัณฑ์ให้ได้สิบหมื่นลูกเพื่อใช้ในการศึก ท่านอย่าได้ตั้งข้อรังเกียจว่าเป็นงานต่ำต้อย เพราะนี่ก็เป็นราชการสำคัญในราชการสงครามอันเป็นประโยชน์ของนายเราทั้งสองฝ่าย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อท่านแม่ทัพมีความประสงค์เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะรับหน้าที่ แต่ใครขอทราบว่าคุณต้องการได้เกาทัณฑ์จำนวนสิบหมื่นในเวลาเท่าใด จิวอี้จึงว่าการศึกเผชิญหน้าอยู่ดังนี้จะเน้นเข้าไปมิได้ ให้ท่านจัดสร้างเกาทัณฑ์ให้แล้วเสร็จภายในสิบวันจะได้หรือไม่

ขงเบ้งจึงว่าศึกเผชิญหน้ากันอยู่ดังนี้ สิบวันจะไม่เน้นเข้าไปหรือ จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ ริมถามขึ้นว่าถ้าเช่นนั้นท่านคิดว่าจะสร้างเกาทัณฑ์ให้แล้วเสร็จได้ภายในสักกี่วัน ขงเบ้งจึงว่า "สิบวันนั้นช้านัก อันกองทัพโจโฉก็มาตั้งใกล้กันเพียงนี้ เกสิอกจะยกมารบพุ่ง ลูกเกาทัณฑ์ไม่ทันที่จะมีเสียไปหรือ ข้าพเจ้าจะให้ได้ลูกเกาทัณฑ์แต่ในสามวัน ท่านจงให้คนไปคอยรับเอาเถิด"

จิวอี้จึงว่าบัดนี้เราท่านอยู่ในราชการสงคราม จะพูดเล่นพูดหัวหาได้ไม่ ระยะเวลาสามวันมิใช่เป็นการพูดเล่นเท่านั้นหรือ ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าเป็นแขกเมืองมา ไหนเลยจะกล้าเล่นหัวกับท่านแม่ทัพ หากท่านยังมีความสงสัยข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำทัณฑ์บนไว้กับท่าน หากมั่นทำเกาทัณฑ์ไม่สำเร็จภายในกำหนดสามวัน ก็พร้อมให้ท่านตัดศีรษะตามวินัยทัพ

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ริมกล่าวว่าในเมื่อท่านยืนยันขันแข็ง ดั่งนี้ก็จะเป็นประโยชน์ต่อนายเราทั้งสองฝ่าย ว่าแล้วสั่งทหารให้หีบกระดาดและแท่นหมึกเอามาให้ขงเบ้งเขียนคำทัณฑ์บนว่า หากภายในสามวันไม่สามารถนำเกาทัณฑ์สิบหมื่นมามอบแก่กองทัพได้ ก็ให้ตัดศีรษะตามพระอัยการศึกขงเบ้งเขียนทัณฑ์บนเสร็จแล้วจึงส่งแก่จิวอี้ จิวอี้รับมาอ่านดูแล้วหัวเราะ และวาระเบียบและวินัยกองทัพต้องเข้มงวด เมื่อท่านรับอาสา ดั่งนี้ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีในความสำเร็จของท่านล่วงหน้า ว่าแล้วจึงสั่งให้ทหารไปยกสุรามารินให้ขงเบ้งดื่ม และอวยพรให้ขงเบ้งจัดหาลูกเกาทัณฑ์ได้สำเร็จตามกำหนด

ครั้นขงเบ้งดื่มสุราอวยพรจากจิวอี้แล้ว จิวอี้จึงถามว่าท่านจะเริ่มงานและต้องการอุปกรณ์เครื่องใช้ในการทำลูกเกาทัณฑ์เมื่อใด ขงเบ้งตอบว่าวันนี้คงมีทันการแล้ว ไว้พรุ่งนี้จึงค่อยเริ่มดำเนินการ และเมื่อครบสามวันขอให้ท่านเตรียมผู้คนรับมอบเกาทัณฑ์ไว้ให้พร้อม แล้วว่า "ถ้าข้าพเจ้าขัดสนสิ่งใดจะต้องการมาพบท่าน ข้าพเจ้าจะบอกแก่โลซกขอท่านให้อนุญาตด้วย"

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งการแก่โลซกกว่าถ้าขงเบ้งต้องการสิ่งใดในการจัดหาจัดทำลูกเกาทัณฑ์แล้วไซ้ร ก็ให้โลซกช่วยจัดการให้ดังประสงค์ จิวอี้สั่งทหารให้รินสุราค่านับขงเบ้งอีกหลายจอก ขงเบ้งก็รับมาดื่มมิให้เสียมารยาท แล้วค่านับลาจิวอี้กลับไปก็เรื่อน้อย

ครั้งขงเบ้งกลับไปแล้ว โลซกจึงเข้าไปปรารภกับจิวอี้ว่าซึ่ง ขงเบ้งรับอาสาจะหาลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นให้ได้แต่ในสามวันข้าพเจ้าเกรงว่าจะมีทันราชการจะมีเสียไปหรือ จิวอี้จึงว่านั่นเป็นเรื่องที่ขงเบ้งต้องรับผิดชอบ ขงเบ้งออกหน้าอาสาจะหาลูกเกาทัณฑ์ให้ทันในสามวันเอง หากไม่ได้สมดังคำเราก็จะประหารเสียตามทัณฑ์บน คนทั้งปวงก็จะครหาในทาเราไม่ได้ ครั้งนี้ขงเบ้งเห็นที่จะตายเป็นมั่นคง "ถึงมาตรว่าจะมีปีกก็จะไม่พินมือเรา" แล้วจิวอี้จึงเรียกนายทหารคนสนิทเข้ามาสั่งให้รีบไปบอกกล่าวกับร้านทำเกาทัณฑ์และหน่วยทำเกาทัณฑ์ ทั้งสิ้นที่มีอยู่ในเมืองกั๋งตั้งว่าถ้าขงเบ้งมาว่ากล่าวให้ทำเกาทัณฑ์ก็ให้หน่วงเหนี่ยวไว้อย่าให้ได้ทันครบในสามวัน ครบกำหนดแล้วขงเบ้งไม่ได้เกาทัณฑ์มา เรอาอยากดูสติปัญญาขงเบ้งว่าจะเอาตัวรอดได้อย่างไร

จิวอี้จึงสั่งโลซกกว่าขงเบ้งขึ้นอาสาครั้งนี้เป็นการแสหากัยใส่ตัวเอง ดังนั้นจึงให้ท่านไปติดตามสอดส่องดูความคิดขงเบ้งว่าจะคิดอ่านในเรื่องนี้ประการใด

โลซกรับคำจิวอี้แล้วค่านับลาไปหาขงเบ้งที่เรื่อน้อย พอขงเบ้งเห็นโลซกมาก็ต่อว่าโลซกกว่า "เราได้ห้ามปรามท่านว่าอย่าให้เอาเนื้อความซึ่งพูดกันนั้นไปบอกแก่จิวอี้ท่านก็ไม่ฟัง บัดนี้จิวอี้แกล้งคิดอ่านจะฆ่าเราเสีย จึงให้เราเป็นนายกองทำลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นให้ทันในสามวัน อันการนี้เห็นจะไม่ทันที่โทษก็จะมีแก่เรา ท่านจงช่วยคิดอ่านผ่อนผันอย่าให้มีโทษแก่เราได้" ว่าแล้วขงเบ้งก็ตีหน้าเศร้า

โลซกจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนซื่อ ปากและใจนั้นตรงกัน ข้าพเจ้า รับปากท่านว่าจะไม่นำความที่ท่านแจ้งในกลอุบายซึ่งจิวอี้ลวงโจโฉไปบอก แก่จิวอี้มันจริงแท้แล้ว แต่ครั้งจิวอี้สอบถามข้าพเจ้าก็จำต้องบอกแต่ตามจริง โทษ ข้าพเจ้าครั้งนี้ผิดอยู่แล้ว แต่การเรื่องลูกเกาทัณฑ์เดิมที่จิวอี้ให้เวลาท่านถึงสิบวัน แต่ท่านกลับลดเวลาเหลือสามวันเสียเองดังนี้ จะให้ข้าพเจ้าช่วยคิดอ่านแก้ไขเห็นขัดสน

ขงเบ้งจึงว่าเมื่อท่านไม่เมตตาเช่นนี้ก็ตามใจเถิด "แต่จงเอ็นดูขอพางมาจงมาก กับผ้าดำให้หลายพับ แลน้ำมันสำหรับจะได้ลนตัดเช็ดลูกเกาทัณฑ์ กับเรือยี่สิบลำ คนลาละสามสิบสี่สิบมาบรรทุกลูกเกาทัณฑ์ไปให้จิวอี้เถิด" สามก๊กฉบับภาษาจีนบรรยายความตอนนี้ว่า "ขอวานท่านช่วย จัดแจงเรือให้ข้าพเจ้ายืมสักยี่สิบลำ พร้อมทหารประจำเรือลาละสามสิบคน ในเรือแต่ละลำให้บรรทุกพางหญ้าทำเป็นฟ่อนจำนวนพันฟ่อน วางไว้ที่ข้างเรือทั้งสองกราบ แล้วเอาผ้าดำคลุมไว้ให้มิดชิด และให้จัดม้าล่อของกลองให้พร้อมไว้สำหรับจลองชัยชนะ ท่านจงจัดแจงแต่งการทั้งนี้ไว้ให้พร้อม ข้าพเจ้าต้องการเมื่อใดขอให้ได้เมื่อนั้น"

โลซกครั้งนี้ได้ฟังคำขงเบ้งก็สงสัยว่าขงเบ้งจะหาเกาทัณฑ์ได้โดยวิธีใด แต่ด้วยความรู้สึกสำนึกผิดที่หาโทษภัยแก่ขงเบ้งจึงละลายแก่ใจ คิดอ่านไถ่โทษขอใช้บาปกรรม จึงรับคำว่าการเพียงเท่านี้ท่านอย่าปรามกเลย ข้าพเจ้าจะจัดหาให้ท่านตามต้องการ ขงเบ้งจึงว่าถ้าจิวอี้ถามท่านว่าข้าพเจ้าเตรียมการประการใด ก็จงบอกจิวอี้แต่เพียงว่าอีกสามวันข้าพเจ้าจะส่งมอบเกาทัณฑ์ตามจำนวนที่กำหนด แต่การซึ่งให้จัดเตรียมนั้นอย่าได้แพร่งพรายให้จิวอี้รับรู้เป็นอันขาด มิฉะนั้นจิวอี้ก็จะกลั่นแกล้งขัดขวาง ชีวิตข้าพเจ้าก็จะไม่พ้นอันตราย

โลซกรับคำขงเบ้งแล้วว่าท่านจงวางใจ ทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจว่าขงเบ้งจะทำการประการใด แล้วลาขงเบ้งกลับไปรายงานแก่จิวอี้ว่าขงเบ้งรับรองว่าจะส่งมอบเกาทัณฑ์จำนวนสิบหมื่นตามกำหนดสามวัน แต่ความอันขงเบ้งได้กำชับนั้นโลซกปิดไว้ไม่แจ้งแก่จิวอี้

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็สงสัย แต่เห็นว่าเวลาสามวันนั้นสั้นนัก จึงกล่าวว่าขงเบ้งครั้งนี้หนีความตายไม่พ้นเป็นแน่แท้ ดังนั้นถ้าขงเบ้งต้องการสิ่งใดจงจัดแจงให้ตามความประสงค์ขงเบ้งจะได้สิ้นข้อที่แก้ตัว ไว้อีกสามวันจะได้รู้กันว่าขงเบ้งจะรักษาชีวิตรอดได้อย่างไร

โลซกค่านับลาจิวอี้กลับออกไปจัดแจงเรือยี่สิบลำกับสิ่งของทั้งปวง ที่ขงเบ้งสั่ง เตรียมพร้อมไว้ตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ วันที่หนึ่งและวันที่สองผ่านไปแล้วโลซกให้คนไปสังเกตการณ์ที่เรื่อน้อยของขงเบ้งแต่ไม่เห็นขงเบ้งทำการประการใด คงนอนไขว่ห้างอยู่ในเรือลำน้อย โลซกก็ยังสงสัยเป็นอันมากครั้นดกกลางคืนของวันที่สอง พอเวลายามแรกผ่านไปขงเบ้งจึงให้คนไปเชิญโลซกมาที่เรื่อน้อย และถามว่าบรรดาเรือและของทั้งปวงที่ข้าพเจ้าสั่งนั้นท่านจัดเตรียมไว้พร้อมแล้วหรือ โลซกตอบว่าข้าพเจ้าจัดแจงไว้พร้อมตามคำสั่งแล้ว

ขงเบ้งจึงให้โลซกไปนำเรือที่จัดเตรียมข้าวของทั้งปวงมาที่บริเวณซึ่งจอดเรือน้อยอยู่ บอกว่าจงมารับเอาเกาทัณฑ์ไปเถิด โลซกได้ฟังดังนั้นก็สงสัยแต่ยังคงปฏิบัติตามที่ขงเบ้งสั่งการ สั่งคนให้ไปลากเรือซึ่งจัดเตรียมไว้วันนั้นมามอบแก่ขงเบ้ง

พอเรือมาพร้อมแล้ว ขงเบ้งจึงให้เอาเรือทั้งนั้นผูกโยงเป็นขบวน แล้วผูกกับเรือน้อย จากนั้นจึงเชิญโลซกลงเรือแล้วว่าขอเชิญท่านไปรับเกาทัณฑ์พร้อมกับข้าพเจ้าเถิดจะได้เอาไปมอบแก่จิวอี้พร้อมกัน โลซกได้ฟังดังนั้นก็สงสัย ถามขงเบ้งว่าท่านจะไปรับลูกเกาทัณฑ์จากที่ไหน ขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าเพ่ถามในตอนนี้อย่าไปด้วยกันแล้วก็จะรู้เอง ขงเบ้งชวนโลซกเข้าไปนั่งภายในประทุนเรือ สั่งเด็กประจำเรือให้เอาสรามาริน ตีกับโลซก แล้วว่าเวลานี้ยังไม่ดีแก่ท่านนัก เรามาเสพสุรา สนทนากันให้เป็นที่สำราญใจกันก่อนเถิด ขงเบ้งยกจอกสุราชนจอกกับโลซกด้วยสีหน้าเบิกบานยิ่ง โลซกเห็นขงเบ้งมีอาการใจเย็นและมีความมั่นใจก็ยิ่งสงสัย ตีสีหน้าจงดนอยู่

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงว่าอันผู้เป็นยอดขุนพลย่อมคิดอ่านการสงคราม ได้ล้าลึกนอกเหนือจากความคาดคิดของผู้คน อุปมาดังพญา ครุฑซึ่งบินใน อากาศอันสูงที่สุดลูกตาเกินกว่าปีกขาใด ๆ จะบินได้เสมอ เท่า อันการใช้กำลังมากเอาชนะกำลังน้อยนั้นใคร ๆ ก็สามารถทำได้ ลิโป้ อ้วนสุด อ้วนเสี้ยว ล้วนเป็นคนจำพวกนี้ อันการที่จะคิดอ่านกลอุบายเข้าทำลายล้างข้าศึก ขุนพลในประวัติศาสตร์ก็มีปรากฏต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน ชุนหู่ ชุนปิน เดียวเหลียง ฮันสิน แม่กระทั่งโจโฉและจิวอี้ก็เป็นคนจำพวกนี้ แต่ยอดขุนพลซึ่งสามารถใช้พลังจักรวาลในการสงครามนั้น ในแผ่นดินนี้ก็มีแต่ตัวเราเท่านั้น

โลซกสงสัยจึงถามว่าพลังจักรวาลคือสิ่งใดหรือ ขงเบ้งจึงตอบว่าเมื่อครั้งเราเผาทหารโจโฉที่ทุ่งพิกองและเมืองซินเอี้ยกว่าสิบหมื่นถึงสอง ครั้งนั้นไฟคือพลังจักรวาลที่มีศักดิ์ภาพในสงครามยิ่งกว่าทหารโจโฉสิบหมื่นอีก เมื่อครั้งที่เราไขน้ำที่แม่น้ำแปะโหให้ท่วมทหารโจโฉนั้น น้ำก็คือพลังจักรวาลที่มีศักดิ์ภาพในการสงครามยิ่งกว่าทหารโจโฉด้วยเช่นเดียวกัน ขงเบ้งหัวเราะแล้วกล่าวต่อไปว่าในแผ่นดินนี้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ท่านเห็นขุนพลคนใดที่ใช้พลังจักรวาลดั่งเราบ้าง

โลซกได้ฟังดังนั้นก็กล่าวยอมรับด้วยความยินยอมพร้อมใจว่าแม้ข้าพเจ้ามีสติปัญญาและการศึกษาอันน้อย แต่ก็ได้ร่ำเรียนการสงครามมาตั้งแต่เด็ก ถึงบัดนี้ยังไม่เคยประจักษ์ว่ามีผู้ใดใช้พลังจักรวาลดั่งคำท่านเลยแม้แต่สักคนเดียว

ขงเบ้งได้กล่าวสืบไปว่าจิวอี้มีใจริษยาคิดจะฆ่าเราเสีย จึงวางอุบายสั่งให้เราหลอกเกาทัณฑ์สิบหมื่นให้ได้ภายในสิบวัน ไหนเลยเราจะทำเกาทัณฑ์ได้ทัน เพราะผู้คนในเมืองก่งตั้งน้อยอยู่ในบังคับของจิวอี้สิ้น จิวอี้ยอมจะสั่งการให้คนทั้งนั้นแกล้งหน่วงเหนี่ยวเวลาให้เราทำเกาทัณฑ์ได้สำเร็จ แล้วจะผลาญชีวิตเราเสีย ดีแต่ว่าสติปัญญาความรู้การในอากาศนั้นเราได้ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นอันมาก จึงได้รู้ว่าในคืนนี้จะมีหมอกลงจัดตลอดทั่วทั้งแม่น้ำแยงซีและปริมณฑลอันกว้างไกล เราจึงคิดกลอุบายทำการดังนี้

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็เปิดประทุนเรือ ทั้งขงเบ้งและโลซกมองออกไปภายนอกเห็นหมอกกำลังลงจัดด้วยเป็นเดือนสิบสองข้างแรม อากาศหนาวเหน็บ หมอกลงหนาทึบ เห็นแต่ไฟสลัวๆ อยู่ทางฝั่งข้างทิศเหนือเป็น ทิวยาวเหยียด โลซกเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบถามว่านั่นเป็นที่ตั้งของกองทัพโจโฉ ท่านหลงทางมาที่ศนี้หรือไฉน ขงเบ้งจึงว่าอันทิศทางในทะเลเราจำหมายแม่นยำอยู่ ไฉนจะหลง ทางได้เล่า เราตั้งใจจะมาเอาลูกเกาทัณฑ์จากกองทัพของโจโฉนี้แล้ว

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจด้วยเกรงว่าโจโฉจะยกทัพเรือออกมาโจมตี จึงว่าท่านอย่าเสี่ยงตายต่อไปเลย แม้นสิ้นวิธีที่จะทำเกาทัณฑ์แล้วก็จะหนีกลับไปหาเล่าปี่ที่เมืองแสบเค้านั้นเถิด ข้าพเจ้าจะกลับไปหาจิวอี้ว่ากล่าวมิให้เอาโทษแก่ท่าน ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ไม่ตอบคำโลซก กลับสั่งให้ขบวน เรือล่องขนานไปตามค่ายน้ำของโจโฉ โฉมหน้าไปทางทิศตะวันตกในระยะห่างเพียงชั่วเกาทัณฑ์ยิ่ง แล้วสั่งการให้ทหารตีกลองศึก ม้าล่อ กองกระเทียมท่อน้ำ ประหนึ่งว่ากองทัพเรือเมืองก่งตั้งกำลังกรีธาทัพเข้าโจมตีกองทัพโจโฉฉะนั้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เปิดแผนเพลิงพิฆาต (ตอนที่ 261)**

เขียนอันศกปีที่สิบสาม เดือนสิบสองข้างแรม หมอกลงจัดทั่วทั้งแม่น้ำแยงซี ในขณะที่อากาศหนาวเหน็บปกคลุมแผ่ไปทั่ว ขงเบ้ง ขุนโลซกลงเรือน้อย ตามด้วยขบวนเรืออีกยี่สิบลำแจวขึ้นไปทางฝั่งเหนือ ล่องเลียบค่าน้ำของโจโฉตั้งแต่ด้านทิศตะวันออกไปทางด้านตะวันตกขบวนเรือของขงเบ้งลอยล่องเป็นทิวาวขนานกับแนวค่าน้ำในช่วงระยะเกาทัณฑ์เท่านั้น

พลันที่ขงเบ้งสั่งให้ทหารตีกลองศึกและม้าล่อเสียงดังสนั่นประหนึ่งว่าจะยาดราทัพเรือเข้าโจมตีกองทัพของโจโฉ โลซกยิ่งตกใจเป็นอันมาก ละล่ำละลักถามขงเบ้งว่าท่านจะบ้าไปแล้วหรือ เรายกมาแต่เพียงเท่านี้ อวรุทก็มิได้พริกพร้อม กลับจะมาทำโจโฉทำยุทธนาวี

หากโจโฉยกกองทัพออกมาแล้วท่านจะต้าน ท่านรับมือประการใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า หมอกลงหนักอยู่ ที่ไหนโจโฉจะอาจยกทัพเรือออกมา ท่านกับเราตั้งหน้าเสพสุราเล่นให้สบายใจกว่าจะสว่างขึ้น เราจึงจะถอยเรือล่องกลับลงไป

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็ยกจอกสุราขึ้นชนกับโลซก ส่วนโลซกกำลังตกใจยกจอกขึ้นชนเพื่อไม่ให้เสียมารยาทแต่ดื่มไม่ลง วางจอกสุราลงที่เดิม ในขณะที่สีหน้าที่ดินตระหนกอย่างรุนแรง ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็หัวเราะ แล้วดื่มสุราด้วยความสุขสบายใจ

ทางฝ่ายกองทัพของโจโฉกำลังพักผ่อนหลับนอนอย่างสุขสบาย จนปลายยามสามได้ยินเสียงกลองศึกและม้าล่อดังสนั่นมาแต่ทางทะเล มองฝ่าหมอกไปเห็นเงาดำตะคุ่มเป็นแนวยาวคล้ายกองทัพ รบก็สำคัญว่ากองทัพเมืองกังตั๋งยกทัพเรือมาปล้นค่าย ทหารเวรจึงรีบไปรายงานให้โจโฉทราบ

โจโฉตกใจตื่นขึ้น ฟังรายงานแล้วจึงออกไปยืนหน้าค่ายมองไป ทางทะเลแต่หมอกลงจัดมองไม่เห็นว่กำลังทหารเรือเมืองกังตั๋ง มากแล่นน้อย ได้ยินแต่เสียงกลองศึกม้าล่อดังสนั่น สำคัญว่าจิวอี้ยกกองทัพเรือมาปล้นค่าย จึงเรียกอิ๊กม มอกาย มาสั่งการว่าจิวอี้ยก กองทัพมาปล้นค่ายเราวันนี้เห็นทีจะเป็นอุบายลวงให้เรายกออกไปต่อสู้แล้วจะคอยข่มโจโฉตีกระหนาบ เราก็จะเสียที่แก่ทหารเมืองกังตั๋ง ดังนั้นจึงอย่าเพ้อออกรบ ให้ท่านคุมทหารเรือตั้งมั่นไว้ในที่ที่ตั้ง แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดกันกองทัพเรือเมืองกังตั๋งไว้อย่าให้ยกสว่างค่าน้ำเข้ามาได้

อิ๊กมและมอกายรับคำสั่งแล้วคำนับลาโจโฉกลับออกไปสังหาร ให้ตั้งมั่นในที่ที่ตั้งเดิม และให้ทหารที่ค่าน้ำตลอดแนวระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่กองทัพเรือของจิวอี้ โจโฉสั่งอิ๊กมและมอกายแล้วยังไม่วางใจเกรงว่าจะเสียที่แก่จิวอี้ จึงสั่งให้เรียกเตียวเลี้ยวและซิวหลงให้เกณฑ์ทหารจากกองทัพบกอีกห้าพันนายพร้อมเกาทัณฑ์เต็มอัตราศึกลงไปที่ชายทะเลแล้วระดมยิงสกัดกองทัพเรือเมืองกังตั๋งมิให้รุกขึ้นฝั่งได้

เตียวเลี้ยวและซิวหลงรับคำสั่งแล้วจึงคำนับลาโจโฉออกไปจัดกำลังพลเกาทัณฑ์เข้าประจำการตามชายทะเล แล้วระดมยิงไปที่กองทัพเรือของจิวอี้ตั้งห้าพัน ทหารของโจโฉทั้งจากกองทัพเรือและกองทัพบกกว่าหมื่นนายได้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปยังกองทัพเรือของจิวอี้ที่ลอยล่องอยู่ในทะเล เห็นเป็นเงาตะคุ่มอยู่ไม่รู้กำลังมากแล่นน้อย คงได้ยินแต่เสียงม้าล่อของกลองดังสนั่นหวั่นไหวท่ามกลางมานหมอกอันหนาที่บ

ขงเบ้งให้ลากเรือทั้งยี่สิบลำล่องเลียบค่าน้ำจากด้านตะวันออกไปทางตะวันตก มัดฟางและหญ้าซึ่งคลุมด้วยผ้าดำไว้ต้องเกาทัณฑ์ไว้แน่นหนาจนเรือเอียงลง ขงเบ้งจึงให้หยุดม้าล่อของกลองแล้วให้กลับเรือล่องเลียบค่าน้ำของโจโฉจากด้านตะวันตกไปทางด้านตะวันออก แล้วให้ตีกลองศึกและม้าล่อดังสนั่นหวั่นไหวเป็นเพลงรบอีกครั้งหนึ่ง

ทหารโจโฉบนค่าน้ำเห็นเงาตะคุ่มอยู่ในทะเลเป็นทิวาวล่องขึ้นไปทางด้านตะวันตกแล้วย้อนกลับมาทางด้านตะวันออกก็สำคัญว่ากองทัพเรือจิวอี้พยายามจะเข้าตีแต่ฝ่ามานเกาทัณฑ์เข้ามาไม่ได้ จึงยิงระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่เงาตะคุ่มนั้นอย่างไม่ยังมีอ จนกราบเรือที่ต้องลูกเกาทัณฑ์แล้วเอียงไปข้างหนึ่งค่อยๆ ทรงตัวและเพียบลง ขงเบ้งก็รู้ว่าลูกเกาทัณฑ์ของทหารโจโฉยิงมาติดหญ้าฟางในเรือทั้งยี่สิบลำมากพอแก่ความต้องการแล้ว พอดีสว่างขึ้นขงเบ้งจึงให้ทหารหยุดตีม้าล่อของกลอง แล้วให้ทหารในเรือร้องตะโกนขึ้นพร้อมกันว่า ขอขอบคุณโจโฉที่ให้ยืมเกาทัณฑ์ไว้วันหน้าจะมามอบคืน

แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้รีบแจวขบวนเรือล่องกลับไปยังฐานทัพเรือของเมืองกังตั้ง ฟาสว่างขึ้นทหารเรือบนคายน้ำของโจโฉแลตามหลังไปแต่ไกลๆ ก็เห็นความขัดว่าขบวนเรือนั้นไม่ใช่ขบวนเรือรบ แต่เป็นขบวนเรือฟางที่คลุมด้วยผ้าดำ และมีเกาทัณฑ์ติดอยู่เป็นอันมาก จึงนำความไปรายงานให้โจโฉทราบ

โจโฉทราบรายงานก็ตกใจรู้ว่าต้องกลของขงเบ้ง จึงสั่งให้เกณฑ์เรือเร็วห้าสิบลำรีบไล่ตามขบวนเรือของขงเบ้งไปในทะเล กองเรือเร็วของโจโฉพร้อมทหารเต็มอัตราศึกได้แล่นปรือออกไปจากคายน้ำ ไล่ตามขบวนเรือของขงเบ้งไปได้สองร้อยเส้นก็เห็นว่าไล่ไม่ทันแน่แล้วจึงพากันยกกำลังกลับเข้ามาที่คายน้ำ แล้วนำความรายงานให้โจโฉทราบ โจโฉได้ทราบความแล้วก็เสียใจที่เสียรู้ขงเบ้ง ได้รับความอับอายนัก จึงนั่งตรอมใจอยู่แต่ในค่าย

ทางฝ่ายขงเบ้งคุมขบวนเรือกลับ ในขณะที่ล่องไปในทะเลขงเบ้งได้กล่าวกับโลซก ว่า ข้าพเจ้าทำการทั้งนี้มิได้เสียทหารแม้แต่สักคนหนึ่ง ไม่ต้องสิ้นเปลืองอุปกรณ์สิ่งสิ้นในการทำลายเกาทัณฑ์แม้แต่แต่น้อย ท่านมาด้วยข้าพเจ้าในวันนี้คงจะเห็นแล้วมิใช่หรือว่าเรือในขบวนแต่ละลำได้ลูกเกาทัณฑ์ลาละล่าถึงหกพันเป็นอย่างน้อยเรือทั้งยี่สิบลำจึงได้เกาทัณฑ์มากกว่าสิบหมื่นเสียอีก

โลซกฟังดังนั้นมองไปตามขบวนเรือซึ่งตามหลังเรื่อน้อยมาก็เห็นจริงตามคำของขงเบ้ง จึงสรรเสริญสติปัญญาความคิดของขงเบ้ง เป็นอันมาก แล้วว่าท่านคิดอ่านทำกลอุบายครั้งนี้ล้ำลึก เหนือความคิดของมนุษย์จะหยั่งคาดได้ถึงราวกับเทพดาเข้าดลใจ แล้วโลซกจึงถามว่าเหตุใดท่านจึงได้รู้ความว่าวันนี้หมอกจะลงจัด จึงสามารถคิดอ่านเตรียมการได้ทันที่ดังนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ มองไปในทะเลด้านฐานทัพเรือของเมืองกังตั้งแล้วว่า อันธรรมดาเป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่รู้คะเนการฤกษ์บนแลฤกษ์ต่ำ ก็มิได้เรียกว่ามีสติปัญญา ซึ่งเราทำการทั้งนี้เพราะรู้ว่าวันนี้หมอกจะลงหนัก เราจึงอาจให้ทัพบนจิวอี้ไว้อึ่งจิวอี้ให้เราเป็นนายกองทำลายเกาทัณฑ์ในสิบวันให้แล้วสิบหมื่นนั้นถึงมาตรว่าจะให้ช่างทำก็ไม่ทัน เหตุทั้งนี้ก็เพราะจิวอี้คิดจะฆ่าเราเสีย แต่หากเทพดาช่วยเรา เราจึงรู้ว่าวันนี้หมอกลงหนักเราจึงอาจรับแต่สามวัน แลบัดนี้บุญเรามากจึงรอดอันวิชาคำนวณฤกษ์ยามาที่และการอากาศซึ่งขงเบ้งได้กล่าวกับโลซกครั้งนี้ นับเป็นหนึ่งในวิชาสำคัญที่ผู้เป็นขุนซื่อพึงเรียนรู้และสามารถใช้ได้อย่างชำชอง เพราะฤดูกาลและความผันแปรในอากาศ ทั้งลม ฝน ความหนาวเย็น ร้อนอุ่นประการใดนั้น ย่อมมีผลต่อชนะและปราชัยในการสงคราม สามารถนำมาใช้ประกอบการยุทธ์ในทางยุทธวิธีแต่ก็มีขุนซื่อเป็นจำนวนมากที่ยกตนอ้างตัวเป็นขุนซื่อหรือที่ปรึกษา แต่หาได้รับรู้หรือกระจ่างแจ้งในวิชาเหล่านี้ไม่ กลับไปเรียนรู้และถนัดจัดเจนในวิชาเรียกและรับสินบนซึ่งเป็นสุดยอดวิชาของชั้นนี้ ดังนั้นจึงไม่เพียงแต่ทำให้ตัวเองได้รับความอับอายเสียหายเท่านั้น ยังทำให้ผู้เป็นนายต้องได้รับความอับอายเสียหายอีกด้วย

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสรรเสริญความคิดสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมาก ครั้นเรือเข้าเทียบท่าโลซกจึงรีบตรงไปที่ค่ายพักของจิวอี้ แล้วรายงานความทั้งปวงให้จิวอี้ทราบ และว่าบัดนี้ขงเบ้งได้ลูกเกาทัณฑ์ครบสิบหมื่นตามจำนวนที่ต้องการภายในกำหนดแล้ว ท่านจงให้ทหารไปขนมาตรวจนับเถิด

จิวอี้ได้ฟังรายงานของโลซกก็ตื่นตะลึง เหนือพันความคาดคิดว่าขงเบ้งจะใช้วิธีการเยี่ยงนี้ไปหลอกหลวงเอาเกาทัณฑ์มาจากกองทัพของโจโฉได้โดยไม่ต้องลงทุนลงแรงและไม่ต้องเสียทหารแม้แต่แต่น้อย ดังนั้นความหวังของจิวอี้ที่ตั้งดรอคอยจะเอาโทษ ขงเบ้งถึงประหารเพราะคาดคิดว่าลวงพันสามวันแล้วขงเบ้งจะไม่สามารถส่งมอบเกาทัณฑ์สิบหมื่นได้จึงฟังทลายลง จิวอี้ให้รู้สึกผิดหวังดังนั้นจึงสิ้นศรัทธา ทอดถอนใจใหญ่ ราพึงขึ้นว่า ขงเบ้งมีความคิดแลสติปัญญาลึกซึ้งยิ่งกว่าเราเป็นอันมากพอดีขณะนั้นขงเบ้งดูแลทหารขนลูกเกาทัณฑ์ขึ้นฝั่งเป็นที่พอใจแล้ว จึงเข้ามาพบจิวอี้ พอจิวอี้เห็นขงเบ้งเดินเข้ามาจึงลุกออกไปรับด้วยความเลื่อมใสศรัทธา แล้วเชิญเข้ามานั่งในที่รับรอง และสรรเสริญความคิดสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมากกว่าคิดอ่านทำการทั้งนี้หาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้

ขงเบ้งได้ฟังคำสรรเสริญก็ถ่อมตัวคำนับจิวอี้ แล้วว่าข้าพเจ้าคิด อ่านทำการทั้งนี้เพียงประมาณดอก ยังถือว่าดีเด่นมิได้เลย จิวอี้จึงสั่งทหารให้จัดสุรามาเลี้ยงแสดงความยินดีเพื่อเป็นเกียรติแก่ขงเบ้ง แล้วสนทนากยของขงเบ้งเป็นอันมาก จิวอี้ได้แจ้งแก่ขงเบ้งว่าเมื่อวาน นี้ขุนกวนไต้มีหนังสือเร่งรัดมายังข้าพเจ้าให้เร่งคิดอ่านทำการเผด็จศึกโจโฉเสียในเร็ววัน แต่ข้าพเจ้ามีสติปัญญาอันน้อย คิดอ่านไม่ตลอด วันนี้ท่านมาจะขอพึ่งปัญญาท่านช่วยคิดอ่านแผนการทำลายกองทัพของโจโฉให้จงได้

จิวี่ได้กล่าวต่อไปว่า โจโฉยกมาครั้งนี้ทั้งทัพบก ทัพเรือใหญ่หลวงนัก การจะต่อสู้ซึ่งหน้าเห็นจะไม่สามารถ ด้านทานเข้าศึกได้ ข้าพเจ้าได้คิดกลอุบายไว้อย่างหนึ่ง แต่ไม่แน่ใจว่าท่านจะมีความเห็นเป็นประการใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านอย่าเพิ่งบอกความเห็นของท่านเลย ขอข้าพเจ้าตรงดูสักครู่หนึ่ง

แล้วขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้าก็คิดแผนอุบายได้อย่างหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าจะตรงกับความคิดของท่านหรือไม่ ดังนั้นท่านและข้าพเจ้าจึงมาเขียนแผนอุบายตามความคิดใส่ในฝ่ามือไว้แล้วเปิดดูพร้อมกันว่าจะตรงกันหรือไม่

จิวี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้ทหารเอาฟูกันและแท่นหมึกมาสองชุด จิวี่เอามาเขียนชุดหนึ่ง ขงเบ้งเอามาเขียนชุดหนึ่ง ครั้นทั้งสองคนเขียนใส่ในฝ่ามือเสร็จแล้ว จิวี่จึงเดินเข้ามาที่ขงเบ้งแล้วแบมือออกดูพร้อมกัน จิวี่ดูตัวหนังสือที่เขียนในฝ่ามือของขงเบ้งและขงเบ้งก็ดูตัวหนังสือที่เขียนในฝ่ามือของจิวี่เป็นคำๆ เพลงตรงกัน ต่างคนจึงต่างหัวเราะขำพร้อมกัน

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ข้อความที่จิวี่และขงเบ้งเขียนในฝ่ามือที่ตรงกันนั้น คือคำว่า ลี้ช่วย ซึ่งเป็นคำทายชนิดหนึ่งตามคัมภีร์อี้จิง ตัว ลี้ มีความหมายว่าธาตุทองซึ่งพิฆัตธาตุไม้ ส่วนตัว ช่วย มีความหมายว่าธาตุไฟซึ่งพิฆัตธาตุทอง และรวมเป็นความหมายในการสงครามว่าหมายถึงการใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงใส่เรือข้าศึกแล้วใช้เพลิงคลอกเผาทหารของโจโฉ

เมื่อสิ้นเสียงหัวเราะของทั้งสองคนแล้วจิวี่จึงว่า เมื่อความเห็นของท่านและข้าพเจ้าตรงกันดังนี้ ย่อมมั่นใจว่าแผนการครั้งนี้คงสำเร็จได้รับชัยชนะดังปรารถนา แต่ทว่าแผนการนี้ลึกซึ้งนัก ท่านจงอย่าได้แพร่งพรายออกไปเป็นอันขาด

ขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าวิตกว่าข้าพเจ้าจะแพร่งพรายไปให้เสียราชการเลย เพราะการศึกครั้งนี้ก็เป็นการของเล่าปี่ นายข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน และแม้ว่าข้าพเจ้าจะคิดอุบายเผาทหารโจโฉถึงสองครั้ง แต่โจโฉคงยังไม่สำนึกและหาได้คิดอ่านป้องกันให้พริกพร้อมไม่ ขงเบ้งได้กล่าวสลับไปว่า แผนการทั้งนี้คงเอาชัยชนะต่อกองทัพของโจโฉได้เป็นมั่นคง ท่านจงตั้งหน้าตั้งตาวางแผนในรายละเอียด ทำให้แผนการครั้งนี้บรรลุเป้าหมายให้จงได้ ครั้นได้เวลาสมควร ขงเบ้งจึงค้ำบลาจิวี่ออกไปที่เรือน้อย

ทางฝ่ายโจโฉต้องกลอุบายขงเบ้งเสียลูกเกาทัณฑ์ไปกว่าสิบหมื่น ได้รับความอัปยศลัดกลุ่มเสียน้ำใจนัก จึงเรียกขุนฮิวเข้ามาปรึกษาว่าจะคิดอ่านทำลายกองทัพกังตั้งประการใด

ขุนฮิวเข้ามาพบโจโฉ คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วว่าธรรมดาการทำสงครามต้องรู้เขารู้เรา บัดนี้เรารู้แต่เพียงว่าขงเบ้งและจิวี่ได้ร่วมมือกันคิดอ่านการสงคราม แต่รายละเอียดประการใดหาไม่รู้ จึงขอบที่จะส่งจารชนเข้าไปทำจารกรรมในกองทัพของจิวี่เพื่อให้รู้สายสนกลในและความคิดเห็นบางอย่างในกองทัพจิวี่ก่อนจึงจะทำการได้โดยไม่ขัดสน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

วางกลจารชนซ่อน (ตอนที่ 262)

โจโฉตั้งทัพมเหสีมาอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี แต่ไม่รู้ข้อมูลข่าวสารทางการทหารของกองทัพจิวี่ว่ามากแกลน้อย หรือคิดอ่านการ ศึกประการใด ดังนั้นกองทัพโจโฉแม้จะใหญ่โตสักเพียงไหน จึงคล้ายกับเป็นกองทัพที่ตาบอดและหูหนวกไม่อาจรุกคืบไปข้างหน้าได้

ดังนั้น เมื่อโจโฉได้ฟังข้อเสนอของขุนฮิวที่ให้ส่งจารชนเข้าไปทำจารกรรมในกองทัพของจิวี่ เพื่อทราบข้อมูลข่าวสารการทหาร และความคิดเห็นบางอย่างในการสงครามจึงขบใจนัก ยกย่องความคิดของขุนฮิว ครั้นนี้ว่า มีความหลักแหลมตรงกับใจของโจโฉเอง

โจโฉได้ขอให้ขุนฮิวพิจารณาตัวบุคคลในกองทัพว่าผู้ใดมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะไปเป็นจารชน ขุนฮิวจึงว่าอันการคิดสรรจารชนนั้น จะต้องแยบยลมิให้เป็นที่หวาดระแวงแก่ข้าศึกสถานหนึ่ง จะต้องมีประสิทธิภาพต่อการทำสงครามอีกสถานหนึ่ง ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วเห็นว่าในกองทัพของเราบัดนี้ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมีอยู่เพียงสองคน คือชิวต่งและชิวโฮ ซึ่งเป็นน้องของชิวมอ

โจโจ้จ้องมองหน้าขุนฮิวเป็นที่ให้ขยายความเกี่ยวกับชั้วต่งและชั้วโฮ ขุนฮิวเห็นอากัปภิกษาของโจโจ้ก็รู้ที่จึงกล่าวสลับไปว่า ชั้วต่งและชั้วโฮเดิมเป็นนายทหารของเมืองเกงจิวเช่นเดียวกับชั้วมอ เมื่อชั้วมอสวมักัดต่อท่านแล้ว น้องทั้งสองของชั้วมอก็ได้เข้ารับราชการอยู่ในกองทัพของเราด้วย ขณะนี้มีตำแหน่งเป็นนายทหารการที่ชั้วมอถูกท่านประหาร คนทั้งปวงย่อมเห็นว่าบรรดาผู้คนในตระกูล "ชั้ว" ย่อมผูกอาฆาตพยาบาทต่อท่านแล้วคิดล้างแค้นให้แก่ชั้วมอ จึงเป็นเหตุแสบยลที่จิวอี้จะไม่ระแวงสงสัยในการที่ชั้วต่งและชั้วโฮจะไปเป็นจาร์ชนในครั้นนี้ ทั้งชั้วต่งและชั้วโฮก็เป็นคนมีไหวพริบเฉลียวฉลาด มีพื้นเพเดิมอยู่แถบลุ่มน้ำแยงซี มีความคุ้นเคยภูมิประเทศและรู้จักผู้คนในย่านนี้เป็นอันดี ย่อมมีประสิทธิผลที่จะทำให้ภารกิจจาร์ชนประสบความสำเร็จดังปรารถนา

โจโจ้ได้ฟังดังนั้นจึงว่า เหตุผลทั้งปวงอันท่านว่ามาดั่งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ว่าสองคนนี้จะไม่นำใจอาฆาตพยาบาทที่เราสังหารชั้วมอแล้วคิดล้างแค้นเอากับเราละหรือ ขุนฮิวจึงว่า เป็นวิสัยคนที่ยอมมีความโกรธต่อผู้ล่วงโทษประหารพี่น้องตัว แต่จะโกรธถึงขนาดคิดล้างแค้นหรือไม่คำนึงถึงประโยชน์คนนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อันชั้วต่ง ชั้วโฮ มีความเฉลียวฉลาดก็จริงแต่ก็เป็นคนละโมภในทรัพย์และยศศักดิ์ ดั่งนั้นหากท่านเชิญทั้งสองคนมาว่ากล่าวเอาใจและให้บำเหน็จถึงขนาดแล้ว สองคนนี้ก็พร้อมที่จะทำการตามที่มอบหมาย และยิ่งกว่านั้นญาติพี่น้องบุตรภรรยาที่ยังอยู่เมืองเกงจิว จะปรารมภ์ไปเฝ้าว่าจะคิดอ่านทรยศหักหลัง

โจโจ้ได้ฟังก็กระจ่างในความคิดของขุนฮิว แล้วว่าค่าวันนี้ปลอดภัยแล้วเราจะเรียกสองคนนี้มาว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมให้ทำการตามความคิดของท่าน ขุนฮิวเห็นดังนั้นจึงคำนับลาโจโจ้ โจโจ้เป็นผู้เจเนจบพิชัยสงครามคนหนึ่ง และเห็นความจำเป็นในการชวงใช้จาร์ชนไปทำการ ซึ่งคัมภีร์พิชัยสงครามได้ระบุว่า "ครั้นต้องมารบติดพันอยู่หลายปีเพื่อชิงชัยชนะในวันหนึ่ง ถ้ามีว่แต่หวงแหนเหนียวแน่นการใช้จ่ายเงินทองโดยไม่ชวงใช้จาร์ชนซึ่งเป็นเหตุให้ไม่สามารถล่วงรู้ความนัยของข้าศึกเสียเลยนั้น นับว่าขาดการณยุทธต่อไพร่ฟ้าประชากรอย่างยิ่ง อันมิใช่วิสัยขุนพล มิใช่ผู้แบ่งเบาภารกิจของท่านประมุข มิใช่ราชาผู้พิชิตโลก"

พอค่างปลอดภัยแล้ว โจโจ้จึงให้ทหารคนสนิทไปเชิญชั้วต่งและชั้วโฮมาที่ค่ายพัก กำชับทหารคนสนิทให้ดำเนินการเป็นความลับ อย่าได้เอาผู้คนติดตามไป ให้เขาไปได้ก็แต่เฉพาะทหารอารักขาสองคนเท่านั้น ทหารคนสนิทของโจโจ้ได้เชิญชั้วต่งและชั้วโฮมาถึงค่ายพักของโจโจ้เป็นเวลาเกือบใกล้ยามสอง

ชั้วต่งและชั้วโฮทราบว่อัศรมหาเสนาบดีเชิญให้ไปพบในยามดึกก็ตกใจ เพราะชั้วมอผู้พี่เพิ่งถูกประหารไปโดยที่ความผิดยังไม่กระจ่าง จึงหวั่นว่จะถูกกลั่นแกล้งลงโทษเอาผิดเหมือนชั้วมอผู้พี่ แต่ไม่มีทางหลีกเลี่ยง จำใจต้องตามนายทหารคนสนิทเข้าไปพบ โจโจ้ถึงที่ข้างใน พอโจโจ้เห็นชั้วต่งและชั้วโฮเข้ามาพบก็ยิ้มแย้มแจ่มใส โอภาปราศรัยทักทายเป็นอันดีประหนึ่งญาติสนิท ชั้วต่งและชั้วโฮคำนับโจโจ้ตามธรรมเนียมแล้วคุกเข่านั่งอยู่จะตอบคำก็แต่เฉพาะถ้อยคำที่โจโจ้ถามเท่านั้น

โจโจ้เห็นดังนั้นจึงว่า "ท่านจงตั้งใจทำราชการด้วยเราโดยสุจริต อย่าคิดเจ็บแค้นว่เราพาพี่ท่านเสีย บัดนี้เราจะจัดแจงทหารให้ท่าน ทำเป็นหนีเราไปอยู่ด้วยจิวอี้ แม้จิวอี้จะคิดกลศึกประการใด ท่านจงบอกความลับมาให้เรารู้ด้วย ถ้าการสำเร็จแล้วเราจะเลี้ยงให้ถึงขนาด"

โจโจ้ได้เจรจาว่ากล่าวหวานล่อมชั้วต่งและชั้วโฮเพื่อให้ทำหน้าที่เป็นจาร์ชนไปอยู่ในกองทัพของเมืองกั่งตั้ง โดยยกเอายศศักดิ์และวาสนาในภายหน้าขึ้นว่กล่าว สองพี่น้องช "ชั้ว" ได้ฟังคำโจโจ้ก็มีน้ำใจยินดี สิ่มความพยาบาทที่ชั้วมอผู้พี่ถูกโจโจ้ประหารไปสิ้น แล้วกล่าวกับโจโจ้ว่ข้าพเจ้าทั้งสองขอรับอาสาท่านอัศรมหาเสนาบดีไปทำการให้สำเร็จดังประสงค์ สร้างความชอบไว้ในแผ่นดินสืบไป อันผู้คนในดินแดนย่านนี้แม้ภูมิประเทศทั้งปวงข้าพเจ้าสอง พี่น้องก็รู้จักเป็นอันมาก ท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจข้าพเจ้าทั้งสองเลย เพราะแม้ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปทำการในกองทัพของเมืองกั่งตั้งแล้ว แต่บุตรภรรยาครอบครัวก็ยังอยู่ในเงื้อมมือท่าน "แม้ข้าพเจ้าคิดทำการเป็นสองใจ ก็ให้ขุนบุตรภรรยาข้าพเจ้าเสียเถิด ข้าพเจ้าจะขอตั้งใจอาสาไปทำการเอาศีรษะจิวอี้กับขงเบ้งมาให้ท่านจงได้"

โจโจ้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มีคำสั่งเลื่อนชั้นและเลื่อนตำแหน่งให้กับชั้วต่งและชั้วโฮ แล้วบำเหน็จเงินทองเสื้อผ้าแก่สองพี่น้องเป็นอันมาก แล้วจึงว่ให้ท่านไปจัดทหารเมืองเกงจิวที่เคยอยู่ด้วยท่านมาแต่ก่อนไปด้วยกับท่านจะได้ช่วยเหลือทำการตามกำลัง แล้วให้จัดแจงเรือทำที่เป็นหนีไปแต่คืนนี้

ชั้วต่งและชั้วโฮได้ฟังดังนั้นก็รีบคำ แล้วกลับออกไปประสานงานกับฝ่ายกำลังพล จัดทหารเมืองเกงจิวได้ห้าร้อยนายและพาไปลงเรือ ทำที่เป็นหนีออกจากฐานทัพที่ชายทะเลตั้งแต่ก่อนยามสามคืนนั้น ชั้วต่งและชั้วโฮ

คุมเรือและทหารเมืองเกงจิวทำรอยล่องข้ามทะเลลงฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี แล้วลอบขึ้นฝั่งที่เขตแดนใกล้ปากน้ำเมืองสาเก็ง

ครั้งพบทหารลาดตระเวนของจิวอี้ก็ยอมให้จับกุมแต่โดยดี และขอให้นำความไปรายงานแก่จิวอี้ว่าเป็นทหารหนีข้ามมาจากกองทัพของโจโจ จะมาขอสวามิภักดิ์ด้วยจิวอี้ ในตอนสายวันนั้นจิวอี้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองเพื่อประชุมวางแผนในการทำสงครามกับโจโจ ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าได้จับกุมทหารกว่าห้าร้อยนายซึ่งหนีทัพมาจากกองทัพของโจโจ คนเหล่านั้นอ้างว่าจะมาขอสวามิภักดิ์อยู่กับเมืองกังตั้ง

จิวอี้ได้ซักถามว่าพวกทหารที่หนีทัพมานี้มีผู้ใดเป็นหัวหน้า หรือว่าต่างคนต่างหนีโดยไม่มีหัวหน้า ทหารรักษาการณ์ได้รายงานว่า บรรดาผู้คนเหล่านี้มีหัวหน้าชื่อตั้งและชิวโซซึ่งเป็นนายทหารของโจโจ และเป็นน้องของชิวมอดิตเตแม่ทัพเรือของโจโจซึ่งเพิ่งถูกประหาร มีความแค้นเคืองพยาบาท จึงมุ่งหน้ามาสวามิภักดิ์

จิวอี้ได้สอบถามต่อไปว่า มีบุตรภรรยาและครอบครัวติดตามมาด้วยหรือไม่ ทหารรักษาการณ์ได้รายงานสืบไปว่ามีได้มีครอบครัวบุตรภรรยาติดตามมาด้วย จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารรักษาการณ์ให้ไปเชิญชิวตั้งและชิวโซเข้ามาพบ ส่วนทหารห้าร้อยนายที่ตามมาด้วยนั้นให้รออยู่ภายนอกเพื่อฟังคำสั่งในการจัดสังกัดใหม่ต่อไป

ชิวตั้ง ชิวโซ เมื่อรับทราบจากทหารรักษาการณ์ว่าจิวอี้ยินดีต้อนรับและเชิญเข้าไปพบก็ดีใจ เดินตามทหารรักษาการณ์เข้าไปในศาลาบัญชาการทหาร คำนับจิวอี้แล้วคุกเขาลงกับพื้น ร้องให้พิธีพิธีเป็นอันมาก จิวอี้เห็นดังนั้นก็โอภาปราศรัยเอาใจให้คลายโศกเศร้า และซักชวนว่าคนภาคใต้ชอบที่จะอยู่ร่วมทำการกับคนภาคใต้ด้วยกัน

ชิวตั้งและชิวโซเห็นจิวอี้โอภาปราศรัยต้อนรับเป็นอันดีก็แสรังทำที่เป็นคลายโศกเศร้า แล้วว่าชิวมอพี่ชายของข้าพเจ้าตั้งหน้าทำราชการอยู่ที่เมืองเกงจิวมาแต่ครั้งเล่าเปียว ครั้นเล่าจ้องยกเมืองเกงจิวให้แก่โจโจแล้วพี่ชายของข้าพเจ้าก็ยังคงตั้งหน้าทำราชการโดยสุจริตตามประสาของทหารอาชีพ ครั้นได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพเรือก็อุตสาหะตั้งใจฝึกฝนทหารชาวดอนให้ชำนาญการรบทางเรือ สู้ตั้งความเพียรสั่งสอนอบรมทหารชาวดอนให้ซ้อมรบถึงวันละสามเวลา ยังถูกกลั่นแกล้งกล่าวหาว่าไม่เอาใจใส่ด้วยราชการ แล้วลงโทษประหารโดยไม่มีความผิด ผู้คนทั้งหลายในตระกูล "ชิว" ล้วนเคียดแค้นโจโจ จะไม่ขออยู่ร่วมฟ้ากันอีกต่อไป

เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าทั้งสองได้โอกาส จึงพาผู้ใต้บังคับบัญชาห้าร้อยลงเรือหนีออกจากฐานทัพ มุ่งหน้ามาพึ่งบารมีของท่าน แล้วว่าเพื่อที่จะล้างแค้นโจโจให้แก่ชิวมอพี่ชาย ข้าพเจ้าขออาสาเป็นทหารอยู่กองหน้าในกองทัพของท่าน ขออย่าได้ระแวงแคลงใจ รับสวามิภักดิ์ของข้าพเจ้าและพรรคพวกด้วยเถิด

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเวลาที่พวกท่านมาอ่อนน้อมเข้าร่วมในกองทัพเมืองกังตั้งครั้งนี้ โจโจเห็นทีจะปราบชัยเป็นแน่แท้ ท่านอยู่ด้วยเราแล้วจงตั้งหน้าทำราชการโดยสุจริตเถิด ความชอบจะมีแก่ท่านเป็นอันมากว่าแล้วจิวอี้จึงสั่งให้เอาเงินทอง เสื้อผ้าแพรพรรณ ปูนบำเหน็จ แก่ชิวตั้ง ชิวโซ และบรรดาทหารที่ติดตามมาด้วยถ้วนทั่วทุกตัวคน และจัดสังกัดให้ชิวตั้ง ชิวโซอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกำแหงแห่งกองทัพหน้าสองนายทหารจางรชเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สำคัญว่าจิวอี้ต้องกลจึงรีบคำนับขอบคุณจิวอี้ แล้วว่าพวกข้าพเจ้าพร้อมอาสาทำการศึกษาโดยไม่คิดชีวิต จิวอี้เห็นดังนั้นจึงสั่งให้กำแหงพาชิวตั้งและชิวโซและทหารไปที่ค่ายพัก

ในคืนวันนั้นจิวอี้ได้ให้คนลอบไปเชิญกำแหงมาพบอีกครั้งหนึ่ง แล้วกระซิบแจ้งว่า "ซึ่งชิวตั้ง ชิวโซ มาอยู่ด้วยเรานี้ไซ้จะจริงเหมือนปากนั้นหามิได้ เพราะมิได้เอาครอบครัวมาด้วย ถ้อยคำมั่นว่าทั้งนี้เป็นกลอุบายของโจโจใช้มา เราจะต้องซ่อนกลโจโจเอาชิวตั้ง ชิวโซไว้ให้กลับลงโจโจเอง เราจึงจะทำการไต่ถนัด ซึ่งเราให้ชิวตั้งชิวโซไปอยู่ด้วยท่านนั้นจงช่วยท่านบำรุงอย่าให้เคืองใจ แล้วระวังระวังเหตุการณ์กว่าเราจะคิดอ่านเห็นของมีชัยแก่โจโจ เราจึงจะฆ่าชิวตั้ง ชิวโซ ตัดเอาศีรษะเซ่นธงชัย"

กำแหงครั้งแรกกับชิวตั้งและชิวโซไว้ในสังกัดตามคำสั่งของจิวอี้ ในใจนั้นยังมีความสงสัยอยู่ว่าจะเป็นกลอุบาย ครั้นได้ฟังคำจิวอี้ก็ระง้างแจ้ง รับคำจิวอี้แล้วรีบกลับไปที่ค่ายคัมภีร์พิชัยสงครามของขุนหวู่ได้พรรณาลักษณะและการใช้จางรชไว้หาประการ คือ

"การใช้จางรชจึงมีห้าประเภท กล่าวคือจางรชจากพื้นเมือง จางรชไล่ศึก จางรชซ่อน จางรชฝ่าความตาย และจางรชผู้กลับเป็น จางรชชาวพื้นเมืองนั้น หมายความว่า การช่วงชิงบุคคลซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของข้าศึก

จารย์นั้สัคกันั้น หมายควมว่การใช้เสนาอำมตย์ราชพฤตมาจารย์ของข้าศึก จารย์ชอนันัน หมายควมว่ ขอนกลข้าศึก โดยกลับใช้จารย์น ของข้าศึกเอง จารย์ฝ่าควมตายนัน คือฝ่ายเรประโคมขาวเท้จกายนอก แล้วให้จารย์นของเราทราบควมไปแจ้งแก่ข้าศึก ซึ่งมักจะต้องพล้ชีพเพื่อบรรลถึงจุดหมาย จารย์นผู้กลับเป็น นั้น คือจารย์นที่ไปบำเพ็ญกรณียกิจถึงแดนข้าศึก และสามารถกลับมารายงานข่าวยังประเทศของตนเอง ผู้ชวง ใช้จารย์นทั้งห้าพร้อมกันตามรูปการณั ซึ่งทำให้ข้าศึกมีตแปดด้าน "ไม่รู้ควมแบายลของเรา อันดจปาฎิหาริย์ ของเทพเจ้า ฟิงนับได้ว่เป็นบุรุษแก้วแห่งพสกันกรและประมุขของชาติที่เดียว" จิวี้ก่าล้งขนองกลใช้ชิว้ตง และชิว้โสเป็นจารย์นชอนย่อนรอยโจโจดงนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

น้ำตา น้ำใจ ที่หลังให้วีรชน (ตอนที่ 263)

การสงครามจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลข่าวสาร จำเป็นต้องอาศัยจารกรรม สงครามในประวัติศาสตร์เป็นเช่นนี้ สงครามในปัจจุบันก็ยังเป็นเช่นนี้ เป็นแต่ว่าในยุคสองพันปีที่ล่วงนั้น มนุษย์ยังไม่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือ หรือดาวเทียมเพื่อการจารกรรมได้ดังนั้นจึงต้องอาศัยคนเป็นจารย์น และด้วยเหตุนี้ผู้บัญชาการสงครามที่ปรึกษา สามารถ จึงสามารถใช้จารย์นชอนเพื่อขนองกลข้าศึกได้

จิวี้แจ้งในกลอุบายวางจารย์นของโจโจ จึงวางแผนใช้ชิว้ตง ชิว้โส เป็นจารย์นชอน และมอบหมายให้กำเห ลงแม่ทัพกองทัพหน้าเป็นผู้รับผิดชอบดูแล ดังนั้นจิวี้จึงจำเป็นต้องอธิบายแผนการให้กำเหลงทราบ ทั้งๆ ที่ เป็นควมลับสตุยอดของกองทัพ

แต่ทว่ท่วทั้งกองทัพเมืองก้งดงั หามีผู้ใดแจ้งควมคิดของจิวี้ไม่ บางคนไม่มีแม้กระทั่งควมก้งข่าถึงควม ไม่ปกติ บางคนแม้สงสัยแต่ยำเกรงอำนาจของจิวี้จึงไม่ข้องแวะใส่ใจ คงเหลือแต่โลซกซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ดิดใจว่จิวี้จะหลงกลอุบายของโจโจ และเกรงว่กองทัพก้งดงัจะเสยที่แก่ข้าศึก ดังนั้นเมื่อปลอดคนเป็น โอกาสสมควรแล้วโลซกจึงเข้าไปทักทวงกับจิวี้ว่ ซึ่งชิว้ตง ชิว้โส มาขอสวามิภักดีในครั้งนี เป็นกลอุบาย ของโจโจ ใช้มาเป็นไส้ศึก ขอบที่จะขับไล่ออกไปจากกองทัพ หาไม่แล้วควมลับและสายสนกลในทั้งปวงของ กองทัพเรากัจะลวงรู้ไปถึงโจโจเป็นมันคง

จิวี้ได้ฟังดงันั้นจึงว่ ตัวข้าพเจ้าได้รับความวางใจจากขุนกวนนายเราให้เป็นผู้บัญชาการทัพ ข้าพเจ้าได้ พิจารณาแล้วเห็นสมควรรับสวามิภักดี จึงรับชิว้ตงและชิว้โสไว้ใช้ในราชการ คนทั้งปวงก็รู้เห็น หากกลับคำขับ ไล่เสยตามคำของท่าน คำครหานินทาว่าพูดจาเหลวไหลจะเกิดแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก แม้สืบไป ภายหน้าคนตีมีฝีมือที่ไหนจะกล้ามาสมัครอยู่ด้วยก้งดงัของเราเล่า

ว่แล้วจิวี้จึงดตบทว่ ข้าพเจ้าได้ดตลใจแล้วท่านอย่าได้กล่าวถึงเรื่องนี้อีกเลย โลซกได้ฟังดงันั้นกัน้อยใจที่ จิวี้ไม่ฟังค่านับบลจิวี้กลับออกไป โลซกเสยน้ำใจแต่ใจรักหวงก้งดงัเต็มอยู่ในหัวใจ มิรู้ที่จะทำประการ ไດจึงนึกถึง ขงเบ้งและคิดอาศัยสติปัญญาของขงเบ้งช่วยแก้ไขสถานการณ์ ดังนั้นโลซกจึงขี้มาไปที่เรือน้อย ของขงเบ้ง ต่างคนต่างค่านับกันตามธรรมเนียมแล้วขงเบ้งสังเกตเห็นโลซกมีสีหน้าไม่ใคร่สบายจึงถามขึ้นก่อน ว่ วันนีท่านมีเรื่องราวไใดไม่เป็นที่สบายใจหรือ โลซกจึงเล่าควมที่ได้เข้าไปเจรจว่กกล่าวกับจิวี้ให้ขงเบ้งฟัง ทุกระการแล้วว่จิวี้หลงกลอุบายของโจโจครั้งนี การของนายเราทั้งสองฝ่ายจะฉิบหายเป็นแน่แท้

ขงเบ้งได้ฟังดงันั้นจึงเบือนหน้ามองไปในทะเล หัวเราะเบาๆ แล้วอมยิ้มเป็นนัยโลซกเห็นดงันั้นกัสงสัยจึงถาม ว่ท่านหัวเราะเยาะข้าพเจ้าหรือ ขงเบ้งจึงว่ ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะควมซื่อของท่านที่คิดว่จิวี้จะซื่อเหมือนตัว ท่านจึงไม่เฉลียวใจทันกลของจิวี้ครั้งนี แล้วขงเบ้งจึงว่ฝ่ายเหนือฝ่ายไใดทำศึกโดยมีทะเลขวางกั้น การสอด แนมสืบหาข้าศึกซัดสนนั กกองทัพโจโจแม่ใหญ่ไใดแต่เมื่อไม่รู้ข้อมูลข่าวสารก็เหมือนกับตาบอด จึงขยับตัว เคลื่อนทัพมิได้จึงใช้ให้ชิว้ตง ชิว้โส มาเป็นไส้ศึก จิวี้แจ้งในกลอุบายของ โจโจจึงคิดขนองกลจะให้สองจารย์ นส่งข่าวสารข้อมูลผิดๆ ไปลวงโจโจเสยเอง โลซกได้ฟังดงันั้นกัโลงใจ ขอบใจขงเบ้งที่ช่วยคลายควมวิตก ให้แล้วจึงค่านับบลขงเบ้งกลับไป

ในคืนวันนั้นจิวี้นั้คิดอ่านวางแผนการสงครามอยู่ในค่ายอย่างเงียบๆ แต่ผู้เดียว แต่ต้องรู้สึกประหลาดใจเมื่อ ทหารรักษาการณั เข้ามารายงานว่ ลุยกายนายพลอาวุโสมาขอพบ จึงรีบลุกออกไปต้อนรับและเชิญลุยกาย เข้ามานในค่าย แล้วถามว่เวลานี้ตึกแล้วไจนท่านจึงมาถึงที่นี่ ลุยกายจึงว่กองทัพเหนือไใดยกมายืนกันอยู่ดงันี้ ในไม่ช้าศึกใหญ่ย่อมระเบิดขึ้น ข้าพเจ้าวิตกว่ากองทัพข้าศึกมีกำลังมากกว่าฝ่ายเราหลายเท่าันัก การตรึงกำลัง หากเน้นเข้าไปอาจเสยที่แก่ข้าศึก จึงขอบที่ท่านจะได้คิดกลอุบายวางเพลิงเผากองทัพโจโจเสยโดยเร็ว

จิวี่ได้ยืนดั่งนั้นก็ตกใจ ตรงเข้ามาจับเอามือทั้งสองของอุยกายกุมไว้แล้วว่า ความอันท่านว่ากล่าวทั้งนี้มิใช่ใบบอกกล่าวแนะนำหรือว่าเป็นความคิดของท่านเอง อุยกายได้ฟังก็พลอยตะลึงตกใจตามจิวี่ เพราะไม่รู้ว่ามีจิวี่กำลังคิดอ่านวางแผนการประการใด แล้วตอบว่าหากมีผู้ใดแนะนำไม่ หากเป็นความคิดเห็นของข้าพเจ้าเอง

จิวี่ได้ฟังดั่งนั้นก็คลายใจแล้วว่า ความคิดทั้งนี้ท่านอย่าได้แพร่พรายไปเป็นอันขาด เพราะนี่คือแผนการความคิดของข้าพเจ้าที่จะใช้ทำลายกองทัพโจโฉในครั้งนี้ แต่ที่ข้าพเจ้ายังวิตกอยู่นี้เพราะยังไม่เห็นผู้ใดที่จะเอาเพลิงไปเผากองทัพโจโฉได้ตามความคิด อุยกายจึงว่าท่านจะปรารภในเรื่องนี้ไปไย ข้าพเจ้าจะขออาสาเอาเพลิงไปเผากองทัพโจโฉเอง

จิวี่ได้ฟังดั่งนั้นก็มิสนิหน้ำไม่ค่อยสบายใจแล้วว่า ซึ่งจะเอาไฟไปเผากองทัพโจโฉนั้นจะต้องสมไฟไว้บนหลังของท่านก่อน โดยจะต้องโบยตีหลังท่านเป็นหนักหนาสาหัส จึงจะสามารถรอดพ้นสายตาของโจโฉได้ ตัวท่านเป็นขุนพลผู้ใหญ่ของก๊กตั้งเราทั้งยังสูงวัยไหนเลยจะทนทรมานได้ และไหนเลยข้าพเจ้าจะทำกับท่านได้ลงคอ อุยกายได้ฟังดั่งนั้นก็จึงว่าข้าพเจ้าทำราชการกับก๊กตั้งมาแต่ครั้งขุนเกียน พระคุณของตระกูล "ซุน" ท่วมฟ้ามหาสมุทร ขอแต่เพียงสามารถทำลายล้างกองทัพโจโฉได้เท่านั้น อย่าวางจะต้องทนอาญาท่านจนถึงตายเลย แม้จะให้ข้าพเจ้าลงน้ำลุยไฟนรกขุมไหนๆ ข้าพเจ้าก็พร้อมใจไปทำการให้สำเร็จจงได้ ท่านอย่าได้กังวลหรือห่วงใยในเรื่องนี้เลย จิวี่ได้ยืนดั่งนั้นก็จึงคุกเขาลงคำนับอุยกายแล้วว่า แคว้นก๊กตั้งของเราจะรอดปลอดภัยด้วยน้ำใจเสียสละของท่านครั้งนี้แล้ว ขอท่านจงรับความคารวะขอบคุณของข้าพเจ้าด้วยเถิด

อุยกายเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ รีบคุกเขาลงคำนับจิวี่และประคองจิวี่ให้ลุกขึ้นแล้วว่าการทั้งนี้เป็นการของขุนกวน นายเราท่านอย่ากังวลเลย ตัวข้าพเจ้าอายุปานนี้แล้วถึงจะตายก็มีเสียตายชีวิต จิวี่กุมมือของอุยกายไว้แน่น กล่าวคำขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง แล้วเอียงหน้ากระซิบความที่ข้างหูของอุยกายอยู่ครู่หนึ่ง อุยกายพยักหน้าแต่ไม่กล่าวความใดๆ แล้วคำนับลากลับออกไป

วันรุ่งขึ้นจิวี่ให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนาย กองที่ศาลาบัญชาการทหารของค่ายหลวง และเชิญขงเบ้งเข้าร่วมประชุมด้วย จิวี่ได้ปรารภกับที่ประชุมว่าโจโฉแอบอ้างพระบรมราชโองการของฮ่องเต้เกณฑ์พลกว่าร้อยหมื่นยกมาตั้งอยู่ฝั่งทิศเหนือ ไม่อาจกำจัดได้ในเร็ววันและอาจต้องใช้เวลาราวสามเดือนจึงจะกำจัดโจโฉได้ จึงให้เกณฑ์เสบียงอาหารให้พอเพียงที่จะตั้งรับข้าศึกได้สักสามเดือน

ในทันใดนั้นอุยกายได้ลุกขึ้นเดินออกไปยืนอยู่ท่ามกลางที่ประชุมแล้วว่า กองทัพสองฝ่ายเผชิญหน้ากันอยู่ยาวนานแล้ว แต่ไม่มีการสู้รบจะเอาชนะข้าศึกได้อย่างไรกัน การตั้งรับอย่างเดี๋ยวเช่นนี้อย่าว่าแต่สามเดือนเลย ต่อให้สามสิบเดือนก็ไม่สามารถกำจัดโจโฉได้ ถ้าคิดจะรบก็ขอที่ขอรบให้แตกหักกันภายในเดือนเดียว แต่ถ้าหากไม่คิดสู้รบก็อย่าให้ราษฎรเดือดร้อนเพราะถูกเกณฑ์เลย ขอที่จะอ่อนน้อมต่อโจโฉเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราวตามความเห็นของพวกเดียวเจียวจะดีกว่า

จิวี่ได้ฟังดั่งนั้นก็โกรธ ไบหน้าสีแดงกำ หยิบเอาถ้วยน้ำชาบนโต๊ะขว้างลงที่พื้นจนแตกแหลกละเอียด แล้วตวาดใส่อุยกายด้วยเสียงอันดังว่า เราถืออาญาสิทธิ์ของขุนกวนให้เป็นแม่ทัพใหญ่มาทำการครั้งนี้ ท่านมาพูดจาปราชัยเราทั้งนี้หมิ่นน้ำใจเรานัก ทำให้กำลังขวัญของกองทัพเสียไป และเมื่อครั้งที่ขุนกวนมอบอาญาสิทธิ์แก่เรานั้นได้สั่งการเป็นเด็ดขาด ห้ามมิให้ผู้ใดกล่าวความเรื่องอ่อนน้อมแก่โจโฉ หากผู้ใดมีฟังก็ให้เราเอาระบืออาญาสิทธิ์นี้ประหารชีวิตเสีย ตัวท่านถือตัวว่าเป็นนายทหารผู้ใหญ่ละเมียดวินัยทัพโดยไม่ยำเกรง เป็นความผิดฉกรรจ์ หากเราไม่เอาโทษตามพระอัยการศึกแล้วก็ไม่อาจบัญชาการกองทัพสืบไปได้

ว่าแล้วจิวี่จึงสั่งทหารให้จับตัวอุยกายและให้เอาตัวไปประหาร อุยกายได้ฟังดั่งนั้นก็โกรธ ร้องตาวจิวี่ด้วยเสียงอันดังว่าไอ้เด็กไม่สิ้นกลั่นน้านม ไม่รู้จักคิดอ่านการศึก เอาแต่บ้าอำนาจ จะทำให้แคว้นก๊กตั้งซึ่งกูได้ร่วมสู้รบรวมสร้างมาแต่ครั้งขุนเกียนสามชั่วคนแล้วต้องพลอยฉิบหายสิ้นจิวี่ได้ฟังคำอุยกายด่าก็ยิ่งโกรธแค้น สั่งทหารให้เร่งเอาตัวอุยกายไปประหาร

กำหลงเห็นเหตุการณ์ดั่งนั้นก็ตกใจ รีบลุกเข้าไปขอโทษแทนอุยกายว่าอุยกายลวงละเมียดหยามข้าต่อท่านก็จริงอยู่ แต่อุยกายเป็นขุนนางเก่าแก่ของแคว้นก๊กตั้งได้ทำความชอบไว้เป็นอันมาก ขอท่านจงงดโทษอุยกายไว้สักครั้งหนึ่งก่อน

จิวอี้ทำเป็นโกรธแล้ววาดใส่กำแพงว่า ตัวท่านเป็นทหารไม่เคารพวินัยกองทัพ จะมัวคิดถึงแต่ความเก๋า ความหลังโดยไม่มีเหตุผล เช่นนี้หาชอบไม่ ว่าแล้วจิวอี้จึงอาละวาดหนักขึ้นสั่งทหารให้เอาคันทวนไล่ตี กำแพงออกไปจากศาลาบัญชาการ

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงในที่นั้น เห็นเหตุการณ์บานปลาย ลูกกลมต่างพากันลุกขึ้นแล้วเดินไปคุกเข่าที่ตรงหน้าจิวอี้แล้วว่าโทษอุยกายครั้งนี้ถึงตายก็จริงอยู่ แต่บัดนี้กองทัพทั้งสองฝ่ายกำลังเผชิญหน้ากัน หากตัดศีรษะอุยกายแล้วจะเกิดความไม่เป็นมงคลแก่กองทัพ จะทำให้ทหารทั้งปวงเสียขวัญกำลังใจ ขอให้ท่านแม่ทัพใหญ่งดโทษอุยกายไว้ก่อน กำจัดโจโจได้แล้วค่อยประหารก็ไม่สาย แล้วทุกคนได้กล่าวขึ้นพร้อมกันว่า พวกเราขอร้องท่านแม่ทัพใหญ่ฯ

แต่ขงเบ้งนั้นกลับนั่งวางหน้าเฉยเมยอยู่ในที่เดิม โบกพัดขนนกไปมาราวกับว่าไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น จิวอี้เห็นบรรดาแม่ทัพนายกองพร้อมเพรียงกันขอร้องโทษอุยกาย ดั่งนั้นก็ทำเป็นแค้นเคืองแต่ขัดมิได้แล้วกล่าวว่า อุยกายครั้งนี้โทษถึงตายแล้ว แต่เพื่อเห็นแก่หน้าของพวกท่านเราจะเว้นโทษตายให้ แต่โทษเป็นนั้นจำต้องลงเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง

ว่าแล้วจึงสั่งให้ยกโทษประหารอุยกาย แต่ให้ลงโทษโบยร้อยที่อุยกายถูกโบยต่อหน้าธารกำนัลได้ความอับอายนัก จึงร้องว่าจิวอี้ไม่ขาดปาก บรรดาแม่ทัพนายกองเห็นอุยกายถูกโบยผ่านไปเพียงสามสิบที่แต่เลือดไหล ไทรมกายเป็นที่เวหนานักก็สงสาร ทั้งเกรงว่าอุยกายขุนพลผู้เฒ่าจะทนแรงอาญาไม่ตลอด จึงพร้อมเพรียงกันร้องขอต่อจิวอี้อีกครั้งหนึ่งให้งดโทษไว้แต่เพียงเท่านี้

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธ เอาจี๋มอดบโตะตั้งสนั่นและผลักโตะล้มลงด้วยความขัดเคือง แล้ววาดใส่อุยกายแม่ทัพนายกองให้ถอยกลับไปนั่งในที่เดิมและสั่งให้โบยอุยกายต่อไป พอถึงไม้ที่ห้าสิบอุยกายทนพิษพลองต่อไปไม่ไหวร้องขึ้นได้คำเดียวก็สลบไป

จิวอี้เห็นดังนั้นก็วาดสั่งให้หยุดโบยแล้วว่าวันนี้พอเท่านี้ก่อน โทษโบยอีกห้าสิบที่ที่เหลือค่อยลงต่อในวันหลัง ว่าแล้วจิวอี้จึงเบือนหน้าไปทางด้านหลัง หากใครสังเกตเห็นจิวอี้หน้าตาไหลซึ่มแล้วเอามือปาดใบหน้าทำที่เป็นปาดหยาดเหงื่อ ในขณะที่กลิ่นน้ำลายด้วยความคับแค้น จากนั้นจิวอี้จึงส่งเลิกประชุมแล้วลุกเดินเข้าไปข้างใน แต่ไม่วายซาเลื่องมองสังเกตกิริยาของขงเบ้งเห็นขงเบ้งนั่งอมยิ้มเป็นนัยอยู่จิวอี้ก็พรั่นใจ

ทุกเสียงดังดับ! ดับ! ที่ไม้พลองหวดลงบนหลังของอุยกาย ทำให้อุยกายเจ็บสาหัส ลำตัวกระดุ้งขึ้นตามไม้พลอง เลือดไหลซึ่มจนแดงฉาน เลือดฝ่านึกขาด แต่นั่นเป็นเพียงการเจ็บทางกายซึ่งอุยกายพร้อมพลีกายเพื่อแผ่นดินกึ่งตั้งของตระกูล "ซุน" แต่ทุกเสียงดับ! ที่ดังขึ้นก็ได้ทำให้จิวอี้เจ็บลึกไปถึงหัวใจ เพราะเป็นผู้ออกคำสั่งโบยตามแผนการอุบายที่วางไว้ จึงสำนึกถึงบุญคุณและความเสียสละของอุยกายและเสียใจที่ต้องออกคำสั่งลงทัณฑ์ขุนพลผู้เฒ่าด้วยตัวเองในครั้งนี้ น้ำตาที่หลังไหลคล้ายหยาดเหงื่ออย่างน้อยนักหากจะเทียบกับน้ำตาที่หลังไหลในหัวใจของจิวอี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกจารชน (ตอนที่ 264)

อุยกายขุนพลผู้รักดีแห่งกังตั๋ง ยอมพลีกายรับทัณฑ์ทรมานเพื่อผลาญทัพโจโจให้สำเร็จตามแผนการ ความคิดของจิวอี้ แต่ทนทัณฑ์ไม้พลองที่หวดบนหลังได้เพียงห้าสิบที่ก็สลบไป

ครั้งจิวอี้สั่งให้งดการโบยเอาไว้ก่อน บรรดาเพื่อนนายทหารมีความสงสารอุยกายจึงต่างพากันเข้ามาประคองอุยกาย แล้วพาไปที่ค่ายพัก อุยกายถูกตีจนเลือดฝ่านึกขาด เนื้อแตกฉีกเป็นริ้ว เลือดไหล ไทรมกาย ฟันคิ่นขึ้นมาแล้วก็ทนพิษบาดแผลไม่ได้ถึงกับสลบไปอีกหลายครั้ง บรรดาเพื่อนนายทหารเห็นสภาพการณ์เช่นนั้นต่างพากันร้องให้สงสารอุยกาย ที่ต้องได้รับโทษทัณฑ์โดยไร้เหตุผลและเกินสมควร แต่อุยกายไม่ปรียากตอบถ้อยคำเพื่อนนายทหาร คงทำที่กัดฟันกรอด ๆ ด้วยความเคืองแค้นจิวอี้เป็นนักหนา

โลซกมาเยี่ยมอุยกาย เห็นสภาพอุยกายก็ร้องไห้ แต่ครั้งจะพูดจายอุยกายก็สลบอีกครั้งหนึ่ง โลซกมีความสงสารแต่ไม่รู้ที่จะทำประการใดจึงกลับออกไป แล้วแวะเวียนไปเยี่ยมขงเบ้งที่เรือน้อย พอพบหน้าขงเบ้ง โลซกก็ต่อว่าขงเบ้งในทันทีว่าท่านนี่มีน้ำใจदानัก เห็นอุยกายถูกโบยก็ทำเป็นนิ่งเฉยไม่รู้ร้อนรุ่มหนาว พวกข้าพเจ้าเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของจิวอี้จึงไร้ที่ความเกรงใจ แต่ตัวท่านนั้นเป็นถึงแขกเมือง หากเอ่ยปากขอร้องสักคำ

หนึ่งจิวีย่อมเกรงใจและอดโทษอุยกายไว้ อุยกายก็จะไม่บาดเจ็บสาหัสถึงปานนี้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านมากล่าวความทั้งนี้กับข้าพเจ้าเป็นเพราะจิวียใช้ให้มาฟังความกระนั้นหรือ อย่าหมิ่นความคิดข้าพเจ้าว่าไม่รู้เท่าทัน

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง รีบแก้ตัวว่าข้าพเจ้ามาทั้งนี้มิใช่เพราะจิวียใช้มา แต่มาเพราะความสงสารอุยกายและต้องการมาต่อว่าท่านเป็นการเฉพาะ โฉนจึงมาตำหนิข้าพเจ้าตั้งนี้เล่า หากครั้นไม่ขงเบ้งจ้องมองหน้าโลซกเห็นใบหน้าซื่อทั้งนัยนาคก็ใสสะอาด ไม่มีวีแววของการโกหกหลอกลวง พิเคราะห์แล้วก็เห็นสมว่าโลซก มาต่อว่าโดยสุจริต จึงกล่าวว่าตัวข้าพเจ้ารู้ทันจิวียอยู่ว่าที่ลงโทษโดยอุยกายนั้นเป็นกลอุบายวางเพลิงไว้บนหลังอุยกายก่อน แล้วจึงค่อยเอาเพลิงนั้นไปเผากองทัพโจโฉ หากข้าพเจ้าไม่นิ่งเฉยสอดเข้าไปขอร้องก็จะทำให้แผนการของจิวียเสียไป

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ค่อยสว่างไสวในความคิด แต่ยังไม่สิ้นสงสัยจึงกล่าวต่อไปว่า มันหากจะใช้กลอุบายตั้งนี้ โฉนต้องทุบตีอุยกายจนแทบถึงตายกระนั้นเล่า ขงเบ้งจึงว่าหากไม่ลงทัณฑ์ทรมาณอุยกายให้สาหัส ไหนเลยจะตบตาโจโฉได้ บาดแผลบนหลังอุยกายมากเท่าใด นั้นแหละเชื้อไฟที่มากพอต่อการเผากองทัพโจโฉให้วอดวาย

ขงเบ้งเห็นโลซกนั่งนิ่งฟังแล้วผงกศีรษะเป็นเชิงยอมรับจึงกล่าวสลับไปว่าต่อแต่นี้ไปจิวีย่อมหาทางวางแผนให้อุยกายไปยอมสวามิภักดิ์กับโจโฉ ส่วนซัวต่ง ซัวโฮ ไม่รู้จักจิวียก็จะรายงานข่าวแก่โจโฉตามความเป็นจริง นี้แลคือการใช้จารชนซ่อนให้หลอกลวงโจโฉโดยจิวียหลอกลวงซัวต่ง ซัวโฮก่อน โลซกผงกศีรษะเป็นนัยว่าเข้าใจแผนการกระจ่างแล้ว ขงเบ้งจึงกำชับโลซกต่อไปว่าความอันข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งนี้ ขอท่าน จงเห็นแก่ไมตรีของนายเราทั้งสองฝ่าย อย่าได้แปร่งพรายให้จิวียทราบเป็นอันขาด เพราะหากจิวียทราบว่าข้าพเจ้าล่วงรู้แผนการนี้ก็จะพยายามวางแผนสังหารข้าพเจ้า จะทำให้การของนายเราทั้งสอง ฝ่ายเสียไป หากจิวียได้ถามท่านถึงเรื่องนี้ก็จะบอกแต่ว่าข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ และนึกตำหนิจิวียที่ลงโทษทหารโดยไม่ยุติธรรม ขงเบ้งกล่าวความจบแล้วก็จ้องมองหน้าโลซกเป็นที่ยำค่า โลซกเห็นดังนั้นก็รีบปากแล้วคำนับลาขงเบ้งขึ้นเรือตรงไปหาจิวียที่ค่ายพัก

ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว โลซกจึงต่อว่าจิวียว่าเหตุการณ์วันนี้ท่านลงโทษอุยกายรุนแรงหนักหนาเกินกว่าโทษ จะทำให้ทหารทั้งกองทัพเสียขวัญกำลังใจ จิวียได้ฟังดังนั้นจึงถามว่ามีทหารผู้ใดไม่พอใจในการกระทำของข้าพเจ้าในวันนี้บ้าง โลซกจึงตอบว่าทหารเกือบทั่วทั้งกองทัพรู้สึกไม่สบายใจ แต่ไม่กล้าที่จะรีบปากพูดจาถึงเรื่องนี้

จิวียจึงถามต่อไปว่าท่านทราบหรือไม่ว่าขงเบ้งมีความรู้สึกในเรื่องนี้ประการใด โลซกจึงว่าข้าพเจ้าเพิ่งแวะเวียนไปเยี่ยมขงเบ้ง ก็มีความเห็นว่าท่านลงโทษทหารโดยไม่ยุติธรรม และตำหนิว่าท่านขาดความเมตตาต่อนายทหารผู้ใหญ่

จิวียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าฟังขึ้นอย่างลึ้มตัวว่าประเสริฐยิ่งนัก ประเสริฐยิ่งนัก โลซกเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจจึงถามว่าท่านกล่าวทั้งนี้หมายความว่าประการใด

จิวียมีใบหน้าผ่องใส ตอบคำโลซกด้วยความยิ้มแย้มกระหม่อมใจว่า "เราคิดการครั้งนี้ขงเบ้งหาไร้เท่าไร" โลซกจึงถามต่อไปว่า ที่ท่านว่าขงเบ้งไม่ไร้เท่าไร มีเหตุผลต้นปลายประการใด

จิวียจึงว่า "ขงเบ้งมิได้ล่วงรู้ความคิดเรา ซึ่งให้ทำโทษอุยกายนั้นเพราะเหตุว่าจะซ่อนกลให้อุยกายเข้าเกลี้ยกล่อมโจโฉ แลเนื้อความซึ่งเราทำทั้งนี้ ซัวต่ง ซัวโฮ ไม่รู้เท่า ก็จะไปถึงโจโฉ โจโฉก็จะคิดว่าจริง เราจึงจะเอาเพลิงจุดทำการศึกให้มีชัยชนะโจโฉ"

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ผงกศีรษะทำที่เป็นเข้าใจแผนการของจิวีย แต่ในใจนั้นก็สรรเสริญขงเบ้งว่ามีสติปัญญาล้ำเกินกว่าจิวียหลายเท่าทัน นึกตั้งนี้แล้วโลซกคำนึงถึงความเมืองที่ต้องการให้เล่าปีและขุนกวนเป็นพันธมิตรเผด็จศึกโจโฉให้เสร็จสิ้นเสียก่อน จึงปิดบังไม่กล่าวความตามที่ขงเบ้งกำชับไว้แล้วคำนับลาจิวียกลับไปอยู่

ทางฝ่ายอุยกายยังคงนอนชมอยู่ในค่ายพัก บรรดาเพื่อนทหารต่างทยอยพากันมาเยี่ยมเยียนดูอาการไม่ขาดสาย แม้ว่าจะได้ถามความประการใดอุยกายก็ไม่ตอบคำ ยังคงกอดพินกรอดๆ ด้วยความแค้นเคืองอย่างลึกซึ้ง พอดกกลางคืนทหารรักษาการณ์หน้าค่ายพักของอุยกายได้เข้า มารายงานว่า มีนายทหารชื่อจ่าเต็กมาเยี่ยม

อุยกายได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตั้งใจด้วยง่าเด็กผู้นี้เป็นที่ปรึกษาของจิวอี้ และเป็นเพื่อนรักกับอุยกายมาแต่ก่อน มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลม ถนัดจัดเจนทั้งฝ่ายบุนและฝ่ายบู ในการหนังสือนั้นไม่ว่าหนังสือใดหากผ่านสายตาง่าเด็กเพียงครั้งเดียวก็จะจำความได้สิ้น ทั้งยังมีวาทศิลป์เป็นเลิศ มีความฉลาดปราดเปรียวในเชิงชั้นการเจรจา ครั้นมารับราชการอยู่ด้วยเมืองก้งตั้ง ชุนกวนได้แต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษา

อุยกายจึงสั่งทหารนั้นให้ไปเชิญง่าเด็กเข้ามาถึงห้องนอน และขับผู้คนทั้งปวงออกไปจากค่ายสิ้น ครั้นง่าเด็กเข้ามาถึงข้างเตียง จึงเอามือกุมมืออุยกายไว้เป็นเชิงปลอบใจ แล้วถามว่าตัวท่านกับจิวอี้ก็ทำราชการด้วยกันมาช้านาน มิได้มีสาเหตุแค้นเคืองต่อกันมาแต่ก่อน แต่ครั้งนี้จิวอี้ลงโทษท่านหนักหนาสาหัสนัก มีเรื่องราวใดเกิดขึ้นหรืออุยกายได้ฟังแล้วตอบว่า ข้าพเจ้ากับจิวอี้หาได้มีสิ่งใดเคืองแค้นกันแต่อย่างใดไม่

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้น สนิหาก็แปรเปลี่ยนเป็นตื่นเต้น รีบถามอุยกายว่าแม้หากว่าไม่มีความโกรธแค้นชุนเคื่องเรื่องใดใหม่ขึ้นแล้ว การลงโทษท่านในครั้งนี้เห็นทีจะเป็นอุบายของจิวอี้เป็นมั่นคง อุยกายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจถามง่าเด็กว่าเหตุใดท่านจึงรู้ความดังนี้ ง่าเด็กจึงว่า ตัวท่านเป็นขุนนางเก่าแก่ของเมืองก้งตั้ง หากแม้ไม่มีความแค้นเคืองเรื่องใดกันมาก่อน แล้วถูกลงโทษโดยหนักหนาสาหัสถึงปานนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นทีว่า "เป็นกลอุบายสืบสวน แต่เรารู้เท่าส่วน ไม่แจ้งนั้นส่วนหนึ่ง"

อุยกายได้ฟังดังนั้นก็กำมือง่าเด็กไว้แน่น แล้วว่า "เดิมใจโจคิดเป็นกลอุบายให้ชัวต่ง ชัวโฮ มาอยู่ด้วยจิวอี้ จิวอี้จึงปรึกษาเราว่าจะคิดซ่อนกลโจโจ แลตัวเรานี้ชุนเทียน ชุนเซ็ก มีคุณเลี้ยงดูเรามา ครั้นชุนเทียน ชุนเซ็ก ถึงแก่ความตายแล้ว ชุนกวนก็เลี้ยงดูเราต่อมา คุณนั้นเป็นอันมาก เรามิได้มีสิ่งใดจึงเอากาย เอาชีวิตนี้แทนคุณ จะอาสาทำการเป็นกลอุบายหวังจะให้กองทัพโจโจแตกจงได้ เราจึงสุทรमानกายเจ็บปวดจนถึงเนื้อถึงเลือดบัดนี้เราพิเคราะห์ดูทหารทั้งปวงในกองทัพนี้มีได้มีผู้ใดที่จะไว้ใจเลย เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวมีใจสุจริตสัตย์ซื่อมั่นคงต่อนาย เราจึงบอกความลับทั้งนี้ แม้ท่านรับอาสาได้เราจึงจะบอกต่อไปให้สิ้น"

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ท่านกล่าวความทั้งนี้ด้วยมีประสงค์จะให้ข้าพเจ้าอาสาไปลองโจโจกระนั้นหรือ อุยกายจึงว่า ความเข้าใจของท่านถูกต้องถ่องแท้แล้ว คงเหลือแต่น้ำใจท่านเต็มใจที่จะอาสาไปทำการสนองคุณนายเราหรือไม่ ง่าเด็กจึงว่า "เจ้านายก็ได้มีคุณมา ตัวเราบัดนี้ก็มีแต่ชีวิต คิดจะให้ลือชื่อบากฎไว้ในแผ่นดิน จะอาสาไปคิดอ่านล่อลวงโจโจให้ได้ ถึงมาตรวจโจโจจะฆ่าเสียก็ตามเถิด ขอแต่ให้มีชื่อปรากฏไว้"

ง่าเด็กกุมมืออุยกายไว้แน่น เขย่ามือทั้งสองเป็นเชิงยืนยันขันแข็ง อุยกายเห็นดังนั้นจึงพองกายลุกขึ้นจากที่นอน ลงมาคุกเข่าคำนับ ง่าเด็ก แล้วว่า "ซึ่งท่านคิดอ่านทั้งนี้มิเสียแรงเป็นชาติทหาร" ง่าเด็กเห็นดังนั้นก็รีบคำนับตอบอุยกาย แล้วพองอุยกายกลับไปนอนที่เตียง แล้วว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ขอท่านจงรีบดำเนินการตามความคิดเถิด ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำประการใดเล่า

อุยกายจึงว่า ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือถึงโจโจไว้พร้อมสรรพแล้ว ว่าแล้วจึงเอ้อมมือไปข้างเตียงนอน หยิบเอาหนังสือฉบับหนึ่งมอบแก่ง่าเด็ก และว่าท่านจงรีบนำหนังสือนี้ไปให้ถึงโจโจ แล้วคิดอ่านทำการสนองคุณเจ้านายเราให้สำเร็จ

ง่าเด็กรับหนังสือมาแล้วคำนับลาอุยกายกลับไปที่อยู่ จัดแจงข้าวของเสร็จแล้วปลอมตัวเป็นชาวประมงมาลงเรือลำน้อย แล้วล่องเรือข้ามอ่าวไปทำที่เป็นทอดแหอยู่ที่หน้าค่ายน้ำของกองทัพเรือของโจโจ ฝ่ายทหารลาดตระเวนทางทะเลของกองทัพโจโจเห็นเรือประมงมาทอดแหเป็นที่ผิดสังเกตจึงเข้าไปจับตัวแล้วไต่ถาม ครั้นทราบว่าเป็นที่ปรึกษาของกองทัพเมืองก้งตั้งปลอมตัวมาขอพบโจโจจึงพาตัวไปที่หน้าค่ายพักของโจโจ แล้วแจ้งทหารรักษาการณ์ให้รายงานความให้โจโจทราบ

โจโจพอทราบรายงานเป็นที่ปรึกษาของชุนกวนปลอมตัวเป็นชาวประมงมาดั่งนี้ก็คิดว่า "ซึ่งง่าเด็กมานี้หวังจะสอดแนมข้อราชการในกองทัพเรา" คำนึงดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้ไปนำตัวง่าเด็กเข้ามาพบทั้งๆ ที่เป็นเวลาสองยามเศษแล้ว ง่าเด็กเข้าไปถึงข้างในค่ายพัก เห็นโจโจยืนเป็นสง่าอยู่ที่คำนับตามธรรมเนียม โจโจเห็นดังนั้นจึงถามว่าตัวท่านมาทั้งนี้มีความประสงค์สิ่งใด ง่าเด็กจึงว่า "คนทั้งปวงลือชื่อบากฎว่า มหาอุปราชนี้มีสติปัญญากว้างขวาง ทั้งน้ำใจโอบอ้อมอารี มีความปรารถนาจะใคร่เลี้ยง ทหาร ซึ่งมีความคิดแลฝีมือกล้าแข็ง ข้าพเจ้ามาทั้งนี้อุปมาเหมือนหนึ่งคนซึ่งเดินทางอยากนำ ครั้นพบสระน้ำเข้าก็ดื่อกินด้วยความยินดี บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นมหาอุปราชถือตัวอยู่ มิได้รู้จักคนดีแลชั่ว เมื่อพิเคราะห์ดูก็ไม่สมควรแก่คนทั้งปวงเล้าลือ ซึ่งอุยกายคิดอ่านให้ข้าพเจ้ามาหานี้ก็ป่วยการเสียเปล่า หาประโยชน์มิได้"

โจโจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าบัดนี้กองทัพเหนือใต้เป็นศัตรูเผชิญหน้ากันอยู่ ในไม่ช้าศึกใหญ่ก็จะระเบิดขึ้น เรากับขุนกวนบัดนี้เป็นคู่สงครามกัน ตัวท่านเป็นนายทหารของศัตรูจึงต้องถือว่าเป็นศัตรูของเราด้วย ก็แลเมื่อท่านลอบเข้ามาใกล้ถึงค่ายเราจะให้วางใจมิต้องไต่สวนทวนความให้กระจ่างก่อน แล้วกะเกณฑ์ให้เราวิ่งออกไปต้อนรับขับสู้ นั้นจะควรแก่ประเพณีการทำสงครามแล้วหรือ

โจโจใช้จาร์ชนไปเป็นไส้ศึกในกองทัพของจิวอี้ จึงระแวงและคิดว่าง่าเด็กมาครั้งนี้ก็เพราะจิวอี้ใช้ให้มาเป็นจาร์ชนสอดแนมชาวศึก เพราะเหตุนี้ศึกจาร์ชนจึงเริ่มขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เล่มที่ ๒๖๕ (ตอนที่ 265)

โจโจส่งทูตไปพบจิวอี้แต่จิวอี้กลับประหารทูตโดยไม่คำนึงถึงธรรมเนียมและประเพณีการสงคราม แต่ครั้นโจโจส่งข่าวต่ง ชิวโฮ ไปเป็นไส้ศึกจิวอี้กลับรับไว้อย่างเต็มใจเพื่อใช้เป็นจาร์ชนซ่อน มาครั้งนี้จิวอี้วางแผนขับซ่อนส่งง่าเด็กมาเป็นจาร์ชนลวงโจโจ ทำให้ศึก จาร์ชนของทั้งสองฝ่ายระเบิดขึ้นอย่างหนักหน่วงรุนแรง

โจโจเป็นถึงอัศวมหาเสนาบดีจึงยึดธรรมเนียมประเพณีในการสงคราม ซึ่งความข้อนี้ยกใช้ได้เคยใช้ประเพณีการสงครามระหว่างโจโจกับอ้วนเสี้ยวเมื่อครั้งศึกภาคเหนือว่าโจโจจะชนะอ้วนเสี้ยว เพราะโจโจเป็นผู้ถือขนบธรรมเนียม จะทำการสิ่งใดก็ยึดมั่นในขนบ ธรรมเนียมประเพณี คนทั้งปวงก็จะมีน้ำใจยินดีด้วย เพราะเหตุนี้โจโจจึงโอภาปราศรัยกับง่าเด็กทั้งๆ ที่ในใจตั้งความสังเกตุไว้ก่อนแล้ว ว่าการมาของง่าเด็กครั้งนี้คือการมาของจาร์ชนฝ่ายจิวอี้

ครั้นโจโจสอบถามว่าง่าเด็กเดินทางมาครั้งนี้มีความประสงค์สิ่งใด ง่าเด็กจึงกล่าวว่าได้รับการให้วามจากอุยกายขุนพลสามแผ่นดินแห่งเมืองกังตั้งให้ถือหนังสือลับมามอบแก่ท่าน ด้วยอุยกายนั้นไม่มีความผิดแต่กลับถูกจิวอี้ใช้อ่านาโบายต้อย่างโหดร้ายทารุณและไร้เหตุผล ได้รับความอภัยศรัทธาไม่อาจอยู่ด้วยกองทัพกังตั้งอีกต่อไป จึงมอบหมายให้ข้าพเจ้ามาเจรจาขอสวามิภักดิ์ต่อท่าน ตัวข้าพเจ้า เป็นเพื่อนรักสนิทสนมกับอุยกายมาช้านาน ครั้นได้รับให้วามจากเพื่อนก็มีน้ำใจยินดีที่จะอาสา ประกอบทั้งข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าจิวอี้เป็น เด็กไม่สิ้นกลั่นน้านม ทำการสิ่งใดก็เอาแต่เอาเอาน้ำใจตัว ไม่ยำเกรง เคารพผู้ใหญ่ จึงได้ลอบลงเรือน้อยมาหาท่านโจโจได้ฟังดังนั้นจึงเรียกหาหนังสือลับของอุยกาย ง่าเด็กจึงส่งมอบหนังสือลับนั้นแก่โจโจ

โจโจรับเอาหนังสือมาแล้วรีบอ่านดู สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุนความในจดหมายของอุยกายว่า "ข้าพเจ้าอุยกายค่านับมาถึงมหาอุปราชา ด้วยข้าพเจ้าอยู่มากับขุนเทียน ขุนเช็ก ขุนกวน ถึงสามนายแล้วก็มิได้มีภัยอันตราย ซึ่งท่านยกกองทัพมาครั้งนี้มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ ทั้งสติปัญญาก็ลึกซึ้งกว้างขวางอุปมาดังก้อนศิลา อันทหารในเมืองกังตั้งนั้นก็น้อยอุปมาเหมือนฟอง ใกแลฟองนก ผู้ซึ่งมีสติปัญญาบ้างก็คิดว่าจะสู้รบด้วยกองทัพท่านสืบไป ดังหนึ่งเอาฟองใกมากระทบก้อนศิลานาที่จะแตกกระยาไป จึงปรึกษาพร้อมกันให้ขอออกแก่ท่านจะได้มีความสุขสืบไป แต่จิวอี้ผู้เดียวมิได้ยอมด้วย ว่ากล่าวขอทหารขุนกวนยกมาทำการ สงครามด้วยท่าน อันจิวอี้ก็น่าเจ็บตั้งสง่าว่ามีสติปัญญาหาผู้ใดจะเสมอมิได้ บังคับการสงครามเอาแต่ตามอำเภอใจ ข้าพเจ้ามิได้มีความ ผิดก็ให้ทำโทษประจานให้ได้ความเจ็บอาย ข้าพเจ้ามีความเจ็บแค้น เป็นอันมาก ได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านมีใจกรุณาแก่สัตว์เหมือนหนึ่งญาติพี่น้อง คนทั้งปวงเข้าพึ่งพาได้อยู่เย็นเป็นสุขอุปมาดังห้าฝนอันตกลงมาชุ่มชื้นแผ่นดินอยู่ฉะนั้น บัดนี้ตัวข้าพเจ้าจะไปค่านับยังมีได้ ด้วยจิวอี้ให้โบายตีปวยอยู่เป็นสาหัส แม้อายุคลาญแล้วได้ช่อง เมื่อใดข้าพเจ้าจึงจะเอาเสบียงอาหารบรรทุกเรือลอบหนีมาหาท่านให้จงได้ ท่านอย่าคิดสงสัยข้าพเจ้าเลย"

โจโจอ่านหนังสือของอุยกายจบแล้วไม่วางมือ อ่านทวนแล้วทวน เล่าร่วมสิบครั้ง จากนั้นสีหนาก็บึงตั้ง เอามือตบโต๊ะตั้งสนั่น แล้วดวาด ใส่ง่าเด็กว่า "จิวอี้คิดกลอุบายต้อยกาย อุยกายจึงแต่งหนังสือให้ตัวถือมานี้เป็นที่เยาะเย้ยเรา" ว่าแล้วโจโจจึงสั่งทหารให้จับตัวง่าเด็กแล้วเอาตัวไปประหาร ทหารรักษาการณ์ได้ยินคำสั่งของโจโจก็พากันกรูเข้ามาจับตัวง่าเด็กแล้วพาเดินออกไปทางด่านนอกค่าย

ง่าเด็กกุมสติไว้มัน เงยหน้าหงนมองฟ้าแล้วหัวเราะดังลั่น โจโจเห็นดังนั้นจึงดวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังให้เอาตัวง่าเด็กกลับมาในค่ายอีกครั้งหนึ่ง แล้วว่าตัวเราแจ้งในอุบายของจิวอี้ที่ใช้ตัวมาลวงเรา จึงสั่งให้เอาตัวไปประหาร จะตายแล้วโจโจจึงมาหัวเราะดังนี้ ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะเยาะท่านแต่หัวเราะเยาะอุยกายที่มีตาเสียเปล่าแต่ไม่รู้จักคนดีแลชั่ว โจโจได้ฟังดังนั้นก็สงสัย เพราะฟังคำง่าเด็กแล้วประหนึ่งว่ามี

ความน้อยยกย่อน้อย จึงถามง่าเด็กว่าใจนทานจึงว่าอุยกายไม่รู้จักคนดี คนชั่ว ง่าเด็กจึงว่า ทานจะเข้าชี้ถามความไปไย สั่งประหารข้าพเจ้าแล้ว ก็จงรีบประหารเสียเถิด

โจโจจึงว่า ทานว่าอุยกายไม่รู้จักคนดีแลชั่ว ความหมายขัดอยู่ในตัวว่าอุยกายไม่รู้จักเราว่าเป็นคนดี หรือเป็นคนชั่ว ตัววางอุบายมา ทั้งนี้เราสู้แจ่งอยู่ "ตัวเราได้เรียนพิชัยสงคราม ชานาญมาแต่เด็กเป็น อันมาก บัดนี้เราก็จแจ่งอยู่ในกลศึกต่างๆ จึงได้เป็นนายถึงเพียงนี้ ซึ่ง ตัวคิดอ่านทำกลอุบายมาลวงเรา เราสู้เกินกว่าความคิดตัวอีก ถ่าตัวจะคิดเล่นจะนี้ จงไปลวงเด็กเลี้ยง โคนั้นเถิด"

ง่าเด็กเห็นโจโจก้าวเข้ามาในหลุมบ่วงแห่งวาทศิลป์จึงย่อนคำไป ว่าซึ่งท่านอ้างว่ามีสติปัญญาเชี่ยวชาญการพิชัยสงคราม จึงสามารถอ่านความว่าข้าพเจ้ามาทั้งนี้เป็นอุบายมาหลอกลวงท่านนั้น ไหนลองบอกมาสักข้อหนึ่งว่ามีข้อไหนเป็นคำลวง

โจโจเป็นคนทงะงือถือดี ครั้นได้ฟังดังนั้นจึงว่าเพื่อให้เจ้าสิ้นสงสัยตายไปแล้วจะได้ไม่ผูกเวรกับตัวเรา เราจะบอกให้แจ่งในเหตุผลทั้งปวง แล้วโจโจจึงว่า ตามหนังสือที่ถือมาทั้งนี้ไม่มีแม่แต่สักข้อหนึ่งว่า อุยกายจะมาหาเราต่อวันเวลาใด นี้หรือที่ว่าจะมาสวามิภักดิ์โดยสุจริต เพราะหากจะมาอ่อนน้อมภักดีจริงแล้วก็ต้องบอกวันเวลาที่แน่นอนว่าจะอพยพครอบครัวและตัวเองมาวันเวลาไหน

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า "ซึ่งท่านอวดตัวว่าได้เรียนตำราพิชัยสงครามชานาญอยู่นั้นหาจริงไม่ แต่เราเสียตายว่าท่านได้เป็นมหาอุปราชมิได้รู้ที่เสียที่ได้ เราจะช่วยเตือนสติท่านไว้ว่าให้เร่ง ยกทัพกลับไปเสีย แม่ไม่ฟังคำเราจวียก็จักจับตัวท่านได้เป็นมั่นคง อันตัวเรานี้เป็นคนโหดเขลา ถึงมาตรว่าจะตายด้วยอายุท่านก็หา มี คนลือชื่อไม่"

แล้วง่าเด็กจึงกล่าวปราชมาสโจโจว่าเสียตายชีวิตข้าพเจ้าที่ต้องตกตายในน้ำมือของคนตาบอดอย่างท่าน โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ลูก ถามกลับมาในทันใดว่าใจนทานจึงว่าเราตาบอดแล้ว ง่าเด็กจึงว่าเพราะท่านไม่รู้จริงรู้เท็จ ไม่รู้ไม่เห็นน้ำใจคนว่าสุจริต หรือไม่สุจริต มีความสัตย์หรืออัสัตย์ หาสมคำที่อ้างว่าชานาญการพิชัยสงครามไม่ โจโจได้ฟังง่าเด็กย่อนกลับดังนั้นก็ยิ่งงุนงง ย่อนถามง่าเด็กว่า บรรดาคำอันเรากล่าวกับท่านมีสิ่งไหนสักสิ่งหรือที่ว่าไม่รู้จริง ไม่รู้เท็จ ไม่รู้สุจริตหรือไม่สุจริต

ง่าเด็กจึงว่าตัวท่านเป็นผู้ถือแต่อำนาจเป็นใหญ่ ไม่เคารพบัณฑิต จะเจรจากับท่านก็ป่วยการเสียเปล่า จงรีบประหารข้าพเจ้าอย่าได้เยิ่นเย้อต่อไปเลย

โจโจเห็นง่าเด็กทงะงือถืออาจมิได้ประหวั่นพรั่นพรึงต่อความตาย ผิดวิสัยของจารชนทั่วไปที่รักตัวกลัวตาย น้ำใจก็โנםมาทางล้งเลวหรือว่าง่าเด็กนี้จะเป็นบัณฑิตแท้ ก็ยิ่งสงสัย จึงกล่าวขึ้นว่าท่านอย่าเพิ่ง มาทำทาย หากคำท่านมีเหตุและผลเราอมรับฟังนับถือ

ง่าเด็กเห็นโจโจถลาลึกกลมาในค้ายกลวาทศิลป์แห่งล้นลมทาง การพูด จึงว่าพิชัยสงครามข้อใดหรือที่กำหนดเป็นกฎเกณฑ์ว่าผู้จะมาสวามิภักดีจะต้องบอกกำหนดวันคืนให้ชัดเจน และในความเป็นจริง นั้นคนที่จะลอบหนีมาสวามิภักดีต่อท่านจะสามารถกำหนดวันและคืนได้ตั้งปรารภณาระนั้นหรือ หากกำหนดวันเวลาแล้วครั้นถึงวันกำหนดแต่ติดขัดลอบหนีมาได้ก็จะเสียการไป หรือการยังไม่พร้อม แต่กำหนดวันเวลาให้ท่านยกกำลังเข้าโจมตี การของท่านจะมีเสียไปหรือการไม่กำหนดเวลานั้นต่างหากจึงสอดคล้องต้องด้วยพิชัยสงคราม ถึงวันเวลาพร้อมเมื่อใดจะได้ทำการเมื่อนั้น

โจโจได้ฟังดังนั้นก็กระจ่างแจ่งในเหตุผลที่ง่าเด็กยกขึ้นแสดงว่า เหตุใดอุยกายจึงไม่กำหนดวันเวลาเดินทางมา สวามิภักดี เพราะการไปกำหนดวันเวลาเป็นเกณฑ์ตัดสินว่าเท็จจริงหรือสุจริตหรือไม่สุจริตนั้น ก็เห็นได้ว่าห่างไกลจากเหตุและผล โจโจจึงคลายความโกรธ สั่งทหารให้ปล่อยง่าเด็ก แล้วตัวโจโจได้ลุดไปจูงมือง่าเด็กให้ลุกขึ้นมาที่นั่งที่เก้าอี้ แล้วว่าความอันท่านได้กล่าวทั้งนี้ทำให้เรามองเห็นความสว่าง ซึ่งได้กล่าวคำปราชมาส ลวงเกินท่านนั้นจงอย่าได้น้อยใจเลย

ง่าเด็กเห็นโจโจหลงกลก็ดีใจ รีบกล่าวขอบคุณโจโจแล้วว่าอุยกายและข้าพเจ้าตั้งหน้าจะมาพึ่งท่าน "อุปมาเหมือนทหารกองยกนมน ฝ่ายตัวท่านเหมือนมารดา อุยกายกับข้าพเจ้าซึ่งตั้งใจมาหาท่านมีความยินดีที่จะได้กินนมมารดา อันจะคิดเป็นกลอุบายมานั้นหามิได้" ง่าเด็กเป็นยอดนักจิตวิทยา พอเห็นโจโจหลงกลก็ย้าความมั่นใจว่าการเดินทางมาในครั้งนี้เป็นการอ่อนน้อมโดยสุจริต โจโจได้ฟังคำก็สิ้นสงสัย ที่กลางแคลงใจก็

กลายเป็นความเชื่อว่าอุบายและง่าเด็กมาขอสามีภักดีโดยสุจริต จึงว่าอุบายและท่านมาขออยู่ด้วยเรารั้งนี้ มีคุณแก่ราชการเป็นอันมาก การสำเร็จแล้วเราจะทำนุบำรุงให้เป็นใหญ่ในทางราชการ

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นจึงว่าอุบายและข้าพเจ้าบากหน้ามาพียงท่านครั้งนี้จะหวังเอาศัคดี้อครฐานันหามีได้ เป็นแต่ไม่อาจจำใจอยู่กับจิวอี้สืบไปได้ สรรพสิ่งยอมเป็นไปตามลิขิตแห่งสวรรค์ ตัวท่านถือ โองการของฮ่องเต้ ประหนึ่งเป็นโองการแห่งสวรรค์ มนุษย์ใดจะอาจต้านทานฝ่าฝืนได้แล้ว ท่านได้ช่วยชนะต่อจิวอี้แล้วแผ่นดินจะได้เป็นสุข นี่แล้วคือสิ่งที่ข้าพเจ้าและอุบายปรารถนา โจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ทหารเอาสุรามาดื่มกับง่า เด็กเป็นการแสดงความยินดีและต้อนรับ

ในขณะที่โจโจนั่งดื่มสุรากับง่าเด็กอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้า มาในค่ายแล้วกระซิบที่ข้างหู และมอบหนังสือลับฉบับหนึ่งให้ โจโจรับหนังสือเห็นง่าหน้าแล้วรีบลุกเดินทางออกไปจากง่าเด็ก แล้วเปิดหนังสือนั้น ออกอ่าน พอจบความในหน้าใจโจโจก็ยิ้มแยมแจ่มใส

ในขณะที่ง่าเด็กได้สังเกตอาการปฏิกิริยาของโจโจก็คาดการณได้ว่า น่าจะเป็นเรื่องที่ขัดขวาง ชิวโฮ ลอบส่งข่าวสาร มารายงานโจโจถึงเหตุ การณที่จิวอี้ลงโทษ โบายอุบาย ทำให้เหตุการณ์ที่อุบายขอสามีภักดี ได้รับคำยืนยัน จากไส้ศึกของตนเอง โดยหารู้ไม่ว่าบัดนี้ขัดขวางและชิวโฮได้กลายเป็นจารชนซ่อน และตกเป็นเครื่องมือของจิวอี้ไปแล้ว โจโจเดินเข้ามานั่งดื่มสุรากับง่าเด็กด้วยความยิ้มแยมแจ่มใสแล้ว กล่าวขึ้นว่าขอให้ท่านกลับไปแจ้งความแก่อุบายให้วางใจ วันเวลาใดเห็นเป็นโอกาสแล้วให้มีหนังสือแจ้งมาให้เราทราบล่วงหน้าก่อนจะได้ จัดแจงแต่งทหารไปรอรับ

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นก็แสร้งอิดเอื้อนว่าข้าพเจ้าปลงใจที่จะมาอยู่ด้วยท่านไม่อยากจะกลับไปเมืองกังตั้งอีก ขอ ท่านจงมอบหมายให้ผู้อื่นไปแจ้งความแก่อุบายนั้นเถิด

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เชื่อโดยสนิทใจว่าง่าเด็กมาขอสามีภักดีโดยสุจริต จึงกล่าวว่าการทั้งนี้เป็นความลับ หากใช้ผู้อื่นไปเกลือกจิวอี้จับได้ก็จะเสียการไป ฉะนั้นท่านจงรับหน้าที่ไปทำการครั้งนี้ด้วยตนเองจะสะดวกกว่า ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นก็แสร้งอิดเอื้อนบ่ายเบี่ยง ไม่ยอมกลับไปเมืองกังตั้ง โจโจก็ยังเชื่อโดยสนิทใจแล้วเจรจาทวน ล้อมให้เห็นถึงความจำเป็นที่ง่าเด็กจะต้องกลับไปทำการครั้งนี้ด้วยตนเอง

ง่าเด็กเห็นโจโจติดบ่วงอุบายแน่นหนาแล้ว จึงแสร้งกล่าวว่าเมื่อมีความจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องไปทำการด้วยตนเองจะนี้ก็ขอเดินทางกลับไปแต่ในเพลานี้ เพราะหากเนินนานไปก็จะเกิดความสงสัยแก่ จิวอี้ โจโจได้ฟัง ก็มีความยินดี สั่งทหารให้เบิกทองคำและแพพรพรรณ มากำนัลแก่ง่าเด็ก

ง่าเด็กเห็นของกำนัลเป็นจำนวนมากก็รีบคุกเขาลงคำนับโจโจแล้ว ว่าข้าพเจ้ามาอ่อนน้อมต่อท่าน มิได้หวัง อำนาจวาสนาหรือทรัพย์สินเงิน ทองแต่ประการใด หวังจะได้แต่เพียงความร่มเย็นเป็นสุขของบ้านเมือง และ ราษฎรเท่านั้น ของทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่อาจรับไว้ได้ ท่านจงรับคืนไปเถิด ข้าพเจ้าจะรีบไปแล้วจะรีบกลับมาเพื่อ ไม่ให้คนทั้งหลายสงสัยโจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีง่าเด็กมอบของทั้งนั้นคืนแก่โจโจ แล้วคำนับลา กลับไป ลงเรือ ล่องข้ามอ่าวไปยังกองทัพของจิวอี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จารชนลวงจารชน (ตอนที่ 266)

จิวอี้รับขัดขวาง ชิวโฮ ซึ่งเป็นจารชนของโจโจไว้ในกองทัพเพื่อใช้เป็นจารชนซ่อนส่วนโจโจหลงกลจิวอี้รับอุบาย และง่าเด็กไว้เป็น จารชน และใช้ง่าเด็กกลับไปเมืองกังตั้งเพื่อประสานงานกับอุบาย เป็นไส้ศึกในกองทัพของจิวอี้ ครั้นง่าเด็กล่องเรือข้ามอ่าวกลับไปถึงกองทัพแล้ว จึงตรงเข้าไปหาอุบาย เล่าความที่ได้พบและสนทนากับโจโจให้อุบายทราบทุกประการ

อุบายได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าด้วยเชิงชั้นจัดจ้านแห่งวาทศิลป์ของท่าน ข้าพเจ้าคงไม่เสียทีที่เจ็บตัวเปล่าเป็นแน่แท้ ทั้งการ ของนายเราก็จะสำเร็จเพราะท่านในครั้งนี้

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นจึงว่า ถ้าเหล่ารับแผนการของจิวอี้ดูแลขัดขวาง และชิวโฮอยู่ ดังนั้นข้าพเจ้าจะไปพบกำเหลง เพื่อฟังความข้างขัดขวาง และชิวโฮสักครั้งหนึ่ง ตีรายก็จะได้วางกลอุบายให้กำเหลงหนีไป

อุยกายฟังความเห็นของง่าเด็กแล้วจึงบอกให้ง่าเด็กรีบไปตลาดเลา หากได้ความประการใดก็ให้มาส่งข่าวให้ทราบ ง่าเด็กจึงค้ำ น้บลาลูยกายไปที่ค้ายพักของกำเหลง กำเหลงทราบว่าง่าเด็กมาก็มีความยินดี รีบออกมาต้อนรับ ต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วเชิญง่าเด็กเข้าไปสนทนากันภายในค้าย ง่าเด็กเกรงว่าชวดัง ชิวโฮยอยู่ในค้ายของกำเหลงจะได้ยินความ ที่สนทนากับกำเหลง จึงแสร้งกล่าวหยิ่งเชิงขึ้นว่า เมื่อวันก่อนที่จิวอี้ ลงโทษอุยกายนั้น ท่านได้เข้าไปขอร้องแต่โดยดี แต่จิวอี้กลับหมิ่นนำใจปรามาสท่าน ให้ทหารไล่ตีเป็นที่อัปยศ ข้าพเจ้าเห็นว่าจิวอี้ทำ การครั้งนี้ใช้อำนาจตามแต่อำเภอใจ

กำเหลงรู้จักง่าเด็กเป็นอย่างดีว่าเป็นขุนนางเก่าแก่ที่มีความจงรักภักดีต่อกั๋งตั้ง ทั้งมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด หลักแหลม การที่ง่าเด็กกล่าวความทั้งนี้ น่าจะมีเงื่อนงำ แต่ครั้งนี้จะรับคำก็ใช่ที่ ครั้นจะปฏิเสธเล่าก็ไม่สมควร ดังนั้นกำเหลงจึงได้แต่หัวเราะ โดยมีได้กล่าว ความใดๆ พลันได้ยินเสียงคนเดินมาแต่ภายนอก ง่าเด็กเป็นคนปราดเปรียวรีบเหลียวหน้าซ้ายเลื้อยไปดูเห็นชวดัง ชิวโฮ กำลังเดินเข้ามา มีท่าทีหลบๆ ซ่อนๆ แล้วเสียงไปทางด้านข้างของค้ายพักกำเหลง ดังนั้นง่าเด็กจึงหันมาสบตากับกำเหลง

กำเหลงตอนแรกได้ยินคำของง่าเด็กก็สงสัยว่าง่าเด็กจะรู้ความนัยเรื่องแผนการใช้จารชนซ่อนของจิวอี้ ครั้นได้เห็นท่าทีของง่าเด็กอันแสดงออกอย่างมีเงื่อนงำหลังจากเห็นชวดัง และชิวโฮ ก็มั่นใจว่าง่าเด็กคือคนสำคัญอีกคนหนึ่ง ที่ร่วมในขบวนการซ่อนกลโจโจ ดังนั้น พอสบตากับง่าเด็กแล้วกำเหลงก็รู้ที่ แสร้งกล่าวซบซิบแต่พอให้ได้ยินเสียงออกไปนอกค้ายพักว่า ไ้จิวอี้เด็กไม่สิ้นกลินน่านม เหลิงระเริงในอำนาจของแม่ทัพใหญ่ ไม่เกรงใจตัวเราผู้เป็น ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าร้องขอโทษให้อุยกายแต่โดยดีตามหน้าที่ ของเพื่อนทหารที่กราบ ศีกร่วมกันมา แต่จิวอี้กลับแสดงอำนาจบาตรใหญ่ให้ทหารไล่ทุบตีข้าพเจ้า เป็นการดูหมิ่นข้าพเจ้านัก ความแค้น ครั้งนี้จะไม่มีวันลืม โอกาสเปิดเมื่อใดแล้วข้าพเจ้าจะหาทางกำจัดจิวอี้เสีย

กล่าวแล้วกำเหลงทำเป็นโกรธแค้น เอามือทุบโต๊ะดังฆาตใหญ่ พร้อมกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเสียงดังกรอดกรอด ง่าเด็กรู้นัยจึงทำที่เดินเข้าไปกระซิบที่ข้างหูของกำเหลง กำเหลงก็แสดงละครตบตาชวดังและชิวโฮ ซึ่งคาดว่า แอบดู แอบฟังอยู่ ในที่ใกล้ต่อไป โดยทำที่เป็นก้มหน้า สายศีรษะ ทอดถอนใจใหญ่ แต่ไม่พูดจาประการใด

ฝ่ายชวดังและชิวโฮในขณะที่เดินเข้ามาใกล้ค้ายของกำเหลง เห็นกำเหลงและง่าเด็กมีท่าทีซบซิบมีเงื่อนงำ ก็สำคัญว่าทั้งสองนายทหาร ไม่พอใจจิวอี้ จึงค่อยๆ ย่องไปข้างค้ายแล้วยืนแอบฟัง โดยเข้าใจว่า การเดินเข้ามาครั้งนี้ทั้งกำเหลงและง่าเด็กไม่ทันสังเกต ครั้นได้ฟังความ ที่กำเหลงและง่าเด็กสนทนาตลอดจนท่าทีที่แสดง ตลอดแล้ว ทั้งชวดัง และชิวโฮจึงพากันเดินเข้าไปข้างในค้าย

ชวดัง ชิวโฮคำนับกำเหลงและง่าเด็กตามธรรมเนียมแล้วจึงหยิ่งเชิงว่า ดูท่าที่ท่านทั้งสองไม่ค่อยสบายใจ มีเรื่องราวอันใดหากไม่ เหลือปากว่าแรงแล้วจงแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบเถิด สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าพึงรับใช้ ช่วยเหลือได้ก็จะอาสารับใช้จนสุดความสามารถ

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นจึงสวนกลับชวดัง ชิวโฮว่า ความในใจเราคับแค้นประการใด โฉนจะเกี่ยวข้องด้วยตัวท่านทั้งสอง ตัวเราสุขสบายดีทุกประการ หาได้มีความซุนซ่องหมองใจดังที่ท่านเข้าใจไม่ ชวดังและชิวโฮได้ฟังดังนั้นก็ สำคัญว่ากำเหลงและง่าเด็กกลบเกลื่อนปกปิดเรื่องราวที่ได้สนทนากันอันฟังได้แน่แล้วว่าสองนายทหาร นี้คิด คดขบถเอาใจออกหากจากจิวอี้ เพราะมันใจดังนี้ชิวโฮจึงรุกเข้าใส่ด้วยหวังให้กำเหลงและง่าเด็กยอมจำนนว่า พวกท่านกำลังคิดกบฏ จะเอาใจออกหากจากจิวอี้เพื่อจะไปสวามิภักดิ์ด้วยโจโฉมิใช่หรือ

ง่าเด็กได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นตกใจ หน้าถอดสี แกล้งจ้องหน้ากำเหลง แล้วทั้งสองนายทหารจึงทำที่เป็นตื่น ตระหนก มือไม้สั่นเป็น พัลวัน กำเหลงทำที่เป็นอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วลุกขึ้นชักกระบี่ พลังกล่าวว่าในเมื่อท่านทั้งสองทราบความลับของเราแล้ว เราก็จำเป็นต้องฆ่าท่านเสีย มิฉะนั้นเราทั้งสองก็ต้องตายด้วยน้ำมือของจิวอี้ ว่า แล้วกำเหลงจึงทำที่จะเอากระบี่แทงชวดังและชิวโฮ!

ชวดังและชิวโฮเห็นดังนั้นก็ยิ่งมั่นใจว่าทั้งกำเหลงและง่าเด็กสมคบกันคิดกบฏต่อจิวอี้เพื่อจะไปสวามิภักดิ์กับโจ โฉแน่แล้ว จึงรีบถอยออกห่างจากคมกระบี่ แล้วรีบละล่าละลั๊กกล่าวว่า กำเหลง ท่านอย่าวูววม ข้าพเจ้ามีความลับที่จะกล่าวด้วยท่าน

กำเหลงได้ฟังดังนั้นจึงทำที่ชะงักกระบี่ไว้ แล้วก้าวออกมาขวางทางชวดังและชิวโฮ ทำที่เป็นมิให้หนีออกนอก ประตูค้าย แล้วว่าท่านมีความลับอันใดให้รีบกล่าวมาให้แจ้ง ชิวโฮจึงว่าท่านทั้งสองอย่าเพิ่งโกรธข้าพเจ้า ที่ ข้าพเจ้ากล่าวความ ไปทั้งนี้เป็นที่สัพยอกท่านเท่านั้น ความจริงพวกเราเป็นพวกเดียวกัน เพราะข้าพเจ้าทั้งสอง คนที่มาอยู่ในกองทัพของจิวอี้ครั้งนี้ เกิดแต่แผนการของโจโฉสั่งให้ข้าพเจ้าทำที่มาสวามิภักดิ์เพื่อเป็นไส้ศึกใน

กองทัพอของจิวอี้ บรรดาความอันทานทั้งสองได้สนทนากันข้าพเจ้าได้ฟังสิ้นแล้ว หากท่านทั้งสองมีประสงค์จะอยู่ด้วยกันโจโจ ข้าพเจ้าทั้งสอง ก็พร้อมที่จะสนับสนุนแนะนำและรับรองต่อโจโจเอง

กำหลงได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นยินดี สอดกระบี่ใส่กลับเข้าไว้ในฝัก ในขณะที่ง่าเด็กก็ทำที่เป็นหายตระหนก กำหลงรีบไล่ล่าลูกกล่าวกับชิวต่งและชิวโฮว่าที่ทานพูดมาทั้งนี้ เป็นความจริงกระนั้นหรือ ชิวต่งและชิวโฮบอกมือเป็นที่ให้สัญญาแก่กำหลงและง่าเด็กว่า ให้ลดเสียงเจรจาด้วยเกรงว่าคนอื่นจะได้ยิน แล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสอง ไหนเลยจะกล้าบังอาจหลอกหลวงท่าน ความทั้งนี้ล้วนแต่เป็นความจริงแท้

กำหลงได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นดีใจ คุณเขาลงค่านับชิวต่งและชิวโฮแล้วว่า เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ ความทุกข์ของข้าพเจ้าทั้งสอง จะสิ้นก็เพราะความเมตตาของท่านช่วยเหลือ อนาคตข้างหน้าย่อมมีความหวังแล้ว ง่าเด็กเห็นกำหลงคุณเขาลงเช่นนั้นก็เดินมาคุดคุดอยู่กับกำหลง แล้วกล่าวพร้อมกันว่าข้าพเจ้าทั้งสองคนขอฝากตัวให้ท่านช่วยเหลือฝากฝังกับโจโจด้วย คุณก็จะมีแก่ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นอันมาก

ชิวต่งและชิวโฮเดิมทีมาอยู่ในกองทัพของจิวอี้ภายใต้บังคับบัญชาของกำหลง ครั้นเห็นกำหลงและง่าเด็กให้ความเคารพยำเกรง ถึงปานนี้ก็ยิ่งมั่นใจว่าทั้งกำหลงและง่าเด็กเอาใจออกหากจากจิวอี้แน่ แล้วก็มีความยินดียิ่งนัก จึงก้มลงประคองให้กำหลงและง่าเด็กลุกขึ้นแล้วว่าเรื่องราวที่จิวอี้ทำโทษอุบายนั้น ข้าพเจ้าได้รายงานให้โจโจ ทราบแล้ว บัดนี้เมื่อท่านทั้งสองพร้อมใจที่จะสวามิภักดิ์ด้วยโจโจก็จงนัดหมายให้พร้อมกันเพื่อที่จะรายงานให้โจโจได้ทราบความต่อไป

กำหลงจึงว่าบัดนี้พวกเราทั้งสี่คนล้วนมีเจ้านายคนเดียวกันแล้ว ก่อนจะปรึกษาหารือกันต่อไปขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเสี่ยงขอคุณ คารวะท่านสักครั้งหนึ่ง ว่าแล้วกำหลงจึงเรียกทหารรักษาการณ์เข้ามาในค่ายพัก สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราชิวต่งและชิวโฮ ชิวต่งและชิวโฮเห็นภาระหน้าที่ใส่ศึกของตนประสบความสำเร็จ และก้าวหน้าไปขั้นใหญ่ เพราะทั้งกำหลงและง่าเด็กต่างเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายทหารของเมืองกังต้ง การที่สองนายทหารผู้ใหญ่แปรพักตร์เข้าด้วยโจโจเช่นนี้ย่อมเป็นผลงานและความชอบอันใหญ่หลวง ดังนั้นทั้งสี่คนจึงดื่มสุราสนทนากันอย่างสนุกสนาน

ในระหว่างเสพสุรายุ้นันชิวต่งและชิวโฮได้ขอกระดาศและแทนหมึกจากกำหลง แล้วเขียนรายงานถึงโจโจ ความว่าบัดนี้ได้เจรจาเกลี้ยกล่อมกำหลงให้สวามิภักดิ์ด้วยโจโจเป็นผลสำเร็จแล้ว กำหลงตกลงเป็นไส้ศึก และได้ที่ เมื่อใดก็จะสนับสนุนกองทัพเมืองหลวง ยกทหารในบังคับบัญชาตีกระหนาบกองทัพจิวอี้ ชิวต่ง ชิวโฮเขียนหนังสือเสร็จแล้วจึงสั่งให้ทหารคนสนิทรีบนำ ไปรายงานแก่โจโจในเพลานั้น

ฝ่ายง่าเด็กเมื่อเห็นชิวโฮเขียนหนังสือเสร็จแล้วก็เขียนหนังสือถึง โจโจบ้างว่าได้กลับมาพบกับอุบายแล้วแต่แต่อุบายบาดเจ็บสาหัสอยู่ ยังไม่สามารถเดินทางข้ามอ่าวไปอยู่กับโจโจได้ ความเจ็บสร้างเมื่อใด แล้วก็ชิงเอาเรือและเสบียงยกข้ามอ่าวไปอยู่กับโจโจ ขอให้สังเกตสัญญาณธงเป็นสำคัญ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความในหนังสือของ ง่าเด็กว่า "ข้าพเจ้าง่าเด็กกับอุบายจะจัดเรือบรรทุกเสบียงมา ณ ค่ายมหาอุปราชา ให้คอยดูสำคัญ ถ้าเห็นธงตะขาบเขียวปักมาหน้าเรือเป็น สำคัญแล้ว ท่านจงให้ทหารมารับด้วย"

ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบุรณ์ ได้ระบุความสำคัญในตอนนั้นว่า "ขอให้สังเกตเรือที่จะไป บนหัวเรือต้องปักธงสีเขียวประดับงาช้าง เป็นสำคัญ" เมื่อเขียนหนังสือเสร็จ ง่าเด็กก็สั่งทหารใต้บังคับบัญชาให้ลอบนำ หนังสือข้ามอ่าวไปส่งแก่โจโจ

นายทหารจางรชนทั้งสี่คนแต่เป็นสองฝ่ายต่างหลอกต่างลวงต่าง ล่อกันด้วยเชิงชั้นจางรชนที่ลึกซึ้ง ชับซ้อน ซ่อนเงื่อน ครั้นได้ทำหนังสือส่งไปเสร็จแล้วยังคงเสพสุรากันเป็นที่ครื้นเครง เป็นที่ว่างลอง ชัยชนะล่วงหน้า ต่างยกจอกสุราชนกันจอกแล้วจอกเล่าจนใกล้เมาเมามาย แล้วแยกย้ายกันกลับที่พัก

ชิวต่งและชิวโฮชนจอกสุราฉลองชัยด้วยความสำคัญผิติดคิดว่าภารกิจที่ข้ามอ่าวมาเป็นจางรชนถึงกองทัพจิวอี้ประสบความสำเร็จและ จะส่งผลให้กองทัพเมืองกังต้งปราศย์ต่อกองทัพของเมืองหลวงดังนั้น สองจางรชนฝ่ายเหนือจึงเสพสุราด้วยความปรีดีเปรมเกษมศานต์ นักใน ขณะเดียวกันนั้นกำหลงและง่าเด็กก็ชนจอกสุราฉลองชัยด้วยความ มั่นใจว่าสามารถลวงจางรชนของโจโจใช้เป็นจางรชนซ่อนให้หลอกโจโจ เองเพื่อที่จะทำลายล้างกองทัพโจโจให้ราบคาบไปในคราวเดียวสี่จางรชน สองฝ่ายจึงต่างฉลองชัยด้วยเป้าหมายภายในใจที่แตกต่างกันดังนี้

ฝ่ายโจโจคอยฟังข่าวของไส้ศึกที่ส่งไปและไส้ศึกที่รับไว้ใหม่ด้วยความกระหึ่มใจว่าจิวอี้ครั้งนี้คงจะไม่พัน เจื่อมมือเป็นแน่แล้ว ครั้นได้รับหนังสือจากจางรชงถึงสองฉบับพร้อมกันก็มีความยินดี แต่ โจโจเป็นคนซื่อตรง ยังคงแคลงใจว่าความจริงจะเป็นดังหนังสือทั้งสองฉบับที่มีมาแต่ข้างกองทัพจิวอี้แล้วหรือ จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่สนิท แล้วปรารภว่าบัดนี้ชิวต่งและชิวโฮ ได้รายงานข่าวว่ากำแหงได้แปรพักตร์ ยอมสวามิภักดิ์ต่อเรา และจะขอเป็นไส้ศึกอยู่ในกองทัพของจิวอี้ ในขณะที่เดียวกันง่าเด็กก็ส่งข่าว มาว่าอุยกาย และง่าเด็ก "จะจัดเรือบรรทุกเสบียง ปักธงตะขาบเขียว เป็นสำคัญมา ให้เราคอยรับ" แล้วว่ารายงานทั้งสองสายนี้เราได้พิจารณาแล้วยังแคลงใจอยู่ ใครจะตรวจสอบทวนความให้ถ่องแท้ว่า จริงเท็จดีร้ายประการใด แล้วถามว่าจะมีผู้ใดอาสาปลอมตัวเข้าไปในกองทัพของจิวอี้เพื่อสืบข่าวฟังความเรื่องนี้ให้กระจ่างบ้าง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เปิดตัวของซู-หงส์คนอง (ตอนที่ 267)

วิสัยยอดคนยอมมีความเฉลียวฉลาดคือเฉลียวอย่างหนึ่งและฉลาดอีกอย่างหนึ่ง ความเฉลียวเป็นสัญชาตญาณ ระแวงภัย จึงเป็นนักช่างสังเกต ส่วนความฉลาดเป็นสมบัติที่ติดตัวมาแต่กำเนิดไม่อาจสร้างก่อต่อเติมขึ้นได้ เป็นสิ่งที่สวรรค์ประทานสำหรับแต่ละคน และเป็นเครื่องจำแนกให้แต่ละคนแตกต่างกัน

ความเฉลียวฉลาดก่อให้เกิดความระแวงระวัง โดยความเฉลียว เป็นปัจจัยให้เกิดความหวาดระแวงในขณะที่ความฉลาดเป็นปัจจัยให้เกิดความระวัง ถ้าความเฉลียวกับความฉลาดสมดุล ความระแวงกับความระวังก็จะสมดุลด้วย และจะทำให้การใช้ความพินิจและตัดสินใจถูกต้องถ่องแท้ ทำให้ปฏิบัติภารกิจทั้งปวงหนักหน่วงแม่นยำบรรลุผลสำเร็จ แต่ถ้าไม่ได้ดุลก็เกิดความโน้มเอียงที่วิปริตแปรปรวน หนักไปข้างระแวงก็จะก่อศัตรูหรือเป็นเกาะแก่งกีดขวางทางแห่งความสำเร็จ หากหนักไปข้างระวังก็จะรุดหน้าไปไม่ได้หรือเซื่องช้าจนเสียที่ไม่ทันการการเสียดลไปข้างใดข้างหนึ่งย่อมมีผลเสีย ทั้งสองทาง มีก็แต่การสมดุลเท่านั้นจึงจะเป็นหลักและปัจจัยแห่งความสำเร็จ แต่ทั้งนี้ย่อมไม่ขึ้นอยู่กับเจตจำนงของผู้คน หากเป็นไปตามลิขิตแห่งสวรรค์ที่จำแนก แจกแจงและบันดาลให้แต่ละคนเป็น ไป เหตุนี้ในหมู่นายจึงมีจอมคนผู้นำคนน้อยนัก เลอเลิศด้วยความสำเร็จในทุกด้านน้อยนัก ในขณะที่ส่วนใหญ่ต้องกลายเป็นผู้ตาม นี่คือธรรมชาติของสังคมมนุษย์ที่อดีต ปัจจุบันและอนาคตย่อมเป็นไปดังนี้

โจโจเป็นยอดคนเป็นผู้นำคนแต่ยังหนักไปในทางเฉลียวและระแวง จึงกลายเป็นจุดอ่อนที่สำคัญประจำตัวของโจโจ ดังนั้นแม้จะวางใจไว้ใจ ใช้ชิวต่ง ชิวโฮ ไปเป็นไส้ศึกและรับสวามิภักดิ์เอาอุยกาย ง่าเด็ก เข้าเป็นพวกแล้ววางเป็นไส้ศึกก็ยังคงระแวงระวัง ต้องการส่งคนไปสอบทานว่าความซึ่งรายงานมานั้นถูกต้องถ่องแท้หรือหาไม่ โดยหารู้ไม่ว่าเพราะระแวงตั้งนี้จึงชักนำมหันตภัยใหญ่หลวง มาสู่กองทัพ

ฝ่ายเจียวก้านนักวิชาการไร้เดียงสาเจ้าเก่า ได้ฟังปรารภของโจโจแล้วรีบก้าวมาข้างหน้าแล้วขึ้นอาสาว่า เมื่อคราก่อนข้าพเจ้าอาสา ไปเกลี้ยกล่อมจิวอี้ แต่กลับมามีมือเปลาเป็นที่ละลายใจฟังใจนึก ดังนั้นครั้งนี้จะขออาสา แก้มือไปสอบสวนทวนความให้กระจ่างมิให้เสีย การของท่านอัศวรหาเสนาบดีอีกโจโจได้ฟังดังนั้นก็ยินดีอนุญาตให้เจียวก้านไปทำการตามที่อาสา ว่าแล้วสั่งให้แดงโตะเลี้ยงส่งเจียวก้าน เสร็จงานเลี้ยงแล้วเจียวก้าน จึงคำนับลา โจโจลงเรือน้อยลอยล่องข้ามอ่าวไปทางกองทัพเมืองกึ่งตั้ง

ฝ่ายสองซู-บ่งทอง หงส์คนองแห่งชงหยง มหาบัณฑิตผู้เรื่องปัญญาซึ่งเร้นกายในขุนเขาและอยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้สนิทชิดเชื้อของ ขงเบ้งและชิวซี ซึ่งทั้งสุมาเต็กโชและชิวซีต่างยกย่องว่าในแผ่นดินนี้ผู้ใดได้สืบทอด-ขงเบ้งหรือสองซู-บ่งทอง แต่คนใดคนหนึ่งไปเป็นกุนซือนักก็จะสามารถรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งได้ เสมอด้วยความสำเร็จของพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ครั้งโจโจ กริธาทัพใหญ่ล่องเข้าแดนเมืองชงหยง บ่งทองจึงได้หลบหนีภัยสงครามมาอาศัยอยู่ในแดนเมืองกึ่งตั้ง

เมื่อหนีภัยเข้ามาอยู่ในแดนกึ่งตั้งแล้วได้พบพานกับโลซก กุนซือนักแห่งกึ่งตั้ง โลซกได้สนทนาพาทีเป็นที่ประจักษ์ในความคิด และสติปัญญาอันลึกล้ำ จึงมาแนะนำจิวอี้ให้เชิญบ่งทองเข้ารับราชการ แต่จิวอี้เห็นว่าบ่งทองเป็นเพื่อนสนิทของขงเบ้ง หากให้เข้ารับราชการในขณะนี้เกลือกจะคบคิดสมรู้กับขงเบ้งแล้วจิวอี้ก็จะด้านทานมิได้ เพราะลำพังขงเบ้งผู้เดียวก็เหลือแรงจิวอี้ที่จะรับมืออยู่แล้ว

ดังนั้นจิวอี้จึงให้ชะลอการเชิญบ่งทองเข้ารับราชการกับแคว้นกึ่งตั้งเอาไว้ก่อน ตั้งใจว่าเสร็จศึกด้านโจโจแล้วจึงค่อยเชิญบ่งทองมารับราชการ และได้มอบหมายให้โลซกติดต่อประสานงานผูกไมตรีกับบ่งทองไว้ไม่ให้ห่าง

หลังจากจิวอี้และขงเบ้งได้ปรึกษาแผนการสงครามและกำหนด ยุทธวิธีใช้เพลิงเผากองทัพโจโฉแล้ว จิวอี้ได้ใช้ให้โลซกไปขอความเห็นกับบังทองว่าจะมีแผนการความคิดในการทำสงครามกับโจโฉประการใด

บังทองได้เสนอแผนการเผด็จศึกในสงครามครั้งนี้ว่า โจโฉกรีธาทัพนำร้อยหมื่นมากกว่ากำลังทหารเมืองกังตั๋งหลายเท่าหนักไม่ อาจต่อสู้ซึ่งหน้าได้ มียุทธวิธีเดียวเท่านั้นที่จะเอาชนะขงเบ้งต่อกองทัพโจโฉคือ ต้องใช้เพลิง ซึ่งตรงกับแผนการความคิดของจิวอี้และขงเบ้ง

บังทองได้บอกโลซกถึงวิธีการทางการยุทธ์สืบไปว่า แต่ว่าการใช้เพลิงเผากองทัพโจโฉนั้นเชื่อว่าทำได้โดยสะดวกตายตั้งใจนึก เพราะท้องทะเลกว้างใหญ่ กองทัพเรือโจโฉประกอบด้วยกองเรือใหญ่น้อยเป็นอันมาก จอดทอดสมอรายเรียงเป็นหมวดหมู่ก็จริงแต่ยังกระจัดกระจายไม่เป็นกลุ่มกอง เพลิงไหม้ขึ้นที่เรือลำใดลำหนึ่งหรือกองใดกองหนึ่งแล้ว ก็ยังไม่ไหม้ทั้งหมด กองเรือที่เหลืออยู่ยังสามารถทำการรบได้ จะต้องวางอุบายให้โจโฉเอาเรือรบทั้งปวงผูกโยงเข้าด้วยกันให้หนาแน่นตั้งแผ่นดิน แผนการใช้เพลิงเผด็จศึกครั้งนี้จึงจะสำเร็จดังประสงค์

โลซกได้ฟังแผนการยุทธ์ของบังทองดังนั้นก็สรรเสริญปัญญาความคิดของบังทองเป็นอันมาก ครั้นคำนับลาบังทองแล้วจึงนำความที่ได้สนทนากันนั้นรายงานให้จิวอี้ได้ทราบทุกประการ

จิวอี้เห็นชอบกับแผนการยุทธ์ของบังทอง จึงเฝ้าครุ่นคิดหาหนทางวางอุบายลวงให้โจโฉจัดขบวนทัพเรือเสียใหม่ให้เป็นไปตามแผนการของบังทองนั้น ในขณะที่จิวอี้กำลังขบคิดหาหนทางดำเนินการตามแผนของบังทองอยู่นั้น พอทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานว่าบัดนี้เจียวกานผู้เป็นเพื่อนเก่าจะขอมาค่านับ จิวอี้ก็ตั้งใจปรบมือตั้งสั้นหัวเราะแล้วรำพึงว่า ข้อที่เราวิตกขัดสนอยู่จะสำเร็จเพราะการมาของเจียวกานครั้งนี้แล้ว จึงสั่งการให้โลซกไปขอรับรองบังทองให้เตรียมการข้ามน้ำไปลวงโจโฉตามแผนการนั้นและให้เชิญบังทองไปพำนักอยู่ในวัดที่เชิงเขาตาดันตะวันตก และกระซิบบอกแผนการแก่โลซกให้ไปดำเนินการในทันที

พอโลซกค่านับลาออกไปจิวอี้จึงสั่งทหารรักษาการณ์ไปเชิญเจียวกานเข้ามาพบ เจียวกานคอยฟังข่าวอยู่ที่ท่าเรือพักหนึ่ง ทหารรักษาการณ์ก็มาแจ้งว่าจิวอี้ให้มารับตัวพาไปพบที่ค่าย เจียวกานได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจที่จิวอี้ไม่ออกมารับด้วยตนเองเหมือนครั้งก่อน เกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นจึงกระซิบสั่งคนเรือให้เอาเรือไปจอดซ่อนไว้ที่ชายตลิ่งทางทิศตะวันตก แล้วตามทหารรักษาการณ์เข้าไปพบจิวอี้

จิวอี้เห็นเจียวกานตามทหารรักษาการณ์เข้ามาในค่ายก็ทักสีหน้าบึ้งตึงไม่ค่านับไต่ถามทุกข์สุขตามธรรมเนียม กลับตบว่าเจียวกานด้วยน้ำเสียงสุดกระด้างว่าท่านเป็นเพื่อนที่ใช้ไม่ได้ เสียแรงที่คบกันมาช้านานเจียวกานได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ เพราะสำคัญว่าจิวอี้ดาหนที่สวนหนึ่ไปโดยมิได้ล้าลาเมื่อครากครั้งก่อน จึงว่าข้าพเจ้ามารวันนี้ก็เพราะมีความในใจจะมาปรึกษากับท่าน ไฉนจึงว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนที่ใช้ไม่ได้เล่า จิวอี้ตอบสวนกลับไปทันทีว่า ท่านอย่าเสียเวลามาเกลี้ยกล่อม ให้เปลืองแรง ถึงแม้ว่าน้ำในพระสมุทระจะแห้งเหือดก็ดีหรือพระอาทิตย์แลพระจันทร์จะกลับขึ้นทางทิศตะวันตกก็ดี เราจะไม่มีวันอ่อนน้อมต่อโจโฉเป็นอันขาด

แล้วจิวอี้จึงทำทีฮึดฮัดกล่าวสืบไปว่า ท่านมาเมื่อครากอนข้าพเจ้า เห็นว่าเป็นเพื่อนเก่าร่วมสำนักกันมา จึงวางใจต้อนรับอย่างเต็มที่เสพสุรามายแล้วยังเชิญนอนร่วมเตียงหวังรำลึกถึงความหลังครั้งยังเป็นเด็กเรียนวิชาอยู่ด้วยกัน แต่ตัวท่านละความเป็นเพื่อนเสีย กลับลักเอาหนังสือลับแล้วหนีไปโดยมิได้ล้าลา ครั้นโจโฉทราบความตามหนังสือลับนั้นแล้ว จึงมีคำสั่งประหารชีวิตและเฉียวอุณเสีย ทำให้แผนการลอบสังหารโจโฉของเราต้องเสียไป ความผิดครั้งนั้นท่านมีโทษถึงตาย ไฉนจึงกล้าบังอาจกลับมาอีก

เจียวกานได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ สีหน้าซีดเผือด จิวอี้เห็นดังนั้นจึงว่า โทษท่านถึงตายก็จริงอยู่แต่เราเห็นแก่หน้าครู ที่สั่งสอนเราทั้งสองมาด้วยกัน จึงไม่อาจตัดใจประหารท่านได้ แต่จะให้ต้อนรับเหมือนครั้งก่อนนั้นทำมิได้ เราจะไล่ท่านกลับไปกองทัพโจโฉ แต่ติดขัดด้วยว่า เวลาใกล้ๆ นี้เราจะกระทำยุทธการครั้งสำคัญกับโจโฉ หากปล่อยท่าน กลับไปความลับของกองทัพก็จะแพร่งพราย ครั้นจะเอาไว้ในกองทัพท่านก็จะรู้เห็นราชการทั้งปวง ดังนั้นข้าพเจ้าจำเป็นต้องขังตัวท่านไว้ชั่วคราวก่อน เสร็จสงครามแล้วจะปล่อยท่านกลับไป

ว่าแล้วจิวอี้จึงสั่งทหารให้จับตัวเจียวกาน แล้วเอาตัวไปกักบริเวณไว้ในวัดที่เชิงเขา ให้ทหารสองนายคอยควบคุมดูแลมิ ให้หลบหนีเจียวกานได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจ คิดจะเอ่ยปากขอรับรองจิวอี้ให้ปล่อยตัวกลับไป แต่เห็นจิวอี้แสดงความโกรธแค้นลุกขึ้นจากที่ สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินเข้าไปด้านใน พอดิทหารได้เข้ามาจับตัวเจียวกานพาไปที่วัดใกล้เนินเขาตาดันตะวันตก ปล่อยให้เจียวกานอยู่ในวิหารหลังหนึ่ง แล้วทหารสองคนนั้นคอยรักษาการณ์อยู่ภายนอกเพียงเพื่อมิให้หลบหนี เจียวกานถูกกักบริเวณอยู่ในวัด ถึงเวลาเย็นก็กินข้าวไม่ลง ครั้น

ค้ำลงกินนอนไม่หลับ เจียวก้านให้กัลลัดกลุ้มยิ่งนัก การที่อาสาโจโฉมาก็ยังไม่สำเร็จ มีหน้าข้างยังถูกคุมขังกักบริเวณเอาไว้อีก แม้ไม่เหมือนกับการถูกขังไว้ในเรือนจำยังคงเดินไปไหนมาไหนได้ก็ตามแต่ก็ไม่อาจไปพ้นบริเวณวัดได้ ทั้งยังมีทหารอีกสองคนมาคอยควบคุมอยู่ห่างๆ

พอพยามหนึ่งเจียวก้านยิ่งกัลลัดกลุ้ม มีรู้จะคิดทางออกประการใด จึงออกไปเดินเล่นบนลานวัด คิดว่าทหารที่ควบคุมเปลวเรือจะได้ฉวยโอกาสหลบหนี คำนั้นเป็นคืนเดือนมืด แสงดาวพราวพร่างกระจ่างเวหา สายลมหนาวยามค่ำคืนเย็นเยือกทั้งกาย แต่ไม่ทำให้ความรุ่มร้อนภายในใจเจียวก้านคลายร้อนลงไปได้แม้แต่น้อย เจียวก้านเดินทอดน่องอยู่ภายในบริเวณวัด จนล่วงเข้าไปใกล้วิหารอีกหลังหนึ่งเห็นแสงไฟสว่างอยู่ในวิหาร ก็คิดว่าพระที่อาศัยในวิหารหลังนี้ยังไม่หลับนอน จึงเดินเข้าไปหวังจะได้สนทนาให้ผ่อนคลายความทุกข์

แต่พอเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงแว่วมาตามลม แต่หาใช่เสียงสวดมนต์ของพระสงฆ์ไม่ หากเป็นเนื้อความแปลกประหลาดมีเนื้อหาลึกซึ้งว่า "ผู้เขี้ยวชาญการศึก ก่อนอื่นต้องสร้างความเกรียงไกรแก่ตนเอง รอคอยโอกาสเอาชัยชนะต่อข้าศึก ความพิชิตนั้นอยู่ที่ฝ่ายเรา แต่ความที่จะเอาชนะกลับอยู่ที่ข้าศึก"

เจียวก้านได้ฟังความขัดตั้งนั้นก็ประหลาดใจ ว่าโจโฉคนผู้นี้จึงกล่าวความด้วยการสงครามหลักแหลมนัก จึงสนใจจะเข้าไปไต่ถามสนทนาด้วย แต่พอเข้าไปใกล้ประตูก็ได้คิดว่า ถ้าหากเข้าไปปรบกวเวลาเสียแต่ตอนนี้ หากมีความลึกซึ้งอยู่อีกก็พลาดโอกาสได้รับฟัง ดังนั้นเจียวก้านจึงชะงักเท้าอยู่ที่นอกประตู สดับโสตเงี้ยวหูฟังต่อไปได้ยินเสียงขายนั่นท่องความต่อไปว่า

"ในขณะที่ยังเอาชนะข้าศึกมิได้ ฟังตั้งรับไว้ก่อน ครั้นที่จะเอาชนะได้จงเร่งรุกเกิด การตั้งรับนั้นเพราะกำลังยังด้อย รุกเพราะมีกำลังเหลือหลาย ผู้สันทัดใน การตั้งรับนั้นจะเสมือนหนึ่งซ่อนเร้นยังได้บาดาลชั้นเก้า เจียวกักริบปราศจากวีแววสรรพสาเนียงใดๆ ผู้เขี้ยวชาญในการรุกรันดจู่ไหวตัว ณ พากฟ้าชั้นเก้าก่อเกิดเสียงกัมปนาท หวันไหวประหนึ่งฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย เพราะเหตุนี้จึงสามารถรักษากำลังของตนและได้ชัยชนะอย่างสมบูรณ์ การยังเห็นชัยชนะซึ่งใครๆ ก็รู้อยู่แล้ว มิใช่ชัยชนะอันดีเลิศ เมื่อรบชนะแล้วผู้คนแข่งขังสรรเสริญก็หาใช้ชัยชนะอันประเสริฐ เพราะเหตุว่าผู้สามารถยกขบวนสัตว์เพียงเส้นเดียวได้หาใช่ผู้ทรงพลังไม่ ผู้มอง เห็นเดือนแฉาดตะวันมิใช่ผู้มีนัยน์ตาแจ่มใส ผู้ได้ยินฟ้าคำรนลั่นก็หาใช่ผู้มีโสตประสาทไวผู้ได้ชื่อว่าเขี้ยวชาญการศึก สามารถเอาชนะเพราะเหตุที่อาจเอาชนะได้โดยง่าย ดังนั้นชัยชนะของผู้เขี้ยวชาญการศึก จึงไม่ลือเลื่องเกริกก้องว่ามีสติปัญญา ไม่มีมิดความดีแห่งความกล้าหาญเพราะฉะนั้น ชัยชนะของผู้เขี้ยวชาญการศึก จึงเป็นสิ่งแน่นอนไม่ผันแปร ทั้งนี้เนื่องเพราะเมื่อรบแล้วก็ต้องชนะ ที่ชนะก็เพราะข้าศึกแพ้แล้วนั่นเองเหตุนี้ ก่อนอื่นได้ผู้เขี้ยวชาญการศึกจึงนอกจากอยู่ในฐานะที่ไม่แพ้แล้วยังต้องไม่พลาดโอกาสที่ข้าศึกจักต้องแพ้ด้วย ด้วยเหตุตั้งนี้กองทัพที่กำไว้ซึ่งชัยชนะจึงรบเมื่อเห็นชัยชนะแล้ว แต่กองทัพที่พ่ายแพ้จะรบเพื่อหาทางชนะ"

เจียวก้านแอบฟังความจนเคลิบเคลิ้มพลันเสียงของขายนั่นก็หยุดลง เจียวก้านจึงแอบมองเข้าไปข้างในเห็นขายนั่นใส่เสื้อคลุมสีน้ำตาลเข้ม นั่งท่องตำราพิชัยสงครามของซุนหวู่อยู่บนโต๊ะ ข้างกายห้อยไว้ด้วยกระบี่ แม้ว่าแสงไฟจะไม่สว่างนักแต่ก็แลเห็นได้ว่าชายผู้นี้ถึงหน้าตาจะไม่สง่างามน่าเกรงขาม หรือมีบุคลิกที่ทรงไว้ด้วยภูมิปัญญา แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นยอดคนที่พิสดารคนหนึ่งของแผ่นดิน เจียวก้านจึงนึกเลื่อมใสศรัทธา

เจียวก้านเห็นขายนั่นหยุดท่องตำรา แล้วรินน้ำชาใส่ออกยกขึ้นดื่มจึงเห็นเป็นโอกาสอันสมควรที่จะเข้าไปหาความรู้จัก จึงเคาะที่ประตูแล้วร้องเรียกว่า ท่านผู้มีปัญญา ข้าพเจ้าขอสนทนาด้วยสักหน่อยหนึ่ง ขายนั่นลุกมาเปิดประตูและเดินออกมาต้อนรับ เห็นบุรุษแปลกหน้ายืนอยู่ข้างนอกจึงคำนับตามธรรมเนียม แล้วถามว่าท่านเป็นใคร มาที่วิหารนี้ในยามวิกาลด้วยกิจธุระสิ่งใดหรือ

เจียวก้านรีบคำนับตอบมิ่งทอง แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าชื่อเจียวก้าน มีความทุกข์สมอยู่ในอก เดินผ่านมาทางวิหารนี้ได้ยินเสียงท่านท่อง ตำรากว้างขวางลึกซึ้งเป็นที่เลื่อมใสในนัก จึงใคร่รู้จักสนทนาด้วยสักหน่อยหนึ่ง บังทองได้ฟังตั้งนั้นจึงเอื้อนเอ่ยคำเชิญเจียวก้านเข้าไปสนทนากันที่ข้างในและยกน้ำชารินให้เจียวก้านดื่ม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

วิพากษ์กระบวนทัพบก (ตอนที่ 268)

จิวอี้สั่งกักบริเวณเจียวก้านนักวิชาการไว้เพียงสาของโจโฉไว้ในบริเวณวัดที่เชิงเขาด้านตะวันตก ซึ่งเป็นที่จัดวางให้บังทองคอยที่อยู่ก่อนแล้ว เจียวก้านได้ยินเสียงท่องตำราพิชัยสงครามของซุนหวู่กว้างขวางลึกซึ้งในการสงครามก็สนใจ และได้เข้าไปสนทนากับบังทอง

เจียวก้านรับจอกน้ำชาดื่มแล้วถามว่า ท่านนี้มีชื่อใด ชายนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าชื่อบังทอง เจียวก้านได้ยินนาม "บังทอง" ก็ตกตะลึง รีบถามขึ้นว่า "ท่านนี้หรือซึ่งเขาเรียกว่าอาจารย์สองซู" บังทองก็รับคำว่าตัวเรานี้แหละ

เจียวก้านตระหนักในบัดนั้นว่าบุรุษพิสดารผู้อยู่เบื้องหน้าตนนั้นหาใช่คนธรรมดาไม่ หากเป็นมหาปราชญ์ที่กิตติศัพท์เล่าลือว่าแจ่ง ฟาจบดิน เขียวชาญการพิชัยสงครามเสมอด้วยสกลลง-ลูกัดเหลี่ยม-ขงเบ้ง จึงมีความยินดียิ่งนัก รีบกล่าวว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าในวันนี้ที่ได้มีโอกาสมาพยานพบยอดคนของแผ่นดินที่เร้นกายยากที่ใครใดจะพานพบได้โดยง่าย

แล้วเจียวก้านจึงถามว่าตัวท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก เหตุไฉนจึงมาเร้นกายอยู่ในวิหารแห่งนี้ เหตุใดจึงไม่เข้าทำราชการด้วยจิวอี้ จะได้แสดงสติปัญญาและมีมือให้ลือชาราษฎรไว้ในแผ่นดิน บังทองจึงว่าตัวเราเป็นผู้รักความสงบและสันโดษ จึงหลีกเร้นกายมาพำนักในวิหารนี้ ไม่ประสงค์จะข้องแวะด้วยการสงคราม อันตัวจิวอี้ นั้นเป็นคนบ้าอำนาจ ทำการสิ่งใดเอาแต่เอาเถอใจ ไม่เคารพ ไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้เป็นบัณฑิต คนชนิดนี้อย่าว่าแต่จะเข้าร่วมทำ การด้วยเลย แม้จะพบปะเสวนาเราก็ไม่ต้องการ

บังทองแสวงถามว่าแล้วตัวท่านเล่าเป็นใคร และมาที่นี่ด้วยประสงค์สิ่งใด เจียวก้านได้ฟังคำบังทองก็สำคัญว่าบังทองไม่พอใจที่จะรับราชการด้วยกั๋งตั้งเพราะรังเกียจความโลโห่ของจิวอี้ จึงเห็นเป็นที่ที่จะชักชวนบังทองให้เข้ารับราชการกับโจโฉ และหากการสำเร็จความ ชอบก็จะมีแก่ตัวเป็นอันมาก ดังนั้นเจียวก้านจึงว่า อันสติปัญญาความสามารถของท่านเกริกก้องลือเลื่องทั้งแผ่นดิน แต่จิวอี้มีตาหามีแวไม่ จึงมิได้ยำเกรงแล้วมาคำนับเชิญท่านเข้ารับราชการด้วยเมืองกั๋งตั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าแผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจล อาณาประชาราษฎรเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าก็เพราะพวกบ้าอำนาจ คิดแข็งข้อตั้งตนเป็นใหญ่แบบจิวอี้ี้แล้ว หากตัวท่านมีใจเมตตาแก่อาณาประชาราษฎรยอมสมควรถวายไปทำราชการอยู่กับอัครมหาเสนาบดีโจโฉ โดยข้าพเจ้าจะขออาสาพาท่านไปพบโจโฉเอง

บังทองจึงว่าตัวเรานี้ได้ร่ำเรียนวิชามาเป็นอันมาก หวังจะได้ใช้สติปัญญาและความรู้รับใช้มวลมหาประชาราษฎรและบ้านเมืองให้เป็นสุขแต่ยังไม่สบช่องโอกาส บัดนี้เมื่อท่านชี้ช่องให้เราไปรับราชการด้วยโจโฉ เราจึงรู้สึกยินดีนัก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี่ว่า บังทองแกล้งตอบเจียวก้านว่า "เราก็คิดอยู่ว่าจะขอออกชอนไปเสียให้พ้นแดนเมืองกั๋งตั้ง แต่ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยชักนำไป บัดนี้ท่านรับธุระแล้ว เราก็มี่มีความยินดี ครั้นจะอยู่เข้าไปเกลือกจิวอี้รู้กิตติศัพท์ก็จะทำอันตรายแก่เราทั้งสอง"

บังทองทำที่ตื่นเต้นยินดี แล้วกล่าวต่อไปว่าถ้าหากท่านเมตตาจะพาข้าพเจ้าไปพบโจโฉแล้ว ก็สมควรที่จะรีบเดินทางแต่ในคืนนี้ เพราะหากรอถึงวันรุ่งขึ้นฟ้าสว่างแล้วก็จะเดินทางลำบากเพราะมีหน่วยลาดตระเวนแน่นหนา นัก เจียวก้านได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย แต่วิตกว่าทหารซึ่งติดตามมาอารักขาสองนายได้ติดตามอย่างใกล้ชิด จะปลื้มตัวหลบหนีไปได้โดยยาก เจียวก้านจึงลุกออกมาซุ่มดูที่ด้านนอก เห็นทหารสองนาย ที่ติดตามมาอารักขาพากันไปนั่งหลับลมหนาวและสัปหงกอยู่ที่วิหาร อีกหลังหนึ่งก็ค่อยคลายใจ คิดว่าอีกไม่นานคงจะหลับสนิท จึงกลับเข้ามาบอกบังทองว่า โชคดีของท่านและข้าพเจ้าที่ทหารซึ่งอารักขาใกล้จะหลับเต็มที่ ฉะนั้นท่านจงเตรียมตัวออกเดินทางพร้อมกับข้าพเจ้าแต่คืนนี้เถิด

บังทองรีบเก็บข้าวของสัมภาระสะพายหลัง แล้วเดินมาที่ประตูกับเจียวก้าน เห็นทหารอารักขาทั้งสองนายพากันหลับไหล จึงค่อยๆ ย่องหนีออกจากวิหารแล้วตรงไปที่ชายทะเลซึ่งเจียวก้านได้สั่งให้คนเรือจอดคอยไว้ตั้งแต่ตอนยามา

เจียวก้านพาบังทองมาลงเรือโดยปราศจากการติดตาม แล้วสั่งการให้พลเรือรบแจวเรือข้ามฟากไปยังกองทัพของโจโฉ ครั้นไปถึงค่ายของโจโฉจึงให้ทหารรักษาการณ์เข้าไปรายงานความให้โจโฉทราบ ครั้นโจโฉทราบความจึงสั่งให้เจียวก้านเข้าไปพบ เจียวก้านให้บังทองคอยอยู่ที่ข้างนอก แล้วเดินเข้าไปในค่ายของโจโฉแต่ผู้เดียว รายงานความซึ่งได้พบปะสนทนากับจิวอี้แล้วถูกจิวอี้สั่งกบฏบริเวณจนได้พบกับบังทอง แล้วพาบังทองหนีข้ามอ่าวกลับมาให้โจโฉทราบทุกประการ

โจโฉรู้กิตติศัพท์ของบังทองว่ามีสติปัญญาหลักแหลมเสมอด้วย ขงเบ้ง แม้วางยังไม่เคยพบปะกับบังทองแต่กลับอายสติปัญญาความ คิดที่ได้เผชิญกับขงเบ้งนั้น โจโฉซึ่งแก่ใจดี จึงใคร่ได้บังทองมาใช้ในราชการ ดังนั้น

พอได้ยินนาม "สองชู-บังทอง" โจโฉก็ลืมเรื่องราว ที่ได้มอบหมายให้เจียวกานข้ามอ่าวไปแดนกังตั๋งเสียสิ้น รีบถามเจียว กานว่าบัดนี้บังทองอยู่ที่ไหน เจียวกานเห็นท่าทีของโจโฉว่าตื่นเต้นยินดีก็ดีใจ เพราะโทษภัยที่ อาสาไปทำการไม่สำเร็จ นอกจากจะไม่ถูกตำหนิตืดเย็นเอาผิดแล้ว ยังเห็นช่องโหว่ได้ความชอบจากการเชิญบัง ทองมาพบโจโฉ ดังนั้นจึงคำนับโจโฉอย่างนอบน้อมแล้วว่า ข้าพเจ้าได้เชิญบังทองมาพร้อมกับข้าพเจ้า และ บัดนี้ยืนคอยอยู่ที่นอกประตูค่าย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มองเจียวกานเป็นที่ตำหนิว่า มหาบัณฑิตผู้มีสติปัญญาเลื่องลือระดับบังทองนี้ ไม่ควรที่จะ ให้อินตากลมหวนรอรออยู่นอกค่าย ไยไม่เข้ามาพบเสียพร้อมกัน แต่ก็มีรู้ที่จะตำหนิเจียวกานไปทำไมกัน โจโฉ ได้รับก้าวเท้าออกจากค่ายไปที่ประตูไปต้อนรับบังทองที่ด้านนอกด้วยตนเอง

พอออกพ้นประตูค่ายโจโฉเห็นบังทองยืนเป็นสง่าอยู่กริบตรงเข้า ไปคำนับ แล้วว่าเจียวกานไม่รู้ประสา ปล่อยให้ ท่านอินตากลมหวนรออยู่นอกค่าย ข้าพเจ้าขอภัยด้วยเถิด ว่าแล้วจึงเชิญบังทองเข้าไปสนทนากันในค่าย บังทองรีบคำนับตอบโจโฉแล้วกล่าวว่า อย่าได้ตำหนิเจียวกานเลย เพราะข้าพเจ้าเป็นเพียงชาวบ้านนอก ไม่ สมควรที่จะลุกลี้ลกลนเข้าไปโดยที่ยังไม่ได้รับอนุญาตก่อน

โจโฉได้ฟังคำบังทองเห็นอ่อนน้อมถ่อมตนนักก็มิกล้าจับถ้อยถนอมเพิ่มขึ้น ครั้นเข้าไปในค่ายแล้วจึงเชิญให้ บังทองนั่งในที่เสมอกัน แล้วปรารภขึ้นก่อนว่า "อายุจิวก็อ่อนอยู่ แต่น้ำใจองอาจกำเริบ ยกตัวว่ามีสติปัญญา แต่ผู้เดียว มิได้เอาความคิดที่ปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเลย บัดนี้ตัวท่านมาถึงข้าพเจ้าแล้วจงเอ็นดูด้วย การสิ่งใด ซึ่ง ข้าพเจ้าทำนี้ถ้าไม่ควรก็ช่วยตักเตือนสั่งสอน"

บังทองได้ฟังคำโจโฉที่มีความศรัทธานับถือตัวโดยสุจริตและให้ความยกย่องอย่างสูงก็นิกนิยในความเป็น ผู้นำของโจโฉ แต่ภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ว่าวนามันสำคัญกว่า เพราะเป็นการศึกที่มีผลโดยตรงต่อการ กอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น ซึ่งบังทองถือว่าตัวเป็นข้าแผ่นดิน จำต้องหาทางคิดอ่านกำจัดหรือลดทอนอำนาจ ของโจโฉให้จงได้ ดังนั้นคุณค่าที่โจโฉมอบให้แก่มังทองจึงไม่อาจทำให้จิตใจของมังทองหวั่นไหวคลอน แคลนไปในอำนาจวาสนาที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้า ยังคงยึดมั่นในความกตัญญูภักดีต่อแผ่นดินดั้งเดิม

บังทองจึงกล่าวตอบว่า "ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์คนทั้งปวงลือชา ปรากฏอยู่ว่ามหาอุปราชมีสติปัญญาชานาญ ในการสงคราม มาตราว่าจะตั้งกระบวนทัพเล่าก็ต้องในตำราพิชัยสงคราม ข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ยังมีได้เห็นประจักษ์ เหมือนคำเลื่องลือก่อน แม้ได้ดูแล้วจึงจะว่าผิดแลชอบได้" โจโฉได้ฟังคำบังทองชอบด้วยเหตุและผลก็มีความ ยินดี จึงสั่งทหารให้ผูกม้าสองตัวโจโฉขี่ตัวหนึ่ง ให้มังทองขี่ตัวหนึ่ง ชีไปบนเนิน เขาตรวจตราดูกองทัพบก ก่อน

ครั้นขึ้นไปถึงเนินเขาลมหนาวพัดโฉบวามมา โจโฉเอามือชี้ไปที่ค่ายบอกที่ตั้งรายเรียงเป็นทางยาวถึงสามพัน เส้น แล้วถามว่าการตั้งค่าย ของกองทัพบอกทั้งนี้ท่านมีความเห็นเป็นประการใด บังทองจึงแสวงกล่าวสรรเสริญ ว่า "ซึ่งมหาอุปราชตั้งค่ายนี้เป็นชั้นเชิงแอบพุ่มไม้ เอาเนินเขาเป็นที่พึ่งทุกค่าย แล้วก็มิประดูเข้าออก ตลอดถึง กันเป็นที่หนีที่ไล่ อันขบวนทัพซึ่งตั้งค่ายนี้มันคงยิ่งกว่าครั้งขุนบั้นตั้งขบวนทัพอันหาผู้เสมอมิได้ ถึงมาตรา ว่า ขุนบั้นจะกลับมีชีวิตมาทำการสงครามด้วยท่านครั้งนี้ก็ไม่ชนะท่าน"

ในสามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานาความต่างออกไปว่า "การตั้งค่ายพิงเขาอาศัยดงไม้ ทั้งหน้าและหลังต่าง ดูแลกันได้ เข้าออกมีประตู จะบุกหรือถอยเป็นเส้นทางคดเคี้ยว แม้นท่านขุนหู่มาเกิด ใหม่หรือเหยียงจูกลับ ขาดมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ถึงจะเก่งกาจเพียงใด ก็ได้เพียงเท่านี้"

ความจริงขุนหู่กับขุนปิ่นเป็นนักพิชัยสงครามในคนละยุค โดย ขุนหู่ นั้นเป็นคนก่อนยุคเลียดก๊ก และเป็นผู้ แต่งตำราพิชัยสงครามของขุนหู่อันลือชื่อตั้งแต่อดีตจวบปัจจุบัน ส่วนขุนปิ่นนั้นเป็นคนในยุคเลียดก๊ก ว่ากันว่า เป็นหลานปู่ของขุนหู่ และเป็นผู้ได้รับสืบทอดตำราพิชัยสงครามของขุนหู่ เป็นแต่ว่าในยุคต้นรัตนโกสินทร์ ซึ่งกำลังแปลหนังสือสามก๊กจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยนั้น ยังมีความเข้าใจที่สับสนว่าขุนหู่และขุนปิ่นเป็น คนคนเดียวกัน

เพราะในยุคนั้นการค้นคว้าและการแปลทั้งฝ่ายจีนและฝ่ายไทยยังไม่สอดคล้องต้องกัน แต่บัดนี้เป็นที่ยุติแล้วว่า ขุนหู่และขุนปิ่นเป็นคนละคนและเป็นคนละยุค แต่กระนั้นทั้งขุนหู่และขุนปิ่นต่างก็นับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญการ พิชัยสงครามชั้นยอดเยี่ยมแห่งยุคสมัย หากจะถือเป็นการแปลโดยอรรถก็ถือได้ว่าความหมายไม่ได้ผิดเพี้ยน แต่ถ้าจะให้ถูกต้องก็น่าจะเป็นขุนหู่ซึ่งเป็นนักพิชัยสงครามในยุคนั้น ส่วนเหยียงจุนั้นเป็นนักพิชัยสงครามใน ยุคเลียดก๊ก เหตุนี้ความในสามก๊กฉบับสมบูรณจึงถูกต้องและตรงกับฉบับภาษาจีน

บังทองนับเป็นนักจิตวิทยาการสงครามชั้นเลิศ เพราะเพียงทอดสายตาดูลักษณะการตั้งค่ายของกระบวนทัพบกที่ทอดยาวถึงสามพัน เส้น วกอ้อมไปอิงเนินเขา ด้านหน้าเป็นทะเล ด้านหลังอิงเนินเขาอยู่ทุกค่าย ก็ประจักษ์ว่าเป็นกระบวนที่ตั้งกองทัพที่ครบถ้วนบริบูรณ์ ตามหลักแห่งคัมภีร์พิชัยสงคราม ซึ่งโจโฉมีความภาคภูมิใจลึกๆ เป็น นักหนา บังทองจึงกล่าวคำสรรเสริญโจโฉเข้าเป้ากลางใจของโจโฉผู้มืดใจโจโฉให้พอใจได้ด้วยคำสรรเสริญที่ต้องด้วยหลักการแห่งพิชัยสงครามนั้น

ตามคัมภีร์พิชัยสงครามของซุนหวู่ ได้กล่าวถึงการตั้งทัพบกใน พื้นภูมิลักษณะนี้ว่า "ถ้าเดินทัพข้ามภูเขา จักต้องเดินตามหุบห้วยละหอน ถ้าอยู่ในคมนาคนมสะดวก ต้องตั้งทัพในที่สูง ถ้าข้าศึกตั้งอยู่ในที่สูงชัน ก็อย่าได้พยายามตีฝ่าขึ้นไป นี่คือการคุมทัพในที่ดอยแล ถ้าเดินทัพข้ามแม่น้ำ ต้องรีบเร่งให้ห่างสายน้ำนั้นทันที ถ้าฝ่ายข้าศึกข้ามน้ำมา ก็อย่าได้เข้าปะทะกันกลางน้ำ ต้องรอให้อยู่ในสะเทินน้ำสะเทินบก จึงโหมกำลังตีโดยฉับพลัน การยุทธ์นั้นอย่าได้เรียงคายนตามฝั่งแม่น้ำคอยรับทัพศึก พึงตั้งทัพลงบนที่สูงซึ่งมีการคมนาคนมสะดวก และครรรุกล้ำก็อย่าได้อยู่ในตำแหน่งที่ทวนน้ำ นี่คือการคุมทัพในลำนน้ำแลถ้าเดินทัพในที่ลุ่มซึ่งเป็นเนื้อดินเค็ม ต้องเร่งรัดข้ามไปโดยพลัน ถ้าเกิดปะทะกับทัพข้าศึกในที่เช่นนี้ต้องหันหลังเข้าอิงป่าและทอดค่ายซึ่งมีพีชน้ำจืดอยู่ นี่คือการคุมทัพในที่ลุ่มแลถ้าอยู่ในที่ราบต้องเลือกชัยภูมิที่อำนวยความได้เปรียบ คือปักขวาวอิงเนินสูงเบื้องหน้าเป็นแดนตาย เช่น ห้วยน้ำ หรือหน้าผา ซึ่งข้าศึกยกเข้าตีได้ยาก เบื้องหลังเป็นแดนเป็นเพราะการคมนาคนมสะดวก นี่คือการคุมทัพในที่ราบแล"

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เบิกบานยินดียิ่งนัก และนึกนับถือสติปัญญาของบังทองเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก เพราะเพียงมองปราดเดียวก็สามารถวิจารณ์การตั้งทัพได้กระจ่างแจ้ง จึงรีบกล่าวถ่อมตัวว่า "ท่านอวยยกย่องข้าพเจ้าเลย แม้ผิดพลั้งสิ่งใดท่านจงช่วยสั่งสอน ข้าพเจ้าจะขอเอาสติปัญญาท่านสืบไป"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนพสุธาถอยน้ำ (ตอนที่ 269)

โจโฉได้ยินคิดดีศัพท์บังทองมาแต่ก่อนว่ามีสติปัญญาล้ำลึกเสมอด้วยจุดเหลี่ยม-ขงเบ้ง ก็มีความเชื่อถืออย่างสูง ครั้นเชิญบังทองไปตรวจการตั้งกระบวนทัพของกองทัพบกแล้วได้รับคำชม ว่าการจัดกระบวนทัพถูกต้องมีอาณาภาพเสมอด้วยซุนหวู่ปรมาจารย์ทางพิชัยสงครามในประวัติศาสตร์ก็มีความยินดียิ่งนักจนหัวใจพองโต หาได้รู้ไม่ว่านี่คือการละเมียดกฎแห่งความเชื่อที่มีให้เชื่อโดยฟังคำเล่า โดยฟังข่าวลือ โดยถือตำรา โดยเดาเอาเอง โดยเห็นว่าเป็นคน ที่น่าเชื่อถือ หรือโดยที่เป็นครูของตัวเอง หากต้องพิจารณาการทั้งปวงด้วยสติปัญญาตัวให้รอบคอบถูกต้องถ่องแท้ ก็เพราะละเมียดกฎแห่งความเชื่อแห่งกาลามสูตรดังนี้ จึงเปิดช่องว่างทางความคิดให้แก่มังทองในอันที่จะวางกลยุทธ์ตามที่รับแผนการมาจากจิวยี้ได้โดยสะดวกตาย

ครั้นวิพากษ์การจัดกระบวนทัพของกองทัพบกจนเป็นที่ชื่นชมของโจโฉแล้ว โจโฉจึงเชิญบังทองเข้ามาไปตรวจกระบวนที่ตั้งค่ายน้ำของกองทัพเรือตั้งแต่แนวทิศตะวันตกไปจนสุดแนวทิศตะวันออก แล้วโจโฉจึงถามว่าข้าพเจ้าจัดตั้งกระบวนกองทัพเรือดังนี้ ท่านมีความเห็นเป็นประการใด

บังทองจึงว่า ท่านจัดตั้งกระบวนกองทัพเรือแน่นหนามีอาณาภาพยิ่งนัก ทางด้านทิศใต้ข้างทะเลนั้นเป็นค่ายน้ำแข็งแรง มีประตูเข้า-ออกถึงยี่สิบสี่ประตู มีเรือรบขนาดใหญ่รายเรียงดุดังกำแพงเมือง ส่วนทางด้านในมีเรือรบเรือเล็ก และเรือเร็ว จอดทอดสมอรายเรียง อยู่เป็นอันมาก ทั้งมีช่องทางแล่นเข้า-ออก และไปมาหนุนช่วยอย่างเป็นระเบียบ ว่าแล้วบังทองก็ทรงหน้าขึ้น

มองฟ้าแล้วหัวเราะว่า ท่านอัศวินหาเสนาบดีตั้งกองทัพเป็นกระบวนทัพบกทัพเรือดังนี้ สมกับกิตติศัพท์ที่เลื่องลือทั่วทั้งแผ่นดินว่ามีสติปัญญาความสามารถในการสงครามไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย แล้วบังทองจึงชี้มือไปทางค่ายของจิวยี้ด้านทิศใต้แล้วว่า จิวยี้เด็กไม่สิ้นกลั่นน่านม คราวนี้ถึงจะมีปีกบิน ก็คงไม่พ้นเงื้อมมือของท่านอัศวินหาเสนาบดีไปได้ วันตายได้กำหนดไว้แน่แท้แล้วอย่าได้สงสัยเลย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนีว้บังทองหัวเราะแล้วแก้งว่า "อันมหาอุปราชจัดแจงตั้งขบวนทัพบก ทัพเรือนี้ถูกถวนนัก สมกับคนทั้งปวงเลื่องลือ อันจิวยี้ครั้งนี้เห็นจะตายอยู่ในเงื้อมมือมหาอุปราชเป็นมั่นคง"

โจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ความศรัทธาเลื่อมใสนิยมในตัวบั้งทองก็เพิ่มพูนขึ้นเป็นอันมาก เพราะได้แลเห็นประจักษ์ชัดว่าบั้งทองผู้นี้ไม่เพียงแต่จะมีสติปัญญาในการสงครามสมกับค่าเล่าลือเท่านั้น แต่ถ้อยร่อยวาจาในการวิพากษ์กระบวนศึกช่างคมเฉียบดลปลายคมแห่งกระบี่วิเศษ ต้องด้วยน้ำใจโจโจยิ่งนัก

โจโจจึงเชิญบั้งทองเข้าไปนั่งสนทนาภายในค่าย สั่งทหารให้แต่งโตะเสียงบั้งทองแล้วชักใช้ไล่เสียงปัญหาในคัมภีร์พิชัยสงครามในประการต่างๆ บั้งทองก็อธิบายโดยแจ่มแจ้งทุกประเด็นทุกประการ โจโจชักใช้ไล่เสียงข้อสงสัยความในคัมภีร์พิชัยสงครามและบั้งทองได้ไขปริศนาแจ่มแจ้งแล้ว จึงลุกขึ้นคำนับบั้งทองแล้วว่า ภูมิปัญญาของท่านลึกล้ำกว้างขวางเสมอด้วยพระมหาสมุทรและห้วงนภากาศ ข้าพเจ้าเลื่อมใสนัก จงเอ็นดูช่วยแนะนำสั่งสอนข้าพเจ้าสืบไปด้วยเถิด

บั้งทองได้ฟังก็หัวเราะแล้วกล่าวว่าบัดนี้ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ ท่านอัศวมหาเสนาบดีปรารถนาอยู่มิใช่หรือ โจโจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะขานรับกับการหัวเราะของบั้งทอง บั้งทองยกจอกสุราขึ้นดื่มแล้ววางจอกสุราลงกับโต๊ะดีหน้าเครื่องขรมถามโจโจว่า "ท่านยกมาครั้งนี้มีหมอสสำหรับทัพมาหรือไม่" โจโจได้ฟังก็สงสัยจึงถามว่า ข้าพเจ้ายกทัพมาเพื่อทำสงครามมิใช่ เพื่อการรักษาพยาบาล ไฉนจึงต้องจัดหมอสสำหรับกองทัพด้วยเล่า

ถ้อยคำที่โจโจและบั้งทองโต้ตอบกันเช่นนี้ทำให้แลเห็นว่าการศึกในสมัยโบราณในยุคสามก๊กนั้นไม่มีทหารหน่วยเสนารักษ หากจะมีก็เป็นเพียงหมอธรรมดาที่ติดตามมาในกองทัพ ใครป่วยเจ็บก็รักษากันตามมีตามเกิด หากป่วยหนักก็ต้องตาย ดังเช่นการตายของ กุยยกยอดกุนซื่อของโจโจ เพราะเหตุที่สภาพการณ์เป็นดังนี้บั้งทองจึงตั้งคำถามเช่นนั้นได้ และทำให้โจโจสงสัยจนต้องถามกลับบั้งทองไปเช่นนั้นด้วย

บั้งทองได้ยินคำถามดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าคาดวาทของของท่านยกมาครั้งนี้ ทหารของท่านจะป่วยไข้เป็นอันมากเพราะว่าทหารท่านเป็นชาวดอน ไม่เคยชินต่อสภาวะอากาศทางภาคใต้ ย่อมมีอาการผัด สาดแฉง อาเจียน ท้องร่วง และป่วยไข้ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเป็นห่วง และได้ถามถึงเรื่องหมอสประจำกองทัพ

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านคาดการณ์ได้แม่นยำราวกับเทพยดา เข้าดลใจ เพราะบัดนี้ในกองทัพมีทหารป่วยไข้เป็นอันมากเนื่อง จากผัดอากาศประการหนึ่ง และเมาคืนลมเกิดการอาเจียน ท้องเสีย ซึ่งข้าพเจ้าเองก็วิตกอยู่ เพราะหมอสที่มีมาในกองทัพก็น้อยตัวนัก ไม่พอเพียงแก่การรักษาพยาบาล ทหารจำนวนมากจึงเสียชีวิตไป เพราะความป่วยเจ็บดังนี้

บั้งทองเห็นการเป็นไปสมคะเน จึงว่า "การทัพบก ทัพเรือ ซึ่งท่านจัดแจงนี้ก็ตั้งอยู่แล้ว แต่ทัพเรือนั้นข้าพเจ้าคิดเสียตายการสิ่งหนึ่ง ท่านยังมีได้ทำด้วย" บั้งทองกล่าวแล้วก็ยังคำไว้ ยกสุราขึ้นดื่มเป็นที่ให้โจโจกล่าลึกเข้ามาในเขตกลที่กำหนดไว้

โจโจไม่รู้กลบั้งทองก็ถามว่ายังมีสิ่งใดที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ทำกระนั้นหรือ บั้งทองทำเป็นหยิบสุราขึ้นดื่ม และทำที่เป็นใช้ความคิด โจโจจึง คะยั้นคะยอถามอีกสองสามครั้ง บั้งทองเห็นโจโจเร่งเร้าดังนั้นจึงกล่าวว่า "ความคิดข้าพเจ้าที่เห็น ยังขาดอยู่นั้นคือทหารเรือรบของท่านเป็นชาวป่าชาวดอนไม่สันหัดการทะเล อันการในทะเลนั้นประกอบด้วยคลื่นลมเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงก็จะเมาคืนระส่ำระสายไป เพราะเรือรบนั้นโคลงเคลง การรบพุ่งก็จะไม่ทันที่ แม้เอาเรือรบใหญ่หน่อยทั้งปวงผูกขนานเป็นแพเข้า กองละสี่สิบห้าสิบลำ จึงเอาสายยุดติดหน้าเรือทุกลำ แล้วเอาสายโซ่ร้อย ให้ชิดเข้าไว้เป็นกองๆ แล้วเอากระดานปูปากเรือให้ตลอดถึงกันทุกลำ ตรึงตะปูให้แน่นแน่นเหมือนแผ่นดิน จึงให้ตั้งค่ายขึ้นไว้สำหรับจะได้ป้องกัน เมื่อเรือรบทั้งปวงแน่นอยู่แล้วทหารของเราก็จะไม่เมาคืน ทั้งม้าแลคนก็เดินตลอด จะได้รบพุ่งถึงกันถนัด"

โจโจได้ฟังคำบั้งทองแล้วคิดใคร่ครวญตามคำพูดของบั้งทองไปโดยลำดับ สิ้นคำบั้งทองโจโจก็เห็นสมจริงตามความคิดของบั้งทองนั้น ข้อวิตกในใจด้วยทหารชาวดอนเมาคืนและทำการรบทางเรือไม่ถนัดก็สว่างไสวขึ้นในบัดนั้น เล็งเห็นว่านี่แล้วคือแผนการอันล้ำเลิศที่จะทำให้กองเรือทั้งปวงหนาแน่นดั่งแผ่นดินพสุธาลอยอยู่ในทะเล ทำให้จุดต่อของทหารชาวดอนได้รับการแก้ไข สามารถทำการรบพุ่งได้ถนัดเสมอด้วยยืนอยู่บนแผ่นดิน โจโจมีความยินดียิ่งนัก ลุกขึ้นคำนับบั้งทอง กล่าวขอบคุณแล้วว่า "อันความคิดของท่านดั่งนี้ ครั้งนี้จะได้เมืองกึ่งตั้งเพราะท่านบอกเล่ห์กลให้"

ว่าแล้วโจโจจึงสั่งทหารรักษาการณ์ให้ไปเรียกตัวอิกิมและมอกาย สองแม่ทัพเรือเข้ามาพบในค่ายแต่เพลานั้น ครั้นสองแม่ทัพเรือเข้ามาแล้ว โจโจจึงสั่งให้สองแม่ทัพเรือรีบจัดแจงให้ทหารช่างสร้างห้วงเหล็กและตะปูตลอดจนสายยุดสำหรับผูกเชื่อมเรือหัวท้ายให้แล้วเสร็จในเร็ววัน โดยให้แรงงานทั้งวันทั้งคืน เสร็จแล้วให้เอาห้วงเหล็กและสายยุดร้อยหัวเรือเข้าเป็นกองๆ กองละสี่สิบลำบ้าง ห้าสิบลำบ้าง ตรึงร้อยหัวเรือแล้วให้ตรึง

ร้อยท่ายเรือในแต่ละกองให้แน่นอนแล้วใช้ไม้กระดานปาดเรือตลอดถึงกันทั้งกองตามแผนการของบังทองทุกประการ เว้นไว้ก็แต่เฉพาะเรือเร็วสำหรับใช้เดินสารไปมา และสำหรับการลาดตระเวนเพียงสองสามร้อยลำเท่านั้นที่ได้ผูกโยง เข้าเป็นกองเหมือนกับเรือรบอื่น อิกิมและมอกายรับคำสั่งโจโฉแล้วรีบค้ำบลาออกไปจัดแจงตามคำสั่งนั้นทุกประการ

บรรดาทหารชาวดอนทั้งปวงเห็นเรือรบตรงกันหนาแน่นดุจดั่งแผ่นพสุธาลอยอยู่ในน้ำมิได้โคลงเคลงเพราะลมแลคลื่น จะเคลื่อนย้ายกำลังไปมาหรือจะซ่อมรบประการใดก็มิได้เมาคลื่นอีกต่อไป จึงมีความยินดีปรีดากันทั่วทั้งกองทัพ บังทองเห็นการเป็นไปดังประสงค์แล้ว จึงแสร้งกล่าวกับโจโฉว่าในกองทัพจิวยี้เวลานี้ระส่ำระสายเป็นอันมาก ด้วยทหารใหญ่น้อย ทั้งปวงต่างมีความอึดอัดและน้อยใจจิวยี้ที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ข่มเหง เหล่าทหารตามอำเภอใจ ตัวข้าพเจ้ามีความรู้สึกคุ้นเคยกับทหารในกองทัพจิวยี้เป็นอันมาก จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมให้ทหารเหล่านั้นเอาใจออกหากจากจิวยี้มาสวามิภักดิ์ต่อท่าน

จิวยี้สิ้นความคิดลงแล้ว ท่านก็จะจับจิวยี้ได้เป็นมั่นคง โจโฉได้ฟังความตรงกันกับที่ไส้ศึกได้รายงานมาตั้งนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก ประมอหัวเราะแล้วว่าจิวยี้ครั้งนี้คงไม่พินมือข้าพเจ้าเป็นแน่แท้ บังทองเห็นโจโฉโน้มเอียงฝักใฝ่แต่ข้างซี่ยชนะโดยมิระวังตนจึงกระหน่ำเข้าให้โจโฉตั้งอยู่ในความประมาทต่อไปว่า "แม้ได้จิวยี้แล้ว อันเล่าปี่ ขงเบ้ง ก็เหมือนอยู่ในกำมือท่าน"

โจโฉฟังคำบังทองแล้วคิดตามก็เห็นสมจริง จึงมีน้ำใจยินดียิ่งนัก รีบกล่าวว่าผลงานความคิดของท่านครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เมื่อได้ซี่ยชนะจิวยี้ เล่าปี่ ขงเบ้ง กลับเมืองหลวงแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าจะได้กราบ บังคมทูลให้พระเจ้าเทียนเต้ปูนบำเหน็จท่าน แต่งตั้งเป็นเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ บังทองเห็นโจโฉมั่นใจในซี่ยชนะหนักแน่นตั้งนั้น จึงกระหน่ำ ซัดตรงมิให้ลังเลอีกต่อไปว่า ข้าพเจ้าทำการทั้งนี้จะได้เห็นแก่ยศศักดิ์อีกครุณประการใดนั้นมิได้เลย เป็นแต่เพราะน้ำใจเอื้ออาทรต่ออาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง มิให้ต้องตกอยู่ในอำนาจอธรรมของจิวยี้จะได้มีความสุขสืบไป

แล้วบังทองจึงทำทีดีสีหน้าสลดลง โจโฉเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจจึงถามว่า ท่านมีความในใจประการใดเป็นกังวลหรือ บังทองเห็นดังนั้นจึงตรงซัดความคิดของโจโฉให้แน่นอนหาอยู่ในความประมาทต่อไปอีกว่าข้าพเจ้ามีญาติพี่น้องอยู่ในแดนเมืองกังตั๋งนี้เป็นอันมาก หากท่านได้เมืองกังตั๋งแล้วเกรงว่าญาติพี่น้องทั้งปวงจะถูกเหล่าทหารหลวงผลาญชีวิต หรือคุมขังลงโทษเป็นเชลยศึก เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงวิตกอยู่

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าเรื่องเพียงเท่านี้ท่านจะปรารภไปใย อันตัวข้าพเจ้าทำการสงครามแห่งหนตำบลใด ก็มิได้คิดข่มเหงรังแกอาณาประชาราษฎร์ให้ได้รับความเดือดร้อน มุ่งแต่จะท่านบำรุงให้มีความสุขเสียอีก ที่ต้องประหารหรือกักขังเป็นเชลยบ้างก็เฉพาะแต่ผู้ที่ประปักษ์ และเป็นอันตรายต่อแผ่นดิน ไม่อาจละไว้ได้เท่านั้น ซึ่งเป็นวิสัยของการสงคราม อันญาติพี่น้องของท่านนั้นอย่าได้ห่วงใยเลย ข้าพเจ้าจะทำหนังสือสำคัญไว้ให้หากพบพานทหารหลวงก็ให้แสดงหนังสือนี้ ก็จะไม่อันตราย

โจโฉคิดถึงแต่การด้านซี่ยชนะไปจนถึงขั้นจัดการกับเชลยศึกจึงตั้งอยู่ในความประมาท มิได้ระแวงระวังถึงกลอุบาย "พสุธาลอยน้ำ" ของบังทอง ว่าแล้วโจโจจึงสั่งทหารให้ทำหนังสือรับรองเป็น หลายฉบับว่าหากทหารหลวงผู้ใดพบพานหนังสือนี้แล้ว ห้ามมิให้ข่มเหงรังแกหรือเอาผิดคิดร้ายในประการต่างๆ โดยเด็ดขาด มิฉะนั้นจะลงโทษถึงประหารชีวิต แล้วมอบหนังสือนั้นทั้งหมดให้แก่บังทอง เพื่อมอบให้แก่ญาติพี่น้องคือไว้คุ้มกันตัว จากนั้นโจโจจึงว่าท่านจงรีบเดินทางกลับไปเกลี้ยกล่อมทหารในกองทัพจิวยี้ตามแผนการความคิดของท่านเถิด การศึกเสร็จแล้วข้าพเจ้าจะรับตัวท่านมาร่วมฉลองชัยในภายหลัง แล้วเดินทางกลับเมืองหลวงพร้อมกัน บังทองได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วให้ท่านรีบคิดอ่านจัดแจงกองทัพยกไปรบกับจิวยี้ อย่าให้ทันจิวยียกมาทำอันตรายแก่ท่าน โจโฉก็รับคำบังทอง

บังทองรับหนังสือแล้วกล่าวขอบคุณและค้ำบลาโจโจ เดินไปที่ท่าเรือเพื่อจะลงเรือกลับไปยังแดนกังตั๋ง ในขณะที่บังทองเดินมาถึงท่าเรือ พลันรู้สึกว่ามีคนยุตชายเสื้อไว้ พร้อมกับส่งเสียงพูดแต่เบาๆ ว่า "ตัวท่านนี้องอาจนัก กล่าวเพลงนั้นจะเผาทหารโจโจไม่สิ้นหรือ จึงแกลังคิดอ่านเป็นกลอุบายมาลวงโจโจให้ผูกเรือรบเข้าไว้ฉะนี้ หวังจะให้เผาทหารแลเรือรบเสียให้สิ้นทีเดียวหรือ ซึ่งความคิดท่านนี้จะลวงได้ก็แต่โจโจ อันตัวเรารู้เท่าอยู่"

บังทองรู้สึกตัวและได้ยินความดังนั้นก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว เหลียวกลับมามองเห็นชายหนึ่งแต่งตัวแบบนักพรต สวมหมวกไม้ไผ่ ยืนยิ้ม เป็นนัยอยู่ เห็นเป็นต้นฮก-ซี้ซี้ เพื่อนเก่าก็ค่อยคลายใจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**สุรสาฬพอง (ตอนที่ 270)**

บังทองตกใจเสียดังสุดตัวเพราะน้ำเสียงที่ดังขึ้นทางข้างหลังเพียงไม่กี่คำนั้นไม่เพียงแต่จะเปิดโปงแผนการที่บังทองลวงโจโฉจนหมดจดเท่านั้น ยังเปิดโปงแผนการและอุบายของจิวยี้ตั้งแต่การโอบอุ้มกายแล้วให้ंगाเด็กมาเป็นผู้ไล่ตีกจนกระทั่งแจ่งแจ่ง แต่ครั้นเหลียวมาดูเห็นเป็นซีซีสหายเก่าก็ค่อยคลายใจ

บังทองเหลียวมอกรอบกายอีกครั้งหนึ่ง เห็นปลอดภัยแล้วจึงกล่าวกับซีซีอย่างเปิดเผยว่าท่านอย่าได้แพร่พรายแผนการทั้งนี้ให้ผู้ใดล่วงรู้เป็นอันขาด หากไม่แล้วราษฎรในดินแดนภาคใต้ทั้งแปดสิบสองหัวเมืองจะพากันตายเพราะตัวท่านสิ้น ซีซีหัวเราะแล้วว่าท่านกล่าวคำดั่งนี้เอาแต่ได้ ตัวท่านหวังใยอาทร ชีวิตราษฎรแปดสิบสองหัวเมือง แล้วชีวิตทหารหลวงแปดสิบสามหมื่น เล่าไฉนท่านไม่คำนึงบ้าง

บังทองจึงว่าข้าพเจ้าทำการทั้งนี้มิใช่การของข้าพเจ้าที่หวังหาอาทรราษฎร หรือเพราะการของจิวยี้เท่านั้น ยังเป็นการของเล่าปี่นายเก่าของท่านด้วย ดั่งนี้แล้วท่านยังจะคิดทำลายแผนการของข้าพเจ้าหรือ ซีซีมีสีหน้าสลดลงในบัดดลแล้วกล่าวว่าท่านอย่าถือสาความอันข้าพเจ้าได้พูดจาเสียยกท่านต่อไปเลย ตลอดเวลาที่ผ่านไปมาทุกคำ ข้าพเจ้ายังคงคิดถึงคุณของเล่าปี่มิได้ขาด ที่อยู่ด้วยโจโฉทุกวันนี้ด้วยความจำใจและยังคิดแค้นเคืองอยู่มิวายที่โจโฉลวงมารดาข้าพเจ้า ไปเป็นตัวประกันในเมืองหลวงจนต้องถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าได้สาบานไว้แก่เล่าปี่ว่าตลอดชีวิตนี้จะไม่ยอมคิดอ่านวางแผนการอุบายใดๆ แก่โจโฉเป็นอันขาดไหนเลยจะไปเปิดโปงแผนการของท่านให้โจโฉรู้ ท่านจงวางใจเถิด

ซีซีกล่าวลับไปว่า แผนการอุบายของท่านครั้งนี้โหดเหี้ยมอำมหิตนัก ชีวิตทหารของโจโฉแปดสิบสามหมื่นจะตกเป็นเครื่องสังเวยแผนการครั้งนี้จนหมดสิ้น ตัวข้าพเจ้าติดตามมาในกองทัพ เมื่อกองทัพพินาศยับเยินดั่งนี้ชีวิตข้าพเจ้าคงวินาศตาม ดั่งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอันใดบังทองได้ฟังดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวท่านก็มีสติปัญญาเป็นอันมาก การเพียงเท่านั้นหรือที่ต้องฟังความคิดข้าพเจ้าเอาตัวรอด หรือว่าเรื่องเกิดกับตัวจึงมีดมัวดูผลุ่นข้านั้นดาซีซีจึงว่าคงเป็นจริงดั่งคำท่าน ขอให้วานท่านช่วยบอกแผนการ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย

บังทองเห็นดั่งนั้นก็ขัดมิได้ เอียงหน้าเข้าไปกระซิบที่ข้างหูของซีซี อยู่ครู่หนึ่ง ซีซีก็ผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วย จากนั้นทั้งสองสหายจึงค้ำบลาซึ่งกันและกัน แล้วบังทองจึงลงเรือแล่นกลับสู่แดนกังต้ง ส่วนซีซีก็กลับไปที่ค่ายพักแล้วให้ทหารคนสนิทไปปล่อยข่าวลือตามคำแนะนำของบังทองทุกประการ

รุ่งขึ้นภายในกองทัพของโจโฉก็เกิดข่าวลือแพร่หลายทั่วไปว่า บัดนี้ม้าแท่งและห็นชวยแห่งแคว้นเสเหลียงกำลังเตรียมกองทัพจะยกเข้า ตีเมืองสุโต บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงได้ทราบข่าวก็เป็น ห่วงครอบครวัจึงพากันเข้าไปรายงานให้โจโฉทราบ ในตอนแรกโจโฉ สำคัญว่าเป็นเพียงข่าวลือแต่พอหลายคนย้าหลายคำยืนยันโจโฉก็เชื่อว่า ข่าวลือนั้นเป็นความจริงจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนาย กองทั้งปวงปรารภว่าเรา ยกกองทัพลงใต้ในครั้งนี้ระยะทางไกลจากเมืองหลวง ห่วงอยู่ว่าม้าแท่งและห็นชวยจากแคว้นเสเหลียงจะก่อการกบฏแล้วยกไปรุกรานเมืองหลวง บัดนี้มีข่าวเล่าลือภายในกองทัพแต่ ความจริงเท็จประการไดยังไม่มีใบบอกมาจากเมืองหลวง ถึงกระนั้น ก็จำที่จะต้องคิดอ่านป้องกันระวังภัยไว้ก่อน ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นประการใด

ซีซีได้กล่าวขึ้นว่านับแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านยังไม่เคยทำความชอบสิ่งใด การครั้งนี้ข้าพเจ้าขออาสาเอาแต่ทหารสามพันยกไปป้องกันเมืองหลวงเอง ทั้งจะได้คุ้มครองหลุมฝังศพของมารดาด้วยโจโฉได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี ทั้งตระหนักดีว่าซีซีนี้มีความกตัญญูและหวังใยหลุมศพของมารดาจึงมิได้ระแวงสงสัยซีซีและกล่าวว่าเมื่อตัวท่านอาสาไปทำการครั้งนี้เองเราก็อ้างใจ จะจัดทหารสามพันให้ท่านรีบยกไปแต่ในวันนี้ หากเห็นว่าทหารที่จัดให้ไปไม่พอแก่การศึกก็จงเกณฑ์เพิ่มเติมเอาตามหัวเมืองรายทางนั้นเถิด

ซีซีคำนับลาโจโฉออกมาจัดแจงทหารและข้าวของสัมภาระส่วนตัวแล้วยกทหารไปเมืองหลวงในวันนั้น สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เมื่อซีซีถามบังทองว่าแผนการครั้งนี้จะไม่เผาศีซีไปพร้อมกันด้วยหรือบังทองได้ตอบว่า "เหตุใดท่านมาเจรจาเช่นนี้ อันธรรมดาผู้มีสติปัญญาเมื่อภัยมาถึงตัวแล้ว ถ้าจะไม่คิดเอาตัวรอดก็จักได้ชื่อว่าหาปัญญาไม่ได้" โดยมีได้ระบุว่าบังทองได้บอกอุบายแต่อย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งฉลาดเคลื่อนจากฉบับภาษาจีน ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าในการแปลครั้งนั้นคง จะเห็นว่าซีซีและบังทองต่างมีสติปัญญาใกล้เคียงกัน จึงไม่น่าที่ซีซีจะคิดการเองไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นความเข้าใจที่ฉลาดเคลื่อนเพราะผู้มีสติปัญญานั้นยามผองเข้าตา

ตัวเอง แล้วก็ใช้ว่าจะคิดการได้ตั้งเวลาปกติ เหมือนกับช่างตัดผมผู้มีฝีมือยอมไม่อาจตัดผมตัวเองได้จะนั้น เหตุนี้จึงฟังถือตามฉบับภาษาจีน

ด้วยแผนการอุบายของบังทอง ชีชีจึงรอดพ้นออกไปจากวินาศภัยครั้งใหญ่และพาชีวิตทหารสามพันรอดตายตามไปด้วยโจโฉวางใจความคิดและสติปัญญาของชีชีเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นเมื่อ ชีชีอาสาศึกกลับไปป้องกันเมืองหลวงแล้วโจโฉจึงปลดปล่อยโจ่งโล่งใจสั่ง ทหารให้จัดม้าแล้วพานายทหารคนสนิทออกตรวจค่ายทหารข้างกองทัพพบกตลอลแล้วจึงขี่ม้าไปที่ชายทะเลตรวจตราการข้างกองทัพเรือ

วันนั้นเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนอ้าย ปีที่สิบสามแห่งเจี้ยนอันศักราชเป็นช่วงเทศกาลปลายฤดูหนาว อากาศสดชื่นแจ่มใส ท้องฟ้า สีฟ้าครามงามชื่นตา ท้องทะเลสีน้ำเงินมีนกนางนวลบินว่อนโฉบวาบ วิวน้ำยามไรค์คลื่นลมโจโฉลงเรือธงซึ่งเป็นเรือรบลำใหญ่มีสองชั้น ประดับธงแม่ทัพใหญ่ สองข้างเรือธงเป็นเรือรบข้างละยี่สิบห้าลำตรึงร้อยเรียงด้วยหวง ไช้สายยู และมีไม้กระดานตรึงตะปู ปูปากเรือหนาแน่นดงแผ่นดิน มิได้ โคลงเคลงเหมือนแต่ก่อน บรรดาทหารชาวดอนในกองเรือธงและใน กองเรือทั้งปวงต่างคึกคักฮึกเหิมร่าเริงใจด้วยความมั่นใจในชัยชนะ โจโฉเห็นบรรยากาศและขวัญสู้รบของทหารดีเยี่ยมชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนตั้งแต่กรีธาทัพถึงภาคใต้ก็มีน้ำใจลาฟองตามไปด้วย

ธงทิวทั้งข้างกองทัพบกกองทัพเรือพล้วสะบัดตามสายลมพลัดยาซึ่งพัดแต่ทิศพายัพด้านที่ตั้งของกองทัพโจโฉไปทางกองทัพของจิวยี้ทาง ทิศอาคเนย์ยามตรึงการต่ายิ่งนัก โจโฉมีความเบิกบานใจเป็นสุดประมาณ จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งกองทัพตัวโจโฉเป็นประธานงานเลี้ยงอยู่บนเรือธง บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองชั้นผู้ใหญ่อยู่กันพร้อมหน้าบนเรือธงนั้นกว่าสาม ร้อยคน วงมโหรีบรรเลงกล่อมให้บรรดาเหล่านักรบได้กินโต๊ะเสพสุราสนทนาด้วยราชการสงครามกันเป็นที่สำราญบานใจเวลาแห่งความสำราญผ่านไปอย่างรวดเร็ว พระอาทิตย์ในปลาย ฤดูหนาวลับฟ้าไปแล้ว พระจันทร์ในคืนเพ็ญได้สดแสงเหนือขอบฟ้า ด้านตะวันออกกระทบพื้นน้ำ ในทะเลเป็นประกายราวกับว่าเพทายดา ได้ตามประทีปอันวิบวาวเหมือนดวงดาวในอากาศยามแรม ฉะนั้นโจโฉทอดตาไปสุดสายตาข้างทิศใต้ข้างเมืองกังตั๋งเห็นเทือกเขาตาทะมึนสูงต่ำเรียงหลั่นราวกับภาพเขียนเทือกภูผาบนสวรรค์ก็มีปาน ถัดเทือกทิวเขาไปทางตะวันออกเป็นเมืองซีสองหัวเมืองเอกแห่งกังตั๋งข้ามฝั่งเยื้องมาทางตะวันตกเห็นปากน้ำเมืองแฮเค้า ทอดสายตาใกล้เข้ามา เห็นทิวป่ากว้างใหญ่ไพศาลในยามต้องแสงแห่งพระจันทร์คืนเพ็ญช่างงดงามราวกับอยู่บนสรวงสวรรค์ โจโฉให้มีความยินดีเบิกบาน ใจเป็นล้นพ้นประมาณ

แรงสุราผสมกับความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมในชัยชนะที่จะมาถึง ในเร็ววันทำให้โจโฉลาฟองใจยิ่งนัก โขขึ้นด้วยเสียงดังหนักแน่นว่า "แต่แรกเราก็คิดว่าจะท่านบำรุงบ้านเมืองให้เป็นสุข เราก็คิดทำการปราบปรามศัตรูมาก็หลายตำบลแล้ว บัดนี้ยังแต่เมืองกังตั๋ง กล้าแข็ง อยู่เมืองเดียว ให้ท่านทั้งปวงประนอนกันตั้งใจช่วยเราคิดอ่านกำจัดขุนกวนกับจิวยี้เสียได้แล้วบ้านเมืองก็จะอยู่เป็นสุข เรากับท่าน ทั้งปวงก็จะมีสุขสบาย"

บรรดาที่ปรึกษาแลแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นพากันลุก ขึ้นยืนคำนับโจโฉแล้วกล่าวอย่างพร้อมเพรียงกันว่า พวกเราจะรับใช้ท่านอัศวินหาเสนาบดีจนสุดชีวิต ลิขิตสวรรค์กำหนดชัยชนะแก่ฝ่าย เราแน่นอนแล้ว ขุนกวนและจิวยี้จะต้องพินาศ

โจโฉเห็นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองคึกคะนองมีขวัญกำลังใจดีเยี่ยมก็ยินดียิ่งนัก จนเวลาล่วงถึงสองยามโจโฉเมาสุราหนักขึ้นใจก็กำเริบ ลุกขึ้นยืนเอามือชี้ไปทางกองทัพจิวยี้แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "อันจิวยี้กับโลซกนั้นมีได้รู้วาทอากาศสำแดงเหตุ ซึ่งตัวมันทั้งสองจะถึงแก่ความตาย ประการหนึ่งเล่าทหารในกองทัพ มันก็เอาใจออกหากมาเข้าด้วยเราเป็นอันมากเหมือนหนึ่งเพทายดาเข้าดลใจชั๊กกัมาหวังจะให้มิชัยชนะแก่มัน" ขุนฮิวที่ปรึกษาคนสำคัญได้ยินดังนั้นจึงรีบเข้าไปกล่าวกับโจโฉว่า ขณะนี้กองทัพทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน ขอท่านได้ระมัดระวังในการ กล่าวความลับอาจจะแพร่พรายไปถึงข้าศึก

โจโฉหัวเราะดังลั่นแล้วว่า ขุนฮิวท่านรอบคอบดีแต่ระแวงเกินจริงไป ก็แลบนเรือธงขบวนนี้ล้วนแล้วแต่สหายศึกที่ร่วมทุกข์สุขมานานวันไหนเลยจะมีใส่ศึกแปลกล้อม ถึงจะพูดความลับก็ไม่เห็นเป็นไร โจโฉออกอาการลาฟองและตั้งอยู่ในความประมาทอย่างเต็มที่จึงละวีนัยข้อควรเว้นมิให้แพร่พรายความลับในการสงครามต่อหน้าธารกำนัลจนหมดสิ้น พลางขึ้นนี้ไปข้างทิศเมืองแฮเค้าแล้วว่า "เล่าปีกับขงเบ้งนั้นมีได้คะเนในกำลังของตัวว่าเหมือนมดแลปลวก อดอาจคิดจะทำลายภูเขาอันใหญ่นั้นยังจะสมความคิดแล้วหรือ อันอายุของเรานี้ก็ให้ห้าสิบปีแล้วแม้ได้เมืองกังตั๋งก็จะมีความยินดีอยู่หน่อย หนึ่ง ด้วยแต่ก่อนนั้นเรารู้จักกับท่านเกียวก๊กโล และท่านเกียวก๊กโล มีบุตรหญิงสองคน รูปร่างงามกว่าหญิงทั้งปวงเราคิดพอใจอยู่ แต่ว่าเผชิญให้พลัดไปเป็นภรรยาขุนเช็กคนหนึ่ง เป็นภรรยาจิวยี้คนหนึ่ง เมื่อเราไปรบได้เมืองก็จิว้น เราให้สร้างเมืองใหม่ทำ

ปราสาทไวยิมแม่น้ำเจียงโห ครั้นนี้ถ้าเราไต่เมืองกั๋งตั้งเราจะพาหญิงสองคนนี้ไปอยู่ ณ ปราสาทเมืองกัจฉะ จะได้ปรนนิบัติเราให้เป็นทีชอบใจกว่าจะสิ้นชีวิต ในที่นั้น"

คำพูดยามคะนองด้วยฤทธิ์สราของโจโฉในครั้งนี้มีข้อน่าสังเกตสองประการคือข้อแรกโจโฉนั้นมีศรัทธาทางเพศชมชอบกระดั่งกาลนไฟ ไม่ว่าจะป็นหม้ายหรือว่ายังเป็นภริยาของคนอื่น ธรรมเนียมแบบนี้อาจปลอดภัยจากข้อหาพราหมณ์ผู้เยาว์ไม่ต้องอับอายขายหน้าเหมือนกับท่านผู้มีเกียรติในวุฒิสภาก็จริงแต่อาจถูกปองร้ายถึงตายเพราะผิดลูกเมียเขาได้โดยง่าย ข้อสองการที่ขงเบ้งลวงจิวอี้ด้วยการปลอมโคลงของโจโฉที่ผนังปราสาทไวยิมแม่น้ำเจียงโหว่าโจโฉทรยศทำพลงได้เพราะมีวัตถุประสงค์ใครได้นางสองแก้วไปครองนั้น เป็นการคาดการณ์และหยั่งใจโจโฉตลอดจนธรรมเนียมทางเพศของโจโฉได้กระจ่าง ดังที่โจโฉได้เปิดเผยความในใจออกมาด้วยตนเองดังนี้

โจโฉกล่าวความด้วยความคะนองจากฤทธิ์สราตั้งนั้นแล้วก็หัวเราะ แต่ยังไม่ทันสิ้นเสียงปรากฏอีกาฝูงใหญ่บินบนท้องฟ้าเหนือกองทัพมุ่งหน้าไปทางทิศใต้ร้องเสียง กากากา ดังลั่นเป็นที่ประหลาดนัก โจโฉนึกสงสัยจึงถามว่าฝูงอีกาบินบนฟ้าร้องมายามค่ำคืนมืดเวลาดังนี้จะมีดีร้ายประการใด บรรดาที่ปรึกษาของโจโฉล้วนเชี่ยวชาญการพยากรณ์เคาะกลาง เห็นอีการ้องบินมามืดเวลาดังนี้ก็รู้ว่าเป็นอัปมงคลจะเกิดเรื่องร้ายขึ้น ภายในกองทัพ แต่ต่างคนต่างจัดจ้านเชี่ยวชาญเชิงพิศมูล จึงพลิกพลั้วกล่าวแก่ให้โจโฉพลัดเพลินใจว่า "อันการร้องมาบัดนี้ด้วยเห็นเดือนหงาย สำคัญว่าใกล้สว่างหวังจะไปหากิน ซึ่งท่านจะหมายว่าดีแล้วร้ายนั้นมิได้"

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เอาสรามาคีมอีกจอกใหญ่ หัวเราะอย่างครื้นเครงแล้วเรียกเอาทวนคู่กายจากทหารองครักษ์ เดินโซซัดโซเซไปที่หัวเรือ บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งเมาสราได้ที่ดจกกันเห็นดังนั้นก็พากันปรบมือด้วยความชื่นชม

อาการลำพองคะนองฤทธิ์อันปรากฏนั้นบ้างก็เกิดจากความหลง บ้างก็เกิดจากความเมา จึงอาจกล่าวได้ว่าอาการลำพองนั้นหาใช่คนลำพองไม่ หากเป็นความโง่หรือสราต่างหากเล่าที่ลำพองอย่างแท้จริง คนเมาสราชื่นชมคนเมาสราจะหาคุณค่าที่ติงามได้จากที่ไหน มีแต่ความบรรลัยเท่านั้นที่คอยท่าอยู่ข้างหน้า คงเหลือแต่ใครใดจะถอนตัวปลื้กตนได้ทันทวงทีหรือไม่เท่านั้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทะเลสงบก่อนพายุใหญ่ (ตอนที่ 271)

สราในกายโจโฉพล่งพลาณลำพองคะนองฤทธิ์ทำให้โจโฉในราตรีที่พระจันทร์เพ็ญกระจ่างฟากลับกลายเป็นคนละคนกับ โจโฉที่เคยเห็นในวันก่อน โจโฉปรามาสเหยียดหยามขุนกวน จิวอี้ ลามไปถึงเล่าปี่ ขงเบ้ง แม้กระทั่งกล่าวความลับทางการทหารต่อหน้าธารกำนัล กล่าวความอันลวงละเมิดต่อโลกธรรมคิดชิงเอาภรรยาเขามาครอง อันต้องด้วยลักษณะปราชัยในการนำทัพทั้งสิ้น

โจโฉถือทวนคู่ออกไปยืนที่หัวเรือแล้วประกาศก้องว่า "ทวนเล่มนี้เราถือสำหรับมือมาแต่แรกเป็นทหารจนตั้งตัวได้ ได้ปราบปราม โจวโปกผ่าเหลือง ทั้งลิโป้ อ้วนสุด อ้วนเสี้ยว แลได้ปราบปรามหัวเมืองทั้งปวง ก็ไม่เสียทีเกิดมาเป็นชายชาติทหาร" แล้วโจโฉจึงว่าราตรีนี้แสงสว่างแห่งพระจันทร์จางบไล้ผืนดินแผ่นน้ำดูงามดาราจกกับว่าได้เข้าไปอยู่ในภาพอันวิจิตรซึ่งจิตรกรเอกของแผ่นดินได้บรรจงวาดไว้ เราจึงมีความสำราญใจนักใคร่สนุกให้เต็มอ้อม รบกวณท่านทั้งปวงช่วยเป็นลูกคู่ให้เราขับล่านาสักหนอยหนึ่ง บรรดาคนทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีพากันปรบมือตอบรับกันเป็นที่ครื้นเครง

เมื่อผู้คนทั้งปวงพร้อมที่จะทำหน้าที่ลูกคู่ในการขับล่านาแล้ว โจโฉสั่งให้ทุกคนดื่มสราร่วมกันอีกจอกหนึ่งแล้วร้องล่านาตามที่คิดแต่งขึ้นเองว่า

"สรรพสิ่งเกิดแล้วลับดับสูญ
ไม่มีทางจ่าบุญนิรันดรแท้
ถึงเรื่องศึกดีฤทธิ์รงค์ยังคงแก่
สุดทางแน่คือตายไม่แปรผัน

หยาดน้ำค้างกลางยอดหญ้าเพลลีนพิศ
 พอยามสายหายสนิทดจความฝัน
 แต่จอมปลวกสุดรำคาญผ่านคืนวัน
 ทุกข์สุขนั้นไร้จริงดั่งฝัน
 พระจันทร์แจ่มฟ้ากาหลงรุ่ง
 พากันมุงบินสู่ใต้ไรมรรคผล
 ลิ่นคาบอาศัยให้กังวล
 เหมือนหนึ่งปลาสิ้นชลก็มรณา
 พระสุริยันเจ้าเอ๋ยเคยสาดแสง
 ก็สิ้นแรงแสงลับกับขอบฟ้า
 ความมืดมิดเยื้องย้ายกรายคลุมมา
 นี้แหละหนาคณเร... ไม่เข้าใจ"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาความลึกลับที่โจโจซบครั้งนี้ว่า "ธรรมดาเกิดมาแล้วก็จะตาย ให้เร่งเล่นให้สนุกสบาย แต่ประหลาดด้วยฝูงกานัน เพราะอาหารังแลกึ่งไม้จะจับอาศัยมิได้จึงบิน ร้องมาผิต เวลาตั้งนี้ อันธรรมดาเขาก็มีกึ่งสูง ธรรมดาน่าในมหาสมุทรก็ลึก ฝ่ายน้ำใจคนทั้งปวงเล่าก็รักที่จะหาความสุข"

บรรดาลูกคู่บรรดาศักดิ์มิได้สังเกตเนื้อความแห่งล่านาว่าได้แฝงไว้ด้วยลางร้ายหรือไม่ประการใด คงคิดแต่ความสนุกสนาน ครั้นโจโจร้องล่านาจบลงจึงพากันปรบมือหัวเราะแสดงความชื่นชมกันสนั่นหวั่นไหว โจโจเห็นดังนั้นก็ยิ่งเบิกบานใจนัก เห็นเล่าสภที่ปรึกษาผู้ใหญ่และสันตในเชิงชั้นดนตรี กายภักกลอนกวีทั้งปวงยืนสงบเจียบอยู่จึงเรียกเล่าสภเข้ามาใกล้แล้วถามว่าล่านาที่เราซบเมื่อสักครู่นี้ท่านมีความเห็นเป็นอย่างไร ว่าแล้วโจโจก็ตีมสรูจวมตจอกด้วยสำคัญว่าเล่าสภจะกล่าวความสรรเสริญความปรีชาสามารถในเชิงชั้นกวีให้ปรากฏต่อหน้าคนทั้งปวง

แต่ปรากฏว่าเล่าสภกลับอิดเอื้อนไม่ยอมพูดจา โจโจได้คะยั้นคะยอให้เล่าสภออกความเห็นสองสามครั้ง เล่าสภขัดมิได้จึงว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีจะให้ข้าพเจ้าออกความเห็นจริงๆ หรือในขณะนั้นสายดาทุกคู่ต่างจ้องมองมาที่เล่าสภอย่างใจจดใจจ่อ เพราะประหลาดใจในถ้อยคำว่าจะมีความนัยสิ่งใดอยู่ โจโจได้กล่าว ขึ้นว่าท่านมีความเห็นอย่างไรจึงว่ามาเถิด

เล่าสภจึงว่าถ้าความเห็นของข้าพเจ้าไม่ถูกใจท่านเล่าจะว่าอย่างไร โจโจจึงว่าตัวเราไม่ได้ใส่ใจเรื่องความชอบใจหรือไม่ชอบใจ ขอให้เป็นการเห็นที่ตรงไปตรงมาก็พอแล้ว เล่าสภได้ฟังดังนั้นก็วางใจจึงว่าล่านาซึ่งท่านซบขานครั้งนี้เป็นลางอัปมงคล ไม่สมควรซบในยามหน้าศึกสงคราม โจโจได้ย่นสิ่งที่ผิด คาคิดหุดงั้นจึงหันมาจ้องมองเล่าสภแล้วกล่าวว่า เราซบล่านาเล่นสนุกกับเหล่าทหารคูใจเอนท่านจึงว่าเป็นลางอัปมงคล

เล่าสภจึงว่า "เพลงว่าฝูงกาไม่มีรังแลกึ่งไม้จะจับอาศัย พากันบินร้องมาผิตเวลา ข้าพเจ้าจึงว่าเป็นคำปราศรัย" โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธกล่าวว่ายานนี้เป็นหน้าศึก ตัวเราต้อง การปลุกขวัญทหารให้ฮึกเหิม แต่ท่านกลับมากล่าวความอัปมงคลทำลายขวัญกำลังใจทหารเป็นการดูหมิ่นเรานัก ว่าแล้วโจโจจึงเอาทวนในมือแทงเล่าสภถูกตรงหน้าอกเบื้องซ้ายล้มลงขาดใจตายในที่นั้น เลือดเล่าสภพุ่งกระเซ็นไหลแดงฉาน ผู้คนต่างพากันแตกตื่นตกใจ โจโจแม้เมาสราหนักอยู่แต่ยังมีสติหลงเหลือร้องเสียงดังลั่นว่าเราฆ่าเล่าสภหรือ ทหารองครักษ์เห็นโจโจเมาสราคุมสติไม่ได้ดังนั้นจึงช่วยกันพยุงโจโจกลับไปที่ย้ายพัก งานเลี้ยงในคืนนั้นจึงจบลงด้วยความเศร้าดังลางร้ายที่ปรากฏนั้น

พุทธภาษิตที่ว่า "สังัจจ เว อมตะวาจา" ซึ่งแปลว่าวาจาอันกล่าว ตามจริงเป็นสิ่งไม่ตายนั้นเป็นสังฆธรรมอันเป็นจริงในธรรมดาและธรรมชาติ แต่ไม่ใช่ธรรมปฏิบัติหรือหลักปฏิบัติในการครองชีวิตของ คนเรา ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงวางหลักการพูดไว้ว่าพึงกล่าวความจริง และความจริงนั้นต้องเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านแก่ตน แม้เพียงนี้ แต่ก็ยังต้องเลือกกาลเวลาที่เหมาะสมที่จะกล่าว

เล่าสภกล่าวความกับคนเฒ่าโดยไม่ถูกกาล ดังนั้นจึงต้องตายอย่างน่าเวทนาน่าเสียดายความสามารถนักในวันรุ่งขึ้นโจโจตื่นนอนแต่เขารำลึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนนี้เมาสราฆ่าเล่าสภเสียเป็นความผิดก็เสียน้ำใจ พอทหารรักษากรณเข้ามามาราย งานว่าบัดนี้เล่าสภผู้เป็นบุตรเล่าสภมาขอพบ โจโจจึงให้เชิญเข้ามาในค่าย เล่าสภเข้ามาแล้วคุกเข่าคำนับโจโจแล้วร้องให้อ้อนวอนขออณุญาตรับเอาศพเล่าสภไปฝังตามธรรมเนียม โจโจเห็นดังนั้นก็ร้องให้ตาม แล้วว่าเมื่อคืนนี้เราเมาสราสังหารบิดาท่านเสียผิตนักหนา ท่านอย่าน้อยใจเลย จงเอาศพไปฝังที่สุสานหลวงในเมืองสุโต ให้แต่งการพิธีศพเสมอด้วยตำแหน่งลูกหลวงให้สมเกียรติยศทุกประการ

ว่าแล้วโจโจจึงถอดเสื้อคลุมตำแหน่งจอมทัพแก่เล่าฮี้สำหรับคลุมศพเล่าฮี้เป็นการขอขมาและเพื่อเป็นเกียรติ จากนั้นโจโจได้สั่งการให้ทหารช่วยเล่าฮี้จัดแจงการศพของเล่าฮี้แล้ว นำกลับไปฝังที่เมืองหลวง เมื่อเล่าฮี้กลับไปแล้วอิกิมและมอกายสองแม่ทัพเรือเข้ามาพบโจโจรายงานว่บัดนี้ได้จัดแจงกองทัพเรือไว้พร้อมแล้วขอเชิญ ท่านอัครมหาเสนาบดีออกไปตรวจพลการรบทางทะเลให้เป็นขวัญกำลังใจทหารสักคราหนึ่ง โจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แต่งตัวใน ชุดออกศึกเต็มอิสริยยศแล้วชวนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองลงไปชายหาดทะเล

โจโจลงเรือธงแล้วเข้าไปที่ห้องบัญชาการ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งฝ่ายทัพบกทัพเรือนั่งตามตำแหน่งรอฟังคำสั่งแล้วโจโจจึงให้จัดกองทัพเรือเป็นห้ากอง กองทัพหลวงซึ่งมีเรือธงเป็นศูนย์บัญชาการนั้น ให้ปีกธงสีเหลืองเป็นสำคัญโดยโจโจเป็นผู้คุมกองทัพหลวงด้วยตนเอง ให้อิกิมและมอกายแม่ทัพกองทัพหน้า ให้ปีกธงสีแดงเป็นสำคัญ ให้ลียอยเป็นปีกขวাপีกธงสีเขียวเป็นสำคัญ ให้บุนเพงเป็นปีกซ้ายปีกธงสีขาวเป็นสำคัญ ให้เตียวคับเป็นกองหลังปีกธงสีน้ำเงินเป็นสำคัญ ข้างกองทัพบกให้ลิกองเป็นกองทัพหน้าปีกธงสีแดงเป็นสำคัญ ให้ลิเตียนเป็นปีกขวাপีกธงสีเขียว ให้งักจิ้นเป็นปีกซ้ายปีกธงสีขาว ให้แฮหัวเอี้ยนเป็นกองทัพหลวงปีกธงสีเหลืองและให้ซี้หลงเป็นกองหลังปีกธงสีน้ำเงินเป็นสำคัญ ให้แฮหัวตันและโจทองเป็นกองทัพหนุนคอยสนับสนุนทั้งกองทัพบกกองทัพเรือและให้ทำหน้าที่ลาดตระเวนระยะไกลคอยสอดแนมข่าวคราวของข้าศึก และให้เตียวเลี้ยวกับเคาทุถืออาญาสิทธิ์ เป็นจเรทั่วไปคอยตรวจตราทุกเหล่าทัพและทุกหน่วยมิให้ขาดคบกพร่อง

ครั้นมอบหมายหน้าที่สั่งการเสร็จสรรพบรรดาแม่ทัพนายกองผู้รับผิดชอบการต่างๆ ได้เข้าประจำที่ ธงทิวแต่ละสีประจำทัพปลิวไสวต้องตามตำรับการตั้งธาตุทั้งห้าคือธาตุดิน ธาตุไม้ ธาตุไฟ ธาตุทอง และธาตุน้ำ พอดี ลมพลัดยาพัดแรงมาแต่ทิศพายัพอันเป็นทิศที่ตั้งกองทัพโจโจไปทางทิศอาคเนย์อันเป็นทิศที่ตั้งกองทัพจิวอี้ โจโจจึงสั่งให้กองทัพบกเตรียมพร้อมอยู่บนฝั่ง และให้เรือรบทั้งปวงชักใบส่ายอดเสาแล่นออกไปในทะเลเพื่อชักซ้อมให้เป็นประจักษ์แก่ตาตัวเองว่าแผนการพสุธาถอยน้ำของบังทองจะเป็นประการใด

ทหารชาวดอนอยู่บนกองเรือรบที่ผูกห่วงโซ่และสายยุทธอดแผ่น กระดานตริงปากเรือหนาแน่นดังแผ่นดิน เรือมิได้โคลงเคลง ทหารก็ไม่เมาคลื่นเหมือนแต่ก่อน จะรุกรบหลบถอยก็แคลวคล่อง จะเงื้อง่าเล็งเกาทักษะก็ถนัดเหมือนกับที่เคยรบฆ่าของบนแผ่นดินต่างยินดีปรีดาโห่ร้องเอาฤกษ์เอาชัยเสียงสนั่นหวั่นไหวไปทั้งท้องทะเลกองเรือเร็วลาดตระเวนซึ่งเป็นทหารชาวเกงจิ๋วชำนาญการทะเลมาแต่เดิมกว่าสามร้อยลำก็แคลวคล่องว่องไวราวกับฝูงปลาอันว่ายอยู่ในทะเลก็มีปาน

โจโจยืนบัญชาการบนชั้นสองของเรือธงเห็นทหารเรือรบราชมีขมันดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเห็นการชักซ้อมเพียงพอใจเป็นที่พอใจแล้วจึงสั่งให้ชวนเรือรบแล่นกลับฐานทัพลดใบลงแล้วทอดสมอจอดประจำที่

โจโจเห็นสภาพพร้อมรบซึ่งเปี่ยมด้วยขวัญกำลังใจสุบอย่างยอดเยี่ยมแก่ตาตัวก็มั่นใจในแผนการของบังทอง ครั้นลงจากเรือธงไปที่ค่ายบัญชาการกองทัพบกจึงปรารภกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่า "บัดนี้เทพยดาช่วยเราจึงตกลงใจบังทองมาบอกให้เราทำการเอาไชร้อยตริงเรือรบเข้าเป็นแพขนานตั้งนี้เหมือนแผ่นดินจะรบพุ่งได้ถนัด" เทียหยกซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ฟังปรารภดังนั้นก็จึงตั้งว่าการซึ่งท่านเอาเรือรบทั้งปวงมาร้อยตริงกันหนาแน่นดังแผ่นดินทั้งนี้แม้ว่าดูดีอยู่ก็จริง แต่ถ้าข้าศึกลอบใช้เพลิงเข้าโจมตี เรือรบทั้งปวงตริงติดแน่น อยู่ก็ยากจะแยกหนีออกจากเพลิงได้ก็จะถูกเพลิงเผาผลาญจนสิ้น ท่านอัครมหาเสนาบดีจึงฟังระวังให้จงหนัก

โจโจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ชวนฮิวที่ปรึกษาคนสำคัญเห็นดังนั้นก็จึงเสริมเทียหยกว่าซึ่งเทียหยกว่ามานั้นบริบูรณ์ต้องด้วยเหตุแลผล ไฉนท่านจึงหัวเราะเยาะดังนี้ โจโจไม่ตอบคำซ้ำยังหัวเราะต่อไปแล้วสั่งทหารให้เอาคบไฟขนาดใหญ่มาอันหนึ่งแล้วชวนคนทั้งนั้นออกไปที่ด้านนอก โจโจยืนอยู่ข้างทิศพายัพซุกคบเพลิงนั้นขึ้น สั่งให้เทียหยกยืนข้าง ทิศอาคเนย์จำลองทิศที่ตั้งของกองทัพทั้งสองฝ่าย แล้วให้เทียหยกเอา เพลิงจุดคบไฟพอฟลุกลงชนชั้นลมพลัดยาแต่ทิศพายัพพัดกรโชกขึ้น ปลายเพลิงไหม้ไปทางเทียหยกจนยืนอยู่ต่อไปไม่ได้ เทียหยกจึงวิ่งถอยจากมาอยู่ข้างโจโจ

โจโจหัวเราะดังลั่น ยืนคบไฟให้ทหารแล้วว่าเทียหยกนั้นรอบคอบแต่ไม่รอบด้าน อันการใช้เพลิงเข้าโจมตีนั้นต้องอาศัยแรงลมจึงจะได้ บัดนี้เป็นเทศกาลเดือนอ้ายอากาศหนาว มีแต่ลมพลัดยาและลมตะวันตกเป็นพื้นหามีลมสลาตันมาแต่ทิศอาคเนย์ไม่ อันกองทัพเราตั้งอยู่ที่พายัพ ส่วนกองทัพจิวอี้ตั้งอยู่ที่อาคเนย์ หากจิวอี้ใช้เพลิงโจมตีก็ต้องรับชะตากรรมดังที่ได้เห็นเมื่อเทียหยกจุดคบไฟนั้นแล้ว กองทัพจิวอี้มีแต่จะถูกเพลิงผลาญ

เสียเอง ที่เทียบหยกว่ามานั้นหากเป็นช่วงเทศกาลเดือนสิบสองอันอาจมีลมสลาดันหลงฤดูมาบ้างเรายอมต้อง
ระมัดระวังเป็นแน่ แต่ฤดูกาลนี้ไม่มีลมสลาดัน ฉะนั้นท่านทั้งปวงอย่าได้ประราม์เลย

อา! คลื่นลมอันสงบ ท้องทะเลราบเรียบ ปรากฏการณ์ก่อนเกิดพายุใหญ่ได้เกิดขึ้นแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โรคมในใจ (ตอนที่ 272)

โจโฉได้กล่าวแสดงภูมิปัญญาความรู้ชมความคิดที่ปรึกษาว่าฤดูกาลนี้มีแต่ลมพลัดยาพัดมาแต่ทิศพายัพไป
ทางทิศอาคเนย์ ดังนั้นถ้าหากจิวอี้จะลอบใช้เพลิงก็ไม่สามารถใช้ได้ เพราะแทนที่เพลิง จะเผากองทัพโจโฉ
กลับจะเผากองทัพของจิวอี้เสียเอง ทั้งได้แสดงตัวอย่างให้เห็นประจักษ์ต่อสายตาของบรรดาที่ปรึกษาและแม่
ทัพนายกองทั้งปวง

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินดั่งนั้นจึงพากันสรรเสริญสติปัญญาความรู้ของโจโฉกันแข็งแขว่ว่าขานาญการ
พิชัยสงครามและฤดูกาลทั้งปวง โจโฉฟังคำยกย่องก็หัวเราะร่วนด้วยความพอใจ

เทียบหยกยังตั้งใจอยู่ด้วยเรื่องฤดูกาลและความผันแปรของการ ในอากาศเตรียมที่จะออกไปหักท้วงต่อไปอีก
แต่ชนฮิวที่ปรึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ รู้ที่จึงยุตเอาชายเสื้อของเทียบหยกไว้แล้วกระซิบเบาๆ ว่าท่านอยาก
เป็นเหมือนเล่าฮงหรือ เทียบหยกฟังคำเตือนก็ได้คิดแล้ว นั่งอยู่ในที่เดิม

โจโฉเห็นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงพากันชื่นชม สติปัญญาตัวดั่งนั้นจึงปรารภขึ้นว่า เป็นบุญ
ของเราที่จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งได้สำเร็จ เทพดาจึงดลใจให้บังทองมาบอกแผนพสุธาถอยน้ำแก่เรา
ดั่งนี้ ปัญหาของทหารชาวตอนที่ไม่สันหัดการรบทางทะเลซึ่งเป็นจุดอ่อนใหญ่ของกองทัพก็ได้รับการแก้ไขให้
เป็นจุดแข็ง สามารถทำการรบได้เหมือนยืนอยู่บนแผ่นดิน หากมิได้ความคิดบังทองครั้งนี้เห็นที่จะข้ามทะเลไป
ยึดเมือง กังตั้งมิได้

ฝ่ายเจียวเหียบและเจียวหล่าสองนายทหารรองของกองทัพโจโฉซึ่งเดิมที่เป็นทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวได้ฟัง
ปรารภของโจโฉดั่งนั้นจึงว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวตอนก็จริงแต่ขานาญการเรืออยู่บ้าง ข้าพเจ้าจะขอเรือรบยี่สิบลา
บรรทุกทหารให้พร้อม จะยกไปตีเอากองทัพเรือจิวอี้เอา ฤกษ์ไว้ในกองทัพให้ปรากฏไว้ว่าชาวตอนก็ขานาญ
เรืออยู่"

โจโฉเห็นมามองสองนายทหารรองก็จำได้ว่าเป็นทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวที่เข้าสวามิภักดิ์จึงว่า พวกท่านเป็น
ทหารภาคเหนือ แม้ขานาญการรบทางเรืออยู่บ้างก็เป็นแต่การรบในแม่น้ำลำคลอง แตกต่างกับการรบทางทะเล
"อันชาวเมืองกังตั้งสันหัดเรื่อนั้นรวดเร็วดั่งปลาว่ายอยู่ในน้ำ ท่านทั้งสองอย่าได้ดูหมิ่น ซึ่งจะอาสาไปนั้นก็
ชอบใจแล้ว แต่เราจะให้ไปนั้นเหมือนหนึ่งแกล้งให้ท่านตายเสียเปล่า"

สองทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวได้ฟังดั่งนั้นก็ชื่นอาสาต่อไปว่าต่อหน้ากองทัพยามเผชิญศึก ข้าพเจ้าทั้งสองแม้มี
ขวัญสูงเทียมฟ้าก็มิอาจกล้ากล่าวคำเกินความสามารถตัวข้าพเจ้าอาสาไปทำการทั้งนี้หากมัน มีสำเร็จดั่ง
วาทา ก็ให้ท่านอัศวินหาเสนาบดีลงโทษตามวินัยศึก หรือแม้หากข้าพเจ้าถึงแก่ความตายในการรบก็ให้เอาบุตร
ภรรยาของข้าพเจ้าทั้งสองไปคลอกไฟเสียให้สิ้น ข้าพเจ้าทั้งสองมาอยู่กับท่านถึงวันนี้ยังมีเคยทำความชอบให้
คุ้มแก่ข้าวแดงแกงร้อนของท่าน จะขออาสาไปทำการเอาความชอบเป็นฤกษ์ชัยพอได้สนองคุณท่าน

โจโฉได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี แต่เกียงว่าบรรดาเรือรบใหญ่น้อยได้ร้อยห้วงโซ่แน่นหนา จะให้ท่านยกไปนั้น
มิได้ คงเหลือแต่เรือเรืออยู่สามร้อยกว่าลำ สำหรับจะใช้สอดแนมและสื่อสาร แต่ละลำจทหารแต่น้อยเพียงยี่สิบ
ห้าคน ไม่ควรแก่การที่จะให้ท่านยกไป เจียวเหียบได้ฟังดั่งนั้นจึงว่าหากข้าพเจ้าได้เรือรบใหญ่ไปทำการก็จะไม่
เห็นฝีมือทหารของเมืองหลวง เรือเล็กกลับจะยิ่งดีเพราะจะทำการได้แคลวคล่องว่องไวไปมาได้สะดวก หาก
ท่านเห็นชอบด้วยดั่งนี้แล้วก็ให้จัดเรือเล็กยี่สิบลำให้เจียวหล่าคุมไปสิบลำ และข้าพเจ้าคุมไปสิบลำยกไป
พร้อมกันตีกระหนาบกองทัพเรือจิวอี้ แล้วตัดศีรษะจิวอี้มามอบแก่ท่านให้จงได้

โจโฉเห็นสองนายทหารอาสาแข็งขันมั่นเหมาะ หากจะขัดขึ้นก็เกรงว่าจะเป็นแบบอย่างให้เสียน้ำใจทหารไม่
กล้าอาสาศึกในภายหน้า จึงว่าเมื่อท่านมุ่งมั่นจะยกไปดั่งนี้เราก็ไม่ขัด จะจัดเรือเล็กให้ยี่สิบลำตามคำขอของ
พวกท่าน พร้อมทหารขานาญศึกห้าร้อยนาย ให้จัดทวนยาวและเกาทัณฑ์เป็นอาวุธเต็มอัตราศึก พรุ่งนี้เช้าจึง

ค่อยยกไป และให้ขุนเพ่งคุมเรือรบสามสิบลำเป็นกองหนุน จากนั้นจึงกำชับเจิวเหี้ยและเจิวหล่าว่าในการศึกครั้งนี้อย่าได้หวังเอาแพ้ชนะกันเป็นเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ทำแต่พอให้ทหารกั๋งตั้งได้เห็นฝีมือก็พอแล้ว

เจิวเหี้ย เจิวหล่า ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี รับคำสั่งโจโฉแล้ว กลับออกมาจัดแจงทหารพร้อมกับขุนเพ่งเจียนอันศกปีที่สิบสาม เดือนอ้าย แรมสองค่ำ เวลาเช้า เพลาฟ้าเริ่มสว่าง เจิวเหี้ย เจิวหล่า ได้คุมขบวนเรือเรี่ยสิบลำ ตามด้วย กองเรือรบของขุนเพ่งอีกสามสิบลำยกไปเป็นกองหนุน ตีมาล่อช่อง กลองเอากุญแจเอาชัย แล้วเคลื่อนทัพออกจากค่ายน้ำ แล่นข้ามอ่าวตรง ไปทางค่ายใหญ่ของกองทัพเมืองกั๋งตั้ง

ฝ่ายกองทัพของเมืองกั๋งตั้ง เมื่อวันแรมหนึ่งค่ำ เดือนอ้าย ซึ่งเป็นวันที่โจโฉซ้อมรบทางทะเลครั้งใหญ่ นั้นทหารลาดตระเวนเห็นเหตุการณ์อีกทีก็จึงรายงานความให้จิวอี้ทราบ จิวอี้ได้พาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองขึ้นไปสังเกตการณ์บนเนิน เขาเห็นกองเรือรบของโจโฉ ธงทิวปลิวไสวแล่นเป็นขบวนใหญ่ราวกับกำแพงเมืองเคลื่อนที่อยู่ทะเล และเห็นทหารของโจโฉศึกศึกฮึกเหิมนักใจหนึ่งก็พรั่นใจเกรงจะเสียที่แก่โจโฉ แต่ใจหนึ่งก็ดีใจที่แผนการความคิดซึ่งเตรียมการจะใช้เพลิงเผากองทัพโจโฉได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จิวอี้สังเกตการณ์จนเป็นที่พอใจแล้วจึงพาทหารกลับลงไปค่าย

ครั้นวันรุ่งขึ้นหน่วยลาดตระเวนของกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งเห็น กองทัพเรือเร็วของฝ่ายโจโฉแล่นตามคลื่นมาจากด้านทิศเหนือ ตีมา ล่อช่องกลองดังสนั่นหวั่นไหวในท้องทะเลจึงนำความไปรายงานแก่ จิวอี้ จิวอี้ทราบรายงานแล้วจึงเรียกประชุมจุกเงินที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาว่าจะมีผู้ใดอาสาคุมทหารออกไปกระทำยุทธ นาวีในครั้งนี้ ฮันต๋งและจิวท่ายสองนายทหารเรือผู้ใหญ่ได้ฟังปรารภดังนั้นจึงลุกออกมาขึ้นอาสาออกไปกระทำยุทธนาวีกับทหารของฝ่ายเมืองหลวง

จิวอี้มีความยินดีนัก สั่งให้กองทัพบกและกองทัพเรือเตรียมพร้อมและให้ฮันต๋ง จิวท่ายคุมกองเรือเพียงคนละห้าล้าออกไปสกัดข้าศึก ฮันต๋งและจิวท่ายรับคำสั่งจิวอี้แล้วออกมาจัดกองเรือและทหารชำนาญการศึกพร้อมอาวุธ แบ่งกันคุมคนละห้าล้า จัดขบวนเป็นสองปีก ให้ฮันต๋งเป็นปีกซ้าย จิวท่ายเป็นปีกขวา จุดประทัดสัญญาณสั่งมาล่อเอากุญแจเอาชัยแล่นออกจากฐานทัพย้อนคลื่นตรงไปที่กองทัพเรือของเจิวเหี้ยและเจิวหล่าพองเรือของทั้งสองฝ่ายแล่นเข้ามาใกล้กัน เจิวเหี้ย และเจิว หล่าเร่งพลแจวให้เรือที่ขึ้นมาขึ้นออกไปหน้าขบวนเรือ ในขณะที่เจิว หล่าฮันต๋งและจิวท่ายก็เร่งพลแจวให้เรือที่ขึ้นมาแล่นออกไปหน้าขบวนเรือเตรียมเผชิญหน้าเช่นเดียวกัน

เจิวเหี้ยถือทวนยืนอยู่หน้าหัวเรือ ร้องตะโกนมาว่าทหารจิวอี้คนไหนที่กล้าหาญจะมาต่อสู้กับกู ว่าแล้วสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่กองเรือของฮันต๋งและจิวท่ายเป็นอันมาก ฮันต๋งและจิวท่ายสั่งให้ทหารเรือเมืองกั๋งตั้งใช้โล่ป้องกันเกาทัณฑ์และเตรียมพร้อมเข้าโจมตี บรรดาพลแจวรูปร่างท่อนองการรบทางเรือเป็นอย่างดี ด้านหนึ่งหลบเกาทัณฑ์ของทหารโจโฉ อีกด้านหนึ่ง เร่งกำลังแจวขับเรือจะเข้าชนกองเรือของเจิวเหี้ยและเจิวหล่า

พอเรือของฮันต๋งเข้าไปในระยะใกล้ประชิดเรือเจิวเหี้ย พลเกาทัณฑ์ในเรือของเจิวเหี้ยก็ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าใส่ฮันต๋งและทหารในเรือนั้น แต่ทหารกั๋งตั้งได้ใช้โล่รับไว้อย่างแคล่วคล่อง ในทันใดนั้นเรือของฮันต๋งก็เข้าประชิดเทียบเรือของเจิวเหี้ย ฮันต๋งเห็นได้ระยะหวังผลจึงเอาทวนพุ่งถูกเจิวเหี้ยตักน้ำถึงแก่ความตาย แล้วกระโดดขึ้นไปบนเรือของเจิวเหี้ย โล่ฆ่าฟันทหารบนเรือของเจิวเหี้ย ล้มตายลงจนหมดสิ้น

ในขณะนั้นเจิวหล่าคุมกองเรือตามมาไล่เสียกัน เห็นเจิวเหี้ยเสียที่จึงเร่งให้ทหารรีบแจวเรือหนุนเข้าช่วยเจิวเหี้ย จิวท่ายเห็นดังนั้นก็เร่งพลเรือให้แล่นปรีเข้าประชิดเรือเจิวหล่า พอเรือทั้งสอง ฝ่ายใกล้ประชิดกันจิวท่ายได้ใช้ความแคล่วคล่องในการรบทางเรือโจนทะยานข้ามไปบนเรือของเจิวหล่า เอากระบี่ฟันเจิวหล่าถึงแก่ ความตาย แล้วฆ่าฟันทหารของเจิวหล่าบนเรือล้มตายลงจนหมดสิ้น

กองเรือเมืองกั๋งตั้งทั้งปีกซ้ายและปีกขวาเห็นได้ทีจึงโหมเข้าตีกองเรือของเจิวเหี้ยที่อยู่ทางด้านหน้าจนบาดเจ็บล้มตายลง บ้างก็ถูกเรือของทหารกั๋งตั้งชนล้ม ทหารจมน้ำตายเป็นอันมาก ส่วนทหารในกองเรือของเจิวหล่าเห็นกองหน้าเสียที่ ทั้งเจิวเหี้ย และเจิวหล่าล้วนถูกฆ่าตายก็เสียกำลังใจ เร่งเบนหัวเรือแจวหนีกลับไป

ทหารเมืองกั๋งตั้งเห็นได้ทีก็ไล่ตามตี ทหารของเจิวเหี้ยและเจิวหล่าที่หนีไม่ทันถูกฆ่าตายลงเป็นอันมากฮันต๋งและจิวท่ายคุมกองเรือทั้งปีกซ้าย ปีกขวาไล่ตามตีกองเรือของเจิวเหี้ยและเจิวหล่าที่แตกพ่ายร่นถอยไปปะทะกับกองเรือของขุนเพ่งที่ยกหนุนเจิวเหี้ยและเจิวหล่ามา จึงเกิดการต่อสู้รบพุ่ง กันเป็นขุลมุน ในขณะที่

นั้นจิวอี้ได้พาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองขึ้นไปสังเกตการณ์ยุทธนาวีครั้งที่สองบนเนินเขา ทอดสายตาไปไกลทางกองทัพเรือของโจโจ เห็นขบวนเรือซ่งทิวแน่นเป็นขบวน ทางด้านหลังเป็นค่าย ทหารของกองทัพเบกเรียกรายยาวเหยียดสดลุกหลุกตา แล้วมองมาที่เมืองหน้าในทะเลเห็นฮันต่ง จิวท่าย สองนายพลเรือเมืองกั๋งตั้งกำลังประสานการรบต่อสู้กับกองเรือของขุนเฟ่งอย่างดูเด็ด กองเรือของขุนเฟ่งด้านทานฝีมือของทหารกั๋งตั้งมิได้ก็ล่าถอย ในขณะที่ฮันต่งและจิวท่ายคุมขบวนเรือไล่ตามตีต่อไป

จิวอี้เกรงว่ากองเรือของฮันต่งและจิวท่ายมีจำนวนน้อย หากไล่ ตามตีเข้าไปใกล้ค่ายน้ำของโจโจแล้ว โจโจอาจสั่งให้กองเรือเรือขบวนออกโจมตีก็จะเสียที และเห็นว่าชัยชนะในยุทธนาวีครั้งที่สองนี้แม้ว่าฝ่ายกั๋งตั้งมีทหารและกองเรื่อน้อยกว่ากองทัพของฝ่ายเหนือกว่าสามเท่าตัว แต่สามารถรบโจมตีและได้ชัยชนะอย่างงดงาม จึงหวังจะเอาชัยชนะนี้เป็นฤกษ์ดีของกองทัพ ดังนั้นจิวอี้จึงสั่งให้สิ้นระฆังเป็นสัญญาณให้กองเรือของฮันต่งและจิวท่ายถอยกลับฐานทัพ

ฮันต่งและจิวท่ายกำลังได้ชัยชนะอย่างงดงาม แต่ครั้นได้ยินสัญญาณจากกองบัญชาการใหญ่ก็สั่งขบวนเรือให้แล่นกลับฐานทัพ จิวอี้เห็นกองเรือของฮันต่งและจิวท่าย ตลอดจนทหารในเรือปลอดภัยกลับมามากทุกคนก็มีความยินดียิ่งนัก บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าทหารฝ่ายเหนือมีมากก็เหมือนหนึ่งเป็นมดปลวก

จิวอี้กล่าวยังไม่ทันสิ้นคำ ลมพัดยวดยาวที่พัดมาแต่ทิศพายัพเกิดเป็น พายุแรงกล้า พัดเอาธงเหลืองใหญ่อันเป็นธงชัยประจำกองทัพหลวงของโจโจหักสะบั้นลง จิวอี้จึงหัวเราะดังลั่นแล้วว่า "ซึ่งธงชัยโจโจหักตั้งนี้เป็นการอัปมงคลแก่โจโจ"

จิวอี้หัวเราะยังไม่ทันสิ้นเสียง ปลายลมพายนันได้พัดแรงมาในท้องทะเล เห็นคลื่นเป็นระลอกใหญ่โถมถั่งมาทางฝั่งฐานทัพเรือของเมืองกั๋งตั้ง ในพลันนั้นปลายลมพายุพัดเอาธงชัยประจำกองทัพจิวอี้ซึ่งปักอยู่ที่หน้าค่ายบัญชาการที่ชายทะเลหลุดออกจากฐานธงปลิวขึ้นมาบนเนินเขาตกลงที่ตรงหน้าของจิวอี้ ผืนผ้าปลายธงสะบัดพลิ้วตองใบหน้าของจิวอี้จิวอี้ร้องขึ้นสุดเสียง เซกลามาทางข้างหลังสองสามก้าวแล้วล้มฟุบลงอาเจียนเป็นโลหิตสดๆ ลื่นสัดไปนับตลัน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่ขึ้นมาสังเกตการณ์การกระทำยุทธนาวีอยู่บนที่เนินเขาเห็นดังนั้นก็พากันตกใจ ช่วยกันพาตัวจิวอี้กลับมาที่ค่ายบัญชาการ ระดมกันแก้ไขจนจิวอี้ฟื้นคืนสติสมประดี แต่จิวอี้ไม่ยอมพูดจาได้แต่ตรงชื่อ ชื่อ และให้ทหารเอาผ้าห่มมาคลุมไว้ด้วยความหนาวเหน็บบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นจิวอี้ป่วยมีอาการหนักเช่นนั้นก็พากันวิตก รีบทำรายงานให้ขุนกวนทราบแต่เวลานั้น แล้วปรึกษากันว่าโจโจยกทัพใหญ่มาครั้งนี้มีผลกว่าร้อยหมื่น แต่แม่ทัพใหญ่จิวอี้กลับล้มป่วยเป็นหนักหนาสาหัสในท่ามกลางศึกตั้งนี้ จะทำ ประการใดดี บ้างก็เร่งไปตามหมอรักษา

ฝ่ายโลซกมาเยี่ยมดูอาการป่วยของจิวอี้แล้วมีความวิตกนัก เพราะเห็นอาการป่วยหนักหนาสาหัสชนิดที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มิรู้ที่จะทำประการใดจึงออกจากค่ายพักของจิวอี้ตรงไปที่เรือน้อยของขงเบ้ง เล่าความที่จิวอี้ป่วยนั้นให้ขงเบ้งฟังทุกประการ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายเรียกลมสลาตัน (ตอนที่ 273)

โลซกเล่าความที่จิวอี้ขึ้นไปสังเกตการณ์การกระทำยุทธนาวีระหว่างทหารฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้แล้วลมพัดตองธงชัยประจำกองทัพของโจโจหักสะบั้น จากนั้นปลายลมจึงพัดมาตองธงชัยจิวอี้ ชายธงปลิว สะบัดตองใบหน้าจิวอี้ล้มลงอาเจียนเป็นโลหิต แล้วป่วยหนักอยู่ให้ขงเบ้งฟังทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงถามโลซกว่า เมื่อแม่ทัพใหญ่จิวอี้ป่วยหนักดังนี้ ตัวท่านและบรรดาที่ปรึกษาของเมืองกั๋งตั้งจะคิดอ่านประการใด โลซกจึงว่าจิวอี้เป็นผู้บัญชาการที่ปรึกษาสามารถ เมื่อป่วยหนักลงในหน้าศึกเช่นนี้ ย่อมเป็นคราวเคราะห์ของชาวเมืองกั๋งตั้ง และเป็นบุญของโจโจที่จะยึดเมืองกั๋งตั้งได้ในครั้งนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นทำที่เป็นครุ่นคิดแล้วว่า "อันโรคจิวอี้ที่เราพอ จะรักษาให้หายได้" โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยินดีแล้วว่าถ้าหากท่านสามารถรักษาโรคของ จิวอี้ให้หายได้ก็นับว่าบุญของเมืองกั๋งตั้งยังไม่สิ้น และถามย้ำว่าท่านจะสามารถรักษาโรคของจิวอี้ให้หายได้จริงแท้กระนั้นหรือ

ขงเบ้งหัวเราะแล้วพยักหน้า โลกษเห็นดังนั้นก็เชื่อว่าขงเบ้งอาจรำเรียนวิชาการแพทย์ที่สามารถรักษาโรคจิวอี้ให้หายได้ จึงชวนขงเบ้งไปที่ค่ายพักของจิวอี้แล้วให้ขงเบ้งรออยู่ที่ภายนอก ส่วนโลกษเข้าไปหาจิวอี้ที่ข้างใน เห็นจิวอี้นอนหม่อมผ้าคลุมรองครางอยู่ที่สงสารเป็นอันมาก จึงถามว่า "ซึ่งท่านป่วยนี้เพื่อโรคอันใด"

จิวอี้ตอบโลกษว่า "โรคเรานี้มีรูปร่างที่จะบอกในอกในใจนั้นชอกช้ำดั่งต้องอาวุธต่างๆ" โลกษจึงถามต่อไปว่า ท่านป่วยดังนี้ได้กินยาใดบ้างแล้วหรือไม่ จิวอี้จึงว่ายาบรรดามีก็มากอยู่ แต่ข้าพเจ้ากินไม่ได้เลย ด้วยเหตุว่าลมภายในประดังแน่นขึ้นมาในอก ปะทะไว้กสิณิมลงโลกษจึงบอกจิวอี้ว่า ข้าพเจ้าได้ไปหาขงเบ้งเล่าอาการป่วยของท่านให้ฟังแล้ว ขงเบ้งอาสาว่าจะรักษาโรคของท่านให้หายได้ จิวอี้จึงถามว่าแล้วขงเบ้งอยู่ที่ใดเล่า โลกษตอบว่าข้าพเจ้าได้ชวนขงเบ้งมาด้วยแล้ว บัดนี้ให้รออยู่ที่ข้างนอก

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงบอกโลกษให้ไปเชิญขงเบ้งเข้ามาที่ข้างใน ขงเบ้งเข้ามาถึงก็คำนับจิวอี้ แต่จิวอี้ลุกคำนับตอบมิได้จึงคอมพิวเตอร์ระับคำนับแทน และสั่งให้ทหารคนสนิททพยงตัวให้ลุกขึ้นนั่ง ขงเบ้งนั่งลงข้างเตียงของจิวอี้แล้วว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้มาหาสองสามวันนี้ ท่านบังเกิดปัจจุบันโรคขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่ทันรู้" จิวอี้จึงตอบว่า "ธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์อันโรคและความตายนั้นจะกำหนดวันมิได้"

ขงเบ้งฟังคำจิวอี้แล้วก็หัวเราะ กล่าวขึ้นลอยๆ ว่าเมฆและลมบนอากาศนั้นยากจักคาดคะเน ความป่วยเจ็บของมนุษย์เราก็คือเป็นเช่นเดียวกันกับเมฆแลลมบนอากาศนั้น ไหนเลยจะคาดคะเนได้แล้วจิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งขึ้นในใจ ใบหน้าซีดเผือดลงอีกครั้งหนึ่ง กล่าวคำพูดใดมิได้และสงเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดในทรวงอก

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงว่า "ในอกท่านนั้นประกอบด้วยความวิตกสะสมเพิ่มพูนขึ้นจึงเกิดโรคดังนี้ จำจะประกอบบายเย็นแก่จึงจะคลาย" จิวอี้จึงว่าจริงตามคำท่านแล้ว แต่ยาเย็นนั้นข้าพเจ้าก็ได้กินแล้ว เป็นหลายขนาน แต่โรคก็มิได้บรรเทาเบาลงเลย แล้วจึงถามขงเบ้งว่าซึ่งยาเย็นของท่านนั้นเป็นยาใด จะรักษาโรคข้าพเจ้าให้หายได้จริงละหรือขงเบ้งได้ฟังดังนั้น จึงเอาพัดขนนกโบกเป็นที่ให้ผู้คนทั้งปวงในค่ายพักของจิวอี้ออกไปข้างนอก แล้วว่าอันโรคในกายของท่านนี้จำจะต้องแก้ไขลมปรมาณ ปรับธาตุลมให้เป็นปกติเสียก่อน มันธาตุ ลมเป็นปกติลมปรมาณเดินสะดวกแล้วท่านก็จะหายใจเป็นปกติ โรค ของท่านก็จะหาย

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสะดุ้งใจ เกรงว่าขงเบ้งจะรู้ความในใจที่วิตก ทุกซอรือนอยู่จึงแสรังถามว่า ท่านจะทำประการใดจึงจะปรับธาตุลมใน กายให้เป็นปกติเพื่อให้ลมปรมาณเดินได้โดยสะดวก ขงเบ้งจึงว่าอันธรรมดาธาตุลมนั้นมีอยู่สามชนิด เป็นธาตุลมตัน กำเนิดอยู่ใต้พิภพรองรับแผ่นน้ำ และแผ่นดินอย่างหนึ่ง ลมอันพัดอยู่ในอากาศนั้นอย่างหนึ่ง และลมในกายแล่นเป็นลมปรมาณสัมพันธ์กับกายเนื้อยังชีวิตให้ดำเนินไปเป็นปกตินั้นอีกอย่างหนึ่ง ลมทั้งสามชนิดนี้เกี่ยวเนื่องกันอยู่และสัมพันธ์กันอยู่ ขาดไปแต่อย่างหนึ่งอย่าง ใดชีวิตก็จะหาไม่ ขาดความสมดุลเสียอย่างหนึ่งอย่างใด ความวิปริต ผันแปรก็จะเกิดขึ้น

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้ามียาอยู่ขนานหนึ่งซึ่งสามารถรักษาธาตุลมในกายท่าน ปรับลมปรมาณให้เป็นปกติได้ จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ยินดี สำคัญว่าขงเบ้งจะบอกตำรายารักษาโรค จึงว่าถ้าเช่นนั้นท่านจงเอ็นดูช่วยรักษาข้าพเจ้าด้วยเถิด ขงเบ้งจึงขอยืมกระดาษ หมึก และพู่กันจากโต๊ะเขียนหนังสือของ จิวอี้ แล้วเขียนเป็นอักษรสิบหกตัวเป็นใจความว่า "ซึ่งจะคิดกำจัดใจโฉนนั้น ก็ได้จัดแจงการไว้ทุกสิ่งเสร็จแล้วเพื่อหวังจะเอาเพลิงเผา กองทัพโจโฉเสีย ยังขาดอยู่แต่ลมสลาตันซึ่งมิได้พัดมาสมความคิดท่านเท่านั้น"

ขงเบ้งเขียนเทียบยาพิสดารสำหรับรักษาโรคใจจิวอี้เสร็จแล้ว จึงพับกระดาษส่งให้จิวอี้แล้วกล่าวสืบท่อไปว่า "อันโรคซึ่งป่วยนี้อุปมาเหมือนธาตุทั้งสี่ในกายท่าน อันธาตุดิน ธาตุน้ำปกติอยู่ แต่ธาตุลมกับเพลิงนั้นหย่อน ถ้าลมพัดมาต้องเพลิงกำเรบขึ้นเกล้าแล้ว โรคท่านก็จะหาย"

จิวอี้รับเทียบยาของขงเบ้งมาอ่านดูและฟังคำขงเบ้ง ดังนั้นแล้วก็ตกใจสะดุ้งขึ้นสุดตัว คิดว่าขงเบ้งนี้ล่วงรู้ความคิดของเราแล้ว กับว่าได้นั่งอยู่ท่ามกลางหัวใจของเราเอง การจะปิดความขงเบ้งต่อไปเห็นจะไม่ตลอดแล้ว จิวอี้จึงสิ้นพยศเล่าความทุกข์ในอกให้ขงเบ้งฟังว่า บัดนี้ได้เตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว แต่กองทัพเรือของ โจโฉก็กล้าแข็งขึ้นเป็นอันมาก เพราะแผนการพสุธาถอยน้ำทำให้ทหารของโจโฉไม่เมาคลื่น สามารถทำการรบพุ่งได้โดยสะดวกเสมือน หนึ่งรบบนแผ่นดิน แต่การจะเผากองทัพเรือของโจโฉนั้นขัดสนด้วยฤดูนี้มีแต่ลมพัดมาแต่ทิศพายัพ หากเนินเข้าไปก็จะเสีย ทีแก่โจโฉเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจึงวิตกทุกข์หนักดังนี้

จิวอี้สิ้นที่จะคิดอ่านแก้ไข จึงกล่าวอ้อนวอนขงเบ้งว่าการบัดนี้ถึงที่คับขันแล้ว ขอสติปัญญาท่านช่วยคิดอ่านให้ เกิดลมสลาตันจะได้ทำ การผลาญทัพเรือโจโฉได้โดยสะดวก

ขงเบ้งคำนวณการในอากาศไว้ตั้งแต่ก่อนที่เล่าปี่จะข้ามอ่าวมา พบจิวอี้แล้วว่า ในเดือนอ้าย แรมห้าค่ำ จะเกิด ลมสลาตันพัดหนักมาเป็นเวลาถึงสามวัน แต่คิดว่าหากจะบอกความจริงเกี่ยวกับการอากาศแก่จิวอี้แล้ว วัน ข้างหน้าทำศึกแก่กันจิวอี้ก็จะไม่เกรงความคิด จึงวางแผนการคิดอ่านลวงจิวอี้ให้ยาเกรงว่าตัวขงเบ้งนั้น มี สติปัญญา ความสามารถจัดตั้งเพทยดา

ครั้นขงเบ้งได้ฟังคำจิวอี้ถามดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาน้อยการศึกษาที่ต่ำต้อย แต่เดชะบุญด้วยเหตุที่ เมื่อครั้งอยู่ที่เขาโจ่งก้งนั้นได้พบอาจารย์คนหนึ่งจึงได้รับความเมตตาถ่ายทอดวิทยากรอันลึกลับให้ ได้แก่วิชา ค่ายคูประตูกล วิชากำบังกายหายตัว และวิชาเรียกลมฝน ดังนั้นถ้าหากท่านมีประสงค์จะได้ลมสลาตัน ข้าพเจ้า ก็พอจะอาสาเรียกลมสลาตันให้ท่านได้ดังประสงค์

จิวอี้จึงถามว่า จะทำประการใดจึงจะเรียกลมสลาตันมาได้ดังคำท่าน ขงเบ้งจึงว่า หากมั่นท่านประสงค์จะให้ ข้าพเจ้าเรียกลมสลาตันแล้ว ก็ให้แต่งการพิธีที่เขาป่าป็นसान ให้ปลูกประรำสามชั้น สูงชั้นละสามดอกเศษ แล้ว ขอบอาหารร้อยยี่สิบคน ถือธงสีต่างๆ ล้อมรอบประรำพิธี ตัวข้าพเจ้าจะขึ้นไปนั่งอ่านมนต์เรียกลมสลาตันตลอดทั้ง สามวัน ก็จะได้ลมสลาตันพัดหนักมาถึงสามวันสามคืน ท่านจะได้เผากองทัพโจโจให้วอดวายได้ตามแผนการ

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านจะทำพิธีเรียกลมสลาตันในครั้งนี้ อย่าวว่าแต่ลมสลาตันจะพัดมาสามวันสามคืน เลย แม้ลมสลาตันพัดมาแต่คืนเดียวเท่านั้นก็เพียงพอที่ข้าพเจ้าจะเอาเพลิงเผา กองทัพโจโจให้เป็นจุนไปได้ แล้ว วอนท่านช่วยรับทำการเพราะหากเนินเข้าไปโจโจยกกองทัพมาก็ดี หรือชาวแพ่งพรายรั่วไหลไป ก็ดีจะ เสียการไป

ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าจะเริ่มการพิธีแต่วันพรุ่งนี้ ถึงวันแรมห้าค่ำ เดือนอ้าย เวลายามแรก ลมสลาตันก็จะพัดมา ตามกำหนด จนกระทั่งถึงวันแรมเจ็ดค่ำจึงจะสงบลง

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงมีความยินดียิ่งนัก โรคใจที่ป่วยอยู่ก็หายสิ้นในบัดดล "ดังขงเบ้งเอายาทิพย์มาทาหลงให้ โรค ซึ่งเป็นไข้ใจนั้นก็หาย" จิวอี้โยนผ้าหมอลงข้างเตียงแล้วผลุนผลันลุกขึ้น ลงมาคุกเข่าคำนับขงเบ้ง แล้วเรียกโ ลชมาสั่งการให้เตรียมการพิธีตามความประสงค์ของขงเบ้งจงทุกประการขงเบ้งเห็นจิวอี้สั่งการดังนั้นจึงกล่าว สืบไปว่า "ซึ่งท่านจะให้ไปขอลมนั้น ข้าพเจ้าจะขออาญาสิทธิ์ไปด้วยจึงจะทำการได้สะดวก" จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ สำคัญว่ากระบี่อาญาสิทธิ์เป็นกระบี่สำหรับแผ่นดิน คงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และจำเป็นในการพิธี มิได้เฉลียวใจใน กลอุบายของขงเบ้ง จึงเอากระบี่อาญาสิทธิ์ซึ่งขุนกวนให้ไว้นั้นมอบแก่ ขงเบ้งไปทำพิธี

ขงเบ้งคำนับลาจิวอี้แล้วพาโหลชไปที่เขาป่าป็นसान ส้ารวจภูมิประเทศโดยรอบแล้ว ข่าเลื่องตามองไปทาง ชายทะเล เห็นเรือน้อย ของจูล่งทอดคอยอยู่ตามที่ได้สั่งไว้กับเล่าปี่ เมื่อครั้งที่จิวอี้วางแผนสังหารลวงเล่าปี่มา เมืองก้งตั้ง ขงเบ้งก็มีความยินดียิ่งนัก

ขงเบ้งสั่งให้ตั้งโรงพิธีทางทิศอาคเนย์ของเขาป่าป็นसान ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณระบุการพิธีว่า "ใช้บริเวณที่มี ดินสีแดงดำเนินการก่อสร้างประรำพิธี มีความกว้างและกลมขนาดยี่สิบสี่ตั้ง (หนึ่งตั้งเท่ากับสิบฟุต) แต่ละชั้นสูง สามเขี้ยวรวมเป็นเก้าเขี้ยว ชั้นล่างให้ปักธงตราอักษร มียี่สิบแปดธง ทิศบูรพาปักธงเขียวเจ็ดธงตามลักษณะ ตำแหน่งดาวประจำทิศ ทิศอุดรปักธงสีดำเจ็ดธงตามลักษณะตำแหน่งดาวประจำทิศ ...ทิศประจิมปักด้วยธงสี ขาวเจ็ดธงตามลักษณะตำแหน่งดาวประจำทิศ... ทิศทักษิณปักด้วยธงแดงเจ็ดธงตามลักษณะตำแหน่งดาว ประจำทิศ... ชั้นที่สองตามรอบบริเวณปักธงสีเหลืองหกสิบสี่ธง กำหนดตามหกสิบสี่ขวย แบ่งตั้งอยู่ แปด ตำแหน่งชั้นสูงสุดใช้สีคน แต่ละคนล้วนสวมดหม สวมหมวก ใส่เสื้อคลุมแพรดำ เสื้อปักเป็นลายหงส์ รัดด้วยผ้า แดงหมายถึงผู้คงแก่เรียน สวมรองเท้าสีแดง สวมทับด้วยกระโปรงสีเหลืองอีกชั้นหนึ่ง ให้ยืนอยู่ข้างซ้ายหนึ่ง คน มือถือไม้ราวตรงปลายไม้ผูกขนไก่เป็นกระจุกเพื่อเป็นสัญญาณชาวคราวของลม ยืนอยู่ด้านหลัง ด้านข้าง ขวาหนึ่งคน มือถือไม้ราวผูกติดด้วยผ้าแถบสีดำดาราเพื่อเป็นสัญญาณดูความแรงของลม ให้ยืนอยู่ด้านหลัง ด้านข้าง ซ้ายหนึ่งคน ในมือชูกระบี่วิเศษไว้ ให้ยืนอยู่ด้านหลังข้างขวาหนึ่งคนให้ยกกระถางรูปไข่ ชั้นล่างของประรำ พิธีมียี่สิบสี่คนยืนประจำสี่ทิศ ต่างถือธงทิว ประทุนวิเศษ หอกใหญ่ หอกเล็ก ธงสีเหลือง ปลายเสาธงประดับ ด้วยหางโคจามรี ทั้งขวานโบราณสี่ขวาน ธงใหญ่สีดำล้อม รอบทั้งสี่ด้าน"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายการพิธีแตกต่างกันไปบ้างว่า "ให้ทหารปลูกธรรณสามชั้นสูงชั้นละ สามดอกเศษ ชั้นต้นกว้างยี่สิบวา ยาวยี่สิบวา แล้วให้ชุดเอาดินทิศอาคเนย์มาปั้นเป็น รูปมังกรไว้ ณ ทิศบูรพา ปักธงเขียวเจ็ดคัน ปั้นเป็นรูปเพทยดาชื่อเสียนบูไว้ทิศอุดร ปักธงดำเจ็ดคัน ปั้นเป็นรูปเสือไว้ทิศปัจจิม ปักธง ขาวเจ็ดคัน ปั้นรูปนกยูงไว้ทิศทักษิณ ปักธงแดงเจ็ดคัน แลชั้นกลางนั้นคนถือธงเหลืองประจำทิศทั้งแปด ทิศ

ละแปดคน ชั้นบนนั้นมีคนสี่คน คนหนึ่งอยู่ที่ศบูรพา ถือโคมระย้าอยู่เจ็ดดวง คนหนึ่ง อยู่ที่ศอุดร ถือไม้ผูกขนไก่ คนหนึ่งถือกระบี่อยู่ที่ศปัจจิม คนหนึ่งถือ กระถางธูปอยู่ที่ศทักษิณ"

พิธีการที่ดูเป็นเรื่องราวขริบขลังประหนึ่งว่าศักดิ์สิทธิ์เสียเต็มประดา นี่ แท้จริงเป็นเพียงพิธีกรรมที่ไร้คุณค่า ในทางความเป็นจริง และไม่มีผลต่อการที่ลมสลาดันพัดมาแม้แต่น้อย แต่ก็ดูน่าเชื่อถือ ว่าศักดิ์สิทธิ์เหมือนกับพิธีการทั้งปวง ยิ่งดูขริบขลังศักดิ์สิทธิ์มากก็ยิ่ง หลอกหลวงผู้คนได้มากนั่นแล

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คมเกาทัณฑ์ชาวเสวยसान (ตอนที่ 274)

ชายธงชัยที่ต้องปลายลมซึ่งพัดหวนมาจากด้านกองทัพโจโฉพลัดต้องใบหน้าจิวอี้ล้มลงอาเจียนเป็นโลหิตทำให้จิวอี้ป่วยหนัก แต่มิใช่ป่วยด้วยโรคทางกาย หากเป็นโรคทางใจคือไม่มีลมสลาดันสำหรับใช้เผากองทัพโจโฉ แม้นทอเวลานานไปโจโฉยกกองทัพข้ามทะเลมาก็จะเสียที ครั้นขงเบ้งอาสารักษาโรคใจด้วยการตั้งการพิธีเรียกลมสลาดัน อาการของจิวอี้ก็หายเป็นปลิดทิ้ง

ฝ่ายขงเบ้งเมื่อกำกับการแต่งแท่นพิธีเสร็จแล้วจึงแสวงกล่าวกับโลซกว่า "ท่านจงกลับไปบอกแก่จิวอี้ว่าซึ่งเรารับมาขอลมให้นี้ถ้าไม่ได้สมความคิดก็อย่าให้จิวอี้เอาโทษแก่เราเลย" โลซกรับเอาค่าของเบ้งแล้วคำนับลากลับไป

ขงเบ้งคำนวณการในอากาศเป็นที่แน่นอนแล้วว่าลมสลาดันจะพัดหนักมาตั้งแต่วันแรมห้าค่ำเดือนอ้ายเวลาใกล้พลบ แต่ลวงจิวอี้ว่า จะทำพิธีศักดิ์สิทธิ์เพื่อขมจิวอี้ให้เกรงความคิดไปในภายใน จากนั้นก็หลอกเกี่ยวกับเวลาที่ลมจะพัดมาว่าเป็นเวลายามเศษ เพื่อจะได้หนีไปก่อนที่จิวอี้จะทันตั้งตัว พอตั้งแท่นพิธีเสร็จก็บอกโลซกให้ไปหลอกจิวอี้เป็นการสั่งลาเป็นนัยว่าอาจเรียกลมไม่สำเร็จ การหลอกครั้งนี้เป็นการหลอกเพื่อเอาตัวรอด ทำให้จิวอี้ยังไม่แน่ใจจนกว่าลมสลาดันจะพัดมาจริงหรือไม่ เพราะถ้าหากจิวอี้แน่ใจว่าจะได้ลมสลาดันมั่นคงแล้วก็อาจคิดสังหารขงเบ้งเสียก่อน

พอโลซกกลับขงเบ้งได้อาบน้ำชำระกายสยายผมแต่งตัวแบบนักพรตในลัทธิเต๋าใส่เสื้อคลุมสีดำทับภายนอกเดินขึ้นไปบนประาพีธอย่างเนิบนาบถึงชั้นสามแล้วชูกระบี่อาญาสิทธิ์ของขุนกวนซิงจิวอี้ ให้มาป่าวประกาศด้วยเสียงอันดังแต่ครั่งขริบว่า"บัดนี้เราจะทำการใหญ่ แต่บรรดาทหารซึ่งเราจัดไว้นี้ถ้าเห็นเราทำการใดก็อย่าให้พูดจาเดินไปมาจากที่หนึ่งปรกติดอยู่กว่าเราจะสำเร็จ แม้ผู้ใดไม่ฟังเรา จะเอากระบี่อาญาสิทธิ์ซึ่งจิวอี้ให้มานี้ตัดศีรษะเสีย"

นี่เป็นแผนการหนีสามชั้นจากที่นัดให้จูล่งเอาเรือมาคอยรับเป็นชั้นที่หนึ่ง แล้วหลอกจิวอี้ให้สั่งเลวว่าจะได้ลมสลาดันแน่นอนหรือไม่เพื่อป้องกันมิให้จิวอี้คิดฆ่าเสียก่อนที่ลมสลาดันจะพัดมาเป็น ชั้นที่สอง และมาครั้งนี้ชูทหารร้อยยี่สิบคนในพิธีมิให้ขยับเขยื้อนเพื่อ จะได้หลบหนีไปโดยสะดวกเป็นชั้นที่สามจึงนับเป็นแผนการหนีที่รอบ คอบรัดกุมอย่างยิ่งवाद

วันแรมสามค่ำเดือนอ้ายเพลาทึบ ขงเบ้งเริ่มจุดธูปเทียนบนประาพีธ ผินหน้าสู่ทิศอากาศเนย์ รินสุราใส่จอกแปดจอกซึ่งเรียงอยู่ในถาดทำการอธิษฐานแล้วสาดสุราไปตามทิศทั้งแปดเป็นการบวงสรวงแล้วนั่งทำที่รำมนต์เรียกลมอยู่พักใหญ่แล้วกลับลงมาที่กระโจมพัก ให้ทหารสับเปลี่ยนเวรยามลงมาอาบน้ำกินอาหารแล้ว กลับขึ้นไปตั้งเก้าวันละสามเวลา

ฝ่ายโลซกครั้นลาขงเบ้งกลับไปแล้วตรงไปที่ค่ายพักของจิวอี้ รายงานความทั้งปวงให้จิวอี้ทราบ วันรุ่งขึ้นเป็นวันแรมสี่ค่ำเดือนอ้าย จิวอี้จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงสั่งการให้ทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือเตรียมพร้อมคอยที่ลมสลาดันพัดมาแล้วจะได้ยกไปทำการโดยสะดวกแล้ว รายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบและขอให้ขุนกวนเตรียมการกองทัพคอยสนับสนุนไว้ให้พร้อมด้วย

จิวอี้ได้สั่งการให้อุยกายจัดเรือเสียบยี่ห่าสิบลา "เอาหญ้าแลฟางบรรจุลงแล้วเอาน้ำมันปลาสาเดให้ชุ่มเป็นเชื้อเพลิง แล้วเอาดินประสีกับสุพรรณถันปรายบนหญ้าแลฟางให้สิ้น" ทั้งห้าสิบลาแล้วเอาธงตะขาบเขียวปักหน้าเรือไว้ตามที่ใดตกลงไว้กับโจโฉ ให้อุยกายจัดเตรียมให้พร้อมแล้วจอดคอยท่ารอฟังคำสั่งอีกครั้งหนึ่งเมื่อใดที่ได้รับคำสั่งให้กองเรือของอุยกายยกไปเป็นสองกอง ขบวนหน้ายี่สิบลา ขบวนหลังสามสิบลา เรือแต่

ละล้าให้พวงเรือเร็วไว้ข้างหลังเมื่อทำการแล้วให้ทหารลงเรือเร็วหลบหนีออกมาจากกองเรือเพลิง ฤกษ์กายรับคำสั่งแล้วค่านับลาจิวีย้อออกไปจัดแจงการตามคำสั่ง

สั่งการฤกษ์กายแล้วจิวีย้อจึงเรียกกำเเหลงและง่าเด็กมาสั่งการให้ประกบตัวชั่วคราวและ ชั่วโฮ่วโย่าให้คลาดสายตาและให้กำบริเวนสองไส้ศึกของโจโจ้วไม่ให้เห็นการเตรียมการที่จะยกไปทำการกับโจโจ้วใกล้พลบแล้วลมสลาดันก็ยังมีวี่แววว่าจะพัดมา ลมพลัดยา ยังคงพัดมาแต่ทิศพายัพเป็นปกติอยู่ จิวีย้อให้รู้สึกกังวลจนกินข้าวไม่ลง พอใกล้ยามสองทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้ขุนกวนได้เคลื่อนกองทัพเรือยกหนุนมาคอยเสริมอยู่ในระยะประมาณแปดร้อยเส้นจากกองบัญชาการนี้ จิวีย้อฟังรายงานแล้วก็มีความยินดี ออกคำสั่งสนามให้โลซกแจ่งแก่กองทัพทุกหน่วยทุกกอง ให้เตรียมพร้อมรบเต็มอัตรา ให้สามารถยกไปในทันทีที่ได้รับคำสั่งผู้ใดฝ่าฝืนซักช้าจะลงโทษประหารตามพระอัยการศึก

จิวีย้อเป็นกังวลนอนไม่หลับจนพยามสอง จึงออกไปเดินข้างนอก ค่ายสังเกตเห็นลมพลัดยา ยังคงพัดมาเป็นปกติจึงกลับเข้ามาในค่าย ผลุดลูกผลุดนึ่งไม่เป็นอันนอนเพื่อยหนักเข้าก็เอนตัวงีบหลับไปในคายนั้นจนจวนรุ่งสางเป็นวันแรมห้าค่ำเดือนอ้าย จิวีย้อยังไม่เห็นลมสลาดันพัดมาจึงปรึกษากับโลซกกว่าขงเบ้งอาสาไปทำพิธีเรียกลมสลาดันบัดนี้ สองคืนสามวันแล้วลมสลาดันก็ยังไม่พัดมา เห็นทีจะเป็นเรื่องเหลวไหล จะทำการอย่างไรสืบไปได้

โลซกจึงว่าเวลานี้ยังไม่ครบกำหนดเวลาที่ขงเบ้งอาสา ท่านอย่าเพิ่งใจร้อนวู่วาม ข้าพเจ้าเห็นการเตรียมพิธีของขงเบ้งแล้วเชื่อว่าจะได้ การอัญเชิญและโลซกขวนกันสนทนาคอยเวลาที่ลมสลาดันจะพัดมาตั้งแต่เข้าจนถึงเที่ยงก็ไม่มีวี่แววว่าจะเปลี่ยนทิศ จิวีย้อกินข้าวปลาไม่ได้เอาแต่เดินวนไปวนมาภายในค่าย บางทีก็ออกไปข้างนอกดูทิศทางลมว่าจะมีอาการแปรเปลี่ยนหรือไม่ จนถึงเวลาเย็นลมพลัดยาก็สงบลง จิวีย้อสังเกตอาการผันแปรของลมอยู่ทุกขณะจิต พอเห็นชายธงชัยภายนอกที่เคยพลัดตามลมไปทางทิศภาคเนย์ลู่ลงนิ่งสนิทอยู่ก็เกิดความรู้สึกตื่นเต้น ลากมือโลซกออกไปด้านนอกชี้ให้โลซกมอง ไปที่ชายธงซึ่งห้อยนิ่งอยู่นั้น

ในทันทีที่จิวีย้อจะเอ่ยความประการใด ปลายธงชัยที่ห้อยสงบนิ่งอยู่นั้นพลันพลิ้วไปทางทิศพายัพกลับทิศกับที่เคยเป็นแล้วผืนธงชัยก็ค่อยๆ พลิว่สบัดโบกเต็มทั้งผืน ปลายธงชี้ไปทางกองทัพโจโจ้ว ลมสลาดันได้พัดมาแล้วและค่อยๆ แรกกาลขึ้นจิวีย้อเห็นดังนั้นก็มีความตื่นเต้นยินดียิ่งนัก กล่าวกับโลซกว่า "อันสติปัญญาของเบ้งรู้ตำราเรียกลมในอากาศหาผู้เสมอมิได้ อุปมาดังจะนับดาวในท้องฟ้าแลหยิ่งพระมหาสมุทรอันลึกได้"

จิวีย้อกล่าวสิ้นคำก็สะดุ้งขึ้นทั้งตัวประหวั่นพรันพริงในสติปัญญาของขงเบ้งขึ้นมามากกว่า วันข้างหน้าจะเป็นตรายแก่แคว้นกั๋งตั้ง หากปล่อยขงเบ้งรอดไปได้แล้วสืบไปภายหน้าจะไม่อาจรับมือกับขงเบ้งได้ จำจะฆ่าขงเบ้งเสียก่อนเมืองกั๋งตั้งจึงจะปลอดภัย คิดดังนั้นแล้วจิวีย้อจึงเรียกซีเซ่งและเตงสองเข้ามาสั่งการว่าให้ไปทำการจับกุมตัวขงเบ้งฆ่าเสียให้จงได้ ให้คุมทหารคนละร้อยแยกเป็นสองทางให้เตงสองรีบไปทางเขาล่าปิ่นซานซึ่งขงเบ้งกำลังทำพิธีเรียกลม ส่วนซีเซ่งให้ยกไปสกัดทางชายทะเลเผื่อว่าขงเบ้งรู้ตัวแล้วจะหนีไปทางทะเลล่องเรือกลับไปเมืองแฮเค่า หากพบขงเบ้งก็ไม่ต้องเจรจาให้มากความ ให้ตัดศีรษะเสียในทันที

สองนายทหารรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารไปในทันที เตงสองนำทหารมายกมาถึงเขาล่าปิ่นซานเห็นทหารทั้งปวงยืนตามตำแหน่งสงบนิ่งอยู่จึงเข้าไปถามหาขงเบ้ง แต่ไม่มีผู้ใดปรากฏพุดจาเพราะเกรงอาญาสิทธิ์ตามคำสั่งของขงเบ้ง เตงสองสอบถามไม่รู้ความแต่มองไปบนปราสาทสามชั้นเห็นเสื้อคลุมสีดำคลุมแทนบูชายัญ และเห็นกระบี่อาญาสิทธิ์พาดอยู่ใกล้ๆ สำคัญว่าขงเบ้งนั่งสมาธิแล้วเอาเสื้อคลุม คลุมศีรษะไว้ จึงรีบวิ่งขึ้นไปบนชั้นสามเห็นแต่เสื้อเปล่า จึงคว่ำเอากระบี่อาญาสิทธิ์มาถือไว้แล้วถามทหารที่ยืนอยู่นั้นว่าขงเบ้งไปที่ใด

ทหารนั้นก็ไมยอมพุดจา เตงสองจึงเอากระบี่อาญาสิทธิ์ขึ้นชูจึงได้รู้ความว่าขงเบ้งได้ลงไปจากประรำเมื่อก่อนหน้านี้ไม่นานนัก เตงสอง จึงรีบวิ่งลงจากประรำขึ้นมาพาทหารยกไปที่ชายทะเล พบกับซีเซ่งคุม ทหารละล้าละล้งอยู่ที่ชายทะเลต่างถ้อยถามถ้อยตอบกันก็ได้รู้ความ ว่าขงเบ้งไปที่ใด พอตีทหารที่ลาดตระเวนอยู่ชายทะเลมาพบจึงรายงานว่ามีเรือเร็วลำหนึ่งมาจอดทอดสมออยู่ที่ชายดลิ่ง และก่อนหน้านั้นไม่นานเห็นขงเบ้งเดินมาลงเรือลำนั้นแล้วล่องขึ้นไปทาง ทิศเหนือซีเซ่งและเตงสองได้ฟังดังนั้นแลไปทะเลเห็นเรือเร็วลำหนึ่งกำลังแจวอย่างอ้อยอิ่งขึ้นไปทางทิศเมืองแฮเค่าไม่ไกลออกไปเท่าใดนัก จึงพาทหารลงเรือรบคนละลำแล้วแล่นไปตามเรือเร็วขึ้นไป เรือของซีเซ่งแล่นออกหน้าเรือของเตงสองซึ่งแล่นตามมาห่าง ๆ พอตามเข้าไปใกล้ซีเซ่งก็ร้องเรียกขงเบ้งให้หยุดอยู่ก่อน บอกว่าจิวีย้อมีราชการสำคัญใคร่ปรึกษาเป็นการด่วน

ขงเบ้งอยู่บนเรือเร็วได้ยั้งตั้งนั้นจึงร้องตอบมาว่าท่านจงกลับไปบอกจิวยี่เกิดว่าบัดนี้เราได้เรียกลมสลาดันพัดมาตามต้องการแล้ว ให้จิวยี่เร่งทำการกับโจโฉให้สำเร็จโดยไว อย่าได้ห่วงกังวลด้วยตัวเราเลย เวลาวันนี้เราจะกลับไปเมืองแสด์ก่อน วันหน้าจะกลับมาเยี่ยมจิวยี่เอง

ซีเซ้งได้ยั้งตั้งนั้นจึงร้องกลับไปว่าให้ขงเบ้งหยุดอยู่ก่อน จิวยี่มีราชการลับเร่งด่วนให้ข้าพเจ้านำความมาบอกกล่าวแก่ท่าน ขงเบ้งจึงร้องตอบกลับไปอีกว่าท่านอย่าหวังว่าจะลวงเราได้ เราคาดหมายอยู่ก่อนแล้วว่าลมสลาดันพัดมาแล้วจิวยี่จะคิดทำร้ายเรา ดังนั้นเราจึงนัดให้จูล่งมาคอยรับ ท่านจงกลับไปเสียเถิดแล้วบอกจิวยี่ให้เร่งทำการ แม้นมีฟังยังจะตามมาอีกก็หาอาจทำอันตรายแก่เราได้ไม่

ซีเซ้งเห็นขงเบ้งไม่ยอมหยุดจึงเร่งให้ทหารแจวเรือเร่งแรงเรือที่แล่นตามแรงลมไล่ตามเรือขงเบ้งกระชั้นเข้าไป จูล่งคุมทหารอยู่ในเรือเร็วเห็นซีเซ้งไม่ฟังคำขงเบ้งจึงลุกขึ้นยืนที่กลางลำเรือร้องตวาดไปว่า ตัวเรคือจูล่งชาวเมืองเสี้ยนซาน รับคำสั่งขงเบ้งให้มาคอยรับ บัดนี้ขงเบ้งได้ว่ากล่าวห้ามมิให้ท่านตามมากก็ไม่ฟัง ยังจะไล่ตามมาทำอันตรายขงเบ้งอีกเล่า "ครั้นเราจะเอาเกาทัณฑ์ยิงให้ตายเสียบัดนี้ เล่าปี่นายเรากับขุนกวนก็จะผิใจกันเสีย เราจะยิงแต่พอให้รู้จักฝีมือไว้"

ว่าแล้วจูล่งจึงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสาย เล็งนำไปที่สายชักใบเรือของซีเซ้งแล้วยิงไป เสียงเกาทัณฑ์แล่นฝ่าแรงลมดังเวีย! ต้องสาย ชักใบเรือของซีเซ้งขาดสะบั้น ใบเรือร่วงลงในน้ำปล้น เรือของซีเซ้งเมื่อไรใบจึงขวางลำตามแรงลม จูล่งเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ชักใบเรือ แล้วแล่นไปทางเมืองแสด์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และฉบับสมบูรณระบุเวลาที่ลมสลาดันพัดมาและขงเบ้งหลบหนีออกจากเขาล่าปี่ในซานนั้นใกล้เคียงกัน โดยสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าเป็นเวลาสองยามเศษคือหลังเที่ยงคืน ส่วนฉบับสมบูรณว่าเป็นเวลาใกล้ยามสามคือหลังเที่ยงคืนเช่นเดียวกัน แต่พิเคราะห์แล้วไม่เห็นสมด้วยเหตุสองประการคือ ประการแรกกองทัพเมืองกังตั้งวางเพลิงเผากองทัพโจโฉในคืนแรมห้าค่ำเดือนอ้ายคือในคืนแรกที่ลมสลาดันพัดมา ประการที่สองหากขงเบ้งหนีไปหลังเที่ยงคืน การติดตามของซีเซ้งแดงสองทางทะเลในคืนข้างแรมย่อมเป็นไปได้ และไม่มีทางที่จูล่งจะยิงเกาทัณฑ์ฝ่าความมืดไปถูกสายชักใบให้ขาดได้ ประกอบทั้งสามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับของญี่ปุ่นและของจีนเองก็มีการตั้งข้อสังเกตในเรื่องนี้และวินิจฉัยว่าเวลาที่ลมสลาดันพัดมาและขงเบ้งหลบหนีคือเวลาเย็นก่อนพลบค่ำของวันแรมห้าค่ำ เดือนอ้ายเรือของซีเซ้งขวางลำแล่นต่อไปไม่ได้จึงอาศัยพลแจวกรรเชียงกลับเรือจะกลับฐานทัพ พอเรือแดงสองตามมาทันซีเซ้งจึงแจ้งความซึ่ง โต้ตอบกับขงเบ้งและจูล่งให้แดงสองฟังแล้วจูล่งชาวเสี้ยนซานทหาร เล่าปี่ผู้ฝีมือการรบองอาจกล้าหาญนัก เมื่อครั้งศึกที่ยุทธภูมิเตยง ปันจูล่งแต่ผู้เดียวกรำศึกอยู่ท่ามกลางทหารโจโฉหลายสิบหมื่นตั้งแต่ก่อนรุ่งจนถึงเวลาบ่ายได้สังหารทหารโจโฉเสียเป็นอันมาก แม้นเรา จะติดตามไปก็ไม่เห็นทางที่จะจับตัวขงเบ้งได้ ตรีรายก็จะพากันตายด้วย ฝีมือเกาทัณฑ์ของจูล่งอีก แล้วว่าสามะหาอะไรกับคนซึ่งเป็นเป้าหมายใหญ่ ก็แลสายชักใบเรือเท่านี้วก้อยแค่นี้จูล่งยังยิงเกาทัณฑ์ฝ่า แรงลมมาถูกอย่างแม่นยำราวจับวาง จึงชอบที่จะกลับไปรายงานแก่แม่ทัพใหญ่จึงจะควร สองนายทหารกัณฑ์ตั้งปรึกษาต้องกันแล้วจึง พากันแจวเรือฝ่าคลื่นผืนลมกลับไปที่ค่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จิ๋ว-เหลียง ระดมพล (ตอนที่ 275)

ขงเบ้งทำอุบายพิธีเรียกลมสลาดันพัดมาตามกำหนดแล้ว คาดหมายว่าจิวยี่จะต้องคิดสังหารเป็นแน่ จึงวางแผนสามชั้นหนีลงจาก ปะรำพิธีโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้หรือขัดขวางแล้วลงเรือน้อยที่จูล่งมาทอดสมอคอยตามคำสั่ง ล่องข้ามอ่าวไปเมืองแสด์โดยสวัสดิ์

ฝ่ายจิวยี่เมื่อเห็นลมสลาดันพัดมา ได้สั่งให้ซีเซ้ง เแดงสอง ติดตามจับตัวขงเบ้งแล้วจึงเรียกอุบายเข้ามาสั่งการให้ทำหนังสือแจ้งไปยังโจโฉตั้งแต่นั้นวันนั้นว่า คืนนี้เวลาสองยามจะลอบพาเรือรบและเรือเสบียงหนีออกจากกองทัพเมืองกังตั้งไปสู่วามักัดด้วยโจโฉ ให้จัดทหารไว้คอยรับ และให้อุบายเตรียมการไว้ให้พร้อมที่จะยกไปในทันทีที่มีคำสั่ง

อุบายรับคำสั่งแล้วค่านับลาจิวยี่ก็กลับออกไป พออุบายออกไปไม่ทันนาน ซีเซ้ง เแดงสอง ก็เข้าไปรายงานแก่จิวยี่ว่าขงเบ้งได้วางแผนหลบหนีออกจากปะรำพิธีโดยให้จูล่งเอาเรือมารับกลับไปเมืองแสด์ ครั้นไล่ตามไปก็ถูกจูล่งใช้เกาทัณฑ์ยิงสายชักใบจนขาด ตามไปมิได้

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจยิ่งนัก ราฟิงขึ้นว่าขงเบ้งนี้มีสติปัญญาลึกซึ้งกว้างไกลยิ่งกว่าพระมหาสมุทร ขงเบ้งยังมีชีวิตอยู่ตราบดี เราหายใจไม่เป็นสุขเลย

โลซกได้ฟังดังนั้นจึงปลอบใจจิวอี้ว่า การข้างขงเบ้ง เล่าปียังเป็นเรื่องที่หลัง บัดนี้ลมสลาดันพัดมาแล้วขอบที่จะเผด็จศึกข้างโจโจให้ได้รับชัยชนะก่อนแล้วจึงค่อยคิดอ่านจัดการกับขงเบ้งและเล่าปีต่อไป

จิวอี้ได้ฟังก็เห็นชอบ สั่งให้เรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมารับคำสั่งในทันที จิวอี้จัดขบวนทัพทางบกชุดแรก โดยสั่งให้กำแหงคุมทหารยก ไปตามริมทะเลแล้วลงเรือยกพลขึ้นบกที่ตำบลฮัวหลิม ให้กำแหงยกไปถึงที่หมายก่อนสองยามของคืนนี้ เมื่อเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นที่ฐานทัพเซ็กเพ็กแล้วให้เข้าปล้นเผาคลังเสบียงของโจโจที่ตำบลฮัวหลิมเสีย เมื่อได้ฤกษ์จะยกออกไปนั้นให้กำแหงตัดศีรษะซัวต้งเช่นธงชัยเป็นสง่าของกองทัพเสียก่อน ส่วนซัวโฮให้กำแหงจัดทหารคุมตัวมามอบ ที่กองบัญชาการทัพเรือเพื่อตัดศีรษะเช่นธงชัยก่อนที่จะเคลื่อนกองทัพเรือไปทำการ ให้ลิบองคุมทหารสามพันเป็นกองหนุนยกไปช่วยกำแหง ให้ไทสูจคุมทหารสามพันยกไปตามทางบก แล้วลงเรือยกพลขึ้น บกที่ตำบลหับป่า ทำหน้าที่โจมตีสกัดกองทัพบกของโจโจให้ขาดออกเป็นสองตอน อย่าให้หนุนเนื่องช่วยเหลือกันได้ และให้สังเกตแสงเพลิงไหม้ขึ้นทางกองทัพเรือของโจโจเมื่อใดแล้วให้ลงมือทำการ ให้ใช้ธงแดงเป็นสำคัญ จากนั้นให้ยกทหารเข้าบรรจบทัพกับกำแหง

เนื่องจากการเดินทัพทางบกไปลงเรือและยกพลขึ้นบกเป็นระยะทางไกลจิวอี้จึงสั่งให้ทั้งสามนายทหารรีบยกไปแต่เวลานั้น สามนายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาจิวอี้ออกมาจัดแจงตามคำสั่ง ก่อนจะเคลื่อนทัพกำแหงได้ให้ทหารคุมตัวซัวต้งมาตัดศีรษะเช่นธงชัย แล้วเคลื่อนทัพออกไปอย่างเงียบเชียบ

จากนั้นจิวอี้สั่งให้จัดกำลังทางบกชุดที่สอง โดยให้เล่งทองคุมทหารสามพันยกไปตามทางบก ลงเรือแล้วยกพลขึ้นบกที่ตำบลอิเหลง ให้สังเกตแสงเพลิงที่ตำบลฮัวหลิมไหม้ขึ้นเมื่อใดก็ให้ยกทหารเข้าโจมตี ทหารของโจโจ ให้ตั้งสิดคุมทหารสามพันยกไปตามทางบก ลงเรือแล้วยกพลขึ้นบกที่ริมแม่น้ำอันฉวน ให้ใช้ธงขาวเป็นสัญญาณของกองทัพ ให้ถือสัญญาณเพลิงไหม้ที่ตำบลฮัวหลิม แล้วยกเข้าตีค่ายทหารของโจโจ ให้พั่วเจียงคุมทหารสามพันยกไปตามทางบก ลงเรือแล้วยกพล ขึ้นบกที่แดนเมือง ฮันหยง ให้ใช้ธงขาวเป็นสัญญาณเช่นเดียวกับกองทัพของตั้งสิด ทำหน้าที่เป็นกองหนุนของตั้งสิด สามนายทหารที่ยกกำลังไปตามเส้นทางบกชุดที่สองรับคำสั่งจิวอี้แล้วคำนับลาจิวอี้ออกไปจัดการตามคำสั่งในทันที

การข้างกองทัพเรือนั้น จิวอี้สั่งให้จัดกองทัพเรือเป็นสี่ขบวน ให้ฮันต้ง จิวทาย เจียวซิมและตันบูเป็นแม่ทัพคุมเรือแต่ละขบวน โดยให้นายทหารทั้งสี่ลงประจำเรือธงของแต่ละขบวน ให้จัดทหารมีฝีมือดีประจำเรือธงของแต่ละลำ แต่ละขบวนนั้นให้ประกอบด้วยเรือรบสามร้อยลำ รวมเป็นเรือรบทั้งสิ้นหนึ่งพันสองร้อยลำให้ยกตามหลังอุยกายไป เมื่ออุยกายจุดเรือเพลิงเข้าโจมตีกองทัพเรือของโจโจแล้วให้กองทัพเรือทั้งสี่ขบวนรุกเข้าโจมตีพร้อมกัน ทำลายกองทัพเรือของโจโจเสียให้สิ้น

แล้วให้โลซกกับงาเต็กอยู่รักษาฐานทัพเรือ รองแม่ทัพเทียบเกานั่งสังเกตการจัดกระบวนทัพของจิวอี้ ทั้งฝ่ายทัพบกและฝ่ายทัพเรือเข้มงวดกวัดขันเป็นระเบียบ มีลักษณะรุกรบหนักหน่วงก็หนัก ยาเกรงและสรรเสริญจิวอี้เป็นอันมาก

ในขณะที่จิวอี้บัญชาการจัดกระบวนทัพบกทัพเรืออยู่นั้นทหารรักษาการณ์ได้นำหนังสือของขุนกวนที่มีมาถึงจิวอี้เข้ามาให้ จิวอี้รับมาอ่านดูแล้วทราบความว่าขุนกวนได้ให้ลกซุนเป็นกองทัพหน้า ตัวขุนกวนเป็นกองทัพหลวง ยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลลุยเต้คอยสนับสนุนกองทัพเมืองกังตั้งพร้อมอยู่แล้ว จิวอี้ทราบความดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้ทหารฝ่ายสัญญาณนำเอาประทัดแพยาวสามวาขึ้นไปเตรียมการอยู่ที่ยอดเขาลำปีนसान ให้กองทัพเรือทุกหน่วยทุกกองคอยฟังสัญญาณ แล้วให้ยกไปทำการพร้อมกัน

ฝ่ายอุยกายเมื่อลากลับออกมาจากศาลาบัญชาการทหารแล้วรีบเขียนหนังสือถึงโจโจว่า "ข้าพเจ้าอุยกายได้ทวงทีแล้ว ด้วยจิวอี้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปปรับเรือเสบียง ณ เมืองฮันหยง ข้าพเจ้าจะตัดเอาศีรษะนายเรือซึ่งกุมเสบียง แลเรือสำเลียงมาเป็นกำนัลมหาอุปราชในเวลาสองยามวันนี้ ให้มหาอุปราชคอยรับด้วย" แล้วให้คนสนิทลงเรือเร็วข้ามอ่าวไปส่งแก่โจโจแต่เวลานั้น

ทางฝ่ายเล่าปีตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลแฮเค้า คอยทำการกลับมาของ ขงเบ้งอยู่ตั้งแต่วันแรมสี่ค่ำ ครั้นถึงวันแรมห้าค่ำเวลาเย็น เห็นลมสลาดันพัดมาก็สั่งให้กองทัพบก กองทัพเรือเตรียมพร้อมเพื่อคอยฟังคำสั่งของขงเบ้ง ในขณะที่เล่าปีจัดแจงกองทัพอยู่นั้นเล่าก็ได้ยกกองทัพเรือมาสมทบ พอมาถึงเมืองแฮเค้าก็ขึ้นไปพบเล่าปีที่

ค่ายบัญชาการ สองอาหุลานค่านับปฏิสนธการกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าก็ไม่เห็นขงเบ้งจึงถามว่าขงเบ้งยังไม่กลับมาอีกหรือ

เล่าปีจึงว่าเราให้จูล่งเอาเรือไปคอยรับขงเบ้งแล้วแต่ถึงเวลานี้ยังไม่กลับมา จะมีเหตุประการใดยังไม่แจ้ง สองอาหุลานจึงชวนกันสนทนาตีมน้ำชาคอยที่อยู่

พอทหารลาดตระเวนเข้ามารายงานเล่าปีว่าบัดนี้จูล่งพาขงเบ้ง มาถึงท่าเรือแล้ว เล่าปีและเล่าก็มีความยินดีรีบลงไปท่าเรือต้อนรับ ขงเบ้งค่านับเล่าปีตามธรรมเนียมแล้วจึงรับค่านับเล่าปีในฐานะอาจารย์ผู้ใหญ่ และเล่าปีจึงถามว่าท่านไปเมืองกังตั๋งครั้งนี้ได้ทำการประการใดบ้าง

ขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าเพิ่งถามความทั้งนี้เลย การด่วนบัดนี้คือใครขอทราบว่าจะบรรดาการทั้งปวงที่ให้อัดแจงเตรียมไว้วันนี้ได้อัดแจงไว้พร้อมที่จะทำการแล้วหรือหาไม่ เล่าปีพยักหน้าแล้วตอบว่าข้าพเจ้าได้อัดแจงกองทัพบก กองทัพเรือ ไว้พร้อมสรรพตามที่ท่านได้บอกไว้แล้ว บัดนี้รอฟังคำสั่งของท่านอยู่ แล้วเล่าปีจึงพาขงเบ้งไปที่ค่ายบัญชาการ แล้วเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงในที่

เมื่อบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว ขงเบ้งจึงจัดแจงกองทัพเตรียมที่จะยกไปเข้าเติมโจโจ ขงเบ้งให้จูล่งคุมทหารสามพันรีบยกข้ามแม่น้ำแสดเข้าอ้อมไปทางด้านตำบลฮัวหลิม ให้จูล่งคุมทหารชุมไว้ที่ในป่าและบอกว่าจะเวลายามสามวันนี้กองทัพโจโจจะแตกไปทางด้านตำบลฮัวหลิม ให้จูล่ง "คุมทหารออกโจมตีเข้าตัดกลางทัพ ถึงทหารโจโจจะไม่เสียสัจก็จะตายลงบ้างสักกึ่งหนึ่ง ก็คงจะได้มาแลอาวุธเป็นอันมาก"

จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าที่ตำบลฮัวหลิมนั้นมีเส้นทางแยกเป็น สองทาง ทางหนึ่งไปเมืองลำกุน อีกทางหนึ่งไปเมืองเกงจิว ไม่แน่ว่าโจโจจะหนีมาตามเส้นทางใด ขงเบ้งจึงว่าเส้นทางเมืองลำกุนนั้นระยะทางใกล้กับกองทัพของจิวยี้ ทางฝ่ายทหารของจิวยี้คงจะยกมาโจมตีและติดตาม ดังนั้นให้ท่านยกไปชุมในเส้นทางที่จะไปเมืองเกงจิว เห็นที่โจโจจะแตกไปตามเส้นทางนี้

ขงเบ้งสั่งให้เดี่ยวยุคคุมทหารสามพันยกไปชุมอยู่ ณ เนินเขาปาก ทางเข้าตำบลโฮโลกิก แล้วว่า "เวลาพรั่งนี้ฝนจะตก ครั้นฝนเหือดโจโจมาถึงตำบลนั้น จะหยุดอยู่ที่ทหารหุงข้าวกิน แต่พอท่านเห็นควันเพลิงก็ให้เร่งทหารออกโจมตีอย่าให้ทันหุงข้าวสุก ถึงมาตรว่าจะจับโจโจไม่ได้ ท่านก็จะมีความชอบด้วยได้ฆ่าฟันทหารโจโจเสีย"

ขงเบ้งสั่งให้บิติก บิซอง และเล่าสองคุมกองทัพเรือเมืองแสดเข้า แล่นลาดตระเวนตามชายทะเล คอยจับทหารโจโจซึ่งแตกทัพและเก็บอาวุธยุทธโปกรณ์ของกองทัพโจโจให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แล้วขงเบ้งจึงว่า ยังมีอีกตำบลหนึ่งซึ่งเป็นทางที่โจโจอาจแตกหนีไปได้ แม้ว่าความเป็นไปได้จะน้อยกว่าเส้นทางที่มอบหมายจูล่ง และเดี่ยวยุคไปทำการแต่จะละเอียดเสียนั้นมิได้ จึงให้เล่าก็คุมกองทัพเรือของเมืองกังตั๋งยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลฮูเซียงแล้วสั่งว่าถ้าจับพลัดจับผลูโจโจแตกหนีมาทางนี้ก็ให้พยายามจับตัวโจโจให้จงได้ ทั้งการไปตั้งอยู่ที่ตำบลนี้จะมิฐานะกุมจตุตถ-ศาสตร์ที่สำคัญที่สามารถป้องกันเมืองกังตั๋งมิให้กองทัพจิวยี้และกองทัพโจโจเข้ายึดเอาได้

จากนั้นขงเบ้งจึงแจ้งแก่เล่าปีให้คุมทหารจำนวนพันคนยกขึ้นไป คอยอยู่ที่เนินเขาใกล้กับค่ายบัญชาการของเล่าปีเพื่อคอยสังเกตการณ์ว่าวันนี้จิวยี้จะทำการผลาญกองทัพโจโจให้วายวอดไปได้หรือไม่จูล่ง เดี่ยวยุค บิติก บิซอง เล่าสอง และเล่าก็รับคำสั่งขงเบ้งแล้วค่านับลาออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปแต่เพลานั้น

กวนอูเห็นขงเบ้งจัดแจงกองทัพมอบหมายหน้าที่แก่แม่ทัพนายกองทั้งปวงครบถ้วนทุกคนแล้ว แต่กลับไม่มอบภาระหน้าที่ใดให้ก็น้อยใจขงเบ้งว่าใจนจึงมองข้ามความสำคัญของตน จึงเข้าไปทักท้วงกับขงเบ้งว่าข้าพเจ้าได้ทำการอยู่กับเล่าปีมาตั้งแต่เริ่มตั้งตัว ถึงบัดนี้เป็นเวลาช้านานแล้ว ทั้งยังสาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นตายกับเล่าปี หลายปีมานี้การงานสิ่งใดหนักก็ตี เบาก็ตี เล่าปีวางใจใช้สอยข้าพเจ้าให้ไปทำการก่อนเพื่อนโดยไม่เคยกลางแคลง แล้วว่าการศึกครั้งนี้ท่านมอบหมายคนทั้งปวงไปทำการแต่กลับทอดทิ้งข้าพเจ้าเสมือนหนึ่งไร้แล้วซึ่งความวางใจ ท่านมีเหตุผล ประการใดหรือ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นทีว่าใช่ แล้วว่ายังมีที่สำคัญอยู่อีกแห่งหนึ่งคือที่ตำบลฮัวหลิม เวลารุ่งนี้ก่อนเที่ยงโจโจจะแตกไปถึงตำบลนั้น แต่เกรงว่าหากให้ท่านไปทำการแล้วจะไม่สำเร็จ มีความสงสัยอยู่ดังนี้จึงมิได้มอบหมายงานแก่ท่าน กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านระแวงแคลงใจข้าพเจ้าด้วยเรื่องใด ขงเบ้งจึงว่าเหตุอันควรที่ข้าพเจ้าแคลงใจท่านย่อมมีอยู่ ด้วยแต่ก่อนนี้ท่านเคยไปอยู่ด้วยโจโจ และโจโจได้ท่านบำรุงเลี้ยงดูท่าน

เป็นอันมาก ข้าพเจ้ารู้สึกน้ำใจท่านเป็นอย่างดีว่ามีความสำนึกกตัญญูรู้คุณคน หากใช้ท่านไปทำการพบโจโจ แล้วท่านคงปล่อยโจโจไปไม่ฆ่าเสีย การของเล่าปี่นายเราก็คงจะเสียไป ข้าพเจ้าแคลงใจ อยู่ดังนี้จึงมิได้ใช้ท่าน อยาได้น้อยใจเลย

กวนอูได้ฟังคำขงเบ้งก็สิ้นความน้อยใจแล้วกล่าวว่า "อันสติปัญญาของท่านนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก ซึ่งโจโจ เลี้ยงดูข้าพเจ้านั้นก็ได้ อาสาข้างันเหลือย บุนทิว แทนคุณโจโจแล้ว แม้จะให้ข้าพเจ้าไปครั้งนี้ ถ้าพบโจโจแล้ว ข้าพเจ้ามิได้ตัดศีรษะโจโจมาให้ท่าน ก็ให้ท่านตัดศีรษะข้าพเจ้าแทนเถิด แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่าถ้าโจโจจะไม่ หนีไป ทางฮัวหยงอันเป็นทางลัด ฝ่ายท่านจะว่าประการใดเล่า"

ขงเบ้งและกวนอูมีความกินแหนงแคลงใจกันมาตั้งแต่ต้น น้ำใจกวนอูแม้จะพศแล้วก็ยังมิทีลิมานะประจําอยู่ใน ใจ ดังนั้นการอาสาไปทำการครั้งนี้จึงให้สัญญาว่าหากไม่ได้ศีรษะโจโจก็ยอมเอาศีรษะตัวมอบแก่ขงเบ้งแทน แต่แรงทีลิมานะนั้นยังมากอยู่จึงกล้าท้าทายขงเบ้งว่าหากมันไปแล้วไม่พบโจโจขงเบ้งจะว่าประการใด ขงเบ้ง ตระหนักน้ำใจกวนอูเป็นอย่างดี เห็นเป็นที่ที่จะทำให้กวนอูละพศแลทีลิมานะสิ้นเชิงจึงรับคำท้าว่า "แม้ท่านยก ไปไม่พบโจโจทางนั้นก็ให้เร่งกลับมาเถิด เราจะตัดศีรษะเรานี้ให้แทนโจโจ" ว่าแล้วส่งกวนอูให้คุมทหารห้า ร้อยยกไปตั้งสกัดอยู่ทางตำบลฮัวหยง โดยต่างฝ่ายต่างรับคำท้าซึ่งกันและกันต่อหน้าเล่าปี่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลยุทธ์ถ่วงดุลกำลัง (ตอนที่ 276)

ยุทธศาสตร์ที่ขงเบ้งกำหนดให้เล่าปี่สำหรับสงครามเช็คเพ็กตั้งแต่ก่อนออกเดินทางไปเมืองกังตั้งคือคอย ข้ำเติมแล้วเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ บัดนี้ได้จัดกระบวนรบทั้งการข้ำเติมและการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อย่าง ครบถ้วน โดยได้ท้าทายกวนอูและใช้ศีรษะแต่ละฝ่ายเป็นเดิมพันเพราะเหตุที่เส้นทางฮัวหยงที่ขงเบ้งให้ กวนอูยกไปตั้งสกัดโจโจนั้นเป็นเส้นทางที่แยกจากเส้นทางเมืองเกงจิวจะไปยังเมืองลั่วกุนซึ่งโจหยินรักษาอยู่ แต่ทางสายนี้ยังมีทางแยกเป็นสองเส้นทาง เส้นทางใหญ่เดินทางได้สะดวก อีกเส้นหนึ่งเป็นทางแคบแล ทुरกันดาร เกือบ ตลอดทางเป็นทางเดินในระหว่างหุบเขาแต่เป็นทางลัดใกล้เมืองลั่วกุน กว่าเส้นทางใหญ่ถึง ห้าร้อยลัน ขงเบ้งจึงส่งกวนอูให้ไปซุ่มอยู่ในเส้น ทางลัดแต่ให้ก่อไฟสุ่มไว้ที่ปากทางลัดนั้น โจโจเห็นไฟสุ่ม อยู่ก็จะหนีมาทางลัดนั้น

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่าโจโจหนีภัยมาเป็นการรอน เห็นไฟสุ่มอยู่ที่ปากทางย่อมสำคัญว่ามีกองทัพ ซุ่มอยู่ โจนท่านจึงว่าโจโจจะหนีมาทางที่กองไฟเล่า ขงเบ้งจึงว่าโจโจนั้นชำนาญในการสงคราม ทั้งน้ำใจก็มัก ระแวง เมื่อเห็นแสงและควันไฟอยู่ที่ปากทางก็จะคิดว่าจิวอี้วางกลอุบายยกทหารไปซุ่มไว้ที่เส้นทางใหญ่ซึ่ง สะดวกกว่าแล้วเอาไฟมาสุ่มไว้ที่ปากทางลัดลวงให้กลัวจะได้หนีไปตามเส้นทางใหญ่ซึ่งซุ่มทหารไว้ โจโจ คิด เช่นนี้แล้วก็จะหนีไปทางกองเพลิง

ขงเบ้งอธิบายเหตุผลจนกระจ่างแล้วจึงกำชับกวนอูว่า เมื่อท่านพบโจโจแล้วจงตัดศีรษะกลับมา มิฉะนั้น ข้าพเจ้าก็จะตัดศีรษะท่านตามสัญญา

กวนอูรับคำแล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้ง พากวนเป๋งผู้บุตรบุญธรรมและจิวจงองทหารคู่ใจออกมาจัดแจงทหาร แล้วรีบยกไป เล่าปี่นั่งฟังคำตอบโต้ของขงเบ้งและกวนอูอยู่โดยตลอดแต่มิได้ขัดขวางหักท้วง ทั้งๆ ที่การทำ ทายนั้นออกจะเป็นเรื่องรุนแรง เพราะเชื่อมั่นขงเบ้งว่าที่ทำการตั้งนี้ย่อมต้องมีเลศนัยแอบแฝงอยู่หาใช่เรื่อง ที่ ทำทายกันด้วยอารมณ์ไม แต่พอกวนอูไปแล้วเล่าปี่ก็อดความสงสัยไว้มิได้ จึงถามขงเบ้งว่าตัวท่านประจักษ์ น้ำใจกวนอูองแต่อยู่แล้วว่าเป็นคนมีความสัตย์มั่นกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ท่านใช้กวนอูไป ทำการครั้งนี้คงจะ พบโจโจดังที่ท่านคะเนเป็นแม่นมั่น แต่กวนอูคงจะปล่อยโจโจไปด้วยคิดถึงบุญคุณแต่ครั้งก่อนที่เคยไปอาศัย กับโจโจ ดังนั้นการที่ท่านกำหนดไว้จะไม่เสียทีไปหรือ

เล่าปี่ได้สดับสติปัญญาของความเป็นนายคนได้ประจักษ์ชัดแจ้งนัก อ่านความรู้สึกนึกคิดของกวนอูผู้เป็นน้อง ร่วมสาบานได้กระจ่างราวกับเป็นตัวกวนอูเอง ในขณะเดียวกันก็เชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในสติปัญญาของเบ้งและ วางใจอย่างเต็มที่ การหยั่งรู้น้ำใจคน การรู้จักใช้คนและใช้คนที่ไวใจอย่างวางใจเต็มที่นี้แล้วคือคุณสมบัติของ ผู้นำคน

ขงเบ้งจึงแก้ข้อสงสัยของเล่าปี่ว่า "ข้าพเจ้าดูดาวสำหรับมหาอุปราชก็ยิ่งรุ่งเรืองสุขใสดุเพราะชะตาโจโฉยังไม่ขาด ข้าพเจ้าจึงแก้ให้กวนอูไปทำการครั้งนี้หวังจะให้แทนคุณโจโฉเสียให้เสร็จกันสืบไปภายหน้ากวนอูจะได้ทำการกับโจโฉถนัด"

ขงเบ้งอ้างเอาลิขิตสวรรค์และปรากฏการณ์ของดวงดาวในภากาศเป็นเหตุผลไขข้อสงสัยของเล่าปี่ว่าเพราะชะตาโจโฉยังไม่ขาด ซึ่งเป็นเหตุผลที่สามก็ฉบับต่างๆ ได้ระบุตรงกัน แต่คนแบบขงเบ้งนั้นหาใช่จะดูหรือเชื่อปรากฏการณ์บนท้องฟ้าหรือลิขิตสวรรค์แต่เท่านั้นไม่ แม้ตัวของตัวเองซึ่งรู้ทั้งรู้ว่าเล่าปี่นั้นอาภัพอัปวาสนา การออก จากเขามาช่วยเล่าปี่จะมีวิบัติเบื้องปลายถึงรากเลือด แต่ขงเบ้งก็เชื่อมั่นในปัญญาตัวว่าจะสามารถผกผันลิขิตสวรรค์ได้สำเร็จ ดังที่จะเห็น ได้จากตอนลงจากเขาโง่ลังกั้งได้แสดงความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าจะช่วยเหลือเล่าปี่ให้บรรลุปณิธานได้แล้วจะคืนกลับเพื่อกลับมาทำไร้ไถนาต่อไป

ดังนั้นในครั้งนี้นักจะมีเหตุผลทางการเมืองที่สำคัญจึงทำให้ขงเบ้งต้องปล่อยโจโฉไป และเมื่อพิจารณาเหตุผลทางการเมืองแล้วก็จะมึ้นน้ำหนักที่หนักหน่วง เพราะถ้าเมื่อโจโฉแพ้สงครามครั้งนี้แล้วดลอำนาจกำลังทางทหารของทั้งสามฝ่ายก็จะเปลี่ยนแปลงไป คือฝ่ายโจโฉจะเหลือทหารในภาคเหนือเพียงประมาณสี่สิบหรือห้าสิบล้าน ชุนกวนมีทหารทั้งแคว้นตั้งประมาณสามสิบล้าน แต่เล่าปี่ยังคงมีทหารเพียงหมื่นเศษ หากสิ้นโจโฉทางภาคเหนือก็จะแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ ทหารก็จะกระจัดกระจาย ชุนกวนก็จะสิ้นกังวลระวังภัยทางโจโฉแล้วจะพุ่งเล็งเอาการกำจัดเล่าปี่ซึ่งอยู่ที่ใกล้ อันตรายจะเกิดแก่เล่าปี่ ที่สำคัญคือเป็นอุปสรรคต่อยุทธศาสตร์ที่จะยึดเมืองเกงจิวและเมืองเสฉวน แต่การละโจโฉไว้ให้ชุนกวนห่วงหน้าพะวงหลังจะทำให้ชุนกวนไม่กล้าแตกหักกับเล่าปี่และต้องรักษาความเป็นพันธมิตรไว้ต่อไป เปิดโอกาสให้เล่าปี่ขยายกำลังและดำเนินยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้แต่เดิมได้อย่างเต็มที่ นี่คือนัยของยุทธศาสตร์ถ่วงดุลกำลัง และเป็นเหตุผลทางการเมืองสำคัญในการตัดสินใจที่แท้จริงของขงเบ้ง

แต่ถ้าจะอธิบายเหตุผลเช่นนี้ก็จะเป็นเรื่องยาว ไม่สะดวกในยามเร่งรัดบัญชาการทหาร ดังนั้นการอ้างเรื่องดวงดาว ซึ่งลึกลับกลับจะเป็นเรื่องง่ายและรวบรัดกว่า เล่าปี่ฟังเหตุผลของขงเบ้งดังนั้นก็สรรเสริญความคิดแลปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมาก

ครั้นจัดแจงทหารเสร็จแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ชุนเชียนและกันหยงอยู่รักษาค่าย แล้วชวนเล่าปี่พาทหารขึ้นไปสังเกตการณ์บนเนินเขา และให้จัดสุราอาหารไปเลี้ยงดูกันบนเนินเขาด้วย

ฝ่ายโจโฉประชุมปรึกษาหารืออยู่กับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่ค่ายบัญชาการกองทัพกตั้งแต่เวลาบ่ายจนใกล้พลบค่ำ ลมสลาตันพัดมาแรงขึ้นโดยลำดับ เทียหยกที่ปรึกษาจึงเสนอว่าวันนี้ลมสลาตันพัดมาขอบที่ท่านอัศวินหาเสนาบดีจะได้คิดอ่านระมัด ระวังเหตุร้ายที่อาจคาดคิดไม่ถึง โจโฉได้ฟังก็หัวเราะแล้วตอบว่า "ท่านอย่าวิตกเลย อันเทศกาลนี้ถึงมาตราลมสลาตันจะมีมากก็น้อย ถึงจะมีเหตุมาก็พอแก้ไขได้" เทียหยกเคยทักท้วงเรื่องข้าศึกจะวางเพลิงเผาทำลายกองทัพมา ก่อนแล้วแต่โจโฉก็ไม่รับฟัง ยกเหตุผลมาชี้แจงว่าปกติของฤดูกาลลมพัดมาแต่ทิศพายัพไม่มีทางที่ข้าศึกจะวางเพลิงได้จนเทียหยกต้องจำนนมาแล้ว มาครั้งนี้เมื่อทักท้วงอีกว่าลมสลาตันพัดมาแล้วข้าศึกอาจวางเพลิงได้ โจโฉก็ยังคงไม่รับฟังอ้างว่าแม่ลมสลาตันจะมีมากก็น้อยเพราะผิดฤดู เทียหยกแม้ไม่เห็นด้วยแต่ไม่กล้าเข้าชี้เพราะได้เห็นบทเรียนเล่าฮกที่ถูกสังหารอย่างทารุณมาก่อนจึงก้มหน้านิ่งอยู่

ครู่หนึ่งทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าอุยกายใช้คนส่งหนังสือมาให้ แล้วเอาหนังสือมอบแก่โจโฉ โจโฉรับหนังสือมาอ่านดู ทราบความว่าอุยกายจะคุมเรือเสียบึง มาสวามิภักดิ์ในคืนวันนี้ก็มีความยินดี สั่งเลิกประชุมแล้วพาทหารที่สนิทลงไปที่กองทัพเรือ ลงเรือธงแล้วกินโต๊ะเสพราคอยท่าอุยกาย

ทางฝ่ายจิวยี่เตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว พอเวลาค่ำลมสลาตันพัดหนักมาจิวยี่จึงให้เบิกตัวซิวโฮซึ่งถูกมัดส่งมาแต่ค่ายของก่าเหลงเข้ามา แล้วว่าบัดนี้เราจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉ ยังไม่มีเครื่องเช่นสังเวทงชัย จะตัดศีรษะท่านเป็นของเช่นซิวโฮได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกลัวรีบถามว่าข้าพเจ้าไม่มีผิดสิ่งไร้โจโฉ จึงต้องตัดศีรษะข้าพเจ้า จิวยี่หัวเราะแล้วว่าเรารู้ก่อนแล้วว่าท่านถูกโจโฉเข้ามาเป็นไส้ศึกจึงซ่อนกลรับท่านไว้ให้ลวงโจโฉเอง บัดนี้สิ้นธุระแล้วเราจึงตัดศีรษะท่าน

ซิวโฮได้ฟังดังนั้นก็ขัดทอตก่าเหลงและง่าเด็กเพื่อจะได้เป็นเพื่อนเดินทางไปยมโลกกว่าถ้าเช่นนั้นก่าเหลงและง่าเด็กก็ได้ร่วมเป็นไส้ศึกกับข้าพเจ้า โจโฉท่านจึงไม่ตัดศีรษะก่าเหลงและง่าเด็กด้วยเล่าจิวยี่จึงตอบให้ซิวโฮเข้าใจโดยไม่ต้องพกเอาความสงสัยติดตัวตายไปด้วยว่าอัน ก่าเหลงและง่าเด็กนั้นเราใช้ให้ไปลวงท่านเพื่อซ่อนกลโจโฉ มิใช่ร่วมเป็นไส้ศึกกับท่าน ว่าแล้วสั่งทหารให้เอาตัวซิวโฮไป ตัดศีรษะเช่นธงชัย

พอใกล้สิ้นยามแรกจิวี่จึงสั่งอุยกายให้เคลื่อนขบวนเรือเสบียง ซึ่งบรรทุกเชื้อเพลิงไว้เต็มทั้งห้าสิบลำและปักธงตะขาบเขียวตามที่ได้นัดหมายกับโจโจพร้อมกับเรือฟ่งสำหรับหนีที่ฟ่งตามเรือเสบียง แต่ละลำแล้วรีบยกไป ตัวจิวี่ลงเรือธงสำหรับแม่ทัพใหญ่แล้วส่งกองทัพเรือทั้งปวงให้เตรียมพร้อม พอขบวนเรือของอุยกายแล่นออกไปได้เกือบครึ่งชั่วยามจิวี่จึงสั่งให้พลสัญญาณซึ่งเตรียมพร้อมอยู่บนเขาลำปอนสานจุดประทัดสัญญาณขึ้น เรือรบทั้งสี่ขบวนรวมหนึ่งพันสองร้อยลำ ของเมืองกั๋งตั้งก็ชักใบแล่นออกจากฐานทัพตามขบวนเรือของอุยกายขึ้นไปทางกองทัพของโจโจ ณ สมรภูมิเซ็กเพ็ก

คืนแรกห้าค่ำเดือนอ้ายยามค่ำพระจันทร์ยังไม่เยี่ยมขอบฟ้าเบื้องตะวันออกอุยกายคุมขบวนเรือแล่นตามลมสลาดันขึ้นไปทางกองทัพ โจโจ โดยมีกองทัพเรือของจิวี่แล่นตามไปห่างๆ อย่างเจียบกริบ ยามแรกของราตรีผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็วตามความเร็วของลมสลาดันที่พัดกล้าขึ้นทุกขณะ คลื่นในทะเลระลอกใหญ่ขึ้นตามแรงลม ถ้าโถมเข้าสู่ฝั่งระลอกแล้วระลอกเล่า เร่งขบวนเรือของกองทัพกั๋งตั้งให้ใกล้เข้ามาทุกขณะ

ในขณะนั้นโจโจคอยท่าอุยกายอยู่ในเรือธงซึ่งทอดสมออยู่ด้าน ในของค่ายน้ำได้ออกมาที่ด้านนอกเงยหน้ามองท้องฟ้าเบื้องตะวันออก ดวงจันทร์เพ็งเยี่ยมขอบฟ้า โจโจมีความสบายอารมณ์ยิ่งนัก หัวเราะดังลั่นแล้วว่าขุนกวน จิวี่ ครานี้ยอมไม่พันเง้อมมือเรา สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และจับสมบูรณระบอบเหตุการณ์ช่วงนี้ตรงกันว่าเวลานั้น "เดือนสว่าง" และ "จันทร์เจ้าบนท้อง นภาส่องแสงสว่างดาดดาพระยิบระยับทั่ว นานน้ำประดุงทองนับหมื่นๆ ตัวพลิกคลื่นคะนองลม" ซึ่งไม่เห็นสมเพราะประการแรกหากเป็นเวลา เดือนสว่างในท้องทะเลยิ่งสว่าง โจโจและบรรดาที่ปรึกษาตลอดจนแม่ทัพนายกองทั้งปวงย่อมเห็นกองเรือของเมืองกั๋งตั้งได้ถนัดในระยะไกล และสามารถป้องกันกระวังตัวได้ทันทั่วทั้ง ไม่มีทางที่กองเรือ ของอุยกายจะเข้าไปใกล้ค่ายน้ำของโจโจได้ ประการที่สองในคืนข้าง แรมนั้นพระจันทร์ขึ้นช้าลงตามเวลาแรมที่ผ่านไป และจะสว่างน้อยลงโดยลำดับจนมืดสนิทในคืนแรมสิบสี่หรือสิบห้าค่ำ คืนแรมห้าค่ำพระจันทร์จะเริ่มปรากฏทางขอบฟ้าทิศตะวันออกประมาณ ยี่สิบเอ็ด นาฬิกาซึ่งจะมีแสงเพียงสลัวเท่านั้น

การพรรณนาความดุดันพิญญา จะเป็นเพียงลีลาที่เพลิดเพลินใจผลคือผลความเป็นจริงทางธรรมชาติ แต่ฉบับวิจารณ์ในชั้นหลังได้ตั้งความสังเกตเรื่องนี้ไว้เหมือนดังที่ได้พรรณามา นี้ ดังนั้นเวลาที่อุยกายคุมกองเรือเข้าไปใกล้ค่ายน้ำจึง เป็นช่วงเวลาทีพระจันทร์กำลังขึ้นทางขอบฟ้าด้านบูรพา กองทัพโจโจไม่สามารถมองเห็นในระยะไกลได้ จึงไม่เห็นกองทัพเรือของจิวี่ที่ยกตามมา

โจโจปรารถนาพลสิ้นคำทหารรักษาการณ์ได้รายงานว่าเห็นกองเรือ กองหนึ่งกำลังแล่นตรงมา โจโจมองไปจากชั้นสองของเรือธงก็เห็นเงา ตะคุ่มจริงดังรายงานจากนั้นก็มียางานถ่ายทอดมาจากทหารรักษาการณ์ด้านนอกอีก ว่ากองเรือที่กำลังแล่นเข้ามานี้มีธงตะขาบเขียวปักอยู่ที่หัวเรือ ตรงกลาง ลำเรือที่แล่นอยู่กลางขบวนมีธงประจำตัวนายทัพว่าชื่ออุยกาย โจโจได้ฟังรายงานดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะเสียงดังลั่นแล้ว ว่าอุยกายนี้สมเป็นชาติทหาร รักษาവാจาสัตย์ไม่คลาดเคลื่อนเลย

ในขณะนั้นเทียหยกที่ปรึกษาผู้ระวางในเรื่องที่เข้าศึกจะใช้เพลิงเผาในขณะที่ลมสลาดันพัดแรงมายืนอยู่ข้างตัวโจโจ เข้มนมอง ออกไปในทะเลซึ่งแสงพระจันทร์ค่อยๆ กระจ่างขึ้น ทั้งขบวนเรือของ อุยกายก็แล่นใกล้เข้ามา เห็นเหตุการณ์ผิดสังเกตจึงกล่าวเตือนโจโจ พลงงชี้มือไปที่ขบวนเรือที่ว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าขบวนเรือนี้ผิดสังเกต ขอให้ท่านรีบสั่งการห้ามขบวนเรือของอุยกายอย่าเพิ่งให้เข้ามาก่อน

โจโจหันมาถามเทียหยกกว่าท่านเห็นสิ่งใดผิดสังเกตหรือขบวนเรือยิ่งแล่นใกล้เข้ามาเทียหยกเห็นสิ่งผิดสังเกตชัดขึ้นก็ตกใจ ครั้นได้ยินคำถามของโจโจก็รีบละล้าละลักตอบพร้อมกับชี้มือ ไปที่เรืออีกว่าดูนั่นชี้ถ้าเป็นเรือบรรทุกเสบียงมาเรือนั้นก็ต้องเพียบปรึมน้ำ แต่นี่เรือกลับลอยฟ่องท่องตามคลื่นแสดงว่าในเรือเป็นของ เมา ยิ่งเวลานี้ลมสลาดันก็พัดจัดมา

เทียหยกกล่าวความถึงตอนนี้ก็ยิ่งได้คิดแล้วยิ่งตกใจ คำพูดยิ่ง ระริว่าหากเกิดเหตุร้ายแล้วเห็นจะป้องกันไม่ทันทั่วทั้งที่โจโจเข้มนมองก็เห็นจริงตามคำของเทียหยก เห็นมนพ่งยืนอยู่ในที่ใกล้จึงสั่งมนพ่งรีบพาทหารไปห้ามอุยกายไม่ให้เข้ามา

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ต้นแบบกามิกาเซ่ (ตอนที่ 277)**

ลมสลาดันพัดหนักมา ทั้งลมแลคลื่นพัดเรือขนานของโจโจให้เบนขบวนตามแรงลมและคลื่น หัวขบวนเรือขนานซึ่งเป็นเรือ รบขนาดใหญ่และทอดสมออยู่ด้านนอกค่ายน้ำทั้งห้าสิบขบวนร่วมพันห้าร้อยลำได้คลื่นโดยไม่โคลงเคลง ในขณะที่เรือขนานขบวนขนาดกลาง ขบวนเรือธงของโจโจ และเรือเร็วทั้งปวงทอด สมอได้คลื่นอยู่ภายในแนวของค่ายน้ำตามโคมไฟสว่างไสวทั่วท้องน้ำท่ามกลางแสงจันทร์ยามแรมที่สลัว เมื่อมองไปในทะเลระยะสิบเส้นก็เห็นขบวนเรือของอุยกายแล่นตามลมตรงมาอย่างรวดเร็ว

ขุนเพ่งรับคำสั่งจากโจโจแล้วพาทหารสี่ห้าสิบคนลงเรือเร็วสองลำแจวได้คลื่นออกไปจากค่ายน้ำตรงไปที่ขบวนเรือของอุยกาย แล้วร้องห้ามอุยกายว่าเวลานี้เป็นเวลากลางคืนทั้งลมสลาดันพัดกล้าอยู่ ท่านอัศวินหาเสนาบดีมีคำสั่งให้อุกายหยุดขบวนเรือแล้วทอดสมอไว้ที่ด้านนอกก่อน

ในขณะนั้นขบวนเรือของอุยกายเข้ามาใกล้ขบวนเรือขนานห่างเพียงห้าเส้นและอยู่ห่างจากเรือขุนเพ่งเพียงยี่สิบวา อุยกายจึงสั่งให้พลเกาทัณฑ์ระดมยิงไปที่เรือขุนเพ่ง ตัวขุนเพ่งไม่ทันระวังจึงถูกเกาทัณฑ์ที่ไหลขวาล้มลงในเรือ และทหารของขุนเพ่งถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บ ล้มตายลงเกือบทั้งลำอุยกายให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น พลเกาทัณฑ์ในขบวนเรือทั้งห้าสิบลำก็แปรขบวนดาหน้าตรงเข้าไปที่ขบวนเรือขนานที่จอดทอดสมอได้ลมอยู่ที่ด้านนอกแล้วระดมยิงธนูเพลิงไปที่ขบวนเรือขนานพร้อมกัน แสงไฟจากธนูเพลิงที่ระดมยิงไปราวกับฟ้าฝนดูเหมือนฟ้าฝนดาวตกที่ตกลงจากฟากฟ้าเหนือท้องทะเลแห่งสมรภูมิ เช็กเพ็ก

ธนูเพลิงยิงไปต้องใบเรือซึ่งม้วนพับอยู่บนเรือขนานไฟลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ธนูเพลิงที่ยิงถูกประทุนเรือแม่เพลิงจะลุกเข้าไปข้างแต่พอต้องแรงลมก็ไหม้ลามโชนิดช่วงขึ้น บนเรือขนานแต่ละลำก็ถูกธนูเพลิงปักติดหลายแห่งเพลิงได้ลุกไหม้กองเรือขนานทุกขบวนเกือบจะพร้อมๆ กันพอกองเรือธนูเพลิงของอุยกายแล่นเข้าไปใกล้เรือขนานในระยะยี่สิบวาอุยกายก็ให้โบกธงสัญญาณและจุดพลุขึ้นฟ้า พลเรือก็เอาเพลิงจุดขึ้นที่หญาฟางซึ่งเตรียมเป็นเชื้อเพลิงขึ้นพร้อมๆ กันทุกลำ ขบวนเรือของอุยกายจึงกลายเป็นขบวนเรือเพลิงไปในบัดดล

ขบวนเรือเพลิงแล่นไปตามลมตรงเข้าไปที่ระหว่างกลางหัวเรือในขบวนเรือขนานอย่างรวดเร็ว เพลิงลุกท่วมเรือเพลิงทุกลำ แสงสว่างไสวจับท้องฟ้าแดงฉานทั่วท้องน้ำ อุยกายเห็นสมคะเนแล้วจึงสั่งพลเรือให้หนีเพลิงลงเรือเร็วซึ่งพวงตามไปแล้วถอยเรือเรือออกมา จากทะเลเพลิง ในขณะที่เรือเพลิงแล่นตามลมเสียบเข้าที่ระหว่างหัวเรือในขบวนเรือขนาน เพลิงลุกโชนิดช่วงไหม้หัวเรือในกองเรือขนาน แรงลมทำให้เพลิงลุกไหม้ไหม้กระหน่ำรังสีความร้อนแผ่ปกคลุมไปทั่ว

ขบวนเรือเพลิงของอุยกายในครั้งนี้สามารถรักษาชีวิตลูกเรือทุกคนไว้ได้โดยการหนีลงเรือเร็วซึ่งพวงตามไป แต่แนวความคิดที่ทักพาศรีองค์ทำลายล้างเข้าสู่โจโจจนเข้าศึกก็ได้กลายเป็นแบบแม่บททางความคิดให้แก่โรงเรียนเสนาธิการทหารของญี่ปุ่นในการค้นคว้าและกำหนดเป็นยุทธวิธีให้แก่กบฏในฝูงบินกามิกาเซ่ซึ่งเครื่องบินพาเอาลูกระเบิดบินพุ่งเข้าชนเรือรบของสหรัฐฯ ในสงครามโลกครั้งที่สอง และได้พัฒนาเป็นยุทธวิธีของขบวนการก่อการร้ายด้วยการให้หน่วยกล้าตายพกระเบิดสังหารเข้าประชิดเป้าหมายแล้วระเบิดไปพร้อมกัน

ทหารโจโจอยู่บนเรือขนานไม่ทันคิดตั้งตัว เห็นเพลิงติดขึ้นที่ใบเรือ ประทุนเรือและบนเรือโดยทั่วไปก็พากันตกใจร้องให้ช่วยกันดับเพลิง แต่ถึงน้ำมีน้อยนักประกอบทั้งลมสลาดันพัดกล้าเพลิงลุกไหม้อย่างรวดเร็วเกินกว่าแรงน้ำที่จะดับได้ทัน ทั้งบนเรือก็ร้อนแรงขึ้นทุกที ทั้งแรงร้อนแรงเพลิงและแรงคว้นไหม้กระหน่ำพร้อมๆ กัน ทหาร ของโจโจดับไฟไม่ทัน ไฟก็ยิ่งลุกลามมากขึ้น โจโจตกใจเป็นอันมากสั่งทหารให้เร่งแยกเรือรบออกจากขบวนเรือขนานเพื่อแยกเรือที่ยังไม่ไหม้ไฟหนีออกไป แต่แยกเรือออกจากขบวนไม่ได้ด้วยห่วงโซ่สายยูและไม้กระดานที่ตรึงขบวนเรือขนานไว้นั้นแน่นหนาตั้งแผ่นดิน ทหารโจโจบนเรือขนานตายลงในเพลิงนั้นเป็นอันมาก กลืนศพเหม็น เขี้ยวคละคลั่งไปกับคลื่นคว้นไฟ ท้องทะเลแห่งสมรภูมิเช็กเพ็กกลายเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว

ฝ่ายอุยกายเมื่อหนีจากเรือเพลิงลงเรือเร็วพร้อมกับบรรดาทหาร ในกองเรือแล้วแลไปเห็นโจโจกำลังกวัดแกว่งกระชังปัญหาการให้ทหารดับเพลิงอยู่บนเรือธงในค่ายน้ำ จึงสั่งขบวนเรือเร็วให้ตีฝ่าเข้า ไปในค่ายน้ำตรงไปที่เรือธงของโจโจ

ในขณะที่เพลิงลุกไหม้ขึ้นที่กองทัพเรือของโจโฉแสงเพลิงสว่างจับทองฟ้านั้น กองทัพบกของเมืองกังตั๋งซึ่งได้ยกไปถึงที่หมายตามคำสั่งของจิวยี่แล้ว เห็นแสงเพลิงสว่างจ้าจับทองฟ้าข้างตำบลเช็กเพ็กก็รู้ว่ากองทัพเรือเมืองกังตั๋งได้ลงมือปฏิบัติการแล้ว จึงยกเข้าปล้นคลังเสบียงและค่ายบกของโจโฉพร้อมกันและระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปที่คลังเสบียงและค่ายทหารของโจโฉพร้อมกันทุกด้าน เพลิงข้างกองทัพบกก็ลุกขึ้นเป็นหลายแห่งตลอดแนวทั้งสามพันเส้น

ฝ่ายโจโฉบัญชาการให้ทหารดับเพลิงอยู่บนเรือธงเป็นอลหม่าน อยู่แต่เพลิงกลับติดมากขึ้น ทหารที่ดับไฟก็ทนความร้อนไม่ได้พากันหนีลงเรือเล็กที่หนีไม่ทันก็ถูกไฟคลอกตายเป็นอันมาก บ้างก็ตัดสินใจกระโดดลงทะเลจนม้วยายเป็นอันมาก บ้างที่หนีลงเรือเล็กแล้วเรือก็ล่มจมในทะเลตาย ที่จะไปถึงฝั่งมีน้อยนัก

โจโฉเห็นไฟไหม้เรือขนานแสงไฟลุกท่วมทั้งลำ สายสมอก็ขาดลง ขบวนเรือขนานทั้งปวงจึงถูกแรงลมพัดซัดลอยเข้ามาปะทะกับเรือใหญ่ที่ทอดเป็นคายน้ำแล้วไหม้ตามกันอย่างรวดเร็ว ลมสลาตันพัดตีขบวนเรือขนานและเรือซึ่งทอดเป็นคายน้ำลอยเข้ามาปะทะกับกองเรือธงของโจโฉและเรือเร็วทั้งปวงที่จอดทอดสมออยู่ในคายน้ำ เพลิงจึงลามไหม้ทั่วทั้งกองทัพเรือในสมรภูมิเช็กเพ็กนั้น โจโฉเห็นว่าจะต้านเพลิงต่อไปไม่ได้ จึงสั่งให้ทหารเอาเรือเล็กมาขนถ่ายคนลงจากเรือธงและเรือใหญ่

ทหารของโจโฉที่ยังพอคุมกันได้จึงได้เปลี่ยนภาระจากการดับไฟ เป็นภาระในการขนถ่ายคนลงเรือเล็กแล้วหนีขึ้นฝั่งให้เร็วที่สุด

โจโฉหนีเพลิงมายืนที่กราบเรือ พอเดี๋ยวเดียวเอาเรือเล็กเข้ามาเทียบโจโฉจึงรีบหนีจากเรือธงลงเรือเร็วของเดี๋ยวเดียวหนี โจโฉแลขึ้นไปบนบกเห็นแสงเพลิงทางค่ายบกตลอดระยะสามพันเส้นสว่างไสวแดงฉานจับทองฟ้าตั้งเวลากลางวันก็ยิ่งตกใจรู้ว่าเสียที่แก่จิวยี่ทั้งกองทัพเรือแลกองทัพบก

ในขณะที่โจโฉหนีลงเรือเร็วนั้นอุยกายคุมขบวนเรือเร็วแล่นเข้าไปใกล้ "เห็นโจโฉใส่เสื้อแดงหนีเพลิงลงเรือเร็วจะหนีขึ้นบก" จึงร้องว่าไอ้โจโฉศัตรูแผ่นดิน มึงจะหนีไปไหนพัน โจโฉได้ยินเสียงจึงเหลียวไปดูเห็นอุยกายถือทวนยืนอยู่บนเรือเร็วไล่ตามมาก็ยิ่งตกใจ

ฝ่ายเดี๋ยวเดียวอยู่บนเรือคอยพิทักษ์โจโฉได้ยินเสียงอุยกายก็เหลียวหลังกลับไปดูเห็นอุยกายยืนบนหัวเรือประมาทอยู่จึงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายยิงไปถูกอุยกายตกลงไปในทะเล เรือของอุยกายจึงซะงักลง เดี่ยวเดียวเห็นดังนั้นจึงเร่งเรือให้รีบแจวเข้าไปที่คลังเห็นทหารทั้งปวงต่างแตกตื่นหนีภัยกันเป็นจ่าละหวั่นคุมกันไม่ติด เดี่ยวเดียวจึงหามาให้โจโฉขี่แล้วพาหนีออกไปจากที่นั้นอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่ขบวนเรือเพลิงของอุยกายพุ่งเข้าปะทะกับกองเรือขนานของโจโฉนั้นกองทัพเรือเมืองกังตั๋งทั้งสี่ขบวนได้แล่นใบตามลมเข้ามาถึง กระจายกำลังกองเรือเข้าโจมตีกองทัพเรือของโจโฉพร้อมกัน และระดมยิงธนูเพลิงใส่ทหารของโจโฉราวห้าพัน ทหารโจโฉต้องทั้งเพลิงทั้งคมเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ฝ่ายฮันตั้งซึ่งคุมกองเรือรบสามร้อยลำเข้าตีกองทัพเรือของโจโฉนั้น พอเรือรบของฮันตั้งเข้าไปใกล้เรือธงโจโฉซึ่งกำลังไหม้อยู่ พลันได้ยินเสียงคนว้ายน้ำร้องเรียกอยู่ในทะเลจำได้ว่าเป็นเสียงอุยกายจึงให้ทหารเทียบเรือเข้าไปช่วยพยุงอุยกายขึ้นจากน้ำ เห็นเกาทัณฑ์เสียบอยู่ที่ไหล่เลือดไหลโครม ฮันตั้งบอกให้อุยกายข่มความเจ็บไว้แล้ว หักก้านเกาทัณฑ์ออก จากนั้นจึงเอามัดผ้าหุ้มเกาทัณฑ์ออกจากไหล่ของอุยกายแล้วเอาผ้าพันแผลไว้ ฮันตั้งเห็นอุยกายหนาวสะท้านทั้งตัวจึงถอดเสื้อแลกระเพาะให้อุยกายใส่

ในขณะที่เดี๋ยวกันนั้นกองทัพเรือของเจียวซิมสามร้อยลำได้ยกหนุนกองทัพเรือของฮันตั้งเข้าไป ส่วนต้นบุคุมกองเรืออีกสามร้อยลำบุกเข้าโจมตีกองทัพเรือของโจโฉทางด้านตะวันตก จิวท่ายคุมกองเรืออีกสามร้อยลำยกเข้าตีทางด้านตะวันออกพอกองทัพหน้าทั้งสี่ขบวนยกเข้าตีกองทัพหลวงของจิวยี่และเทียบเกาทัณฑ์มาถึงพร้อมกับกองทัพเรือของเดงฮองซึ่งทำหน้าที่ปีกซ้าย ขีเซ่งทำหน้าที่คุมกองเรือเป็นปีกขวา กองทัพหลวงของเมืองกังตั๋งได้หนุนเนื่องกองทัพหน้าทำให้เรือรบเมืองกังตั๋งหนุนแน่นขนัดราว กับละลอกคลื่นในพระมหาสมุทรที่ซัดเข้าฝั่งฉะนั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาเหตุการณ์ตอนนี้อย่างชัดเจนเต็มไปด้วยชีวิตชีวาว่า "เพลิงนั้นติดเข้าที่ใดทหารของจิวยี่ก็ตามเข้าไปถึงที่นั่น ทหารจิวยี่เข้าไปถึงไหนเพลิงก็ยิงไหม้ติดลามขึ้นที่นั่นเป็นอันมาก เหล่าทหารโจโฉรบพุ่งต้องอาวุธเจ็บ ปวดล้มตายเป็นอันมาก ตกน้ำตายบ้าง ตายในเพลิงบ้าง"

ความงดงามไพเราะแจ่มชัดของพรรณาวาหารในตอนนี้ ยากอบได้นำไปใช้พรรณาคความในหนังสือเรื่องผู้ชนะสิบทิศในตอนที่มีดรากษัตริย์หนุ่มแห่งตองอูแตกทัพเรือปราชัยแก่กองทัพเมืองแปรโดยถูกกองทัพเมืองแปรวางเพลิงเผากองทัพเรือเป็นสภาพอย่างเดียวกันชนิดคำต่อคำ

ทางด้านกองทัพบก ครั้นกำแหงยกทหารเข้าปล้นโจมตีและเผาคลังเสบียงของโจโจที่ตำบลหัวหลิมแล้ว ลีบอง ดั่งลิด และพั่วเจียง ซึ่งคุมทหารคอยที่อยู่เห็นแสงเพลิงเป็นสัญญาณก็ยกทหารเข้าปล้นเผาค่ายทหารโจโจที่เรียงรายอยู่พร้อมกัน ข่าพันทหารโจโจตามค่ายต่าง ๆ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารโจโจที่เหลือเห็นจะสู้ทหารเมืองกังตั้งไม่ได้ต่างพากันแตกหนีไปคนละทิศละทางคุมกันไม่ติด

ฝ่ายเดียวเลี้ยวพาโจโจขึ้นจากริมตลิ่งแล้วจะหนีไปทางค่ายไหนค่ายนั้นเพลิงก็ไหม้ลุกลามไปเป็นอันมากจึงรีบหนีไปทางค่ายที่เพลิงยังไม่ติด แต่เพลิงก็ไหม้ลามตามมาทุกค่าย ทหารจิวอี้ก็ไล่ตาม ไปอย่างกระชั้นชิดกองทัพแปดสิบสามหมื่นซึ่งสร้างกิตติศัพท์ลือเลื่อง ไปว่ามีจำนวนถึงร้อยหมื่นนั้น บัดนี้เหลือทหารเพียงร้อยคนเศษเท่านั้นที่หนีติดตาม โจโจผู้บัญชาการใหญ่อัศวินหาเสนาบดีผู้เรื่องอำนาจสูงสุดแห่งยุคไป

ด้านขุนเพ่งเมื่อถูกเกาทัณฑ์ล้มลงในเรือแล้ว ทหารที่ติดตามอยู่ในเรือก็รีบพาเรือเข้าตลิ่งแล้วพองบุนเพ่งลงจากเรือจึงพบกับมอถายซึ่งลงเรือเร็วหนีขึ้นตลิ่งที่ใกล้กัน รวบรวมทหารได้ห้าสิบคนหนีออกจากสมรภูมิตามไปพบสมทบกับโจโจแล้วพากันหนีต่อไปเพื่อให้พ้นจากการติดตามของทหารจิวอี้โดยเร็วที่สุด

โจโจได้ถามเดี่ยวแล้วว่าทหารติดตามเรามา มีน้อยตัวนัก จะหนีไปตามเส้นทางใดจึงจะปลอดภัย เดี่ยวเลี้ยวจึงเสนอให้หนีไปตามเส้นทางหัวหลิมมุ่งหน้าไปทางเมืองเกงจิวเพราะไกลจากกองทัพของจิวอี้เห็นจะปลอดภัย โจโจได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้เดี่ยวเลี้ยวนำทางไปข้างหน้า

ครู่หนึ่งได้ยินเสียงทหารม้าไล่ตามมาจากด้านหลัง โจโจเหลือवलงกลับไปดูเห็นลิบองทหารเมืองกังตั้งยกติดตามร้องไล่หลังมาว่ากูชื่อลิบองเป็นทหารขุนกวนจะตามมาเอาชีวิตไอ้ศัตรูราชสมบัติในวันนี้ ก็ยิ่งตกใจ สั่งเดี่ยวเลี้ยวให้ถอยลงมาระวังหลังแล้วโจโจจึงรีบขี่ม้าหนีไปข้างหน้า โจโจขี่ม้าหนีมาครู่หนึ่งเห็นข้างหน้ามีกองเพลิงขวางทางอยู่ พอเข้าไปใกล้ก็มีทหารเมืองกังตั้งอีกกองหนึ่งยกออกมาขวางทางไว้ ตัวนายवादขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าเราชื่อเล่งทองเป็นทหารขุนกวนมาสกัดคอยท่าจะเอาชีวิตไอ้โจรชั่วให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายจริงคือจริง (ตอนที่ 278)

โจโจพาทหารหนีทหารเมืองกังตั้งซึ่งไล่หลังมา แต่พบกับเล่งทองคุมทหารสกัดทางอยู่ก็ตกใจ ชะงักม้าไว้แล้วเตรียมจะขับหนีไป ทางข้างในทันใดนั้นมีเสียงร้องดังตามหลังมาว่าท่านอัศวินหาเสนาบดี อย่าได้ตกใจ ข่าพเจ้าชิลงตามมาช่วยท่านแล้ว

โจโจเห็นเป็นชิลงก็ค่อยคลายใจ ยังไม่ทันที่จะได้หักทนายประการใดชิลงได้ขับม้าปรีเข้ารบกับเล่งทองอย่างดุเดือด โจโจเห็น เป็นโอกาสจึงขี่ม้าฝ่าออกไป ชิลงเห็นโจโจหนีพ้นไปแล้วจึงขี่ม้าพา ทหารไล่ตามโจโจไป

ฝ่ายม้าเอี้ยนและเดี่ยวคี่ซึ่งรักษาค่ายที่ตำบลลิหยงไกลออกมาจากสมรภูมิเช็กเพ็กเห็นแสงเพลิงสว่างจับท้องฟ้าก็รู้ว่ากองทัพของโจโจเสียที่แก่ความคิดชาวเมืองกังตั้ง จึงยกทหารสามพันสวนทางมา จะช่วยโจโจเห็นโจโจและทหารติดตามกำลังขับม้าหนีมาอย่างทุลักทุเลก็ตรงเข้าไปค้ำหน้า โจโจเห็นคนมาช่วยก็ค่อยคลายใจแล้วให้ม้าเอี้ยนคุมทหารพันหนึ่งเป็นกองหน้า อีกสองพันเป็นกองหลวงคอยคุ้ม กันโจโจแล้วยกกลับไปตามเส้นทางที่ยกมานั้น

โจโจแตกทัพเรือจากสมรภูมิเช็กเพ็กหนีขึ้นไปหวังพึ่งกองทัพบก ค่ายและคลังเสบียงของกองทัพบกก็ถูกทหารจิวอี้บุกปล้นโจมตีเกือบทุกค่ายตลอดระยะสามพันเส้น แสงเพลิงแดงฉานทาบท้องฟ้าราวกลางวัน โจโจหนีไปถึงไหนทหารจิวอี้ก็สกัดอยู่ทุกแห่ง จนกระทั่งบ่ายโฉมนำหน้าหนีไปทางเมืองเกงจิวตามเส้นทางหัวหลิมได้มา เอี้ยนและเดี่ยวคี่คุมทหารสามพันยกมาช่วย โจโจก็ค่อยคลายใจ

ม้าเอียนและเตียวคิมทหารหนึ่งพันยกเป็นกองหน้ากลับตามเส้นทางเดิมได้รอยเส้นก็มีทหารเมืองกังตั้งยกออกมาสกัดไว้ ตัวนายซึกม้าออกหน้ามาแล้วร้องว่าตัวกูซือก้าเหลง รับคำสั่งจิวอี้ให้มาตัดศีรษะโจโจ จงออกมาแล้วยอมให้จับตัวเสียโดยดี

ม้าเอียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ทั้งหวังจะเอาใจโจโจเป็นความชอบ จึงซึกม้าออกไปข้างหน้าเงื่องว้าวแล้วตรงเข้าไปที่ก้าเหลง ยังไม่ทันที่จะได้ฟาดง้าวก้าเหลงได้กระเด็นม้าวิ่งปราดเข้ามาแล้วเอาง้าวฟันม้าเอียนด้วยขาดสองท่อนร่วงลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

เตียวคิมเห็นเพื่อนรักถูกสังหารก็โกรธ ซึกม้าออกไปจะรบกับก้าเหลง พอม้าเตียวคิมเข้าไปใกล้ระยะห้าวก้าเหลงก็ควาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ทั้งม้าทั้งคนตกใจดิ่งพรีงเปร็ด ขาหน้าม้าเตียวคิมงะยกขึ้นยังไม่ทันลงถึงพื้น ก้าเหลงปรีเข้ามาแล้วเอาง้าวฟันเตียวคิมถึงแก่ความตายอีกคนหนึ่ง

ทหารของม้าเอียนและเตียวคิมในกองทัพหน้าเห็นตัวนายถึงแก่ความตายก็ตกใจแตกถอยร่นกลับมาทางด้านหลังปะกับกองทัพหลวงของโจโจ จึงรายงานความทั้งปวงให้โจโจทราบ โจโจทราบความดังนั้นจึงพาทหารอ้อมทางไปทางด้านเมืองหับป่า

ฝ่ายขุนกวนซึ้งยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่ตำบลลุยเต้เตรียมพร้อมหนุนกองทัพของจิวอี้ผู้นั้น ครั้นได้เห็นแสงเพลิงสว่างจับท้องฟ้าเหนือ ตำบลเช็กเพ็ก และเห็นค่ายของโจโจถูกเพลิงไหม้เป็นหลายแห่งก็มีความยินดี เห็นว่าจิวอี้ทำการครั้งนี้สำเร็จดังความคิดแล้วจึงสั่งให้ ลูกขุนจุดพลสัญญาณให้บรรดาแม่ทัพในกองทัพมาชุมนุมพร้อมกัน แล้วสั่งให้ลูกขุนและไทสุจุ่มทหารยกไป

ทางตำบลหับป่าช่วยสนับ สนุนจิวอี้ในการตีสกัดกองทัพโจโจ ตัวขุนกวนคุมทหารตั้งมั่นคอยป้องกันข้าศึกมิให้ข้ามฟากมาทางฝั่งเมืองกังตั้ง โจโจพาทหารหนีมาทางตำบลหับป่าเห็นกองทัพของลูกขุนและไทสุจุ่มตั้งสกัดอยู่ข้างหน้าจึงเสี่ยงหลบวอกไปตามเส้นทางที่จะไปยังตำบลอิเหลง พบกับเตียวคิมซึ่งพาทหารแตกหนีมา โจโจจึงสั่งให้เตียวคิมเป็นกองระวังหลังกับเตียวเสี่ยว แล้วพากันหนีต่อไปโจมนหน้าตรงไป ที่ตำบลฮัวหลิม

โจโจพาทหารหนีจากตำบลเช็กเพ็กตั้งแต่ต้นยามสองถูกทหาร จิวอี้และขุนกวนไล่ตามและตีสกัดอยู่แทบทุกทางจนต้องหนีไปตาม เส้นทางที่จะไปตำบลฮัวหลิมซึ่งไกลจากทหารของจิวอี้เพื่อจะกลับไป ทางเมืองล่ากู่จนล่วงปลายยามสามโจโจก็พาทหารมาถึงตำบลฮัวหลิม ณ ที่นั้นเป็นทางแคบสองข้างทางเป็นป่าทึบ พอทหารโจโจพ้นซอกเขาไปได้ครั้งหนึ่ง โจโจแหงนจ้องมองท้องฟ้าแล้วหัวเราะขึ้นด้วยเสียงอันดัง บรรดาทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็สงสัย ทหารที่อยู่ใกล้จึงถามโจโจว่าท่านเสียที่ข้าศึกมาดังนี้โจโจจึงหัวเราะเล่า

โจโจจึงตอบด้วยความกระหึ่มว่าเราเสียที่ข้าศึกมาก็จริง แต่เห็นว่าการคิดของจิวอี้และขงเบ้งยังคิดการไม่ตลอด สู้ความคิดเราไม่ได้ เราจึงหัวเราะ ทหารซึ่งสงสัยจึงถามต่อไปว่า มีสิ่งใดที่จิวอี้และขงเบ้งคิดการไม่ตลอดหรือ โจโจเอาแส้มาชี้ไปที่ข้างทางแล้วว่า ทางเส้นนี้คับขันนักหากจิวอี้ ขงเบ้งคิดการรอบคอบรอบด้านจริงแล้วก็จะต้องแต่งทหารมาดักข่ม อยู่ที่ข้างทางเส้นนี้ เราจะทำฉันทัดแล้ว

โจโจกล่าวพลั้งคำลงเสียงประหัดสัญญาณก็ตั้งขึ้น เพลิงลุกขึ้นที่ข้างทางทั้งสองด้านเป็นอันมาก ทหารม้ากองหนึ่งหรือร้อยยกออกมาจากข้างทางตีตะลุยตัดเข้ากลางกองทหารของโจโจอย่างดุเดือด เห็นเป็นธงพื้นเหลืองขอบแสดของกองทัพเล่าปี แสงเพลิงสว่างเห็นกลาง ผืนธงมีตัวหนังสือชื่อจูล่งชาวเสียงसानเป็นผู้นำทัพ ตัวจูล่งขี่ม้าอยู่หน้า ธงควาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ตัวเราจูล่งแห่งเสียงसानรับคำสั่งขงเบ้ง ให้มาคอยจับศัตรูราชสมบัติแล้วฆ่าเสีย

โจโจเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบขี่ม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เตียวเสี่ยวและเตียวคิมต่างช่วยกันตีฟาดตามโจโจไป ทหารโจโจที่หนีไปได้ทั้งม้าแลศาสตราวุธไว้เป็นอันมาก พวกที่หนีไม่ทันอีกจำนวนมากก็ถูกทหารของจูล่งจับเป็นเชลยสิ้น จูล่งรับภารกิจหลักในการยึดอาวุธยุทธโปกรณ์และสินค้าจากกองทัพโจโจให้มากที่สุดและจับเชลยศึกให้มากที่สุด ครั้นทำการตาม คำสั่งขงเบ้งสำเร็จแล้วจึงคุมเชลยและสินค้าทั้งปวงกลับไปหาเล่าปี ฝ่ายโจโจพาทหารหนีต่อไปในขณะที่ลมสลาตันยังคงพัดหนักอยู่ จนสว่างฟ้าแจ่มสว่างแล้วกลับครีกลงอีกครั้งหนึ่งแล้วฝนก็ตกลงมาทำใหญ่

ทหารทั้งปวงเปียกปอนอิดโรยและหิวข้าวอยากจะพัก โจโจจึงถามทหารที่นำทางว่าขณะนี้เราอยู่ที่ใด ทหารนำทางได้รายงานว่าบัดนี้อยู่ที่ป่าตำบลอิเหลง ข้างหน้าเป็นทางทางแยกท่านจะไปเส้นทางใด โจโจถามต่อไปว่าเส้นทางไหนไปเมืองล่ากู่ได้เร็วกว่ากัน ทหารนั้นจึงว่าทางเส้นทิศใต้เมืองอิเหลงเป็นทางลัดตัดออกทางช่อง

เขาโฮโลกักไปเมืองล่ากุนได้เร็วกว่าทางเส้นทิศเหนือ โจโจได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้ใช้เส้นทางลัดข้างทิศใต้มุ่งไปทางช่องโฮโลกัก พอฝนสร้างฟ้าก็ไปถึงช่องโฮโลกัก โจโจจึงให้ทหารไปแย่งชิงเสบียงอาหารจากชาวบ้านได้พบกับเคาทุ ชิหลงและที่ปรึกษาอีก สี่ห้าคนหนีทหารจิวอี้มาทันกัน โจโจก็มีความยินดีแล้วสั่งให้ทหารหยุดพัก

บรรดาทหารทั้งปวงทั้งอดนอนแล็ดโรยได้พักก็ดีใจ พวกคนลงจากหลังม้าแล้วผูกม้าให้กินหญ้า ถอดอานม้าออกฝั่งลม และถอดเสื้อ เกราะออกฝั่งตากแล้วก่อไฟเตรียมหุงหาอาหารกินกัน โจโจสั่งให้ฆ่า ม้าเป็นกับข้าว แจกจ่ายแก่ทหารตามส่วน

โจโจนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่รอกินข้าวซึ่งกำลังหุงอยู่นั้น เหลือบมองไปเห็นทหารนอนรอกินข้าวด้วยความอดโรยสิ้นเรียวแรง ครั้นเงยหน้าดูเชิงเขาสองข้างทางเห็นสูงชัน ทั้งทางก็แคบเป็นทางคับขันจึงหัวเราะตั้งสนั่น ก้องไปทั้งป่า

บรรดาทหารกำลังพักผ่อนรอกินข้าวครั้งนี้ได้ยินเสียงหัวเราะตั้งนั้นก็สงสัยพากันเหลียวมองมาที่โจโจ ทหารที่อยู่ใกล้ตัวถามขึ้นว่าเมื่อคราฟ้าใกล้สว่างท่านหัวเราะครั้งหนึ่งแล้วจู่ลงก็ยกออกมาโจมตี ครั้นนี้ท่านหัวเราะอีกเล่าเพราะเหตุใดหรือ โจโจจึงตอบว่า "ซึ่งเราหัวเราะนี้เพราะเห็นว่าความคิดของเบ้ง จิวอี้มันทำการไม่ตลอด แม้เหมือนตัวเราได้คิดการตั้งนี้ก็แค่แต่งกองทัพมาชุมนุมไว้ ณ ปากทางนี้ ถ้าข้าศึกหนีมาก็จะจับตัวได้โดยง่าย"

พอโจโจว่าขาดคาลงเสียงประหัตถ์สัญญาณก็ตั้งขึ้นทั้งสี่ด้าน เสียงทหารโห่ร้องก้องทั้งแนวป่า กองทหารของเล่าปี่ยกออกมาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน เดียวหุยขี่ม้าหน้าหน้าสกัดไว้ข้างหน้า โจโจเห็นธงประจำตัวนายทัพชื่อเดียวหุยก็ยิ่งตกใจ ต่างคนต่างรีบขึ้นม้าไม่ทันแม้กระทั่งจะคว้าอานม้าแลเสื้อเกราะ ได้แต่อาวุธประจำกายเท่านั้น เดียวหุยวาดด้วยเสียงอันดังว่า ตัวกูชื่อเดียวหุยเป็นทหารเล่าปี่ รับคำสั่งจากขงเบ้งให้มาคอยดักจับศัตรูแผ่นดินแล้วตัดศีรษะเสีย อายาคิดหนีให้ได้ยากลำบากต่อไปเลย

โจโจขึ้นม้าได้ก็รีบขี่หนีไปโดยเร็วเพราะคำขู่ของกวนอูแต่ครั้งก่อนที่ว่าเดียวหุยมีฝีมือกล้าแข็งมั่นว่านายทัพยืนมาอยู่ท่าม กลางทหารนับแสน เดียวหุยก็สามารถตีฝ่าเข้าไปตัดเอาศีรษะโดยง่ายเหมือนกับหยิบส้มออกจากรังยั้งคงฝังอยู่ในความทรงจำ มีแต่ทหารสี่ห้าคนขี่ม้าไล่หลังตามไปเคาทุ เดียวเลี้ยว และชิหลง ได้ช่วยกันรบบพุ่งป้องกันมิให้เดียวหุยติดตามโจโจ บรรดาทหารโจโจเห็นนายตัวขี่หนีไปก่อนจึงต่างคน ต่างวิ่งหนีเข้าไปในป่า สามขุนพลของโจโจด้านทานเดียวหุยอยู่ครู่หนึ่ง จึงรีบตีฝ่าหนีตามโจโจไป

เดียวหุยให้ทหารไล่จับเฉลยศึกไว้ได้เป็นจำนวนมากแล้วยึดเอาเสื้อเกราะ อานม้าและอาวุธยุทธโธปกรณ์ไว้ได้แทบทั้งสิ้น รวบรวมเฉลยและสิ้นศึกแล้วเดียวหุยจึงยกกองทัพกลับไปหาเล่าปี่

โจโจพาทหารสี่ห้าคนหนีไปได้พักหนึ่ง เคาทุ เดียวเลี้ยว ชิหลง และทหารที่หนีตามได้ติดตามไปทันโจโจในขณะใกล้จะถึงทางแยกทหารที่อยู่ข้างหน้าจึงถามโจโจว่าข้างหน้าเป็นทางแยก ท่านจะไป ทางแยกไหนโจโจถามกลับไปว่าเส้นทางไหนใกล้เมืองล่ากุนมากกว่ากันทหารนั้นรายงานว่าเป็นทางใหญ่ทางเรียบไปได้สะดวกแต่ไกลกว่าเส้นทางลัดห้วยสาย แต่ทางลัดนั้นเป็นทางแคบแลทุรกันดารและบัดนี้มีควันไฟ ปรากฏอยู่ที่ปลายทางโจโจสงสัยจึงใช้ทหารขึ้นไปบนเนินเขาให้สังเกตที่ควันไฟนั้น ครู่หนึ่งทหารที่ขึ้นไปบนเนินเขาได้ลงมารายงานว่ามีคนก่อไฟไว้ที่ปลายทางสงสัยว่าข้าศึกจะชุมนุมกำลังคอยสกัดอยู่

โจโจฟังรายงานแล้วจึงสั่งทหารให้ไปตามเส้นทางฮัวหยงซึ่งเป็น ทางลัดบรรดาทหารทั้งปวงได้ยินคำสั่งดังนั้น ก็ท้วงโจโจว่าก็แลเมื่อปลายทางฮัวหยงมีทหารข้าศึกก่อไฟชุมนุมอยู่ โฉนท่านจึงจะไปตามเส้นทางนี้เล่า

โจโจได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า พวกเจ้าไม่รู้ความแห่งพิชัยสงคราม ว่าจริงก็คือเท็จ เท็จก็คือจริง มี ทำเป็นไม่มี ครั้นไม่มีก็แสร้งทำว่ามี ไกลก็ลวงว่าใกล้ พอใกล้กลับลวงว่าไกล จะไปเหนือก็ทำที่จะไปใต้ ครั้นจะไปใต้ก็ลวงว่าไปเหนือ ดังนั้นหากข้าศึกยกมาชุมนุมไว้จริงที่ไหน จะก่อไฟให้เรารู้ อันขงเบ้งนี้เจ้าเล่ห์เพทุบายนัก วางกำลังดักชุมนุมเราไว้ ในเส้นทางใหญ่แล้วให้คนไปก่อไฟลวงเราที่ปลายทางเล็ก ให้สำคัญว่าที่ปลาย ทางลัดมีกองทัพชุมนุมอยู่แล้วยกไปตามเส้นทางใหญ่ เราแจ้งในกลอุบาย ขงเบ้งอยู่จึงให้ไปตามทางเล็ก

บรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังคำโจโจดังนั้นจึงพากันสรรเสริญในความรู้และชำนาญการพิชัยสงครามของโจโจเป็นอันมาก โดยหารู้ไม่ว่านั่นคือการหลงเข้าไปในกลอุบาย "จริงคือจริง" ซึ่งอยู่นอกเหนืออัตรา พิชัยภาครบของขงเบ้ง โจโจอธิบายความให้บรรดาทหารฟังแล้วจึงสั่งให้เดินทางไปตาม เส้นทางลัดซึ่งมีกองเพลิงสมอยู่ที่ปลายทาง

เพราะเหตุที่ทางลัดเป็นเส้นทางทุรกันดาร ประกอบทั้งชื้นแฉะจากฝนตกหนัก ดังนั้นทหารทั้งปวงจึงได้รับความยากลำบากเป็นอันมาก จะเดินไปแต่ละก้าวเท่าก็ติดหล่มโคลน เพิ่มความอิดโรยและเหนื่อยล้าจนแทบเดินต่อไปไม่ได้ ทหารจำนวนหนึ่งแอบเข้าไปนั่งพักผ่อนตามไต้ต้นไม้ บ้างก็ทรุดตัวลงนั่ง ทั้งมาก็เดินไม่สะดวกด้วย เป็นที่ขรุขระและเป็นเลน เสี่ยงร้องโอดครวญดังก้องทั้งแนวป่า

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความว่า "ทหารเจ็บป่วยเป็นอันมาก ทั้งทางก็ทุรกันดารนัก ด้วยเป็นซอกเขาแลเนินเขา แล้วเมื่อเข้านั้นฝนตกน้ำขังอยู่ ที่หลุมที่บ่อแลหนองธาร มาแลคนเดิน ลื่นลำบากนักจึงดั่งกันอยู่"

โจโฉเห็นดั่งนั้นก็โกรธ ตัดพ้อต่อว่าบรรดาทหารทั้งปวงว่า "เมื่อแรกจะยกกองทัพมานั้น ต่างคนต่างขันอาสาว่าจะรบพุ่งกว่าจะสิ้นชีวิต แม้อูเขาแลแม่น้ำกันหน้ำอยู่ก็จะทำตะพานทำลายภูเขาไปให้ได้ บัดนี้เสียทีกลับมาคอนทั้งปวงย่อท้ออยู่หรือ"

โจโฉตัดพ้อดั่งนั้นแล้วจึงสั่งทหารที่ป่วยเจ็บและอิดโรยให้ถอยมา ทางด้านหลัง สั่งทหารที่แข็งแรงให้เดินไปข้างหน้า ตัดกิ่งไม้ใบหญ้ามา ถมเส้นทาง และเอาดินมาถมที่เป็นหลุมบ่อให้ม้าและคนข้างหลังเดิน ไปได้โดยสะดวกและประกาศก้องว่า แม้นผู้ใดท้อถอยอยู่ ก็จำเป็นจะต้องตัดศีรษะเสีย!

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

หนทางที่สาม (ตอนที่ 279)

โจโฉสำคัญว่าข้าศึกข่มทหารไว้ที่เส้นทางใหญ่แล้วสร้างสมไฟหลวงไว้ที่ปากทางลัดเพื่อให้หนีไปตามเส้นทางใหญ่ จึงสั่งการให้เดินทางไปตามเส้นทางลัดที่มีกองไฟสมอยู่ที่ปลายทางนั้น แต่เส้นทางทุรกันดารนักจะต้องออกคำสั่งสนามให้รีบรุกไปข้างหน้า ห้ามมิให้ผู้ใดท้อถอย มิฉะนั้นก็จะประหารชีวิตเสีย

บรรดาทหารแตกทัพที่หนีตามโจโฉต่างเกรงกลัวอาญาธิรบลงจากหลังม้า ตัดต้นอ้อพงแขม และกิ่งไม้ถมเส้นทางที่เป็นหลุมเป็นบ่อพอ ให้เดินผ่านไปได้ในขณะที่พวกที่บาดเจ็บและป่วยไข้อยู่ตามด้านหลังโจโฉเกรงว่าข้าศึกจะไล่ติดตามมาทัน จึงสั่งให้เตียวเลี้ยว เคาหู ชีหลง คุมทหารร้อยนายคอยตรวจตรา หากผู้ใดทำงานล่าช้าก็ให้ตัดศีรษะเสีย

บรรดาทหารที่พ้อมีแรงต่างรีบข่มข้มและเกลี้ยเส้นทาง ส่วนพวกที่อ่อนแออิดโรยก็ถูกตัดศีรษะเสียเป็นอันมาก ทหารบางคนทนความทรมาณไม่ได้แต่ก็เกรงอาญาโจโฉ จึงร้องให้ไปพลาถตัดกิ่งไม้ต้นหญ้าถมเส้นทางไปพลาถ เสี่ยงร้องให้ครวญคร่ำดังก้องไปตลอดเส้นทาง โจโฉได้ฟังดั่งนั้นก็โกรธ ตวาดเสียงดั่งสนั่นว่าเราเสียทีมาครั้งนี้เป็นตายร้ายที่สุดแท้แต่ลิขิตสวรรค์ ใยต้องโศกเศร้าร้องไห้ หากผู้ใดไม่ฟังคำ ขันร้องไห้อีกเราก็จะตัดศีรษะเสีย

แม้กระนั้นการเดินทางก็ยังเป็นไปด้วยความล่าช้า โจโฉจึงให้แบ่งกองทัพเป็นสามกอง กองหน้าทำหน้าที่ถมเส้นทาง กองกลางเป็นคนป่วยและคนเจ็บ ส่วนกองหลังคอยป้องกันข้าศึก เมื่อกองหน้าเหนื่อยเปลี้ยพลีแรงก็สลับลงมาเป็นกองหลัง แล้วสลับกองหลังขึ้น ไปทำหน้าที่เป็นกองหน้าแทนจนกระทั่งเดินทางผ่านหนทางทุรกันดาร เข้าสู่ทางเรียบ

โจโฉเหลือวหลังมามองเห็นทหารที่เหลือตามมามีเพียงประมาณสามร้อยนาย ไม่มีแม้กระทั่งเสื้อเกราะและอาวุธที่ครบมือแม่แต่สักคนเดียว จากกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรถึงแปดสิบล้านหมื่นที่พร้อมด้วยอาวุธยุทธโธปกรณ์ ธงทิว และเครื่องอิสริยยศทั้งปวงกลับเหลือทหารเดนตายที่หมดสิ้น

สภาพสู้รบเพียงสามร้อยนาย โจโฉ จึงคุมแค้นฉุนเฉียวและ ขงเบ้งเป็นอันมาก พอเดินทางเข้าทางเรียบได้ครู่หนึ่งบรรดาทหารที่ต่างอ่อนล้าอิดโรยจึงขอให้โจโฉหยุดพักสักครู่หนึ่งเพื่อให้บรรดาไพร่พลได้พักผ่อนเอาแรงแล้วค่อยออกเดินทางต่อไป เพราะบัดนี้การเดินทางได้ล่วงมาถึงกลางจากทหารของเมืองกังตั้งแล้ว

โจโฉได้ฟังจึงว่าอีกไม่ไกลก็จะถึงเมืองลั่วกุนแล้ว อดทนอีกสักอึดใจหนึ่งก็จะถึงที่สบาย ไปถึงเมืองลั่วกุนแล้วจึงค่อยพักผ่อนให้เต็มที่ บรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังดั่งนั้นก็เกรงอาญาโจโฉไม่กล้าขัดคำ ต่างพากันเดินทางต่อไป จนมาถึงเส้นทางแคบอยู่หว่างกลางซอกเขาเป็นทาง คับขันนัก บรรยากาศเงียบสงัด

โจโฉเห็นหน้ามองยอดภูทั้งสองข้างทางเห็นสูงชัน ครั้นลดสาย ตามองไปเบื้องหน้าก็เห็นทางแคบคับขัน จึงหัวเราะตั้งสนั่นเป็นครั้งที่สาม หลังจากที่แตกทัพหนีมาจากยุทธภูมิเซ็กเพ็ก บรรดาทหารได้ยินเสียงหัวเราะของโจโฉต่างหันมาจ้องมองเป็น จุดเดียวกัน แล้วถามโจโฉว่าท่านหัวเราะเยาะจิวอี้ ขงเบ้ง มาสองครั้งแล้ว ก็มีเหตุเป็นไปทั้งสองครั้ง มาครั้งนี้ท่านหัวเราะอีกแล้วเพราะเหตุใดหรือ

โจโฉจึงว่า "เราหัวเราะเยาะความคิดของขงเบ้ง จิวอี้ ด้วยที่นี้ชอบกล มิได้แต่งทหารมาข่มไว้ แม้มีพวกขงเบ้ง จิวอี้ มาตั้งสกัดอยู่ เราก็จะเสียทีแก่เขา" โจโฉพูดพอขาดคำเสียงพลสัญญาณก็ดังขึ้นที่ซอกเขาเบื้องหน้า ปรากฏกองทหารของเล่าปี่ยกออกมาจากสองข้างทางสกัดอยู่ข้างหน้า ตัวนายทัพยืนมาอยู่ภายใต้ธงขอบสีแดง เหลือง จารึกอักษรสีดำว่า กวนอู โจโฉและบรรดาทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจหันหน้าหนีว หลังหาทางหนีกันเป็นที่จาละหวั่นโจโฉตกใจจนแทบสิ้นสติสมประดี หนีลงมาข้างหลังก็ประหวั่นถึงเส้นทางอันตรายยากที่จะหนีไปได้พัน สองข้างทางเล่าก็เป็นภูเขาสูงชัน เบื้องหน้านั้นกองทหารม้าจระเข้ภายใต้ธงกวนอูสกัดมันคงอยู่ มิเห็นทางรอด แต่เมื่อเห็นทางข้างตายสถานเดียว ใจโจโฉก็ฮึดด้วยแรงมานะ หันมาประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่าบัดนี้พวก เราสิ้นทางหนีแล้ว อยู่ก็ตาย สู้ก็ตาย จำเป็นจะต้องเสี่ยงตายสักครั้งหนึ่ง ให้พวกท่านพร้อมใจกันสู้ตาย

บรรดาทหารทั้งปวงแม้ริ้วแรงจะเดินก็แทบสิ้น ครั้นได้ฟังคำโจโฉจึงอดอ้อนว่าเวลานี้ทั้งคนทั้งม้าล้วนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ไหนเลยจะมีกำลังสู้รบกับข้าศึก

เทียหยกเห็นดังนั้นจึงว่า "จะหนีจะสู้นั้นก็ไม่ได้ อันน้ำใจกวนอู เป็นทหารนั้นก็จริง ถ้าเห็นผู้ใดไม่สู้รบแล้วก็มีได้ทำอันตราย ประการหนึ่งเป็นผู้มีความสัจย์ ทั้งรู้จักคุณคนนักด้วย แล้วท่านก็ได้ เลี่ยงดูมิคุณไว้ต่อกวนอูเป็นอันมาก แม้ท่านเข้าไปว่ากล่าวโดยดี เห็นกวนอูจะไม่ทำอันตรายท่าน"

โจโฉได้ฟังก็ได้สติยังคิดว่าหนทางปฏิบัติหาใหม่แต่หนีกับสู้ตาย เท่านั้นไม่ หากยังมีหนทางที่สามคือเจรจาเพื่อเอาตัวรอดอีกทางหนึ่ง โจโฉชะงักมา ครุ่นคิดหาถ้อยคำที่จะเจรจายูครุ่นหนึ่งจึงโบกมือให้ทหารทั้งปวงหยุดอยู่กับที่แล้วขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหาร

โจโฉขี่ม้าเข้าไปใกล้กวนอูในระยะห้าวา โด่งตัวโน้มค่านับกวนอู บนหลังม้าแล้วถามว่า จากกันมานาน ท่านสบายดีหรือ กวนอูยื่นม้าด้วยท่าทางอันสงบอยู่เบื้องหน้าทหาร เห็นโจโฉเข้ามาว่ากล่าวแต่โดยดีก็ตอบกลับไปโดยมารยาทว่า อันทุกข์สุขของข้าพเจ้าก็เป็นแต่ประมาณของทหารที่มีชีวิตอยู่กับหลังม้า บัดนี้ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากขงเบ้งให้มาตัดศีรษะของท่านเสีย ข้าพเจ้าจึงมารอคอยที่ท่านอยู่นานแล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้นไม่เปิดโอกาสให้กวนอูกล่าวสลับไป ตีสีหน้าเศร้าสลด แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงที่รินทศท้อแท้ว่า ตัวเรายกทัพลงใต้ ในครั้งนี้เสียทีแก่ความคิดของขงเบ้งและจิวอี้ กองทัพล่มสลายยับเยิน เหลือทหารเพียงสามร้อย จนแม้เสือเถาะก็ไม่มีที่จะสวมใส่ ตลอดทางถูกข้าศึกไล่ล่าสังหาร ได้รับความทุกข์ทรมานนักจนกระทั่งบางบั้นหนีมาถึงที่นี่แล้วมาพบท่าน อันชีวิตเรานี้จะเป็นตายร้ายดีประการใดก็อยู่ที่น้ำใจของท่าน จะรำลึกถึงไมตรีแต่หนหลังครั้งเคยอยู่กับเราหรือไม่ประการใดเท่านั้น การณ์จะเป็นประการใดก็สุดแต่ใจท่านเถิด

โจโฉกล่าวสิ้นคำก็ก้มหน้าคอดก กวนอูเห็นอาการโจโฉดังนั้นก็มีความสงสาร แต่ภาระหน้าที่ที่อาสาขงเบ้งมาทำการก็แสนหนัก เพราะได้เอาศีรษะตัวเป็นประกัน หากมิได้ศีรษะโจโฉกลับไป ศีรษะตัวก็ต้องหลุดออกจากบาททดแทน กวนอูจึงกล่าวขึ้นว่าข้าพเจ้ารำลึกถึงไมตรีของท่านแต่หนหลังมิได้ขาด แต่ความครั้งก่อนนั้นใช้ว่าข้าพเจ้าจะรับแต่ไมตรีท่านข้างเดียวก็หาไม่ เพราะได้อาสาศึกสังหารเงินเสียงและขุนทิวสองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวช่วยชีวิตท่านเมื่อครั้งที่ท่านทำศึกภาคเหนือ ย่อมถือได้ว่าบุญคุณอันใดที่ข้าพเจ้าได้รับไมตรีจากท่าน ข้าพเจ้าก็ได้ทำการทดแทนจนสิ้นแล้ว เหตุการณ์วันนี้หากแม้ข้าพเจ้ามิได้ศีรษะท่านกลับไป ข้าพเจ้าก็ต้องให้ศีรษะของข้าพเจ้าแก่ขงเบ้งเป็นการทดแทน

โจโฉได้ฟังน้ำเสียงของกวนอูดังนั้นก็ตระหนักว่ากวนอูยังเปี่ยม ด้วยความกตัญญูรู้คุณคน ทั้งที่ท่าของกวนอูยังคงสงบนิ่งไม่มีริ้วแว่วว่าจะจูโจมเข้ามาแต่ประการใด จึงผินใจตอบกลับไปอีกว่า ท่านได้สังหารเงินเสียง ขุนทิว เมื่อครั้งศึกอ้วนเสี้ยวก็จริงอยู่ แต่เมื่อครั้งที่ท่านหนีกลับไปหาเล่าปี่ ท่านได้หักด่านถึงห้าด่าน ฆ่าแม่ทัพและทหารเอกของเราถึงหกคน และยังสังหารไพร่พลของเราเป็นอันมาก เราก็มิได้คิดเอาโทษท่าน เพราะคิดถึงค่าของท่านที่สัญญาไว้ต่อเราว่า สลับไปเบื้องหน้าจะหาหนทางทดแทนคุณเราให้จงได้

โจโจได้กล่าวสลับไปว่าเพราะเรายึดมั่นในคำสั่งที่ท่านให้ไว้ต่อเรา เราจึงได้ปล่อยท่านไป ทั้งยังให้ทหารส่งใบเบิกทางและให้คนถือคำสั่งตามมาสั่งการให้แสร้งหัวตันซึ่งคุมทัพอยู่ที่ริมแม่น้ำฮวงโหให้ปล่อยท่านกลับไปหาเล่าปี่โดยปลอดภัย ไมตรีอันบริสุทธิ์ของเราดังนี้ท่านลืมนเสียแล้วหรือ

โจโจได้ออดอ้อนต่อไปว่า "บัดนี้ตัวเราเข้าตาจนเหมือนหนึ่งคน ตกน้ำแล้วก็ไม่ต้องสู้ท่าน ท่านจงเห็นไมตรีเราซึ่งได้อ่อนวอน ท่านจงปล่อยเราให้พ้นภัยเถิด"

กวนอุได้ฟังโจโจเล่าเลิกลบคุณแต่หนหลังแล้วจ้านต้อถ้อย คำของโจโจรำลึกถึงไมตรีเมื่อครั้งที่หนีกลับมาหาเล่าปี่ตั้งแต่โจโจตามมาส่งที่กลางทาง และมอบเสื้อเป็นของขวัญ จากนั้นก็ส่งคนให้ถือ ใบเบิกทางมาปล่อยตัว แล้วยังส่งทหารเอกถือคำสั่งให้ด่านชายแดน ปล่อยตัวอีก ความสำนึกในบุญคุณของโจโจก็ประดังเข้ามาในห้วงความสำนึก ทั้งเห็นกริยาอาการของโจโจที่เสียทีหนีเข้าศึกมาเป็นที่น่าเวทนา ครั้นทอดสายตาดูไพรพลที่ติดตามมาเล่าก็ร้องไห้กลัวความตายเป็นที่น่าสงสาร ด้วยจิตใจที่กตัญญูรู้คุณคนและเมตตาต่อคนผู้ยาก กวนอุจึงตัดสินใจยอมเอาศีรษะตัวมอบแก่ขงเบ้งแทนศีรษะของโจโจ

เมื่อตัดสินใจดังนั้นแล้ว กวนอุจึงโบกมือให้ทหารที่สังกัดทางอยู่ ข้างหน้าถอยออกไปข้างทาง ตัวกวนอุยืนมานิ่งอยู่ในที่เดิมแล้วเมื่อนำไปทางข้าง มิได้ว่ากล่าวตอบโต้ประการใดอีกต่อไป

โจโจเห็นกริยาอาการดังนั้นก็รู้ว่ากวนอุตกลงใจปล่อยตัวกลับไป จึงคอมพิวเตอร์บหลังมาคำนับลากวนอุ แล้วสั่งให้ทหารออกเดินทางไปข้างหน้า พอโจโจขี่ม้าผ่านม้ากวนอุไป กวนอุได้วาดใส่กองทหารที่กำลังจะติดตามโจโจไปนั้น บรรดาทหารเหล่านั้นได้ฟังเสียงตวาดของกวนอุก็ตกใจ พากันคุกเข่าคำนับขอชีวิต

กวนอุเห็นดังนั้นก็ไม่อาจตัดใจออกคำสั่งให้ทหารเข้าสังหารหรือจับกุมตัวบรรดาทหารที่ติดตามโจโจอีกต่อไป พอดีเดียวแล้วกล่าวสั่งขี่ม้าจะผ่านที่กวนอุยืนมาอยู่ กวนอุเห็นดีแล้วรำลึกถึงไมตรีที่มีมาแต่ครั้งที่เกลี้ยกล่อมให้กวนอุเข้าอยู่ด้วย โจโจแล้วคอบหา เป็นไมตรีต่อกันจึงทอดถอนใจใหญ่ แล้วโบกมือให้ทหารถอยออกไป ข้างทางดังเดิม ดีเดียวแล้วคำนับกวนอุเป็นที่อำลาแล้วพาทหารติดตามโจโจไป

กวนเป้งเห็นดังนั้นจึงชักม้าเข้ามาใกล้กวนอุแล้วท้วงติงว่าท่านปล่อยโจโจไปครั้งนี้ โทษประหารตามทัณฑ์บนที่ให้ไว้กับขงเบ้งก็จะตกแก่ท่าน จึงขอให้เปลี่ยนใจบุกโจมตีสังหารโจโจตามที่ได้อาสาไว้กับขงเบ้งเถิด กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงว่า เราทำทัณฑ์บนเอาศีรษะเป็นประกันไว้กับขงเบ้งก็จริงอยู่ แต่ความมั่นคงกตัญญูในใจเราก็คงหนักแน่นตั้งขุนเขา ไ้ให้ขาน ไม่อาจตัดใจสังหารโจโจได้ ดังนั้นเพื่อพิทักษ์ธรรมประจำใจของเรา แม้จะตายด้วยอายุของขงเบ้งก็สุดแท้แต่บุญและกรรม ว่าแล้วกวนอุจึงพาทหารยกกลับไปหาเล่าปี่ ขงเบ้ง

ฝ่ายโจโจพาทหารหนีมาตามเส้นทางฮัวหยงได้กล่าวคำสรรเสริญ กวนอุ ที่มีความยึดมั่นในความกตัญญูรู้คุณคนเป็นอันมาก แล้วว่าครั้งนี้หากกวนอุไม่รักษาความสัตย์ ละทิ้งความกตัญญูเสีย ชีวิตเราคงจบสิ้นในครั้งนี้เป็นแท้

ครั้นพ้นเขตตำบลฮัวหยงแล้ว โจโจได้เหลียวกลับไปมองทหารที่ตามมาข้างหลังอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าทหารสามร้อยคนบัดนี้เหลืออยู่เพียงยี่สิบเจ็ดคนเท่านั้น ครั้นเวลาพลบค่ำเห็นคนถือคบไฟสวนทาง มาข้างหน้าเป็นจำนวนมากก็ตกใจ สำคัญว่าเข้าศึกยกทหารมา สกัดกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว โจโจก็สิ้นกำลังใจที่จะหนีอีกต่อไป ราพึงขึ้นว่าชีวิต เราคงจบสิ้นในวันนี้เป็นแน่แท้ จะเป็นจะตายประการใดก็สุดแท้แต่จะเป็นไป

โจโจรำพึงดังนั้นแล้วก็ตัดสินใจพาทหารรีบไปข้างหน้าโดยไม่เกรงกลัวอีกต่อไป ครั้นเข้าไปใกล้ทหารที่ยกสวนมานั้น เห็นธงประจำตัวนายทัพต้องแสงคบเพลิงระบุชื่อว่าเป็นโจหยิน โจโจก็มีความยินดี เดิมโจหยินรับคำสั่งให้คุมทหารรักษาเมืองลำกุน ครั้นเห็นแสงเพลิงลูกโชติช่วงสว่างกลางท้องฟ้าข้างสมรภูมิเช็กเพ็กก็คาดว่าโจโจคงเสียที่แก่ข้าศึก จึงยกทหารรีบรุดมา หวังว่าจะได้ช่วยเหลือโจโจในยามยาก ครั้นเข้าไปใกล้เห็นเป็นโจโจก็ดีใจ ตรงเข้าไปคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าคาดว่าคุณอัศวินหาเสนาบดีจะเสียที่แก่ข้าศึกจึงยกทหารรีบรุดมาเพื่อต้อนรับท่าน

โจโจรับคำนับโจหยินแล้วจึงเล่าความศึกที่เสียทีมาให้โจหยินทราบทุกประการ โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้เปลี่ยนมาให้โจโจขี่ แล้วเชิญโจโจ เดินทางกลับไปเมืองลำกุน ครั้นเข้าเมืองลำกุนแล้ว โจหยินจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงโจโจและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพื่อฉลองขวัญให้โจโจให้สร้างจากทุกซัดอก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พร้อมพลีชีพเพื่อธรรม (ตอนที่ 280)

ขงเบ้ง จิวอี้ ใช้ธาตุไฟอันเป็นพลังจักรวาลผลาญกองทัพแปด สิบสามหมื่นของโจโจ ซึ่งได้สร้างกิดติศัพทแล้ว ลือว่ามีจำนวนถึงกว่าร้อยหมื่น ผลาญทัพโจโจจนเกือบหมดสิ้น สมรภูมิจี๋กเพ็กได้กลายเป็นทะเลเพลิง ที่แม่มอดแล้วร่วมสองพันปีแต่วีรกรรมแห่งสงครามเช็กเพ็กยังคงไม่จางหายไปจากประวัติศาสตร์สงครามจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

โจหยินนายทหารเอกซึ่งเป็นแม่ทัพภาคใต้ของโจโจยกทหารจาก เมืองลำกุนออกมาช่วยรับโจโจกลับเข้าเมืองลำกุน แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยง ปลอดภัยเพื่อให้โจโจคลายทุกข์โศก ในท่ามกลางงานเลี้ยงซึ่งเต็มไปด้วยบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของกองทัพประจำภาคใต้ซึ่งตั้งอยู่ ณ เมืองลำกุนนั้น แม้วาบรรดาอากาศจะไม่สนุกสนานครื้นเครงเหมือนกับเหตุการณ์รื่นเริงชัยในคืนเพ็ญสิบห้าค่ำเดือนอ้ายชายฝั่งแม่น้ำแยงซี แต่ก็มิได้เศร้าสลด

ในขณะที่งานเลี้ยงดำเนินไปพอเป็นที่คลายทุกข์โศกของบรรดาเหล่าทหาร โจโจกลับร้องไห้โฮดั่งสิ้นห้องโถงจัดเลี้ยง บรรดาทหารทั้งปวงต่างสงสัยว่าเหตุใดในยามนี้โจโจจึงร้องไห้เพราะแม่ ในขณะที่แตกทัพถอยหนีเข้าสู่ที่ทุรกันดารก็ยังสามารถหัวเราะเยาะความคิดของจิวอี้และขงเบ้งได้ บรรดาที่ปรึกษาซึ่งนั่งอยู่ที่ใกล้กับโจโจจึงสอบถามว่า "เมื่อแตกมากลางทางนั้นได้ความลำบากเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นท่านหาสู่เป็นทุกข์ไม่ บัดนี้ท่านพ้นมาจากเงื้อมมือข้าศึกแล้ว ขอบแต่จะชงสุมทหารยกไปแก้แค้นจึงจะควร เหตุใดท่านจึงมาร้องไห้จะนะนี้เล่า"

โจโจได้ฟังจึงว่า "ซึ่งเราร้องไห้เพราะเหตุคิดถึงก๊วยแก แม่ก๊วยแกยังไม่ตายก็จะได้มาด้วยเรา เราก็คงไม่ยากถึงเพียงนี้" ว่าแล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงก๊วยแกเป็นอันมาก อันก๊วยแกผู้นี้เป็นที่ปรึกษาหนุ่มของโจโจ ได้เข้าร่วมทำการกับโจโจตั้งแต่เริ่มตั้งตัวจนกระทั่งตั้งตัวเป็นใหญ่ในเมืองหลวงครองอำนาจเด็ดขาดเหนือผู้คนทั้งปวงแล้ว

ก๊วยแกได้เสนอแผนการให้โจโจปราบหัวเมืองฝ่ายตะวันออก และฝ่ายเหนือจนราบคาบ ในการศึกษาครั้งสำคัญระหว่างโจโจกับอ้วนเสี้ยว โจโจมีกำลังทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า ก๊วยแกได้เสนอความเห็นที่สวนทางกับบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงให้ปราบปรามอ้วนเสี้ยวก่อน ในขณะที่บรรดาที่ปรึกษาอื่นเสนอให้ปราบปรามหัวเมืองเล็กๆ ก่อน ในครั้งนั้นก๊วยแกได้ประเมินสถานการณ์สงครามว่าโจโจจะชนะด้วยเหตุสิบประการ และอ้วนเสี้ยวจะพ่ายแพ้ด้วยเหตุสิบประการ หลักการประเมินสงคราม สิบประการของก๊วยแกในครั้งนั้น ได้กลายเป็นหลักการประเมินสถานการณ์การศึกษาในสงครามยุคหลังกระทั่งถึงทุกวันนี้ นับเป็นที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาเป็นเลิศที่สุดในบรรดาเหล่าที่ปรึกษาทั้งปวง แต่ก๊วยแก อายุสั้นนักทำราชการกับโจโจได้เพียงสิบปีก็ถึงแก่กรรมในระหว่างทางที่โจโจยกไปไล่ล่าปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือ แม้นตายแล้วก็ยังทิ้งพินัยกรรมสำคัญวางแผนการให้โจโจได้รับชัยชนะศึกภาคเหนืออย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยไม่ต้องรบ ซึ่งในครั้งนั้นโจโจโคกเศรา เสียใจเป็นอันมาก ถึงกับต้องเปิดเผยความในใจออกมาว่า เสียตายที่ก๊วยแกตายเสียแต่ยังหนุ่มเพราะตั้งใจไว้ว่าตัวเองมีอายุมากกว่าก๊วยแก หากมันตายก่อนก๊วยแกแล้วก็จะปลงธุระข้างหลังของลูกหลานให้อยู่ในความอุปถัมภ์ดูแลของก๊วยแกทั้งสิ้น

โจโจแม้ว่าจะเป็นผู้นำคนที่โดดเด่นในประวัติศาสตร์ ไม่แสดงอาการโศกเศร้าเสียใจจากการพ่ายแพ้ในศึกเช็กเพ็กให้ปรากฏมาแต่ก่อน แต่ในเบื้องหน้าใจลึกนั้นยอมเป็นวิสัยที่ต้องอาลัยอาวรณ์ในกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรซึ่งสูญสลายไปในคำคืนเดียวด้วยอำนาจแห่งพลังจักรวาลธาตุไฟ เมื่อเสียใจอาลัยอาวรณ์ดังนั้นก็ก็เป็นวิสัยที่น้ำใจจะหวนรำลึกถึงผู้คนอันเป็นที่พึ่งพาแห่งสติปัญญามาแต่ก่อน โจโจจึงรำลึกถึงก๊วยแกแล้วเสียตายนึก ไม่อาจหักใจต่อไปได้จึงร้อง ให้ท่ามกลางบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ในสายน้ำตาของโจโจที่หลังไหลต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองนั้น คือการประเมินคุณค่าอันสูงส่งของภูมิปัญญาความเฉลียวฉลาดของอดีตที่ปรึกษาหนุ่มผู้มีนามว่าก๊วยแกหลังจากที่ก๊วยแกสิ้นบุญแล้วหลายปี

งานเลี้ยงจำเป็นต้องเลิกได้ด้วยบรรยากาศที่โศกเศราอาลัยอาวรณ์ของโจโจดังนี้ ครั้นรุ่งขึ้นโจโจจึงเรียกโจหยินเข้ามาพบ แล้วว่าตัวเราจะกลับเมืองหลวงเพื่อชงสุมจัดแจงกองทัพแล้วจะกลับมา แก่แค้นเมืองกึ่งตั้งให้จงได้ ท่านอยู่รักษาการณ์ที่ภาคใต้ จงคิดอ่านป้องกันระวีง้ออย่าให้ข้าศึกยกมาแย่งยึดบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อ เมืองหลวงในเวลาอันแล้วโจโจจึงว่าเราวิตกอยู่ว่าจิวอี้จะยกทหารมาตีเมืองลำกุน และหัวเมืองในภาคใต้ที่ขึ้นต่อเมืองหลวง เราจะเขียนหนังสือลับไว้ให้ท่านฉบับหนึ่งถือไว้สำหรับตัว หากมันการศึกษาศึกคืบขันชิดสนเมื่อใดแล้ว ให้ฉีกผนึกหนังสือลับนี้ออกอ่านดูแล้วจงทำตามที่เราได้สั่งไว้ก็จะป้องกันรักษาเมืองไม่ให้ชาวกึ่งตั้ง

มาย้ายได้

โจหยินได้ฟังก็รับคำ ดังนั้นโจโจจึงลุกไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ เขียนหนังสือฉบับหนึ่งในสมุดหนังผนึกไว้มอบแก่โจหยินแล้วว่า ท่านจงรักษาหนังสือฉบับนี้ไว้กับตัวให้จงดี โจหยินค่านับรับหนังสือจากโจโจแล้วถามว่าอันเมืองหับป่าซึ่งเป็นแดนต่อแดนกับเมืองก่งตั้งนั้น ท่านจะให้ผู้ใดอยู่รักษาโจโจจึงว่าเมืองหับป่าเป็นเขตแดนต่อแดนระหว่างแดนที่ขึ้นต่อ เมืองหลวงกับเมืองก่งตั้ง เราจะส่งให้เดี่ยวเดี่ยวไปรักษาเมืองหับป่าไว้ ส่วนตัวท่านให้ดูแลรักษาเมืองล้ากุ่นและเมืองเกงจิว ส่วนเมืองซงหยงเราให้ให้แฮหัวตันดูแลรักษาไว้แล้ว เห็นว่าจะพอรักษาเมืองไว้ให้ปลอดภัยได้

โจโจได้กล่าวต่อไปว่าอันเมืองหับป่านั้นเป็นยุทธศาสตร์สำคัญ เราจะให้ลิเตียนกับจกจินเป็นปลัดคอยช่วยเหลือเดี่ยวเดี่ยวคิดอ่านการสงครามให้ท่าน เดี่ยวเดี่ยว และแฮหัวตันหมั้นประสานงานและช่วยเหลือเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ชัดสนสิ่งใดก็อย่าได้ทอดทิ้งกันและกัน ให้ร่วมกันรักษาบ้านเมืองไว้ อย่าให้ข้าศึกย่ำยีแย่งยึดเอาไปได้

โจหยินได้ฟังก็รับคำ แล้วจัดแจงทหารจากเมืองเกงจิวสามพันเป็นกองกำลังคุ้มกันโจโจในการเดินทางกลับเมืองหลวง ครั้นโจโจจัดแจงการระมัดระวังรักษาหัวเมืองฝ่ายใต้เรียบร้อยแล้วจึงพา ทหารเมืองเกงจิวยกกลับไปเมืองสุโตแต่เพลานั้น

ครั้นโจโจไปแล้ว โจหยินจึงจัดแจงสั่งการตามคำสั่งของโจโจทุกประการและได้ให้โจทองผู้น้องคุมทหารยกไปรักษาด่านอิเหลง ในขณะที่ลมสลาดันพัดหนักมาในคืนแรมห้าค่ำเดือนอ้ายนั้น ทางฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งเมื่อได้จัดแจงทหารให้ยกไปเข้าเดิมกองทัพโจโจ ก็เก็บเกี่ยวสินค้าตามแผนการที่กำหนดแล้วก็ได้พาทหารติดตามพันคน ขึ้นไปอยู่บนเนินเขาใกล้ค่ายแฮเค้า แต่งโต๊ะเสปสุราคอยเวลาที่จิวอี้จะทำการกับโจโจ จนกระทั่งใกล้เวลาสองยามเห็นแสงไฟแดงฉานโชติ ช่วงเหนือท้องฟ้าบริเวณภูเขาเช็กเพ็กเพลิงลุกไหม้ขึ้นทางกองทัพโจโจ ทั้งฝ่ายกองทัพเรือและกองทัพบก

ขงเบ้งชี้ให้เล่าปี่ดูไปที่แสงเพลิงนั้นแล้วว่า ชาวเมืองก่งตั้งทำการได้ชัยชนะต่อโจโจตามแผนการเป็นแน่นอนแล้ว หลังจากวันนี้แล้วการเริ่มก่อร่างตั้งตัวของท่านก็จะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเป็นมั่นคง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

เล่าปี่และขงเบ้งสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขาจนกระทั่งใกล้สว่างจึงพาทหารกลับไปค่ายแฮเค้า ครั้นรุ่งขึ้นเพลาบ่ายจุล่งและเดี่ยวหุย ต่างทยอยกันยกทหารกลับพร้อมด้วยเชลยศึก อาวุธยุทธโศปกรณ์และสินค้าจำนวนมาก จุล่งและเดี่ยวหุยได้รายงานความศึกให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบทุกประการ เล่าปี่ได้ทราบความแล้วก็มีมีความยินดีสั่งการให้จัดสังกัดเชลยศึกเข้าประจำการในกองทัพและให้แจกจ่ายอาวุธยุทธโศปกรณ์แก่เหล่าทหารสำหรับใช้ประจำกาย ส่วนสินค้าทั้งหลายให้รวบรวมไว้ในคลังหลวง แล้วปูนบำเหน็จทหารทั้งปวงเป็นอันมาก

จนกระทั่งเวลาเย็นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่ากวนอูกำลังยกทหารกลับมา ขงเบ้งเมื่อได้ทราบรายงานดังนั้นจึงทำที่เป็นดีใจแล้วว่ากวนอูกลับมาครั้งนี้คงได้ศิระชะโจโจกลับมาเป็นความชอบนักหนา ว่าแล้วก็ชวนเล่าปี่ เดี่ยวหุย และจุล่ง ออกไปที่หน้าค่าย ทำที่ว่าจะออกไปต้อนรับกวนอูให้สมแก่ความชอบ

พอกวนอูยกทหารมาถึงที่หน้าค่าย ขงเบ้งก็ออกไปว่ากับกวนอูว่า "ตัวเรารู้ว่าท่านผู้มีน้ำใจช่วยท่านบำรุงแผ่นดินไปได้ศิระชะซึ่งเป็น ศัตรูราชสมบัติมา เราจึงออกมาต้อนรับท่านด้วยความยินดี" กวนอูมีสีหน้าซึมเศร้าได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็นิ่งอยู่ ขงเบ้งเห็นกวนอู "สะเทือนใจดังนั้น จึงแกล้งซ้ำว่า ท่านน้อยใจเราหรือว่าไม่ไปรับถึงกลางทาง แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่าเหตุใดจึงไม่บอกข่าวให้เรารู้ ก่อนจะได้ไปรับกวนอู ควรหรือนิ่งเสียได้ แล้วให้กวนอูโกรธจนไม่พูดกับเรา"

กวนอูอดสูใจที่ผิดสัญญาไม่สามารถเอาศิระชะโจโจมาได้ตามทันท่วงที ได้ฟังคำขงเบ้งแต่แรกก็สะเทือนใจเป็นอันมาก ครั้นได้ฟังคำซ้ำก็ตระหนักว่าเป็นคำเยาะหยันถากถางอยู่ในที่ แต่มีรู้ที่จะแก้ตัวประการใด ด้วยวิสัยชายชาติทหารผู้ยึดมั่นในเกียรติศักดิ์และความกตัญญู กวนอูจึงว่า "ข้าพเจ้าจะมารับโทษ"

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านจะมารับโทษจากเราเพราะไปแล้วไม่พบโจโจจึงมาทวงเอาศิระชะเราก่อนหรือ กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าไปทำการแล้วได้พบกับโจโจตามคำท่าน แต่ข้าพเจ้าไร้ซึ่งฝีมือโจโจจึงหนีไปได้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วถามว่า "อันตัวโจโจหนีไปได้นั้นก็ตามที่เกิด แต่ท่านยังจับทหารมาได้บ้างหรือไม่" กวน

อุจิงว่า แม่ทหารโจโลเข้าพเจ้าก็จับไม่ได้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นโกรธแล้วว่า "ตัวท่านไปพบโจโลแล้ว หากคิดถึงคุณเขา อยู่จึงมิได้เอาศีรษะมานั้น โทษท่านใหญ่หลวงนัก ซึ่งสัญญาไว้แก่เรานั้นล้มเสียแล้วหรือ"

กวนอุได้ฟังคำขงเบ้งจึงว่า "ซึ่งข้าพเจ้าได้สัญญาไว้ว่าถ้าพบโจโลแล้วมิได้เอาศีรษะมานั้น ก็จะทำให้ศีรษะข้าพเจ้าแทนตามสัญญา" ว่าแล้วกวนอุก็ชักกระบี่จะเชือดคอตัวเองเพื่อมอบศีรษะแก่ขงเบ้ง ตามสัญญา ขงเบ้งเห็นท่าที่กวนอุก็เตรียมตัวไว้พร้อมอยู่ก่อนแล้ว พอกวนอุเอื้อมมือชักกระบี่ ขงเบ้งก็ปราดเข้าถึงตัวกวนอุ เอามือหยุดมือของกวนอุที่กุมด้ามกระบี่เอาไว้แล้วห้ามว่า "ซึ่งเราใช้ท่านไปทั้งนี้ปรารถนาจะให้ท่านแทนคุณโจโลดอมมิได้คิดว่าจะเอาโทษท่าน ซึ่ง ท่านจะให้ศีรษะเราตามสัญญานั้นก็ขอใจที่มีได้เสียความสัตย์ สมเป็นชาติทหารแล้วไปเถิด"

กวนอุตั้งแต่ครั้งแรกที่กลับมาเห็นขงเบ้งออกมาต้อนรับก็ตระหนักแก่ใจดีว่าขงเบ้ง ออกมาเยาะเย้ยถากถางเพื่อทวงสัญญาเอา ศีรษะตามทณฑ์บน ความกินแหนงแคลงใจที่มีมาแต่ครั้งก่อนก็ปรัดเข้ามาในอก แต่เพราะทณฑ์บนและคำสัตย์ที่ให้ไว้ ด้วยใจของชายชาติทหารที่มั่นคงในศักดิ์ศรีและความกตัญญู มุ่งมั่นจะรักษารธรรมยิ่งกว่าชีวิตตัว กวนอุจึงตัดสินใจยอมตายเพื่อรักษาคำสัตย์นั้น พลันที่ขงเบ้งหยุดมือไว้แล้วกล่าวส่นคำลวง กวนอุก็กระจ่างในน้ำใจของ ขงเบ้งที่มีความเมตตาและคิดอ่านการสงครามรอบคอบถ้วนถี่ แรงมุนานะในใจที่มีอยู่ก็สร้างล้นลง ณ บัดนั้น ความกินแหนงแคลงใจที่เกาะกุมใจมาช้านานก็สลายไปสิ้น

กวนอุมีความยินดีที่ขงเบ้งอภัยโทษจึงคุกเข่าลงกับพื้น คำนับขอบคุณขงเบ้งที่มีได้ผูกอาชวาทพยาบาลและไว้ชีวิตในครั้งนี้ ขงเบ้ง เห็นดังนั้นก็มีความยินดีเอามือทั้งสองประคองกวนอุให้ลุกขึ้น เล่าปีเห็นเหตุการณ์ทั้งหลายลงเอยด้วยดีก็มีความยินดียิ่งนัก ชวนขงเบ้ง กวนอุ เดียวหุย และจุ่งเข้าไปในค่ายในค่ำวันนั้นเล่าปีได้สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาทหารทั้งปวงที่มีความชอบในการสงคราม แล้วปรึกษาขงเบ้งว่าท่านจะคิดอ่านประการใดสืบไป

ขงเบ้งจึงว่าเมื่อโจโลเสียที่หนีกลับเมืองหลวงแล้ว ดินแดนในภาคใต้ที่โจหยินเป็นผู้บัญชาการใหญ่ดูแลรักษา อยู่ก็จะตกเป็นเป้าหมายที่จิวอี้จะยกไปโจมตี ดังนั้นจึงชอบที่ท่านจะได้อาศัยสถานการณ์นี้ยึด เอาเมืองเกงจิวไว้ให้สำเร็จตามแผนการที่ข้าพเจ้าได้เคยเสนอไว้เมื่อครั้งที่ท่านไปเยือนโง่สังกั้ง แล้วขงเบ้งจึงเสนอให้เล่าปียกกองทัพไปตั้งอยู่ที่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง ซึ่งอยู่ใกล้แดนเมืองลำกุน เพื่อเตรียมช่วงชิงหัวเมืองในภาคใต้ของโจโลต่อไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ ครั้นรุ่งขึ้นจึงสั่งให้ยกทัพออกจากค่ายแฮเค้าไปตั้งที่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธการยึดเกงจิว (ตอนที่ 281)

ขงเบ้งดำเนินยุทธโรบายต่อภายนอกผูกมิตรกับกั้งตั้งรับมือกับโจโล ต่อภายในได้อาศัยสถานการณ์สงครามซึกเพ็กจัดความกิน แหนงแคลงใจและแรงมุนานะในใจของกวนอุที่มีมาแต่ก่อนเก่าจนสำเร็จ ทำให้กวนอุละพยศและนับถือศรัทธาขงเบ้งอย่างเดียวกันกับเล่าปีและเดียวหุย

อุบายในการปล่อยโจโลในครั้งนี้ทำให้สถานการณ์สามก๊กก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นอย่างชัดเจน โดยโจโลยังคงครองอำนาจอยู่ในภาคเหนือ ชวนกวนครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคใต้ ในขณะที่เล่าปียังคงมีทหารหมื่นกว่าคนครองอำนาจเหนือหัวเมืองเล็กๆ เพียงสองเมืองคือเมืองกั้งแฮและเมืองแฮเค้า แต่เมื่อแสนยานุภาพทางการทหาร ของโจโลถูกทำลายลงในครั้งสำคัญในสงครามซึกเพ็กและโจโลต้อง หนีกลับไปภาคเหนือแล้วเล่าปีก็สิ้นแรงกดดันจากการศึกข้างภาคเหนือ แต่ยังคงต้องระมัดระวังแรงกดดันและการคุกคามจากเมืองกั้งตั้ง ซึ่งมีจิวอี้เป็นผู้บัญชาการใหญ่ในภาคใต้

ในขณะที่เดียวหุยก็จะทำการกับเล่าปีไม่ถนัดนักเพราะกองทัพโจโลในภาคใต้ที่โจหยินเป็นผู้บัญชาการก็ยังคงตั้งมั่นอยู่ที่เมืองเกงจิว เมืองลำกุน เมืองชงหยง และเมืองหับป่า สถานการณ์จึงบังคับให้กั้งตั้งและเล่าปีจำเป็นต้องรักษาความเป็นพันธมิตรไว้ต่อไป ในขณะที่เล่าปีก็ต้องช่วงชิงสถานการณ์นี้ให้เป็นประโยชน์แก่การตั้งตัวตามเป้าหมายยุทธศาสตร์ขั้นแรกที่ขงเบ้งกำหนดคือยึดเอาเมืองเกงจิวไว้เป็นฐาน เพื่อ

เตรียมยึดเมืองเสฉวนเป็นที่ตั้งตัวตามแนวทางที่พระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นได้ทรงกระทำเมื่อกว่าสี่ร้อยปีก่อน แผนยุทธการยึดเกงจิ๋วซึ่งเป็นก้าวแรกของยุทธศาสตร์ได้เริ่มขึ้น ณ บัดนี้แล้ว!

กลวิธีปล่อยโจโฉนี้เหมาะเจาะตงประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำมาใช้ในกรณีปัญหาความขัดแย้งในทิเบต หลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งแม้ว่าทิเบตจะเป็นดินแดนของจีนมาแต่ก่อนในฐานะเขตปกครองตนเองในลักษณะเดียวกับเมืองเกงจิ๋ว และเมืองเสฉวน อันตำแหน่ง ทะไล ลามะนั้นเป็นตำแหน่งทางการเมืองการปกครองของ จีนในการปกครองทิเบต โดยที่จักรพรรดิแห่งราชวงศ์ชิงของจีนได้พระราชทานให้แก่เจ้าเมืองทิเบต แต่วิสัยนักการเมืองที่คิดอ่านก่อตั้งอำนาจของตัวเองก็ยังมีอยู่ประจำตัวทุกคน ดังนั้นเมื่อได้รับการสนับสนุนจากต่างชาติจึงเกิดปัญหาเชิงข้อต่อรัฐบาลจีนจนเกิดการจลาจลขึ้น

ในครั้งนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ทราบข้อมูลอย่างชัดเจนว่าหากทะไล ลามะไม่สามารถแยกดินแดนและการปกครองทิเบตออกจากจีนได้สำเร็จแล้ว ทะไล ลามะก็จะหนีเข้าไปในประเทศอินเดีย ซึ่งกองทัพปลดแอกประชาชนจีนสามารถที่จะป้องกันและจับกุมทะไล ลามะและบริวารได้โดยง่าย แต่เหมาะเจาะตงเห็นว่าหากกำจัดทะไล ลามะแล้วกลุ่มต่อต้านต่างๆ ก็จะแตกตัวยากที่จะติดตามกำจัดได้โดยง่าย และอาจเกิดความไม่สงบขึ้นในทิเบต แต่ถ้าปล่อยให้ทะไล ลามะหนีออกจากประเทศจีนไปอยู่ในต่างประเทศแล้ว บรรดาสมนบริวารก็จะติดตามทะไล ลามะไปด้วย เปิดหนทางให้แก่การสร้างสันติภาพและการพัฒนาทิเบตตามระบอบการปกครองแผนใหม่ของจีน ซึ่งเป็นวิธิตัดและกลยุทธอย่างเดียวกันกับที่ขงเบ้งใช้ปฏิบัติกับโจโฉในครั้งสามก๊ก

ตัวเหมาะเจาะตงเองนั้นแม้มิได้ศึกษาจากต่างประเทศ แต่ก็เจนจบประวัติศาสตร์จีนชนิดที่หาตัวจับได้ยาก ดังนั้นการใช้กลยุทธต่างๆ ในการสงครามของขงเบ้งจึงมีอิทธิพลต่อความคิดของเหมาะเจาะตงเป็นอย่างมาก และว่ากันว่า การตัดสินใจของเหมาะเจาะตงที่สั่งให้กองทัพปลดแอกประชาชนจีน ปล่อยให้ทะไล ลามะหนีไปโดยสะดวกในครั้งนั้นเป็นการตัดสินใจโดยถือแบบอย่างกลยุทธของขงเบ้งนั่นเอง

ฝ่ายจิวอี้ได้รับชัยชนะต่อกองทัพโจโฉแล้วได้ยกกองทัพกลับที่ตั้งแล้วให้ขุนบำเหน็จแก่ทหารทั้งปวงตามความชอบ และให้รวบรวมบรรดาเรือรบ อาวุธยุทโธปกรณ์ สินศึกและเชลยศึกที่ยึดได้เอาไปส่งมอบแก่ขุนกวน ณ ปากน้ำเมืองกังตั๋ง

จากนั้นจิวอี้จึงปรึกษาราชการกับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าโจโฉปราศัยในครั้งนี้คงจะหนีกลับไปเมืองหลวง ทิ้งหัวเมืองฝ่ายใต้ให้นายทหารเอกดูแลแทน จึงเป็นโอกาสอันดีที่เราจะยกกองทัพไป ยึดเอาหัวเมืองเหล่านี้ ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบพร้อมกัน จิวอี้จึงว่าในบรรดาหัวเมืองฝ่ายใต้ทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองหลวงนั้น เมืองลำกุนเป็นยุทธศาสตร์สำคัญที่ถ้าหากยึดไว้ได้แล้วก็จะพื้นฐานกำลังที่จะขยายตัวรุกเข้ายึดหัวเมืองอื่นได้โดยง่าย บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นชอบกับแผนการของจิวอี้ ดังนั้นจิวอี้จึงมีคำสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลลิมกั้ง ซึ่งเป็นแดนใกล้กับเมืองลำกุน

ฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งครั้นยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่ปากน้ำเมืองอิวกั้งแล้ว และทราบข่าวจิวอี้ยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่ตำบลลิมกั้ง เล่าปี่จึงปรึกษาขงเบ้งว่าจิวอี้ยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่ตำบลลิมกั้งนี้ใกล้กับแดนเมืองลำกุน ท่านจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด ขงเบ้งจึงว่าจิวอี้ยกกองทัพมาครั้งนี้เพื่อเตรียมการเข้าตีเมืองลำกุนดังที่ข้าพเจ้าได้คาดการณ์ไว้ตั้งแต่ต้น ดังนั้น ท่านจึงควรหยังทำที่ของจิวอี้สักครั้งหนึ่งก่อน

เล่าปี่จึงถามว่าจะหยังความคิดจิวอี้ประการใดหรือขงเบ้งจึงว่าอันจิวอี้เป็นคนซื่อตรงสงสัย ขอเพียงแต่ท่านให้ขุนเขียนนำข่าวของไปมอบแก่จิวอี้เป็นที่แสดงความยินดีที่จิวอี้ชนะศึกในครั้งนี้ จิวอี้ก็จะเผยทำที่ออกมาเอง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งให้ขุนเขียนจัดแจงข่าวของและเสบียงอาหารล่องเรือข้ามแม่น้ำไปที่กองทัพจิวอี้ที่ตำบลลิมกั้ง

ฝ่ายจิวอี้ครั้นได้ทราบข่าวเล่าปี่ให้ขุนเขียนนำข่าวของมากำลัณย์ยินดี ออกมาต้อนรับขุนเขียนถึงนอกค่าย ต่างถ้อยทีถ้อยค่านับกันตาม ธรรมเนียมแล้วจิวอี้จึงเชิญขุนเขียนเข้าไปสนทนาที่ในค่าย แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราแก่ขุนเขียน

ขุนเขียนได้กล่าวความสรรเสริญความคิดอ่านจิวอี้ที่สามารถทำลายล้างกองทัพโจโฉได้วายุอดสิ้นภายในคืนเดียว และได้สรรเสริญความร่วมมือเป็นพันธมิตรระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่เป็นอันมาก จิวอี้ได้ฟังคำสรรเสริญก็

หัวเราะร่วน กล่าวถ่อมตัวเป็นพิธี แล้วฝากขุนเขียนไปขอบคุณเล่าปีที่ได้ร่วมมือทำการศึกในครั้งนั้นประสพชัยชนะ แล้วจิวอี้จึงถามว่าขณะนี้เล่าปีและขงเบ้งยังคงอยู่ที่เมืองแสบเค้าหรือว่ากลับไปเมืองกังแฮแล้ว

ขุนเขียนได้ฟังดังนั้นก็ตอบไปโดยเชื่อว่าเวลานี้เล่าปีและขงเบ้งได้ยกทหารมาตั้งอยู่ที่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง จิวอี้ได้ฟังคำขุนเขียนพอสันเสียงคำว่าอิวกั้งก็สะดุ้งขึ้นทั้งตัว แล้วขมสดีมันเป็นปกติ กล่าวกับขุนเขียนว่าวันนี้เป็นเวลาสมควรแล้ว ท่านจงรีบกลับไปก่อน ถ้าวันใดเรามีเวลาวางก็จะไปเยี่ยมเล่าปีเป็นการตอบแทน ขุนเขียนได้ฟังเจ้าบ้านกล่าวดังนั้นก็รู้มารยาททางการทูต จึงรีบคำนับลาจิวอี้กลับไปหาเล่าปี

ฝ่ายโจชกซึ่งได้นั่งร่วมสนทนากันอยู่ด้วยให้รู้สึกประหลาดใจที่จิวอี้ มีอาการสะดุ้งในขณะที่สนทนากับขุนเขียน แต่เก็บความสงสัยไว้ ครั้นเห็นขุนเขียนเดินกลับออกไปแล้ว จึงถามจิวอี้ว่าเมื่อสักครู่นี้พอขุนเขียนบอกว่าเล่าปีขงเบ้งยกทหารไปตั้งที่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นท่านมีอาการสะดุ้งตกใจอยู่ครู่หนึ่ง เป็นเพราะเหตุอันใด

จิวอี้จึงว่า "เราตกใจสะดุ้งขึ้นนั้นเพราะเหตุว่าเล่าปีกับขงเบ้งจะชิงเอาเมืองสำคัญเป็นมั่นคง ซึ่งเราทำการครั้งนี้ได้เสียเงินทองแลสิ่งของเป็นบำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก อันเมืองสำคัญนั้นเหมือนหนึ่ง อยู่ในเงื้อมมือของเราเมื่อเล่าปีและขงเบ้งได้เมืองสำคัญแล้ว เราก็จะมีความน้อยใจเห็นจะถึงแก่ความตาย เราจึงตกใจสะดุ้งขึ้นเพราะเหตุฉะนี้"

จิวอี้ได้เปิดเผยทำนองอย่างชัดเจน แต่เป็นทำนองที่มิได้เปิดเผยต่อขุนเขียนกลับเป็นการเปิดเผยต่อโจชก ซึ่งตรงกับที่ขงเบ้งได้คาดคะเนไว้ว่าเมื่อโจโจเสียทีหนีกลับภาคเหนือแล้ว จิวอี้ก็จะยกมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ซึ่งประกอบด้วยเมืองสำคัญ เมืองเกงจิว เมืองชงหยง ซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของหัวเมืองฝ่ายใต้ แต่จิวอี้ไม่ได้ประเมินสถานการณ์ไปไกลถึงขนาดว่าถ้าหากเล่าปี ขงเบ้ง ยึดได้เมือง สำคัญแล้ว ตัวเองก็จะเสียใจอย่างรุนแรงและอาจถึงแก่ชีวิตจึงสะดุ้งขึ้นทั้งตัว ทำที่ตั้งกล่าวนั้นแม้เปิดเผยต่อโจชกแต่ใช้ว่าจะยุติลงเพียงแค่นั้น เพราะขงเบ้งยอมคาดการณ์ได้ว่าวิสัยของจิวอี้เมื่อระแวงสงสัยแล้วก็จะแก้ไขความระแวงสงสัยนั้น ไม่อาจเก็บงำเอาไว้ ได้อีกต่อไป

โจชกได้ฟังดังนั้นก็ผงกศีรษะเป็นที่เห็นด้วยกับความคิดของจิวอี้ และกล่าวว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะคิดอ่านวางแผนการประการใดจึงจะทำให้เล่าปีและขงเบ้งเลิกทัพหรือถอยทหารออกไปไกลจากแดนเมืองสำคัญ จิวอี้จึงว่าโจโจแม้เสียทีแตกทัพกลับไปก็จริง แต่บรรดาแม่ทัพนายกองที่ตั้งมั่นอยู่ในหัวเมืองฝ่ายใต้ก็เชื่อว่าจะดูแลหรือมองข้ามไปได้เสียทีเดียว หากเราเปิดศึกกับเล่าปี ฝ่ายโจโจก็จะถือโอกาสยกมาซ้ำเติม เราก็จะหวังหน้าพะวงหลัง เห็นจะทำการขัดสน จึงขอที่จะไปว่ากล่าวกับเล่าปี ขงเบ้ง แต่โดยดีเสียขั้นหนึ่งก่อน หาก มันเล่าปีไม่ฟังขึ้นคิดจะแย่งชิงเมืองสำคัญกับเราสืบไปจะได้คิดอ่านกำจัดเสียให้พ้นทางในภายหลัง

โจชกได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดของท่านดีแท้ จงรีบดำเนินการตามแผนการความคิดนี้เถิด ถ้าหากมันท่านจะไปหาเล่าปีเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขออาสาติดตามท่านไปด้วยจะได้ช่วยกันเจรจาว่ากล่าวให้เล่าปีเห็นผิดแลชอบ

จิวอี้จึงว่า การครั้งนี้จะรั้งรออยู่นั้นมิได้ วันพรุ่งนี้ตัวท่านกับข้าพเจ้าจะพร้อมกันไปหาเล่าปีที่ปากน้ำเมืองอิวกั้งให้ท่านไปรอข้าพเจ้าอยู่ที่ฐานทัพเรือแต่เพลเช้า โจชกได้ฟังดังนั้นก็รับคำจิวอี้แล้วคำนับ ลาจิวอี้กลับไปที่พัก ครั้นรุ่งขึ้นจิวอี้จึงพาโจชกพร้อมทหารสามพันลงเรือรบยกเป็นขบวนข้ามอ่าวไปที่ปากน้ำเมืองอิวกั้ง

ฝ่ายขุนเขียนครั้งเดินทางกลับมาถึงกองทัพเล่าปีก็ได้เข้าไปรายงานความทั้งปวงให้เล่าปีทราบ แล้วว่าจิวอี้ได้ฝากมาบอกว่ามีเวลาวางเมื่อใดก็จะมาเยี่ยมคารวะเล่าปีด้วยตนเอง เล่าปีฟังรายงานแล้วจึงปรึกษาขงเบ้งว่าจิวอี้จะมาเยี่ยมคารวะข้าพเจ้าด้วยเหตุประการใด ขงเบ้งจึงว่า อันจิวอี้มีน้ำใจทะนงองอาจ ไม่เคยนับถือศรัทธาท่านและข้าพเจ้า แม้การที่ท่านส่งมอบของกำนัลไปเล็กน้อย ก็มีเหตุที่จิวอี้จะต้องมาคารวะท่านด้วยตนเองไม่ จิวอี้มาครั้งนี้คงจะมาด้วยเรื่องเมืองสำคัญเป็นแน่แท้ ข้าพเจ้าได้ประมาณสถานการณ์ ว่าวิสัยจิวอี้ขึ้นเมื่อทราบที่ท่านยกมาตั้งอยู่ที่ปากน้ำเมืองอิวกั้งนี้แล้ว จะไม่อดรนทนรออยู่ได้ ภายในไม่เกินสามวันจิวอี้คงจะยกทหารมาหาท่านเป็นมั่นคง

ว่าแล้วขงเบ้งและเล่าปีก็หัวเราะขื่นพร้อมกัน แล้วเล่าปีจึงปรึกษาขงเบ้งต่อไปว่าหากจิวอี้ยกกองทัพมา ท่านเห็นว่าควรจะทำประการใด ขงเบ้งเห็นความที่เล่าปีปรึกษาเป็นความเมืองเรื่องสำคัญที่สมควรจะเก็บงำเป็นความลับเอาไว้ก่อน จึงกระซิบที่ข้างหูเล่าปีให้พอได้ยินกันแต่สองคน เล่าปีฟังคำกระซิบของขงเบ้งแล้วก็ผงกศีรษะเป็นที่รับคำ แล้วเล่าปีจึงสั่งให้กองทัพเรือเตรียมพร้อมตั้งมั่นระวังภัยตลอดแนวปากน้ำ และสั่งว่าถ้าหาก

แม้จิวอี้จะมาเห็นเป็นการร้ายก็ให้ต่อสู้ป้องกัน อย่าให้จิวอี้รุกเข้ามาทำอันตรายได้ แต่ถ้าจิวอี้มาก็ให้รีบรายงานให้เราทราบ

ครั้นวันรุ่งขึ้นเวลาเช้าเล่าปีและขงเบ้งนั่งปรึกษาหารือราชการกันตามปกติ ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงาน ว่า บัดนี้จิวอี้และโลซก ยกกองทัพสามพันมาที่ปากน้ำ แต่ลักษณะเป็นการมาตี ด้วยจิวอี้ให้ทอดสมอเรือไว้แต่ภายนอก คงลงเรือเร็วพร้อมโลซกกับทหารสามสิบคนมาขึ้นฝั่ง และขณะนี้ทางฝ่ายทหารเรือกำลังต้อนรับจิวอี้อยู่ เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้จูล่งคุมทหารห้าสิบคนออกไปรับจิวอี้ แล้วเชิญมาที่ค่าย

พอจูล่งนำจิวอี้ โลซก และทหารติดตามมาที่หน้าค่ายเล่าปี จิวอี้ได้สั่งให้ทหารที่ติดตามมานั้นรออยู่ที่ข้างนอก แล้วพาโลซกตามจูล่ง เข้าไปในค่ายของเล่าปี เล่าปีและขงเบ้งคอยที่อยู่ภายในค่าย พอทราบข่าวจิวอี้มาถึงจึงออกไปต้อนรับจิวอี้และโลซก ต่างฝ่ายต่างถ้อยที่คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปีจึงเชิญจิวอี้และโลซกเข้าไปสนทนากันที่กองบัญชาการทหาร

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "นั่งบนภู ดูเสือกัดกัน" (ตอนที่ 282)

พลันที่โจโฉเสียทีหนักกลับไปภาคเหนือ ศิกสามเส้าซึ่งสามเมืองทางภาคใต้ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีก็ก่อตัวขึ้น โดยโจหยินเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของฝ่ายโจโฉรักษาดินแดนแถบนี้ ในขณะที่เล่าปีกับจิวอี้ต่างตั้งเป้าหมายที่จะแย่งชิงเมืองสำคัญ เมืองเกงจิ๋ว และเมืองชงหยงให้จงได้ ทางฝ่ายเมืองหลวงนั้นหากโจหยินเสียสามเมืองนี้แล้ว อิทธิพลอำนาจทางการเมืองการทหารของโจโฉในภาคใต้ก็จะหมดสิ้นไป

ทางฝ่ายกั๋งตั้งนั้นเล่าปี หากชิงสามเมืองนี้ได้แล้วอิทธิพลอำนาจทางการเมืองการทหารของกั๋งตั้งก็จะคุกคามต่อฝ่ายเมืองหลวงในทันที ในขณะที่เดียวกันนั้นกั๋งจัดหรืออย่างน้อยก็จำกัดอำนาจอิทธิพลทางการเมืองการทหารของเล่าปีและขงเบ้งไปในตัว

ส่วนทางฝ่ายเล่าปีมีทหารอยู่เพียงหมื่นเศษ และนี่คือโอกาสเดียว ที่จะเปิดหนทางอันกว้างใหญ่ไปสู่การตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เพราะการยึดเมืองสำคัญ เมืองเกงจิ๋ว และเมืองชงหยงให้สำเร็จนั้น จะทำให้กำลังทางการเมืองการทหารของเล่าปีเติบโตใหญ่ขึ้นเป็นประวัติการณ์ ทั้งยังมีอาณาเขตดินแดนกว้างใหญ่ไพศาลในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งเหนือของ แม่น้ำแยงซี ที่สำคัญที่สุดคือการได้เมืองเกงจิ๋วคือการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ขั้นแรกของยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งได้เสนอต่อเล่าปีก่อนที่พยามังกรผู้แจ้งฟ้าจะบินจะเคลื่อนตัวเลื้อยลงจากโง่งม และ เป็น รากฐานของการก้าวไปสู่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองคือการยึดเมืองเสฉวนตามแบบอย่างของพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น จากนั้นจึงรอดคอยการบรรลุยุทธศาสตร์ขั้นที่สาม คือการรวบรวมแผ่นดินจีนเข้าเป็นหนึ่ง

ยุทธการยึดเกงจิ๋วจึงเป็นยุทธการสำคัญที่สุดที่ชื่อนาคดของเล่าปี ว่าจะก้าวขึ้นสู่พระแท่นมังกรทองได้สำเร็จหรือไม่

เล่าปี ขงเบ้ง ออกไปต้อนรับจิวอี้และโลซกที่ด้านนอกแล้วเชิญไปสนทนากันที่ศาลาบัญชาการ ต่างฝ่ายต่างถ้อยที่คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปีจึงเชิญให้จิวอี้และโลซกนั่งตามตำแหน่งที่แขกเมือง ได้ถามสารทุกข์สุขดิบกันเป็นพิธีแล้ว เล่าปีจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจิวอี้ และโลซกที่กองบัญชาการทหารนั้น

เล่าปีได้กล่าวสรรเสริญจิวอี้และโลซกว่าโจโฉริหาทัพใหญ่กว่า ร้อยหมื่นลงได้ในครั้งนี้ หมายถึงจะเหยียบย่ำยึดครองหัวเมืองฝ่ายใต้ไว้ในอำนาจทั้งสิ้น แต่ด้วยสติปัญญาความสามารถของท่าน จึงเอาชนะชนะแก่โจโฉทำลายกองทัพกว่าร้อยหมื่นให้ราบพนาสูญไปได้ในค่าคั้นเดียว ข้าพเจ้าเลื่อมใสในสติปัญญาความสามารถของท่านยิ่งนัก คุณูปการอันใหญ่หลวงในครั้งนี้จะเป็นที่จดจำของอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง แล้วว่าเมื่อโจโฉเสียทีหนักกลับไปเมืองหลวงแล้วหัวเมืองฝ่ายใต้ทั้งปวงก็จะสงบสันติและอาณาประชาราษฎร์จะได้รับความสุขก็เพราะท่านในครั้งนี้

จิวอี้ได้ฟังก็หัวเราะ รีบกล่าวถ่อมตัวว่าข้าพเจ้าทำการครั้งนี้ได้สำเร็จก็เพราะได้อาศัยความคิดสติปัญญาของขงเบ้งและการเรียกกลมสลาตันมาผลาญกองทัพโจโฉนั้นต่างหาก ครั้นเห็นเป็นโอกาสอันสมควร จิวอี้จึงถามว่า "ซึ่งท่านคุมทหาร มาตั้งอยู่ที่นี้ ท่านคิดจะยกไปตีเอาเมืองสำคัญหรือ" เล่าปีจึงตอบจิวอี้ตามที่ขงเบ้งได้กระซิบแนะนำไว้ว่า "ซึ่งข้าพเจ้ายกมาตั้งอยู่ที่นี้เพราะคิดว่าท่านจะไปตีเอาเมืองสำคัญ ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปช่วยเป็น

การเร็ว แม่ท่านไม่ไปเข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะไปตีเอา เมืองลำกุนให้" เพราะเหตุผลแบบนี้ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช จึงได้วิพากษ์เล่าปีและขงเบ้งไว้ในสามก๊กฉบับนายทุนว่า ทั้งเล่าปีและขงเบ้ง เป็นพวกกะล่อนปลิ้นปล้อน ในแต่ละวันคิดอ่านแต่จะหลอกหลวงผู้คน โจโฉต่างหากเล่าที่เป็นอัศวินหาเสนาบดีที่อุทิศตัว เพื่อแผ่นดินและราษฎร

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็รู้ทันจึงหัวเราะแล้วกล่าวว่า "ตัวเราเป็นชาติทหาร อยู่เมืองกังตั๋งก็คิดอยู่ว่าจะยกกองทัพไปตีเอาหัวเมืองฝ่ายเหนือ ให้เป็นบำเหน็จมือไว้ พอโจโฉยกกองทัพลงมาตีหัวเมืองฝ่ายใต้ครั้งนี้ เราได้ออกมาตั้งสู้รบจนโจโฉแตกหนีไปแล้ว เราก็เสียเสบียงอาหาร แลเงินทองแก่ทหารเป็นอันมาก อันเมืองลำกุนบัดนี้เหมือนหนึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา แม้จะคิดเอาเมื่อใดก็จะได้โดยง่ายเหตุใดท่านจึงถามว่าเราจะไม่เอาหรือ"

เล่าปีฟังคำของจิวอี้แล้วนึกสรรเสริญความคิดของเบ้งเป็นอันมากกว่ายังรู้ความคิดของจิวอี้แม่นยำประหนึ่งนั่งอยู่ในหัวใจของจิวอี้ด้วยตนเอง จึงกล่าวตอบตามที่ขงเบ้งได้กระซิบบอกต่อไปว่า "เมื่อโจโฉแตกไปนั้น ได้ให้โจหยินอยู่รักษาเมืองลำกุน แล้วแต่งทหารเอก ซึ่งมีฝีมืออยู่รักษาด่านทางเป็นหลายตำบล อันโจหยินนั้นมีกำลังกล้าหาญนัก ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านทำการจะไม่สมความคิด"

กลยุทธ์แห่งวาทศิลป์ของขงเบ้งที่ถ่ายทอดถึงจิวอี้โดยทางปากของเล่าปีครั้งนี้ คือกลยุทธ์เดียวกันกับการแก้ไขปัญหาเอาตัวรอดเมื่อครั้งที่จิวอี้ลวงให้ขงเบ้งยกไปตีคั้งเสียบของโจโฉ แล้วขงเบ้งย้ายฝากโลซกไป ถึงจิวอี้ว่าเหตุที่จิวอี้ใช้ขงเบ้งไปทำการก็เพราะจิวอี้ไม่ถนัดการรบทางบก จิวอี้ด้วยแรงโทสะฟังคำของเบ้งที่ถ่ายทอดผ่าน โลซกแล้วจึงยกเลิกคำสั่งที่ให้ขงเบ้งไปตีคั้งเสียบของโจโฉ แล้วคิดจะไปตีคั้งเสียบของโจโฉด้วยตนเองจนขงเบ้งต้องเตือนสติให้ล้มเลิกความคิดเสีย

ขงเบ้งเคยช่วยจิวอี้ด้วยกลยุทธ์นี้ได้ผลมาแต่ครั้งก่อน มาครั้งนี้พลันที่จิวอี้ได้ฟังคำเล่าปี อารมณ์เดือดแค้นก็พลุ่งขึ้น กล่าวกับเล่าปีว่า "แม้เราตีเอาเมืองลำกุนไม่ได้ ท่านก็จงยกไปตีเอาเถิด" เล่าปีได้ฟังดังนั้นเห็นการสมคะเนตามที่ขงเบ้งได้กระซิบบอกแผนการไว้ จึงรีบรับคำทำในทันทีว่า "จิวอี้ว่าทั้งนี้โลซกกับขงเบ้งจงเป็นพยานเราด้วย สิบไปภายหน้าถ้าจิวอี้จะคืนค่าเสีย เราจะได้อ่าง ท่านทั้งสองเป็นพยาน"

จิวอี้สำคัญว่าการโต้ตอบเจรจาทั้งหมดนี้เป็นที่ของฝ่ายกังตั๋งแล้ว ครั้นได้ฟังคำเล่าปีรับคำทำจึงว่า "ตัวเราเกิดมาเป็นชาย ได้ลั่นวาจาออกมาแล้วก็ไม่คืนค่าเลย"

ขงเบ้งนั่งฟังการโต้ตอบอยู่ด้วยอาการอันสงบ ครั้นยินคำจิวอี้ว่า ดังนั้นจึงรีบกล่าวสาทบบสนับสนุนขึ้นว่า "อันจิวอี้นี้แม้จะเจรจาสิ่งใด ก็มั่นคงนัก อันเมืองลำกุนนั้นให้จิวอี้ไปตีก่อน ถ้าขัดสนประการใดเล่าปีจึงยกไปทำการต่อภายหลัง" เล่าปี ขงเบ้ง เห็นการสมคะเนก็มีความยินดี ในขณะที่เดียวกันนั้นจิวอี้ก็มั่นใจว่าการที่เป็นไปดังนี้สมแก่ความคิดที่อุตสาหะเดินทางมาหาเล่าปี ดังนั้นต่างฝ่ายจึงต่างหัวเราะแสดงความยินดีที่สามารถทำ ความตกลงกันได้

เล่าปี ขงเบ้ง กับโลซกและจิวอี้ ต่างยกสุราขึ้นชนจอกเป็นนัยว่าแสดงความยินดีแก่กันและกันที่ทำความตกลงกันได้ แล้วต่าง ฝ่ายต่างก็พูดว่าเราตกลงกันตามนี้ จากนั้นจิวอี้และโลซกจึงคำนับลา เล่าปีและขงเบ้งลงเรือกลับไปที่ฐานทัพ

พอจิวอี้กลับออกไปแล้ว เล่าปีจึงปรารภกับขงเบ้งว่าข้าพเจ้าได้ว่า กล่าวกับจิวอี้ตามแผนการซึ่งท่านได้กระซิบกำหนดการไว้ทุกประการแล้ว แต่ให้วิตกว่าหากมั่นจิวอี้ยกกองทัพไปตีเมืองลำกุนก่อนก็คง จะตีเมืองลำกุนได้สำเร็จเป็นมั่นคง ก็แลบัดนี้แผ่นดินสีกฝามือหนึ่งข้าพเจ้าก็ไม่มีที่จะอาศัย หากจิวอี้ตีเมืองลำกุนได้แล้วจะทำประการใดต่อไปเล่า

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เอาพัดชนกโบกไปมาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวว่าเมื่อ ครั้งที่ท่านไปพบข้าพเจ้าที่ตำบลเขาโจลังกั๋งนั้น ข้าพเจ้าได้เสนอให้ยึดเมืองเกงจิวไว้ก่อน แต่ท่านก็ไม่ฟังคำ หลังจากนั้นโอกาสอันนวย อีกหลายครั้ง ข้าพเจ้าก็ได้เสนอให้ท่านยึดเมืองเกงจิวไว้เป็นฐานกำลังอีก แต่ท่านก็ยังยืนยันความคิดเดิม มีหน้าขำยังว่าการข้างหน้า จะเป็นประการใดก็สุดแต่บุญและกรรม

ขงเบ้งกล่าวต่อไปว่า มาบัดนี้ท่านมาวิตกด้วยจิวอี้จะตีเมืองลำกุนได้ ซึ่งคงจะยึดได้ไปถึงเมืองเกงจิวและเมืองชงหยงทั้งสามเมืองดังนี้ ท่านได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างฐานกำลังแล้วหรือหาไม่ เล่าปีจึงว่าแต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าไม่กล้ายึดเอาเมืองเกงจิวก็เพราะ ว่าเมืองเกงจิวเป็นสิทธิ์ของเล่าเปียว จึงเกรงคำคนครหาว่า

แย่งสมบัติของคนแซ่เดียวกัน แต่บัดนี้เมืองเกงจิวตกเป็นสิทธิแก่โจโฉแล้วข้าพเจ้าจึงหวังให้ท่านช่วยคิดอ่านยึดเอาเมืองเกงจิวตามแผนการเดิมของท่านให้จงได้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเมื่อท่านได้คิดเช่นนี้แล้ว ก็จงอย่าวิตกเลย ที่ข้าพเจ้าคิดอ่านวางแผนให้จิวยี้ยกไปตีเมืองลำกู่ก่อนนั้น เป็นเพียงอุบาย "นั่งบนฤดูเสือกัดกัน" ลวงให้จิวยี้และโจหยินทำศึกกันให้แตกหัก เพื่อยิงพลาลงก่อนแล้วเราจึงค่อยเข้ายึดเมืองเกงจิว เมืองซงหยง และเมืองลำกู่ไว้จงสิ้น จะได้ไม่ยากลำบากแก่ทหารทั้งปวง

แล้วขงเบ้งจึงอธิบายต่อไปว่า หากแม้ว่าท่านยกกองทัพไปตีเอา เมืองลำกู่ก่อน ก็จะต้องสู้รบกับทหารของโจโจซึ่งตั้งหลักมั่นอยู่ในเมือง จะเปลืองแรงและชีวิตของทหารเป็นอันมาก ถึงจะได้ชัยชนะก็หาสมบูรณ์ไม่ เพราะกองทัพของเราจะถูกสงครามลดทอนความเข้มแข็งลงไป ถึงแม้ว่ายึดได้แล้วก็ยังต้องรับมือกับกองทัพของจิวยี้ กลายเป็นทำสงครามสองครั้ง ถึงจะได้ชัยชนะกำลังทหารและความเข้มแข็งของกองทัพก็ถูกบั่นทอนลงเป็นอันมาก เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงวาง แผนให้จิวยี้ยกกองทัพไปสู้รบกับโจหยินก่อน เสือสองตัวต่อสู้กันจะต้องมีตัวใดตัวหนึ่งบาดเจ็บล้มตาย หรือมีจะนั้นก็อาจบาดเจ็บล้มตายลงทั้งสองฝ่าย เราก็จะเข้าเติมช่วงชิงชัยชนะได้โดยง่าย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญความคิดสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมาก แล้วถามต่อไปว่าเมื่อท่านคิดอ่านวางแผนดังนี้ จะทำประการใดต่อไปจึงจะฉวยโอกาสเข้าเติมชิงเอาทั้งสามเมืองไว้เป็นสิทธิ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านอย่าปรารถนาละเลย ข้าพเจ้าได้คิดอ่านวางแผนไว้เสร็จสิ้นแล้ว จากนั้นขงเบ้งจึงเรียกนายทหารลาดตระเวน ระยะไกลให้ติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพของจิวยี้ที่จะทำศึกสงครามกับโจหยินอย่างไรใกล้ชิด แล้วให้รายงานความคืบหน้าให้ทราบทุกกระยะ

จากนั้นขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า จังหวะก้าวต่อไปนี้คือการสอดแนมข่าวศึกระหว่างจิวยี้กับโจหยิน แล้วเกาะกุมสถานการณ์ไว้ให้พร้อมที่จะกระทำการได้ทุกเมื่อ ขอให้ท่านจัดแจงแต่งกองทัพให้พร้อมที่จะยกไปทำการได้โดยไว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งการให้ทหารเตรียมพร้อมอยู่ในที่ตั้งคอยฟังคำสั่งของขงเบ้งต่อไป ทางฝ่ายจิวยี้และโจซงก็เมื่อสองเรือกลับมาถึงค่ายแล้ว จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อจะยกไปตีเมืองลำกู่ โจซงจึงถามจิวยี้ว่าอันการศึกระหว่างแคว้นกั๋งตั้งของเรากับโจโจ ในครั้งนี้ ขุนกวนนายเราได้ลงทุนลงแรงทั้งเงินทองข้าวของและเสบียงอาหารเป็นอันมาก ตัวท่านก็เคยกล่าวว่าอันเมืองลำกู่ เมืองเกงจิวและเมืองซงหยง บัดนี้เหมือนอยู่ในเงื้อมมือของแคว้นกั๋งตั้งแล้ว เหตุใดท่านจึงบอกกับเล่าปี่ว่าหากตีเอาเมืองลำกู่ไม่ได้แล้ว ให้เล่าปี่คอย ยกเข้าตีต่อไป

จิวยี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่า "ซึ่งเราว่าแก่เล่าปี่นี้เป็นคำลวง เพราะเหตุว่าจะให้เล่าปี่กำเริบ" และวาลปล่อยให้เล่าปี่ ขงเบ้ง หลงคำลวง ตั้งหน้าตั้งตาคอยต่อไป เมื่อเรายึดได้เมืองลำกู่ เมืองเกงจิว และ เมืองซงหยงแล้ว จะได้กำจัดเล่าปี่และขงเบ้งในภายหลัง

โจซงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จิวยี้จึงปรารถนาลงไปว่าบัดนี้เราจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองลำกู่ก่อน จะมีผู้ใดอาสาเป็นกองหน้า เจียวซิมร่วมปรึกษาอยู่ ได้ฟังดังนั้นจึงขออาสาเป็นกองหน้ายกไปตีเมืองลำกู่ จิวยี้ได้ฟังก็มีความยินดี แต่งตั้งให้เจียวซิมเป็นแม่ทัพหน้า ให้ซีเซ่งและเตงฮองเป็นปีกซ้าย ปีกขวา คุมทหารห้าพันรีบยกข้ามแม่น้ำฮันกั๋งในวันพรุ่งนี้ ส่วนตัวจิวยี้เองจะคุมกองทัพหลวงยกตามไปในภายหลัง

เจียวซิม ซีเซ่ง และเตงฮอง รับคำสั่งจิวยี้แล้วออกไปจัดแจงทหาร ให้เตรียมพร้อมไว้ ครั้นเวลารุ่งขึ้นเจียวซิมจึงยกกองทัพหน้าข้ามแม่น้ำฮันกั๋งจะยกไปตีเอาเมืองลำกู่พอข้ามปากแม่น้ำฮันกั๋งแล้ว สามนายทหารของกั๋งตั้งจึงปรึกษาหารือกันว่าเราจะเข้าตีเมืองอิเหลงซึ่งเป็นทางผ่านเสียก่อนหรือไม่ประการใด ในที่สุดเห็นพ้องต้องกันว่าหากจะตีเมืองอิเหลงก่อนก็จะขัดสน เพราะจะทำให้ชาวเมืองลำกู่รู้ตัวและเตรียมการป้องกันรักษาเมือง ทั้งเมืองอิเหลงแม้ว่าจะเป็นเมืองเล็กแต่กำแพงเมืองสูงใหญ่ ดังนั้นจึงชอบที่จะล้อมเมืองอิเหลงตรงเข้าตีเมืองลำกู่ในทันที

เมื่อเห็นพ้องต้องกันดังนั้น กองทัพหน้าของเมืองกั๋งตั้งจึงยกล้อม เมืองอิเหลงตรงไปที่เมืองลำกู่แล้วตั้งค่ายประชิดเมืองลำกู่ไว้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย"รบงู รัตนก" (ตอนที่ 283)

กองทัพเมืองกังตั้งอุปมาตั้งพญานกอินทรีที่กำลังจะเจียวโฉบใหญ่คือเมืองลำกุน เมืองเกงจิวและเมืองชงหยง หัวเมืองฝ่ายใต้บนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีซึ่งโจหยินแม่ทัพใหญ่ภาคใต้ของโจโจเป็นผู้รับผิดชอบดูแลรักษา ในขณะที่กองทัพเล่าปี่ประจวบตั้งเสื่อที่คอยจ้องรอคอยจิ้งหว่าเมื่อใดที่พญานกอินทรีและงูใหญ่จิกกัดติดพันกันแล้วก็จะฉวยเอาโอกาสนั้นจับเอาทั้งพญานกอินทรีและงูใหญ่กินเป็นอาหาร

พอหน่วยลาดตระเวนของเล่าปี่ทราบข่าวว่ากองทัพหน้าของจิวอี้ยกไปตั้งประชิดเมืองลำกุน และกองทัพหลวงของจิวอี้ได้เคลื่อนทัพยกไปหนุนกองทัพหน้าแล้ว จึงนำความไปรายงานให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบทุกประการ ครั้นเล่าปี่ปรึกษากับขงเบ้งแล้วจึงเคลื่อนทัพหมื่นเศษออกจากค่ายที่ตำบลปากน้ำอิ้วกั้ง ให้เดินทัพตามทางลัดเลาะไปตามแนวป่าไม่ให้ฝ่ายจิวอี้และฝ่ายโจหยินทราบ ให้เก็บธงทิวไว้อย่างมิดชิด งดการตีฆ่าล่อช่องกลอง และสัญญาณเสียงทุกชนิด กำหนดจุดหมายปลายทางที่ป่านอกเมืองลำกุน และให้เดินทัพเฉพาะเวลากลางคืน ส่วนกลางวันให้ซ่อนตัวอยู่ในป่าตลอดการเดินทาง

ด้วยความชำนาญภูมิประเทศ กองทัพเล่าปี่จึงเดินทัพรอด หน้าไปอย่างรวดเร็วตามแผนการทุกประการ ขงเบ้งได้กำชับบรรดาหน่วยลาดตระเวนให้เพิ่มความเข้มงวดกวดขันในการสอดแนมเป็นพิเศษ ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของเมืองลำกุน เมื่อเห็นกองทัพหน้าของเมืองกังตั้งยกมาตั้งประชิดเมืองจึงรายงานความทั้งปวงให้ โจหยินทราบ โจหยินจึงเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาครั้งนี้ข้ามทะเลมาเสบียงอาหารจึงจำกัด ดังนั้นถ้าฝ่ายเราตั้งรับอยู่ในเมือง อีกไม่นานกองทัพเมืองกังตั้งหมดเสบียงแล้วคงจะเลิกทัพกลับไปเอง ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ต้นเกี้ยวผู้เป็นปลัดเมืองจึงว่าข้าศึกยกมาประชิดเมืองลำกุนไว้ดังนี้ เมืองอิเหลงของเราจึงถูกกันไปอยู่แนวหลังของข้าศึก หากกองทัพเมืองกังตั้งยกหนุนมาแล้วเข้าตีเมืองอิเหลงก็เท่ากับว่ากองทัพที่ยกมาประชิดเมืองเราได้สกัดไม่ให้ท่านยกทหารไปช่วยเมืองอิเหลง ดังนั้นเมืองอิเหลงก็จะเสียให้แก่ข้าศึก เมื่อเสียเมืองอิเหลงแล้วข้าศึกก็จะยกมาล้อมโจมตีเมืองลำกุนเห็นจะป้องกันรักษาเมืองลำกุนไว้ไม่ได้

จิวซิมนายทหารรองได้ฟังคำต้นเกี้ยวดังนั้นจึงกล่าวเสริมขึ้นว่ากองทัพเมืองหลวงเพิ่งเสียให้แก่กองทัพเมืองกังตั้ง บัดนี้กองทัพเมืองกังตั้งยกมาประชิดเมืองเราอีก หากแม้ว่าจะตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง บรรดาทหารทั้งปวงก็จะเสียขวัญพากันระยอทอดถอย ว่าฝ่ายเราสิ้นไร้ซึ่งฝีมือไม่กล้าต่อสู้ด้วยทหารเมืองกังตั้ง ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารห้าร้อยออกไปโจมตีข้าศึกให้แตกไปจงได้

โจหยินได้ฟังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้จัดทหารมาห้าร้อยให้จิวซิมยกออกไปโจมตีกองทัพหน้าของเมืองกังตั้ง จิวซิมรับคำสั่งโจหยินแล้วคำนับลาออกมาจัดแจงทหารยกออกจากประตูเมืองยกออกไป เจียวซิมแม่ทัพหน้าของเมืองกังตั้งเห็นทหารของโจหยินยกออกจากเมืองมาจึงสั่งให้แดงสองคุมทหารออกไปรบด้วยจิวซิม ทั้งสองฝ่ายรบกันบนหลังม้าได้ห้าเพลง แดงสองจึงแสวงชักม้าหนีไปทางด้านหลัง จิวซิมสำคัญว่าแดงสองสู้ไม่ได้แล้วคิดหลบหนีจึงขี่ม้าไล่ตามไป พอจิวซิมขี่ม้าตามไกลออกไปจากกองทัพแดงสองจึงชักม้ากลับเข้ามารบ และร้องให้ทหารเมืองกังตั้งรีบเข้าล้อมจับตัวจิวซิมให้จงได้

ในขณะที่จิวซิมยกทหารออกไปนั้นโจหยินได้ขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนหอรบ ครั้นเห็นจิวซิมถูกทหารเมืองกังตั้งเข้าล้อมไว้ จึงรีบแต่งตัวใส่เสื้อเกราะพาทหารสามร้อยยกออกไปช่วย

ฝ่ายซีเซ่งเห็นแดงสองล้อมทหารรองของโจหยินไว้ก็มีความยินดี ครั้นเห็นโจหยินยกทหารจะเข้าไปช่วยจิวซิมจึงขี่ม้าพาทหารออกไปสกัดโจหยินไว้ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามสิบเพลง ซีเซ่งด่านทานกำลังของโจหยินไม่ได้จึงถูกโจหยินตีฝ่าเข้าไปแก่เอาจิวซิมออกมาจากวงล้อมได้ แต่พอเหลียวกลับไปดูเห็นทหารของจิวซิมราวห้าสิบคน ยังถูกทหารเมืองกังตั้งล้อมอยู่ โจหยินและจิวซิมจึงชักม้ากลับตีฝ่าเข้าไปแก้ไขเอาทหารกว่าห้าสิบคนนั้นออกมาจากวงล้อม

เจียวซิมแม่ทัพหน้าของจิวอี้เห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารเมืองกังตั้งยกหนุนเข้าล้อม โจหยินและทหารทั้งปวงไว้ การต่อสู้จึงเกิดตะลุมบอนขึ้น ฝ่ายโจชุนอยู่รักษาเมืองลำกุนได้สังเกตการณ์อยู่บนหอรบ เห็นการศึกขลุมนถึงขั้นตะลุมบอนดังนั้น จึงเกณฑ์ทหารในเมืองลำกุนยกออกไปช่วยโจหยิน

ทหารของเมืองกังตั้งและทหารของโจหยินกำลังรบพุ่งตะลุมบอนกันอยู่ พอโจชุนยกทหารตีกระหนาบเข้ามาอีกชั้นหนึ่ง ทหารเมืองกังตั้งก็ละล้าละลัง ระวังกองพะวงหลังเป็นพัลวัน กลายเป็นศึกกระหนาบที่ถูกตีกระหนาบหน้าหลังดังนี้ จึงถูกฝ่ายโจหยินฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เจียวซิม ซีเซ่งและแดงสองเห็นข้าศึกหนนเนื่องเข้ามาเหลือกำลังนักเกรงว่าจะเสียที่จึงตีฝ่าวงล้อมพาทหารที่เหลือตายหนีไป แต่จะกลับเข้าค่ายก็ไม่ทันด้วยทหารของโจหยินยกตามตีไปอย่างกระชั้นชิด จึงจำต้องทิ้งค่ายหนีไปทางเมืองอิเหลง

โจหยินเห็นว่าทหารเมืองก่งตั้งถูกตามตีจนหนีไปไกลแล้วจึงให้ตีระฆังสัญญาณถอยทัพแล้วยกทหารกลับเข้าเมืองล่ากุ่น ฝ่ายเจียวซิมพาทหารหนีย้อนกลับมาตามเส้นทางเดิมสวนกับกองทัพหลวงของจิวอี้จึงรายงานการบพุ่งให้จิวอี้ทราบทุกประการ จิวอี้ทราบข่าวเจียวซิมปราชัยแก่กองทัพของโจหยินทำให้เสียฤกษ์ชัยก็โกรธ สั่งให้ประหารชีวิตเจียวซิมตามพระอัยการศึก บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงพากันขอชีวิตให้เจียวซิม เพราะเป็นนายทหารเก่าของเมืองก่งตั้งมีความชอบมาแต่ก่อนเป็นอันมาก จิวอี้ขัดคำสั่งขอชีวิตของบรรดาแม่ทัพนายกองไม่ได้จึงยกโทษให้เจียวซิมแล้วยกทหารไปตั้งมั่นอยู่ใกล้เมืองล่ากุ่นระยะห่างร้อยเส้น

พอตั้งค่ายเสร็จกำเหลงทหารเอกเมืองก่งตั้งจึงเสนอแก่จิวอี้ว่ากองทัพเรายกมาตั้งค่ายใกล้เมืองล่ากุ่นในครั้งนี้ ด้านหน้าเป็นเมืองล่ากุ่นด้านหลังเป็นเมืองอิเหลง ซึ่งเมืองอิเหลงนั้นโจหยินได้ให้โจทองอยู่รักษาเมือง จึงเท่ากับกองทัพเราอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบ หากโจหยินและโจทองยกตีกระหนาบมาก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสาเอาทหารสามพันยกไปตั้งสกัดกองทัพเมืองอิเหลงไว้ไม่ให้ยกล่วงมาทำอันตรายได้ หรือถ้าสถานการณ์เป็นใจข้าพเจ้าก็จะยกทหารเข้าตีเมืองอิเหลงจับโจทองให้จงได้

จิวอี้ได้ฟังแผนการความคิดของกำเหลงแล้วจึงจัดทหารให้กำเหลงสามพันยกไปตีเมืองอิเหลง กำเหลงรับคำสั่งแล้วจึงยกทหารไป ตั้งค่ายประชิดเมืองอิเหลงไว้แต่วันนั้น

ยุทธโธบายของจิวอี้ในการยกกองทัพมาตีเมืองล่ากุ่นโดยยกล้อมเมืองอิเหลงแล้วตรงเข้าตีเมืองล่ากุ่นโดยทิ้งเมืองอิเหลงไว้ด้านหลังครั้งนี้มีจุดอ่อนดั่งที่กำเหลงได้เสนอทุกประการและทำให้เห็นว่าคำพูดของขงเบ้งเมื่อครั้งยั่วจิวอี้ว่าถนัดแต่การรบทางเรือไม่ถนัดการรบทางบกนั้นไม่ได้ห่างไกลจากความเป็นจริง ในประการสำคัญคือการไม่กระจ่างแจ้งในภูมิประเทศ ตั้งท่าแต่จะยึดเมืองล่ากุ่น อย่างเดียวโดยมิได้คำนึงถึงความเชื่อมโยงของกำลังศึกที่เป็นสามเส้าอยู่ ทั้งมีจุดอ่อนทางการข่าวที่มีได้ระแคะระคายหรือระวังกองทัพเล่าปีที่กำลังเคลื่อนตรงมาที่เมืองล่ากุ่นพร้อมที่จะหยิบฉวยแย่งชิงชัยไปทุกเมื่อ การยุทธ์ครั้งสำคัญของจิวอี้ในครั้งนี้จึงต้องด้วยลักษณะปราชัยเพราะเท่ากับทำสงครามโดยไม่รู้เขา ไม่รู้ภูมิประเทศอันค้ำขัน มีลักษณะเป็นมรณภูมิซึ่งยากยิ่งที่จะได้ชัยชนะ หรือแม้จะได้รับชัยชนะก็จะรักษาไว้ไม่ได้

ฝ่ายกองสอดแนมของโจหยินทราบข่าวจิวอี้ให้กำเหลงคุมทหารสามพันยกไปตีเมือง อิเหลงจึงนำความไปรายงานให้โจหยินทราบโจหยินจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วปรึกษาวางจะทำประการใด ต้นเกี้ยวปลัดเมืองเจ้าความคิดจึงเสนอว่าอันเมืองอิเหลงนั้นเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองล่ากุ่น ข้าพเจ้าเคยบอกแก่ท่านว่าหากเสียเมืองอิเหลงแล้วก็ยากที่จะรักษาเมืองล่ากุ่นไว้ได้ จึงขอที่ท่านจะได้จัดทหารยกไปช่วยโจทองป้องกันเมืองอิเหลงไว้ トラบใดที่รักษาเมืองอิเหลงไว้ได้ข้าศึกก็จะห้วงหน้าพะวงหลังไม่สามารถทำการโดยสะดวกเราก็จะป้องกันเมืองล่ากุ่นเอาไว้ได้

โจหยินได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงให้โจซุนกับจิวซิมคุมทหารสามพันยกไปช่วยโจทองป้องกันเมืองอิเหลง โจซุนและจิวซิมรับคำสั่งแล้วค่านับลาโจหยินออกไปจัดแจงทหารตามคำสั่งแล้วยกทหารออกจากเมืองล่ากุ่นไปตามเส้นทางลัด พอยกไปถึงกลางทางจิวซิมจึงปรึกษาด้วย โจซุนว่าเรายกมาตามทางลัดครั้งนี้หวังมิให้กำเหลงรู้ตัวจะได้นัดแนะกับโจทองแล้วยกทหารตีกระหนาบกำเหลงพร้อมกันเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจซุนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงใช้ทหารสื่อสารให้เดินทางล่วงหน้าแล้วลอบเข้าไปในเมืองอิเหลงแจ้งแก่โจทองว่าบัดนี้โจหยินได้ให้โจของและจิวซิมยกทหารมาช่วยให้โจทองยกทหารออกตีกองทัพกำเหลงแล้วโจซุนและจิวซิมจะยกเข้าตีกระหนาบก็จะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้ โจทองทราบความดังนั้นก็มีความยินดีสั่งให้จัดกองทัพยกออกไปที่หน้า

ค่ายของกำเหลง ฝ่ายกำเหลงเห็นทหารเมืองอิเหลงยกออกมาจึงคุมทหารออกจากค่ายทหารของทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนเป็นแถวหน้ากระดานเหลือลานรบไว้ตรงกลางสำหรับแม่ทัพของทั้งสองฝ่ายจะได้กระทั่วยุทธนาการแก่กัน พอกำเหลงทหารเมืองก่งตั้งออกไปยืนมาอยู่ข้างหน้าแถวทหารโจทอง ทหารเมืองหลวงก็ชักม้าออกไปข้างหน้าแถวทหารบ้าง กลองศึกของทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มขึ้น กำเหลงและโจทองต่างขี้นม้าปรีเข้าหากันแล้วสู้รบกันบนหลังม้าเป็นสามารถพอเพลงรบผ่านไปได้สิบห้าเพลงโจทองก็แสร้งทำทีว่าด้านทานกำลังกำเหลงไม่ได้จึงชักม้าหนีออกจากลานรบแล้วพาทหารหนีไปทางเมืองล่ากุ่น

กำแหงเห็นได้ชัยชนะแก่โจทองแล้วจึงยกทหารเข้าไปในเมืองอิเหลงฝ่ายโจทองเมื่อพาทหารหนีออกจาก ลานรบแล้วได้สวนทางกับกองทัพของโจซุนที่ยกมาช่วยจึงปรึกษากันว่าโจทองยกกองทัพออก ดีกำแหงเร็วเกินไปไม่ทันที่กองทัพของโจซุนจะยกมาตีกระหนาบ แต่เมื่อกำแหงเข้าไปในเมืองแล้วก็เหมือนเสียดื้ออยู่ใน จัน ปลายถูกขังอยู่ในช่อง เห็นจะจับกำแหงได้โดยง่าย ปรึกษากันแล้วโจทอง โจซุน และจิวซิมจึงยกทหารเข้า ล้อมเมืองอิเหลงไว้

ฝ่ายกำแหงเมื่อยกทหารเข้าไปในเมืองอิเหลงสำคัญว่าได้ชัยชนะก็มีความยินดีนัก แต่พอหัวหน้าทหาร พลาธิการเข้ามารายงานว่าในเมืองอิเหลงนี้มีเสบียงอาหารเหลืออยู่ไม่มากนักเพราะโจทองได้เคลื่อนย้ายคลัง เเสบียงไปไว้ที่เมืองลำกุนตามคำสั่งของโจหยินตั้งแต่เมื่อครั้งที่โจโจเพ็งยึดหัวเมืองฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ได้ใหม่ๆ แล้วอาศัยเสบียงที่เมืองลำกุนจะได้ลำเลียงมาส่งเป็นครั้งคราว จึงเห็นจะตั้งรับข้าศึกในเมืองอิเหลง ต่อไปไม่ได้ กำแหงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแต่ยังไม่ทันที่จะว่ากล่าวประการใด ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงาน ว่าบัดนี้ทหารของโจหยินได้ยกกองทัพมาล้อมเมืองอิเหลงเอาไว้แล้ว

กำแหงได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจ แต่ด้วยจิตใจที่กล้าหาญสมความเป็นนักรบฝีมือเอกแห่งแคว้นกั๋งตั้ง กำแหงจึง ตัดสินใจที่จะป้องกันรักษาเมืองอิเหลงเอาไว้ให้ได้ แต่หากจะตั้งรับอย่างโดดเดี่ยวก็เกรงว่าจะเสียที่จึงให้ม้าเร็ว ถูหนั่งสี่อริบปลอมเดินทางไปส่งข่าวให้จิวอี้ทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนลึกลับในจดหมายลับ (ตอนที่ 284)

ครั้นจิวอี้ได้ทราบความจากทหารสื่อสารว่ากำแหงยึดเมืองอิเหลงไว้ได้แล้วก็มีความยินดี จึงปรึกษาด้วยบรรดา แม่ทัพนายกอง ว่าซึ่งเมืองอิเหลงถูกทหารโจโจล้อมไว้ในครั้งนี้จะทำประการใด เทียเกาซุนพลอาวุโสจึงเสนอ ว่าเมื่อกำแหงยึดเมืองอิเหลงไว้ได้แล้วก็สามารถใช้เมืองอิเหลงเป็นฐานกำลังของเมืองกั๋งตั้งบนฝั่งเหนือของ แม่น้ำแยงซี จึงสมควรต้องแบ่งทหารยกไปช่วยกำแหงป้องกันเมืองอิเหลงไว้ให้มั่นคง

จิวอี้ได้สอบถามความเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองต่อไปว่า หากเราแบ่งทหารไปรักษาเมืองอิเหลง ทหารในค่าย เรายังจะเบาบางลง เหลือความล่งรู้ไปถึงโจหยินก็จะยกทหารมาตีค่ายเราจะมิเสียที่แก่ข้าศึกหรือ ลิบองจึง กล่าวขึ้นว่าระยะทางจากค่ายนี้ไปเมืองอิเหลงไม่ไกลเท่าใดนัก หากมีเหตุร้ายเกิดขึ้นก็สามารถยกกองทัพ กลับมาได้ทัน เมื่อเรายกกองทัพไปทหารของโจหยินก็จะอยู่ระหว่างถูกกระหนาบเห็น จะเสียที่โดยง่าย แลเมื่อ กองทัพเราตีทหารของโจหยินซึ่งล้อมเมืองอิเหลงนั้นแตกไปแล้ว ท่านก็จะรับศึกแต่ด้านเมืองลำกุนหน้าเดียว และยังมิเมืองอิเหลงเป็นแนวหลังอีก จึงไม่เพียงแต่จะรักษาเมืองอิเหลงไว้ได้เท่านั้น ยังจะได้เมืองลำกุน โดยง่ายอีกด้วย

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงว่าความเห็นของลิบองต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้าแน่ ตัวข้าพเจ้าเองคิดจะแบ่งทหาร ออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งให้รักษาค่ายนี้ไว้ให้ได้ ข้าพเจ้าจะคุมทหารยกไปช่วยกำแหงเอง ครั้นกำจัดทหาร โจหยินซึ่งล้อมเมืองอิเหลงอยู่ได้แล้วก็จะรีบยกกองทัพกลับมา

ลิบองจึงกล่าวเสริมขึ้นว่าถ้าเช่นนั้นขอท่านจงแต่งตั้งเล่งทองอยู่รักษาค่าย ตั้งความพยายามรักษาค่ายให้ได้ใน สิบวันรอท่านยกทัพกลับมา ตัวข้าพเจ้าขออาสาเป็นกองทัพหน้า และขอให้ท่านเป็น กองทัพหลวงยกไปช่วย กำแหง ภายในสิบวันคงทำการได้สำเร็จแล้ว ค่อยยกกลับมาตีเอาเมืองลำกุนต่อไป

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ถามเล่งทองว่าท่านจะรักษาค่ายไว้ให้ครบสิบวันจะได้หรือไม่ เล่งทองจึงตอบว่า ระยะเวลาลิบวันนั้นข้าพเจ้าพอจะรักษาค่ายไว้ได้อยู่ แต่ถ้าพ้นสิบวันไปแล้วเห็นจะเหลือกำลังนักจิวอี้ฟัง คำสั่งเล่งทองดังนั้นแล้วจึงตั้งให้เล่งทองเป็นผู้รักษาค่าย จัดทหารให้เล่งทองไว้หมื่นหนึ่ง ทหารนอกแต่นั้นให้ ยกไปช่วยกำแหง และตั้งให้ลิบองเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ตัวจิวอี้คุมกองทัพหลวงด้วยตนเอง แล้วจิวอี้จึง กำชับเล่งทองว่าท่านจงรักษาค่ายไว้อย่าได้ประมาทภายในสิบวันเราจะยกกองทัพกลับมา

เล่งทองรับคำจิวอี้แล้ว จิวอี้และลิบองจึงยกทหารไปเมืองอิเหลงจิวอี้คิดว่าอ่านจะเอาเมืองอิเหลงเป็นฐานที่มั่น ทางทหารของแคว้นกั๋งตั้งบนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี จึงแบ่งทหารหมื่นหนึ่งให้เล่ง ทองรักษาค่ายไว้ให้ได้ ภายในสิบวัน ตัวจิวอี้ยกกองทัพหลวงไปช่วยกำแหงตีกระหนาบทหารของโจหยินซึ่งล้อมเมืองอิเหลงอยู่นั้น พอจิวอี้ยกกองทัพไปถึงระหว่างทาง ลิบองได้เสนอว่าข้างทิศใต้เมืองอิเหลงมีเส้นทางลัดอยู่สายหนึ่งสามารถ

หนีไปเมืองลำกุนได้ เมื่อทหารของโจโฉเสียทีคงจะใช้เส้นทางลัดสายนี้หนีไปหาโจหยินที่เมืองลำกุน ดังนั้นจึงขอให้ท่านจัดการหาร้อยให้ไปตัดต้นไม้แลกิ่งไม้ขวางทางเส้นทางนี้ไว้จงมาก เมื่อทหารโจโฉแตกหนีไปตามทางลัดนี้ก็จะมีมาต่อไปไม่ได้ จะไปได้ก็แต่ตัว เห็นจะทิ้งม้าและศาสตราวุธไว้เป็นอันมาก ท่านก็จะได้ไว้เป็นกำลังของกองทัพ

จิวอี้ฟังคำลอบของแล้วเห็นชอบ จึงจัดการหาร้อยนายสั่งให้ไปดำเนินการตามคำของลอบของทุกประการ ครั้นจิวอี้เดินทัพใกล้จะถึงเมืองอิเหลงจึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าเรายกทัพมาทั้งนี้มิได้แจ้งข่าวให้กาหลงรู้ตัวก่อน ดังนั้นจะมีผู้ใดอาสาตีฝ่าเข้าไปแจ้งความให้กาหลงทราบบ้าง

จิวท่ายได้ฟังคำจิวอี้ก็รับอาสา จิวอี้จึงว่าเมื่อท่านอาสา ก็ขอใจ เมื่อเข้าไปถึงกาหลงแล้ว จงบอกให้กาหลงรีบยกทหารเข้าตีกองทัพของโจหอง เราจะตีกระหนาบจากทางด้านนอกเห็นจะขับไล่กองทัพของโจหองได้โดยง่าย จิวท่ายรับคำจิวอี้แล้วจึงขี่ม้าถือจ้าวรีบรุดไปข้างหน้าตีฝ่าทหารโจหยินที่ล้อมเมืองอิเหลงเข้าไปถึงหน้าประตูเมือง กาหลงยืนสังเกตการณ์อยู่บนหอรบเห็นเหตุการณ์สู้รบชุลมุนอยู่ที่หน้าประตูเมือง ก็จำได้ว่า เป็นจิวท่าย จึงให้ทหารเปิดประตูเมืองแล้วยกออกไปช่วยจิวท่ายรับเข้ามาในเมือง

สองนายทหารเมืองกั๋งตั้งคารวะกันตามธรรมเนียมแล้ว จิวท่ายจึงแจ้งความตามที่จิวอี้สั่งมาแก่กาหลงทุกประการ กาหลงได้ทราบดังนั้นก็มีความยินดีสั่งการให้ทหารเตรียมพร้อมรอฟังคำสั่งเพื่อจะไต่ยกไปทำการได้ในทันที

ฝ่ายโจหองและโจซุนคุมทหารล้อมเมืองอิเหลงอยู่ พอทราบข่าวจิวอี้ยกทหารมาช่วยกาหลงจึงให้ม้าเร็วรีบเดินสารไปเมืองลำกุนแจ้ง ความให้โจหยินทราบ โจหยินทราบความแล้วจึงรีบยกทหารมาเมืองอิเหลง พอโจหยินยกทหารออกไปจากเมืองลำกุน หน่วยสอดแนมของเล่าปี่จึงนำความไปรายงานให้เล่าปี่ทราบ

เล่าปี่จึงปรึกษาขงเบ้งว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงว่า โจหยินยกไปในครั้งนี้คงจะยังไม่เป็นศึกแตกหัก ขอบที่จะคอยที่ดูอีกสักระยะหนึ่ง เล่าปี่ได้ฟังก็เห็นชอบและให้ทหารชุมนุมคอยที่อยู่ที่ในป่า ข้างเมืองลำกุนต่อไป

ฝ่ายโจหองเมื่อแจ้งความไปยังโจหยินแล้วจึงจัดการเป็นสองกอง กองหนึ่งเตรียมรับมือกับกองทัพจิวอี้ที่เพี้ยยกมา อีกกองหนึ่งเตรียมรับมือกับกองทัพของกาหลงซึ่งตั้งอยู่ในเมืองอิเหลง พอจิวอี้ยกกองทัพหลวงมาถึงก็คาดหมายว่าจิวท่ายคงเข้าเมืองไปแจ้งความให้กาหลงทราบแล้ว เพราะเหตุความข้างเมืองลำกุนร้อนอยู่จิวอี้จึงไม่รีรอ สั่งกองทัพหน้าและกองทัพหลวงให้รุกโจมตีทหารของโจหองและโจซุนพร้อมกัน ทหารของทั้งสองฝ่ายสู้รบกันอย่างดุเดือด

ฝ่ายกาหลงได้ยินเสียงกลองศึกดังก้องขึ้นที่ข้างนอกเมืองก็รู้ว่าจิวอี้ยกกองทัพมาถึง และเข้ารบกับโจหองแล้ว จึงขึ้นไปสังเกตการณ์บนเชิงเทินเห็นการสมคะเนก็มีความยินดี รีบลงจากเชิงเทินแล้วคุมทหารซึ่งจัดแจงรอพร้อมอยู่แล้วยกออกจากประตูเมืองตีกระหนาบทหารของโจหองประสานกับกองทัพของจิวอี้ซึ่งตีรุกเข้ามาจากด้านนอก ทหารของโจหอง โจซุน และจิวซิมได้สู้รบศึกที่ตีกระหนาบเข้ามาทั้งด้านนอกแลด้านในเป็นสามารททหารฝ่ายเมืองหลวงถูกตีกระหนาบต้องระวังทั้งหน้าหลังจึงตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และถูกทหารเมืองกั๋งตั้งฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

โจหอง โจซุน และจิวซิมเห็นว่าจะต้านทานทหารเมืองกั๋งตั้งต่อไปไม่ได้ จึงตีฝ่าวงล้อมพาทหารหนีไปตามเส้นทางลัดข้างทิศใต้เมือง อิเหลงเพื่อจะไปเมืองลำกุน จิวอี้ และลอบของจึงขับทหารไล่ตามทหารของโจหองไปตามเส้นทางลัดนั้น

โจหองพาทหารหนีไปตามเส้นทางลัดได้พักหนึ่ง เห็นต้นไม้และกิ่งไม้ล้มขวางทางอยู่เป็นอันมากไม่สามารถขี่ม้าฝ่าไปข้างหน้าได้ จึงทิ้งม้าสัณหาระและศาสตราวุธไว้เป็นจำนวนมากแล้วพากันรีบหนีไปแต่ตัว จิวอี้คุมทหารไล่ตามโจหองไปไม่ทันแต่เห็นมาสัณหาระแลเสบียง ถูกทิ้งไว้เป็นจำนวนมากสมคำลอบของก็มีความยินดี จึงให้ทหารเก็บข้าวของสินศึกทั้งปวงแล้วยกตามโจหองไป

ฝ่ายโจหยินยกกองทัพตามมาช่วยโจหอง พอยกมาถึงปากทางลัดสวนกับโจหองซึ่งแตกหนีมา ทราบว่าจิวอี้กำลังยกทหารตามมาจึงให้โจหองและพวกที่แตกทัพสลัดมาเป็นกองหลัง โจหยินคุมทหาร เป็นกองทัพหน้าแล้วยกตรงไปที่ปากทางลัดเพื่อโจมตีกองทัพจิวอี้ ฝ่ายจิวอี้พอยกทหารออกมาฟันปากทางลัด เห็นโจหยินยกทหารมาเป็นจำนวนมากจึงสั่งให้กองทัพทั้งปวงตั้งขบวนเป็นปีกกาตีโอบทหารของโจหยิน

โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งให้แปรชบวนทหารเป็นรูปปีกกาเช่นเดียวกันแล้วสั่งให้เปิดศึกประจัญบาน ต่างฝ่ายต่างส่งพลกลงสัญญาณลั่นกลองรบดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทุ่งราบปากทางลัดนั้น ทหารของทั้งสองฝ่ายได้ประจัญบานกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากจนเวลาใกล้พลบค่ำก็ยังไม่แพ้ชนะกัน ต่างฝ่ายจึงต่างตั้งสัญญาณถอย ทหารของทั้งสองฝ่ายจึงแยกออกจากกัน โจหยินได้พาทหารทั้งปวงกลับเข้าเมืองลั่วกุน ในขณะที่จิวอี้ก็พาทหารทั้งปวงกลับไปเข้าค่ายที่เล่งทงรักษาอยู่

เมื่อโจหยินยกทหารเข้าไปในเมืองแล้วจึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าขณะนี้จิวอี้ยึดเมืองอิเหลงได้แล้ว และทุ่มกำลังทหารมาล้อมเมืองลั่วกุนไว้เห็นจะรักษาเมืองลั่วกุนไว้ไม่ได้ สถานการณ์คับขันแล้ว และว่าก่อนที่ท่านอัศวินหาเสนาบดีจะยกทหารกลับไปเมืองหลวงได้มอบหนังสือลับไว้ฉบับหนึ่งสั่งว่าถ้าถึงคราคับขันแล้วค่อยเปิดดู

โจหยินว่าดังนั้นแล้วจึงเอาหนังสือลับของโจโจออกมาเปิดผนึกดู พอทราบความแล้วโจหยินก็มีใบหน้ายิ้มเยื้องผ่องใส บรรดาทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สงสัยสอบถามว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีได้สั่งการไว้ประการใด

โจหยินไม่ตอบคำถามของเหล่าทหารแต่กลับออกคำสั่งว่าเวลากลางดึกคืนวันนี้ให้ตั้งเกี้ยวและจิวซิมคุมทหารสามพันออกไปเขตหลุมยาวสามสิบลวา กว้างสองวาอีกหนึ่งวาไว้ข้างหน้าประตูเมืองทั้งสาม ด้านเอาดินกลบปากหลุมไว้ให้มิดชิดอย่าให้รู้เห็นร่องรอยได้ เสร็จแล้วให้เอาธงทิวไปปักไว้บนเชิงเทินทุกด้าน ต่อวันพรุ่งนี้เข้าให้จัดพลเกาทัณฑ์ซุ่มไว้บนเชิงเทินทั้งสามด้าน ด้านละพันคน แล้วเปิดประตูเมืองทั้งสามด้านนั้น ตัวเราจะพาทหารและชาวเมืองทำที่ชนชาวของ และสัมภาระหนีออกจากเมือง เมื่อจิวอี้ยกทหารบุกเข้ามาก็จะตกลงไปในหลุม ท่านจงให้พลเกาทัณฑ์ระดมยิงให้แน่นหนาไว้ มาตรฐานว่าจิวอี้ไม่ตายก็คงจับเอาตัวได้โดยง่าย

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังการสั่งการของโจหยินตาม หนังสือลับของโจโจดังนั้น ต่างพากันสรรเสริญสดับปัญญาการสงคราม ของโจโจเป็นอันมากและมั่นใจว่าแผนการครั้งนี้ถึงจิวอี้จะมีปีกบินก็จะไม่สามารถรอดจากคมเกาทัณฑ์ไปได้

โจหยินเห็นดังนั้นจึงกำชับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงให้เข้มงวดกวดขันทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดอย่าให้ขาดเกิน และให้ระมัดระวังความลับอย่าให้แพร่งพรายล่วงรู้ไปถึงหูข้าศึก บรรดาคนทั้งปวงรับคำโจหยินแล้วคำนับลากลับออกไปจัดแจงตามคำสั่งของโจหยินทุกประการ

ครั้นรุ่งขึ้นจิวอี้พาบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงขึ้นไปสังเกตการณ์บนหอรบ เห็นโจหยินและโจหองพาทหารและชาวเมืองแบกขนข้าวของสัมภาระออกจากเมืองเป็นทิวแถวเหมือนขบวนผู้อพยพ และประตูเมืองนั้นก็เปิดทิ้งอยู่ แลไปบนกำแพงเมืองลั่วกุนเห็น ธงทิว แต่ไม่มีทหารอยู่รักษาการณ์ ตามปกติก็สำคัญว่าโจหยินไม่สามารถป้องกันรักษาเมืองลั่วกุนได้ จึงพาทหารและชาวเมืองหนีเอาตัวรอด

จิวอี้คิดดังนั้นแล้วจึงรีบลงจากหอรบสั่งจัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ฮันตั้งและจิวท่ายเป็นกองทัพหน้าให้ไล่ตามตีโจหยินและโจหอง จิวอี้เป็นกองทัพหลวงจะคุมทหารเข้ายึดเมืองลั่วกุนด้วยตนเอง

กองทัพหน้าและกองทัพหลวงของจิวอี้ได้แยกออกจากค่ายตามแผนการที่กำหนดกองทัพหน้าได้เข้าโจมตีกองทหารของโจหยินและโจหองซึ่งทำที่หนีออกจากเมืองพร้อมกับชาวเมือง โจหยินเห็นดังนั้นจึงพาโจหองคุมทหารยกมาทำหน้าที่เป็นกองระวังหลังและสกัดกองทัพหน้าของฮันตั้งและจิวท่ายไว้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายพิฆาตเกาทัณฑ์ (ตอนที่ 285)

โจหยินดำเนินการตามแผนการที่โจโจสั่งไว้ในหนังสือลับ ในขณะที่จิวอี้ประมาทสำคัญว่าโจหยินกำลังหนี จึงให้ฮันตั้งและจิวท่าย ไล่ตามตีโจหยินเห็นจิวท่ายขี่ม้าออกหน้าทหารมาจึงขี่ม้าเข้ารบกับจิวท่าย ส่วนโจหองขี่ม้าเข้ารบกับฮันตั้ง ในขณะที่ทหารทั้งสองฝ่ายได้เข้าต่อสู้ตะลุมบอนกันเป็นสามารบ โจหยินและโจหองทำที่เป็นสู้ไม่ได้แล้วขี่ม้าหนีจากลานรบไปทางทิศเหนือของเมืองลั่วกุน ฮันตั้งและจิวท่าย เห็นดังนั้นก็ไม่ไล่ติดตามต่อไป พวกเขากลับจะไปสับสนกับกองทัพหลวงของจิวอี้

ฝ่ายจิวอี้คุมกองทัพหลวงมาใกล้กำแพงเมืองเห็นประตูเมืองนั้นเปิดอยู่แต่ไม่เห็นทหาร สำคัญว่าหนีตามโจหยินและโจหองไปแล้ว จิวอี้จึงพาทหารติดตามซึ่งใกล้ชิดประมาทหาสับคนจะเข้าไปที่ประตูเมือง ฝ่ายต้น

เกี่ยวคัมพลเกาทัณฑ์ชุ่มคอยที่อยู่เห็นกองทัพของจิวอี้หลงกลก็สรรเสริญสติปัญญาของโจโจ้วสามารถคิดอ่านวางแผนการสงครามไว้ล่วงหน้าได้ถูกต้องแม่นยำราวกับว่าเทพยดาเข้าดลใจ

พอต้นเกี่ยวเห็นจิวอี้ขี่ม้าพาทหารเข้ามาใกล้ประตูเมืองจึงจุดประทัดสัญญาณขึ้น บรรดาพลเกาทัณฑ์ที่ชุ่มคอยที่อยู่บนเชิงเทินและกำแพงเมืองจึงลุกขึ้นระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของจิวอี้ที่กำลังจะกรูกันเข้ามาที่ประตูเมืองราวกับห่าฝน ในขณะที่พลเฝ้าประตูเมืองเมื่อได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็รีบปิดประตูเมืองเสียทั้งสามด้าน ทหารของจิวอี้กำลังล่าพองใจว่าสามารถเข้ายึดเมืองล่ากุนได้โดยไม่ต้องรบจึงไม่ทันระวังตัว พวกที่รีบรุกได้ตกลงไปในหลุมตาม แนวกำแพงเมืองทั้งสามด้านเป็นจำนวนมาก พวกข้างหน้าแตกตื่น จะถอยหนีในขณะที่พวกข้างหลังกำลังหนุนเนื่องเข้ามาจึงแออัดยัดเยียดเป็นเป้านิ่งและถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็พากันถอยหนีให้พ้นจากระยะเกาทัณฑ์ เบียดเสียดเสียหลักล้มลงและถูกทหารพวกเดียวกันเหยียบบาดเจ็บล้มตายอีกจำนวนมาก

ฝ่ายจิวอี้กำลังขี่ม้าจะเข้าเมืองด้วยความประมาทว่าจะยึดเมืองล่ากุนได้โดยสะดวก พลันได้ยินเสียงประทัดสัญญาณและเห็นประตูเมืองค่อยๆ ปิดก็ตกใจ รู้ว่าต้องกลเข้าศึกจึงชักม้าจะถอยกลับ พลูกเกาทัณฑ์แล่นกริดฝ้าอากาศมาทุกทิศทางจิวอี้จึงเอาทวนกวัดแกว่งปิดลูกเกาทัณฑ์เป็นพัลวัน จิวอี้เอาทวนปิดลูกเกาทัณฑ์ไปพลางถอยไปพลางแต่ยังไม่ทันพ้นระยะเกาทัณฑ์ ต้นเกี่ยวเห็นสภาพที่ทูลเกล้าของจิวอี้จึงเอาเกาทัณฑ์อาบยาพิษเล็งไปที่ล่าตัวของจิวอี้ พอติดที่จิวอี้ขยับถอยห่างออกไป ลูกเกาทัณฑ์ของต้นเกี่ยวจึงพลาดไปถูกขาซ้ายช่วงเหนือหัวเข่าของจิวอี้ ในขณะที่จิวอี้ก็หลบลูกเกาทัณฑ์ซึ่งยิงมาจากในเมือง จึงเสียหลักพลัดตกลงจากหลังม้า

จิวซิมคุมทหารอยู่บนเชิงเทินเห็นดังนั้นจึงยกทหารออกจากประตูเมืองจะเข้าไปจับจิวอี้ พอตีเชิงและแดงสองยกทหารกลับมาเห็น ดังนั้นจึงพากันทหารเข้าไปรบป้องกันแก่ จิวอี้ออกมาพ้นจากรัศมีเกาทัณฑ์ของทหารโจหยินแล้วให้ทหารพองจิวอี้ขี่ม้ากลับไปที่ค่าย ส่วนซีเซ่งและแดงสองคุมทหารคอยสกัดทหารของโจหยินซึ่งกำลังไล่ตามมา

พอต้นเกี่ยวยกทหารออกจากประตูเมืองจึงปะทะกับซีเซ่งและแดงสอง ทั้งสองได้รบพุ่งต่อสู้กันเป็นสามารภ ฝ่ายเทียเถาเห็นจิวอี้เสียที่แก่ข้าศึกจึงให้ตระขึงสัญญาณให้ถอยทัพทหารเมือง กังตั้งได้ยินสัญญาณจึงพากันถอยกลับไปค่ายตามสัญญาณ

ฝ่ายโจหยินและโจหองครั้นท่ากลอุบายตามแผนการของโจโจ้ว ทำที่หนีไประยะหนึ่งแล้วจึงพากันยกกลับมาที่เมืองล่ากุน เห็นเหตุการณ์ที่จิวอี้ต้องกลของโจโจ้วถูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษพลัดตกลงจากหลังม้านั้นก็มีความยินดี ครั้นเห็นทหารเมืองกังตั้งถอยกลับเข้าค่าย จึงให้สัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าเมือง

ฝ่ายจิวอี้ครั้นกลับไปถึงค่ายก็ตั้งลูกเกาทัณฑ์ออกจากขาค่ายให้หมอมารักษาบาดแผล ได้รับความเจ็บปวดเป็นอันมาก แต่ความเจ็บปวดนั้นยังพอทน กังวาลก็แต่พิษเกาทัณฑ์จึงต้องกริดเอาเนื้อบริเวณขาที่ต้องพิษออก ถึงกระนั้นหมอก็กินยาเดือนจิวอี้ให้ระมัดระวังมิให้เกิดโทษเพราะพิษจะกำเริบด้วยความแสลงแห่งโทษนั้น

เทียเถาขุนพลผู้เฒ่าแห่งกังตั้งเห็นจิวอี้ป่วยตรมอยู่ด้วยแผลเกาทัณฑ์จึงสั่งการให้ระมัดระวังกวดขันรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง ไม่ให้ออกรบจนกว่าจิวอี้จะหาย แม้มีราชการสงครามก็ห้ามมิให้ปรึกษาด้วยจิวอี้ เพราะเกรงว่าจิวอี้มีโทษแล้วพิษจะกำเริบขึ้น

ฝ่ายโจหยินเห็นกองทัพเมืองกังตั้งตั้งมั่นอยู่แต่ในค่ายไม่ยอมออกรบก็รู้ว่าจิวอี้ป่วยด้วยพิษเกาทัณฑ์มีอาการสาหัส หากมีความโกรธบังเกิดขึ้นก็จะถึงแก่ชีวิต ดังนั้นโจหยินจึงแต่งทหารให้จิวซิมยกไปที่หน้าค่ายของจิวอี้ ทำทนายให้ทหารเมืองกังตั้งยกออกมารบกัน แต่ทหารเมืองกังตั้งก็ตั้งมั่นไม่ยอมออกรบ จิวซิมจึงให้ทหารร้องดาปราสาทสวี่เป็นการหยาบคายเป็นอันมากทหารเมืองกังตั้งทนฟังคำดาปราสาทสวี่ขำมิได้ก็ขอให้เทียเถาสั่งให้ยกทหารออกไปรบ เทียเถาก็ไม่อนุญาตคงให้ตั้งมั่นไว้ดังเดิม ทหารของจิวซิมก็ยิงดาปราสาทสวี่ขำขึ้นทุกวัน

เทียเถาเห็นอาการของจิวอี้ยังไม่ทุเลาและทหารเมืองกังตั้งก็รุมเร้า จะออกไปรบ จึงเกรงว่าจะเสียที จึงปรารถนด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวง ว่าบัดนี้แม่ทัพใหญ่ป่วยอยู่ยังไม่ทุเลา หากตั้งยืนกันอยู่ดังนี้ก็จะเสีย ที่แก่ข้าศึก จำจะขอให้จิวอี้เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั้งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านทำการต่อไป

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรารถนของเทียเถาแล้ว หาข้อตกลงเป็นยุติประการมิได้ จึงเลิกกันไปแต่เพียงนั้น

ฝ่ายจิวอี้ป่วยอยู่ด้วยพิษเกาทัณฑ์ แต่แต่วันได้ยินเสียงดาปรัมมาสก็สุขอารมณ์ไว้ด้วยเกรงว่าพิษจะกำเริบ วันหนึ่งได้ยินเสียง ดาปรัมมาอยู่นอกค่ายจึงถามว่าวันนี้เป็นผู้ใดยกทหารมา ทหารรักษาการณ์จึงรายงานว่าวันนี้เป็นโจหยินคุมทหารยกมาเอง จิวอี้ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ราพึงขึ้นว่าเมืองสา่กุนจะต้องอยู่ในเงื้อมมือเราเป็นมั่นคง

จิวอี้หลงกลของโจโฉที่สั่งการไว้ในหนังสือลับมอบไว้กับโจหยิน จนต้องเกาทัณฑ์อาบยาพิษแทบจะเอาชีวิตไม่รอด จิวอี้จึงขุนแค้นใจโจโฉเป็นอันมาก ในขณะที่นอนตรมป่วยอยู่นั้นแต่ละวันยังถูกทหารของโจหยินยกมาทำทายนกล่าวปรัมมาเป็นอาการหยาบซำก็ยิ่งแค้นเคือง สุขุมความโกรธไว้ไม่ให้พิษกำเริบแล้วครุ่นคิดหาแผนการแก้แค้นโจหยิน ครั้นได้ทราบข่าวโจหยินยกทหารมาทำทายนด้วยตนเองก็คิดแผนการได้สำเร็จ แล้วราพึงขึ้นด้วยความมั่นใจว่าเมืองสา่กุนครั้งนี้คงจะไม่พ้นเงื้อมมือเรา

จิวอี้จึงเรียกเทียเถาเข้ามาแล้วทำที่เป็นต่อว่าสามสี่วันนี้ทหารโจหยินยกมาทำทายนถึงหน้าค่ายทุกวัน ถึงตัวข้าพเจ้าจะป่วยอยู่แต่เหตุ โฉนท่านจึงไม่ยกทหารออกไปรบ เทียเถาจึงว่าก็เพราะตัวท่านป่วยอยู่ ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่ในค่ายเพื่อมิให้เสียทีแก่ข้าศึก

จิวอี้ทำเป็นโกรธแล้วว่าตัวท่านเป็นปลัดทัพ มีความศึกประการใดยอมชอบที่จะนำความมาปรึกษาหารือ ข้าพเจ้าก่อน ไม่ชอบที่จะตัดสินใจโดยลำพัง ท่านเอาแต่สั่งให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย ฝ่ายข้าศึกก็จะกำเริบ ทหารฝ่ายเราก็จะทอดถอย

เทียเถาจึงว่าข้าศึกยกมาดำว่าเป็นหยาบซำ ถ้าหากนำความมาบอกท่านก็เกรงว่าท่านจะโกรธแล้วพิษเกาทัณฑ์กำเริบขึ้นก็จะเสียการของนายเรา ตัวท่านเองก็อาจเป็นอันตรายจึงดำริที่จะยกกลับไปเมืองก้งตั้งก่อน ให้ท่านหายป่วยแล้วจึงค่อยคิดการต่อไป

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นโกรธแล้วว่า "ตัวเราแลท่านทั้งปวงเป็น ทหารกินเบี้ยหวัด แต่ตัวเรานี้คิดจะสนองคุณนายจึงมาทำการทั้งนี้ ถึงมาตรว่าชีวิตเราจะตายในท่ามกลางศึก ก็ให้เอาอานม้าปิดซากรบ ไว้เร่งทำการต่อไป แลท่านทั้งปวงเป็นนายหมวดนายกองสิ้นทุกคน เหตุใดมาวิตกถึงเราป่วยอยู่ แลมิได้ยกออกรบพุ่งด้วยข้าศึกนั้นมิสมควร "ว่าแล้วจิวอี้จึงแต่งตัวใส่เกราะถือทวนคู่กายออกไปขึ้นม้าที่หน้าค่ายพัก บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันตามจิวอี้ออกไป จิวอี้เห็นคนทั้งปวงออกมาแล้วจึงสั่งให้จัดแจงทหารแล้วยกออกไปที่โจหยินยืนม้าทำทายนอยู่นั้น

โจหยินยืนม้าคุมทหารให้ร้องดาจิวอี้เป็นการหยาบซำ และว่าจิวอี้ เป็นทหารยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม ได้ดิบได้ดีในทางราชการเพราะเส้นสาย ได้เมียเป็นน้องเมียของขุนเช็ก จึงเกาะผ้าถุงอิสตรีขึ้นเป็นใหญ่ ทหารโจหยินดาจิวอี้เป็นหยาบคายดังนี้แล้วก็พากันโห่ฮาเยาะเย้ยจิวอี้

พอจิวอี้ยกออกไปเห็นทหารโจหยินตั้งขบวนเป็นแถวหน้ากระดาน ร้องเยาะเย้ยโห่ฮาดังนั้นก็โกรธ ร้องทำให้โจหยินออกมารบ กัน แล้วสั่งให้พั่วเจียงออกรบด้วยโจหยิน แต่ยังไม่ทันที่พั่วเจียงจะชักม้าออกไปในลานรบจิวอี้ก็อาเจียนเป็นโลหิต แล้วพลัดตกลงจากหลังม้าท่ามกลางความตะลึงงันของทหารทั้งสองฝ่าย

ทหารเมืองก้งตั้งเห็นเหตุการณ์พลิกผันโดยไม่คาดคิดดังนั้นก็ตกใจแตกตื่นเป็นอลหม่านขึ้น พั่วเจียงและทหารซึ่งอยู่ที่ใกล้กับจิวอี้จึงช่วยกันอุ้มจิวอี้ขึ้นบนหลังม้าแล้วรีบพารา้งอันไร่สติของจิวอี้กลับไปค่าย โดยทหารเมืองก้งตั้งคอยคุ้มกันอยู่ด้านหลัง

โจหยินเห็นเหตุการณ์ผิดคาดหมายดังนั้นก็ตกตะลึงเช่นเดียวกัน พอได้คิดจึงรีบออกคำสั่งให้ทหารไล่ตามตีเพื่อจะจับจิวอี้ให้ได้ ทหารเมืองก้งตั้งได้รบพุ่งป้องกันสกัดทหารของโจหยินไว้เป็นสามารจนจิวอี้ถูกพากลับเข้าไปในค่ายได้สำเร็จ โจหยินเห็นจิวอี้ถูกพาเข้าไปใน ค่ายแล้วจึงให้สัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าเมืองสา่กุน

ข้างในค่ายของจิวอี้เมื่อทหารพาจิวอี้เข้าไปในค่ายพักแล้ว ยังไม่ทันที่หมอจะมาถึงจิวอี้ก็ฟื้นขึ้น เทียเถาเห็นดังนั้นก็มีความยินดีแล้ว ถามจิวอี้ว่าซึ่งท่านป่วยหนักอยู่เช่นนี้จะคิดอ่านประการใดดีจิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ข้าพเจ้าป่วยทั้งนี้เป็นอุบายลวง โจหยินเพื่อจะยึดเมืองสา่กุนดอก ท่านอย่าได้วิตกเลย แล้วจิวอี้จึงว่าโจหยินสำคัญว่าข้าพเจ้าต้องเกาทัณฑ์อาบยาพิษหากแม้มีความโกรธบังเกิดแล้วก็จะถึงแก่ความตาย จึงทำอุบายให้ทหารมาดำว่าเป็นการหยาบซำหวังจะให้ข้าพเจ้ามีโทษแล้วจะถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าแจ้งใน

ความคิดของโจหยินจึงซ่อนกลท่าที่เป็น มีโทษแล้วอาเจียนเป็นโลหิตพลัดตกลงจากหลังมา โจหยินยอมสำคัญว่าครั้งนี้ข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตายเป็นแน่แท้ ดังนั้นข้าพเจ้าจะทำเป็นอุบายว่าข้าพเจ้าถึงแก่ความตายด้วยพิษเกาทัณฑ์ โจหยินทราบข่าวแล้วคงมีใจกำเริบยกมาปล้นค่ายเราในวันนี้ ข้าพเจ้าก็จะซ่อนกลจับโจหยินแล้วยึดเอาเมืองลำกู่ให้จงได้ในครานี้

เทียบเอาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ถ้ามองดูว่าแผนการความคิดของท่านจะเป็นประการใด จิวี่จึงว่าข้าพเจ้าจะให้ทำพิธีแต่งการศพไว้ที่ค่ายนี้ ให้ทหารทั้งปวงแต่งขาวไว้ทุกข์ว่าข้าพเจ้าตายแล้ว และให้ทหารค่ายอื่นๆ ทำที่เป็นซุบซิบกันเป็นความลับว่าอย่าได้แพร่งพรายข่าวตายให้ข้าศึกทราบ ด้วยเกรงว่าข้าศึกจะยกมาโจมตี แล้วว่าข้าพเจ้าได้แต่งทหารคนสนิทไว้แล้วสิบคนจะให้ชักชวนทหารเก่าของโจโจซึ่งจับไว้เป็นเชลยสองคน ทำที่เป็นหนีไปสวามิภักดิ์กับโจหยิน

เมื่อโจหยินทราบความคงจะตรวจ สอบแล้วสิ้นสงสัยก็จะมึนใจกำเริบยกมาปล้นค่าย ข้าพเจ้าจะแต่งทหารเป็นสี่กองพอค้ำคองก็ให้ยกออกไปซุ่มอยู่ข้างนอกค่าย เมื่อโจหยิน ยกเข้ามาปล้นค่ายจึงให้จุดพลุสัญญาณล้อมจับโจหยินก็จะได้ตัวโดยง่ายแล้วจึงค่อยยกไปยึดเอาเมืองลำกู่การคงจะสำเร็จเป็นมั่นคง

เทียบเอาฟังแผนการความคิดของจิวี่โดยละเอียดดังนั้นก็คิดว่า เห็นว่าการจักสำเร็จเป็นแน่แท้จึงสรรเสริญความคิดแลสติปัญญาจิวี่ เป็นอันมาก จิวี่จึงสั่งการให้เทียบเอาจัดการตามแผนการที่วางไว้แล้วจิวี่จึง เข้าไปซ่อนตัวเสียข้างใน เทียบเอาจึงรับภาระจัดแจงการทั้งปวงตามแผน การของจิวี่ทุกประการ

ตกบายวันนั้นชาวลี้ก็แพร่หลายไปทั่วทั้งกองทัพของจิวี่ว่าจิวี่ ถึงแก่ความตายด้วยพิษเกาทัณฑ์กำเริบแล้ว โลงศพถูกขนเข้าไปใน ค่ายพักแล้วแต่งกายไว้ทุกข์เฉพาะค่ายของจิวี่ แต่ภายนอกนั้นทำที่เป็นปกติอยู่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายเสื่อซ่อนเล็บ (ตอนที่ 286)

ฝ่ายโจหยินเมื่อกลับเข้าไปในเมืองแล้ว ได้ปรึกษากับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจิวี่ต้องกลของท่านอัครมหาเสนาบดีถูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษยังไม่ทันทุเลาก็ทนการยั่วยุคำด่าของทหารเราไม่ได้จึงคุมทหารจะออกมารบแต่พิษเกาทัณฑ์กำเริบแล้วอาเจียนเป็นโลหิตพลัดตกลงจากหลังมา ครั้นนี้เห็นจิวี่จะตายเป็นมั่นคง จงเตรียมการทั้งปวงไว้ให้พร้อม เมื่อจิวี่ตายแล้วจะได้ทำการโดยสะดวก

ในขณะที่กำลังประชุมปรึกษายุ่กันทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่ามีทหารจากค่ายจิวี่จะมาขอ สวามิภักดิ์ โจหยินจึงสั่งทหารรักษาการณ์ให้พาตัวทหารที่หนีมานั้นเข้ามาพบ ทหารจากค่ายจิวี่ทั้งสิบสองคน เข้ามาพบโจหยินแล้วจึงคุกเขาลงคำนับ โจหยินจึงถามว่าพวกเจ้าจะขอมาอยู่ด้วยเราครั้งนี้เพราะสาเหตุใด ทหารทั้งสิบสองคนนั้นจึงว่า ในจำนวนทหารสิบสองคนนี้เป็นทหารจิวี่สิบคน อีกสองคนเป็นทหารเก่าของโจโจถูกทหารเมืองกังตั้งจับไว้หลังจากโจโจแตกทัพเรือ ได้คบหาเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่อเช้าวันนี้จิวี่ยกทหารจะมารบด้วยท่าน แต่บาดแผลพิษเกาทัณฑ์อาบยาพิษกำเริบจิวี่จึงอาเจียนเป็นโลหิตพลัดตกลงจากหลังมา ทหารเมืองกังตั้งช่วยกันพากลับไปที่ค่าย พอถึงค่ายพักหนึ่งจิวี่ก็ถึงแก่ความตาย เทียบเอาลัดทัพจึงว่าการแทนให้แต่งการศพไว้ที่ค่ายและปกปิดเป็นความลับเพราะเกรงว่าท่านทราบข่าวแล้วจะยกไปทำร้าย

แล้วว่าเมื่อเทียบเอาได้ว่าการแทนจิวี่แล้วใช้อ่านาตามอำเภอใจ ทหารส่วนใหญ่ท้อถอยเพราะจิวี่ถึงแก่ความตาย จึงใคร่ให้ยกทัพกลับเมืองกังตั้ง แต่เทียบเอาก็อ่านาตั้งดันไม่ฟังคำผู้ใด คิดอ่านจะสู้รบสืบไป พวกข้าพเจ้าไม่สามารถอยู่กับเทียบเอาได้จึงพากันหนีออกมา พอดีเพื่อนทหารซึ่งเคยอยู่กับโจโจชักชวนให้มาสวามิภักดิ์ด้วยท่าน จึงพากันมาหวังเอาท่านเป็นที่พึ่งสืบไป

โจหยินมีความเชื่ออยู่ก่อนแล้วว่าจิวี่ต้องพิษเกาทัณฑ์กำเริบครั้งนี้คงจะถึงแก่ความตายเป็นแน่นอน ครั้นได้ยินคำทหารทั้งสิบสองคนต้องกับความเชื่อเดิมก็ไม่ระแวงสงสัย และเมื่อพิจารณาดูทหารสองคนที่ว่าเคยเป็นทหารเก่าของโจโจก็จำได้ จึงเชื่อโดยสนิทใจว่าเป็นความจริง

โจหยินจึงให้ทหารพาทหารทั้งสิบสองคนนั้นออกไปก่อนเพื่อวางแผนปล้นค่ายเมืองกังตั้งต่อไป พอทหารสอดแนมได้เข้ามารายงานอีกว่าบัดนี้จิวี่ตายแล้ว เทียบเอาให้ปกปิดข่าวการตายไว้มิให้แพร่งพราย แต่ทหารเมืองกังตั้งต่างร้องให้ทุกข์โศกอยู่ทุกคน แลศพลิวี่นั้นตั้งการพิธีอยู่ที่ค่ายหลวงของจิวี่

โจหยินได้ฟังรายงานก็มั่นใจว่าจิวอี้ถึงแก่ความตายแน่นอนแล้ว ทหารเมืองกังตั้งยอมท้อถอยเสียขวัญ จึงสั่งการให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อม เวลาสองยามวันนี้จะยกไปปล้นค่ายจิวอี้ ซึ่งเอาศพแล้วตัดหัวส่งไปมอบแก่โจโจที่เมืองหลวง

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังเรื่องราวโดยตลอดก็เชื่อมั่นว่าเป็นความจริง จึงพร้อมเพรียงกันสนับสนุนแผนการของโจหยิน โจหยินสั่งการจัดกระบวนทัพเพื่อจะยกไปปล้นค่ายจิวอี้แล้ว ต่างคนจึงต่างออกมาเตรียมการให้พร้อมไว้ตั้งแต่ก่อนเวลามืด

ฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งยกทหารมาชุมนุมอยู่ในป่าใกล้เมืองลำกุนคอยที่อยู่ แต่ละวันติดตามสอดแนมข่าวคราวการสู้รบของทหารโจหยินและจิวอี้อย่างใกล้ชิด พอทราบข่าวว่าจิวอี้ต้องเกณฑ์อาชญาพิฆ ขงเบ้งจึงถามว่าลูกเกณฑ์อาชญาพิฆจิวอี้ตรงที่ใด ทหารสอดแนมก็รายงาน ว่าจิวอี้ถูกเกณฑ์ที่ซาข้างซ้าย ขงเบ้งทราบความแล้วจึงให้คอยที่ต่อไป

ครั้นทหารสอดแนมมารายงานอีกว่า เวลาเช้าวันนี้จิวอี้ยกทหาร จะออกไปรบกับโจหยินแต่พิฆเกณฑ์กำเรบจิวอี้อาเจียนเป็นโลหิตแล้วพลัดลงจากหลังม้าและถึงแก่ความตายแล้วเมื่อเที่ยงวันนี้ เทียเถาได้ว่าการแทนและให้ปกปิดข่าวตายไว้เป็นความลับ แต่ทหารเมืองกังตั้งร้องให้โคกเศรักันทุกคน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าทหารเมืองกังตั้งมีที่ท่าว่าจะรื้อค่ายเลิกทัพกลับเมืองกังตั้งหรือไม่ ทหารสอดแนมจึงรายงานว่า กองทัพเมืองกังตั้งยังเป็นปกติอยู่ แต่ทหารนั้นร้องให้รักจิวอี้ทุกค่ายขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงรำพึงว่าจิวอี้ท่ามาสราลงเจิวกานให้ไป ลวงโจโจ ให้สังหารจิวอี้ เดียวอุณเสีย แล้วครานี้ยังทำเป็นตายให้ทหารร้องให้ทั้งกองทัพจะมีเป็นอับมงคลแก่จิวอี้เองดอกหรือ

ขงเบ้งรำพึงดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าเวลาที่คอยที่อยู่มาถึงแล้ว บัดนี้เสือสองตัวต่อสู้กันบาดเจ็บบอบช้ำด้วยกันทั้งสองฝ่ายแล้ว เวลาคืนวันนี้โจหยินจะยกทหารไปปล้นค่ายจิวอี้ ข้าพเจ้าจะถือโอกาสนี้ซึ่งเขาเมืองลำกุน เมืองซงหยง และเมืองเกงจิว โดยมีให้ได้ยากแก่ทหาร ท่านจงเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาประชุมพร้อมกันเป็นการด่วนแต่เวลานี้เถิด

เล่าปี่สงสัยคิดจะไต่ถามต้นสายปลายเหตุประการใด แต่เห็นขงเบ้งเร่งร้อนนักก็เกรงใจจึงไม่ได้ถามสืบไป และสั่งทหารรักษาการณ์ ให้เชิญแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมในที่

ครั้นแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว ขงเบ้งจึงว่าเวลาคืนวันนี้เราจะยกไปยึดเอาเมืองลำกุน ให้ทหารทั้งปวงรีบกินข้าวแล้วเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ให้จุล่งคุมทหารหนึ่งพันเป็นกองหน้า นอกนั้นให้ยกไปพร้อมกับกองทัพหลวงของเล่าปี่ เฉพาะกวนอู และเตียวหุยนั้นให้คุมทหารม้าคนละสามพันและคอยรับคำสั่งที่เมืองลำกุน แล้วขงเบ้งจึงสั่งว่าให้หน่วยสอดแนมคอยติดตามข่าวคราวข้างเมืองลำกุน ถ้าเห็นโจหยินยกกองทัพออกจากเมืองลำกุนเมื่อใดให้รีบกลับมารายงานในที่ แม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่งแล้วจึงคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้งออกไปตระเตรียมการตามคำสั่ง

พอแม่ทัพนายกองออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าจิวอี้ทำอุบายว่าถึงแก่ความตายด้วยพิฆเกณฑ์เพื่อลวงให้โจหยินยกทหาร ไปปล้นค่ายแล้วจิวอี้จะรุมล้อมโจมตี โจหยินเห็นกับตาว่าจิวอี้อาเจียน เป็นโลหิตพลัดจากหลังม้าก็จะสำคัญว่าเป็นความจริงแล้วมีน้ำใจกำเรบเห็นจะยกไปปล้นค่ายจิวอี้ในคืนวันนี้ เมื่อโจหยินยกไปแล้วทหารในเมืองลำกุนก็จะเบาบาง ข้าพเจ้าจะให้จุล่งปลอมเป็นทหารของ โจหยินแล้วลวงทหารเฝ้าประตูเมืองให้เปิดประตู แล้วเราจึงยกเข้าไปในเมืองก็จะยึดเมืองลำกุนได้โดยง่าย

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วเตรียมพร้อมรถคอยชาวสารจากทหารสอดแนม ครั้นเวลาใกล้สองยามทหารสอดแนมก็กลับมารายงานว่าบัดนี้โจหยินกำลังยกทหารออกจากประตูเมือง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นเห็นการณ์สมดังที่ขงเบ้งได้คะเนไว้จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ลอบยกออกจากป่าตรงไปที่เมืองลำกุน

จุล่งคุมทหารหนึ่งพันเป็นกองหน้าปลอมตัวเป็นทหารของโจหยิน ยกไปถึงหน้าประตูเมืองแล้วจึงร้องบอกนายประตูว่าโจหยินหลงกลจิวอี้เสียทีแตกกลับมา ให้รีบเปิดประตูรับเป็นการด่วน ดันเกี้ยวคุมทหารรักษาการณ์อยู่บนเชิงเทินมองลงมาเห็นเป็นทหารแต่งตัวเหมือนกับทหารของโจหยินก็สำคัญว่าเป็นความจริง จึงสั่งให้เปิดประตูเมือง

จุล่งเห็นประตูเมืองเปิดจึงรีบยกทหารเข้าไปในเมือง ตัวจุล่งลงจากหลังม้าพาทหารขึ้นไปบนเชิงเนินแล้วจับตัว
ต้นเกี้ยวเอาไว้ได้ จึงบังคับให้ต้นเกี้ยว ส่งทหารให้ยอมจำนน ต้นเกี้ยวกลัวความตายจึงร้องบอกทหารทั้งปวง
ให้ยอมจำนนแต่โดยดี เล่าปีและขงเบ้งจึงยึดเมืองสำคัญได้โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อทหารด้วยประการฉะนี้

เล่าปีและขงเบ้งพาทหารไปที่ศาลาว่าราชการแล้วยึดอำนาจปกครองเมืองสำคัญไว้ได้แต่คืนวันนั้น และให้จุล่ง
คุมตัวต้นเกี้ยวเข้ามา พบแล้วขงเบ้งจึงว่า บัดนี้เล่าปียึดได้เมืองสำคัญแล้วไม่ต้องการให้เกิด ความเดือดร้อนแก่
อาณาราษฎร จึงขอให้ท่านตั้งใจทำราชการด้วยเล่าปี จะทำนุบำรุงให้มีความสุขสืบไป ต้นเกี้ยวเคยได้
กิดติศัพทเล่าปีมาแต่ก่อนว่ามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง และเห็นว่าไม่มีทางอื่นที่จะดีกว่านี้จึงรับคำขง
เบ้งแต่โดยดี

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดีสั่งต้นเกี้ยวให้เบิกตราและธงสำหรับตัวโจหยินใช้ในการเรียกพลหัวเมืองที่ขึ้นต่อ
โจหยิน ให้ต้นเกี้ยวเบิกชุดทหารและธงสำหรับกองทัพเมืองหลวงออกมาจากคลังเป็นจำนวนมาก

จากนั้นขงเบ้งจึงเรียกกวนอูและเตียวหุยเข้ามาสั่งว่าให้เอาชุดทหารและธงสำหรับกองทัพเมืองหลวงไปให้
ทหารเปลี่ยน พร้อมกับมอบตราและธงสำหรับโจหยินใช้เรียกพลแก่กวนอูและเตียวหุยแล้วจะให้เตียวหุยคุม
ทหารยกไปยึดเมืองเกงจิว ให้กวนอูยกทหารไปยึดเมืองชงหยง โดยวิธีการเดียวกับที่ยึดเมืองสำคัญนี้ และให้
รีบยกไปทันที

กวนอูและเตียวหุยรับเอาตราและธงแล้วคำนับรับคำสั่งของขงเบ้ง และให้ทหารในสังกัดเปลี่ยนเสื้อผ้าปลอม
เป็นทหารโจโจ แล้วยกไปแต่ในเพลานั้น

เตียวหุยคุมทหารปลอมตัวเป็นทหารของโจโจ พาตราและธงสำหรับเรียกทหารตรงไปที่เมืองเกงจิว ครั้นยกไป
ใกล้ประตูเมืองจึงให้ทหารชุมนุมอยู่ที่ชายป่า แล้วส่งทหารที่สนิทให้ถือธงและตราสำหรับเรียกพลเข้าไปที่ประตู
เมือง ร้องบอกแก่ผู้รักษาเมืองว่าบัดนี้โจหยินตกอยู่ในวงล้อมของข้าศึก จึงมอบให้เราเองธงและตราสำหรับ
เรียกพลมาเกณฑ์พลจากเมืองเกงจิวให้รีบยกไปช่วยในทันที

ทหารรักษาเมืองเกงจิวได้ฟังดังนั้นก็เปิดประตูเมืองรับ เห็นเครื่องแต่งกาย ตราและธงอาญาสิทธิ์สำหรับเรียก
พลของโจหยินก็ได้สงสัย สั่งเกณฑ์พลแล้วรีบยกออกจากเมืองไปในทันทีนั้น

พอทหารของโจโจซึ่งประจำอยู่ที่เมืองเกงจิวยกออกไปนอกเมือง เตียวหุยจึงรีบยกทหารบุกเข้าไปในเมืองเกง
จิว บังคับให้ผู้รักษาการส่งทหารที่เหลืออยู่ในเมืองยอมจำนน แล้วเข้าควบคุมอำนาจบังคับบัญชาทหารและ
การปกครองเมืองเกงจิวไว้ทั้งสิ้น

จากนั้นเตียวหุยจึงสั่งทหารให้ปิดประตูเมือง เปลี่ยนธงทิวบนเชิงเนินเป็นธงประจำกองทัพเล่าปี และให้ทหาร
รักษาเชิงเนินไว้เป็นมั่นคง

ทางด้านกวนอูเมื่อยกไปใกล้เมืองชงหยงก็คุมทหารไว้ที่ภายนอกเมืองอย่างเดียวกับเตียวหุย แล้วแต่งทหารที่
สนิทให้ถือตราและธงสำหรับเรียกพลไปที่ประตูเมือง แจ้งว่าบัดนี้โจหยินถูกข้าศึกล้อมไว้ จึงมีคำสั่งให้ถือตรา
และธงอาญาสิทธิ์มาแจ้งแก่แฮหัวตุ้นให้รีบยกทหารไปช่วยในทันที

แฮหัวตุ้นเห็นตราและธงอาญาสิทธิ์สำหรับเรียกพลของโจหยิน ทั้งเห็นทหารนั้นแต่งเครื่องแบบประจำกองทัพ
ของโจโจก็ได้สงสัย จึงสั่งเกณฑ์พลและยกออกจากเมืองชงหยงเพื่อไปช่วยโจหยินตั้งแต่เวลานั้น

กวนอูคุมกำลังคอยที่อยู่ข้างนอกเมือง เมื่อเห็นแฮหัวตุ้นยกทหารออกจากประตูเมืองไปแล้วจึงพาทหารออก
จากที่ชุมนุม เข้ายึดเมืองชงหยงอย่างรวดเร็ว แล้วสั่งให้ปิดประตูเมือง เปลี่ยนธงทิวบนเชิงเนินเป็นธงประจำ
กองทัพเล่าปี และให้ทหารรักษาการณ์ตามประตูหอรบและเชิงเนินไว้อย่างแน่นหนา

ขงเบ้งวางแผนการอุบายเสียซ่อนลับขึ้นนั่งบนภูดูจิวอี้และโจหยินสัประยุทธ์แก่กันจนอ่อนล้าลงทั้งสองฝ่าย
เห็นได้ทีสม คณะแล้วจึงจัดกำลังเข้ายึดเมืองสำคัญ เมืองเกงจิว และเมือง ชงหยง รวมสามเมืองไว้ในอำนาจ
ได้อย่างง่ายดาย โดยที่มิได้ เปลืองแรงและชีวิตทหารแม้แต่หนึ่งคน ในขณะที่ทั้งฝ่ายโจหยิน และจิวอี้ต่าง
สูญเสียไพร่พล อาวุธยุทโธปกรณ์แลเสบียงเป็นอันมาก การได้สามเมืองนี้ไว้ในอำนาจทำให้ดุลกำลังอำนาจ
ทางทหารของเล่าปีเปลี่ยนแปลงไป จากที่เคยมีทหารอยู่เพียงหมื่นเศษ เมื่อได้กำลังทหารจากสามเมืองนี้มา
เพิ่มเติมแล้วจึงทำให้กำลังทหารของเล่าปีเพิ่มขึ้นเป็นยี่สิบหมื่นเศษ และทำให้ดินแดนในอำนาจปกครองของ

เล่าปีกว้างใหญ่เป็นประวัติการณ์ คือครอบคลุมแคว้นเกงจิวเกือบทั้งหมด อันประกอบด้วยเมืองเกงจิว เมืองชงหยง เมือง ล่ากุน เมืองกังแฮ และเมืองแฮเค่า ทำให้ดินแดนเมืองจินแบ่งออกเป็นสามส่วนชัดเจนขึ้นเป็นครั้งแรก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อานาภาพยุทธศาสตร์สามก๊ก (ตอนที่ 287)

การที่เล่าปีและขงเบ้งวางกลอุบายเสื่อซ่อนเล็บเข้ายึดเมืองล่ากุน เมืองเกงจิว และเมืองชงหยงไว้ได้โดยไม่สิ้นเปลืองริ้วพลแม้แต่น้อย ไม่เพียงแต่จะทำให้กำลังอำนาจทางการทหารของเล่าปีเติบโตใหญ่เท่า นั้น ยังทำให้เล่าปีสามารถบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ขั้นแรกในการ ตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ได้สำเร็จ

เมื่อครั้งที่ขงเบ้งวางแผนยุทธศาสตร์สามก๊กก่อนจะลงจากเขาโง่ลังกั้งนั้นได้กำหนดแผนการยุทธศาสตร์ออกเป็นสามขั้น คือขั้นแรก จะต้องยึดเมืองเกงจิวให้ได้ ขั้นที่สองเข้ายึดเมืองเสฉวนให้สำเร็จและ ขั้นที่สามเข้ายึดแผ่นดินดงจ้วน รวบรวมแผ่นดินจินเข้าเป็นหนึ่ง

สิบเอ็ดเดือนหลังจากขงเบ้งลงจากเขาโง่ลังกั้งได้ทำให้เล่าปีเชื้อพระวงศ์ไว้ราวสนาซึ่งไม่มีแผ่นดินที่จะอาศัย และมีกำลังทหารเพียงหมื่น เศษกลายเป็นเสื่อติดปีก เพราะดินแดนแคว้นเกงจิวเมื่อรวมกับเมือง ชงหยง เมือง ล่ากุน และเมืองกังแฮ และเมืองแฮเค่าแล้ว กลายเป็นดินแดนที่กว้างขวางและยาวเหยียดตลอดแนวฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี ทำให้แผ่นดินจินกลายเป็นสามส่วน คือขุนกวนครองอำนาจเป็นใหญ่ในดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีทั้งหมด

เล่าปีครองอำนาจเป็นใหญ่ในดินแดนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีจรดกับดินแดนทางด้าน เหนือซึ่งอยู่ในอำนาจปกครองของโจโจ ในขณะเดียวกันนั้นดินแดนที่เล่าปีครอบครองอยู่ก็เชื่อมโยงคุกคามต่อดินแดนในภาคตะวันตก ซึ่งอยู่ในอำนาจของเตียวล้อและเล่าเจี้ยง

ในทางการทหารนั้นเล่า สถานการณ์และดุลกำลังทางการทหาร ได้เกิดการแปรเปลี่ยนครั้งใหญ่ เพราะภายหลังจากเล่าปียึดเมืองเกงจิว เมืองล่ากุน และเมืองชงหยงได้แล้ว ทำให้กำลังทหารของเล่าปีเพิ่ม พูนมีจำนวนกว่ายี่สิบหมื่น ส่วนขุนกวนแม้มีกำลังทหารรวมสามสิบหมื่น แต่ภายหลังจากสงครามเช็กเพ็ก กำลังของฝ่ายกั๋งตั้งก็ได้อ่อน เพลี้ยเพลยิบลงเพราะได้สูญเสียทรัพยากรยี่สิบและเสบียงอาหารตลอดจนอาวุธยุทธโปกรณ์ไปในการสงครามเป็นอันมาก ส่วนโจโจแม้จะมีกำลังทหารในภาคเหนือเกือบห้าสิบหมื่น แต่เป็นกำลังทหารที่อยู่แดน ไกลและขอบซ้ำจากการสงครามตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ทรัพยากรยี่สิบ เเสบียง และอาวุธยุทธโปกรณ์ล้วน ร่อยหรอไปตามวัน

เวลาแห่งสงครามที่ผ่านไป ประกอบทั้งสถานการณ์ข้างโจโจนั้นเพิ่งตกอยู่ในสถานการณ์ที่เพลี่ยงพล้ำเสียทีจากสงครามเช็กเพ็ก ไม่มีศักยภาพที่จะคุกคามต่อกองทัพของเล่าปีได้ในระยะเวลาอันใกล้ กำลังทหารที่มากกว่าจึงถูกลดศึกยะสงครามลง ดังนั้นศักยภาพทางการทหารของ โจโจ เล่าปี ขุนกวนในวันนี้แม้ว่าจะมีความเหลื่อมล้ำกันอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะหักหาญทำลายล้างอีกฝ่ายหนึ่ง ได้โดยง่าย เพราะสภาพการณ์ทางการเมืองแห่งยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งกำหนดให้เหนือรบโจโจ ได้จับมือกับขุนกวน ยังคงเปล่งอานาภาพครอบคลุมแผ่นดินจินอยู่

โจโจยามนี้ยอมไม่มีศักยภาพที่จะยกมาปราบปรามเล่าปีและขุนกวนได้อีก เพราะเมื่อเล่าปีและขุนกวนเป็นพันธมิตรกันอยู่ ความเข้มแข็งและจำนวนทหารเมื่อรวมกันแล้วย่อมมากกว่าและเหนือกว่ากำลังทหารของโจโจ ขุนกวนเล่าก็ถูกอานาภาพแห่งยุทธศาสตร์สามก๊กกดดันบังคับไว้ไม่กล้าแตกหักกับเล่าปี เพราะเกรงว่าถ้าแตกหักกับเล่าปีแล้วโจโจยกมาซ้ำเติมก็จะเสียทีแก่โจโจ หรือถ้าฝ่ายกั๋งตั้งยกกองทัพไปรบกับเล่าปีแล้วเล่าปีเกิดเข้าด้วยกับโจโจเช่นเดียวกัน เมืองกั๋งตั้งก็จะเสียที

เมื่อสภาพการณ์ทางการเมืองและการทหารเป็นดังนี้ ต่างฝ่ายจึงต่างไม่สามารถทำลายล้างซึ่งกันและกันได้ แต่โดยที่ยุทธศาสตร์สามก๊กนั้นฝ่ายเล่าปีคือขงเบ้งเป็นผู้กำหนดและเป็นผู้ใช้ยุทธศาสตร์นี้ ดังนั้นจึงสามารถมุ่งมั่นดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวอย่างคล่องตัว โดยมีเป้าหมายขั้นที่สองคือยึดเมืองเสฉวนต่อไป

ฝ่ายโจหยินเมื่อยกกองทัพออกจากเมืองล่ากุนโดยมีจิวซิมคุมทหารเป็นกองทัพหน้า โจหยินเป็นกองทัพหลวง โจหองและโจซุนเป็นกองทัพหลัง ได้ยกไปถึงค่ายของจิวยี่เวลาประมาณยามเศษ เห็นค่ายนั้นเงียบสงบอยู่ ไม่

มีทหารอยู่ในค่ายแม่แต่สักคนเดียวก็รู้ว่า เหตุการณ์ผิดปกติ เพราะถ้าหากจิวอี้ตายและมีการแต่งพิธีการศพก็ต้องมีทหารรักษาการณ์เป็นขบวนกวาดขัน โจหยินคิดดังนั้นก็ตกใจ ออกคำสั่งให้กองทัพทั้งปวงรีบถอยทัพออกห่างจากค่ายของจิวอี้ในทันที

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณได้ดังขึ้นทั้งสี่ด้าน เสียงทหารของเมืองกังตั้งโห่ร้องดังมาจากด้านนอกอย่างพร้อมเพรียงกันทุกทัพ อันตั้งและเจียวซิมคุมทหารตีเข้ามาทางทิศตะวันออก พัวเจี้ยงและจิวท่ายคุมทหารตีเข้ามาทางทิศตะวันตก ชีเซ่งและเตงฮองคุมทหารตีเข้ามาทางทิศใต้ ต้นบุญและลิบองคุมทหารตีเข้ามาทางทิศเหนือ อย่างพร้อมเพรียงกัน

กองทัพของโจหยินตกอยู่ในวงล้อมของทหารเมืองกังตั้งทั้งสี่ด้านพากันแตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติด ในขณะที่ทหารเมืองกังตั้งได้รุกโจมตีเข้ามาอย่างรวดเร็วและดุเดือด ฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก แม่ทัพหน้า แม่ทัพหลวงและแม่ทัพหลังของกองทัพโจหยินถูกทหารเมืองกังตั้งรุมล้อมโจมตีโหมกระหน่ำอย่างดุเดือดถึงขั้นตะลุมบอน พวกที่เหลือตายต่างพากันหนีเอาตัวรอดทุกทิศทาง โจหยินเองเหลือทหารเพียงยี่สิบกว่าคน ตีฝ่าหนีออกมาทางด้านเมือง ล่ากุน พอหนีมาถึงกลางทางก็พบกับโจหองจึงพากันหนีต่อไป แต่พอไปถึงทางแยกเห็นกำแหงคุมทหารขี่ม้าถือง้าวยืนสกัดอยู่

โจหยินและโจหองเห็นดังนั้นจึงขับม้าเข้ารบกับกำแหง แต่ด้านทานกำลังของกำแหงและทหารของกำแหงที่รุมล้อมเข้ามาไม่ได้จึงตีฝ่าพาทหารหนีไปทางด้านเมืองซงหยง

ทหารเมืองกังตั้งแก่แค้นโจหยินได้สำเร็จ ฆ่าฟันทหารโจหยินบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก พวกที่รอดตายต่างแตกหนีไปจนหมดสิ้น ครั้นเวลารุ่งเช้าจิวอี้จึงเรียกระดมพลพร้อมกันที่ค่าย สรรวจไพรพลแล้วมีบาดเจ็บล้มตายไม่กี่คนก็มีความยินดียิ่งนัก

จิวอี้จึงส่งกองทัพทั้งปวงว่าบัดนี้โจหยินแม่ทัพภาคใต้ของโจโจแตกหนีกลับไปแล้ว เห็นทีจะหนีไปเมืองซงหยง ดังนั้นเมืองล่ากุนซึ่งโจหยินรักษาอยู่จึงว่างเปล่า ว่าแล้วจิวอี้จึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปเมืองล่ากุน พอจิวอี้ยกไปใกล้ประตูเมืองล่ากุนก็รู้สึกแปลกประหลาดใจ เพราะธงทิวบนเชิงเทินกำแพงเมืองทั้งปวงกลับไม่ใช่ธงทิวประจำกองทัพของโจโจ แต่เป็นธงขอบแปดพื้นเหลืองซึ่งเป็นธงประจำกองทัพเล่าปี และเห็นธงประจำตัวแม่ทัพปักอยู่บนเชิงเทิน ระบุนามนายทัพผู้รักษาเมืองจูล่งชาวเสียงส่านก็ตกใจ จิวอี้ยังคงแคลงสงสัยว่าเหตุใดธงทิวบนกำแพงจึงเปลี่ยนแปลงไปดังนี้ จึงขี่ม้าเข้าไปใกล้กำแพงเมือง ในทันใดนั้นจูล่งซึ่งรักษาการณ์อยู่บนเชิงเทินได้ร้องบอกมาที่จิวอี้ว่า "ข้าพเจ้าขออภัยจิวอี้เกิด บัดนี้ขงเบ้งให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาตีเมืองล่ากุน ได้ก่อนแล้ว"

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็แจ้งว่าบัดนี้เล่าปี ขงเบ้ง ยึดเมืองล่ากุนไว้ได้แล้วก็โกรธแค้นเล่าปีและขงเบ้งเป็นอันมาก แต่ก็มิวายที่จะสงสัยว่าเหตุใดธงเล่าปี ขงเบ้ง จึงสามารถยึดเมืองล่ากุนได้โดยรวดเร็ว และไร้ร่องรอยเยี่ยงนี้ จิวอี้ยิ่งสงสัยก็ยิ่งคิด ยิ่งคิดก็ยิ่งโกรธแค้น จึงสั่งทหารให้ยกกำลังเข้าปล้นเมืองพร้อมกัน จูล่งยินบัญชีการอยู่บนเชิงเทินเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองระดมยิงเกาทัณฑ์และทิ้งก้อนศิลาเข้าใส่ทหารของจิวอี้

ทหารจิวอี้จะบุกเข้าใกล้กำแพงเมืองแต่ถูกเกาทัณฑ์และก้อนศิลาก็ยิงมาจากบนกำแพงเมืองราวกับห่าฝนบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จิวอี้สั่งการให้ทหารบุกเข้าปล้นเมืองอีกหลายระลอกแต่ก็ถูกจูล่งสั่งทหารบนกำแพงเมืองตีโต้จนไม่สามารถเข้าประชิดกำแพงเมืองได้

จิวอี้พยายามเข้าตีเมืองล่ากุนอยู่ร่วมสองชั่วยามแต่ยังไม่สามารถเข้าประชิดกำแพงเมืองล่ากุนได้ก็ท้อใจ สั่งให้ยกกองทัพกลับมายังค่ายเดิม แล้วปรึกษากับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าบัดนี้เล่าปี ขงเบ้ง ยึดเอาเมืองล่ากุนไว้ได้แล้ว อาศัยกำแพงเมืองแข็งแรง สูงชันเป็นปราการป้องกัน เราจะทุ่มกำลังเข้ายึดเห็นขัดสนนัก แล้วว่าอันเมืองซงหยงและเมืองเกงจิวั้นหากละไว้เวลานี้ เล่าปี ขงเบ้ง ย่อมยกกำลังไปยึดเอาอีก ดังนั้นขอให้เราจะยกกองทัพไปยึดเมืองซงหยงและเมืองเกงจิวไว้เสียก่อน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จิวอี้จึงสั่งให้กำแหงยกทหารสามพันยกไปตีเมืองเกงจิวและให้เล่งทองคุมทหารอีกสามพันยกไปตีเมืองซงหยง กำแหงและเล่งทองรับคำสั่งจิวอี้แล้วก็คำนับลาจิวอี้จะกลับออกไปจัดแจงทหารเพื่อยกไปตีเมืองเกงจิวและเมืองซงหยงตามคำสั่ง แต่ยังมีหน้าที่จะก้าวขาทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานด้วย ความตกใจว่าทหารลาดตระเวนได้แจ้งข่าวมาว่า บัดนี้เล่าปี ขงเบ้ง ยึดเมืองเกงจิว และเมืองซงหยงไว้ได้หมดแล้ว

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ ถามย้าว่าเจ้าฟังรายงานเป็นที่แน่นอนแล้วหรือ ทหารรักษาการณ์ได้รายงานว่า หน่วยลาดตระเวนได้รายงานชัดเจนว่าขงเบ้งได้ใช้ให้กวนอุและเตียวหุยคุมทหารปลอมเป็นทหารของโจหยิน ถึงธงและตราสำหรับเรียกพลไปลวงผู้รักษาเมืองเกงจิวและเมืองชงหยง โดยเตียวหุยคุมทหารยกไปเมืองเกงจิว กวนอุคุมทหารยกไปเมืองชงหยง

ทหารรักษาเมืองเกงจิวและเมืองชงหยงเห็นทหารปลอมของโจหยินก็สำคัญว่าเป็นความจริง ทั้งเห็นธงอาญาสิทธิ์และตราสำคัญสำหรับเรียกพลก็พากันยกทหารออกจากเมืองจะไปช่วยโจหยิน ดังนั้นกวนอุและเตียวหุยจึงฉวยโอกาสยกทหารบุกเข้ายึดเมืองเกงจิวและเมืองชงหยงได้โดยง่าย เมื่อยึดได้แล้วก็ให้ทหารขึ้นรักษาการณ์บนกำแพงและเชิงเทิน เปลี่ยนธงทิวเป็นธงประจำกองทัพของเล่าปี่

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่า ขงเบ้งเอาธงและตราสำหรับเรียกพล ตลอดจนเครื่องแต่งกายของทหารโจโฉมาจากที่ไหน เทียเกาได้ฟังดังนั้นจึงออกความเห็นว่าเป็นโจโฉได้แต่งให้โจหยินเป็นแม่ทัพใหญ่ในภาคใต้ประจำอยู่ที่เมืองลกัณฐ์ ดังนั้นธงอาญาสิทธิ์และตราสำหรับเรียกพล ตลอดจนคลังเสื้อผ้าของทหารโจโฉจึงอยู่ที่เมืองลกัณฐ์นั้น ก็แลเมื่อเล่าปี่ ขงเบ้ง ยึดเมืองลกัณฐ์ไว้ได้แล้ว ดันเที่ยวปลัดเมืองก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของเล่าปี่ ขงเบ้ง ดังนั้นจึงถูกบังคับให้ต้องเวนธงอาญาสิทธิ์และตราสำหรับเรียกพล ตลอดจนคลังเสบียงและเสื้อผ้าของทหารให้แก่เล่าปี่จนสิ้น

แล้วเทียเกาจึงกล่าวต่อไปว่า เมื่อเล่าปี่ ขงเบ้ง เรียกธงอาญาสิทธิ์และตราสำหรับเรียกพล ตลอดจนเสื้อผ้าของทหารโจโฉได้แล้วก็สามารถสั่งการให้กวนอุ เตียวหุย ไปทำการในครั้งนี้ และเมื่อการเป็นเช่นนี้แล้วการที่จะยกไปยึดเอาเมืองชงหยงและเมืองเกงจิวเห็นชัดเจนนัก ขอบที่จะยกกลับไปเมืองกั๋งตั้งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านต่อไป

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็คิดแค้นเล่าปี่ ขงเบ้ง เป็นอันมาก และคับแค้นเสียใจที่เสียรู้เสียทีแก่ขงเบ้ง แรงโทสะจึงระเบิดขึ้น จิวอี้จึงกล่าว ขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ตัวกูเป็นชาติทหารทำการมาได้ถึงเพียงนี้ ขงเบ้งมาชิงเอาเมืองไปได้ถึงสามตำบล กูจะคิดฆ่าขงเบ้งเสียให้ได้ แล้วจะชิงเอาเมืองทั้งสามนี้มาขึ้นแก่เมืองกั๋งตั้งให้ได้"

จิวอี้กล่าวสิ้นคำลงก็ร้อง โหยย! ขึ้นสุดเสียง พิษเกาทัณฑ์ซึ่งยังไม่สิ้นได้กำเรบเพราะแรงโทสะ จิวอี้เซกเถลได้สองก้าวก็ล้มสลบลง บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ช่วยกันแก้ไขพยาบาลจนสติของจิวอี้ฟื้นคืนสมประดี

จิวอี้พอได้สติจึงสั่งให้หาโลซกเข้ามา แล้วปรึกษาว่า "บัดนี้ขงเบ้ง คิดการชิงเอาเมืองได้ถึงสามตำบล จำเราจะยกกองทัพไปกำจัดเล่าปี่ ขงเบ้ง เสียให้ได้ ท่านจะเห็นประการใด" โลซกได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ซึ่งโจโฉแตกไปครั้งนี้ ไซ้จะนิ่งเสียที่เดียวหาไม่ได้ เห็นจะคิดอ่านแก้แค้นเป็นมั่นคง อันขุนกวนนายเรอบัดนี้ก็ยกไปตีเมืองหับป่าอยู่ เราก็งี้ยังไม่ได้ข่าวประการใดก่อน ฝ่ายเล่าปี่กับเราก้เหมือนหนึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปกำจัดเล่าปี่ ขงเบ้งเสีย นั้น เกลือกโจโฉรู้ไปจะยกมาตีเอาเมืองกั๋งตั้ง เราก้จะเป็นสองกั๋งลวงอยู่ประการหนึ่งเล่าปี่ก็เป็นผู้รักกันมาแต่ก่อน เกลือกเล่าปี่จะเอาเมืองทั้งสามตำบลนี้ไปออกแก่โจโฉ แล้วตัวเล่าปี่ ขงเบ้ง ก็เข้าร่วมคิดทำการศึกด้วยโจโฉนั้น เมืองกั๋งตั้งนี้ก็จะมอันตรายเป็นมั่นคง"

อานาภาพแห่งยุทธศาสตร์สามก๊กของขงเบ้งได้คุ้มครองกองทัพเล่าปี่มิให้ถูกทำร้ายด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายประวิงเวลา (ตอนที่ 288)

ในขณะที่กองทัพเมืองกั๋งตั้งกำลังสู้รบกับกองทัพของเมืองหลวง เพื่อแย่งชิงสามหัวเมืองฝ่ายใต้ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีอย่างซุลมุน เหมือนกับพญานกอินทรีโฉบพญานกใหญ่แล้วถูกพญานกใหญ่เกี่ยวพันรัดตัวเข้าไว้ ต่างจิกต่างรัดซุลมุนอยู่นั้น กองทัพของเล่าปี่และขงเบ้งซึ่งประจูดตั้งเสื่อซอนเล็บก็ได้ตะครุบเอาเมืองเกงจิว เมืองลกัณฐ์ และเมืองชงหยงไว้ในอำนาจอย่างง่ายดาย

กองทัพของโจหยินแตกหนีกลับไปเมืองหลวง แต่กองทัพเมือง กั๋งตั้งนั้นจิวอี้เคียดแค้นและเสียใจที่เสียรู้ขงเบ้งถึงกับร่ำเลือด คิดจะยกไปยึดสามเมืองกลับคืน แต่โลซกที่ปรึกษาคนสำคัญได้ห้ามปรามไว้ เพราะเกรงว่ากองทัพโจโฉจะเข้าซ้ำเติม หรือมิฉะนั้นเล่าปี่ก็อาจจะร่วมมือกับโจโฉ แล้วเมืองกั๋งตั้งจักเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

จิวอี้ได้ฟังคำปรึกษาของโลซกแล้วก็เห็นด้วยแต่ยังอาลัยอาวรณ์และเสียใจ เพราะได้ลงทุนลงแรงไปในการสงครามเป็นอันมาก จึงกล่าวกับโลซกว่า "เราได้เสียเสบียงแลเงินทองป้อนบำเหน็จทหารเป็นอันมาก แล้วก็ได้ยกมาทำการรบพุ่งถึงเมืองล่ากุน อันเล่าปีกับขงเบ้งมิได้เสียเงินทองแลเสบียงอาหารเลย มาขุมมือเอาเมืองสามตำบลนี้ได้โดยง่าย เราก็มืดความแค้นเป็นอันมาก"

โลซกได้ฟังคำวิจารณ์ก็สงสาร จึงปลอบใจว่าที่ท่านมีความเคียดแค้นนั้นก็ควรอยู่ แต่จะหักหาญกับเล่าปีและขงเบ้งคงไม่ไ้การ ข้าพเจ้าขออาสาไปว่ากล่าวแก่เล่าปีและขงเบ้งโดยดีเสียชั้นหนึ่งก่อน หากมันไม่ฟังคำจึงค่อยคิดอ่านทำการสืบไป

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาหารือกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองอื่นว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด คนทั้งปวงเห็นถ้อยคำของโลซกชอบด้วยเหตุและผล ทั้งเห็นประจักษ์อยู่กับการว่ากองทัพเมืองกังกตั้งบัดนี้บอบช้ำทั้งเสบียงอาหาร ก็ไม่พอเพียง ยากที่จะยกเข้าตีเมืองเกงจิว เมืองล่ากุนและเมืองซงหยงได้ จึงพร้อมเพรียงกันสนับสนุนความคิดของโลซก

จิวอี้เห็นดังนั้นจึงสั่งให้โลซกไปเจรจาว่ากล่าวกับเล่าปีตามที่เสนอ โลซกจึงคำนับลาจิวอี้ออกมาจัดแจงทหารคนสนิทได้สิบคนแล้ว พวกกันไปตีเมืองล่ากุน พอถึงที่ประตูเมืองเห็นจูล่งคุมทหารรักษาการณ์อยู่บนเชิงเทินจึงแจ้งความประสงค์ว่าจะมาขอพบกับเล่าปี จูล่งจึงร้องบอกมาจากบนเชิงเทินว่าบัดนี้เล่าปีไม่ได้อยู่ที่เมืองล่ากุนเพราะได้พาขงเบ้งไปตีเมืองเกงจิวแล้ว หากท่านประสงค์จะขอพบกับเล่าปีก็จงเดินทางไปตีเมืองเกงจิวนี้เถิด

โลซกได้ฟังดังนั้นจึงพาทหารรีบตามเล่าปีไปตีเมืองเกงจิว พอไปใกล้ประตูเมืองเห็นบนเชิงเทินและกำแพงเมืองตลอดแนวปักธงทิวขอบแสดพื้นเหลืองอันเป็นธงประจำกองทัพเล่าปี และเห็นที่บนเชิงเทินปักธงสำคัญผืนใหญ่อันเป็นธงประจำตัวของเล่าปีอยู่ข้างหนึ่ง และที่ใกล้ๆ กันนั้นยังมีธงขอบแสดพื้นเหลือง มีอักษรสีดำระบุชื่อ "จูกัดเหลียง" ก็รู้ว่าทั้งเล่าปีและขงเบ้งมาอยู่ที่เมืองเกงจิวแล้ว ให้รู้สึกหนาวเหน็บในความคิด ตระหนักว่า "อันสติปัญญาของเบ้งนั้นลึกซึ้งนัก ยากที่จะหยั่งได้"

โลซกพาทหารเข้าไปที่หน้าประตูเมือง แล้วร้องบอกนายทหารที่รักษาเชิงเทินอยู่ว่าตัวเราชื่อโลซก มาแต่กองทัพเมืองกังกตั้งจะมาขอพบเล่าปีผู้รักษาเชิงเทินได้ฟังดังนั้นจึงร้องบอกให้โลซกคอยอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วให้ทหารนำความไปรายงานแก่ขงเบ้ง ขงเบ้งทราบรายงานแล้วจึงบอกเล่าปีว่าโลซกมาครั้งนี้คงจะมาเจรจาด้วยเรื่องสามหัวเมืองที่เรายึดไว้เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะเจรจา ว่ากล่าวกับโลซกเอง ขอเชิญท่านเข้าไปที่ข้างในเสียก่อน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามขงเบ้งว่าท่านจะคิดทำสงครามกับเมืองกังกตั้งหรือว่าจะประนีประนอมยอมยกหัวเมืองทั้งสามให้แก่ ชุนกวน ขงเบ้งจึงว่าสถานการณ์บัดนี้ไม่ควรที่จะทำสงคราม แลสามหัวเมืองนี้ เมื่อเป็นสิทธิแก่ท่านแล้วไหนเลยจะยกให้แก่ชุนกวนได้โดยง่าย ข้าพเจ้าจะทำอุบายประวิงเวลา แล้วรักษาสามเมืองนี้ไว้เป็นสิทธิสืบไป เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงเดินเข้าไปที่ข้างใน

ขงเบ้งได้เรียกทหารคนสนิทเข้ามากระซิบความแล้วให้รีบไปแจ้งแก่เล่าปี ให้เตรียมตัวไว้ให้พร้อม จากนั้นขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารไปเปิด ประตูเมืองต้อนรับโลซกและเชิญเข้ามาที่จวน พอโลซกเข้ามาเห็นขงเบ้ง ต่างถ้อยที่ถ้อยคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว ขงเบ้งจึงเชิญให้โลซกนั่งในที่สำหรับแขกเมือง หลังจากสนทนาปราศรัยไต่ถามทุกข์สุขตามประเพณีแล้ว โลซก จึงว่าโจโฉยกทัพใหญ่รุกลงภาคใต้ในครั้งนี้ ความประสงค์ที่แท้จริงหาใช่ต้องการทำสงครามกับเมืองกังกตั้งแต่อย่างใดไม่ หากต้องการกำจัดเล่าปีเป็นสำคัญ แต่ชุนกวนและจิวอี้เห็นแก่ไมตรีและมีน้ำใจช่วยเหลือเล่าปีให้พ้นทุกข์ จึงยกกองทัพออกมาสู้รบกับโจโฉ

แล้วว่าเป็นธรรมดาของการศึกย่อมต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายเงิน ทองและชีวิตทหารเป็นอันมาก ในสงครามซีกเพ็กครั้งนี้ท่านก็แจ้งอยู่ว่าชุนกวนนายเราได้เสียเงินทองเสบียงอาหารอาวุธยุทธโปกรณ์และชีวิตไพร่พลเป็นอันมาก จึงทำลายกองทัพโจโฉจนย่อยยับ ตัวโจโฉต้องหนีกลับเมืองหลวง จิวอี้จึงยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเพื่อชดเชยความเสียหาย ที่ใช้ไปในการสงคราม จนโจหยินและโจหองก็แตกทัพกลับไปเมืองหลวงอีก การที่ท่านฉวยโอกาสที่จิวอี้กราบศึกสงครามอยู่กับโจหยินและโจหองแย่งยึดเอาเมืองสามตำบลไปยอมไม่ชอบ เป็นการคิดประเพณีการสงครามที่มีมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าจึงมาว่ากล่าวเตือนสติท่านให้คืนเมืองสามตำบลแก่ชุนกวนเพื่อไมตรีของทั้งสองฝ่ายจักได้จำเริญสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ตัวท่านเป็นคนมีสติปัญญาอยู่ ควรหรือมาว่าดังนี้เล่า อันเมืองสามตำบลนี้แม้เป็นเมืองของโจโฉ เราก็จะยกให้ขุนกวน อันเมืองทั้งสามนี้เป็นเมืองของเล่าเปียว ท่านก็แจ้งอยู่ว่าเล่าเปียวกับเล่าปี่เป็นพี่น้องกัน ถึงเล่าเปียวตายแล้วเล่ากั้ผู้บุตรก็ยังอยู่ เรากับเล่าปี่จึงชิงเอาเมือง สามตำบลนี้ไว้หวังจะให้กับเล่ากั้ ท่านจะว่าผิดประเพณีด้วยอันใด"

โลซกได้ฟังเหตุผลของขงเบ้งดังนั้นก็ตกตะลึงอึ้งอยู่ พอได้คิดจึงกล่าวสืบต่อไปว่า อันหัวเมืองทั้งสามนี้เป็นของเล่าเปียวก็จริงอยู่ แต่ที่ท่านว่าจะชิงเอาเมืองสามตำบลนี้ให้เล่ากั้ นั้นไม่เห็นสม เพราะเล่ากั้ไม่ได้อยู่ที่นี้ หากอยู่ที่เมืองกังแฮ เหตุผลของท่านที่ว่ายึดเมืองสามตำบลไว้ให้แก่เล่ากั้จึงไม่ชอบ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านทราบได้อย่างไรว่าเล่ากั้ไม่ได้อยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะให้ท่านเห็นหน้าเล่ากั้ จะได้สิ้นที่สงสัยแล้วว่าบัดนี้แม้เล่ากั้ป่วยอยู่ แต่ข้าพเจ้าจะให้เชิญเล่ากั้มาพบท่านจะได้สิ้นสงสัยสืบไป

ขงเบ้งกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้ไปเชิญเล่ากั้ออกมาพบกับโลซก ครู่หนึ่งทหารสองคนก็พียงเล่ากั้ซึ่งแต่งตัวในชุดนอน มีท่าทีทรุดโทรมราวกับคนป่วยหนักออกมาข้างนอก พอเล่ากั้ออกมาเห็นโลซกก็ว่าขออภัยท่านที่ข้าพเจ้าไม่อาจคำนับท่านได้เพราะป่วยอยู่ ทั้งลำตัวและสะเอวให้แข็งเป็นแผ่นกระดาน เล่ากั้กล่าวเท่านั้นแล้วทหารสองคนนั้นก็พียงเล่ากั้กลับเข้าไปข้างใน

โลซกเห็นเล่ากั้มีอาการดังนั้นก็สำคัญว่าเล่ากั้ป่วยหนัก ความคิดหนึ่งก็ว้าวุ่นในใจจึงว่า ซึ่งท่านว่ายึดสามหัวเมืองไว้เพื่อให้แก่เล่ากั้ก็มีเหตุผลอยู่ เพราะถ้าหากเล่ากั้มีชีวิตอยู่แล้วยอมชอบที่จะได้สืบทอด การปกครองสามหัวเมืองแทนเล่าเปียว แต่ถ้าหากเล่ากั้หาชีวิตไม่แล้ว ท่านจะว่าประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นจําจนต่อเหตุผลของโลซก แล้วตอบว่า "ถ้าบุญของเล่ากั้มีอยู่วันหนึ่งสองวันก็ดี เรากั้จะช่วยบารุงไป แม้หาบุญเล่ากั้ไม่แล้วจึงค่อยคิดอ่านต่อไป"

โลซกเห็นขงเบ้งตอบถ้อยคำคลุมเครือไม่แน่ชัดว่าหากเล่ากั้ตาย แล้วขงเบ้งจะมอบสามเมืองแก่ขุนกวนหรือไม่ จึงถามย้ำต่อไปว่า ถ้าหากวันข้างหน้าเล่ากั้ถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าใคร่ทราบว่าคุณจะยอมมอบสามเมืองนี้แก่ขุนกวนหรือไม่ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นยังคงตอบแบบคลุมเครือต่อไปว่า "ชอบแล้ว" และไม่เปิดโอกาสให้โลซกถามเข้าซ้ำต่อไปอีก หันกลับไปสั่งทหารให้แต่งโต๊ะ แล้วเชิญโลซกไปกินโต๊ะเสปสุธาด้วยกัน

ขงเบ้งชวนโลซกสนทนาสรรเสริญสติปัญญาของจิวยี่และความกล้าหาญมีระเบียบวินัยของทหารเมืองกังตั้งที่สามารถทำสงครามได้ชัยชนะแก่โจโฉในสงครามเช็คเพ็ก และได้สรรเสริญความพยายามของโลซกที่ได้ช่วยให้ความเป็นพันธมิตรระหว่างเล่าปี่ และขุนกวนดำเนินไปอย่างราบรื่น

พอโลซกทำท่าจะวอกมากกล่าวทวงสามหัวเมือง ขงเบ้งก็ชิงพูดไปทางอื่นทุกครั้งไปจนกินโต๊ะเสร็จ โลซกเห็นจะสนทนาว่ากล่าวต่อไปก็คงจะไม่ได้ความมากกว่านี้ ทั้งเห็นเวลาสมควรแล้ว จึงคำนับลาขงเบ้ง กลับไปที่ค่ายเล่าความให้จิวยี่ฟังทุกประการ แล้วว่าข้าพเจ้าสังเกตเห็นอาการป่วยของเล่ากั้คงจะมีชีวิตอยู่ได้ ไม่ยืดยาวนัก เล่ากั้ตายเมื่อใดขงเบ้งก็ต้องคืนสามเมืองให้แก่ ขุนกวนเป็นแน่แท้

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่าเวลานี้เล่ากั้ยังหนุ่มอยู่ และยังหนุ่มกว่าขุนกวนนายเราเสียอีก อีกสักกี่ปีเล่ากั้จึงจะตาย เหตุไฉนท่านจึงไปยอมรับสัญญาที่มีเงื่อนไขแบบไม่มีเวลาที่แน่นอนดังนี้เล่า แล้ว ว่าท่านรู้ตัวหรือไม่ว่าถูกขงเบ้งวางอุบายแสร้งให้เล่ากั้ทำที่เป็นป่วยหนักแล้วลวงท่านโลซกได้ฟังคำท้วงของจิวยี่ก็พรั่นใจ หวนย้อนคิดไปอีกครั้งหนึ่ง ก็นึกถึงความผิดสังเกตเพราะเล่ากั้ซึ่งอ้างว่าป่วยหนักถึงขนาดตัวแข็งค้ำบมิได้นั้น แต่สีหน้าและแววตายังผ่องใส ผิดวิสัยของคนป่วย หนัก แต่ก็เกรงว่าจิวยี่จะตำหนิจึงยืนยันว่าข้าพเจ้าได้เห็นอาการป่วยของเล่ากั้กับตาว่าแม้ตัวก็แข็งทื่อ ท่านอย่าปรารมภ์ว่าเล่ากั้จะมีชีวิตอยู่นานเลย

โลซกได้ประโลมใจจิวยี่ต่อไปว่า ปล่อยให้เล่าปี่ ขงเบ้ง ชะล่าใจไปก่อนแล้วค่อยคิดอ่านย้อนมายึดสามเมืองต่อไปก็จะทำการได้โดยสะดวก จิวยี่ได้ฟังคำโลซกต้องด้วยใจปรารมภ์สนใจ รับผิดชอบต่อท่านมีความคิดอ่านประการใดจึงกล่าวความดังนี้

โลซกได้ฟังดังนั้นก็แก้ตัวแบบขุ่นๆ ต่อไปว่า "อันเล่ากั้ นั้นเป็นเด็กหนุ่ม พอใจเสปสุธา รักสตรี ซึ่งโรคป่วยอยู่นั้นก็เพราะเหตุสองประการนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าอายุเล่ากั้จะไม่ยืดยาวไปถึงกึ่งปี แม้ตายลงเมื่อใดข้าพเจ้าจะไปทวงเอาเมืองสามตำบลนั้นให้ได้"

เป็นอันว่าโลกก็มีได้มีแผนการอื่นใดที่จะแย่งชิงเอาสามเมือง คงอ้างเหตุผลเดิมว่าเล่าก็ป่วยหนัก แล้วย้าว่าคงจะมีอายุต่อไปได้ไม่ถึงครึ่งปีเพื่อทำให้จิวอี้คลายใจ เหตุการณ์นี้ได้แสดงให้เห็นว่าอันวิสัยนักวิชาการนั้น แม้จะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดสักปานไหน แต่พอภัยมาถึงตัวก็หาทางเอาตัวรอดแม้แบบน่าขงๆ ก็ยังมี

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ขุนเคือง แต่ไม่ทันที่จะได้เอ่ยคำตำหนิ โลกทวารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามาข้างในแล้ว รายงานว่าบัดนี้ขุนกวนให้ม้าเร็วส่งสารมาขอ รายงานแล้วก็มอบสารของขุนกวนให้แก่จิวอี้ จิวอี้รับหนังสือของขุนกวนมาอ่านจึงทราบความว่าขุนกวนได้ยกกองทัพจะไปยึดเมืองหับป่า ได้สู้รบกับเตียวเลี้ยวทวารของโจโจซึ่งรักษาเมืองหับป่าเป็นสามาร แต่ยังไม่แพ้ชนะกัน จึงให้จิวอี้แบ่งทหาร ยกไปช่วยยึดเมืองหับป่าต่อไป

จิวอี้ทราบความตามหนังสือของขุนกวนแล้วก็พรั่นใจ เพราะขุนกวนยกทหารไปเป็นจำนวนมากแต่ไม่สามารถเอาชนะชนเผ่าต่อกองทัพของเตียวเลี้ยวซึ่งรักษาเมืองหับป่าได้ จึงสั่งให้เตียวเกาบสดัทัพคุมทหารรีบยกไปช่วยขุนกวนแต่เวลานั้น

พอเตียวเกาคำนับลาจิวอี้ออกไปจัดแจงทหารยกไปช่วยขุนกวนแล้ว จิวอี้ก็ระลึกได้ว่าทหารที่มีเหลืออยู่น้อยตัวนัก ไม่สามารถคิดอ่านแย่งชิงสามหัวเมืองต่อไปได้ ประกอบทั้งตัวจิวอี้เองก็ป่วยอยู่ จึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั้ง

ทางฝ่ายเล่าปี่หลังจากยึดเมืองเกงจิว เมืองลำกุนและเมืองซงหยงได้แล้วได้จัดระเบียบการปกครองหัวเมืองทั้งสามจนเป็นปกติสุข และได้จัดสังกัดทหารเฉลยศึกเข้าสังกัดกองทัพตามระบบจัดกองทัพที่ขงเบ้งได้กำหนดทุกประการ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรับตัวจากอ่อนสู่แข็ง (ตอนที่ 289)

ขงเบ้งยึดมั่นในเป้าหมายยุทธศาสตร์สามก๊ก เพราะเป็นแต่เพียงยุทธศาสตร์เดียวเท่านั้นที่จะสถาปนาอำนาจของเล่าปี่เชื้อพระวงศ์พระเจ้าโจ้วให้ครองบัลลังก์มังกรทองได้ ดังนั้นแม้ว่าจะบรรลุเป้าหมายแรกของยุทธศาสตร์สามก๊ก "จากเล็กสู่ใหญ่" แล้ว แต่ยังคงต้องใช้เวลาในการจัดระเบียบการปกครองบ้านเมืองให้เป็นปึกแผ่นเพื่อปรับตัว "จากอ่อนสู่แข็ง" อีกสักระยะหนึ่ง ดังนั้นขงเบ้งจึงจำต้องหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับฝ่ายกังตั้งเพื่อซื้อเวลาให้เล่าปี่ตั้งตัวเข้ม แข็งเสียก่อน

อยู่มาวันหนึ่งเล่าปี่ออกจากราชการ ได้ปรารภขึ้นในท่ามกลางที่ประชุมที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงว่าอันเมืองเกงจิวนี้เป็นเมืองสำคัญ แต่ก็มีฐานะอ่อนแอทางยุทธศาสตร์ เพราะฝ่ายเหนือเผชิญอยู่กับฝ่ายโจโจ ฝ่ายใต้ก็ยังมีขุนกวน ด้านตะวันตกเล่าปี่ยังมีเตียวล่อ ดังนั้นจะทำประการใดจึงจะรักษาเมืองเกงจิวไว้ให้มั่นคง แล้วท่านบุรุษราษฎรให้เป็นสุขสืบไป

อีเจี๋ยขุนนางเก่าของเล่าปี่ซึ่งมีไมตรีกับเล่าปี่มาช้านาน และเคยช่วยชีวิตเล่าปี่ไว้ถึงสองครั้ง บัดนี้ยังคงรับราชการอยู่กับเมืองเกงจิว ครั้นได้ยินเล่าปี่ปรารภดังนั้นจึงออกมายืนข้างหน้าเล่าปี่ คำนั้นแล้วว่าข้าพเจ้ามีความประการหนึ่งจะแจ้งแก่ท่านเล่าปี่มองไปเห็นอีเจี๋ยก็รำลึกถึงความหลังครั้งอีเจี๋ยบอกความลับที่ซิวมอลอบสังหารได้ทันการณ์ ทำให้เล่าปี่หนีหลุดรอดแผนสังหารไปได้อย่างหวุดหวิดถึงสองครั้ง จึงมีความยินดียิ่งนักแล้วกล่าวว่าไม่ได้พบท่านเสียนาน อีเจี๋ยท่านสบายดีหรือ ท่านมีข้อเสนอ สิ่งใดจงว่ากล่าวตามสะดวกเถิด

แล้วเล่าปี่จึงเชิญให้อีเจี๋ยนั่งในที่สำหรับขุนนางผู้ใหญ่ เป็นการให้เกียรติและยกย่องอีเจี๋ยเป็นอย่างสูง อีเจี๋ยเห็นเล่าปี่ครองอำนาจเป็นใหญ่แล้วยังมีไมตรีแน่นแฟ้นดังแต่ก่อน ทั้งยังให้เกียรติต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงเป็นอย่างสูง จึงกล่าวขอบคุณเล่าปี่แล้วว่า "ข้าพเจ้ารู้ว่าในแดนเมือง เก่งจิว นั้น มีแหม่มาอยู่หาคนเป็นพี่น้องกัน อันมาเจ็กผู้น้องนั้นมีฝีมือกล้าแข็ง แต่มาเลี้ยวผู้พี่นั้นมีสติปัญญาหลักแหลม แม้ท่านได้มาไว้เป็นที่ปรึกษาจะได้ช่วยคิดการต่อไป"

อีเจี๋ยมิได้เสนอแผนการอย่างอื่นแก่เล่าปี่ กลับแนะนำขอตำแหน่งให้แก่คนแหม่มาชาวเมืองเกงจิวถึงห้าคน ซึ่งพฤติกรรมชนิดนี้มีไข้เพิ่ง เกิดขึ้นในครั้งสามก๊กเท่านั้น แม้ก่อนหน้านั้นและหลังจากนี้มาจนถึงปัจจุบัน พฤติกรรมฝากฝังผู้คนและขอตำแหน่งกับผู้มีอำนาจเป็นใหญ่ ในบ้านเมืองก็ยังงอกงามไม่มีวันดับสูญ จนกลายเป็นความทุกข์ประการหนึ่งของบรรดาผู้มีอำนาจทั้งปวง

เพราะแทนที่จะได้ใช้เวลาที่มีคุณค่าไปในการแก้ไขปัญหาของบ้านเมืองกลับต้องสูญเสียเวลา ไปในการพบปะผู้คน ซึ่งส่วนใหญ่ได้สูญเสียเวลาไปเพราะเรื่องการขอตำแหน่งและฝากฝังผู้คนทั้งสิ้น เป็นแต่ว่าการฝากฝังผู้คนของ อี้เจี๋ย นั้นมิได้ฝากฝังเพราะเห็นแก่อำิสหรือประโยชน์ส่วนตัว หากหวังเอาผลประโยชน์ของบ้านเมืองและเล่าปีเป็นสำคัญ อี้เจี๋ยเห็นว่าคนแซมมา ทั้งห้าคนเป็นผู้มีสติปัญญาความสามารถ จึงเสนอแนะแก่เล่าปีให้เชิญมารับราชการ

เล่าปีกำลังต้องการผู้คนเข้ามาช่วยคิดอ่านทำการเพื่อบ้านเมืองแลราษฎร ทั้งมีความเชื่อถืออี้เจี๋ยมาแต่เดิมว่าเป็นคนดีมีสติปัญญา จึงเชื่อว่าคนที่อี้เจี๋ยแนะนำย่อมเป็นคนดีมีสติปัญญาตามไปด้วย เพราะหลักการเลือกคนและใช้คนนั้นก็มิได้อย่า ใครไหนจะเป็นประการใดให้ดูจากผู้คนที่คบหา เมื่อเล่าปีเชื่อถืออี้เจี๋ยดังนี้แล้วจึงพลอยเชื่อถือคนแซมมาทั้งห้าคนตามไปด้วย

ครั้นได้ชักถามตำแหน่งแหล่งที่สำนักของคนแซมมาทั้งห้าคนแล้ว เล่าปีจึงให้ทหารคุมของกำนัลไปค่านับเชิญคนแซมมาทั้งห้าคนเข้ามารับราชการตามที่อี้เจี๋ยแนะนำ

เมื่อคนแซมมาทั้งห้าคนตามทหารของเล่าปีเข้ามาที่เมืองเกงจิวแล้ว เล่าปีได้เชิญให้เข้ามาพบที่ห้องรับรองข้างในจวน ฟันงอแซมมา ทั้งห้าคนเข้ามาเห็นเล่าปีก็ค่านับตามธรรมเนียม เล่าปีเห็นดังนั้นจึงว่า "แผ่นดินทุกวันนี้เป็นลาลจลต่างๆ อยู่ เราคิดจะทำนุบำรุงให้อยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งเราเข้ามาอยู่ในเมืองเกงจิวนี้หวังจะได้คิดการต่อไป แต่เรารวิตกอยู่ว่าจะป้องกันเมืองเกงจิวประการใด ราษฎรจึงจะไม่ได้รับความเดือดร้อน"

ม้าเลี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า "อันเมืองเกงจิวนี้เป็นหน้าศึกอยู่ทั้งสี่ด้าน ยากที่จะป้องกันรักษา ท่านจงตั้งเล่าปีเป็นเจ้าเมืองเกงจิวไว้เป็นเจวีต แล้วแต่งไปให้เกลี้ยกล่อมคนเก่าของเล่าเปียวเข้ามาชองสมไว้ให้มาก ราษฎรทั้งปวงก็จะอยู่ปรกติ เพราะเห็นว่าเล่าปีเป็น เจ้าเมืองเกงจิวอยู่ แล้วจงให้แต่งกองทัพไปตีเอาหัวเมืองฝ่ายใต้ซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิวนี้คือเมืองบุหลง เมืองเตียงสา เมืองฮุยเอี๋ย เมือง เลงหลง สี่หัวเมืองนี้ประกอบด้วยเงินทอง ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ จะได้เป็นกำลังต่อไป"

ขงเบ้งได้ฟังคำม้าเลี้ยงก็นั่งนิ่งอึ้งอยู่ เพราะข้อเสนอของม้าเลี้ยงนั้นสอดคล้องต้องด้วยยุทธศาสตร์สามก๊กที่ต้องการเวลาสร้างความเข้มแข็งเติบโตใหญ่ให้กับกองทัพเล่าปีเสียก่อน การสถาปนาความสงบและสันติสุขขึ้นในแคว้นแดนเกงจิวจึงเป็นเรื่องจำเป็นสูงสุด เพราะถ้าสถาปนาความมั่นคงขึ้นในแดนเกงจิวสำเร็จแล้ว อำนาจปกครองของเล่าปีก็จะมีเสถียรภาพมากขึ้น การสร้างกองทัพให้เข้มแข็งเติบโตใหญ่ก็จะก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วเป็นการสร้างความพร้อมที่จะก้าวสู่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองคือยึดเอาเมืองเสฉวน

เล่าปีเหลียวมาทางขงเบ้ง เห็นดังนั้นก็รู้นัยว่าขงเบ้งเห็นด้วย จึงถามม้าเลี้ยงสืบไปว่าในหัวเมืองฝ่ายใต้ทั้งสี่หัวเมืองที่ท่านเสนอมานี้ ท่านเห็นว่าสมควรยกไปตีเมืองใดก่อน

ม้าเลี้ยงจึงว่า หัวเมืองทั้งสี่นี้อยู่เรียงรายกันไปทางทิศตะวันตก โดยเมืองหลงตั้งอยู่ต้นทาง ถัดไปจึงเป็นเมืองบุหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอี๋ย ดังนั้นสภาพการณ์ภูมิประเทศจึงสมควร ที่ท่านจะยกไปตีเอาเมืองหลงเสียก่อน ได้เมืองหลงแล้วจึง ค่อยยกไปตีเมืองบุหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอี๋ย โดยลำดับไป

เล่าปีหันมามองขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง เห็นขงเบ้งนั่งโบทัดขนนกออยู่มิได้ว่ากล่าวประการใด เล่าปีก็รู้ว่าขงเบ้งเห็นชอบกับแผนการของ ม้าเลี้ยง ดังนั้นจึงมีคำสั่งตั้งให้เล่าปีเป็นเจ้าเมืองเกงจิว และให้ยกไปอยู่ที่เมืองซงหยง ช่วยเกลี้ยกล่อมทหารและพรรคพวกเก่าของเล่าเปียว ให้กลับเข้าทำราชการกับเล่าปี จากนั้นเล่าปีจึงให้เรียกกวนอูมาจากเมืองซงหยง ตั้งให้เป็นผู้รักษาเมืองเกงจิว แล้วเล่าปีจึงจัดกองทัพหมื่นห้าพันให้เตียวหุยเป็นกองทัพหน้า เล่าปีกับขงเบ้งเป็นกองทัพหลวง จุล่งเป็นกองทัพหลัง ยกออกจากเมืองเกงจิวตรงไปที่เมืองหลง

พอยกกองทัพไปใกล้เมืองหลงหาร้อยเส้น เล่าปีจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้ ให้ทหารกวตขันเวรยามและเตรียมความพร้อมเพื่อจะยกเข้าตีเมืองหลงต่อไป

ฝ่ายเล่าเตาเป็นเจ้าเมืองหลงซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน ครั้นโจโฉได้เมืองเกงจิวแล้ว เมืองหลงจึงขึ้นต่อเมืองหลงตามไปด้วย แต่พอโจโฉแตกทัพเรือในสงครามเซ็กเพ็ก เล่าเตาจึงตั้งตนแข็งเมือง ไม่ยอมขึ้นต่อเมืองเกงจิวและเมืองหลง

พอเล่าปี่ยกกองทัพไปตั้งค่ายประชิดเมืองเลงเหลงทหารลาดตระเวนจึงนำความไปรายงานให้เล่าเตาทราบ เล่าเตาจึงปรึกษาด้วยเล่าเหียนผู้บุตรว่าเล่าปี่ยกมาครั้งนี้จะคิดอ่านประการใด เล่าเหียนได้ฟังดังนั้นจึงว่า จะปรารมภ์ไปไยกับกองทัพเล่าปี่เพียงเท่านี้ เพราะเล่าปี่ยกทหารมาเพียงหมื่นเศษ ทหารเอกก็มีเดิวยุและจูล่งเท่านั้น อันฝ่ายเราตั้งมั่นอยู่ในเมือง มีกำแพงเชิงเทินมั่นคงยากที่ข้าศึกจะบุกยึดเข้าดี ทั้งทหารเอกเล่าปี่มีโต๊ะเองมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ สามารถสู้รบกับทหารถึงหมื่นคนได้ เล่าปี่ยกมาครั้งนี้คงจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคงแล้วเล่าเหียนจึงอาสาเล่าเตาผู้บิดาขอยกทหารออกไปรบกับเล่าปี่ เล่าเตาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้จัดทหารหมื่นหนึ่งให้เล่าเหียน ยกออกไปรบกับเล่าปี่

เล่าเหียนรับคำสั่งเล่าเตาแล้วออกมาจัดแจงทหารหมื่นหนึ่ง ตั้งให้โต๊ะเองนายทหารเอกเป็นกองทัพหน้า เล่าเหียนเป็นกองทัพหลวง แล้วยกออกจากประตูเมืองไป พอยกเข้าไปใกล้ค่ายเล่าปี่ระยะสองร้อยเส้นเล่าเหียนจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งนั่งปรึกษาศึกษาความศึกอยู่ที่ในค่าย ครั้นได้ทราบรายงานว่าบัดนี้มีกองทัพจากเมืองเลงเหลงยกมาตั้งค่ายในระยะสองร้อยเส้น เล่าปี่จึงปรึกษาขงเบ้งว่าจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านอย่าปรารมภ์เลย แล้วจึงเรียกเดิวยุ และจูล่งเข้ามาพบ แล้ววาระหว่างค่ายเรากับค่ายของข้าศึกมีเนินเขาอยู่สองลูกติดต่อกัน ให้เดิวยุคุมทหารหนึ่งพันยกไป ชุ่มอยู่ที่เนินเขาลูกแรกที่อยู่ใกล้ค่ายเรานี้ ส่วนจูล่งให้คุมทหารหนึ่ง พันยกอ้อมเนินเขาทั้งสองลูกไปตั้งชุ่มอยู่ที่ปลายเนินเขาลูกที่สอง แล้วสั่งว่าตัวเราจะยกทหารออกไปล้อมข้าศึกมาที่รอยต่อระหว่างเนินเขาทั้งสองลูก แล้วให้เดิวยุยกทหารเข้าตีสกัดไว้ จากนั้นจึงให้จูล่งยกทหารอ้อมตีกระหนาบเข้ามา คงจะจับข้าศึกได้โดยง่าย

ขงเบ้งสั่งการเสร็จแล้วจึงออกมาจัดแจงทหาร ให้จูล่งยกอ้อมเนินเขาไปก่อนเพราะเป็นเส้นทางไกล ขงเบ้งยกไปพร้อมกับเดิวยุ พอถึงจุดชุมกองทัพของเดิวยุก็เข้าตั้งที่จุดชุมนั้น ขงเบ้งนั่งเกวียนปีกธงขอบแสดพื้นเหลืองประจำตัวคุมทหารยกไปที่หน้าค่ายของข้าศึก

เล่าเหียนเห็นดังนั้นจึงสั่งให้โต๊ะเองคุมทหารออกไปรบกับขงเบ้ง โต๊ะเองคำนับเล่าเหียนแล้วออกมาจัดแจงทหาร ถือขวานใหญ่คู่มือยก ไปเผชิญหน้ากับขงเบ้ง เห็นขงเบ้งขี่เกวียนในมือถือพัดขนนกอยู่ภายใต้ธงเหลืองประจำตัวแม่ทัพ ดูลักษณะแล้วไม่สมกับแม่ทัพที่จะออกเผชิญศึก โต๊ะเองก็มีความประมาท คิดว่านี่นะหรือแม่ทัพของเล่าปี่ที่จะยกมาตีเมืองเลงเหลงเพราะดูสารรูปแล้วคล้ายคลึงจะเป็นเศรษฐีขี่เกวียนชมสวนเสียมากกว่า

โต๊ะเองคิดประมาทดังนั้นจึงขี่ม้าออกไปหน้าทหารแล้วร้องดวาดใส ขงเบ้งว่าเมืองเลงเหลงของเราเป็นสุขสงบมาช้านาน ไฉนท่านจึงประพடுத்தเป็นโจรพาลต่ำช้ากมมารุกรานแดนเรา ขงเบ้งจึงร้องตอบไปว่า "ตัวกูชื่อขงเบ้ง อยู่ ณ แดนเมืองลำหยง ครั้นโจโฉคุมทหารร้อยหมื่นยกกองทัพมาจะตีเอาหัวเมืองฝ่ายใต้ กูคิดกลอุบายแต่ข้อเดียวก็เผากองทัพบก ทหารเรือโจโฉเสียได้ ซึ่งนายกษัตริย์กษัตริย์นี้แม้มีงอนน้อมโดยดีก็จะรอดชีวิต"

โต๊ะเองได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เพราะคนผู้อยู่เบื้องหน้าเจราถ้อย คำโอ้อวดเกินตัวนัก ไม่เชื่อว่าคนสารรูปแบบพอคำไหนเลยจะเป็นผู้บัญชาการใหญ่คิดการสงครามทำลายกองทัพร้อยหมื่นของโจโฉได้ จึงว่าอันการสงครามทั้งปวงกูก็รู้อยู่ มึงอย่าแอบอวดอ้างไปเลย เมื่อโจโฉ ยกกองทัพมาแล้วเสียทีกลับไปนั้น เป็นเพราะความคิดของจิวยี่ชาวเมืองกึ่งตั้งดอก

โต๊ะเองกล่าวความสิ้นคำก็กระดุนม้าตรงไปที่เกวียนของขงเบ้งหมายจะจับตัวขงเบ้งให้จงได้ ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงให้สัญญาณถอยทัพแล้วขับเกวียนถอยลงมาข้างหลัง ให้ทหารสกัดโต๊ะเองไปพลางถอยไปพลาง พอมาถึงขอกระหว่างเนินเขาก็ถอยเข้าไปในขอกระหว่างเนินเขานั้น

โต๊ะเองขี่ม้าพาทหารไล่ขงเบ้งไปถึงขอกระหว่างเนินเขา เห็นขงเบ้ง และทหารหลบหายเข้าไปในเหลี่ยมเขาก็เร่งฝีเท้ามาไปข้างหน้า หันไฉนเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น เห็นทหารกองหนึ่งยกออกมา จากท้ายเนินเขามีธงประจำตัวนายทัพระบุชื่อว่าเดิวยุ โต๊ะเองจึงร้องมาไว้ เดิวยุขี่ม้าพาทหารรุกเข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วดวาดใสโต๊ะเอง ว่าตัวกูชื่อเดิวยุ มึงเป็นผู้ใดจะหาญกล้ามาสู้รบกับกูหรือ

โต๊ะเองได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กระดุนม้าเข้ารบกับเดิวยุ ทั้งสอง ฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าได้สิบเพลง โต๊ะเองทานกำลังเดิวยุไม่ได้ก็ควมม้าหนีกลับไปตามเส้นทางเดิม เดิวยุเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าไล่ตามโต๊ะเองไป พอโต๊ะเองขี่ม้าหนีมาใกล้จะถึงปลายเนินเขา พลันเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น จูล่งคุมทหารยกตีโอบเข้ามาอย่างรวดเร็วแล้วให้ทหารล้อมโต๊ะเองไว้ โต๊ะเองเห็นธงประจำนายทัพชื่อจูล่งซึ่งกิดติศัพทลือเลื่องมาแต่ครั้งศึกเตียงป็น ทั้งเห็นรูปลักษณะจูล่งยืนม้าถือทวนองอาจกล้าหาญนักก็กลัวจูล่ง เหลียวหน้าแลหลังเห็นทหาร

ของจุล่งล้อมไว้โดยรอบ พอดีเดียวหุยยกตามมาทันทีให้ทหารล้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง โตะเอง คิดเห็นเส้นทางหนีจึงลงจากหลังม้า ทิ้งขวานลงกับพื้นแล้วตรงไปคุกเข่า คำนับจุล่งขอยอมแพ้แต่โดยดี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ย้อนแผนลวง (ตอนที่ 290)

หลังจากยึดเมืองเกงจิว เมืองซงหยง เมืองล่ากั้น และปรับปรุงการบริหารราชการแผ่นดินจนสงบสันติแล้ว เล่าปี่และซ่งเบ้งจึงกำหนดยุทธโรบายยึดสี่หัวเมืองภาคใต้ คือเมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียงต่อไป โดยเมืองเลงเหลง เป็นเป้าหมายแรก

ครั้นโตะเองทหารเอกเมืองเลงเหลงถูกจุล่งและเดียวหุยยกทหารเข้าล้อมไว้ ไม่เห็นทางต่อสู้จึงยอมแพ้แต่โดยดี จุล่งจึงให้ทหารมัดโตะเองแล้วคุมกลับไปค่ายของเล่าปี่

เมื่อจุล่งคุมตัวโตะเองมาถึงค่ายแล้วจึงนำไปมอบแก่เล่าปี่ เล่าปี่เห็นลักษณะโตะเองไว้วางใจมิได้ จึงสั่งให้ทหารคุมโตะเองเอาตัวไปตัดศีรษะ ซ่งเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงบอกพ่ชุนนงเป็นที่สั่งทหารซึ่งคุมตัวโตะเองให้รั้งรออยู่ก่อน แล้วกล่าวกับโตะเองว่าบัดนี้ตัวท่านตกเป็นเชลยของนายเราแล้ว หากท่านยอมสวามิภักดิ์โดยสุจริตเราก็จะไว้ชีวิต แล้วจะปล่อยให้ท่านกลับไปคิดอ่านวางแผนจับตัวเล่าเหียนมามอบแก่เราจะได้หรือไม่

โตะเองได้ฟังคำซ่งเบ้งดังนั้นก็มีความยินดี เห็นเป็นโอกาสที่จะเอาตัวรอดจากความตายได้จึงคำนับซ่งเบ้งแล้วว่าข้าพเจ้ายอมแพ้โดยสุจริต หวังคิดจะอยู่รับราชการด้วยเล่าปี่ ดังนั้นหากท่านไว้ชีวิต ข้าพเจ้าก็จะกลับไปคิดวางแผนจับตัวเล่าเหียนมาให้ท่านจงได้ แล้วว่าหากมันได้ตัวเล่าเหียนแล้ว เล่าเตาก็จะยอมแพ้แต่โดยดี

ซ่งเบ้งได้ฟังจึงซักถามต่อไปว่า ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะจับตัวเล่าเหียนมามอบแก่เราได้ โตะเองฟังคำถามของซ่งเบ้งแล้วทำที่เป็นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงว่าในเวลาคืนวันนี้ให้ท่านแต่งกองทัพยกไปปล้นค่ายเล่าเหียน ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่เป็นไส้ศึกอยู่ในค่าย เมื่อท่านเข้าปล้นค่าย เล่าเหียนย่อมคิดอ่านป้องกันรักษาค่ายไม่ทันระวังข้างใน ข้าพเจ้าจะฉวย โอกาสนั้นพาทหารที่สนิทจับตัวเล่าเหียนก็จะได้โดยง่าย

เล่าปี่ได้ฟังคำซ่งเบ้งก็รัญญิงจึงแสร้งกล่าวกับซ่งเบ้งว่าโตะเองยอมแพ้เพราะไม่สามารถหลบหนีจากวงล้อมของจุล่งและเดียวหุยได้ มิใช่ยอมแพ้โดยสุจริต มาบัดนี้แสร้งรับคำท่านเพื่อหวังเอาตัวรอดเท่านั้น กล่าวแล้วเล่าปี่ก็มองไปที่หน้าของซ่งเบ้ง

ซ่งเบ้งทำเป็นมองไม่เห็น คงกล่าวกับโตะเองต่อไปว่า "โตะเองนี้เป็นคนมีสัจจะเชื่อถือได้อยู่" ท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจเลย แล้วซ่งเบ้งจึงสั่งทหารให้แก้มัดโตะเอง แล้วปล่อยโตะเองกลับออกไป

โตะเองเห็นดังนั้นก็มีความยินดี คำนับเล่าปี่และซ่งเบ้งแล้วออกไปที่นอกค่าย ซ่งเบ้งจึงสั่งให้จัดม้าตัวหนึ่งให้โตะเองขี่กลับไปค่ายเล่าเหียนพอกลับไปถึงค่ายโตะเองจึงเล่าความที่ออกไปรบกับซ่งเบ้งแล้ว ถูกจับให้เล่าเหียนฟังทุกประการ

เล่าเหียนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าหากเล่าปี่ ซ่งเบ้ง ยกมาปล้นค่ายเราในค่ำวันนี้ ท่านจะคิดอ่านป้องกันแก้ไขประการใด โตะเองจึงว่าที่ข้าพเจ้าเสนอแก่ซ่งเบ้งนั้นเป็นอุบายลวงให้ซ่งเบ้งยกทหารมาปล้นค่าย ขอให้ท่านยกทหารออกจากค่ายแบ่งเป็นสองกองยกไปซุ่มไว้ด้านนอก เมื่อเล่าปี่ ซ่งเบ้ง ยกทหารมาปล้นค่ายก็ให้ตีกระหนาบล้อมจับเล่าปี่ ซ่งเบ้ง คงจะได้ตัวโดยง่าย

โตะเองวางอุบายจะลวงให้ซ่งเบ้งยกทหารมาปล้นค่ายด้วยความหวังว่าจะลวงซ่งเบ้งได้สำเร็จ โดยหารู้ไม่ว่าพญามังกระดัดซ่งเบ้งนั้นในใจจะไม่แจ้งในความคิดเพียงเท่านี้ การที่เล่าปี่สั่งประหารโตะเองเป็นการชอบด้วยการสงคราม แต่ซ่งเบ้งเห็นว่าหากประหารโตะเองเสียในครั้งนี้นคมดาบเพชรฆาตก็จะเปราะเปื้อนโลหิตของโตะเองเสียโดยเปล่าประโยชน์ จึงวางแผนย้อนแผนลวงซ่งเบ้งเอง แสร้งรับคำที่จะยกไปปล้นค่าย โตะเองสำคัญว่าซ่งเบ้งหลงอุบาย จึงวางแผนการล้อมจับเล่าปี่และซ่งเบ้งตามแผนการที่ได้ลวงไว้แต่เดิมนั้น

เล่าเหียนได้ฟังแผนการของโตะเองก็มีความยินดี สั่งทหารให้กินข้าวตั้งแต่ก่อนพลบ แล้วจัดเตรียมเป็นสองกองพร้อมไว้ พอค่ำลงก็สั่งทหารให้ยกออกไปซุ่มอยู่ที่นอกค่ายทั้งสองด้าน

ทางฝ่ายเล้าปีเมื่อของเบ้งปล่อยโตะเองกลับไปแล้ว จึงปรึกษาของเบ้งว่าท่านปล่อยโตะเองไปครั้งนี้ยอมมีแผนกลอุบายเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านประการใดหรือ

ของเบ้งได้ฟังคำเล่าปีก็หัวเราะ แล้วว่าโตะเองหมิ่นความคิดข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้ารู้อยู่เต็มอกว่าโตะเองคิดจะหนีเอาตัวรอด จึงซ่อนกลให้โตะเองไปบอกแผนการที่ท่านจะยกไปปล้นค่ายคืนนี้ให้เล่าเหียนทราบ เมื่อเล่าเหียนทราบความแล้วก็จะแต่งทหารออกข่มไว้นอกค่าย เพื่อตีกระหนาบตามกลศึก ข้าพเจ้าจะคิดอ่านวางแผนจับตัวเล่าเหียนและโตะเองให้จงได้ในคืนวันนี้ ว่าแล้วของเบ้งจึงเรียกเดี่ยวยุและจูล่งมากระซิบสั่ง และกำชับว่าให้ทำตามแผนการที่กำหนดนี้ก็จะจับตัวเล่าเหียนได้เป็นมั่นคง

ยามแรกผ่านพ้นไป เล่าเหียนและโตะเองคุมกำลังทหารคนละกองยกออกไปชุมนุมอยู่ด้านนอกค่าย คอยที่ว่าเล่าปีและของเบ้งจะยกมา ปล้นค่ายตามแผนการที่ได้ลงเล่าปีไว้ ครั้นเวลาใกล้สองยามเห็นทหารเล่าปีกองหนึ่งลอบยกอย่างเงิบกริบ ในมือถือฟางและหญ้าเชื้อเพลิงตรงไปที่ค่าย เห็นทหารเล่าปีกองนั้นสมเชื้อเพลิงแล้วจุดไฟขึ้น พอไฟเริ่มไหม้มาจากด้านนอกค่ายโตะเองจึงจุดประทัดสัญญาณ ทหารของเล่าเหียนและโตะเองทั้งสองกองก็ยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน

ทหารของเล่าปีกองนั้นพอได้ยินเสียงประทัดก็พากันยกถอยหนีกลับไปอย่างรวดเร็ว เล่าเหียนและโตะเองยกทหารไล่ตามไปได้ สามสิบเส้น เห็นไล่ไม่ทันก็พากันยกกลับมาที่ค่าย เห็นไฟยังไหม้ที่ค่ายอยู่ แต่พอเข้าไปใกล้เห็นเดี่ยวยุคุมทหารกองหนึ่งสกัดอยู่ข้างหน้า แต่ไม่มีที่ท่าว่าจะรุกรบเข้าโจมตีแต่ประการใด

เล่าเหียนและโตะเองเห็นดังนั้นจึงปรึกษากันว่า เล่าปี ของเบ้ง คง ยกทหารมาสองกอง แต่ทำการไม่สอดคล้องกัน กองหนึ่งถูกเราตีกระหนาบจึงรีบหนีกลับไป ส่วนอีกกองหนึ่งตามมาทีหลัง คิดแล้วนำหัวเราะความคิดเล่าปีและของเบ้งนัก เล่าเหียนและโตะเองคิดแต่จะหัวเราะความคิดเล่าปี และของเบ้ง โดยลึ้มคิดไปว่าบัดนี้ค่ายตัวได้ถูกเพลิงเผาสิ้นแล้ว แลเมื่อหมิ่นความคิดเล่าปี ของเบ้งดังนี้ จึงปรึกษากันต่อไปว่าเล่าปี ของเบ้ง ยกทหารมาปล้นค่ายดังนี้ ทหารในค่ายของเล่าปีก็จะมีอยู่แต่เบาบาง ชอบที่เราจะยกไปปล้นค่ายเล่าปีเสียก็จะได้โดยง่าย

ปรึกษากันดังนั้นแล้ว เล่าเหียนและโตะเองจึงยกทหารไปที่ค่ายของเล่าปี แต่พอยกมาได้กลางทาง ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น จูล่งคุมทหารออกมาสกัดไว้ ตัวจูล่งกระเด็นมาตีฝ่าทหารของเล่าเหียนและโตะเองตรงเข้ามาที่โตะเองอย่างรวดเร็ว แล้วเอาทวนแทงถูกโตะเองตม้ตาย ทหารของเล่าเหียนและโตะเองเห็นดังนั้นก็พากันแตกตื่นตกใจ ทหารของจูล่งได้ยกเข้าหาพิ้นทหารของเล่าเหียนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เล่าเหียนเห็นจูล่งมีได้ จึงชักม้าตีฝ่าหนีกลับไปทางค่ายเดิม พอพ้นวงล้อมออกมาได้ก็เผชิญหน้ากับเดี่ยวยุยกทหารเข้าล้อมไว้ เดี่ยวยุเร่งฝีเท้ามาตรงเข้ามาที่เล่าเหียนแล้วใช้ทวนแทง พอเล่าเหียนหลบคมทวน เดี่ยวยุก็ชักม้าดลกลับ จับตัวเล่าเหียนได้บนหลังม้านั้น

ทหารที่ตามเล่าเหียนไปเห็นดังนั้นก็ยอมแพ้แต่โดยดี เดี่ยวยุจึงให้ทหารมัดตัวเล่าเหียนแล้วพาจูล่งและทหารกลับไปหาเล่าปีและของเบ้งที่ค่าย เล่าปี ของเบ้ง เห็นจูล่งและเดี่ยวยุ ทำการมีชัยแก่ข้าศึกตามแผนการก็มีความยินดี ของเบ้งเห็นเล่าเหียนถูกมัดอยู่จึงลุกเข้ามาแก้มัด แล้วให้เปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อนเลือดทหารเสียใหม่ จากนั้นจึงสั่งทหารให้แต่งโตะเข้ามาที่ค่ายแล้วเชิญให้เล่าเหียนกินโตะกับเล่าปี

ในระหว่างกินโตะอยู่นั้น ของเบ้งได้เกลี้ยกล่อมเล่าเหียนว่า บัดนี้เล่าปีได้สืบทอดอำนาจของเล่าเปียว เป็นใหญ่ในแคว้นเกงจิ๋วแล้ว ตัวท่านและบิดาเป็นข้าเล่าเปียวมาแต่ก่อน และล้วนเป็นคนแซ่เล่า บัดนี้เล่าเปียวชีวิตหาไม่แล้ว ชอบที่ท่านสองพ่อลูกจะทำราชการด้วยเล่าปีก็จะได้รับความสุขสืบไป

แล้วของเบ้งจึงว่า ซึ่งโตะเองคิดอุบายลวงเรานั้นเราก็แจ้งอยู่ จึงคิดอ่านซ่อนกลโตะเอง และจับตัวท่านเอาไว้ได้ ความคิดโตะเองเพียงเท่านั้นหรือจะเอาชนะแก่เราได้ เราเห็นแก่ไมตรีและน้ำใจของเล่าปีที่โอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวงจึงไม่ปรารถนาจะฆ่าท่าน "เราจะปล่อยท่านให้ไปบอกแก่บิดาท่าน ออกมาบนอบเราโดยดี แม้ท่านเข้าไปไม่พบบิดาออกมา เรารับเข้าไปได้ในเมือง เราจะให้พันครอบครัวและญาติพี่น้องเสียให้สิ้น"

ของเบ้งทั้งปละบ ทั้งขู ทั้งชมเล่าเหียนดังนั้นแล้ว จึงถามเล่าเหียนว่าท่านจะว่าประการใด

เล่าเหียนจึงว่าหากมั่นคงท่านปล่อยข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะไปเกลี้ยกล่อมบิดาให้เข้าสวามิภักดิ์ด้วยเล่าปี ท่านจงวางใจเถิด ของเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าบัดนี้สมควรแก่เวลาแล้ว ท่านจงรีบกลับเข้าไปในเมือง ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้จัดม้าแก่เล่าเหียน และออกมาส่งเล่าเหียนที่นอกค่าย

เล่าเหียนคำนับเล่าปี ขงเบ้ง แล้วขี่ม้ากลับเข้าไปในเมืองเลงเหลง ฝ่ายเล่าเตาเจ้าเมืองเลงเหลงได้ติดตามข่าวคราวการสู้รบของเล่าเหียน กับเล่าปีอยู่มิได้ขาด แต่วิตกกังวลว่าคงจะต่อสู้เล่าปี ขงเบ้งไม่ได้ จึงได้แต่หวังโยในชีวิตของเล่าเหียนผู้บุตร เกรงว่าจะเสียที่ถึงแก่ชีวิตในการรบ พอเห็นเล่าเหียนกลับมาโดยปลอดภัยก็มีความยินดี

เล่าเหียนคำนับบิดาแล้วเล่าความศึกที่ได้รับกับเล่าปีจนถูกจับแล้วถูกปล่อยตัวมาให้บิดาทราบทุกประการ แล้วว่า "อันน้ำใจเล่าปีกับขงเบ้งนั้นโอบอ้อมอารีนัก"

เล่าเหียนกล่าวสืบไปว่า อันขงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก กองทัพโจโจถึงร้อยหมื่นก็เสียที่แก่ความคิดของขงเบ้ง บัดนี้เล่าปีมีทหารไว้เป็นอันมาก โต้เองทหารเอกของเราคิดจะต่อสู้ด้วยเล่าปีก็เสียที่ถึงแก่ชีวิตแล้ว หากจะต่อสู้ต่อไปเห็นขัดสน อันเล่าปีกับเรานี้ก็เป็นแชนเล่าด้วยกัน หากสวามีภักดีแก่เล่าปีโดยดี เล่าปีคงขุบเลี้ยงให้ได้รับความสุขสืบไป

เล่าเตาได้ฟังดังนั้นจึงว่า อันเมืองเลงเหลงนี้ขึ้นแก่เมืองเกงจิวมาแต่ก่อนบัดนี้เล่าปีวิวชีวิตหาไม่แล้ว เล่าปีครองอำนาจแทน จึงขอที่เราจะรับราชการด้วยเล่าปีให้ถูกต้องตามประเพณี ราษฎรทั้งปวงก็จะได้รับความสุขสองพ่อลูกปรือกันแล้วจึงตัดสินใจสวามีภักดีแก่เล่าปี เล่าเตาสั่งทหารให้ปัดกวาดถนนขึ้นบนเชิงเทินเป็นสำคัญ ้วยอมแพ้แก่เล่าปีแต่โดยดี และให้เปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน

เล่าเตาสั่งให้จัดแจงสิ่งของบรรณาการกับตราสำคัญสำหรับที่เจ้าเมืองและพาขุนนางเมืองเลงเหลงและเล่าเหียนผู้บุตรยกไปพบเล่าปีที่ค่ายเล่าเตาและเล่าเหียนเข้าไปที่ค่ายเล่าปีแล้ว คำนับเล่าปี ขงเบ้ง ตามธรรมเนียม จากนั้นจึงมอบสิ่งของบรรณาการและตราสำหรับเมืองแก่เล่าปี ยอมรับราชการขึ้นต่อเมืองเกงจิวต่อไปดังเดิม

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงขอตราสำคัญสำหรับเมืองจากเล่าปีมอบแก่เล่าเตา แล้วว่าตัวท่านกับเล่าปีนายเราเป็นคนแชนเล่าอย่างเดียวกัน เมื่อท่านยอมสวามีภักดีแต่โดยดี เล่าปีนายเรามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง จะขุบเลี้ยงท่านเป็นอย่างดี ท่านจงเป็นที่เจ้าเมืองดังแต่ก่อน แต่เล่าเหียนบุตรท่านนั้นยังหนุ่มอยู่ เราจะเอาตัวไปรับราชการที่เมืองเกงจิวจะได้ช่วยเล่าปีทำราชการสืบไป

เล่าเตาได้ฟังดังนั้นก็รู้เห็นว่าแม่เล่าปี ขงเบ้ง จะแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเลงเหลงดังเดิม แต่ก็ได้ยึดเอาตัวเล่าเหียนผู้บุตรไว้เป็นตัวประกัน แต่เห็นว่าชอบด้วยประเพณี ทั้งเล่าปีก็เป็นคนแชนเดียวกันจึงมีความยินดี แล้วว่าคำท่านกล่าวมาทั้งนี้ชอบด้วยประเพณีแล้ว บัดนี้ขอเชิญท่านเข้าไปในเมืองเลงเหลงพร้อมกันเถิด

เล่าปีและขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้เคลื่อนทัพแล้วพาเล่าเตาและเล่าเหียนกลับเข้าไปในเมืองเลงเหลงเล่าปีจัดแจงการปกครองบ้านเมืองและจัดสังกัดทหารในเมืองเลงเหลงให้ขึ้นต่อกองทัพเมืองเกงจิวตามระบบการจำกัดกำลังทหารที่ขงเบ้งกำหนดทุกประการแล้ว จึงเตรียมการจะยกไปตีเมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอี้ยงต่อไป

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิหยาคม

กินอ่อนก่อนกินแข็ง (ตอนที่ 291)

หลังจากยึดเมืองเกงจิว เมืองลำกุน และเมืองซงหยงไว้ในอำนาจแล้ว เป้าหมายการขยายอำนาจของเล่าปีต่อไปคือ ยึดสี่หัวเมืองที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิว ได้แก่เมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอี้ยง ครั้นให้เล่าปียกกองทัพไปยึดเมืองเลงเหลงได้สำเร็จ และจัดแจงการปกครองเป็นปกติแล้ว จึงดำริที่จะยกไปยึดอีกสามหัวเมืองที่เหลือ

เล่าปีจึงปรึกษาขงเบ้งว่าเมื่อครั้งที่เชิญม้าเลี้ยงเข้ารับราชการนั้นม้าเลี้ยงได้เสนอให้ยึดเมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอี้ยง โดยลำดับไป บัดนี้ยึดเมืองเลงเหลงได้แล้วจะยกไปตีเมืองบุเหลงตามที่มีม้าเลี้ยงได้เสนอไว้เดิม หรือว่าท่านจะเห็นเป็นประการใด

ขงเบ้งจึงว่าเมืองบุเหลงนั้นอยู่ที่ใกล้จะยึดเอาเมื่อใดก็ได้ เมืองเตียงสาอยู่ถัดไปแต่เข้มแข็งกว่าหัวเมืองใดในสี่หัวเมืองนี้ ส่วนเมืองฮุยเอี้ยงอยู่ไกลออกไปแต่อ่อนแอกว่าหัวเมืองอื่น มีอันตรายที่ขุนกวนและโจโฉอาจยก

กองทัพมายึดเอาไปได้ ถ้าหากเมืองสุยเอียงตกแก่ขุนกวนหรือโจโจแล้วเรายกไปภายหลังจะได้ยากลำบากแก่ทหาร จึงชอบที่จะยึดเอาเมืองสุยเอียงให้ได้ก่อนเป็นการกินอ่อนก่อนกินแข็ง จากนั้นจึงค่อยยึดเมืองบุเหลงเห็นจะได้โดยง่าย หลังจากยึดได้สองเมืองนี้แล้วเมืองเตียงสาก็เหมือนอยู่ในเงื้อมมือเราแลบัดนี้ โจโจแตกทัพยกกลับไปเมืองหลวง จิวอี้ก็เลิกทัพกลับไปเมืองก้งตั้งแล้ว จึงสิ้นที่ห่วงหน้าพะวงหลัง ท่านจงรีบยึดสามหัวเมืองนี้เถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงถามบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะมีผู้ใดขันอาสายกกองทัพไปตีเมืองสุยเอียงบ้าง จูล่งได้ยินคำเล่าปี่ดังนั้นก็ขอลาเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองสุยเอียง เดียวหุยเห็นจูล่งอาสาก็ขอลาบ้าง จูล่งในฐานะที่ขออาสาท่อนก็ไม่ยอม เดียวหุยแม่ขออาสาทีหลังแต่ตั้งต้นที่จะนำทัพไปให้จงได้

เล่าปี่เห็นสองขุนพลแย่งอาสารันดั่งนั้นก็หัวเราะแล้วถามขงเบ้ง ว่าท่านจะตัดสินใจอย่างไร ขงเบ้งจึงว่าถ้ายกไปตีเมืองสุยเอียงครั้งนี้ จูล่งได้ขออาสาท่อนจึงชอบที่จะให้จูล่งเป็นแม่ทัพยกไปทำการ เดียวหุยเห็นขงเบ้งตัดสินใจดังนั้นก็เห็นว่าไม่มีพระอภัยการศึกหรือกติกาดูกำหนดให้ผู้อาสาท่อนได้เป็นแม่ทัพ และหากจะถือก่อนหลังเป็นสำคัญแล้วข้าพเจ้ายอมมีสิทธิที่จะยกไปก่อนเพราะข้าพเจ้ามาอยู่กับเล่าปี่ก่อน ว่าแล้วเดียวหุยก็หัวเราะร่วนเหมือนเด็ก ๆ ที่เข้าใจว่าทำอะไรที่ฉลาดกว่าผู้ใหญ่

ขงเบ้งได้ฟังคำเดียวหุยก็เห็นว่ามิได้ผลและเมื่อเห็นอาการของเดียวหุยที่คะนองนักขงเบ้งก็หัวเราะ เล่าปี่เห็นดังนั้นก็หัวเราะตาม บรรดาคนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเป็นที่ครื้นเครง เมื่อขงเบ้งเห็นสองขุนพลแย่งกันจะยกไปตีเมืองสุยเอียงและไม่ยอมลงแก่กันดังนั้นก็ถามว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะให้จับสลากเสี่ยงทายพวกท่านจะตกลงหรือไม่

เดียวหุยรักความสนุกสนานจึงตอบตกลงก่อน จูล่งเห็นดังนั้นก็ตกลงตาม ขงเบ้งจึงทำสลากสองใบแล้วถามว่าใครจะหยิบสลากก่อน เดียวหุยเกรงว่าขงเบ้งคิดอุบายช่วยจูล่งให้ได้ยกไปก่อนจึงขอจับสลากก่อน ขงเบ้งรู้ที่เดียวหุยจึงสร้างทำเป็นอิดเอื้อนอยู่ครู่หนึ่ง และในที่สุด ก็ยอมให้เดียวหุยเป็นผู้จับสลากก่อน

เดียวหุยจับสลากแล้วเปิดออกดูปรากฏว่าเป็นสลากเปล่า ขงเบ้งจึงสร้างว่าเมื่อเดียวหุยจับได้สลากเปล่าก็แสดงว่าสลากอีกใบหนึ่งระบุว่าเป็นแม่ทัพยกไปก่อน จูล่งจึงไม่จำเป็นต้องจับสลากแล้ว เดียวหุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าขงเบ้งท่านเล่นลูกไม้ตื้นๆ ลงข้าพเจ้า ท่านเขียนสลากเปล่าทั้งสองใบเพราะคาดว่าข้าพเจ้าต้องขอจับสลากก่อน ดังนั้นไม่ว่าข้าพเจ้าจับสลากใบไหนก็จะได้ใบที่ว่างเปล่า แล้วท่านก็จะให้จูล่งเป็นฝ่ายชนะ

เดียวหุยกล่าวดังนั้นก็หัวเราะ เล่าปี่และแม่ทัพนายกองทั้งปวงก็พากันหัวเราะตามแล้วมองเดียวหุยซึ่งกำลังหยิบสลากอีกใบหนึ่งออกเปิดดูเพื่อพิสูจน์ความจริง แต่พอเห็นเนื้อความในสลากเสี่ยงหัวเราะของเดียวหุยก็พลันหยุดลง เดียวหุยร้องคำว่า "ฮา!" แล้วชะงักไปครู่หนึ่ง ในขณะที่สายตาของทุกคนจ้องดูที่สลากนั้น เดียวหุยมีท่าทีละอายแล้วค่อยอ่านสลากอย่างช้าๆ ว่า "ไปก่อน"

ขงเบ้งหัวเราะขึ้นบ้างในขณะที่ในมือโบกพัดชนกไปมาแต่เบาๆ แล้วว่า เดียวหุยระแวงเกินไป อันคนเรานั้นบางครั้งก็สำคัญผิดคิดว่าความจริงกับสิ่งที่คาดคิดเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งๆ ที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าหาใช่อย่างเดียวกันไม่ ท่านทำการศึกในวันข้างหน้าอย่าได้ลืมเหตุการณ์ในวันนี้เป็นอันขาด แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จูล่งเป็นแม่ทัพยกทหารสามพันไปตีเมืองสุยเอียง แต่ให้ทำทัณฑ์บนว่าถ้าทำการไม่สำเร็จก็ยินยอมรับโทษตามวินัยทัพ

เดียวหุยคำนับขอบคุณขงเบ้งที่แนะนำตักเตือน ส่วนจูล่งทำทัณฑ์บนแล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารสามพันยกออกจากเมืองเกงจิว พอกองทัพของจูล่งยกไปใกล้จะถึงแดนเมืองสุยเอียง หน่วยลาดตระเวนของเมืองสุยเอียงก็ทราบข่าวจึงนำความไปรายงานให้เดียวหอมผู้เป็นเจ้าเมืองทราบ

เดียวหอมจึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด บรรดาที่ปรึกษาและคนทั้งปวงได้ฟังคำปรึกษา แล้วพากันนิ่งอยู่ ครู่หนึ่งก็มีนายทหารหนุ่มสองคนก้าวออกไปข้างหน้า แล้วกล่าวกับเดียวหอมว่า ข้าพเจ้าชื่อตันแอ่งและเป่าหลงเป็นนายทหารรักษาความสงบภายในเมืองขออาสาเอาทหารสามพันยกไปต่อสู้ด้วยทหารเล่าปี่และจะจับตัวจูล่งมามอบแก่ท่านจงได้ แล้วจูล่งทหารเล่าปี่นั้นมีฝีมือพอประมาณดอก ท่านอย่าปรามภรัเลย ข้าพเจ้าจะมีอันตรายอย่างกรายมาถึงเมืองเราเป็นอันขาด

เดียวหอมได้ยินดังนั้นก็จ้องหน้าสองนายทหารแล้วว่า "ท่านอย่าดูหมิ่นเล่าปี่ อันเล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ มีสติปัญญาสัจย์ซื่อเป็นอันมาก ทั้งกวนอู เดียวหุยซึ่งมีฝีมือกล้าแข็งเป็นทหารเอก บัดนี้เล่าปี่ให้จูล่ง

ลงนายทหารยกกองทัพมาจะตีเอาเมืองเรา อันจุล่งนั้นมีกำลังกล้าหาญนัก ครั้งโจโฉคุมทหารประมาณร้อยหมื่น มา ณ ท่งเดียวปืนโบ้ จุล่งรบพุ่งหักหาญเข้าออกรวดเร็วเหมือนหนึ่ง ที่เปลาอันหาทหารมิได้ ซึ่งท่านยังบังอาจจะไปต่อสู้นั้นไม่ได้ ทั้งทหาร เราก็น้อย เราจะคิดอ่านอ่อนน้อมจึงจะมีความสุขสืบไป"

ตนเองและเพื่อนนายทหารหนุ่มได้ฟังคำเจ้าเมืองไม่คิดต่อสู้ เอ่ยความสรรเสริญเข้าตักปานั้นก็เสียกำลังใจ แต่ด้วยวิสัยคนหนุ่มไม่เกรงความเสี่ยง จึงตั้งต้นขึ้นอาสาต่อไปว่าอันข้าศึกยกมาทั้งนี้กำลังฝีมือประการใดยังไม่ประจักษ์ ขอที่จะลองกำลังให้เห็นแจ้งก่อน หากต่อสู้มิได้แล้วค่อยอ่อนน้อมก็ไม่สายเกินไป แต่ถ้าหากกำจัดข้าศึกได้ เมืองเราก็จะไม่เป็นอันตราย ขอท่านเจ้าเมืองให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าทั้งสองออกไปทดลองกำลังศึกสักครั้งหนึ่ง

เดี๋ยวหอมถูกเข้าซัดนั้นก็ซัดไม่ได้ ทั้งเห็นว่าหากทดลองกำลังข้าศึกแล้วต่อสู้มิได้แล้วยอมอ่อนน้อมในภายหลังก็มีเหตุผลคุ้มแก่ความเสี่ยง ดังนั้นเดี๋ยวหอมจึงอนุญาตให้ตนเองและเปาหลงคุมทหาร สามพันยกออกไปรบกับกองทัพของเล่าปี่

ตนเองและเปาหลงได้รับคำสั่งของเจ้าเมืองก็มีความยินดี คำนับลาออกมาจัดแจงทหารสามพันแล้วยกออกไปที่หน้าค่ายของจุล่ง จุล่งพอทราบข่าวทหารเมืองสุยเอียงยกออกมาจากเมือง จึงจัดแจงทหารพันหนึ่งแล้วขี่ม้าถือทวนพาทหารออกจากค่าย สั่งทหารในค่ายว่าให้เตรียมพร้อมไว้ถ้าหากมีทหารเมืองสุยเอียงยกหนุนมาอีก ก็ให้ยกออกไปตีกระหนาบ

จุล่งยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับทหารเมืองสุยเอียง ขันม้าออกไปหน้าทหารแล้วประกาศก้องว่าตัวเราชื่อจุล่งชาวเสียงसानเป็นทหารของเล่าปี่ แลเล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเทียนเต้และเป็นน้องของ เล่าเปียว บัดนี้เล่าเปียวตายแล้วเล่าปี่จึงทำนุบำรุงเล่าก็ผู้บุตรของเล่าเปียวให้สืบอำนาจของเล่าเปียว เมืองสุยเอียงนี้เป็นเมืองของเล่าเปียวขึ้นต่อเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน มาตั้งแข็งเมืองเป็นกบฏต่อเจ้าหามีความกตัญญูไม่ เล่าปี่จึงให้เรามาปราบปราม หากไม่อ่อนน้อมยอมจำนนโดยดีเราก็จำใจต้องสังหารเสียให้สิ้น

ตนเองได้ฟังดังนั้นจึงชักม้าออกไปข้างหน้าทหารแล้วว่าเจนน่าน จึงกล่าวความเอาแต่ได้หาขอขมา เมืองสุยเอียงนี้เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวก็จริงอยู่ แต่เมื่อโจโฉยกกองทัพมานั้นเล่าจึงยกเมืองเกงจิวให้แก่โจโฉแล้วเมืองสุยเอียงจึงเป็นของโจโฉหาใช่ของเล่าเปียวอีกต่อไปไม่ ขณะนี้โจโฉเสียทีแก่จิวหนีหนีกลับไปเมืองหลวงแล้วเมืองสุยเอียงจึงเป็นสิทธิแก่นายเรา ท่านยกกองทัพมารุกรานเมืองเราไม่ชอบด้วยธรรม จงยกกองทัพกลับไปแต่โดยดี หากไม่แล้วจะสิ้นชีวิตเป็นมันคง

ทั้งสองฝ่ายตอบโต้กันตามธรรมเนียมการรบแบบจีนในยุคนั้นแล้ว จุล่งและตนเองจึงขี่ม้าออกไปในลานรบ ชักม้าเข้าประเพณี ทวนกันท่ามกลางเสียงกลองศึกและเสียงโห่ร้องของทหารทั้งสองฝ่ายพอประทวนกันได้เพียงห้าเพลงตนเองก็รู้ตัวว่าหาใช่คู่มือที่จะต่อสู้กับจุล่งไม่ เพราะประทวนกันแต่ละทีตนเองก็สะท้านไปทั้งตัว ล่าแขน ที่ถือทวนคล้ายกับจะร้าวเห็นว่าขึ้นต่อสู้อต่อไปหากไม่ตายก็คงถูกจับ คิดดังนั้นแล้วตนเองจึงชักม้าผละหนีไปได้ๆ

จุล่งประทวนด้วยตนเองในเพลงแรกก็รู้กำลังศึก แต่เห็นตนเอง ยังหนุ่มแก่ความนักจะฆ่าเสียก็สงสารจึงคิดจะจับเป็น จุล่งคิดว่าตนเองคงหาจังหวะหนึ่งจึงเขม้นจ้องคอยที่อยู่ที่พอเห็นตนเองชักม้าหันหลังกลับจะหนีออกจากลานรบจุล่งจึงกระตุบเร่งฝีเท้ามาพุ่งเข้า ไปที่ด้านหลังของตนเอง แล้วรวบตัวจับเป็นตนเองได้บนหลังม้านั้น

ทหารของตนเองเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีไปสิ้น จุล่งจึงให้ทหารมัดตนเองแล้วพากลับมาที่ค่าย พอมาถึงค่ายแล้วจุล่งจึงให้แก้มัดตนเองแล้วเกลี้ยกล่อมว่าเล่าปี่ นายเรามีน้ำใจเมตตาต่อคนทั้งปวง ถ้าจับเรามีให้ทำอันตรายต่อทหาร และชาวเมือง เราจึงอ้อมกำลังไว้ไม่ฆ่าท่านเสีย บัดนี้ท่านอยู่ในเงื้อมมือเราแต่เราจะไม่ฆ่าท่านตามคำสั่งของเล่าปี่ แล้วจะปล่อยตัวท่านกลับไปให้เรารู้ว่ากล่าวกับ เดี่ยวหอมให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีเล่าปี่ ก็จะทำนุบำรุงให้มีความสุขสืบไป ราษฎรทั้งปวงจะไม่ต้องพลอยเดือดร้อนด้วย แต่ถ้าเดี่ยวหอมยังซัดขืนอยู่เราก็จำต้องยกเข้าตีเอา เมื่อเข้าเมืองได้แล้วจะฆ่าฟันเสียทั้งครอบครัวฐานเป็นกบฏตามประเพณีการสงคราม ท่านจะมีความเห็นประการใด

ตนเองได้ฟังคำจุล่งก็แจ้งว่าที่รอดตายมาได้เพราะจุล่งอ้อมมือ ให้ก็คิดถึงคุณของจุล่ง และรู้ว่าน้ำใจเดี่ยวหอมผู้เป็นเจ้าเมืองนั้นใคร อ่อนน้อมต่อเล่าปี่อยู่แล้ว จึงกล่าวว่าพระคุณซึ่งท่านไว้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า ครั้งนี้

ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลย ข้าพเจ้าขออาสาไปว่ากล่าวให้เดี๋ยวหอมยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีเพื่อทดแทนพระคุณท่าน

จุล่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้แต่งโตะเสียงต้นเอง ครั้นกินโตะเสร็จแล้วจุล่งจึงออกมาส่งต้นเอง กลับต้นเองคำนับจุล่งแล้วรีบขี่ม้ากลับเข้าไปในเมือง นำความซึ่งได้เจรจากับจุล่งเล่าให้เดี๋ยวหอมฟังทุกประการ แล้วว่าเล่าปีนี้หน้าใจโอบอ้อมอารีนึก ท่านสวามีภักดีแล้วจะได้ความสุขเหมือนแต่ก่อน

เดี๋ยวหอมได้ฟังดังนั้นจึงต่อว่าต้นเองว่า เราได้ตักเตือนท่านก่อนแล้วว่าจุล่งมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนักท่านก็ไม่ฟัง ชินดิงต้นจะต่อ สู้กับจุล่งจึงเสียที่ได้รับความอภัยตามดังนี้

ต้นเองฟังคำตักเตือนของเดี๋ยวหอมโดยดุษณี เดี่ยวหอมเห็นดังนั้นจึงสั่งกรมเมืองให้แต่งเครื่องบรรณาการและจัดแจงตราสำหรับเมืองไว้ให้พร้อม พอรุ่งเช้าจึงพาขุนนางข้าราชการและทหารสามสิบคนพร้อมกับตราสำหรับเมืองและของบรรณาการทั้งปวงออกจากเมืองไปหาจุล่งที่ค่ายจุล่งทราบข่าวเดี๋ยวหอมมาอ่อนน้อมก็มีความยินดีให้ทหารเชิญเดี๋ยวหอมและขุนนางเข้ามาในค่าย ส่วนพวกทหารที่ตามมาให้รอลงอยู่ที่ข้างนอก

เดี๋ยวหอมคำนับจุล่งตามประเพณีแล้วมอบตราสำหรับที่และของ บรรณาการทั้งปวงแก่จุล่ง แล้วว่าเมืองสุยเอียงนี้ขึ้นกับเมืองเกงจีวมาแต่ก่อน เล่าเปียวตายแล้วต่อมาจึงตกแก่โจโจ บัดนี้เล่าปีน้องของเล่าเปียวได้ครองเมืองเกงจีวแล้ว ข้าพเจ้าจึงมาขอออกแก่เล่าปีเหมือนแต่ก่อน ที่แข็งขืนอยู่ก่อนนั้นท่านจงดโทษเสียเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลวิธีผูกญาติ (ตอนที่ 292)

ขงเบ้งดำเนินยุทธโรบายกินอ่อนก่อนกินแข็ง กำหนดแผนการเข้าตีเมืองสุยเอียงก่อนหัวเมืองอื่น โดยมอบให้จุล่งเป็นแม่ทัพยกไปทำการ เดี่ยวหอมเจ้าเมืองสุยเอียงได้กิดดิศพท์ของเล่าปีมาแต่ก่อน ก็ไม่คิดต่อสู้ แต่ขัดใจทหารไม่ได้จึงให้ยกออกไปรบ พอรบแล้วเสียที่แก่จุล่งจึงยอมอ่อนน้อมแก่จุล่งแต่โดยดี

จุล่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีแล้วว่าท่านทำการตามประเพณีดังนี้ราษฎรทั้งปวงจะได้ความสุขก็เพราะท่าน ว่าแล้วจุล่งจึงให้แต่งโตะเสียงเดี่ยวหอมและขุนนาง จุล่งได้ซักถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่อาชีพของชาวเมือง และกำลังทหารของเมืองสุยเอียงตลอดจนเสบียงอาหารกับเดี่ยวหอม เดี่ยวหอมก็ชี้แจงรายงานแก่จุล่งทุกประการ ระหว่างกินโตะเสพสุราอยู่นั้นเดี่ยวหอมเห็นจุล่งสง่างามและองอาจกล้าหาญนักก็คิดจะฝากตัวกับจุล่งจึงว่าท่านกับข้าพเจ้ามีแซ่ "เดียว" เหมือนกัน จึงใคร่ทราบว่าเป็นบ้านเดิมของท่านอยู่ที่ใด

จุล่งจึงว่าข้าพเจ้าเป็นชาวบ้านเสียงसान เมืองจินเต่ง แล้วถามเดี่ยวหอมว่าตัวท่านเล่าบ้านเดิมอยู่ที่ใด เดี่ยวหอมได้ยินว่าจุล่งเป็นชาวเมืองจินเต่งก็ดีใจ และว่าข้าพเจ้าก็เป็นชาวเมืองจินเต่งเช่นเดียวกับท่าน

จุล่งได้ยินดังนั้นก็ดีใจและเห็นเป็นทางที่จะผูกน้ำใจเดี่ยวหอมไว้กับเล่าปีจึงถามว่าเมื่อเราเป็นคนบ้านเดียวกัน มาพบกันที่ต่างเมืองดังนี้เหมือนพี่น้อง ข้าพเจ้าขอทราบที่ท่านเกิดวันเดือนปีใด เดี่ยวหอมเห็นจุล่งทอตะพานให้เดิน ดังนั้นจึงบอกวันเดือนปี เกิดของตัวแก่จุล่งแล้วถามวันเดือนปีเกิดของจุล่งบ้าง จุล่งก็บอกตาม ความจริง ปรากฏว่าจุล่งแก่กว่าเดี่ยวหอมสี่เดือน เดี่ยวหอมจึงเรียกจุล่งว่าพี่ แล้วว่าโทษของข้าพเจ้าที่แข็งข้อต่อเล่าปีนายท่านมาแต่ก่อนนั้นขอท่านอย่าถือโทษสืบไป วันนี้ถ้าหากท่านไม่รังเกียจข้าพเจ้าจะขอเป็นพี่น้องกับท่าน ท่านจะเห็นประการใด

จุล่งเห็นการสมความคิดก็มีความยินดี แล้วเรียกเดี่ยวหอมว่าน้องเรา จากนั้นจึงให้ทหารรินสุราแล้วชวนกันดื่มสุราสาบานว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะนับถือกันเป็นพี่แลน้อง จะยึดมั่นในธรรมเนียมประเพณี และจะไม่ทอดทิ้งกัน

จุล่งและเดี่ยวหอมกินโตะดื่มสุราสนทนากันอย่างออกรสจนถึงเวลาบ่าย เดี่ยวหอมจึงเชิญจุล่งเข้าไปในเมือง จุล่งก็รับคำแล้วสั่งให้ทหารระมัดระวังรักษาค่ายอย่าได้ประมาท ตัวจุล่งจัดทหารที่สนิทติดตามสิบสองคนแล้วเข้าไปในเมืองพร้อมกับเดี่ยวหอม จุล่งเกลี้ยกล่อมเดี่ยวหอมเจ้าเมืองสุยเอียงให้สวามีภักดีต่อเล่าปีได้สำเร็จ โดยที่ไม่ต้องรบให้สิ้นเปลืองชีวิตทหาร ซึ่งคัมภีร์พิชัยสงครามถือว่าเป็นชัยชนะชั้นยอด แล้วได้ดำเนินกุศโลบายผูกน้ำใจ เดี่ยวหอมให้มันคงต่อเล่าปีด้วยการสาบานเป็นพี่น้องกับเดี่ยวหอม แล้วพากันเข้าไปในเมือง

เดียวหอมเชิญจุล่งขึ้นว่าราชการตามประเพณีในฐานะที่เป็นแม่ทัพของเล่าปี่ จุล่งได้จัดแจงการปกครองและจัด
สังกัดทหารเมือง สุยเอียงให้ขึ้นสังกัดต่อกองทัพของเล่าปี่แล้วจึงกล่าวขอบคุณเดียวหอมและขุนนาง
ข้าราชการทั้งปวงที่ร่วมมือร่วมใจกันทำให้บ้านเมืองเป็นปกติสุข

แล้วจุล่งจึงกำชับให้ขุนนางข้าราชการทั้งปวงเอาใจใส่ราชการและทุกข์สุขของราษฎร ให้ตั้งใจรับใช้ประชาชน
อย่าขมเหงประชาชน ต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีความมั่งคั่ง เพราะเมื่อประชาชนมั่งแล้วบ้านเมืองก็จะ
มั่นคง ขุนนางข้าราชการทั้งปวงก็จะได้รับบำเหน็จเพิ่มขึ้นตามความดีและความชอบ ผู้ใดมีความดีความชอบก็
จะเพิ่มเงินปีให้อีกหนึ่งเดือน และให้ปรับปรุงหลักเกณฑ์การพิจารณาเงินตอบแทนเป็นปีละสองครั้ง บรรดาขุน
นางข้าราชการได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบคุณจุล่งอย่างพร้อมเพรียงกัน

เสร็จจากราชการแล้วเดียวหอมจึงเชิญจุล่งไปกินโต๊ะที่จวน จุล่งก็รับค่าแล้วไปกินโต๊ะที่จวนของเดียวหอม
เดียวหอมชวนจุล่งกินโต๊ะเสปสุรากันจนถึงเวลาค่ำ จึงส่งคนรับใช้ให้ตามโคมไฟในจวนจนสว่างไสว พอ
สนทนาเสปสุรากันอีกครู่หนึ่ง เดียวหอมจึงให้คนรับใช้เชิญพิสะไภ้ออกมาค่านับจุล่ง

จุล่งไม่ทันตั้งตัวเห็นหญิงรูปงามแต่งตัวมีสง่าราศีออกมาค่านับก็ตกใจ ถามเดียวหอมว่าสตรีงามนี้มีนามใด และ
เกี่ยวข้องกับท่านหรือเดียวหอมเห็นจุล่งมีอาการตกใจดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าท่านต่อสู้กับทหารโจโจ
นับร้อยหมื่นโดยไม่สะทกสะท้าน ไฉนจึงตื่นตกใจเพราะสตรีเล่า แล้วว่า "หญิงนี้ชื่อนางสวนซี เป็นภรรยาเดียว
หับพี่ข้าพเจ้า บัดนี้เดียวหับตายเสียแล้ว"

จุล่งได้ฟังดังนั้นก็กล่าวด้วยความไม่พอใจว่า ก็แลเมื่อนางเป็นภรรยาพี่ชายของท่านก็เหมือนเป็นพิสะไภ้ของ
ข้าพเจ้าด้วย ท่านให้พี่มา ค่านับน้องไม่ชอบด้วยธรรมเนียม จากนั้นจุล่งจึงลุกขึ้นค่านับนางสวนซี แล้วขออภัย
นางสวนซีที่มีได้ลุกขึ้นค่านับก่อน

จุล่งได้กล่าวกับนางสวนซีต่อไปว่า เวลานี้ค่าแล้วไม่สมควรที่ท่าน จะอยู่ร่วมในโต๊ะสุรา ท่านจงกลับเข้าไปเสีย
เถิดนางสวนซีได้ฟังดังนั้นก็ลุกกลับเข้าไปข้างใน เดียวหอมจึงกล่าวกับจุล่งต่อไปว่า นางสวนซีเป็นภรรยา
เดียวหับพี่ชายข้าพเจ้าก็จริงอยู่ แต่เดียวหับตายไปกว่าสามปีแล้ว นางจึง เป็นหม้ายแต่ยังสาวได้ความทุกข์
ทรมานนัก ข้าพเจ้าจึงวางกล่าวให้นางแต่งสามีใหม่ แต่นางตั้งเงื่อนไขไว้เป็นสี่ประการคือชายนั้นต้อง รูปลักษณะ
องอาจสง่างามหนึ่ง มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหนึ่ง มีฝีมือลือชาปรากฏเกริกก้องหนึ่ง และต้องมีแซ่เดียวกับ
สามีเก่าอีก หนึ่ง หากมันชายใดมีคุณสมบัติครบสี่ประการดังนี้แล้วนางจึงจะพร้อมใจแต่งเป็นสามี

จุล่งฟังความคิดของเดียวหอมดังนั้นก็ยังไม่พอใจ รังเกียจว่าคิด ขนบธรรมเนียม จึงนั่งนิ่งขบฟันอยู่ เดียวหอม
เห็นอาการจุล่งก็สำคัญว่าจุล่งขบคิดด้วยความสนใจใน ตัวนางสวนซีจึงกล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้พิเคราะห์แล้ว
เห็นท่านมีคุณสมบัติครบทั้งสี่ประการ แล้วตัวท่านก็ยังคงความเป็นโสดอยู่ ข้าพเจ้าจึงให้เชิญนางออกมา
ค่านับหวังจะยกนางให้เป็นภรรยาท่านจุล่งฟังคำเดียวหอมสิ้นคำก็โกรธสุดขีด ข้างจอกสุราลงกับพื้น แล้ว
ตวาดใส่เดียวหอมว่าท่านกับข้าพเจ้านับถือเป็นพี่น้องกัน นางสวนซีจึงเป็นเสมือนหนึ่งพิสะไภ้ของข้าพเจ้าด้วย
ท่านคิดจะให้น้อง แต่งกับพิสะไภ้ไม่ชอบด้วยขนบธรรมเนียม ข้าพเจ้าไม่ต้องการไต่ยืนยันอีกต่อไป ว่าแล้วจุล่งก็
ลุกขึ้นยืนท่าท้าวจะกลับออกไป

เดียวหอมเห็นดังนั้นก็เกิดความละอายใจ แต่แทนที่จะสำนึกผิด กลับคิดสังหารจุล่งเสียเพื่อปกปิดความผิดของ
ตัว คิดดังนั้นก็แล้วเดียวหอมจึงพยักหน้าให้สัญญาณแก่ทหารประจำจวนให้ทำร้ายจุล่งทหารประจำจวนที่อยู่
ด้านในห้าคนเห็นเห็นเดียวหอมให้สัญญาณดังนั้นก็ร้องบอกพรรคพวกที่ด้านนอกอีกกว่ายี่สิบคนให้เข้า มา
ช่วยกัน ส่วนทหารห้าคนนั้นก็ชักกระบี่วิ่งเข้ามาจะทำร้ายจุล่ง

จุล่งเห็นดังนั้นก็จึงจู่โจมเข้าประชิดตัวเดียวหอม เอามือข้างซ้ายรวบตัวเดียวหอมไว้มือข้างขวาชักกระบี่แซ่
งักเยี่ยม ประกายสีเขี้ยวครมปรากฏขึ้นวาบหนึ่ง กระบี่แซ่งักเยี่ยม กรัดฝ่าอากาศฟาดกระบี่ของทหารเดียวหอม
ที่บุกมาด้านหน้าสามคนขาดสะบั้นร่วงลงกับพื้น แล้วจุล่งจึงเอี้ยวตัวมาทางด้านหลังฟาดกระบี่แซ่งักเยี่ยมไป
อีกคราหนึ่ง เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น ทหารเดียวหอมที่จู่โจมทางด้านหลังล้มลงกับพื้นขาด
ใจตาย เลือดที่ล้าคอพุ่งสาดกระจายไปทั่วห้อง

จุล่งโกรธแค้นเดียวหอมเป็นอันมาก จึงผลึกเดียวหอมล้มคว่ำ ทับทหารสองคนที่ตายอยู่กับพื้น ทหารเดียว
หอมที่เหลือเห็นฝีมือจุล่งปราดเปรี้ยวดวงไวเฉียบขาดนักก็พากันวิ่งหนี จุล่งผลึกเดียวหอมล้มคว่ำแล้วจึงถือ
กระบี่เดินออกจากจวน เรียกทหารที่ติดตามและรออยู่ที่ด้านนอกให้ขึ้นมาแล้วพากันกลับไปค่าย

ฝ่ายเดียวหอมครั้นจุล่งกลับไปแล้วจึงเรียกตนเองและเปาหลงมา ปรึกษาว่าจุล่งนี้หยาบข้านัก เราให้ความนับถือเชียวมากขึ้น โต๊ะที่จวนกลับเมาสุราแล้วลวนลามพีสะใภ้ของเรา เราว่ากล่าวห้ามปรามก็ไม่ฟังยังทำร้ายเราแล้วหนีไป เรามีความอับอายนักจึงคิดที่จะยกทหารไป รบกับจุล่ง แต่วิตกด้วยจุล่งมีฝีมือกล้าแข็งเกรงว่าจะสู้มิได้ ท่านจะเห็นประการใด

ตนเองและเปาหลงไม่ทราบความ ครั้นได้ฟังเดี่ยวหอมก็เชื่อว่าเป็นความจริงจึงโกรธแค้นแทนนาย แล้วว่าการจะต่อสู้กับจุล่งซึ่งหน้า เห็นขัดสนข้าพเจ้าขออาสาทำกลอุบายพาทหารห้าร้อยทำที่ขอเข้าด้วย จุล่ง แล้วท่านยกทหารตามไป เมื่อจุล่งออกมารบกับท่านระวังแต่ข้างหน้า ข้าพเจ้าและทหารจะช่วยกับจับตัวจุล่งฆ่าเสียเดี่ยวหอมได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จัดทหารให้ตนเองและเปาหลง ยกไปที่ค่ายของจุล่ง

ฝ่ายจุล่งกลับมาถึงค่ายยังไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่าตนเองและเปาหลง ทหารของเดี่ยวหอมพา ทหารห้าร้อยจะมาขอสามีภักดีอยู่ด้วยท่าน จุล่งฟังรายงานแล้วคิดว่าเพิ่งเกิดเรื่องที่จวนของเดี่ยวหอมคนทั้งปวงยังไม่ทราบความ โฉนทหารเดี่ยวหอมจะมาขอออกแก่เราทั้งๆ ที่เวลากลางวัน วันนั้นก็เป็นที่ปกปิดอยู่ ชะรอยเดี่ยวหอมจะทำกลอุบายคิดทำร้ายเราจุล่งคิดดังนั้นแล้วจึงให้ทหารไปเชิญตนเองและเปาหลงเข้ามาข้างในค่าย ส่วนทหารที่ติดตามมาให้รออยู่ข้างนอกค่าย แล้วสั่งว่าเมื่อตนเองและเปาหลงเข้ามาข้างในแล้วให้จับทหารของตนเองและเปาหลง ควบคุมไว้จงสิ้น จากนั้นให้ไตสวนว่าที่ยกมาทั้งนี้ดีแลร้ายประการใด

ทหารรักษาการณ์รับคำสั่งแล้วคำนับลาจุล่งออกไปจัดแจงตามคำสั่งของจุล่งทุกประการ ครู่หนึ่งก็มีทหารพาตนเองและเปาหลงเข้ามาพบ จุล่งทำเป็นยินดีแล้วถามว่าพวกท่านมาในเวลาค่าคืนเพราะเหตุใดหรือตนเองและเปาหลงจึงว่าข้าพเจ้าทราบว่าเดี่ยวหอมทำให้ท่านขัดเคืองเป็นความผิดใหญ่หลวง หากจะอยู่กับเดี่ยวหอมต่อไปก็จะได้รับอันตราย จึงพร้อมใจพากันมาขออยู่รับใช้เป็นบ่าวของท่านจะได้ มีความสุขสืบไป

จุล่งได้ฟังนั้นก็มั่นใจว่าที่คาดคิดไว้นั้นถูกต้อง สองนายทหารของเดี่ยวหอมมาครั้งนี้เป็นอุบายของเดี่ยวหอมใช้มาเป็นมั่นคง จึงว่าเดี่ยวหอมไม่ตั้งอยู่ในประเพณีที่ชอบ ท่านปลื้มตัวแยกมาดังนั้นก็ไม่มีอันตราย ว่าแล้วสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุรา จุล่งชวนสองนาย ทหารของเดี่ยวหอมเสพสุราจอกแล้วจอกเล่า ตนเองและเปาหลงไม่ ทนระวังตัวสำคัญว่าจุล่งหลงกลจึงดื่มสุราจนเมาเหลือกำลังแล้วหลับไป จุล่งจึงให้ทหารจับสองนายทหารของเดี่ยวหอมมัดไว้

ฝ่ายทหารรักษาการณ์รับคำสั่งของจุล่งแล้วพาพรรคพวกจับทหารที่ติดตามมากับตนเองและเปาหลงไว้จนหมดสิ้น พอซักถามก็ได้ความว่าตรงกันว่ามาตามอุบายเพื่อจะจับจุล่งจุล่งทราบความขัดแล้วจึงให้เอาตัวตนเองและเปาหลงไปตัดศีรษะ แล้วเกลี้ยกล่อมทหารของตนเองว่าเดี่ยวหอมทำผิดประเพณีแล้วยังคิดทำร้ายเราอีก เราคิดจะยกกองทัพเข้าตีเมืองจับตัวเดี่ยวหอมฆ่าเสียแต่เกรงว่าราษฎรซึ่งไม่รู้ความจะพลอยเดือดร้อน ด้วยหากพวกท่านเห็นแก่ความสงบสุขช่วยว่ากล่าวให้ทหารรักษาประตูเมืองเปิดประตูรับกองทัพของเราเข้าไปโดยดี เราก็จะปล่อยพวก ท่านกลับไป หากมันขัดขืนอยู่ก็จำเป็นต้องประหารเสียให้สิ้น

หรือ ถ้าเราปล่อยตัวกลับไปแล้วบิดพลิ้วเสียเราก็จำต้องยกกองทัพเข้าตี เมื่อเข้าเมืองแล้วก็จะฆ่าฟันเสียทั้งครอบครัว พวกท่านจะทำตามคำเราได้หรือไม่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พักการมุ่ง มุ่งการเมือง (ตอนที่ 293)

จุล่งยอมนับถือเป็นพี่น้องกับเดี่ยวหอมเพื่อจะผูกญาติทางการเมือง ให้เดี่ยวหอมสวามีภักดีต่อเล่าปี่โดยสนิทใจ แต่เดี่ยวหอม กลับคิดผูกญาติให้ลิ้กซึ่งขึ้นกว่านั้น โดยจะยกพีสะใภ้ซึ่งเป็นหม้าย ให้เป็นภรรยาจุล่ง แต่จุล่งเห็นเป็นเรื่องผิดธรรมเนียมจึงเกิดขัดใจกัน เดี่ยวหอมเกรงความผิดติดตัวจึงคิดสังหารจุล่งเสีย แต่จุล่งแจ้ง ในอุบายของเดี่ยวหอมจึงประหารสองนายทหารของเดี่ยวหอมแล้วเกลี้ยกล่อมทหารซึ่งติดตามไปให้ยอมเข้าเป็นพวก

บรรดาทหารของตนเองคำฟังเกลี้ยกล่อมของจุล่งดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าเล่าปี่มีความโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง พวกเราล้วนปรารถนาจะอยู่กับเล่าปี่ การเพียงเท่านี้พวกเราเต็มใจที่จะทำตามคำท่านจุล่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ยกกองทัพออกจากค่ายไป ที่เมืองสุยเอี้ยงตั้งแต่เวลานั้น และให้ทหารของตนเองนำไปข้างหน้า กองทัพของจุล่งยกตามไปแต่ห่างๆ

พอทหารของตนเองเข้าไปถึงหน้าประตูเมืองจึงร้องบอกทหารที่รักษาประตูเมืองว่าบัดนี้ตนเองและเปาหลงได้จับจูล่งสังหารเสียแล้ว ให้รีบเปิดประตูเมืองรับ พวกเราจะเข้าไปรายงานให้เดียวหอมทราบความก่อนทหารรักษาการณ์ประตูเมืองที่อยู่บนเชิงเทินได้ยินดังนั้นก็จุดคบ ไฟผูกติดกับปลายไม้แล้วสองลงมาดู เห็นเป็นทหารของตนเองก็มิได้สงสัยจึงรายงานให้เดียวหอมทราบ

เดียวหอมทราบรายงานแล้วมีความยินดี รีบพาทหารที่สนิทไปที่ประตูเมืองให้เปิดประตูแล้วจะออกไปรับตนเองพอประตูเมืองเปิดจูล่งจึงขี่ม้าพาทหารบุกเข้าไปอย่างรวดเร็ว เห็นเดียวหอมขี่ม้าอยู่กับทหาร จูล่งจึงขี่ม้าปราดเข้าไปจับตัวเดียวหอมได้โดยละม่อมบนหลังม้า นั้น ให้ทหารมัดไว้แล้วพาไปที่ศาลาว่าราชการยึดอำนาจปกครองเมืองสุยเอียงกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และให้ป่าวประกาศให้ชาวเมืองตั้งอยู่ในความสงบ ให้ท่ามาค้าขาย ต่อไปตามปกติ ส่วนข้าราชการและขุนนางก็ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมและให้ฟังคำสั่งของจูล่ง

ครั้นรุ่งขึ้นจูล่งจึงแต่งหนังสือรายงานความทั้งปวงแล้วให้ม้าเร็ว ให้นำไปส่งแก่เล่าปี่ที่เมืองเกงจิว เมื่อเล่าปี่และขงเบ้งทราบรายงานแล้ว ก็มีความยินดี แล้วจัดแจงกองทัพยกไปเมืองสุยเอียง พอจูล่งทราบข่าวเล่าปี่และขงเบ้งยกกองทัพมาที่เมืองสุยเอียงจึงพาทหารและขุนนางข้าราชการทั้งปวงออกไปรับเล่าปี่ ขงเบ้ง ที่นอกประตูเมือง แล้วเชิญไปที่ศาลาว่าราชการ จูล่งรายงานความที่ได้ยกมาตีเมืองสุยเอียงให้เล่าปี่ ขงเบ้ง ฟังทุกประการ แล้วจึงให้ทหารไปคุมตัวเดียวหอมเข้ามามอบแก่เล่าปี่

ขงเบ้งเห็นเดียวหอมถูกมัดอยู่จึงแสร้งถามว่าเหตุใดท่านจึงถูกมัดไว้ดังนี้ เดียวหอมจึงว่าข้าพเจ้ากับจูล่งนับถือเป็นพี่น้อง จึงใคร่ยกพี่สะใภ้ซึ่งเป็นหม้ายอยู่นั้นให้เป็นภรรยาของจูล่งแล้วเกิดผิดใจกัน ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้แก้มัดเดียวหอม แล้วกล่าวกับจูล่งว่าเดียวหอมรักใคร่นับถือท่าน ต้องการยกพี่สะใภ้ให้ท่านก็สมควรอยู่ เหตุใดท่านจึงปฏิเสธเสียเล่า

จูล่งคำนับขงเบ้งแล้วตอบว่า เดียวหอมกับข้าพเจ้าได้ชักเรื่องชักแฉกเป็นแฉกเดียวกันแล้ว เดียวหอมจะยกพี่สะใภ้ให้ข้าพเจ้านั้นไม่ควร ด้วยหญิงนั้นเป็นหม้ายอยู่มาชมใจเกลือกจะทำอุบายประการใดการของท่านซึ่งใช้มาก็จะเสียไป ประการหนึ่งเล่าปี่นายข้าพเจ้าคิดอ่านทำการทั้งปวงหวังจะทำนบารุงแผ่นดินก็ยังไม่สำเร็จก่อน เล่าปี่นั้นก็ยังไม่ยอมเป็นปกติ ซึ่งข้าพเจ้าจะมีภรยานั้นไม่ควร เหมือนหนึ่งชิงสุกก่อนหามคนทั้งปวงก็จะครหานินทาได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าหากจูล่งรับเอาพี่สะใภ้ของเดียวหอมไว้เป็นภรรยาแล้วจะทำให้การปกครองเมืองสุยเอียงเป็นไปโดยราบรื่น จึงกล่าวกับจูล่งว่าก็แลเมื่อบัดนี้การปกครองเมืองก็เป็นปกติดีแล้ว ท่านจงรับเอาพี่สะใภ้ของเดียวหอมไว้เป็นภรรยาเถิด เราจะยกให้อยู่กินด้วยกันตามประเพณี จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงคุกเขาลงคำนับเล่าปี่ แล้วว่าข้าพเจ้าไม่ปลงใจที่จะแต่งภรรยาในระยนี้ ตัวข้าพเจ้ายังเป็นโสดอยู่ก็ดี แต่แผ่นดินนี้ไร้สตรีแล้วหรือจึงต้องแต่งกับหญิงหม้าย ทั้งตัวท่านเองก็ยังมีตัวมิได้ หากข้าพเจ้าแต่งภรรยาแล้วยอมทวงหน้าพะวงหลังตามวิสัยปุถุชน แม้หนักการข้างครอบครัว การของท่านก็จะเสียไป หรือหากหนักการข้างราชการ ภรรยาแลบุตรก็จะได้รับความทุกข์ ถึงจะวางการทั้งสองข้างให้เสมอกันก็ยากที่จะทำการให้ดีได้ทั้งสองข้าง แล้วจะเสียทั้งการของท่านแลครอบครัวอีก ตัวข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งท่านและขงเบ้งไม่เสียตายแก่ชีวิต แต่การบัดนี้ข้าพเจ้าขอร้องท่านอย่าได้ฝืนใจข้าพเจ้าเลย

จูล่งกล่าวดังนั้นแล้วก็ก้มหน้านิ่งอยู่ เล่าปี่ฟังคำสั่งแล้วตั้งต้นใจนึก บอกให้จูล่งลุกขึ้นแล้วว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำตามใจท่านเถิด แล้วเล่าปี่จึงสรรเสริญความกตัญญูรู้จักคิดของจูล่งเป็นอันมาก สั่งให้เบิกเสื้อผ้าและเงินทองปูนบ่าเห็นใจความชอบจูล่งเป็นอันมาก ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับจูล่งว่าท่านซึ่งนำหนักการบ้านแลการเมืองได้กระจำงต้องใจเรานัก

จากนั้นเล่าปี่จึงกล่าวกับเดียวหอมว่าท่านเป็นเจ้าของมาแต่ก่อน เราจะให้ท่านครองตำแหน่งต่อไป จงตั้งหน้าปฏิบัติราชการด้วยดีอย่าได้มีขาดตกบกพร่อง ทำการใดให้ท่านถึงประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎร์โดยถ้วนหน้ากัน แล้วเล่าปี่จึงมอบตราสำหรับเมืองแก่เดียวหอม เดียวหอมรับแล้วคำนับรับเอาตราสำหรับเมืองจากเล่าปี่เล่าปี่จึงปรารภว่าบัดนี้เมืองสุยเอียงขึ้นต่อเราแล้ว จะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปตีเมืองบุเหลงบ้าง เดียวหยุดเคยจับสลากเสียงทนายพ่ายแก่จูล่งในการตีเมืองสุยเอียง พอได้ฟังเล่าปี่ปรารภดังนั้นจึงรีบขึ้นอาสาว่าจะขอเอาทหารสามพันยกไปตีเมืองบุเหลงให้จงได้

ขงเบ้งจึงว่าท่านจะอาสาไปในครั้งนี้เราไม่ขัด แต่เมื่อครั้งจูล่งอาสานั้นได้ทำโทษบนไว้ว่าหากทำการไม่สำเร็จก็จะยอมรับโทษตามวินัยศึก เดียวหยุดได้ฟังว่าขงเบ้งอนุญาตก็มีความยินดี จึงว่าข้าพเจ้ายินดี ทำโทษบนไว้

กับท่านเช่นเดียวกับจุล่ง แล้วเดียวหุยจึงทำสัญญาทัณฑ์บนว่าจะอาสายกกองทัพไปตีเมืองบุเหลงและจะจับตัวกิมสวนเจ้าเมืองมามอบแก่ขงเบ้งจงได้ หากมั่นทำการไม่สำเร็จขอมให้ขงเบ้งตัดศีรษะเสีย เดียวหุยเขียนทัณฑ์บนเสร็จมอบแก่ขงเบ้งแล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้งออกมาจัดแจงทหารสามพันยกไปเมืองบุเหลงในทันที

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของเมืองบุเหลงได้ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพเล่าปี่ตั้งแต่ครั้งที่ยกไปตีเมืองฮุยเอี้ยงแล้ว พอทราบข่าวเดียวหุยจะยกกองทัพมาตีเมืองบุเหลงจึงรายงานความให้กิมสวนซึ่งเป็นเจ้าเมืองได้ทราบความทุกประการ

กิมสวนทราบข่าวศึกก็ตกใจ สั่งให้ทหารกวาดชั้นรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองแล้วรีบปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ทราบข่าวศึกและรู้ว่าเป็นเดียวหุยยกทัพมาก็พากันเกรงฝีมือตามกิตติศัพท์ที่กวนอุจูไว้ และเล่าลือในกองทัพโจโจตั้งแต่ครั้งที่โจโยียดหัวเมืองฝ่ายใต้ไว้ในอำนาจ จึงพากันนั่งอยู่ขงจีซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงว่าเมืองบุเหลงนี้เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน บัดนี้แม่เล่าเปียวหาไม่แล้วแต่เล่าปี่ก็เป็นน้องเล่าเปียว แล้วเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ เล่าปี่นี้มีกิตติศัพท์ว่าน่าใจโอบอ้อมอารีเป็นที่รักของราษฎรทั้งปวง ทั้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก และกวนอุ เดียวหุย จุล่งก็เป็นทหารเอกซึ่งมีฝีมือกล้าหาญ บัดนี้เล่าปี่ได้เมืองเกงจิวไว้ในอำนาจแล้ว เห็นท่านจะต่อสู้ด้วยเล่าปี่นั้นไม่ได้ ชอบที่จะยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีจะไม่เสียประเพณีไป

กิมสวนได้ฟังดังนั้นก็โกรธหาว่าขงจีไม่เป็นใจในราชการ ฝึกฝนเข้าข้างข้าศึกทำให้ทหารเสียขวัญและกำลังใจ กิมสวนจึงสั่งทหารให้จับตัวขงจีเอาไปประหาร

ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ แล้วพากันคุกเข่าขอให้กิมสวนไว้ชีวิตขงจี ด้วยว่าเป็นหน้าศึกไม่ชอบที่จะประหารขุนนางจะทำให้เหล่าทหารแลราษฎรท้อแท้ใจ

กิมสวนเกรงใจคนทั้งนั้นจึงยกโทษให้แก่ขงจี แล้วจัดแจงทหาร ยกออกจากเมืองจะไปสกัดกองทัพของเดียวหุยมิให้ยกล่วงเข้ามาถึงชานเมืองกิมสวนยกกองทัพออกจากเมืองไประยะทางสองร้อยเส้น ส่วนกับกองทัพของเดียวหุย กิมสวนจึงให้ทหารตั้งขบวนเป็นปีกกาเตรียมรบกับเดียวหุย เดียวหุยยกกองทัพมาอย่างรวดเร็วหมายจะสร้างความชอบในการสงครามอย่างเดียวกับจุล่ง พอกองทัพยกพันหล่ยมเนินเขาเห็นกองทัพของกิมสวนตั้งสกัดอยู่ เดียวหุยเพ่งมองกำหนดเอาธงประจำตัวนายทัพที่จારึกว่า กิมสวน แมนย่าแล้วกระด้นเร่งฝีเท้ามาอย่างล่ำพองใจ ตรงไปหากิมสวนแล้วร้องว่าตัวเราคือเดียวหุยทหารของเล่าปี่ ใครจะกล้าบังอาจออกมารบกับเรา

เดียวหุยร้องดังนั้นแล้วก็กวาดสายดาตตลอดแนวแถวทหารของกิมสวนและจ้องไปที่กิมสวน บรรดาทหารของกิมสวนขยาดฝีมือของเดียวหุยไม่ยกยกออก มาสู้รบตั้งแต่ต้น ครั้นได้ยินเสียงเดียวหุยดังสนั่นและเห็นเดียวหุย มีรูปลักษณะการดังพญามัจจุราช ต่างคนจึงต่างนั่งอยู่ในแถวทหาร

กิมสวนเห็นทหารทั้งปวงมีความเกรงกลัวก็โกรธจึงขี่ม้าออกไประบกับเดียวหุย แต่พอขี่ม้าเข้าไปใกล้เดียวหุยก็หวาดเสียงดังราวอสนีบาต กิมสวนได้ยินเสียงก็ตกใจไม่คิดสู้รบซักมาหั้นจะกลับเข้าเมือง บรรดาทหารของกิมสวนเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีตามกิมสวนไป เดียวหุยเห็นดังนั้นจึงสั่งกองทัพให้ยกตามตีกองทัพกิมสวน

ฝ่ายกิมสวนขี่ม้าหนีมาถึงประตูเมืองเห็นปิดอยู่ แลขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นขงจี เหล่าขุนนางข้าราชการตลอดจนทหารรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองอยู่กันอย่างพร้อมเพรียงก็ประหลาดใจ แต่ฝันใจร้องเรียกให้เปิดประตูเมืองได้ยินเสียงขงจีร้องตอบกลับลงมาว่า เราได้เตือนท่านให้ปฏิบัติตามประเพณียอมอ่อนน้อมต่อเล่าปี่เสียโดยดีคนทั้งปวงจะไม่พลอยเดือดร้อนด้วย ท่านไม่เชื่อฟังคิดจะกบฏต่อเมืองเกงจิว บรรดา ขุนนางข้าราชการแลแม่ทัพนายกอง ตลอดจนราษฎรทั้งปวงจึงพร้อมใจกันจะอ่อนน้อมต่อเล่าปี่และได้เข้าควบคุมเมืองนี้ไว้ในอำนาจสิ้นแล้ว ตัวท่านบัดนี้คือศัตรูของเมืองบุเหลงเรา

กิมสวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เหลี้ยวมองมาทางด้านหลังคิดจะสั่งทหารให้บุกโจมตีเมืองแต่เห็นสภาพที่ต่างคนต่างหนีมาอย่างหิวซุกหิวซุน กิมสวนก็ท้อใจเหลี้ยวลกลับไปมองขงจี ในพลันนั้นขงจีได้ยิงเกาทัณฑ์ลงมาถูกหน้าผากกิมสวนพลัดลงจากหลังมา

ทหารที่หนีตามกิมสวนมาเห็นดังนั้นต่างคนต่างคิดจะสร้างความชอบจึงชิงกันกรเข้าไปตัดศีรษะกิมสวนแล้วพาไปมอบแก่เตียวหุย เตียวหุยยกกองทัพตามมาเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งเคลื่อนกองทัพเข้าไปประชิดเมือง แต่พอเข้าไปใกล้เห็นธงสีฟ้าขนนางข้าราชการแม่ทัพนายกองและราษฎรเป็นจำนวนมากออกมาจากประตูเมือง พร้อมด้วยขบวนของบรรณาการ เตียวหุยก็มีความยินดี สั่งทหารให้ปลงทัพเตรียมพร้อมไว้ แล้วขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหารภายใต้ธงประจำตัวแม่ทัพ เรียงรอบด้วยทหารที่สนิททั้งสองข้าง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แรงพระนาง (ตอนที่ 294)

เมื่ออุทโธบายกินอ่อนก่อนกินแข็งบรรลุลผลสำเร็จยึดเมืองสุยเอียงได้แล้ว ขงเบ้งจึงวกมากินอ่อน คือยึดเมืองบุเหลงเป็นลำดับถัดไป โดยมอบให้เตียวหุยเป็นแม่ทัพยกไปทำการ กิมสวนผู้เป็นเจ้าของเมืองติดต่อผู้เพียงผู้เดียว ในขณะที่บรรดาขนนางข้าราชการต่างพร้อมใจกันจะสวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่ ดังนั้นเมื่อกิมสวน เสียที่หนีเตียวหุยจะกลับเข้าเมืองจึงเกิดการยึดอำนาจภายในเมืองและสังหารกิมสวน แล้วพากันออกไปอ่อนน้อมต่อเตียวหุย

ขงจี้พาขบวนไปที่เตียวหุยยืนม้าอยู่ คำนับแล้วว่ากิมสวนไม่ฟังคำทัดทานของขนนางข้าราชการและชาวเมือง คิดกบฏต่อเล่าปี่ คนทั้งปวงจึงพร้อมใจกันยึดอำนาจในเมืองแล้วให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้ายกมาอ่อนน้อมต่อท่านว่าแล้วขงจี้จึงเอาตราสำหรับเมืองและของบรรณาการทั้งปวงเข้าไปมอบแก่เตียวหุย แล้วนำคนทั้งปวงคำนับเตียวหุยตามธรรมเนียมอีกครั้งหนึ่ง

เตียวหุยได้เมืองบุเหลงโดยไม่ต้องรบให้เป็นที่ลำบากแก่ไพร่พล ดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับขงจี้และคนทั้งปวงว่าเล่าปี่นายเรามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง พวกท่านยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดีดังนี้เล่าปี่ย่อมขุบเลี้ยงให้ได้รับความสุขสืบไป

ว่าแล้วเตียวหุยจึงแบ่งทหารพันหนึ่งให้รักษาเมืองบุเหลงให้ปลัดเมืองและขนนางข้าราชการทั้งปวงร่วมใจกันรักษาเมืองไว้ให้ปลอดภัย ตัวเตียวหุยพาขงจี้และข้าของทั้งปวงซึ่งรับมอบไว้นั้นยก กลับไปหาเล่าปี่และขงเบ้งที่เมืองสุยเอียง

เตียวหุยพาขงจี้เข้าไปคำนับเล่าปี่ขงเบ้ง แล้วรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบ โดยได้เสนอความชอบให้แก่ขงจี้เป็นอันมาก เล่าปี่และขงเบ้งได้ฟังรายงานของเตียวหุยก็มีความยินดี เล่าปี่ ได้สรรเสริญความชอบของเตียวหุย และให้ปูนบำเหน็จแก่เตียวหุย และทหารที่ไปทำการนั้นเป็นอันมาก

ขงจี้จึงเสนอว่าบัดนี้ท่านได้เมืองบุเหลงไว้แล้วแต่ยังไม่เคยเหยียบย่างไปถึงเมือง ราษฎรทั้งปวงไม่ทราบความอันผลัดเปลี่ยนอำนาจอาจเกิดความไม่สงบขึ้น ชอบที่ท่านจะยกไปแล้วว่าราชการเมือง บุเหลงสักครั้งหนึ่งให้เกิดความมั่นใจแก่อาณาราษฎรทั้งปวง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าชอบด้วยธรรมเนียมการปกครอง ทั้งต้องการผูกน้ำใจราษฎรและขนนางข้าราชการเมืองบุเหลงให้เป็นปึกแผ่น จึงว่าความคิดท่านครั้งนี้หลักแหลมนัก เราจะทำการตามความคิดของท่านแล้วเล่าปี่และขงเบ้งจึงยกทหารไปเมืองบุเหลงพร้อมกับขงจี้

ครั้นถึงเมืองบุเหลงขงจี้จึงเชิญเล่าปี่และขงเบ้งไปที่ศาลาว่าราชการในท่ามกลางมหาสมาคมของบรรดาขนนางข้าราชการเมืองบุเหลง เล่าปี่ได้มอบหมายนโยบายให้ขนนางข้าราชการเคารพประชาชน รักประชาชน และรับใช้ประชาชน ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างความเจริญรุ่งเรืองและความอยู่ดีกินดีแก่บ้านเมืองและราษฎร แล้ว จึงตั้งให้ขงจี้เป็นที่เจ้าเมืองบุเหลงแล้วมอบตราสำหรับที่แก่ขงจี้

ขงจี้และขนนางข้าราชการทั้งปวงคำนับเล่าปี่แล้วเป็นอันเสร็จพิธี ขงจี้จึงเชิญเล่าปี่และขงเบ้งไปพักที่จวนเจ้าเมือง และจัดแจงให้ บรรดาคนที่ติดตามเล่าปี่พักที่ตึกรับรองแขกเมือง เล่าปี่ได้เมืองบุเหลงแล้วจึงแจ้งข่าวคราวให้กวนอูซึ่งรักษาเมืองเกงจี้ทราบว่าบัดนี้ จูล่งและเตียวหุยได้อาสายกกองทัพไปตีเอาเมือง สุยเอียง เมืองเลงเหลง และเมืองบุเหลงได้แล้ว คงเหลือเมืองเตียงสา บัดนี้เล่าปี่และขงเบ้งกำลังเตรียมการอยู่ที่เมืองบุเหลง

กวนอูได้ทราบข่าวแล้วจึงแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือมามอบแก่เล่าปี่ที่เมืองบุเหลงว่าบัดนี้สถานการณ์ทั้งปวงที่

เมืองเกงจิวเป็นปรกติทุกประการ อันเมืองเตียงสาซึ่งพี่ใหญ่ปรารถนาจะยกกองทัพไปยึดเอานั้น ข้าพเจ้าขออาสาจะได้เป็นความชอบไว้เหมือนกับจุล่งและเตียวหุย

เล่าปี่ทราบความตามหนังสือของกวนอูตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้เตียวหุยเดินทางไปเมืองเกงจิว ให้รักษาเมืองแทนกวนอูและเรียกตัวกวนอูมาที่เมืองบุเหลง กวนอูทราบความจากเตียวหุยแล้วมีความยินดี มอบหมายราชการเมืองเกงจิวแก่เตียวหุยแล้วพากวนเป้ง และจิวยฉงรีบรุดเดินทางไปหาเล่าปี่ที่เมืองบุเหลง

กวนอูเดินทางถึงเมืองบุเหลงแล้วรีบเข้าไปพบเล่าปี่ในทันทีเห็น เล่าปี่กำลังปรึกษาอยู่กับขงเบ้งจึงเข้าไปคำนับ เล่าปี่และขงเบ้งเห็นกวนอูมาถึงอย่างรวดเร็วกว่าที่คาดก็มีความยินดี แล้วทักทายปราศรัยถามสารทุกข์สุขดิบตามธรรมเนียม

ขงเบ้งเริ่มต้นกล่าวกับกวนอูว่าหลังจากเล่าปี่ได้เมืองเกงจิว เมืองซงหยงและเมืองลำกุนแล้ว เป้าหมายต่อไปคือการยึดบรรดาหัวเมือง ที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวเข้าไว้ให้เป็นปึกแผ่นจึงจะทำการต่อไปได้โดย สะดวก บัดนี้ได้เมืองเลงเหลง เมืองซุยเอียงและเมืองบุเหลงแล้ว เหลืออยู่แต่เมืองเตียงสา ขงเบ้งกล่าวสลับไปว่าเมื่อครั้งเมืองเตียงสาเป็นของเล่าเปียวนั้น เล่าเปียวตั้งให้เล่าผวนซึ่งเป็นหลานเป็นเจ้าเมือง เล่าผวนมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อราษฎรสามารถครองน้ำใจคนทั้งปวงให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ครั้นโจโฉได้เมืองเตียงสาแล้วได้ถอดเล่าผวนออกจากที่และตั้ง ให้ฮันเหียนเป็นเจ้าเมืองแทน ฮันเหียนเป็นคนหยาบซำหาสติปัญญาไม่ได้ ทำการทั้งปวงตามอำเภอใจและเบียดเบียนข่มเหงรังแกราษฎร ราษฎรได้ความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าจึงพากันเอาใจออกหากจากฮันเหียนสิ้น แต่ฮันเหียนนี้มีทหารเอกคู่ใจอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่าสองตงเป็นชาวเมืองลำเอียง มีอายุหกสิบปีแล้วแต่กำลังฝีมือยังกล้าแข็งนัก สามารถยิงเกาทัณฑ์ได้แม่นยำราวจับวาง สองตงผู้นี้เดิมที่เป็นทหารเอกของเล่าผวน ครั้นเล่าผวนถูกถอดออกจากราชการแล้วสองตงจึงทำราชการอยู่กับฮันเหียนต่อมา ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเตียงสานี้ให้ระมัดระวังสองตงให้จงดี

ขงเบ้งอรรถาธิบายสภาพการณ์ของเมืองเตียงสาและจุดแข็งซึ่งอยู่ที่ตัวสองตงให้กวนอูทราบโดยละเอียด เพื่อให้ "รูเขา" อย่างกระจ่าง ซึ่งสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่าขงเบ้งได้ให้ความสำคัญของข้อมูลข่าวสารและงานข่าวกรองอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงสามารถทราบความเป็นไปและสภาพของข้าศึกโดยละเอียด เปรียบเทียบไม่ได้กับงานข่าวกรองในสองพันปีต่อมา ทั้งๆ ที่ระบบสื่อสารข้อมูลและเครื่องมือที่ทันสมัยก็มีเป็นอันมาก แต่งานข่าวกรองกลับเหลวไหลลอะเทอะสุด ชัด ถึงขนาดที่มีการบุกยึดสถานทูตกลางพระนคร ยึดโรงพยาบาลถึงกลางใจเมือง และแม้แต่เรือบิน รถไฟ ถูกระเบิดก็ไม่ทราบข่าวกรองล่วงหน้าแม้แต่บ่อย

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวต่อไปว่าเมื่อครั้งที่จุล่งและเตียวหุยยกไปตีเมืองซุยเอียงและเมืองบุเหลงนั้นได้อาสาพาทหารไปเพียงสามพัน ตัวท่านจะยกไปครั้งนี้มีความเห็นประการใด กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงว่าถึงสองตงจะมีฝีมือแต่เป็นคนแก่อายุหกสิบ แล้วข้าพเจ้าหากกลัวไม่ จะอาสาเอาแต่ทหารเพียงห้าร้อยซึ่งรู้ใจไม่ต้องถึงสามพัน เหมือนกับที่จุล่งและเตียวหุยอาสา และจะตีเอาเมืองเตียง สามาให้ท่านจงได้เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ห้วนน้องร่วมสาบาน จึงติงว่าเจ้าอย่าแรงด้วย มานะจะเสียการไป อันสองตงแม้จะมากด้วยอายุแต่กำลังฝีมือยังกล้ากล้าไม่ต่างจากคนหนุ่ม เจ้าจะเอาคนไปเพียงห้าร้อยนั้นไม่สมควร เกลือกจะเสียที่แก่ข้าศึก

กวนอูฟังคำติงของเล่าปี่ก็ได้คิด แต่ครั้นจะขอกำลังทหารเพิ่มเติม ก็เกรงว่าจะเสียคำพูด จึงมูมานะยืนยันจะเอาทหารไปเพียงห้าร้อยคน เล่าปี่ขัดไม่ได้จึงให้กวนอูพาทหารห้าร้อยยกไปตีเมืองเตียงสาปรากฏการณ์นี้แสดงว่าความเหนงใจระหว่างขงเบ้งกับกวนอูยังไม่สิ้นรากลอนโค่นเสียทีเดียว ขงเบ้งเองก็ยังมีประสงค์จะให้กวนอูยอมรับนับถืออย่างจริงใจ แต่กวนอูก็แรงด้วยความทะนงและมูมานะ หากเปรียบกวนอูเป็นช่างสารจะยอมให้เป็นความยากก็แต่เล่าปี่ผู้เดียวเท่านั้น เพราะเหตุตั้งนี้การทำการของกวนอูในครั้งนี้จึงมีลักษณะเสี่ยงภัยในทางการทหารเป็นอย่างยิ่ง

แต่พอกวนอูยกไปแล้วขงเบ้งก็อดวิตกด้วยการใหญ่ไม่ได้ จึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า "กวนอูยกไปครั้งนี้พูดจาดูหมิ่นสองตงนัก เกลือกจะทำการไม่สำเร็จ เราจำจะยกทหารหนุนไปอีก" เล่าปี่วิตกในเรื่องนี้อยู่พอดี พอได้ฟังคำขงเบ้งก็เห็นชอบจึงให้จัดแจงกองทัพยกตามกวนอูไป

กวนอูเต็มไปด้วยแรงแห่งที่ริมาณ ะและความทะนง อาสาเอาทหารเพียงห้าร้อยยกไปตีเมืองเตียงสาโดยไม่ประหวั่นพรั่นต่อสองตงขุนพลเด่าผู้ชาญเชิงเกาทัณฑ์แห่งเมืองเตียงสาแม้ แต่น้อย แต่เล่าปี่และขงเบ้งเกรงว่าจะเสียที่จึงจัดแจงกองทัพยกหนุน ตามกวนอูไป

ฝ่ายสันเขียนเจ้าเมืองเตียงสาครั้นทราบข่าวศึกว่ากวนอุยกองทัพมาจะตีเอาเมืองจึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

สองตงขุนพลผู้เฒ่าจึงว่ากวนอุยกมาครั้งนี้มีทหารมาเพียงห้าร้อย จะปรารมภ์ไปใย แม้ว่าจะยกทหารมามากกว่านี้ก็เห็นที่จะไม่รอดชีวิตจากคมเกาทัณฑ์ของข้าพเจ้า อันการครั้งนี้จะตั้งรับอยู่แต่ในเมือง หรือจะออกไปรบกับกวนอุยกี่สุดแท้แต่ใจท่าน

เอียวเหลงนายทหารรองเมืองเตียงสาได้ฟังดังนั้นจึงขออาสาว่า กวนอุยกทหารมาแต่เพียงห้าร้อยไม่จำเป็นต้องถึงมือสองตงดอก ข้าพเจ้าขออาสาเอาทหารพันหนึ่งยกไปตัดเอาศีรษะกวนอุยกมาให้ท่านจงได้สันเขียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จัดทหารพันหนึ่งให้เอียวเหลง ยกไปสกัดกวนอุยกไว้ไม่ให้ยกล่วงมาถึงขานเมือง เอียวเหลงยกทหารออกจากเมืองไปได้ห้าร้อยเส้นเห็นกองทัพกวนอุยกมา จึงขีบม้าออกหน้าทหารคอยสกัดกองทัพกวนอุยกไว้ พอ กวนอุยกทหารตรงเข้ามา เอียวเหลงจึงทำกวนอุยกให้ออกมารบกัน

กวนอุยกไม่พูดพล่ามทำเพลงขีบม้าเช็กเรอ์ตรงไปที่เอียวเหลง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามเพลงกวนอุยกก็เอาง้าวฟันเอียวเหลงตกม้าตายทหารของเอียวเหลงเห็นดังนั้นก็แตกตื่นตกใจ พากันถอยหนีจะกลับเข้าเมือง กวนอุยกจึงสั่งทหารไล่ตามตีฆ่าฟันทหารของเอียวเหลง ไปตลอดทางจนถึงเชิงกำแพงเมือง

ฝ่ายสันเขียนคอยสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน เห็นเอียวเหลงเสีย ทีแก่ข้าศึกและทหารแตกหนีมาดังนั้นก็ตกใจ จึงสั่งให้สองตงคุมทหาร ห้าร้อยยกออกจากเมืองไปสกัดกวนอุยกแล้วแก้ทหารซึ่งหนีมานั้นกลับเข้าเมืองกวนอุยกกำลังไล่ตามตีทหารของเอียวเหลงมาใกล้ถึงหน้าประตูเมือง เห็นทหารกองหนึ่งยกออกจากประตูเมืองมีธงประจำตัวนายทัพชื่อว่า สองตง แลไปเห็นทหารคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงองอาจสง่านัก แต่จนผมที่อยู่นอกหมวกเกราะนั้นเป็นสีดอกเลา ขีบม้าถือง้าวสะพายเกาทัณฑ์นำหน้าทหาร ก็สำคัญว่าเป็นสองตงตามที่ขงเบ้งเคยบอกกล่าว กวนอุยกจึงขีบม้าเช็กเรอ์ตรงไปที่สองตงแล้วร้องถามว่าท่านนี้ชื่อสองตงหรือมิใช่สองตง ขุนพลเฒ่าเห็นนายทัพฝ่ายที่ยกมารูปร่างงามสง่าน่าเกรงขาม ใบหน้าแดงดังผลพุทราสุก หนวดสีดำขลับยาวถึงอกต้องลมพลิวไสว ในมือถือง้าวใหญ่สีดำดุนิล ยืนม้าอยู่ใต้ธงอันจารึกนาม ว่ากวนอุยกี่รู้ว่าขุนพลผู้เฒ่าผู้นี้คือน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ที่มีกิตติศัพท์เลื่องลือว่าชื่อสัตย์และมีฝีมือรบรวดเร็วเด็ดขาดนักก็รู้สึกชื่นชมอยู่ในใจ แต่เมื่อเผชิญหน้ากันในสนามรบในฐานะข้าศึกจึงร้องตอบไปตามธรรมเนียมว่า ก็แลเมื่อท่านรู้จักเราแล้ว ใจนยังจะกล้ามาสู้กับเราอีก ไม่กลัวแก่ความตายเสียแล้วหรือ

กวนอุยกได้ฟังดังนั้นก็ตอบกลับไปโดยท่านเองคู่ศึกว่าเรามาทั้งนี้เพราะต้องการศีรษะท่าน ใยจะต้องเกรงกลัวสิ่งใด ทีไถ่ถามนั้นก็เพราะไม่ต้องการสังหารคนผิดตัวต่างหากเล่าสองตงได้ฟังคำกวนอุยกดังนั้นก็โกรธ ขีบม้าออกไปรบกับกวนอุยกองทัพของทั้งสองฝ่ายตั้งกระหึ่มขึ้น ทหารของทั้งสองฝ่ายต่าง ประจักษ์ฝีมือนายตัวมาแต่ก่อน ใครได้เห็นนายตัวสาแดงฝีมือให้ประจักษ์แก่ข้าศึก ทั้งจะได้เห็นเพลงรบให้เป็นบุญตา จึงพากันโห่ร้องให้กำลังใจแม่ทัพของตนตั้งสนั่นหวั่นไหวไปทั่วลานรบแห่งนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ศึกสองยอดขุนพล (ตอนที่ 295)

ในบรรดาหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวั้น นับว่าเมืองเตียงสาเป็นเมืองใหญ่และเข้มแข็งที่สุด ดังนั้นขงเบ้งจึงกำหนดแผนการตีเมืองเตียงสาไว้หลังสุด แต่เมืองเตียงสานี้แม้จะเป็นเมืองใหญ่แต่ก็ มีจุดอ่อนตรงที่เจ้าเมืองหยาบเข้าเป็นที่เกลียดชังของราษฎร ความเข้มแข็งแท้จริงจึงอยู่ที่สองตงขุนพลเฒ่าซึ่งเป็นยอดขุนพลคู่บุญเมืองเตียงสา และเป็นที่น่าถือของผู้คนทั้งปวง

ดังนั้นศึกเมืองเตียงสาครั้งนี้ปมเงื่อนของความแพ้แลชนะจึงอยู่ที่ความแพ้แลชนะของฝีมือสองตง และกำหนดให้การศึกครั้งนี้เป็นการรบกันด้วยฝีมือสองขุนพลคือกวนอุยกและสองตง ทำให้การที่กวนอุยกยกทหารมาเพียงห้าร้อยคนไม่ตกเป็นจุดอ่อน ส่วนสองตงนั้นก็นับว่า เป็นสุภาพบุรุษยอดขุนพล เพราะมุ่งที่จะเอาชนะด้วยกำลังฝีมือของตัวเองจึงนำทหารแต่ห้าร้อยนายออกสู้รบกับกวนอุยก ความเป็นสุภาพบุรุษแม้ดูประหนึ่งว่าจะเป็นเรื่องประเสริฐ แต่ในการสงครามนั้นอาจ ถือได้ว่าเป็นความโง่เขลาอย่างหนึ่ง เพราะธรรมะไม่มีในสงคราม ความเป็นสุภาพบุรุษไม่มีในสงคราม เป้าหมายของสงครามมีแต่ชนะหรือปราชัยเท่านั้น

การต่อสู้โดยธรรมะระหว่างสองยอดขุนพลกำลังเริ่มขึ้นท่ามกลางเสียงโห่ร้องสนับสนุนของทหารทั้งสองฝ่าย ประสานกับเสียงกลองศึกบรรเลงเพลงรบอย่างเร้าใจ

กวนอูและสองตงขี่ม้าเข้าประเพณีง้าวกันเพลงแล้วเพลงเล่าด้วยความฮึกฮาวเหิมหาญ ง้าวของทั้งสองฝ่าย ประกันแต่ละทีเสียงโห่ร้อง ของทหารทั้งสองฝ่ายก็ดังประสานประสมเสียงกับเสียงกระทบของโลหะ ช่างเป็นที่ เร้าเรใจของวิสัยชายชาติทหารยิ่งนัก เพลงรบผ่านไปไ้ร้อยเพลงกวนอูและสองตงยังไม่แพ้ชนะแก่กัน แต่สองตงนั้นอายุหกสิบแล้วร้องรอยความเหนื่อยหอบจึงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน ในใจนั้นนึกสรรเสริญกวนอูว่ามีฝีมือเข้มแข็งนัก ตัวเรากองรบแต่หนุ่มจนอายุปุนนี้แล้วยังไม่เคยพบทหารคนใดมีฝีมือเสมอเหมือนกวนอูนี้เลย ส่วนกวนอูก็นึกสรรเสริญฝีมือการรบของสองตงเป็นอันมากกว่าคนผู้นี้อายุหกสิบแล้วยังรบพุ่ง รวดเร็วหนักหน่วง นอกเสียจากลิโป้แล้วยังไม่เคยเห็นผู้ใดเหมือนสองตงนี้เลย

ฝ่ายฮันเทียนยื่นสังเกตุการณ์อยู่บนเชิงเทิน แต่ลานรบนั้นฝุ่นคลุ้งอยู่แลเห็นการต่อสู้ไม่ถนัดตา ได้ยินแต่เสียง กลองศึกสั้นเพลงรบ นานนักแล้วแต่ไม่รู้ผลประการใด ก็เกรงว่าสองตงมีอายุมากกำลังสู้กวนอูไม่ได้จะเสียที่แก่ กวนอู จึงสั่งทหารให้ตีระฆังสัญญาณถอยสองตงได้ยินเสียงสัญญาณถอยก็ชักม้าปลีกออกจากลานรบ แล้ว คำนับกวนอูเป็นที่ว่าวันนี้รบกันแต่เพียงเท่านี้ก่อน

กวนอูก็กำนับตอบเป็นที่ตกลง ทั้งสองฝ่ายจึงให้ทหารถอยทัพ สองตงพาทหารกลับเข้าเมือง กวนอูก็ให้ทหาร ตั้งค่ายมั่นไว้รอบเมือง ระยะห่างสองร้อยเส้น

ครั้นรุ่งขึ้นกวนอูจึงขี่ม้าพาทหารออกจากค่ายจะไปทาบกับ สองตง พอตีมาล่อให้สัญญาณเคลื่อนพลก็ได้ยิน เสียงม้าล่อดังมาจากในเมือง สองตงได้คุมทหารห้าร้อยยกออกจากประตูเมืองตรงมาทหารของทั้งสองฝ่ายตั้ง ขบวนเผชิญหน้ากันโดยมีลานรบอยู่ตรงกลาง พอกลงศึกบรรเลงเพลงรบ ทั้งกวนอูและสองตงต่างชักม้าออกไป ในลานรบประจ้วงกันอย่างดุเดือด

เพลงรบที่หาลิขผ่านไป กวนอูแสสร้งทำเป็นชักม้าหนีออกจากลานรบ สองตงสำคัญว่าได้ทีจึงขับม้าไล่ตามกวนอูไป กวนอูขี่ม้าเช็กเราวไปทางเนินเขาซึ่งเป็นทางซรุขระแต่มาเช็กเราวนั้นผีเท้ามั่นคงรวดเร็ว สองตงไม่รู้ที่ขี่ม้าไล่ไปติดๆ พอมาสองตงสะดุดก้อนหินพลาดล้มลง สองตงก็พลัดจากหลังม้า ง้าวกระเด็นหลุดจากมือ

กวนอูเห็นได้ทีจึงชักม้ากลับมาถึงที่สองตงล้มอยู่และเงื้อง้าวขึ้น จะฟันในพลันนั้นก็คิดว่า "เราได้ออกปากไว้ว่า ผู้ใดไม่มีอาวุธอยู่กับมือเราจะไม่ทำอันตราย มัดนี้สองตงล้มลงแล้วอาวุธพลัดมือไป ครั้นเราจะฆ่าเสียก็ไม่ควร" คิดดังนั้นแล้วกวนอูจึงกล่าวกับสองตงว่า วันนี้ท่านเสียที่ล้มลง อาวุธหลุดจากมือ ข้าพเจ้าจะไว้ชีวิตท่าน จง กลับไปเตรียมม้าตัวใหม่ แล้วค่อยยกมารบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้ กวนอูกล่าวแล้วจึงพาทหารกลับไปที่ยาค่ายสองตง ได้ฟังก็ลุกขึ้นไปหยิบง้าวซึ่งตกอยู่ ขึ้นขี่ม้าแล้วพาทหารกลับเข้าไปในเมือง

ฝ่ายฮันเทียนสังเกตุการณ์อยู่บนเชิงเทินเห็นสองตงเสียที่ดังนั้นจึงไม่พอใจ เห็นสองตงกลับเข้าเมืองแล้วจึง ถามว่าการรบวันนี้เหตุใดท่านจึงเสียที่แก่กวนอูกลับมา สองตงจึงชี้แจงไปตามจริงว่าเป็นเพราะม้าที่ข้าพเจ้าขี่ มีกำลังน้อย เนื่องจากไม่ได้ใช้ออกศึกมานาน แลมันนั้นเหยียบเท้าพลาดสะดุดก่อนศิลาจึงล้มลง

ฮันเทียนได้ฟังก็ไม่สิ้นที่เคลงใจ ชักถามต่อไปว่าอันตัวท่านก็มี ฝีมือเกาทัณฑ์แม่นยำเป็นเลิศอยู่ ไฉนท่านจึง ไม่เอาเกาทัณฑ์ยิงกวนอูให้ตายเล่าสองตงได้ฟังก็รู้ว่าฮันเทียนระแวงเคลงใจจึงน้อยใจ แต่ฝืนใจ ชี้แจงต่อไป ว่าการสู้รบในวันนี้ติดพันไม่เปิดช่องโอกาสดังนั้นจึงยิงเกาทัณฑ์ไม่ได้ ต่อวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะรบลงกวนอูเข้ามาใกล้เชิงเทิน และจะยิงกวนอูให้ท่านดูฮันเทียนได้ฟังดังนั้นก็ยินดี และมอบม้าซึ่งขึ้นนั้นให้แก่สองตงเพื่อ ใช้สู้รบกับกวนอู สองตงขอบคุณฮันเทียนแล้วคำนับลากลับไปที่อยู่

พอกำลังสองตงออกมาเดินในบริเวณบ้านคิดถึงการรบที่ผ่านมาสองวัน แล้วคิดว่ากวนอูทหารเล่าที่ผู้นี้มีฝีมือ เข้มแข็งกล้าหาญนัก มีน้ำใจเป็นสุภาพบุรุษรู้จักแพ้และชนะ กิตติศัพท์ที่เขาเล่าลือว่าถือความสัตย์มั่นคงได้เห็น ประจักษ์ในวันนี้ กวนอูไว้ชีวิตเรามีคุณแก่เรานักหนา หากวันพรุ่งนี้เราจะใช้เกาทัณฑ์สังหารกวนอูเสียก็เหมือน เป็นคนไร้กตัญญูไม่รู้คุณคน เป็นคนก็เสียเปล่า แต่ถ้าไม่ยิงกวนอูให้ตาย ฮันเทียนก็จะหาว่าเป็นทหารไม่รักษา วินัย และลงโทษเราตามพระอัยการศึก

สองตงครุ่นคิดขัดแย้งกันในตัวเองระหว่างคุณธรรมคือความกตัญญูรู้คุณคนที่กวนอูไว้ชีวิต กับวินัยของทหารที่ ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด คิดทวนไปย้อนมาเป็นหลายตลบแล้ว หาข้อสรุปไม่ได้จนเวลารุ่งเช้า

พอฟ้าสว่างทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่ามีกวนอูคุมทหารมารออยู่ที่หน้าประตูเมือง ให้ทหารทำให้ ท่านออกไปรบ สองตงได้ฟังรายงานแล้วแต่งตัวใส่เกราะ สะพายเกาทัณฑ์เข้าประจำที่ แล้วออกจากที่พักไป

พาทหารยกออกจากประตูเมือง เห็นกวนอุซึ่งมารออยู่จึงผลมะออกหน้าทหารเข้ารบกับกวนอุ พอรบกันได้สามสิบเพลงสองตงจึงทำเป็นชักม้าหนีออกจากลานรบเพื่อให้มีระยะห่างพอแล้วจะใช้เกาทัณฑ์ยิง

กวนอุหมายมั่นว่าได้สู้รบกับสองตงมาสองวันแล้ว การรบวันนี้จะต้องเอาชนะสองตงให้จงได้ ครั้นเห็นสองตงชักม้าหนีกวนอุจึงขี่ม้าไล่ตามไปสองตงชักม้าหนีออกห่างจากกวนอุ เหลียวกลับมาดูเห็นกวนอุ ขี่ม้าไล่ตามเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์ สองตงยังตัดสินใจไม่ตกลงว่าจะยิงหรือไม่ยิง แต่สถานการณ์บังคับกระชั้นดังนี้ สองตงจึงเอามือเปล่าน้าวสายเกาทัณฑ์แล้วยิงไปที่กวนอุ

กวนอุเห็นสองตงนำวสายเกาทัณฑ์ยิงมาเห็นไม่ถนัด สำคัญว่าสองตงยิงลูกเกาทัณฑ์จึงเบี่ยงตัวหลบ แต่ไม่เห็นลูกเกาทัณฑ์จึงขี่ม้าไล่ตามสองตงต่อไป สองตงนำวสายเกาทัณฑ์เปล่ายิงใส่กวนอุ อีกครั้งหนึ่ง กวนอุก็เบี่ยงตัวหลบเช่นเดิม ครั้นไม่เห็นลูกเกาทัณฑ์อีกก็สำคัญว่าเป็นกลอุบายของสองตงเพื่อจะหนีเอาตัวรอด ประกอบกับสองตงได้ขี่ม้าหนีเป็นวงอ้อมเข้าไปใกล้กำแพงเมืองโจมหน้าไป ยังประตูเมือง กวนอุก็ยิ่งมั่นใจว่าสองตงจะหนีกลับเข้าเมือง จึงกระด้นม้าเช็กแถวให้เร่งฝีเท้ากระชั้นใกล้เข้าไป

สองตงคิดว่านำวสายเกาทัณฑ์เข้าไปใส่กวนอุถึงสองครั้งพอเป็นการเตือนให้กวนอุระมัดระวังตัวแล้วจึงเอาลูกเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสาย เหลียวหลังมามองเห็นกวนอุขี่ม้าไล่ตามเข้ามาในระยะหวังผลของการยิงเกาทัณฑ์แล้วจึงนำวสายเกาทัณฑ์จะยิงไปที่กวนอุ แต่สำนึกในความกตัญญูศรัทธาในหวังสำนักอีก สองตงนำวสายเกาทัณฑ์สุดแล้วจึงเข็ดคั้นเกาทัณฑ์ขึ้นแล้วยิงไป ลูกเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศอย่างรุนแรงและรวดเร็วถูกที่พุ่มพวงของกวนอุราวกับจับวางกวนอุเห็นเกาทัณฑ์กรีดฝ่าอากาศมาอย่างรวดเร็วก็เบี่ยงตัวหลบแต่ไม่ทัน ลูกเกาทัณฑ์ถูกพุ่มพวงขาดร่วงลงก็ตกใจรีบขี่ม้ากลับไปค่ายแล้วรำพึงว่าสองตงขุนพลเดาผู้นี้เขาเล่าลือว่ามีฝีมือเกาทัณฑ์แม่นยำ มังนัก ได้เห็นประจักษ์ว่าไม่ผิดคำลือเลย วันนี้สองตงคิดถึงคุณเราที่ไว้ชีวิตเมื่อวันก่อนจึงแก่งยิงเกาทัณฑ์ให้พลาดเป้าไป หาไม่แล้วเราคงถึงแก่ความตาย กวนอุระหนักดังนั้นแล้วก็หนาวเหน็บเข้าไปถึงหัวใจ ฝ่ายสองตงเห็นกวนอุขี่ม้าหนีกลับไปก็ไม่ติดตาม แล้วพาทหารกลับเข้าไปในเมือง

ฝ่ายฮันเทียนสงสัยสองตงจากการรบเมื่อสองครั้งก่อน พอทราบข่าวสองตงยกไปรบกับกวนอุก็จึงขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน ครั้นแลเห็นสองตงนำวสายเกาทัณฑ์ไม่ใส่ลูกยิงกวนอุก็โกรธ แม้ยิงครั้งที่สองก็ยังคงเป็นนำวสายเกาทัณฑ์เปล่า ฮันเทียนก็เข้าใจว่าสองตงเป็นใจเข้าด้วยกวนอุ แต่เมื่อสองตงจะยิงครั้งที่สามและเข้ามาใกล้กำแพงเมือง เห็นถนัดว่าเอาลูกเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายฮันเทียนก็คลายโกรธ สำคัญว่าสองครั้งก่อนเป็นอุบายลวงให้กวนอุตายใจ ฮันเทียนจึงมั่นใจว่าในระยะหวังผลเช่นนี้ด้วยฝีมือเกาทัณฑ์อันฉมังแม่นยำของสองตงคงสังหารกวนอุได้อย่างแน่นอน

ครั้นเห็นลูกเกาทัณฑ์พลาดเป้าฮันเทียนก็ยิ่งโกรธจัด เห็นว่า สองตงเป็นกบฏเข้าด้วยกวนอุ ดังนั้นพอสองตงกลับเข้าเมืองแล้วฮันเทียน มานบนเชิงเทิน ฮันเทียนจึงสั่งทหารให้จับสองตงแล้วเอาตัวไปประหาร สองตงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ถามฮันเทียนว่าท่านจะประหารข้าพเจ้าเสียด้วยความผิดสิ่งไร

ฮันเทียนได้ยินคำถามก็โกรธ ดวาดใส่สองตงว่าเมื่อกวนอุยกกองทัพมา ท่านอาสาออกไปรบจะตัดศีรษะกวนอุมาให้เรา แต่เราสังเกตเห็นว่าท่านมีความตั้งใจทำการเหมือนคำอาสาไม่ วันวานนี้แก่ง เสียที่มาเราก็ไม่ได้เอาโทษ มาวันนี้ยิงเกาทัณฑ์เปล่าถึงสองครั้ง คิดลองเราว่าเป็นระยะไกลแล้วมองไม่เห็น พอมาใกล้ที่เราอยู่ก็แสร้งยิงพลาดไปถูกแค่พุ่มพวง คิดหรือว่าคบคิดกับกวนอุกบฏต่อเราแล้วจะดับตาลวงเราได้ เราจึงต้องประหารชีวิตมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นสืบไป

ว่าแล้วฮันเทียนจึงเร่งให้ผู้คนเอาตัวสองตงไปประหาร บรรดาทหารทั้งปวงที่อยู่บนเชิงเทินเห็นเหตุดังนั้นจึงพร้อมใจกันอ่อนน้อมขอฮันเทียนให้ไว้ชีวิตยกโทษแก่สองตงสักครั้งหนึ่ง แต่ฮันเทียนไม่ยอมดวาดใสบรรดาทหารว่าหากแม้ผู้ใดร้องขอชีวิตให้สองตงอีกก็จะถือว่าคบคิดเป็นกบฏกับสองตง จะลงโทษประหารชีวิตอย่างเดียว

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ไม่พอใจฮันเทียน เพราะไม่เชื่อว่าสองตงขุนพลเดาคุณเมืองเพียงสาซึ่งประจักษ์ถึงความกตัญญูต่อบ้านเมืองมาก่อนจะเป็นกบฏตามข้อหา แต่เกรงอาญาของฮันเทียน จึงพากันนั่งอยู่ ผู้คุมจึงพาสองตงลงจากเชิงเทินไปที่ลานประหาร

ฝ่ายอุยเอี้ยนชาวเมืองจึงเอียงเคียวรับราชการเป็นทหารอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองซงหยง เมื่อครั้งที่เล่าปี่หนีโจโฉยกไปจะขออาศัยที่เมืองซงหยงนั้น ชัวมอ น้องภรรยาเล่าเปียวซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารเมืองเกงจิ๋วไม่ยอมเปิดประตูเมืองรับ อุยเอี้ยนเป็นแต่เพียงนายทหารเห็นว่าชัวมอทำการไม่ชอบ จึงพาพรรคพวกเปิดประตูเมืองรับเล่า

ปี และเกิดต่อสู้กับทหารของขั้วมอที่ยกมาขัดขวาง เล่าปีเห็นว่ายังไม่ทันเข้าเมืองก็เกิดแตกสามัคคีกันจึงเอ็นดูว่าราษฎรจะได้ความเดือดร้อนจึงพาทหารและชาวเมืองซึ่งติดตามมาหนีต่อไป อุยเอียนสู้รบกับทหารขั้วมอดิดพันกันจึงพลาดกับเล่าปีแล้วหนีมาอยู่เมืองเตียงสา ครั้นฮันเทียนเป็นเจ้าเมืองก็ไม่เห็นอุยเอียนอยู่ในสายดาจึงมิได้ทำนุบำรุงให้สมกับฝีมือ คงใช้สอยอุยเอียนให้เป็นเพียงทหารเลวเท่านั้น

อุยเอียนรักนับถือสองดงในฐานะที่เป็นขุนพลผู้มีฝีมือดี พอทราบข่าวฮันเทียนสั่งประหารสองดงอุยเอียนจึงวิ่งไปที่ลานประหาร เห็นเพชรฆาตกำลังจะลงดาบประหารและราษฎรซึ่งมุงดูพากันร้องให้รักสองดงทุกคน อุยเอียนจึงขัดขวางการประหารแล้วฆ่าผู้คุมและเพชรฆาตจนหมดสิ้น จากนั้นจึงแก้มัดสองดง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลักษณะคนเนรคุณ (ตอนที่ 296)

อุยเอียนเป็นทหารมีฝีมือล้ำเลิศคนหนึ่งระดับเดียวกับสองดง เป็นแต่ฮันเทียนเจ้าเมืองเตียงสามิตาหามีแว้วไม่จึงมองไม่เห็นคน มีฝีมือที่อยู่ใกล้ตัว จึงมิได้ทำนุบำรุงให้ควรแก่ฝีมือ กลับใช้สอยอุยเอียนให้เป็นทหารเลวตั้งนั้นอุยเอียนจึงมีความศึที่กำลังเป็นไป ครั้นได้ช่วยชีวิตสองดงให้รอดพ้นจากเงื้อมมือเพชรฆาตจึงได้ทราบ ว่าเล่าปีได้ให้กวนอุยกองทัพมาตีเมืองเตียงสา อุยเอียนฆ่าฟันผู้คุมและเพชรฆาตเพื่อช่วยชีวิตสองดงจึงมีฐานะเป็นกบฏต่อเมืองเตียงสา รู้ตัวดีว่าฮันเทียนอยู่ในเมืองต่อไปก็ต้องตาย ครั้นได้ทราบข่าวว่าเล่าปีเชื่อพระวงศ์ผู้ที่ตนปรารถนาจะเข้าอยู่ด้วย ให้กวนอุยอ่วมร่วมสาบานยกกองทัพมาตีเมืองเตียงสา อุยเอียนจึงมีความยินดียิ่งนัก

ตั้งนั้นแทนที่จะช่วยชีวิตสองดงอย่างเดียว อุยเอียนจึงคิดยึดอำนาจเมืองเตียงสาต่อไปเพื่อจะได้สร้าง ความชอบไว้กับเล่าปี อุยเอียน คิดดังนี้แล้วจึงชวนขันปาวประกาศต่อบรรดาชาวเมืองทั้งปวงว่า ฮันเทียนเป็น ข้าราชการโจโจซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติ นับแต่ได้รั้งตำแหน่ง เจ้าเมือง ได้ทำหยาบช้าต่ออาณาประชาราษฎรให้ ได้รับความเดือดร้อนถ้วนหน้ากัน บัดนี้เล่าปีซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ได้ตั้งให้กวนอุยเป็นนอ งร่วมสาบานยกกองทัพมาปราบปราม ฮันเล่าปีนี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแลกรราษฎรทั้งปวง ทั้งเป็นน้องของเล่า เปียว ตั้งนั้นผู้ใดมีความแค้นชิงชังฮันเทียน และมีน้ำใจสมัครจะอยู่ด้วยเล่าปี จงมาเข้าร่วมกับข้าพเจ้ากำจัดฮัน เทียนเสียให้จงได้

บรรดาชาวเมืองทั้งปวงล้วนเจ็บแค้นชิงชังฮันเทียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และโกรธแค้นที่เห็นฮันเทียนสั่ง ประหารสองดงขุนพลคูเมือง เตียงสาโดยไร้ความผิด ครั้นได้ยินอุยเอียนชักชวนให้เข้าอยู่ด้วยเล่าปี ซึ่งมี กิตติศัพท์ล่ำลือว่าโอบอ้อมอารีราษฎรก็พากันมีน้ำใจยินดี และชวนกันเข้าร่วมกับอุยเอียนทั้งสิ้น

สองดงเห็นเหตุการณ์บ้านปลายก็ตกใจ จึงได้ว่ากล่าวห้ามปราม อุยเอียนเป็นหลายครั้ง แต่อารมณ์ความรู้สึ กของอุยเอียนและราษฎร ยามนี้ได้เพิ่มความเคียดแค้นชิงชังต่อ ฮันเทียนและต้องการจะอยู่ด้วย เล่าปีกันทุกคน ตั้งนั้นสองดงจะห้ามปรามประการใดก็ไม่ผู้ใดเชื่อฟัง อุยเอียนเห็นชาวเมืองต่างพร้อมใจเข้าด้วย จึงชวนกันไป ที่เชิงเทินเพื่อจับ ฮันเทียนแล้วยึดอำนาจการปกครองเมืองเตียงสาไว้เป็น บรรณาการแก่เล่าปี ชาวเมืองกำลังมี อารมณ์เร่าร้อนชิงชังจึงยกขบวนพากันไปที่เชิงเทิน

บรรดาทหารชั้นผู้น้อยซึ่งส่วนใหญ่เคยเป็นทหารเก่าของเมืองเตียงสา มีความผูกพันอยู่กับเมืองเกงจิวและเล่า เปียวมาแต่ก่อนมีอารมณ์ร่วมรู้สึกอย่างเดียวกับชาวเมืองจึงพากันเข้าด้วยกับอุยเอียน เป็นจำนวนมาก แล้วเข้า ร่วมขบวนไปที่เชิงเทิน

อุยเอียนพาทหารและบรรดาชาวเมืองกรูขึ้นไปบนเชิงเทิน เห็นฮันเทียนนั่งอยู่โดยไม่ทันระวังตัว อุยเอียนจึงวิ่ง ตรงเข้าไปแล้วใช้กระบี่ฟันฮันเทียนตัวขาดสองท่อน แล้วตัดเอาศีรษะของฮันเทียนชูขึ้นประกาศต่อบรรดา ทหารทั้งปวงที่อยู่บนเชิงเทินนั้นว่า บัดนี้เรายึดอำนาจเมืองเตียงสาไว้ในมือแล้ว หากผู้ใดไม่ยอมเข้าร่วมด้วย เรา เราจะตัดศีรษะเสียเหมือนกับตัดศีรษะฮันเทียนนี้บรรดาทหารและชาวเมืองที่ติดตามอุยเอียน เห็นการ สำเร็จอย่าง ง่ายดายก็พากันโห่ร้องแสดงความยินดีตั้งสนั่นไปทั่วทั้งเชิงเทินและเบื้องล่าง พวกทหารบนเชิง เทินเห็นเหตุการณ์พลิกผันและผู้คนเข้าร่วม กับอุยเอียนเป็นอันมากจึงเข้าเป็นพวกกับอุยเอียนสิ้น

สองดงเห็นดังนั้นก็มิได้ว่ากล่าวประการใด รีบกลับไปที่พักในทันที ฝ่ายอุยเอียนเมื่อตัดศีรษะฮันเทียน และ ผู้คนทั้งปวงพร้อมเพรียงกันสนับสนุนการยึดอำนาจตั้งนั้นแล้ว จึงหัวศีรษะฮันเทียนขึ้นม้าพา ทหารออกไปหา กวนอุยที่ค่าย กวนอุยทราบข่าวอุยเอียนตัดศีรษะฮันเทียน แล้วพาทหารและชาวเมืองมาอ้อนน้อมก็มีความยินดี

ค่านับกันตามธรรมเนียมแล้วอุยเอียนจึงเล่าความให้กวนอุทราพบทุกประการ และเชิญกวนอุทรา ทหาร เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเตียงสา

กวนอุทราเห็นการเป็นจริงตามคำของอุยเอียน และประจักษ์มาก่อนว่าอุยเอียนเคยตีฝ่าเปิดประตูเมืองขงหยงเพื่อจะเชิญ เล่าปีเข้าไปในเมือง จึงสรรเสริญความชอบของอุยเอียนเป็นอันมาก แล้วสั่งให้ทหารร้อยค่ายยกเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเตียงสา

พอเข้าไปถึงเมืองเตียงสาอุยเอียนได้เชิญกวนอุทราไปที่ศาลาว่าราชการแล้วเรียกบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงให้เข้ามารายงานตัวต่อกวนอุทราทั้งสิ้น กวนอุทราแจ้งการปกครองเมืองเตียงสาเป็นปกติแล้ว ราลึกลับสองดวงแต่ไม่เห็นอยู่ในที่ชุมนุมจึงถามอุยเอียนว่าสองดวง อยู่ที่ไหน อุยเอียนสอบถามทหารได้ความแล้วจึงแจ้งแก่กวนอุทราว่าสองดวงอยู่ที่บ้าน กวนอุทราได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงสั่งทหารให้ไปเชิญสองดวงมาพบ

ฝ่ายสองดวงเป็นขุนพลตงฉิน เห็นการที่อุยเอียนกระทำต่อด้วย ลักษณะข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ดังนั้นทั้งๆ ที่มีความน้อยใจอันเหียนที่สั่งประหารชีวิตตัว แต่ก็ไม่ต้องด้วยอารมณ์ความรู้สึกในการกระทำของอุยเอียน จึงหลีกกลับไปอยู่เสียที่บ้าน ครั้นทราบจากทหาร ว่ากวนอุทราให้มาเชิญ สองดวงก็คิดว่ากวนอุทราได้ให้เกียรติในฐานะที่ตัวเป็นขุนพลผู้ใหญ่ หรือว่ากวนอุทราเป็นเฉลยศึก ดังนั้นจึงบายเบี่ยงแจ้งแก่ทหารที่มาตามนั้นว่าป่วยอยู่

กวนอุทราทราบรายงานว่าสองดวงป่วยก็มิได้ติดใจสงสัย จากนั้นจึงทำหนังสือรายงานความที่ได้ยกมาตีเมืองเตียงสาแล้วมอบให้ทหารนำ ไปมอบแก่เล่าปี และขอเชิญเล่าปี ขงเบ้งมาที่เมืองเตียงสาเพื่อเป็นขวัญกำลังใจแก่ขุนนางข้าราชการและราษฎร

ฝ่ายเล่าปีและขงเบ้งยังไม่วางใจที่กวนอุทราทหารห้าร้อยจะไปตีเมืองเตียงสา เกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก ดังนั้นหลังจากกวนอุทราออกทัพไปแล้วสองวัน เล่าปีและขงเบ้งจึงยกทัพออกจากเมืองเกงจิว ตามมาหนูกองทัพของกวนอุทรา เมื่อเล่าปีและขงเบ้งยกมาถึงกลางทางกระแสนลมสายหนึ่งพัดกรรโชกมา เห็นธงเขียวสำหรับเรียกทหารซึ่งแห่หน้าเล่าปีนั้นกลับม้วนเข้ากับคัน แล้วมีกาตัวหนึ่งบินมาแต่ทิศใต้ร้องเป็นสองเสียงแล้ว ก็บินไปทิศเหนือ เล่าปีเห็นนิมิตดังนั้นก็สงสัย จึงถามขงเบ้งว่าอันนิมิตนี้ดีแลร้ายประการใด

ขงเบ้งได้จับยามตามตำราแล้วตอบว่า บัดนี้กวนอุทราตีเมืองเตียงสาแล้ว ได้ทหารเอกด้วย เวลาบ่ายวันนี้จะรู้ข่าว

สามก๊กดำเนินมาถึงตอนนี้ก็ได้ประจักษ์เพิ่มเติมว่าขงเบ้งนั้นนอก จากมีความรู้วิชาทั้งสี่และนิมิตทั้งสามอันเป็นวิชาแลนิมิตของยอดกุนซือ แล้วอาถรรพณ์วิชาว่าด้วยการพยากรณ์นิมิตและกลางซึ่งไม่ปรากฏว่าขงเบ้งเคยใช้มาแต่ก่อนก็ได้นำมาใช้ตอบข้อสงสัยของเล่าปีเป็นครั้งแรกในครั้งนี้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้เคลื่อนทัพต่อไปจนล่วงเพล่าบ่ายจึงสวนกับทหารซึ่งกวนอุทราใช้เดินสารไปหาเล่าปี ทหารเดินสารเห็นกองทัพยกสวนมาจึงเข้าไปรายงานแล้วมอบหนังสือของกวนอุทราแก่เล่าปี

เล่าปีเปิดหนังสือออกอ่านทราบความตลอดแล้วก็มีความยินดียิ่งขึ้นนัก แจ้งความตามหนังสือนั้นให้ขงเบ้งทราบแล้วรีบยกทหารไป ที่เมืองเตียงสา ฝ่ายกวนอุทราว่าเล่าปีและขงเบ้งยกกองทัพมาก็มีความยินดี พาทหารออกมารับเล่าปีและขงเบ้งที่นอกประตูเมืองแล้วเชิญไปที่ศาลาว่า ราชการรายงานความทั้งปวงให้เล่าปีและขงเบ้งทราบ และบอกแก่เล่าปีว่าข้าพเจ้าให้ทหารไปเชิญสองดวงมาพบ แต่สองดวงป่วยอยู่ยังมีได้มารายงานตัว

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าสองดวงเป็นขุนพลผู้ใหญ่ มีที่รู้มานะแรง กล่าวอยู่ คงจะคิดว่ากวนอุทราหมิ่นว่าเป็นเฉลยศึก จึงไม่ยอมมาพบ อันสองดวงนี้เป็นขุนพลมีฝีมือ กิตติศัพท์ลือเลื่อง จึงชอบที่เราจะไปเชิญด้วยตนเองจึงจะควร เล่าปีคิดดังนั้นจึงพาทหารติดตามไปที่บ้านของสองดวงแล้วรออยู่ ที่ประตูชั้นนอก คนเฝ้าประตูด่านนอกบ้านเห็นเป็นทหารพวกที่ยึดเมืองเตียงสาไว้

แต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใดจึงเข้าไปรายงานให้สองดวงทราบ สองดวงทราบแล้วสำคัญว่าเป็นกวนอุทราใช้ทหารมาตามซ้ำอีก จึงสั่งคนเฝ้าประตูให้ไปบอกกว่ายังป่วยอยู่ ส่วนตัวสองดวงนั้นหลบเข้าไปนอนที่ข้างใน คนเฝ้าประตูจึงแจ้งความตามทั้งสองดวงแก่เล่าปี เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าสองดวงอยู่ในบ้านแต่ไม่ยอมออกมาพบ จึงพาทหารเข้าไปที่บ้านของสองดวง

สองดวงนอนเล่นอยู่ข้างในบ้านได้ยินเสียงอีกทีก็ด้านนอกก็ประหลาดใจ แอบมองที่ช่องหน้าต่างเห็นเป็นเล่าปี เชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋มาที่บ้านของตนเองก็ตกใจ คาดคิดไม่ ถึงว่าเล่าปีซึ่งเป็นเชื้อพระ

วงศ์และมีฐานะเป็นนายโดยตรงของกวนอุจะถ่อมตัวมาถึงบ้านเขลยศึกจึงรู้สึกเป็นเกียรติยศยิ่งนัก แรงที่ลิ้มมานะ
ในใจก็อ่อนลง

สองตงคิดว่าหากจะขึ้นอยู่ในบ้านจะเป็นการไม่สมควร จึงรีบวิ่งออกมาที่นอกประตูค้ำบเล้าปีแล้วว้าข้าพเจ้าส
องตงขุนพลชราผู้พ่ายศึก นึกไม่ถึงว่าท่านจะให้เกียรติมาถึงบ้านนี้มิได้ออกไปต้อนรับและมีได้ไปรายงานตัวต่อ
ท่านเป็นความผิดนักหนา ท่านจงงดโทษด้วยเถิด

เล้าปีเห็นสองตงแม้อายุล่วงวัยถึงหกสิบ แต่รูปร่างยังองอาจเข้มแข็งกล้าหาญเป็นสง่าราศี และที่ท่าก็อ่อนโยน
สมเป็นขุนพลผู้ใหญ่ก็มีน้ำใจสงสาร เห็นสองตงคุกเขาลงค้ำบเล้าปีจึงตรงเข้าไปประคองสองตงให้ลุกขึ้น
เอามือทั้งสองกุมมือทั้งสองของสองตงไว้แน่น แล้วว่านับเป็นโชคดีที่ท่านรอดตายจากน้ามือของฮันเหียน
ข้าพเจ้าจึงได้มีวาสนาได้พบหน้ากับท่าน ข้าพเจ้ายกมาทั้งนี้หวังท่านบำรุงอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข กำจัด
ศัตรูราชสมบัติ ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮัน และรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่ง การนี้ใหญ่หลวงนักจึงขอเชิญท่าน
มาร่วมทำการด้วยข้าพเจ้า จงเห็นแก่การแผ่นดินแลราษฎร อย่าได้คิดว่าข้าพเจ้ารบกวนการพักผ่อนในเวลาบั้น
ปลายของท่านเลย

สองตงได้ฟังคำเล้าปีเปี่ยมด้วยอุดมการณ์และถ้อยร้อวจากก็หวานระรื่นหูอ่อนน้อมถ่อมตัวยกย่องผู้อื่นดังนี้ก็มี
น้ำใจยินดี ค้ำบเล้าปีอีกครั้งหนึ่งแล้วว้า ตัวข้าพเจ้าเป็นทหารทำการรับใช้แผ่นดินมา ถึงเพียงนี้ยังไม่
มีความชอบสิ่งไร เมื่อท่านให้ความกรุณา ข้าพเจ้าก็พร้อมพลชีวิตอาสาทำราชการด้วยท่านสืบไป

เล้าปีกล่าวขอบคุณสองตงแล้วเชิญสองตงไปที่ศาลาว่าราชการ ซึ่งคนทั้งปวงคอยท่าพร้อมอยู่แล้ว เมื่อเล้าปี
ขึ้นนั่งบนที่ว่าราชการแล้ว สองตงจึงเข้าไปอ้อนวอนกับเล้าปีว่าฮันเหียนแม้เป็นขุนนางของโจโจแต่ก็เป็น
เจ้าเมืองเดียวสามาก่อน ถึงเป็นชั่วเวลาสั้นแต่ก็ได้ชื่อว่าเป็นนายของข้าพเจ้า บัดนี้ฮันเหียนตายแล้วไม่มีบุตร
หลานในเมืองนี้คิดอ่านทำการศพ ข้าพเจ้าจะขอเอาศพฮันเหียนไปแต่งการพิธีฝังตามธรรมเนียม ขอท่านได้
โปรดอนุญาต

เล้าปีเห็นสองตงมีความกตัญญูและมั่นคงในขนบธรรมเนียมก็ยิ่ง มีน้ำใจรักสองตงเป็นอันมาก ครั้นได้ฟังสองตง
แล้วจึงหันไปมองขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งอมยิ้มอยู่จึงอนุญาตให้สองตงเอาศพฮันเหียนไปฝังไว้ที่นอกเมืองเดียว
สาข้างทิศตะวันออก

พอสองตงค้ำบเล้าปีแล้ว กวนอุจึงพาอุยเอี้ยนออกไปข้างหน้าเล้าปีนั่งว่าราชการแล้วรายงาน
ความชอบของอุยเอี้ยนที่ได้สังหารฮันเหียน ยึดเมืองเตียงสา แล้วอุยเอี้ยนให้เล้าปีทราบทุกประการ ยัง
ไม่ทันที่เล้าปีจะว้ากล่าวประการใด ขงเบ้งซึ่งนั่งฟังรายงาน อยู่ได้วางพัดชนกกลงบนโต๊ะ เอามือชี้มาที่อุย
เอี้ยน ในขณะที่ปากก็ออกคำสั่งให้ทหารจับตัวอุยเอี้ยนไปฆ่าเสีย

เล้าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามขงเบ้งว่า อุยเอี้ยนคิดอ่านฆ่าฮันเหียนเสียก็มีความชอบต่อเราอีก แลท่านจะให้
ฆ่าเสียนั้นด้วยความผิดสิ่งใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ผู้ใดกินข้าวแดงท่านแลฆ่าท่านผู้มีคุณเสีย ผู้นั้นเป็น
คนหากตัญญูไม่ ผู้ใดอาศัยอยู่ในแผ่นดินของท่านแล้วคิดยกเอาแผ่นดินไปให้ผู้อื่นเสีย ผู้นั้นเป็นคนหาความ
สัดยไม่ อุยเอี้ยนนี้มิได้ความสัดยแล กตัญญู ซึ่งจะเลี้ยงไว้วันนั้นไม่ควรว อนึ่งข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูในลักษณะอุย
เอี้ยนนั้น เห็นหาตรงต่อผู้มีคุณไม่ ถึงมาตรวจว่าจะเลี้ยงดูไว้ นานไปก็จะทรยศเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เมื่อจำต้องใช้คนเนรคุณ (ตอนที่ 297)**

กวนอุ๋งร่วมสาบานของเล่าปี่ผู้มากด้วยความตระหนกอาสาน่า ทหารแต่เพียงห้าร้อยนายยกไปตีเมืองเตียงสา ซึ่งเป็นหัวเมืองที่เข้มแข็งที่สุดในบรรดาหัวเมืองที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว แต่เนื่องเพราะอุยเอี้ยนได้เข้าช่วยเหลือสองตงซึ่งต้องโทษประหาร แล้วฆ่าเจ้าเมือง เสีย และยึดอำนาจปกครองเมืองยอมอ่อนน้อมต่อกวนอุ๋ง ดังนั้นเมื่อยึดเมืองได้แล้วกวนอุ๋งจึงได้รายงานความดีความชอบของอุยเอี้ยน ต่อเล่าปี่ แต่ขงเบ้งกลับมีคำสั่งให้ประหารชีวิตเพราะเห็นว่าเป็นคนเนรคุณ

เล่าปี่ได้ฟังเหตุผลที่ขงเบ้งสั่งประหารอุยเอี้ยนก็ตกใจ จึงว่า "ท่านว่านี่ก็ชอบอยู่ แต่จะฆ่าอุยเอี้ยนเสียนั้นเรายังจะทำการศึกสืบไปเมื่อหน้า ผู้ซึ่งจะมาสักรทำความชอบอยู่ด้วยก็จะเสียใจ ท่านจงงดโทษ อุยเอี้ยนไว้สักครั้งหนึ่งก่อน"

ขงเบ้งได้ฟังคำท้วงติงของเล่าปี่ก็โอนโลมตามความเห็นของเล่าปี่ สั่งให้งดโทษประหารอุยเอี้ยน แต่ยังคงตักเตือนอุยเอี้ยนว่า "ตั้งแต่นี้ต่อไปเมื่อหน้าตัว อย่านึกคิดอ่านทรยศต่อท่านผู้มีคุณสืบไป แม้ไม่ฟังคำเราจะตัดศีรษะตัวเสีย"

อุยเอี้ยนได้ฟังคำอภัยโทษของขงเบ้งก็ดีใจ ตกเขาลงค่านับขอบคุณเล่าปี่และขงเบ้ง แล้วลากลับไปที่พักความเห็นของเล่าปี่และขงเบ้งในเรื่องนี้มีนัยที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะในขณะที่ขงเบ้งเห็นในชั้นต้นว่าสมควรประหารอุยเอี้ยน แต่เล่าปี่ กลับเห็นว่าสมควรต้องงดโทษอุยเอี้ยน ส่วนในเรื่องของเหตุผลนั้นขงเบ้งยกเอาเหตุผลที่อุยเอี้ยนเป็นคนเนรคุณ แต่เล่าปี่ยกเอาเหตุผล ที่จะทำการใหญ่ต่อไปในภายหน้า เก่งกว่าหากประหารอุยเอี้ยนแล้วคนดีมีฝีมือที่จะมาสวมมีภักดีในอนาคตก็จะทอดทิ้ง จะทำให้เกิดผล กระทบต่อการขยายกำลังอำนาจ

เหตุผลทั้งสองประการนี้คือเหตุผลที่บ่งชี้ถึงความเป็นผู้นำและนักปกครองคนของเล่าปี่ที่มีความเหนือกว่าขงเบ้ง ในขณะเดียวกันก็ได้แสดงปัญญาที่ศรัทธาในกลไกในการคาดหมายการเบื้องหน้าของ ขงเบ้งที่มีความเหนือกว่าเล่าปี่ นายและกุนซือจึงต่างมีจุดแข็งและจุดอ่อนที่เกื้อหนุนจนเจือกันได้อย่างเหมาะสมยิ่ง และนี่คือรากฐานความสำเร็จที่ขงเบ้งสามารถทำให้เล่าปี่เชื่อพระวงศ์พเนจรสามารถ ครองบัลลังก์มังกรได้สำเร็จในระยะต่อไป เพราะแม้ว่าขงเบ้งจะมั่นใจในสติปัญญาของตัวเองสักเพียงไหน แต่ยังคงฟังเหตุผลและการตัดสินใจของเล่าปี่ผู้เป็นนาย ดังนั้นจึงทำให้อุยเอี้ยนรอดชีวิต และกลายเป็นทหารเอกคนสำคัญของเล่าปี่

การที่ขงเบ้งสั่งประหารอุยเอี้ยนเสีย นั้น หากจะเทียบกับกรณีขงจิ๊ ก็จะเป็นการแตกต่างอย่างสิ้นเชิงราวกับว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ เพราะขงจิ๊ขุนนางเมืองบุเหลงก็ได้สังหารกิมสวนผู้เป็นเจ้าเมืองแล้วยึด อำนาจปกครองเมืองบุเหลง ออกไปอ่อนน้อมกับเตียวหุย ซึ่งเป็นพฤติกรรมอย่างเดียวกันกับการกระทำของอุยเอี้ยน จะต่างกันบ้างก็เฉพาะแต่สถานที่สังหารเจ้าเมือง ที่ขงจิ๊ใช้เกาทัณฑ์ยิงกิมสวนในขณะที่จะเข้าเมืองจนถึงแก่ความตาย ส่วนอุยเอี้ยนใช้กระบี่ฟันสั้นเหียนตัวขาดสองท่อนตายบนเชิงเทียน ซึ่งหามิมีนัยสำคัญไม่

ดังนั้นการที่ขงเบ้งอ้างว่า "ผู้ใดกินข้าวแดงท่านแลฆ่าท่านผู้มีคุณเสีย ผู้นั้นเป็นคนหากตัญญูไม่ ผู้ใดอาศัยอยู่ในแผ่นดินของท่านแล้วคิดยกเอาแผ่นดินไปให้ผู้อื่นเสีย ผู้นั้นเป็นคนหาความสัตย์ไม่" จึงเป็นเหตุผลที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติ และปฏิบัติต่อกรณีของ ขงจิ๊กับอุยเอี้ยนต่างกัน เพราะกรณีขงจิ๊นั้นขงเบ้งเห็นชอบให้แต่งตั้งเป็นเจ้าเมือง บุเหลง แต่กรณีของอุยเอี้ยนกลับสั่งประหาร ดังนั้นเหตุผลที่แท้จริงในการสั่งประหารชีวิตอุยเอี้ยนจึงอยู่ที่เหตุผลประการที่สามที่ขงเบ้งระบุว่า "อนึ่งข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูในลักษณะอุยเอี้ยนนั้น เห็นหาตรงต่อผู้มีคุณไม่ ถึงมาตราเราจะเลี้ยงไว้นานไปก็จะทรยศเป็นมันคง" ซึ่งแสดงว่าขงเบ้งมีความรู้เชี่ยวชาญจัดจ้านในคัมภีร์นรลักษณ์หรือโหราศาสตร์หรือโหราศาสตร์หนึ่ง เมื่อเห็นลักษณะของอุยเอี้ยนแล้วก็รู้ว่าต้องด้วยลักษณะคนเนรคุณ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และสามก๊กฉบับสมบุญรณ ตลอดจนฉบับหลักอื่นๆ กลับมิได้ระบุลักษณะของอุยเอี้ยนไว้ ลักษณะของอุยเอี้ยน เป็นประการใดนั้นจึงไม่ปรากฏในสามก๊กฉบับหลัก แต่ภาพวาดอุยเอี้ยนในฉบับย่อยๆ ปรากฏชัดเจนว่านรลักษณ์ของอุยเอี้ยนนั้นต้องด้วยลักษณะสามเบี้ยว คือ ระดับหูทั้งสองข้างไม่ตรงกัน ระดับตาทั้งสองข้างไม่ตรงกัน ขอบริมปากทั้งสองรูไม่ตรงกัน นอก จากนี้ลักษณะคลองนัยน์ตาแควดวงตาขาวมากกว่าตาดำ ดวงตาดำมีลักษณะกึ่งกลมออก ต้องด้วยคัมภีร์นรลักษณ์แต่โบราณที่ถือว่าป็นลักษณะของคนเนรคุณ ซึ่งเป็นคนละอย่างกับผู้ที่มิมีลักษณะเบญจทูลลักษณ์ คือลักษณะชั่วห้าประการ ได้แก่

ตัวเดียว ผมหยิก หน้าก้อ คอสั้น และฟันเหยิน คัมภีร์นรลักษณ์แต่โบราณระบุว่าผู้ประกอบด้วยเบญจทูลักษณ์ เป็นคนกาลกิณี ล้างผลาญทำลายนายให้วายวอด ทั้งชื่อเสียงเกียรติคุณ ยศฐาบรรดาศักดิ์และทรัพย์สิน ศฤงคารทั้งปวง

นอกจากการสังเอนรลักษณ์ของอุยเอียนแล้ว ขงเบ้งยังมีความรู้เกี่ยวกับการจับยามตามคัมภีร์อี้จิง ดังได้ปรากฏในคำพยากรณ์ที่ขงเบ้งจับยามแล้วพยากรณ์แก่เล่าปี่ในครั้งที่บังเกิดนิมิตในขณะที่เล่าปี่ กำลังเดินทางไปเมืองเตียงสา และสามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับซึ่งเน้น ลักษณะนิมิต ลางและการพยากรณ์ ได้ตั้งข้อสังเกตว่าเมื่อขงเบ้งเห็นลักษณะอุยเอียนก็ได้จับยามตามคัมภีร์อี้จิงตามเวลาที่ได้เห็น ปรากฏว่าต้องด้วยปุมวินาศแก่ตัวของขงเบ้ง ซึ่งหมายความว่าอุยเอียน จะเป็นผู้ผลาญชีวิตของขงเบ้ง ดังนั้นขงเบ้งจึงคิดที่จะประหารอุยเอียน เพื่อป้องกันเหตุร้ายในภายหลัง

แต่ครั้งถูกเล่าปี่ท้วงติงขงเบ้งก็คล้อยตาม เพราะเชื่อมั่นในสติปัญญาและการบังคับบัญชาคนว่าจะสามารถบังคับบัญชาอุยเอียนให้ทำการได้ดังประสงค์ และปรากฏในกาลต่อมาว่าอุยเอียนก็สามารถทำการศึกมีคุณูปการต่อกองทัพของเล่าปี่และจ๊กก๊กเป็นอนเออนันต์ แต่ในบั้นปลายก็ได้ก่อเหตุทำให้ขงเบ้งทำพิธีต่ออายุไม่สำเร็จ และได้ทำการกบฏภายหลังจากขงเบ้งตายแล้ว และเนื่องจากขงเบ้งได้อ่านนรลักษณ์และอุปนิสัยของอุยเอียนได้กระจ่างดังนั้น ภารกิจในการกำจัดอุยเอียนจึงกลายเป็นหนึ่งในสามภารกิจของขงเบ้งที่ขงเบ้งต้อง คิดอ่านวางแผนให้เกิดขึ้นหลังจากตัวตายแล้ว ตามคำตักเตือนล่วงหน้าร่วมยี่สิบปีว่าถ้าอุยเอียนทรยศก็จะตัดศีรษะเสีย

ดังนั้น การประหารชีวิตอุยเอียนหรือการไว้ชีวิตอุยเอียนจึงให้ ผลคุณและโทษต่อเล่าปี่ ขงเบ้ง และจ๊กก๊ก ในประการที่ได้พรรณามา และทำให้เห็นได้ว่าคำโบราณที่ว่าลิขิตสวรรค์ก็เป็นคำที่ดูแคลนไม่ได้

หลังจากอุยเอียนค่านับลาออกไปแล้ว สองตงได้เข้ามาพบเล่าปี่ แล้วรายงานว่ อันเมืองเตียงสาเมื่อครั้งที่เล่าเปียวมีชีวิตอยู่ได้แต่งตั้งให้เล่าผวนผู้หลานเป็นเจ้าเมือง ต่อมาเมื่อโจโฉได้เมืองเกงจิวแล้วได้ ถอดเล่าผวนออกจากตำแหน่ง แล้วแต่งตั้งฮันเหียนเป็นเจ้าเมืองแทน บัดนี้เล่าผวนยังเป็นราษฎรสามัญอยู่ในเมืองเตียงสา หากได้เล่าผวน มาเป็นเจ้าเมืองแล้ว การปกครองเมืองเตียงสาก็จะเป็นสุขสงบ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะเล่าผวนนั้นจัดชั้นเป็นเชื้อ สายแซ่เล่าแห่งราชวงศ์ฮั่นเช่นเดียวกัน จึงสั่งทหารให้ไปเชิญเล่าผวน เข้ามาพบแล้วแต่งตั้งให้เล่าผวนเป็นที่เจ้าเมืองเตียงสาตั้งแต่ก่อน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุว่า "เล่าปี่ปราบปรามหัวเมืองสี่ตำบลสำเร็จแล้ว ได้ทหารแลที่ปรึกษาเป็นอันมาก" เมื่อเล่าปี่จัดแจงการปกครองเมืองเตียงสาเป็นปกติแล้ว จึงพร้อมด้วยขงเบ้ง กวนอู จูหลง และทหารทั้งปวงยกกองทัพกลับมาเมืองเกงจิว ครั้นถึงเมืองเกงจิวเล่าปี่ได้ปรารภต่อที่ประชุมบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่าการสงครามซึกเพ็กครั้งนี้ใหญ่หลวง นับเป็นวีรกรรมที่จารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ทั้งได้ทำให้แผ่นดินในภาคใต้สงบสันติ ดังนั้น จึงสมควรตั้งการอนุสรณ์แห่งสันติภาพครั้งนี้ไว้เป็นที่รำลึกของชนรุ่นหลัง คนทั้งปวงได้ฟังดำริของเล่าปี่ก็มีความเห็นพ้องต้องกัน

เล่าปี่จึงให้ประกาศเปลี่ยนชื่ออ่าวอิวกั้งปากน้ำเมืองเกงจิวใหม่ เป็นชื่อว่า "อ่าวกั้งอาน" ซึ่งแปลว่าอ่าวสันติภาพ นิรันดร การเปลี่ยนชื่อหรือตั้งชื่อสถานที่เพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จึงกลายเป็นธรรมเนียมที่ตกทอดมาในชั้นหลังจนถึงปัจจุบันนี้

การตั้งชื่อประตูดใหญ่ของพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่งว่าประตูเทียนอันเหมิน ซึ่งแปลว่าประตูสันติสวรรค์ หรือการตั้งชื่อถนนสายเอกของกรุงปักกิ่งว่าถนนจงอัน ซึ่งแปลว่าถนนแห่งสันติภาพนิรันดร คือหลักฐานแห่งอิทธิพลความคิดที่ตกทอดมาแต่ครั้งสามก๊กนั้นแล

เมื่อยกมาตั้งที่เมืองเกงจิวแล้ว เล่าปี่ได้ของสมผู้คนเข้ามาเป็นทหารประจำการและฝึกปรีททางยุทธวิธีตามระบบแบบแผนการยุทธ์ ที่ขงเบ้งได้จัดวาง และได้ของสมเสียบียงอาหารเพื่อเตรียมการขยายอำนาจตามแผนยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองต่อไป

การยึดสามหัวเมืองใหญ่และสี่หัวเมืองย่อยบนฝั่งเหนือของแม่น้ำ แยกซี แล้วจัดการปกครองจนเป็นปกติ ทำให้อำนาจปกครองและอำนาจทางการทหารของเล่าปี่ได้ขยายตัวไปอย่างลึกซึ้ง เล่าปี่ได้ปูนบำเหน็จความชอบแก่ขุนนางข้าราชการโดยถ้วนหน้ากัน แล้วตั้งให้ทหารมีฝีมือไปรักษาการณ์หัวเมืองทั้งปวงไว้อย่างแน่นหนามั่นคง

ทางด้านจิวี่หลังจากยกกองทัพกลับเมืองกังตั้งได้ไปพักรักษาตัวอยู่ที่เมือง ฉสองก่น ครั้นหายป่วยดีแล้วจิวี่จึงแต่งให้กำหลงไป รักษาเมืองป่าหลง และให้เล่งทองไปรักษาเมืองฮวนหยง สั่งการให้กองทัพบก และกองทัพเรือเตรียมพร้อมเพื่อเตรียมการยกไปตีชิงเอา หัวเมืองทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีกลับคืนจากเล่าปี่

จิวี่มีกังวลด้วยการสงครามที่ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองหับป่า ซึ่งยังไม่ปรากฏผลแพ้แลชนะ ทั้งๆ ที่ได้ยกกำลังทหารไปเป็นอันมาก จึงคิดช่วยขุนกวนเผด็จศึก ดังนั้นจิวี่จึงสั่งการให้เตียเถาและโลซกคุมทหารยกไปหนุนขุนกวนที่เมืองหับป่า

ทางฝ่ายขุนกวนได้ยกกองทัพไปตีเมืองหับป่าตั้งแต่เสร็จสงครามเซ็กเพ็กใหม่ๆ ได้รับความพ่ายแพ้เสียอาหารเอกของโจโฉซึ่ง รักษาเมืองหับป่าเป็นหลายครั้ง แต่ยังไม่ปรากฏผลแพ้แลชนะ ขุนกวนดำริว่ายังไม่สามารถที่จะทำสงครามแตกหักเผด็จศึกกับเตียวเลี้ยวได้ จึงสั่งให้ถอยทัพออกมาหาร้อยเส้นแล้วตั้งค่ายมั่นไว้

ครั้นขุนกวนทราบว่จิวี่ให้เตียเถายกกองทัพไปช่วยก็มีความยินดี รีบขี่ม้าออกจากค่ายพาทหารไปรอดต้อนรับและให้ม้าเร็วรีบออก หนีไปแจ้งข่าวให้เตียเถาทราบ แล้วกลับมารายงานแก่ขุนกวนว่ากองทัพที่ยกมาครั้งนี้จิวี่ได้ให้โลซกตามมาในกองทัพด้วย ขุนกวนทราบว่โลซกตามมาในกองทัพก็มีความยินดียิ่งนัก ลงจากหลังม้ายืนคอยท่าโลซกอยู่ที่นอกค่าย

ฝ่ายโลซกขี่ม้าเคียงคู่มากับเตียเถา ครั้นเข้ามาใกล้เห็นขุนกวนยืน รอดต้อนรับอยู่ก็ตกใจ รีบลงจากหลังม้าแล้วเดินเข้ามาคำนับขุนกวนรับคำนับ โลซกแล้วแสดงให้ปรากฏต่อคนทั้งปวงว่า มีความนอบน้อมและยำเกรงต่อโลซกเป็นอันมาก จะเอ่ยปากเรียกขาน โลซกก็ใช้คำว่าอาจารย์นำหน้า บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงได้เห็นเหตุการณ์โดยทั่วกันจึงพากันเกรงใจและยำเกรงโลซกเป็นอันมาก

เมื่อคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงชวนโลซกขึ้นขี่ม้าแล้วขับเคียงคู่กันเข้าไปในค่าย ในระหว่างทางนั้นขุนกวนได้เอียง หน้านามกระซิบถามโลซกว่า "เราทำอ่อนน้อมให้เป็นสง่าไว้แก่ท่านครั้งนี้จะขอบใจท่านแล้วหรือยัง"

โลซกเห็นท่าที่ขุนกวนแปลกประหลาดกว่าแต่ก่อนก็สงสัย แต่เห็นอยู่ต่อหน้าผู้คนจึงเก็บงำไว้ ครั้นได้ฟังคำขุนกวนดังนั้นจึงตอบว่า อันความสง่าที่ท่านทำให้ปรากฏเพื่อให้เป็นที่ยำเกรงแก่คนทั้งปวงนั้น ข้าพเจ้ายิ่งหาขอบใจไม่

ขุนกวนได้ฟังคำโลซกก็รู้สึกประหลาดใจเช่นเดียวกัน จึงถามว่าถ้าหากการนี้ไม่เป็นที่ต้องใจท่าน แล้วการใดเล่าจึงจะทำให้ท่านขอบใจได้ โลซกจึงว่า "ขอให้ท่านคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ให้จงได้ แล้วตั้งอยู่ในสัตย์ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงให้ได้ความสุขจึงจะขอบใจข้าพเจ้า นานไปภายหน้าชื่อข้าพเจ้าก็จะปรากฏว่าเป็นทหาร สัตย์ซื่อช่วยท่านบำรุงต่อท่าน"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศิลปะในการเปิดทูล (ตอนที่ 298)

ขุนกวนแสดงท่าที่อ่อนน้อมเอาใจและยกย่องโลซกเพื่อให้เป็นที่ยำเกรงแก่ผู้คนทั้งปวง แต่โลซกก็เป็นนักเปิดทูลด้วยง ตอบคำขุนกวนว่าการนี้ไม่เป็นที่ชอบใจ และสิ่งที่โลซกชอบใจคือการที่ขุนกวนได้ตั้งตนเป็นใหญ่ในแผ่นดินแล้วปกครองอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข โดยอ้างว่เพราะเหตุนี้โลซกจึงจะได้มีชื่อเสียงไว้ในประวัติศาสตร์ นับเป็นการเปิดทูลที่แยบยลนุ่มนวลต้องด้วยใจนายที่ฉลาดยิ่งนัก

กลวิธีเปิดทูลของโลซกนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับพวกประจบสอพลอที่มีเจ้านายเป็นคนถ้อย โง่เขลาเบาปัญญา เพราะคนจำพวกนั้นเพียงแต่เปิดทูลว่า "ไช้ครับพี่ ดีครับผม เหมาะสมครับท่าน" ก็เพียงพอแล้ว ขุนกวนได้ฟังคำเปิดทูลที่ยกย่องของโลซกก็หัวเราะร่วนด้วย ความชอบใจ ครั้นพาโลซกมาถึงกองบัญชาการจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุรา แก่โลซก เตียเถา และบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง จากนั้นจึงปรึกษาหารือแผนการเพื่อจะโจมตีเมืองหับป่าต่อไป

ในขณะที่กินโต๊ะหรือกันอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าเดี่ยวเลียวนายทหารเอกของโจโจซึ่งรักษาเมืองหับป่าได้ให้ทหารส่งหนังสือมาทาบ แล้วส่งหนังสือนั้นแก่ขุนกวน ขุนกวนรับหนังสือมาอ่านแล้วก็โกรธจนหน้าแดง ส่งหนังสือนั้นให้แก่โลซกแล้วกล่าวว่า เดี่ยวเลียวมินน้ำใจเรานัก วันพรุ่งนี้เราจะใช้แต่ทหารที่มีอยู่แต่เดิมออกไปรบกำจัดเดี่ยวเลียวเสียให้จงได้

โลซกรับหนังสือจากขุนกวนมาอ่าน ปรากฏความตามหนังสือที่ว่าเดี่ยวเลียวทหารเอกแห่งราชสำนักอันแจ้งความมายังขุนกวน ด้วยได้ทราบข่าวบัดนี้ท่านได้รับทหารยกมาสับสนุนเพิ่มเติม คงจะมีกำลังนำใจกล้าหาญขึ้นกว่าแต่ก่อน ดังนั้นในวันพรุ่งนี้จึงขอเชิญท่านออกมาต่อสู้กันให้เห็นฝีมือทหาร อยาแก้วแต่ตั้งค่ายมั่นนอนรับลมอยู่ดังที่เป็นมาเลย

โลซกอ่านหนังสือนั้นจบความแล้วก็รู้ว่าเดี่ยวเลียวมีเจตนาช่วยขุนกวนด้วยกลศึก เพื่อให้ขุนกวนมีความมานะไม่ใช้กำลังทหารที่ได้มาเพิ่มเติมในการสงคราม คงใช้ทหารที่มีอยู่แต่เดิม เท่ากับเป็นการตัดกำลังของกองทัพเมืองก่งตั้ง ไม่ให้ใช้ความได้เปรียบจากกำลังพลที่ยกมาใหม่

โลซกแจ้งเจตนาของเดี่ยวเลียวดังนั้นแล้วจึงดึงขุนกวนว่าหนังสือเดี่ยวเลียวมีมาครั้งนี้เป็นแต่กลอุบายเพื่อจะยั่วท่านตามประเพณีการสงครามเท่านั้น อย่าได้ดูความตามอารมณ์ จะต้องกลของเดี่ยวเลียว ขุนกวนได้ฟังคำท้วงติงของโลซกก็ได้คิด อารมณ์โกรธก็ค่อยทุเลาลง ครั้นเวลาเช้าขุนกวนจึงยกทหารออกจากค่ายตรงไปที่เมืองหับป่า พอยกทหารมาได้ครึ่งทางก็เห็นกองทัพของเดี่ยวเลียวยกมาแต่ไกล ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ปลงทัพแล้วให้ทหารตั้งเป็นขบวนเตรียมที่จะรบกันด้วยกำลังทหารเอก

ขุนกวนตั้งขบวนอยู่หน้าทหารทั้งปวง ตัวขุนกวนนั้นใส่หมวกเกราะและเสื้อเกราะทองคำ ชีม้ายืนอยู่ภายใต้ธงร่มทัพใหญ่ มีธงเขียนยี่นมาอยู่ข้างขวา แก้วยี่นมาขนาบอยู่ข้างซ้ายท่ามกลางธงทิวปลิวไสว ในขณะที่พลกลงได้รัวกลองศึกดังกึกก้อง

เดี่ยวเลียวยกกองทัพมาแต่เมืองหับป่าตามคำทาบ พอยกกองทัพมาใกล้ในระยะห้าเส้นเห็นขุนกวนคุมทัพตั้งมั่นอยู่ ดังนั้นเดี่ยวเลียวจึงสั่งให้ปลงทัพแล้วออกไปตั้งขบวนอยู่หน้าทหารทั้งปวง เดี่ยวเลียวชีม้ายืนอยู่ภายใต้ธงร่มทัพใหญ่ ลิเตียนชีม้าอยู่ทางขวา จักจิ้นชีม้าขนาบอยู่ทางซ้าย พอเสียงกลองศึกดังครบสามลาเดี่ยวเลียวจึงชักม้าออกไปกลางลานรบ ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงกระดุนม้าเพื่อจะออกไปรบกับเดี่ยวเลียว แต่ไทสุจู้ซึ่งยืนมาพิทักษ์อยู่ข้างหลังเห็นเป็นการไม่สมควรที่ขุนกวนซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ระดับเจ้าเมืองจะยกออกไปรบกับเดี่ยวเลียวซึ่งเป็น แต่เพียงทหารเอก จึงกระดุนม้าขี่ปราดออกไปข้างหน้ามาขุนกวนเข้ารบกับเดี่ยวเลียว

ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นสามารบท่ามกลางเสียงเพลงรบก้องกระหึ่มท้องทุ่ง ต่างรุกต่างรับ ต่างแทงต่างปัด ต่างฟาด ต่างฟันกันอย่างสวยงามสมความเป็นชาติทหาร ขุนกวนยืนม้าดูไทสุจู้รบกับเดี่ยวเลียวด้วยความเพลิดเพลินจำเริญใจ ตื่นตาตื่นใจในฝีมือเพลงทวนของทั้งสองฝ่าย แล้วชื่นชมสรรเสริญฝีมือของไทสุจู้และเดี่ยวเลียวอยู่ในใจจนเปลอตัวจ้องดูการสู้รบนิ่งอยู่

ในขณะที่ขุนกวนกำลังเปลอตัวจ้องดูการรบของสองนายทหารเอกอยู่นั้น ลิเตียนซึ่งสังเกตเห็นอยู่อย่างใกล้ชิด เห็นขุนกวนเปลอใจลงดังนั้นจึงปรารภกับจักจิ้นว่าอันคนซึ่งแต่งตัวสวมเสื้อและหมวก สีทองนั้นคือขุนกวน ถ้าหากจับขุนกวนได้แล้วเมืองก่งตั้งก็จะตกแก่เรา เท่ากับได้ล้างแค้นแทนท่านอัศวินหาเสนาบดีได้สำเร็จ ความชอบก็จะมีแก่เราเป็นอันมาก

จักจิ้นได้ฟังคำลิเตียนดังนั้นน้ำใจก็โหมไปในทางใครก็ได้ความชอบ ไม่ทันที่จะฟังคำลิเตียนว่ากล่าวประการใดต่อไป จักจิ้นซึ่งถือง้าวอยู่ในมือได้กระดุนม้าควมตรงเข้าไปที่ขุนกวนอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวม้าของจักจิ้นก็ปราดเข้าไปใกล้ถึงตัวขุนกวนในระยะประชิด จักจิ้นจึงเงื้อง้าวจะฟันขุนกวน ชงเขียนและแก้วซึ่งยืนมาอยู่ข้างขวาขุนกวนกำลังจ้องมองการต่อสู้ของสองทหารเอกเพลินอยู่ แต่ด้วยสัญชาตญาณชายชาติทหารจึงไหวตัวก่อน เห็นจักจิ้นขี่ม้าปราดเข้ามาดังนั้นจึงใช้ทวนรับง้าวของจักจิ้นพร้อมกัน แรงฟันของจักจิ้นหนักหน่วงรุนแรงนัก ง้าวของจักจิ้นจึงฟาดเอา ตามทวนของชงเขียนและแก้วขาดออกเป็นสองท่อนเหลืออยู่แต่ตาม แต่เนื่องจากชงเขียนยืนมาอยู่กับที่จึงตั้งหลักมั่น ในขณะที่ม้าของจักจิ้นถลาเลยไป ชงเขียนไหวเท่าความคิดเอาตามทวนที่เหลืออยู่ในมือตึงจักจิ้น ในขณะที่นั้นทหารซึ่งอยู่ในแถวหลังของขุนกวนได้กรูกันเข้ามาจะทำร้ายจักจิ้น จักจิ้นเห็นทหารฝ่ายขุนกวนรู้สึกตัวเกรงว่าจะเป็นอันตราย จึงรีบควมม้าหนีไป

ชงเขี่ยมเห็นดังนั้นจึงแย่งเอาทวนจากทหารมาแทนทวนที่ขาดเหลืออยู่แต่ตามแล้วขี่ม้าไล่ตามงักจิ้นไป ลีเตียนปรารถนาความแค้นงักจิ้น แต่กลับถูกงักจิ้นชิงลงมือทำการ จึงยื่นม้าคอยที่อยู่ในที่เดิม ครั้นเห็นงักจิ้นควมม้าหนีกลับเข้ามาและชงเขี่ยมขี่ม้าไล่ตามโดยไม่ทันระวังตัว ลีเตียนจึงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วยิงไปถูกชงเขี่ยมตกม้าตาย

ไท่สูจู่กำลังต่อสู้อยู่กับเตียวเสี่ยว เหลียวมาเห็นเหตุการณ์อลหม่านก็เกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับซุนกวนจึงรีบผละมาออกจากลานรบหวังจะกลับไปช่วยซุนกวน

เตียวเสี่ยวเห็นไท่สูจู่ผละมาหนีออกจากลานรบ และเห็นทหารฝ่ายซุนกวนกำลังซุลมน่วนวายอยู่เป็นที่ที่ทำการรุกรบ จึงสั่งทหารให้บุกเข้าตีกองทหารของซุนกวนในทันที ทหารกองทัพเมืองก้งตั้งกำลังซุลมนเพราะไม่รู้ว่าเกิดเหตุร้ายประการใดขึ้นจึงแตกฮือคุมกันไม่ติด ครั้นถูกทหารของเตียวเสี่ยวบุก เข้าตีจึงแตกกระจัดกระจาย และถูกทหารของเตียวเสี่ยวฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายซุนกวนครั้นรู้สึกตัวว่าจะถูกงักจิ้นทำร้ายก็ตกใจ ครั้นเห็นทหารเตียวเสี่ยวบุกเข้าโจมตีจึงขับม้าหนีจะกลับไปที่ค่าย ทหารเมือง ก้งตั้งเห็นซุนกวนถอยหนีจึงพากันหนีตาม เตียวเสี่ยวก็ยกทหารไล่ตามตีไปฝ่ายเทียเกาซึ่งรักษาค่ายอยู่ ครั้นซุนกวนยกออกไปแล้วก็สังหรณ์ใจว่า ซุนกวนไม่คุ้นเคยการศึกอาจจะเสียที่แก่เตียวเสี่ยวจึงลอบยกทหารออกไปตั้งขุมอยู่ระหว่างทาง ฝิวาซุนกวนเสียทีก็จะช่วยเหลือแก้ไขได้ทันที่ ครั้นเทียเกาเห็นซุนกวนพาทหารแตกหนีมาจะกลับไปทางค่าย ก็ขุมทหารสงบไว้ พอเตียวเสี่ยวยกเข้ามาใกล้จึงจัดประทัดสัญญาณแล้วยกทหารออกมาสกัดเตียวเสี่ยว

เตียวเสี่ยวกำลังนำหน้าทหารไล่ตามตี แต่พอได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแล้วทหารเมืองก้งตั้งกรอกมาจากสองข้างทางก็ตกใจ สำคัญว่าต้องกลอุบายของซุนกวนจึงสั่งทหารให้ถอยทัพกลับเข้าเมืองหับป่า เมื่อเทียเกาสกัดกองทัพเตียวเสี่ยวมิให้ไล่ตามตีจนถอยกลับเข้า เมืองหับป่าแล้วจึงพาทหารตามซุนกวนกลับเข้าไปในค่าย ซุนกวนเจ้าเมืองหนุ่มผู้อ่อนการสงครามเสียชงเขี่ยมนายทหารผู้รักดีก็มีน้ำใจรักสงสารเป็นอันมาก รู้สึกดังนี้แล้วซุนกวนก็ร้องให้อาลัยอาวรณ์ชงเขี่ยม

เตียวเหียนซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นดังนั้นจึงกล่าวกับซุนกวนว่า "ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้เพราะท่านทนงตัว ดูหมิ่นแก่ข้าศึกมิได้รักษาตัว อันแม่ทัพจะยกออกรบก่อนนั้นไม่ควร ตัวท่านเป็นใหญ่ไม่พิเคราะห์ดูการว่าควรแลมิควร ออกสู้รบกับเตียวเสี่ยวอันเป็นแต่นายทหารจึง ได้รับความอัปยศเสียทหารเอกจะนี้"

เตียวเหียนผู้นี้แม้นับว่าเป็นที่ปรึกษาที่ตรงไปตรงมากล่าวว่ากล่าว ดักเตือนนายตามจริง แต่ก็ต้องนับว่าเป็นที่ปรึกษาที่มีรูปกาลจึงกล่าวต่าหนิเตียนซุนกวนในยามโศกเศร้า ซึ่งถ้าหากซุนกวนเป็นเจ้านายถ้อยโอดเอาแต่อารมณ์ความรู้สึกตัวแล้ว ตีร้ายเตียวเหียนก็อาจถึงตาย เพราะการกล่าววาจาโดยมีรูปกาลนั้น ส่วนซุนกวนแม้จะอ่อนหัดในทาง การสงคราม แต่อัธยาศัยความเป็นผู้นำที่ติดตัวมาแต่กำเนิดหาได้อ่อนหัดด้วยไม่ได้ฟังคำเตียวเหียนดังนั้นก็ยอมรับว่าเป็นความจริง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายคำตอบของซุนกวนว่า "ท่านว่านี่ชอบนัก อันเสียการทั้งนี้เพราะเราคิดผิดเอง" พอซุนกวนกล่าวสิ้นคำลงไท่สูจู่ก็เข้ามาพบ แล้วรายงานว่า "โกเตงบาว ข้าพเจ้ามีพี่น้องชื่ออ่าวโจ เป็นคนเลี้ยงม้าของเตียวเสี่ยว อ่าวโจหาความผิดไม่ เตียวเสี่ยวเอาตัวไปทำโทษ อ่าวโจมีความเจ็บแค้น ให้คนมาบอกข้าพเจ้าว่าเวลาค่ำวันนี้จะคิดอ่านฆ่าเตียวเสี่ยวเสียแล้ว จะจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ ข้าพเจ้าจะขอยกทหารไปทำการกับอ่าวโจ เห็นจะแก้แค้นซึ่งเสียชงเขี่ยมนั้นได้"

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงสอบถามว่า ซึ่งท่านว่าโกเตงนำความทั้งนี้ มาบอกแก่ท่านนั้น บัดนี้โกเตงอยู่ที่ไหน เราใครจะพบตัว ไ่สูจู่จึงว่าเวลานี้โกเตงได้ปลอมตัวเป็นทหารของเตียวเสี่ยว ลอบเข้าไปในเมืองหับป่าเพื่อประสานงานกับอ่าวโจแล้ว ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งจัดทหารพันนายให้ไท่สูจู่ยกไปทำการตามข้อเสนอ

อันไท่สูจู่เป็นแต่นายทหาร ไม่ใช่ขุนซื้อหรือที่ปรึกษา แต่กลับนำ ความมาเสนอซุนกวนราวกับว่าเป็นเสนาธิการเสียเอง ซุนกวนเองก็เป็นเจ้าเมืองอ่อนหัดในการสงคราม ได้ฟังความนายทหารก็พลอยเห็น ดีเห็นงามตามไปด้วย โดยไม่คิดหรือคิดไม่ถึงว่าการอาสาของไท่สูจู่ตั้งนี่ยังมีจุดอ่อน หาเป็นแผนการที่รอบคอบชอบด้วยการสงครามไม่ จึงนับว่าเป็นการตัดสินใจที่สุ่มเสี่ยง เทียบชั้นไม่ได้กับเชิงชั้นการสงครามของจิวยี่

จุกัดกันซึ่งเป็นพี่ชายของขงเบ้งได้ฟังเหตุการณ์โดยตลอด เห็นขุนกวนสั่งการตั้งนั้นจึงทักท้วงว่า "เดี๋ยวเลี้ยวมีสติปัญญา ทั้งฝีมือก็เข้มแข็ง เห็นจะไม่ควรประมาท ท่านจงคิดอ่านตรึกตรองให้ดี อย่าเพ่อดูหมิ่นเดี๋ยวเลี้ยวก่อน" ไทสู้ได้ฟังคำท้วงของจุกัดกันก็ไม่พอใจ แต่เกรงตัวว่าจุกัดกัน นั้นมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาจึงไม่กล้าโต้เถียงเกียงงอน ได้แต่นั่งอยู่ ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงบอกไทสู้ให้ไปจัดแจงทหารแล้วดำเนินการ ตามแผนการที่เสนอ ไทสู้ได้ฟังคำขุนกวนก็มีความยินดี คำนับลาขุนกวนแล้วจัดแจงทหารเตรียมยกออกไปทำการตามที่ได้ตกลงกับโกเตง

ฝ่ายโกเตงทหารชั้นผู้น้อยในสังกัดของไทสู้ หลังจากเตรียมการกับไทสู้แล้วจึงปลอมตัวลอบเข้าไปในเมืองหับป่าไปหาอาวโจผู้เป็น ญาติ แล้วว่าเวลาค่านนี้ไทสู้จะยกทหารออกมาคอยที่อยู่ด้านนอก เมือง การข้างในเมืองเล่าท่านจะคิดอ่านวางแผนการประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายของคนเลี้ยงม้า (ตอนที่ 299)

ไทสู้ขุนทหารเอกของแคว้นกั๋งตั้งขานาญการรบแต่ไร่เดียวสาในการวางแผนยุทธการ จึงรับเอาแผนการของญาติคนเลี้ยงม้าไปขออนุญาตขุนกวนยกไปรบกับเดี๋ยวเลี้ยว ในขณะที่ขุนกวนเองก็อ่อนหัดทางพิชัยสงครามต่างๆ ที่ถูกจุกัดกันที่ปรึกษาคัดค้านก็ไม่รับฟัง จึงจัดทหารให้ไทสู้ยกไปทำการ

ครั้นอาวโจคนเลี้ยงม้าของเดี๋ยวเลี้ยวได้ฟังคำโกเตงว่าจะคิดอ่าน แผนการประการใดจึงตอบว่าซึ่งที่อยู่ของข้าพเจ้าใกล้กันกับที่พักของเดี๋ยวเลี้ยว ข้าพเจ้าจะลวงให้เดี๋ยวเลี้ยวออกมาข้างนอกค่ายแล้วจะลอบสังหารเสียโกเตงได้ฟังคำคนเลี้ยงม้าเสนอแผนการตั้งนั้นเห็นเป็นเรื่องง่ายตายจึงสอบถามว่าท่านจะทำประการใดจึงจะลวงเดี๋ยวเลี้ยวออกมาสังหารเสียได้

อาวโจคนเลี้ยงม้าจึงว่าเวลาค่านนี้ข้าพเจ้าจะจุดไฟขึ้นที่กองฟางสำหรับเลี้ยงม้า เมื่อเพลิงลุกสว่างขึ้นแล้วให้ท่านร้องบอกต่อๆ กันไปว่าข้าศึกยกเข้าเมืองได้แล้ว ชาวเมืองทั้งปวงไม่รู้ที่ก็จะพากันแตกตื่น เดี่ยวเลี้ยวก็จะออกมาดับเพลิงซึ่งไหม้ไหม้นั้น ข้าพเจ้าจะข่มคอยที่อยู่ แล้วจะลอบแทงเดี๋ยวเลี้ยวเสียให้ตาย แลเมื่อไทสู้เห็นเพลิงลุกขึ้นก็จะยกกำลังเข้าปล้นเมืองตามที่ตกลงไว้กับท่าน เห็นจะยึดเมืองหับป่าได้โดยง่าย

โกเตงได้ฟังแผนการซึ่งง่ายประดุจปลอกกล้วยเข้าปากแล้วก็เห็นชอบด้วย นี่คือแผนการรายละเอียดของคนเลี้ยงม้ากับญาติของคนเลี้ยงม้า ที่คิดอ่านการศึกษาหวังจะลวงเดี๋ยวเลี้ยวออกมาฆ่าเสีย และเปิดโอกาส ให้ไทสู้ยกกำลังเข้าปล้นเอาเมือง เป็นแผนการที่คิดเอง พุดเอง เออเอง ราวกับว่าเดี๋ยวเลี้ยวไร่ซึ่งสติปัญญา แล้วยินยอมให้แผนการดำเนินไปได้โดยสะดวก จึงเป็นการวางแผนแบบคนเลี้ยงม้าโดยแท้ เป็นแผน การที่ไม่รู้เขาและไม่รู้เรา ไม่มีความเชื่อมโยงในการปฏิบัติที่จะบังเกิดเป็นผลจริงแม้แต่น้อย ดังนั้นการที่ไทสู้เข้าร่วมในแผนการชนิดนี้จึงเท่ากับว่าตายไปครั้งตัวแล้ว ส่วนอีกครั้งหนึ่งคงเหลือแต่เวลาซึ่งจะปรากฏเป็นจริงขึ้นเท่านั้น

ฝ่ายเดี๋ยวเลี้ยวหลังจากชนะศึกหวุดหวิดจะกำจัดขุนกวนได้สำเร็จในเวลากลางวัน ก็ได้ปูนบำเหน็จแก่ทหารที่มีความชอบและแต่ง โตะเลี้ยงบำรุงขวัญทหารทั้งปวง แต่กำชับมิให้เสพสุรา และสั่งว่าวันนี้เราได้ชัยชนะต่อกองทัพเมืองกั๋งตั้ง ข้าศึกอาจคาดวังกองทัพของเรา จะตั้งอยู่ในความประมาทแล้วเข้าโจมตี และถ้าเราตั้งอยู่ในความประมาทการก็จะไปตั้งความคาดหมายของข้าศึก ดังนั้นในค่านนี้จึงให้ทหารทุกคนใส่เสื้อเกราะนอนทุกคน และให้กวัดขันเวรยาม อย่างเข้มงวด

ทหารซึ่งกินโตะอยู่นั้นสงสัยจึงถามเดี๋ยวเลี้ยวว่า ขุนกวนเพิ่งปราชัยในวันนี้คงจะสิ้นขวัญกำลังใจไม่กล้ายกมารบในเวลาอันใกล้ ไฉนท่านจึงให้ระมัดระวังเข้มงวดกวัดขันถึงเพียงนี้ เดี่ยวเลี้ยวจึงอธิบายว่า "อันธรรมดาผู้เป็นนายทัพนายกองจะทำการสงคราม ถ้าแพ้ก็อย่าเพ่อเสียใจ แม้ได้ชัยชนะก็อย่าเพ่อทะนง เวลาวันนี้เราได้ชัยชนะแก่ขุนกวนก่อน ครั้นประมาทเกลือกขุนกวน มีใจเจ็บแค้นคิดเห็นว่าเราเลินเล่อจะยกทหารมาโจมตี เราจะมีขัดสนหรือ เราจึงบังคับท่านทั้งปวงด้วยเหตุฉะนี้"

เดี๋ยวเลี้ยวบรรดาอธิบายเหตุผลในการป้องกันระวังตนตามหลักปฏิบัติแห่งคัมภีร์พิชัยสงคราม ทั้ๆ ที่มีได้รู้ระแคะระคายว่าจะมีคน คิดการร้ายอยู่ข้างใน สมคบชักใยกับข้าศึกภายนอก แต่เมื่อได้เข้มงวดกวัดขันระมัดระวังไม่ใหตั้งอยู่ในความประมาทแล้ว ก็ยอมได้ชื่อ ว่าได้ปิดประตูแห่งความตายมิให้ย่างกรายเข้ามาได้ ประดุจตั้งเกราะเพชรที่กางกันคุ้มครองกองทัพไว้ให้ปลอดภัยอยู่ในตัว

ขณะที่เดี่ยวเลียวกำลังกินโต๊ะอยู่กับอาหารนั้น เห็นแสงเพลิงสว่าง ขึ้นด้านหลังค่าย และได้ยินเสียงคนร้องว่า ข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว และชาวเมืองพากันแตกตื่นวิ่งกันซุกมุนวุ่นวาย เดี่ยวเลียวก็นึกใจว่าโจนข้าศึกจึงยกเข้าเมืองได้โดยไร้ร่องรอยหรือวีแววการต่อสู้ดังนี้ จึงพาทหารที่สนิทสี่ห้าคนขี่ม้าออกไปด้านนอกค่าย ยืนม้าขวางถนนไว้มิให้ผู้คนวิ่งระส่ำระสาย

บรรดาชาวเมืองเห็นแม่ทัพใหญ่เดี่ยวเลียวกองม้ายืนม้าอยู่หน้า ค่ายก็อุ่นใจ ที่ซุกมุนวุ่นวายก็ค่อยสงบลง เดี่ยวเลียวสั่งทหารให้ไปดับไฟที่ลุกไหม้อยู่ ครู่หนึ่งทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่าเสียงที่ร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้วนั้นดังอยู่ในที่ใกล้ ชะรอยว่าข้าศึกบุกลึก เข้ามาถึงในเมืองแล้ว เดี่ยวเลียวยืนม้าพิเคราะห์เหตุการณ์อยู่นอกค่าย หูกี่สดับตริบฟังเสียง ดาก็จ้องไปที่แสงเพลิงที่ลุกขึ้นด้านหลังค่าย แล้วหัวเราะในลำคอ จากนั้นจึงว่านี่เป็นแผนลวงที่ตื่นขึ้น เพียงเพื่อให้ ชาวเมืองตกใจแล้วจะก่อความวุ่นวายเป็นจลาจลขึ้น หรือมิฉะนั้นก็อาจสมคบกับข้าศึกให้ยกเข้าปล้นเมือง จึงให้ทหารทุกคนเพิ่มความ ระมัดระวังและห้ามชาวเมืองแตกตื่นวิ่งวุ่นวายสืบสน ผู้ใดมีฟังก็ให้ ตัดศีรษะเสีย แล้วให้รีบตามไปที่ต้นเสียงว่าใครเป็นคนร้องว่า ข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว มันผู้นั้นคือผู้ก่อการจลาจล ให้จับกุมตัวมาประหารเสีย

เดี่ยวเลียวสั่งการเฝ้าขาดรัดกุมแล้วยืนม้าสังเกตการณ์อยู่ในที่เดิมท่ามกลางการแวดล้อมของนายทหารที่ใกล้ชิด ครู่หนึ่งเสียงร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้วก็หยุดลง พอเวลาทุ่มเศษลิเดียวก็นึกจับตัวโกเตงและอ่าวโจได้ จึงมัดแล้วคุมมามอบแก่เดี่ยวเลียว และรายงานว่าสองคนนี้เป็นคนร้องบอกชาวเมืองว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว จึงจับตัวมามอบแก่ท่าน

เดี่ยวเลียวเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงสอบสวนโกเตงและอ่าวโจว่าเจ้าทั้งสองก่อความวุ่นวายดังนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ โกเตงและอ่าวโจเกรงกลัวอาญาของเดี่ยวเลียวจึงยอมรับสารภาพแต่โดยดีว่าทำ แผนการทั้งนี้เพื่อจะลวงเดี่ยวเลียวออกมาสังหาร โดยไทสุจู่จะยกกองทัพเข้าปล้นเมือง เดี่ยวเลียวได้ฟังดังนั้นก็สั่งทหารให้เอาตัวโกเตงและอ่าวโจไป ฆ่าเสีย

สั่งความเสร็จเดี่ยวเลียวเห็นเหตุการณ์ภายในเมืองสงบลงจึงขี่ม้า จะกลับเข้าไปในค่าย ในทันใดนั้นได้ยินเสียงม้าล่อซ้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารดังกึกก้องอยู่นอกเมืองก็รู้ว่าข้าศึกกำลังเข้าปล้นเมือง สมคาลัยตั้งคำรับสารภาพของโกเตงและอ่าวโจจึงว่ากับทหารทั้งปวงว่าบัดนี้ทหารเมืองกั๋งตั้งยกกองทัพมาตามแผนการที่คบคิดกับโกเตงและอ่าวโจ เราจะซ้อนกลแล้วทำลายกองทัพเมืองกั๋งตั้งเสียให้สิ้น

ว่าแล้วเดี่ยวเลียวจึงสั่งทหารให้เตรียมเกาทัณฑ์ยกไปซุ่มอยู่ที่ประตูเมืองทางด้านซึ่งได้ยินเสียงโห่ร้องของข้าศึกกองหนึ่ง และอีกกองหนึ่งให้ยกขึ้นไปซุ่มอยู่บนเชิงเทิน เมื่อทหารเมืองกั๋งตั้งยกเข้ามาใกล้ก็ให้ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปพร้อมกัน จากนั้นจึงสั่งให้จุดเพลิง ขึ้นในเมืองอีกสองสามแห่ง และให้เปิดประตูเมืองแล้วปลอมเป็นเสียงชาวเมืองร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว ไทสุจู่ยกกำลังมาซุ่มอยู่ข้างนอกเมืองเห็นเพลิงไหม้ขึ้นในเมืองแห่งหนึ่งแล้ว ต่อมาก็เห็นแสงเพลิงลุกไหม้ขึ้นอีกสองสามแห่งก็สำคัญว่าโกเตงและอ่าวโจกำลังก่อการจลาจลขึ้นภายในเมืองจึงให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมที่จะยกไปทำการ

ครั้นเห็นประตูเมืองเปิดกว้างออกมาและข้างในเมืองวิ่งกันสับสนวุ่นวายอยู่ ไทสุจู่ก็สำคัญว่าโกเตงและอ่าวโจทำการสำเร็จแล้ว จึงขี่ม้านำหน้าทหารและสั่งให้ยกกำลังบุกเข้าไปในเมืองทันที พอไทสุจู่ขี่ม้าพาทหารมาถึงหน้าประตูเมือง ท่าเกาทัณฑ์ที่แน่นหนาราวท่าฝนจากบนเชิงเทินและสองข้างประตูเมืองก็พุ่งตรงเข้ามาที่ไทสุจู่และทหารที่ตามมานั้น ไทสุจู่เห็นดังนั้นก็ตกใจ ใช้ทวนป้องปิดเกาทัณฑ์เป็นพัลวัน แต่ไม่ทันด้วยท่าเกาทัณฑ์นั้นแน่นหนามาก ไทสุจู่จึงถูกเกาทัณฑ์ตามลำตัวเป็นหลายแห่ง แต่ยังคงสติมั่นรีบชักม้ากลับหลังแล้วควบหนีไปอย่างรวดเร็ว

เดี่ยวเลียวเห็นดังนั้นก็สั่งให้ลิเตียนและงักจันรีบพาทหารไล่ตามตีไทสุจู่ ลิเตียนและงักจันรับคำสั่งแล้วรีบพาทหารไล่ตามไปในทันที และได้ฆ่าฟันทหารของไทสุจู่บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนไล่ไทสุจู่กระชั้นเข้าไปใกล้ค่ายของขุนกวน

ขุนกวนอยู่ในค่ายคอยสังเกตการณ์กองทัพของไทสุจู่ที่ยกไปทำการ ในตอนแรกที่เห็นแสงเพลิงก็ดีใจสำคัญว่าการได้ดำเนินไปตามแผนการที่ไทสุจู่ได้เสนอไว้ แต่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องกระชั้นเข้ามาทางค่าย ขุนกวนก็ตกใจ ครั้นเห็นทหารของเดี่ยวเลียวไล่ตามตีทหารของไทสุจู่ จึงสั่งการให้ลูกขุนและตั้งลี้ดริบพาทหารออกไปช่วยไทสุจู่

ลิเดียและจ๊กจิ้นไล่ตามตึกกองทัพของไทสูจู่มาถึงใกล้ค่ายของขุนกวน ครั้นเห็นทหารเมืองก้งตั้งยกกำลัง ออกมาจากค่ายก็เกรงว่าจะเสียที จึงสั่งให้ทหารถอยทัพกลับเข้าเมืองหับป่า ลกขุนและตั้งสัดยกทหารออกมา พอพ้นค่าย ทหารของเดียวเลี้ยวก็ถอยกลับไปสิ้น จึงรับเอาไทสูจู่และทหารกลับเข้ามาในค่าย และพยุงไทสูจู่ ลงจากหลังม้าพาเข้าไปพบขุนกวน

ขุนกวนเห็นอาการไทสูจู่ต้องลูกเกาทัณฑ์เป็นหลายแห่ง จะปล่อยลูกเกาทัณฑ์ไว้มิได้ จะถอนลูกเกาทัณฑ์ ออกไทสูจู่ก็จะทรมานพิชขาดแผลไม่ได้ รูปการณของไทสูจู่ ณ บัดนี้เหมือนอยู่ในชั้นตรีทูต ขุนกวนจึงให้วิด กังวลนัก ดังนั้นขุนกวนจึงสั่งให้ทหารพยุงไทสูจู่กลับไปที่พัก และให้รับตามหมอมารักษา

พอทหารพยุงไทสูจู่กลับไปแล้ว เดียวเจียวจึงเสนอแก่ขุนกวนว่า ท่านยกกองทัพมาตีเมืองหับป่าช้านานแล้วยัง ไม่แพ้ชนะกัน บัดนี้ได้สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก ทั้งไทสูจู่ก็ป่วยหนัก ขอที่ท่านจะยกกองทัพกลับไปเมือง ก้งตั้งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านแก้แค้นสืบไป

ขุนกวนถามความเห็นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ในที่นั้น ต่างคนต่างพากันก้มหน้านิ่งอยู่ ขุน กวนจึงเห็นชอบตามข้อเสนอของเดียวเจียว ให้ถอนทัพยกทัพเรือกลับไปเมืองล่าซี พอยกกองทัพกลับถึง เมืองล่าซีอาการป่วยของไทสูจู่ก็ทรุดหนักลง ขุนกวนทราบข่าวแล้วสั่งให้เดียวเจียวออกไปเยี่ยมไข้ไทสูจู่ถึงที่ พัก ไทสูจู่ป่วยหนักด้วยบาดแผลเกาทัณฑ์ทรมาณนักป็นว่าจะสิ้นใจ แต่พอทราบข่าวขุนกวนให้เดียวเจียวมา เยี่ยมไข้ก็ปลื้มใจ ให้คนพยุงตัวนั่งแล้วว่ากับเดียวเจียวว่า "เกิดมาเป็นชายถึงจะตายในท่ามกลางศึกก็อย่า เสียตายชีวิต ขอจะคิดทำการให้ถึงขนาด เหตุใดถึงจะมาสิ้นอายุเสียแต่หนุ่มจะนี้"

ความจริงไทสูจู่ใกล้จะสิ้นลมอยู่แล้ว เป็นแต่แรงปีติโศกขงขึ้น จึงสามารถเอ่ยเอื้อนถ้อยคำกล่าวกับเดียวเจียว ได้ แต่พอลงความ ได้เท่านี้เลือดก็ไหลพรังพรอออกจากจมูกและปากของไทสูจู่ ศีรษะของ ไทสูจู่พับลงสิ้น เสียงสิ้นสั่นก็สิ้นใจโดยที่นัยน์ตายังลืมค้างอยู่ ณ เวลานั้นไทสูจู่มีอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปี

เดียวเจียวเห็นดังนั้นก็ตกใจ เอามือทั้งสองประคองศีรษะของไทสูจู่ไว้ ครั้นเห็นว่าไทสูจู่สิ้นลมแล้ว เดียวเจียวก็ ให้ทหารพยุงร่างไทสูจู่ให้นอนลง แล้วคำนับลาศพไทสูจู่กลับมารายงานแก่ขุนกวน ขุนกวนทราบความแล้วก็ โศกเศร้าสสารไทสูจู่ผู้เป็นขุนพลคนสำคัญของแคว้นก้งตั้ง นับเป็นมรดกของขุนเช็กผู้พี่ที่ขุนเช็กทั้งรักทั้ง ห่วงและเคารพไทสูจู่ เพราะเคยเป็นคู่ต่อสู้กันมาก่อน ต่อมาจึงเข้าสวามีภักดีร่วมเป็นร่วมตาย เป็นข้าแห่งสกุล ขุนตราบจนสิ้นลม ขุนกวนจึงสั่งให้ตั้งการศพของไทสูจู่อย่างสมเกียรติแล้วนำศพไปฝังไว้ ณ เขิงเขาปักกัว จัดการศพของไทสูจู่แล้วขุนกวนจึงให้รับไทสูเอียงบุตรผู้เยาว์ของไทสูจู่มาเลี้ยงไว้ในฐานะที่เป็นบุตรบุญธรรม บรรดาทหารทั้งปวง ประจักษ์น้ำใจรักทหารของขุนกวนดังนี้ ต่างพากันสรรเสริญความเอื้อ อาทรรักทหารของ ขุนกวนทั่วทั้งเมืองก้งตั้ง

ทางฝ่ายเล่าปี่อยู่ที่เมืองเกงจิว ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพขุนกวนที่ยกไปตีเมืองหับป่า อย่างใกล้ชิด ครั้นทราบว่าขุนกวนเสียทีแก่เดียวเลี้ยวยกกองทัพกลับมาเมืองก้งตั้งแล้ว จึงเชิญขงเบ้งมา ปรึกษาว่าการข้างหน้าจะเป็นประการใด

ขงเบ้งคำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียมและฟังความที่เล่าปี่ปรึกษาแล้ว ไม่ตอบคำถามนั้น และว่า "เวลาคืนนี้ข้าพเจ้า ดูฤกษ์ เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จะเสียวงศ์ท่านคนหนึ่งเป็นมันคง" เล่าปี่ได้ฟัง ดังนั้นก็ตกใจ รีบถามขงเบ้งว่าญาติวงศ์พงศาของข้าพเจ้าแทบไม่มี ที่เห็นตัวอยู่ที่แตงก่าสุหยินผู้ภรรยาซึ่ง กำลังป่วย อยู่ และอาตวามบุตรกำพร้าที่เกิดแตงก่าสุหยินเท่านั้น ญาติวงศ์ของข้าพเจ้าตามคำท่านนี้เป็นผู้ใด หรือ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยืมเมืองซื้อเวลา (ตอนที่ 300)

เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งที่พยากรณ์จากการเห็นดาวดวงหนึ่งตกลง ข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือว่าจะเสียวงศ์คน หนึ่งก็ตกใจ แต่คิดไม่ ออกว่าจะสูญเสียใคร เพราะเล่าปี่นั้นมีญาติวงศ์น้อยนัก ในขณะที่เล่าปี่กำลังใคร่ครวญ อยู่ว่าญาติวงศ์พงศาที่ถึงแก่ความตายตามคำของขงเบ้งเป็นผู้ใด ใจก็ประหวั่นไปถึงนางก่าสุหยินผู้เป็น ภรรยา ซึ่งป่วยอยู่ แต่คิดว่าคงมิใช่หมายถึงตัวนางเพราะเมื่อคำคืนก่อนนางก่าสุหยินยังมีชีวิตอยู่ ครุหนึ่งทหาร รักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่า บัดนี้มีใบบอกมาจากเมืองซงหยงว่าเล่าปี่ป่วยเป็นไข้ถึง แก่ความตายแล้ว

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องไห้อาลัยรักเล่าก็เป็นอันมาก ขงเบ้งเห็นเล่าปีโศกเศร้าอาดูรนักจึงให้สิดว่า "อันเกิดมาแล้วสุด แต่จะตายทุกคนมิได้เว้น ท่านจะมาเศร้าโศกอยู่ขณะนี้โรคก็จะบังเกิด การเราซึ่งจะกระทำสืบไปนั้นยังมากอยู่ ขอจงคิดอ่านแต่งให้ทหารไปอยู่รักษาเมืองชงหยงแทนเล่าปี"

เล่าปีได้ฟังคำเตือนสติของขงเบ้งก็ได้คิด ค่อยคลายโศกเศร้าลง แล้วจึงสั่งให้กวนอูไปจัดแจงแต่งการศพของเล่าปีให้สมเกียรติยศ และให้กวนอูรักษาเมืองชงหยงไว้ กวนอูได้ฟังคำสั่งเล่าปีแล้วจึงคำนับลา พา กวนเป้ง และจิวยฉง และทหารที่สนิทยกไปเมืองชงหยงตามคำสั่งของเล่าปี

ครั้นกวนอูไปแล้วเล่าปีจึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าเราเคยให้สัญญาไว้กับโลซกว่าเมื่อใดที่เล่าปีหาบุญไม่แล้วก็จะคืนเมืองเกงจิ๋วแก่ขุนกวน บัดนี้เล่าปีตายแล้ว ขุนกวนทราบข่าวคงจะให้โลซกมาทวง เมืองเกงจิ๋วเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านแก้ไขประการใด

ขงเบ้งจึงว่าความข้างเมืองกั๋งตั้งนั้นยังแตกหักไม่ได้ จำจะต้องจับมือเป็นพันธมิตรกับขุนกวนสืบไป ดังนั้นการครั้งนี้จึงต้องคิดอ่าน ผอนสั้นยาวไปตามสถานการณ์จนกว่าท่านจะตั้งตัวได้สำเร็จ แล้วว่าการครั้งนี้ท่านอย่าได้ปรารหม์เลย ข้าพเจ้าขอรับเป็นธุระว่ากล่าว กับโลซกเองว่าแล้วขงเบ้งจึงกระซิบที่ข้างหูของเล่าปีพอให้ได้ยินกันแต่สองคน เล่าปีฟังคำขงเบ้งแล้วก็พยักหน้ารับเอาด้วยความยินดี

หลังจากนั้นอีกสิบห้าวัน ในขณะที่เล่าปีและขงเบ้งกำลังปรึกษา ข้าราชการกันอยู่ ทหารรักษาการณ์ได้มารายงานว่าบัดนี้ขุนกวนให้โลซกมาคำนับท่าน ขงเบ้งฟังรายงานแล้วจึงชวนเล่าปีออกไปต้อนรับโลซกเข้ามาในเมืองเกงจิ๋ว ต่างฝ่ายต่างถ้อยที่คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปีจึงเชิญโลซกเข้าไปนั่งสนทนากันที่ตึกรับรองแขกเมือง

โลซกได้เริ่มกล่าวขึ้นก่อนว่าเดิมทีนั้นท่านได้ให้สัญญาว่าเมื่อเล่าปีหาบุญไม่แล้วก็จะคืนเมืองเกงจิ๋วให้แก่ขุนกวน บัดนี้ขุนกวนทราบข่าวว่าเล่าปีหาบุญไม่แล้วจึงให้ข้าพเจ้ามาเคารพศพ และถามความคิดเห็นของท่านว่าจะมอบเมืองเกงจิ๋วคืนแก่ขุนกวนเมื่อใด ทั้งจีวยี้ก็ได้ฝากความรำลึกมายังท่านทั้งสองด้วย

โลซกกล่าวแล้วก็สั่งทหารให้เอาเครื่องเซ่นไหว้ศพเล่าปีเข้ามามอบแก่ เล่าปี เล่าปีและขงเบ้งจึงรับเอาของเซ่นไหว้แล้วสั่งทหารให้นำของเซ่นไหว้นั้นไปไหว้หลุมฝังศพของเล่าปีตามอย่างธรรมเนียม และสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงโลซกโดยที่ไม่ตอบคำถามใดๆ ของโลซกแม้แต่สักคำ ในระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้นขงเบ้งได้ชวนโลซกสนทนากลับความศึกที่ขุนกวนยกไปทำสงครามที่เมืองหับป่า โลซกก็สนทนาตอบ ถ้อยคำถามไปอย่างเสียมิได้ พอมีช่องโอกาสก็เอ่ยปากทวงเมืองเกงจิ๋วซ้ำอีกว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ด้วยขุนกวนวางธุระให้มาว่ากล่าวเพื่อรับเอาเมืองเกงจิ๋วคืนจากท่าน จะได้แต่งทหารไปดูแลรักษาไว้ให้วาง เว้นผู้ปกครองเมือง ข้าพเจ้าขออภัยเกิดที่ต้องกล่าวทวงเรื่องนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงตอบตามที่ขงเบ้งได้กระซิบบอกว่า "เชิญกิน โต๊ะเสพสุราให้สบายก่อนเกิดแล้วจึงค่อยปรึกษากัน" เล่าปีกล่าวแล้วก็ยกจอกสุรา ชวนโลซกให้ยกจอกสุราดื่มพร้อมกัน โลซกเกรงใจเล่าปีขัดมิได้ก็ยกจอกสุราดื่มกับเล่าปี เล่าปียังคงชวนโลซกสนทนาด้วยดินฟ้าอากาศและการทำมาหากินของราษฎรสืบไป โดยไม่ยอมเอ่ยปากพูดถึงเรื่องเมืองเกงจิ๋ว โลซก เห็นสนทนากับเล่าปีมานานนักหนาแล้วแต่ยังไม่ได้ความจึงถามซ้ำเล่าปีอีกครั้งหนึ่งว่าเมื่อใดจะคืนเมืองเกงจิ๋ว

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงทำที่เป็นโกรธแล้วดูโลซกว่า "ท่านก็มีสติปัญญาแจ้งการทั้งปวงอยู่ แต่จะนิ่งให้เราออกปากก่อนไม่ได้หรือ เมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจนั้นก็มีน้ำใจโอบอ้อมภรรณาแก่ราษฎรทั้งปวง จึงได้เสวยราชสมบัติสืบพระวงศ์ต่อกันมาจนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทุกวันนี้แผ่นดินก็ไม่ราบคาบ ขุนนางหัวเมืองทั้งปวงที่มีสติปัญญากำลังมากก็ไม่ปรองดองช่วยกันบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ต่างคนต่างแข็งเมืองอยู่สิ้น เล่าปีนายเราเป็นเชื้อพระวงศ์ติดพันกันมาแต่ครั้งพระเจ้าเจ้าเหี้ยนเต้ ได้ยี่สิบสี่ชั่วกษัตริย์จนถึงเล่าปี เล่าปีก็เป็นอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่แผ่นดินเมืองเกงจิ๋วเท่านี้จะเอาไว้ไม่ได้หรือ ขุนกวนนายท่านเป็น เชื้อผู้คุมเมืองจืดอง บัดนี้ก็ได้เป็นใหญ่ในเมืองกั๋งตั้งมีเมืองโทหกหัวเมือง เมืองตริจิวาแปดสิบเอ็ดหัวเมือง ทั้งไพร่พลทหารก็มั่งคั่งอยู่แล้ว ยังไม่มึมิใจหรือจึงให้มาทวงเมืองเกงจิ๋วอีกเล่า อนึ่งเมื่อใจโลซกทัพเรือมาตีเมืองกั๋งตั้งนั้น เล่าปีก็ได้ยกทหารไปช่วยรบพุ่งเป็นสามารภ เราก็เรียกลมให้ขุนกวนจึงไม่เป็นอันตราย แม้เราไม่ไปช่วยก็อย่าว่าแต่บุตรหญิงนางเกี่ยวกักโลเลยถึงกรรยาแลญาติ ท่านก็จะเป็นของใจโลซก"

โลซกเห็นขงเบ้งมีโทสะปรากฏโดยที่มีเคยปรากฏให้เห็นมาก่อนก็ตกใจ พอครุ่นคิดก็ตระหนักว่าความอันขงเบ้งว่ากล่าวทั้งสินนั้นก็เปี่ยมด้วยเหตุและผลจึงนึกละเอียดใจ แต่ภารกิจที่รับสรรชุนกวนมากี่หนกหนว่ดั่งนั้นโลซกจึงมีรู้ที่จะว่ากล่าวประการใด ได้แต่นั่งนิ่งอยู่ พักใหญ่จึงกล่าวว่าไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด แต่ท่านได้ให้สัญญาไว้กับข้าพเจ้าว่าจะคืนเมืองเกงจิวแก่ชุนกวน ทั้งข้าพเจ้าก็ได้ราย งานให้ชุนกวนทราบความแล้ว การที่ท่านมากล่าวให้กลับกลายไปดั่งนี้ย่อมมิชอบ

ขงเบ้งได้ฟังดั่งนั้นจึงได้กลับว่าท่านมีเหตุผลประการใดจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความมิชอบเล่า โลซกจ่านต่อคำล่ำเลิกบุญคุณของขงเบ้ง ครั้นได้ยินคำถามของ ขงเบ้งดั่งนั้นก็คิดล่ำเลิกเอาบุญคุณกับขงเบ้งบ้าง จึงว่า "เมื่อครั้ง เล่าปี่ได้ความล่ำบากแตกโจโฉ ณ เมือง ชงหยงนั้น ข้าพเจ้าก็ได้พาท่านไปหาชุนกวน ข้อหนึ่งก็ได้ช่วยว่าเมืองเกงจิวให้ ครั้นจิวอี้จะยกทหารมารบคืนเอาเมืองเกงจิวเล่า ข้าพเจ้าก็ช่วยว่ากล่าวห้ามมิให้จิวอี้ยกมา ข้าพเจ้าจึงมาหาท่าน ท่านกับเล่าปี่ก็ได้ว่าถ้าหาบุญเล่าก็ไม่จะคืนเมืองเกงจิวให้ชุนกวน ข้าพเจ้าก็ได้รับไว้บัดนี้ท่านเจรจาผิดกับคำก่อนจะให้ข้าพเจ้าเอาเนื้อความอันใดไปบอกกับชุนกวน จิวอี้กับชุนกวนก็นับถือว่าท่านกับเล่าปี่มีความสัตย์ แม้ข้าพเจ้าไปบอก ตามคำท่านว่า ชุนกวนก็จะไม่เชื่อ จะลงโทษข้าพเจ้า ถึงตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต แต่คิดวิตกอยู่ว่าเล่าปี่กับชุนกวนจะเป็นศัตรูกันไป เมื่อเล่าปี่กับชุนกวนจะเป็นศึกกันขึ้นท่านก็จะไม่มีความสุข คนทั้งปวงที่รู้จักจะหัวเราะว่าท่านเป็นคนมีสติปัญญา มาเจรจากลับกลอกจึงเป็นเหตุทั้งนี้"

โลซกด้านหนึ่งเจรจาว่ากล่าวเรียกร้องขอความสงสารจากขงเบ้ง แต่อีกด้านหนึ่งก็ปราบขงเบ้งว่าหากมันเกิดศึกระหว่างชุนกวนกับเล่าปี่แล้ว ขงเบ้งก็ต้องรับผิดชอบ เนื่องจากการเจรจากลับกลอกจึงเป็นศึกขึ้นดั่งนี้ ขงเบ้งรู้ทันโลซกจึงตอบว่า "ท่านอย่าว่าเลย เราจะกลัวอันใด กับจิวอี้ซึ่งเป็นลูกเด็กเล็กน้อย ถึงมาตราว่าโจโฉจะยกทหารมาล่ำกร้อย หมิ่นเราก็กไม่กลัว แต่เราเห็นแก่ท่านซึ่งกลัวความผิด เราจะคิดอ่านกับเล่าปี่เขียนหนังสือไปถึงชุนกวนว่าจะยืมเมืองเกงจิวไว้เป็นที่ อาศัยก่อน ต่อเล่าปี่ไปรบเมืองอื่นได้เล่าปี่จึงจะคืนเมืองเกงจิวให้ท่าน จะเห็นเป็นประการใด"

ขงเบ้งกล่าวคำแข็งเป็นคำขาดว่าในการศึกสงครามนั้นหาได้ยาก เก่งแก่ความคิดของจิวอี้หรือโจโฉไม่ ซึ่งขงเบ้งรู้ดีว่าโลซกฟังคำ ขาดนี้แล้วย่อมเห็นจริงตาม เพราะได้ประจักษ์ถึงสติปัญญา ฐานะใน อากาศ และความชำนาญในการที่ชัยสงครามทั้งปวง แต่กระนั้นก็มีได้ ใจไม่ใส่ระกำ ตัดเยื่อไม่เหลือใย หากยังทอดไม่ตรีด้วยเห็นแก่หน้าของโลซก และเป็นห่วงโลซกว่าจะต้องโทษ จึงเสนอทำหลักฐานว่าจะยืมเมืองเกงจิวไว้ชั่วคราวไว้เล่าปี่ยึดเมืองอื่นเป็นที่อาศัยได้แล้ว ก็จะคืนให้ แล้วรูกกลับโลซกว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด

โลซกจ่านในถ้อยร้อยเหตุผลทั้งด้านอ่อน ด้านแข็งทุกด้านแล้ว เห็นข้อเสนอของขงเบ้งเป็นทางออกเดียวที่จะรักษาไม่ตรีระหว่างเล่าปี่และชุนกวนไว้ได้ และเป็นทางออกเดียวที่โลซกจะพ้นจากความรับผิดชอบได้ ในใจก็มีความยินดีรับถามขงเบ้งว่าความอันท่านกล่าวทั้งนี้ท่านตีเมืองใดได้ถึงจะคืนเมืองเกงจิวแก่ชุนกวน

ขงเบ้งเห็นโลซกถล่ำเข้ามาในกลแห่งวาทศิลป์จึงโค้งคาคำตอบ ว่าอันเดิมที่นั้นข้าพเจ้าคิดที่จะยืมเมืองเกงจิวไว้จนกว่าเล่าปี่จะตีได้เมืองสุโต แต่มาค่านิ่งว่าเมืองสุโตเป็นเมืองหลวง ทั้งโจโฉก็ยังมีกำลังทหารเป็นอันมากยากที่จะทำการได้สำเร็จโดยเร็ว จึงลดความปรารถนาลงมาเป็นแค่ตีเมืองเสฉวนให้ได้ก่อน เพราะเมืองเสฉวนนั้นเจ้าเมืองคือเล่าเจียงเป็นคนโลเลหาสติปัญญาไม่ได้ ข้าพเจ้าจะให้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวน คงจะสำเร็จได้โดยเร็ว ได้เมืองเสฉวนแล้วเล่าปี่ก็จะคืนเมืองเกงจิวให้แก่ชุนกวน

โลซกได้ฟังว่าขงเบ้งจะยกไปตีเมืองสุโตให้ได้ก่อนแล้วจึงจะคืน เมืองเกงจิวก็แทบจะอาเจียนเป็นโลหิต เพราะเห็นว่ายากเย็นยิ่งที่เล่าปี่จะทำการได้สำเร็จในเร็ววัน ครั้นขงเบ้งผ่อนคำเจรจามาเป็นเมือง เสฉวน โลซกก็เห็นว่ายังยากเย็นน้อยกว่าการตีเมืองสุโต และเห็นว่าพอเป็นเหตุผลชนิดอ้อมๆ แอ้มๆ ว่ากล่าวกับชุนกวนได้ ทั้งเกรงใจขงเบ้งจึงตกลงรับคำว่าเล่าปี่ตีเมืองเสฉวนได้แล้ว ท่านจะต้องคืนเมืองเกงจิวแก่ชุนกวน ขงเบ้งได้ฟังดั่งนั้นจึงกล่าวคำขอบคุณ โลซกที่ยึดมั่นในความเป็น พันธมิตรและมีน้ำจิตเมตตาอาหารต่อเล่าปี่ แล้วว่าเมื่อท่านรับคำดั่งนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะให้เล่าปี่ทำหนังสือเป็นสำคัญตามข้อตกลงนี้

โลซกได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี เพราะเห็นจะได้หลักฐานเป็นหนังสือไปแสดงแก่ ชุนกวนจึงรับคำขงเบ้ง ดั่งนั้นขงเบ้งจึงให้เล่าปี่เขียน เป็นหนังสือตามข้อตกลงดั่งกล่าว และลงนามรับรองว่าจะปฏิบัติตามสัญญา จากนั้นขงเบ้งจึงลงชื่อในหนังสือนั้น ยอมตัวเป็นนายประกัน แล้วว่าข้าพเจ้าขอคำประกันข้อตกลงของเล่าปี่เพื่อให้ชุนกวนและจิวอี้วางใจขงเบ้งเว้นคำไว้ฮึดใจหนึ่งแล้วกล่าวสลับไปว่าข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นนายประกันก็จริงอยู่แต่หาหมิ่นหน้าหน้าไม่เพราะข้าพเจ้าเป็นพวกของเล่าปี่ ขอให้ท่านลงชื่อคำประกันอีกคนหนึ่ง จึงจะได้รับความสะดวกเชื่อมั่นใจจากชุนกวน

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงว่าตัวข้าพเจ้านั้นนับถือเล่าปีว่ามีความสัตย์ ดังนั้นเมื่อท่านประสงค์ ข้าพเจ้าก็ปลงใจเป็นนายประกันตามสัญญาของเล่าปี เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เอาหนังสือมาเขียนเพิ่มเติมว่าโลซกตกลงค่าประกันการปฏิบัติตามสัญญาของเล่าปีด้วย แล้วส่งหนังสือนั้นให้โลซกลงชื่อ

โลซกรับหนังสือมาลงชื่อแล้วก็เอาหนังสือนั้นใส่แขนเสื้อ ขอบคุณเล่าปี ชงเบ้ง แล้วค่านับลา เล่าปีและชงเบ้งเห็นดังนั้นจึงฝากค่าอวยพรไปถึงขุนกวนและจิวอี้แล้วเดินตามออกมาส่งโลซกจนถึงท่าเรือ ก่อนจะลงเรือชงเบ้งได้เข้าไปจับเอามือโลซกกุมไว้แล้วว่า "ท่านไปถึงขุนกวนแล้วจงช่วยว่ากล่าวโดยดีให้นายเราทั้งสองเป็นปรกติกัน อย่าให้โจโฉมันดูหมิ่นเราได้ แม้ไม่ทำตามเรา ถึงเมืองก่งตั้งกับหัวเมืองทั้งปวงเราก็จะชิงเอาด้วย"

หากการเจรจาตอบถ้อยร้อยคำระหว่างชงเบ้งกับโลซกเป็นการปลุกเสกซึ่งคาถาอาคม ชงเบ้งก็ยังคงเห็นว่าการปลุกเสกวิทยาคมนั้นยังไม่แน่นอนหาพอเพียง ดังนั้นจึงยับปลุกเสกอีกครั้งหนึ่งที่ทำเรือ ทั้งชี้ทางอันสว่างทั้งสองเมืองจะผูกมิตรไมตรีกันให้แน่นแฟ้น หรือหากมั่นใจว่าขุนกวนไม่เต็มใจก็ขมขู่ว่าอย่าว่าแต่เมืองเกงจิวซึ่งครองอยู่นั้นเลย ต่อให้เมืองก่งตั้งและหัวเมืองทั้งหลาย ชงเบ้งก็จะใช้กำลังเข้าแย่งยึดเอา

โลซกแพทางชงเบ้ง อุปมาตั้งงูเหลือมกลัวเข็มนาหรือตะขาบลูกคางคก ครั้นได้ฟังคำชงเบ้งดังนั้นก็รับคำ ต่างฝ่ายจึงต่างค่านับลาแล้วโลซกจึงลงเรือล่องกลับไปเมืองฉสองกุน

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

กินอ่อนก่อนกินแข็ง (ตอนที่ 291)

หลังจากยึดเมืองเกงจิว เมืองลำกุน และเมืองชงหยงไว้ในอำนาจแล้ว เป้าหมายการขยายอำนาจของเล่าปีต่อไปคือ ยึดสี่หัวเมืองที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิว ได้แก่เมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียง ครั้นให้เล่าปียกกองทัพไปยึดเมืองเลงเหลงได้สำเร็จ และจัดแจงการปกครองเป็นปรกติแล้ว จึงดำริที่จะยกไปยึดอีกสามหัวเมืองที่เหลือ

เล่าปีจึงปรึกษาชงเบ้งว่าเมื่อครั้งที่เชิญม้าเลี้ยงเข้ารับราชการนั้นม้าเลี้ยงได้เสนอให้ยึดเมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียง โดยลำดับไป บัดนี้ยึดเมืองเลงเหลงได้แล้วจะยกไปตีเมืองบุเหลงตามทีม้าเลี้ยงได้เสนอไว้เดิม หรือว่าท่านจะเห็นเป็นประการใด

ชงเบ้งจึงว่าเมืองบุเหลงนั้นอยู่ที่ไกลจะยึดเอาเมื่อใดก็ได้ เมืองเตียงสาอยู่ถัดไปแต่เข้มแข็งกว่าหัวเมืองใดในสี่หัวเมืองนี้ ส่วนเมืองฮุยเอียงอยู่ไกลออกไปแต่อ่อนแอกว่าหัวเมืองอื่น มีอันตรายที่ขุนกวนและโจโจอาจยกกองทัพมายึดเอาไปได้ ถ้าหากเมืองฮุยเอียงตกแก่ขุนกวนหรือโจโจแล้วเรายกไปภายหลังจะได้ยากลำบากแก่ทหาร จึงชอบที่จะยึดเอาเมืองฮุยเอียงให้ได้ก่อนเป็นการกินอ่อนก่อนกินแข็ง จากนั้นจึงค่อยยึดเมืองบุเหลงเห็นจะได้โดยง่าย หลังจากยึดได้สองเมืองนี้แล้วเมืองเตียงสาก็เหมือนอยู่ในเงื้อมมือเราแลบัดนี้ โจโจแตกทัพยกกลับไปเมืองหลวง จิวอี้ก็เลิกทัพกลับไปเมืองก่งตั้งแล้ว จึงสิ้นที่ห่วงหน้าพะวงหลัง ท่านจงรีบยึดสามหัวเมืองนี้เถิด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยจึงถามบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะมีผู้ใดขันอาสายกกองทัพไปตีเมืองฮุยเอียงบ้าง จูล่งได้ยื่นคำเล่าปีดังนั้นจึงขออาสาเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองฮุยเอียง เตียวหุยเห็นจูล่งอาสาขอลาบ้าง จูล่งในฐานะที่ขออาสาท่อนก็ไม่ยอม เตียวหุยแม้ขออาสาทีหลังแต่ตั้งต้นที่จะนำทัพไปให้จงได้

เล่าปีเห็นสองขุนพลแย่งอาสากันดังนั้นก็หัวเราะแล้วถามชงเบ้ง ว่าท่านจะตัดสินใจอย่างไร ชงเบ้งจึงว่ากรายกไปตีเมืองฮุยเอียงครั้งนี้จูล่งได้ขออาสาท่อนจึงชอบที่จะให้จูล่งเป็นแม่ทัพยกไปทำการ เตียวหุยเห็นชงเบ้งตัดสินใจดังนั้นก็เกรงว่าไม่มีพระอัยการศึกหรือกติกาดูกำหนดให้ผู้อาสาท่อนได้เป็นแม่ทัพ และหากจะถือก่อนหลังเป็นสำคัญแล้วข้าพเจ้ายอมมีสิทธิ์ที่จะยกไปก่อนเพราะข้าพเจ้ามาอยู่ก่อนแล้วเล่าปีก่อน ว่าแล้วเตียวหุยก็หัวเราะร่วนเหมือนเด็ก ๆ ที่เข้าใจว่าทำอะไรที่ฉลาดกว่าผู้ใหญ่

ชงเบ้งได้ฟังคำเตียวหุยก็เห็นว่ามิเหตุผลและเมื่อเห็นอาการของเตียวหุยที่คะนองนักชงเบ้งก็หัวเราะ เล่าปีเห็นดังนั้นก็หัวเราะตาม บรรดาคนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเป็นที่ครื้นเครง เมื่อชงเบ้งเห็นสองขุนพลแย่งกันจะ

ยกไปตีเมืองสุยเอียงและไม่ยอมลงแก่กันดังนั้นจึงถามว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะให้จับสลากเสี่ยงทายพวกท่านจะตกลงหรือไม่

เดียวหุยรักความสนุกสนานจึงตอบตกลงก่อน จุล่งเห็นดังนั้นก็ตกลงตาม ขงเบ้งจึงทำสลากสองใบแล้วถามว่าใครจะหยิบสลากก่อน เดียวหุยเกรงว่าขงเบ้งคิดอุบายช่วยจุล่งให้ได้ยกไปก่อนจึงขอจับสลากก่อน ขงเบ้งรู้ที่เดียวหุยจึงแสร้งทำเป็นอิดเอื้อนอยู่ครู่หนึ่ง และในที่สุด ก็ยอมให้เดียวหุยเป็นผู้จับสลากก่อน

เดียวหุยจับสลากแล้วเปิดออกดูปรากฏว่าเป็นสลากเปล่า ขงเบ้งจึงแสร้งว่าเมื่อเดียวหุยจับได้สลากเปล่าก็แสดงว่าสลากอีกใบหนึ่งระบุว่าเป็นแม่ทัพยกไปก่อน จุล่งจึงไม่จำเป็นต้องจับสลากแล้ว เดียวหุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าขงเบ้งท่านเล่นลูกไม้ตื้นๆ ลงข้าพเจ้า ท่านเขียนสลากเปล่าทั้งสองใบเพราะคาดว่าข้าพเจ้าต้องขอจับสลากก่อน ดังนั้นไม่ว่าข้าพเจ้าจับสลากใบไหนก็จะได้ใบที่ว่างเปล่า แล้วท่านก็จะให้จุล่งเป็นฝ่ายชนะ

เดียวหุยกล่าวดังนั้นแล้วก็หัวเราะ เล่าปีและแม่ทัพนายกองทั้งปวงก็พากันหัวเราะตามแล้วมองเดียวหุยซึ่งกำลังหยิบสลากอีกใบหนึ่งออกเปิดดูเพื่อพิสูจน์ความจริง แต่พอเห็นเนื้อความในสลากเสี่ยงหัวเราะของเดียวหุยก็พลันหยุดลง เดียวหุยร้องคำว่า "ฮา!" แล้วชะงักไปครู่หนึ่ง ในขณะที่สายตาของทุกคนจ้องดูที่สลากนั้น เดียวหุยมีท่าทีละอายแล้วค่อยอ่านสลากอย่างช้าๆ ว่า "ไปก่อน"

ขงเบ้งหัวเราะขึ้นบ้างในขณะที่ในมือโบกพัดชนกไปมาแต่เบาๆ แล้วว่า เดียวหุยระแวงเกินไป อันคนเรานั้นบางครั้งก็สำคัญผิดคิดว่าความจริงกับสิ่งที่คาดคิดเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งๆ ที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าหาใช่อย่างเดียวกันไม่ ท่านทำการศึกในวันข้างหน้าอย่าได้ลืมเหตุการณ์ในวันนี้เป็นอันขาด แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จุล่งเป็นแม่ทัพยกทหารสามพันไปตีเมืองสุยเอียง แต่ให้ทำทัณฑ์บนว่าถ้าทำการไม่สำเร็จก็ยินยอมรับโทษตามวินัยทัพ

เดียวหุยคำนับขอบคุณขงเบ้งที่แนะนำดีเตือน ส่วนจุล่งทำทัณฑ์บนแล้วคำนับลาเล่าปีและขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารสามพันยกออกจากเมืองเกงจิว พกกองทัพของจุล่งยกไปใกล้จะถึงแดนเมืองสุยเอียง หน่วยลาดตระเวนของเมืองสุยเอียงก็ทราบข่าวจึงนำความไปรายงานให้เดียวหอมผู้เป็นเจ้าเมืองทราบ

เดียวหอมจึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด บรรดาที่ปรึกษาและคนทั้งปวงได้ฟังคำปรึกษา แล้วพากันนิ่งอยู่ ครู่หนึ่งก็มีนายทหารหนุ่มสองคนก้าวออกไปข้างหน้า แล้วกล่าวกับเดียวหอมว่า ข้าพเจ้าชื่อตันเอ็งและเปาหลงเป็นนายทหารรักษาความสงบภายในเมืองขออาสาเอาทหารสามพันยกไปต่อสู้ด้วยทหารเล่าปีและจะจับตัวจุล่งมามอบแก่ท่านจงได้ แล้วว่าจุล่งทหารเล่าปีนั้นมีฝีมือประมาณดอกทานอย่าปารมภ์เลย ข้าพเจ้าจะมีให้อันตรายย่างกรายมาถึงเมืองเราเป็นอันขาด

เดียวหอมได้ยินดังนั้นก็จ้องหน้าสองนายทหารแล้วว่า "ท่านอย่า ดูหมิ่นเล่าปี อันเล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ มีสติปัญญาสัจย์ชื่อเป็นอันมาก ทั้งกวนอู เดียวหุยซึ่งมีฝีมือกล้าแข็งเป็นทหารเอก บัดนี้เล่าปีให้จุล่งนายทหารยกกองทัพมาจะตีเอาเมืองเรา อันจุล่งนั้นมีกำลังกล้าหาญนัก ครั้นโจโฉคุมทหารประมาณร้อยหมื่น มา ณ ท่งเตียงปิ่นโบ้ จุล่งรบพุ่งหักหาญเข้าออกรวดเร็วเหมือนหนึ่ง ที่เปลาอันหาทหารมิได้ ซึ่งท่านยังบังอาจจะไปต่อสู้นั้นไม่ได้ ทั้งทหาร เราก็น้อย เราจะคิดอ่านอ่อนน้อมจึงจะมีความสุขสืบไป"

ตันเอ็งและเพื่อนนายทหารหนุ่มได้ฟังคำเจ้าเมืองไม่คิดต่อสู้ เอ่ยความสรรเสริญข้าศึกปานั้นก็เสียกำลังใจ แต่ด้วยวิสัยคนหนุ่มไม่เกรงความเสี่ยง จึงตั้งต้นขึ้นอาสาต่อไปว่าอันข้าศึกยกมาทั้งนี้กำลังฝีมือประการใดยังไม่ประจักษ์ ขอบที่จะลองกำลังให้เห็นแจ้งก่อน หากต่อสู้มิได้แล้วค่อยอ่อนน้อมก็ไม่สายเกินไป แต่ถ้าหากกำจัดข้าศึกได้ เมืองเราก็จะไม่เป็นอันตราย ขอท่านเจ้าเมืองให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าทั้งสองออกไปทดลองกำลังศึกสักครั้งหนึ่ง

เดียวหอมถูกเข้าชี้ดังนั้นก็ขัดไม่ได้ ทั้งเห็นว่าหากทดลองกำลังข้าศึกแล้วต่อสู้มิได้ค่อยยอมอ่อนน้อมในภายหลังก็มีเหตุผลคุ้มแก่ความเสี่ยง ดังนั้นเดียวหอมจึงอนุญาตให้ตันเอ็งและเปาหลงคุมทหาร สามพันยกออกไปรบกับกองทัพของเล่าปี

ตันเอ็งและเปาหลงได้รับคำสั่งของเจ้าเมืองก็มีความยินดี คำนับลาออกมาจัดแจงทหารสามพันแล้วยกออกไปที่หน้าค่ายของจุล่ง จุล่งพอทราบว่าทหารเมืองสุยเอียงยกออกมาจากเมือง จึงจัดแจงทหารพันหนึ่งแล้วขี่ม้าถือทวนพาทหารออกจากค่าย สั่งทหารในค่ายว่าให้เตรียมพร้อมไว้ถ้าหากมีทหารเมืองสุยเอียงยกหนุนมาอีก ก็ให้ยกออกไปตีกระหนาบ

จุล่งยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับทหารเมืองสุยเอียง ชัยม้าออกไปหน้าทหารแล้วประกาศก้องว่าตัวเราชื่อจุล่งชาวเสียงसानเป็นทหารของเล่าปี่ แลเล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเทียนเต้และเป็นน้องของ เล่าเปียว บัดนี้เล่าเปียวตายแล้วเล่าปี่จึงทำนุบำรุงเล่ากั๋วบุตรของเล่าเปียวให้สืบอำนาจของเล่าเปียว เมืองสุยเอียงนี้เป็นเมืองของเล่าเปียวขึ้นต่อเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน มาตั้งแข็งเมืองเป็นกบฏต่อเจ้าหามีความกตัญญูไม่ เล่าปี่จึงให้เรามาปราบปราม หากไม่อ่อนน้อมยอมจำนนโดยดีเราก็จำใจต้องสังหารเสียให้สิ้น

ตันเองได้ฟังดังนั้นจึงชักม้าออกไปข้างหน้าทหารแล้วว่าเจนน่าน จึงกล่าวความเอาแต่ได้หาชอบไม่ เมืองสุยเอียงนี้เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวก็จริงอยู่ แต่เมื่อโจโฉยกกองทัพมานั้นเล่าจ๋องยกเมืองเกงจิวให้แก่โจโฉแล้วเมืองสุยเอียงจึงเป็นของโจโฉหาใช่ของเล่าเปียวอีกต่อไปไม่ ขณะนี้โจโฉเสียทีแก่จิวหนิกกลับไปเมืองหลวงแล้วเมืองสุยเอียงจึงเป็นสิทธิแก่นายเรา ท่านยกกองทัพมารุกรานเมืองเราไม่ชอบด้วยธรรม จงยกกองทัพกลับไปแต่โดยดี หาไม่แล้วจะสิ้นชีวิตเป็นมันคง

ทั้งสองฝ่ายตอบโต้กันตามธรรมเนียมการรบแบบจีนในยุคนั้นแล้ว จุล่งและตันเองจึงชักม้าออกไปในลานรบ ชัยม้าเข้าประเพณี ทวนกันท่ามกลางเสียงกลองศึกและเสียงโห่ร้องของทหารทั้งสองฝ่ายพอประทอนกันได้เพียงห้าเพลงตันเองก็รู้ตัวว่าหาใช่คู่มือที่จะต่อสู้กับจุล่งไม่ เพราะประทอนกันแต่ละทีตันเองก็สะท้อนไปทั้งตัว ล่าแขน ที่ถือทวนคล้ายกับจะราวเห็นว้าขึ้นต่อสู้ออกไปหากไม่ตายก็คงถูกจับ คิดดังนั้นแล้วตันเองจึงชักม้าหลบหนีไปตั้งๆ

จุล่งประทอนด้วยตันเองในเพลงแรกก็รู้กำลังศึก แต่เห็นตันเอง ยังหนุ่มแก่ความนักจะฆ่าเสียก็สงสารจึงคิดจะจับเป็น จุล่งคิดว่าตันเองคงหาจังหวะหนีจึงเขม้นจ้องคอยที่อยู่ที่พอเห็นตันเองชักม้าหันหลังกลับจะหนีออกจากลานรบจุล่งจึงกระตุ่นเร่งฝีเท้ามาพุ่งเข้า ไปที่ด้านหลังของตันเอง แล้วรวบตัวจับเป็นตันเองได้บนหลังม้านั้น

ทหารของตันเองเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีไปสิ้น จุล่งจึงให้ทหารมัดตันเองแล้วพากลกลับมาที่ค่าย พอมาถึงค่ายแล้วจุล่งจึงให้แก้มัดตันเองแล้วเกลี้ยกล่อมว่าเล่าปี่ นายเรามีน้ำใจเมตตาต่อคนทั้งปวง ถ้าชัยเรามีให้ทำอันตรายต่อทหาร และชาวเมือง เราจึงอ้อมกำลังไว้ไม่ฆ่าท่านเสีย บัดนี้ท่านอยู่ในเงื้อมมือเราแต่เราจะไม่ฆ่าท่านตามคำสั่งของเล่าปี่ แล้วจะปล่อยตัวท่านกลับไปให้เจรจาว่ากล่าวกับ เตียวห้อมให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีเล่าปี่ ก็จะทำนุบำรุงให้มีความสุขสืบไป ราษฎรทั้งปวงจะไม่ต้องพลอยเดือดร้อนด้วย แต่ถ้าเตียวห้อมยังขัดขืนอยู่เราก็จำต้องยกเข้าตีเอา เมื่อเข้าเมืองได้แล้วจะฆ่าฟันเสียทั้งครอบครัวฐานเป็นกบฏตามประเพณีการสงคราม ท่านจะมีความเห็นประการใด

ตันเองได้ฟังคำจุล่งก็แจ้งว่าที่รอดตายมาได้เพราะจุล่งอ้อมมือ ให้ก็คิดถึงคุณของจุล่ง และรู้ว่าน้ำใจเตียวห้อมผู้เป็นเจ้าของเมืองนั้นใคร อ่อนน้อมต่อเล่าปี่อยู่แล้ว จึงกล่าวว่าพระองค์ซึ่งท่านไว้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า ครั้นนี้ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลย ข้าพเจ้าขออาสาไปว่ากล่าวให้เตียวห้อมยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีเพื่อทดแทนพระคุณท่าน

จุล่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงตันเอง ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วจุล่งจึงออกมาส่งตันเองกลับตันเองคำนับจุล่งแล้วรีบขี่ม้ากลับเข้าไปในเมือง นำความซึ่งได้เจรจากับจุล่งเล่าให้เตียวห้อมฟังทุกประการ แล้วว่าเล่าปี่นี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีนัก ท่านสวามีก็กตัญญูแล้วจะได้ความสุขเหมือนแต่ก่อน

เตียวห้อมได้ฟังดังนั้นจึงต่อว่าตันเองว่า เราได้ดักเตือนท่านก่อนแล้วว่าจุล่งมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนักท่านก็ไม่ฟัง ขึ้นตั้งต้นจะต่อสู้กับจุล่งจึงเสียทีได้รับความอัปยศมาดังนี้

ตันเองฟังคำตาดำหนิของเตียวห้อมโดยดุษณี เตียวห้อมเห็นดังนั้นจึงสั่งกรมเมืองให้แต่งเครื่องบรรณาการและจัดแจงตราสำหรับเมืองไว้ให้พร้อม พอรุ่งเช้าจึงพาขุนนางข้าราชการและทหารสามสิบคนพร้อมทั้งตราสำหรับเมืองและของบรรณาการทั้งปวงออกจากเมืองไปหาจุล่งที่ค่ายจุล่งทราบข่าวเตียวห้อมมาอ่อนน้อมก็มีความยินดีให้ทหารเชิญเตียวห้อมและขุนนางเข้ามาในค่าย ส่วนพวกทหารที่ตามมาให้รออยู่ที่ข้างนอก

เตียวห้อมคำนับจุล่งตามประเพณีแล้วมอบตราสำหรับที่และของ บรรณาการทั้งปวงแก่จุล่ง แล้วว่าเมืองสุยเอียงนี้ขึ้นกับเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน เล่าเปียวตายแล้วต่อมาจึงตกแก่โจโฉ บัดนี้เล่าปี่น้องของเล่าเปียวได้ครองเมืองเกงจิวแล้ว ข้าพเจ้าจึงมาขอออกแก่เล่าปี่เหมือนแต่ก่อน ที่แข็งขืนอยู่ก่อนนั้นท่านจงงดโทษเสียเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**กลวิธีผูกญาติ (ตอนที่ 292)**

ขงเบ้งดำเนินยุทธโรบายกินอ่อนก่อนกินแข็ง กำหนดแผนการเข้าตีเมืองสุยเอียงก่อนหัวเมืองอื่น โดยมอบให้จูล่งเป็นแม่ทัพยกไปทำการ เดียวหอมเจ้าเมืองสุยเอียงได้กิดดิศพ์ทของเล่าปี่มาแต่ก่อน ก็ไม่คิดต่อสู้ แต่ขัดใจทหารไม่ได้จึงให้ยกออกไปรบ พอรบแล้วเสียที่แก่จูล่งจึงยอมอ่อนน้อมแก่จูล่งแต่โดยดี

จูล่งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีแล้วว่าท่านทำการตามประเพณีดังนี้ราษฎรทั้งปวงจะได้ความสุขก็เพราะท่าน ว่าแล้วจูล่งจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเดี่ยวหอมและขุนนาง จูล่งได้ซักถามเกี่ยวกับความเป็นอยู่อาชีพของชาวเมือง และกำลังทหารของเมืองสุยเอียงตลอดจนเสบียงอาหารกับเดี่ยวหอม เดียวหอมก็ชี้แจงรายงานแก่จูล่งทุกประการ ระหว่างกินโต๊ะเสปสรากอยู่นั้นเดี่ยวหอมเห็นจูล่งสง่างามและองอาจกล้าหาญนักก็คิดจะฝากตัวกับจูล่งจึงว่าท่านกับข้าพเจ้ามีแซ่ "เดียว" เหมือนกัน จึงใคร่ทราบว่าเป็นบ้านเดิมของท่านอยู่ที่ใด

จูล่งจึงว่าข้าพเจ้าเป็นชาวบ้านเสียงसान เมืองจินเต่ง แล้วถามเดี่ยวหอมว่าตัวท่านเล่าบ้านเดิมอยู่ที่ใด เดียวหอมได้ยินว่าจูล่งเป็นชาวเมืองจินเต่งก็ดีใจ และว่าข้าพเจ้าก็เป็นชาวเมืองจินเต่งเช่นเดียวกับท่าน

จูล่งได้ยินดังนั้นก็ดีใจและเห็นเป็นทางที่จะผูกน้ำใจเดี่ยวหอมไว้กับเล่าปี่จึงถามว่าเมื่อเราเป็นคนบ้านเดียวกัน มาพบกันที่ต่างเมืองดังนี้เหมือนพี่น้อง ข้าพเจ้าขอทราบว่าคุณเกิดวันเดือนปีใด เดียวหอมเห็นจูล่งทอสะพานให้เดิน ดังนั้นจึงบอกวันเดือนปี เกิดของตัวแก่จูล่งแล้วถามวันเดือนปีเกิดของจูล่งบ้าง จูล่งก็บอกตาม ความจริง ปรากฏว่าจูล่งแก่กว่าเดี่ยวหอมสี่เดือน เดียวหอมจึงเรียกจูล่งว่าพี่ แล้วว่าโทษของข้าพเจ้าที่แข็งข้อต่อเล่าปี่นายท่านมาแต่ก่อนนั้นขอท่านอย่าถือโทษสืบไป วันนี้ถ้าหากท่านไม่รังเกียจข้าพเจ้าจะขอเป็นพี่น้องกับท่าน ท่านจะเห็นประการใด

จูล่งเห็นการสมความคิดก็มีความยินดี แล้วเรียกเดี่ยวหอมว่าน้องเรา จากนั้นจึงให้ทหารรินสุราแล้วชวนกันดื่มสุราสาบานว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะนับถือกันเป็นพี่แลน้อง จะยึดมั่นในธรรมเนียมประเพณี และจะไม่ทอดทิ้งกัน

จูล่งและเดี่ยวหอมกินโต๊ะดื่มสุราสนทนากันอย่างออกรสจนถึงเวลาบ่าย เดียวหอมจึงเชิญจูล่งเข้าไปในเมือง จูล่งก็รับคำแล้วสั่งให้ทหารระมัดระวังรักษาค่ายอย่าได้ประมาท ตัวจูล่งจัดทหารที่สนิทติดตามสิบสองคนแล้วเข้าไปในเมืองพร้อมกับเดี่ยวหอม จูล่งเกลี้ยกล่อมเดี่ยวหอมเจ้าเมืองสุยเอียงให้สวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่ได้สำเร็จ โดยที่ไม่ต้องรบให้สิ้นเปลืองชีวิตทหาร ซึ่งคัมภีร์พิชัยสงครามถือว่าเป็นชัยชนะชั้นยอด แล้วได้ดำเนินกุศโลบายผูกน้ำใจ เดียวหอมให้มั่นคงต่อเล่าปี่ด้วยการสาบานเป็นพี่น้องกับเดี่ยวหอม แล้วพากันเข้าไปในเมือง

เดี่ยวหอมเชิญจูล่งขึ้นว่าราชการตามประเพณีในฐานะที่เป็นแม่ทัพของเล่าปี่ จูล่งได้จัดแจงการปกครองและจัดสังกัดทหารเมือง สุยเอียงให้ขึ้นสังกัดต่อกองทัพของเล่าปี่แล้วจึงกล่าวขอบคุณเดี่ยวหอมและขุนนางข้าราชการทั้งปวงที่ร่วมมือร่วมใจกันทำให้บ้านเมืองเป็นปกติสุข

แล้วจูล่งจึงกำชับให้ขุนนางข้าราชการทั้งปวงเอาใจใส่ราชการและทุกข์สุขของราษฎร ให้ตั้งใจรับใช้ประชาชน อย่าขมเหงประชาชน ต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีความมั่งคั่ง เพราะเมื่อประชาชนมั่งแล้วบ้านเมืองก็จะมั่นคง ขุนนางข้าราชการทั้งปวงก็จะได้รับบำเหน็จเพิ่มขึ้นตามความดีและความชอบ ผู้ใดมีความดีความชอบก็จะเพิ่มเงินปีให้อีกหนึ่งเดือน และให้ปรับปรุงหลักเกณฑ์การพิจารณาเงินตอบแทนเป็นปีละสองครั้ง บรรดาขุนนางข้าราชการได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบคุณจูล่งอย่างพร้อมเพรียงกัน

เสร็จจากราชการแล้วเดี่ยวหอมจึงเชิญจูล่งไปกินโต๊ะที่จวน จูล่งก็รับคำแล้วไปกินโต๊ะที่จวนของเดี่ยวหอม เดียวหอมชวนจูล่งกินโต๊ะเสปสรากันจนถึงเวลาค่ำ จึงส่งคนรับใช้ให้ตามโคมไฟในจวนจนสว่างไสว พอสนทนาเสปสรากันอีกครั้งหนึ่ง เดียวหอมจึงให้คนรับใช้เชิญพี่สะใภ้ออกมาค่านับจูล่ง

จูล่งไม่ทันตั้งตัวเห็นหญิงรูปงามแต่งตัวมีสง่าราศีออกมาค่านับก็ตกใจ ถามเดี่ยวหอมว่าสตรีนางนี้มีนามใด และเกี่ยวข้องกับท่านหรือเดี่ยวหอมเห็นจูล่งมีอาการตกใจดังนั้นจึงหัวเราะ แล้วว่าท่านต่อสู้กับทหารโจโจ่นับร้อยหมื่นโดยไม่สะทกสะท้าน ไฉนจึงตื่นตกใจเพราะสตรีเล่า แล้วว่า "หญิงนี้ชื่อนางฮวนซี เป็นภรรยาเพียงหนึ่งพี่ข้าพเจ้า บัดนี้เดี่ยวหับตายเสียแล้ว"

จุล่งได้ฟังดังนั้นก็กล่าวด้วยความไม่พอใจว่า ก็แลเมื่อนางเป็นภรรยาพี่ชายของท่านก็เหมือนเป็นพี่สะใภ้ของข้าพเจ้าด้วย ท่านให้พี่มา คำนับน้องไม่ชอบด้วยธรรมเนียม จากนั้นจุล่งจึงลุกขึ้นคำนับนางสวนซี แล้วขอกภัยนางสวนซีที่มีได้ลุกขึ้นคำนับก่อน

จุล่งได้กล่าวกับนางสวนซีต่อไปว่า เวลานี้ค่าแล้วไม่สมควรที่ท่าน จะอยู่ร่วมในโตะสุรา ท่านจงกลับเข้าไปเสียเถิดนางสวนซีได้ฟังดังนั้นจึงลุกกลับเข้าไปข้างใน เดียวหอมจึงกล่าวกับจุล่งต่อไปว่า นางสวนซีเป็นภรรยาเดียวหับพี่ชายข้าพเจ้าก็จริงอยู่ แต่เดี๋ยวหับตายไปกว่าสามปีแล้ว นางจึง เป็นหม้ายแต่ยังสาวได้ความทุกข์ทรมานนัก ข้าพเจ้าจึงว่ากล่าวให้นางแต่งงานใหม่ แต่นางตั้งเงื่อนไขไว้เป็นสี่ประการคือชายนั้นต้อง รูปลักษณะองอาจสง่างามหนึ่ง มีสติปัญญาแคล่วคล่องหนึ่ง มีฝีมือลือชาปรากฏกรีกก่องหนึ่ง และต้องมีแซ่เดียวกับเหมือนกับสามีเก่าอีก หนึ่ง หากมันชายใดมีคุณสมบัติครบสี่ประการดังนี้แล้วนางจึงจะพร้อมใจแต่งงานเป็นสามี

จุล่งฟังความคิดของเดียวหอมดังนั้นก็ยังไม่พอใจ รังเกียจว่าผิด ขนบธรรมเนียม จึงนั่งนิ่งขบฟันอยู่ เดียวหอมเห็นอาการจุล่งก็สำคัญว่าจุล่งขบคิดด้วยความสนใจใน ตัวนางสวนซีจึงกล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้พิเคราะห์แล้ว เห็นท่านมีคุณสมบัติครบทั้งสี่ประการ แล้วตัวท่านก็ยังคงครองความเป็นโสดอยู่ ข้าพเจ้าจึงให้เชิญนางออกมา คำนับหวังจะยกนางให้เป็นภรรยาท่านจุล่งฟังคำเดียวหอมสิ้นคำก็โกรธสุดขีด ขวางจอกสุราลงกับพื้น แล้วตวาดใส่เดียวหอมว่าท่านกับข้าพเจ้านับถือเป็นพี่น้องกัน นางสวนซีจึงเป็นเสมือนหนึ่งพี่สะใภ้ของข้าพเจ้าด้วย ท่านคิดจะให้น้อง แต่งกับพี่สะใภ้ไม่ชอบด้วยขนบธรรมเนียม ข้าพเจ้าไม่ต้องการได้ยินอีกต่อไป ว่าแล้วจุล่งก็ลุกขึ้นยืนท่าทางจะกลับออกไป

เดียวหอมเห็นดังนั้นก็เกิดความละอายใจ แต่แทนที่จะสำนึกผิด กลับคิดสังหารจุล่งเสียเพื่อปกปิดความผิดของตัวเอง คิดดังนั้นแล้วเดียวหอมจึงพยักหน้าให้สัญญาณแก่ทหารประจำวงให้ทำร้ายจุล่งทหารประจำวงที่อยู่ด้านในหาคคนเห็นเห็นเดียวหอมให้สัญญาณดังนั้น จึงร้องบอกพรรคพวกที่ด้านนอกอีกกว่ายี่สิบคนให้เข้ามาช่วยกัน ส่วนทหารห้าคนนั้นก็ชักกระบี่วิ่งเข้ามาจะทำร้ายจุล่ง

จุล่งเห็นดังนั้นจึงจูโจมเข้าประชิดตัวเดียวหอม เอามือข้างซ้ายรวบตัวเดียวหอมไว้มือข้างขวาชักกระบี่แช่สังเขี่ยม ประกายสีเขียวครมปรากฏขึ้นวาวหนึ่ง กระบี่แช่สังเขี่ยม กรีดฝ่าอากาศฟาดกระบี่ของทหารเดียวหอมที่บุกมาด้านหน้าสามคนขาดสะบั้นร่วงลงกับพื้น แล้วจุล่งจึงเอี้ยวตัวมาทางด้านหลังฟาดกระบี่แช่สังเขี่ยมไปอีกคราหนึ่ง เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น ทหารเดียวหอมที่จูโจมทางด้านหลังล้มลงกับพื้นขาดใจตาย เลือดที่ล่าคองพุ่งสาดกระจายไปทั่วห้อง

จุล่งโกรธแค้นเดียวหอมเป็นอันมาก จึงผลักเดียวหอมล้มคว่ำ ทับทหารสองคนที่ตายอยู่กับพื้น ทหารเดียวหอมที่เหลือเห็นฝีมือจุล่งปราดเปรี้ยววงไวเฉียบขาดนักก็พากันวิ่งหนี จุล่งผลักเดียวหอมล้มคว่ำแล้วจึงถือกระบี่เดินออกจากจวน เรียกทหารที่ติดตามและรออยู่ที่ด้านนอกให้ขึ้นมาแล้วพากันกลับไปค่าย

ฝ่ายเดียวหอมครั้นจุล่งกลับไปแล้วจึงเรียกต้นเองและเปาหลงมา ปรึกษาว่าจุล่งนี้หยาบข้านัก เราให้ความนับถือเชิญมากินโตะที่จวนกลับเมาสุราแล้วลวนลามพี่สะใภ้ของเรา เราว่ากล่าวห้ามปรามก็ไม่ฟังยังทำร้ายเราแล้วหนีไป เรามีความอับยศจึงคิดที่จะยกทหารไป รบกับจุล่ง แต่วิตกด้วยจุล่งมีฝีมือกล้าแข็งเกรงว่าจะสู้มิได้ ท่านจะเห็นประการใด

ต้นเองและเปาหลงไม่ทราบความ ครั้นได้ฟังเดียวหอมก็เชื่อว่าเป็นความจริงจึงโกรธแค้นแทนนาย แล้วว่าการจะต่อสู้กับจุล่งซึ่งหน้า เห็นขัดสนข้าพเจ้าขออาสาทำกลอุบายพาทหารห้าร้อยทำที่ขอเข้าด้วย จุล่ง แล้วท่านยกทหารตามไป เมื่อจุล่งออกมารบกับท่านระวังแต่ข้างหน้า ข้าพเจ้าและทหารจะช่วยกับจับตัวจุล่งฆ่าเสียเดียวหอมได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จัดทหารให้ต้นเองและเปาหลง ยกไปที่ค่ายของจุล่ง

ฝ่ายจุล่งกลับมาถึงค่ายยังไม่ทันได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่าต้นเองและเปาหลงทหารของเดียวหอมพา ทหารห้าร้อยจะมาขอสวามิภักดิ์อยู่ด้วยท่าน จุล่งฟังรายงานแล้วคิดว่าเพิ่งเกิดเรื่องที่จวนของเดียวหอมคนทั้งปวงยังไม่ทราบความ โฉนทหารเดียวหอมจะมาขอออกแก่เราทั้งๆ ที่เวลากลางวัน วันนี้ก็เป็นที่ปกปิดอยู่ ชะรอยเดียวหอมจะทำกลอุบายคิดทำร้ายเราจุล่งคิดดังนั้นแล้วจึงให้ทหารไปเชิญต้นเองและเปาหลงเข้ามาข้างในค่าย ส่วนทหารที่ติดตามมาให้รออยู่ข้างนอกค่าย แล้วสั่งว่าเมื่อต้นเองและเปาหลงเข้ามาข้างในแล้วให้จับทหารของต้นเองและเปาหลง ควบคุมไว้จ้งสิ้น จากนั้นให้ไตสวนว่าที่ยกมาทั้งนี้ดีแลร้ายประการใด

ทหารรักษาการณ์รับคำสั่งแล้วคำนวณลางจูงออกไปจัดแจงตามคำสั่งของจูงทุกประการ ครู่หนึ่งก็มีทหารพาดันเองและเปาหลงเข้ามาพบ จูงทำเป็นยินดีแล้วถามว่าพวกท่านมาในเวลาค่าคืนเพราะเหตุใดหรือดันเองและเปาหลงจึงว่าข้าพเจ้าทราบแต่เดี๋ยวหอมทำให้ท่านขัดเคืองเป็นความผิดใหญ่หลวง หากจะอยู่กับเดี๋ยวหอมต่อไปก็จะได้รับอันตราย จึงพร้อมใจพากันมาขออยู่รับใช้เป็นบ่าวของท่านจะได้ มีความสุขสืบไป

จูงได้ฟังนั้นก็มั่นใจว่าที่คาดคิดไว้นั้นถูกต้อง สองนายทหารของเดี๋ยวหอมมาครั้งนี้เป็นอุบายของเดี๋ยวหอมใช้มาเป็นมั่นคง จึงว่าเดี๋ยวหอมไม่ตั้งอยู่ในประเพณีที่ชอบ ท่านปลื้มตัวแยกมาดังนี้ก็จะไม่มีอันตราย ว่าแล้วสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุรา จูงชวนสองนายทหารของเดี๋ยวหอมเสพสุราจอกแล้วจอกเล่า ดันเองและเปาหลงไม่ ทนระวังตัวสำคัญว่าจูงหลงกลจึงดื่มสุราจนเมาเหลือกำลังแล้วกลับไป จูงจึงให้ทหารจับสองนายทหารของเดี๋ยวหอมมัดไว้

ฝ่ายทหารรักษาการณ์รับคำสั่งของจูงแล้วพาพรรคพวกจับทหารที่ติดตามมากับดันเองและเปาหลงไว้จนหมดสิ้น พอซักถามก็ได้ความว่าตรงกันว่ามาตามอุบายเพื่อจะจับจูงจูงทราบความขัดแล้วจึงให้เอาตัวดันเองและเปาหลงไปตัดศีรษะ แล้วเกลี้ยกล่อมทหารของดันเองว่าเดี๋ยวหอมทำผิดประเพณีแล้วยังคิดทำร้ายเราอีก เราคิดจะยกกองทัพเข้าตีเมืองจับตัวเดี๋ยวหอมฆ่าเสียแต่เกรงว่าราษฎรซึ่งไม่รู้ความจะพลอยเดือดร้อน ด้วยหากพวกท่านเห็นแก่ความสงบสุขช่วยว่ากล่าวให้ทหารรักษาประตูเมืองเปิดประตูรับกองทัพของเราเข้าไปโดยดี เราก็จะปล่อยพวก ท่านกลับไป หากมันขัดขืนอยู่ก็จำเป็นต้องประหารเสียให้สิ้น

หรือ ถ้าเราปล่อยตัวกลับไปแล้วบิดพลิ้วเสียเราก็จำต้องยกกองทัพเข้าตี เมื่อเข้าเมืองแล้วก็ฆ่าฟันเสียทั้งครอบครัว พวกท่านจะทำตามคำเราได้หรือไม่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พักการมุ่ง มุ่งการเมือง (ตอนที่ 293)

จูงยอมนับถือเป็นที่น้องกับเดี๋ยวหอมเพื่อจะผูกญาติทางการเมือง ให้เดี๋ยวหอมสวามีภักดีต่อเล่าปีโดยสนิทใจ แต่เดี๋ยวหอม กลับคิดผูกญาติให้ลึกซึ้งขึ้นกว่านั้น โดยจะยกพี่สะใภ้ซึ่งเป็นหม้าย ให้เป็นภรรยาจูง แต่จูงเห็นเป็นเรื่องผิดธรรมเนียมจึงเกิดขัดใจกัน เดี่ยวหอมเกรงความผิดติดตัวจึงคิดสังหารจูงเสีย แต่จูงแจ้ง ในอุบายของเดี๋ยวหอมจึงประหารสองนายทหารของเดี๋ยวหอมแล้วเกลี้ยกล่อมทหารซึ่งติดตามไปให้ยอมเข้าเป็นพวก

บรรดาทหารของดันเองคำฟังเกลี้ยกล่อมของจูงดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าเล่าปีมีความโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง พวกเราล้วนปรารถนาจะอยู่กับเล่าปี การเพียงเท่านั้นพวกเราเต็มใจที่จะทำตามคำท่านจูงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ยกกองทัพออกจากค่ายไป ที่เมืองสุยเอียงตั้งแต่เวลานั้น และให้ทหารของดันเองนำไปข้างหน้า กองทัพของจูงยกตามไปแต่ห่างๆ

พอทหารของดันเองเข้าไปถึงหน้าประตูเมืองจึงร้องบอกทหารที่รักษาประตูเมืองว่าบัดนี้ดันเองและเปาหลงได้จับจูงสังหารเสียแล้ว ให้รีบเปิดประตูเมืองรับ พวกเราเข้าไปรายงานให้เดี๋ยวหอมทราบความก่อนทหารรักษาการณ์ประตูเมืองที่อยู่บนเชิงเทินได้ยินดังนั้นก็จกดบ ไฟผูกติดกับปลายไม้แล้วสองลงมาดู เห็นเป็นทหารของดันเองก็มีได้สงสัยจึงรายงานให้เดี๋ยวหอมทราบ

เดี๋ยวหอมทราบรายงานแล้วมีความยินดี รีบพาทหารที่สนิทไป ที่ประตูเมืองให้เปิดประตูแล้วจะออกไปรับดันเองพอประตูเมืองเปิดจูงจึงขี่ม้าพาทหารบุกเข้าไปอย่างรวดเร็ว เห็นเดี๋ยวหอมขี่ม้าอยู่กับทหาร จูงจึงขี่ม้าปราดเข้าไปจับตัวเดี๋ยวหอมได้โดยละม่อมบนหลังมานั้น ให้ทหารมัดไว้แล้วพาไปที่ศาลาว่าราชการยึดอำนาจปกครองเมืองสุยเอียงกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง และให้ป่าวประกาศให้ชาวเมืองตั้งอยู่ในความสงบ ให้ท่านมาค้าขาย ต่อไปตามปกติ ส่วนข้าราชการและขุนนางก็ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมและให้ฟังคำสั่งของจูง

ครั้นรุ่งขึ้นจูงจึงแต่งหนังสือรายงานความทั้งปวงแล้วให้ม้าเร็ว รีบนำไปส่งแก่เล่าปีที่เมืองเกงจิ๋ว เมื่อเล่าปีและขงเบ้งทราบรายงานแล้ว ก็มีความยินดี แล้วจัดแจงกองทัพยกไปเมืองสุยเอียง พอจูงทราบว่าเล่าปีและขงเบ้งยกกองทัพมาที่เมืองสุยเอียงจึงพาทหารและขุนนางข้าราชการทั้งปวงออกไปรับเล่าปี ขงเบ้ง ที่นอกประตูเมือง แล้วเชิญไปที่ศาลาว่าราชการ จูงรายงานความที่ได้ยกมาตีเมืองสุยเอียงให้เล่าปี ขงเบ้ง ฟังทุกประการ แล้วจึงให้ทหารไปคุมตัวเดี๋ยวหอมเข้ามามอบแก่เล่าปี

ขงเบ้งเห็นเดียวหอมถูกมัดอยู่จึงแสร้งถามว่าเหตุใดท่านจึงถูกมัดไว้ดังนี้ เดียวหอมจึงว่าข้าพเจ้ากับจูล่งนับถือ เป็นพี่น้อง จึงใคร่ยกพี่สะใภ้ซึ่งเป็นหม้ายอยู่นั้นให้เป็นภรรยาของจูล่งแล้วเกิดผิดใจกัน ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงสั่ง ทหารให้แก้มัดเดียวหอม แล้วกล่าวกับจูล่งว่าเดียวหอมรักใคร่นับถือท่าน ต้องการยกพี่สะใภ้ให้ท่านก็สมควร อยู่ เหตุใดท่านจึงปฏิเสธเสียเล่า

จูล่งคำนับขงเบ้งแล้วตอบว่า เดียวหอมกับข้าพเจ้าได้ชักเรื่องชักแถวเป็นแชนเดียวกันแล้ว เดียวหอมจะยก พี่สะใภ้ให้ข้าพเจ้านั้นไม่ควร ด้วยหญิงนั้นเป็นหม้ายอยู่จะมาชมใจเกลือกจะทำอุบายประการใดการของท่านซึ่ง ใช้มาก็จะเสียไป ประการหนึ่งเล่าปีนายข้าพเจ้าคิดอ่านทำการทั้งปวงหวังจะทำนบารุงแผ่นดินก็ยังไม่สำเร็จ ก่อน เล่าปีนั้นก็ยังไม่ยอมเอาไม่หลับลงเป็นปกติ ซึ่งข้าพเจ้าจะมามีภรณยานั้นไม่ควร เหมือนหนึ่งซึ่งสุกก่อนห้าม คนทั้งปวงก็จะครหานินทาได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าหากจูล่งรับเอาพี่สะใภ้ของเดียวหอมไว้เป็นภรรยาแล้วจะทำให้การปกครองเมืองสุย เอียงเป็นไปโดยราบรื่น จึงกล่าวกับจูล่งว่าก็แลเมื่อบัดนี้การปกครองเมืองก็เป็นปกติดีแล้ว ท่านจงรับเอา พี่สะใภ้ของเดียวหอมไว้เป็นภรรยาเถิด เราจะยกให้อยู่กินด้วยกันตามประเพณี จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงคุกเข่าลง คำนับเล่าปี แล้วว่าข้าพเจ้าไม่ปลงใจที่จะแต่งภรรยาในระยนี้ ตัวข้าพเจ้ายังเป็นโสดอยู่ก็ดี แต่แผ่นดินนี้ไร้สตรี แล้วหรือจึงต้องแต่งกับหญิงหม้าย ทั้งตัวท่านเองก็ยังตั้งตัวมิได้ หากข้าพเจ้าแต่งภรรยาแล้วยอมทวงหน้า พะวงหลังตามวิสัยปุถุชน แม้หนักการข้างครอบครัว การของท่านก็จะเสียไป หรือหากหนักการข้างราชการ ภรรยาแลบุตรก็จะได้รับความทุกข์ ถึงจะวางการทั้งสองข้างให้เสมอกันก็ยากที่จะทำการให้ดีได้ทั้งสองข้าง แล้ว จะเสียทั้งการของท่านแลครอบครัวอีก ตัวข้าพเจ้าเชื่อฟังคำท่านและขงเบ้งไม่เสียตายแก่ชีวิต แต่การบัดนี้ ข้าพเจ้าขออภัยท่านอย่าได้ฝันใจข้าพเจ้าเลย

จูล่งกล่าวดังนั้นแล้วก็ก้มหน้านิ่งอยู่ เล่าปีฟังคำจูล่งแล้วตื่นต้นใจนึก บอกให้จูล่งลุกขึ้นแล้วว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ ตามใจท่านเถิด แล้วเล่าปีจึงสรรเสริญความกตัญญูรักคิดของจูล่งเป็นอันมาก สั่งให้เบิกเสื้อผ้าและเงินทอง ปูนบำเหน็จความชอบจูล่งเป็นอันมาก ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับจูล่งว่าท่านซึ่งนำหนักการบ้าน แลการเมืองได้กระจำงต้องใจเรานัก

จากนั้นเล่าปีจึงกล่าวกับเดียวหอมว่าท่านเป็นเจ้าของมาแต่ก่อน เราจะให้ท่านครองตำแหน่งต่อไป จงตั้งหน้า ปฏิบัติราชการด้วยดีอย่าได้มีขาดตกบกพร่อง ทำการใดให้คำนึงถึงประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎร์โดยถ้วนหน้า กัน แล้วเล่าปีจึงมอบตราสำหรับเมืองแก่เดียวหอม เดียวหอมรับค่าแล้วคำนับรับเอาตราสำหรับเมืองจากเล่าปี เล่าปีจึงปรารภว่าบัดนี้เมืองสุยเอียงขึ้นต่อเราแล้ว จะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปตีเมืองบุเหล่งบ้าง เดียวหุยเคย จับสลากเสียงทนายพ่ายแก่จูล่งในการตีเมืองสุยเอียง พอได้ฟังเล่าปีปรารภดังนั้นจึงรีบขึ้นอาสาว่าจะขอเอา ทหารสามพันยกไปตีเมืองบุเหล่งให้จงได้

ขงเบ้งจึงว่าท่านจะอาสาไปในครั้งนี้เราไม่ขัด แต่เมื่อครั้งจูล่งอาสาท่านได้ทำหัตถ์บนไว้ว่าหากทำการไม่สำเร็จ ก็จะยอมรับโทษตามวินัยศึก เดียวหุยได้ฟังว่าขงเบ้งอนุญาตก็มีความยินดี จึงว่าข้าพเจ้ายินดี ทำหัตถ์บนไว้ กับท่านเช่นเดียวกับจูล่ง แล้วเดียวหุยจึงทำสัญญาหัตถ์บนว่าจะอาสายกกองทัพไปตีเมืองบุเหล่งและจะจับ ตัวกิมสวนเจ้าเมืองมามอบแก่ขงเบ้งจงได้ หากมั่นทำการไม่สำเร็จขอยอมให้ขงเบ้งตัดศีรษะเสีย เดียวหุย เขียนหัตถ์บนเสร็จมอบแก่ขงเบ้งแล้วคำนับลาเล่าปีและขงเบ้งออกมาจัดแจงทหารสามพันยกไปเมืองบุเหล่ง ในทันที

ฝ่ายหน่วยลาดตระเวนของเมืองบุเหล่งได้ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพเล่าปีตั้งแต่ครั้งที่ยกไป ตีเมืองสุยเอียงแล้ว พอทราบข่าวเดียวหุยจะยกกองทัพมาตีเมืองบุเหล่งจึงรายงานความให้กิมสวนซึ่งเป็นเจ้า เมืองได้ทราบความทุกประการ

กิมสวนทราบข่าวศึกก็ตกใจ สั่งให้ทหารกวาดขันรักษาเชิงเทียนและกำแพงเมืองแล้วรีบปรึกษากับบรรดาที่ ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ทราบข่าวศึกและรู้ว่าเป็นเดียวหุยยกทัพมาก็พากันเกรงฝีมือตาม กิตติศัพท์ที่กวนอูซู่ไว้ และเล่าลือในกองทัพโจโฉตั้งแต่ครั้งที่โจโฉยึดหัวเมืองฝ่ายใต้ไว้ในอำนาจ จึงพากันนั่ง อยู่ขงจีซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงว่าเมืองบุเหล่งนี้เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวมาแต่ก่อน บัดนี้แม่เล่าปียิวหาไม่แล้วแต่เล่าปี ก็เป็นน้องเล่าปีแล้ว เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ เล่าปีนี้มีกิตติศัพท์ว่าน่าใจโอบอ้อมอารีเป็นที่รักของ ราษฎรทั้งปวง ทั้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก และกวนอู เดียวหุย จูล่งก็เป็นทหารเอกซึ่งมีฝีมือกล้าหาญ บัดนี้เล่า

ปีได้เมืองเกงจิวไว้ในอำนาจแล้ว เห็นท่านจะต่อสู้ด้วยเล่าปี่นั้นไม่ได้ ขอบที่จะยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีจะไม่เสียประเพณีไป

กิมสวณได้ฟังดังนั้นก็โกรธหาว่าขงจี้ไม่เป็นใจในราชการ ฝึกไฟเข้าข้างข้าศึกทำให้ทหารเสียขวัญและกำลังใจ กิมสวณจึงสั่งทหารให้จับตัวขงจี้เอาไปประหาร

ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ แล้วพากันคุกเข่าขอให้กิมสวณไว้ชีวิตขงจี้ ด้วยว่าเป็นหน้าศึกไม่ชอบที่จะประหารขุนนางจะทำให้เหล่าทหารแลราษฎรท้อแท้ใจ

กิมสวณเกรงใจคนทั้งนั้นจึงยกโทษให้แก่ขงจี้ แล้วจัดแจงทหาร ยกออกจากเมืองจะไปสกัดกองทัพของเตียวหุยมิให้ยกล่วงเข้ามาถึงชานเมืองกิมสวณยกกองทัพออกจากเมืองไประยะทางสองร้อยเส้น สวณกับกองทัพของเตียวหุย กิมสวณจึงให้ทหารตั้งขบวนเป็นปีกกาเตรียม รบกับเตียวหุย เตียวหุยยกกองทัพมาอย่างรวดเร็ว หมายจะสร้างความชอบในการสงครามอย่างเดียวกับจูລ่ง พอกองทัพยกพันเหยียดเนินเขาเห็นกองทัพของกิมสวณตั้งสกัดอยู่ เตียวหุยเพ่งมองกำหนดเอาธงประจำตัวนายทัพที่จારีกว่า กิมสวณ แม่นยำแล้วกระด้นเร่งฝีเท้ามาอย่างล่ำพองใจ ตรงไปหากิมสวณแล้วร้องว่าตัวเราคือเตียวหุยทหารของเล่าปี่ ใครจะกล้าบังอาจออกมารบกับเรา

เตียวหุยร้องดังนั้นแล้วก็กวาดสายดาตาดลอดแนวแถวทหารของกิมสวณและจ้องไปที่กิมสวณ บรรดาทหารของกิมสวณขาดฝีมือของเตียวหุยไม่ยกยกออก มาสู้รบตั้งแต่นั้น ครั้นได้ยินเสียงเตียวหุยดังสนั่นและเห็นเตียวหุย มีรูปลักษณะการตั้งพญามัจจุราช ต่างคนจึงต่างนั่งอยู่ในแถวทหาร

กิมสวณเห็นทหารทั้งปวงมีความเกรงกลัวก็โกรธจึงขี่ม้าออกไปจะรบกับเตียวหุย แต่พอขี่ม้าเข้าไปใกล้เตียวหุย ก็หวาดเสียวดังราวอสุนีบาต กิมสวณได้ยินเสียงก็ตกใจในคิดสู้รบชักม้าหนีจะกลับเข้าเมือง บรรดาทหารของกิมสวณเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีตามกิมสวณไป เตียวหุยเห็นดังนั้นจึงสั่งกองทัพให้ยกตามตีกองทัพกิมสวณ

ฝ่ายกิมสวณขี่ม้าหนีมาถึงประตูเมืองเห็นปิดอยู่ แลขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นขงจี้ เหล่าขุนนางข้าราชการตลอดจนทหารรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองอยู่กันอย่างพร้อมเพรียงก็ประหลาดใจ แต่ผินใจร้องเรียกให้เปิดประตูเมือง ได้ยินเสียงขงจี้ร้องตอบกลับลงมาว่า เราได้เตือนท่านให้ปฏิบัติตามประเพณียอมอ่อนน้อมต่อเล่าปี่เสียโดยดี คนทั้งปวงจะไม่พลอยเดือดร้อนด้วย ท่านไม่เชื่อฟังคิดจะกบฏต่อเมืองเกงจิว บรรดา ขุนนางข้าราชการแลแม่ทัพนายกอง ตลอดจนราษฎรทั้งปวงจึงพร้อม ใจกันจะอ่อนน้อมต่อเล่าปี่และได้เข้าควบคุมเมืองนี้ไว้ในอำนาจสิ้นแล้ว ตัวท่านบัดนี้คือศัตรูของเมืองนุเหลงเรา

กิมสวณได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เพลี้ยมองมาทางด้านหลังคิดจะสั่งทหารให้บุกโจมตีเมืองแต่เห็นสภาพที่ต่างคนต่างหนีมาอย่างหัวซุกหัวขุน กิมสวณก็ท้อใจเสียกลับไปมองขงจี้ ในพลันนั้นขงจี้ได้ยิงเกาทัณฑ์ลงมาถูกหน้าผากกิมสวณพลัดลงจากหลังม้า

ทหารที่หนีตามกิมสวณมาเห็นดังนั้นต่างคนต่างคิดจะสร้างความชอบจึงชิงกันกรูเข้าไปตัดศีรษะกิมสวณแล้วพาไปมอบแก่เตียวหุย เตียวหุยยกกองทัพตามมาเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งเคลื่อนกองทัพเข้าไปประชิดเมือง แต่พอเข้าไปใกล้เห็นขงจี้พาขุนนางข้าราชการแม่ทัพนายกองและราษฎรเป็นจำนวนมากออกมาจากประตูเมืองพร้อมด้วยขบวนของบรรณาการ เตียวหุยก็มีความยินดี สั่งทหารให้ปลงทัพเตรียมพร้อมไว้ แล้วขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหารภายใต้ธงประจำตัวแม่ทัพ เรียงรอบด้วยทหารที่สนิททั้งสองข้าง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แรงทรนง (ตอนที่ 294)

เมื่อยุทธโบายกินอ่อนก่อนกินแข็งบรรลุผลสำเร็จยึดเมืองสุยเอียงใต้แล้ว ขงเบ้งจึงวกมากินอ่อน คือยึดเมืองนุเหลงเป็นลำดับถัดไป โดยมอบให้เตียวหุยเป็นแม่ทัพยกไปทำการ กิมสวณผู้เป็นเจ้าของเมืองคิดต่อสู้เพียงผู้เดียว ในขณะที่บรรดาขุนนางข้าราชการต่างพร้อมใจกันจะสวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่ ดังนั้นเมื่อกิมสวณ เสียที่หนีเตียวหุยจะกลับเข้าเมืองจึงเกิดการยึดอำนาจภายในเมืองและสังหารกิมสวณ แล้วพากันออกไปอ่อนน้อมต่อเตียวหุย

ขงจีพาขบวนไปเที่ยวหุยยืนม้าอยู่ คำนับแล้วว่ากิมสวนไม่ฟังคำทัดทานของขุนนางข้าราชการและชาวเมือง คิดกบฏต่อเล่าปี่ คนทั้งปวงจึงพร้อมใจกันยึดอำนาจในเมืองแล้วให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้ายกมาอ่อนน้อมต่อท่าน ว่าแล้วขงจีจึงเอาตราสำหรับเมืองและของบรรณาการทั้งปวงเข้าไปมอบแก่เตียวหุย แล้วนำคนทั้งปวงคำนับ เตียวหุยตามธรรมเนียมอีกครั้งหนึ่ง

เตียวหุยได้เมืองบุเหลงโดยไม่ต้องรบให้เป็นที่ลำบากแก่ไพร่พล ดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับขงจีและคนทั้งปวงว่าเล่าปี่นายเรามีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง พวกท่านยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดีดังนี้เล่าปี่ย่อมขุขบเลี้ยงให้ได้รับความสุขสืบไป

ว่าแล้วเตียวหุยจึงแบ่งทหารพันหนึ่งให้รักษาเมืองบุเหลงให้ปลอดภัยและขุนนางข้าราชการทั้งปวงร่วมใจกันรักษาเมืองไว้ให้ปลอดภัย ตัวเตียวหุยพาขงจีและข้าของทั้งปวงซึ่งรับมอบไว้นั้นยก กลับไปหาเล่าปี่และขงเบ้งที่เมืองสุยเอียง

เตียวหุยพาขงจีเข้าไปคำนับเล่าปี่ขงเบ้ง แล้วรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบ โดยได้เสนอความชอบให้แก่ขงจีเป็นอันมาก เล่าปี่และขงเบ้งได้ฟังรายงานของเตียวหุยก็มีความยินดี เล่าปี่ ได้สรรเสริญความชอบของเตียวหุย และให้ปูนบำเหน็จแก่เตียวหุย และทหารที่ไปทำการนั้นเป็นอันมาก

ขงจีจึงเสนอว่าบัดนี้ท่านได้เมืองบุเหลงไว้แล้วแต่ยังไม่เคยเหยียบย่างไปถึงเมือง ราษฎรทั้งปวงไม่ทราบความอันผลัดเปลี่ยนอำนาจอาจเกิดความไม่สงบขึ้น ขอบที่ท่านจะยกไปแล้วว่ราชการเมือง บุเหลงสักครั้งหนึ่งให้เกิดความมั่นใจแก่อาณาราษฎรทั้งปวง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าชอบด้วยธรรมเนียมการปกครอง ทั้งต้องการผูกน้ำใจราษฎรและขุนนางข้าราชการเมืองบุเหลงให้เป็นปึกแผ่น จึงว่าความคิดท่านครั้งนี้หลักแหลมนัก เราจะทำตามความคิดของท่านแล้วเล่าปี่และขงเบ้งจึงยกทหารไปเมืองบุเหลงพร้อมกับขงจี

ครั้นถึงเมืองบุเหลงขงจีจึงเชิญเล่าปี่และขงเบ้งไปที่ศาลาว่าราชการในท่ามกลางมหาสมาคมของบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองบุเหลง เล่าปี่ได้มอบหมายนโยบายให้ขุนนางข้าราชการเคารพประชาชน รักประชาชน และรับใช้ประชาชน ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างความเจริญรุ่งเรืองและความอยู่ดีกินดีแก่บ้านเมืองและราษฎร แล้ว จึงตั้งให้ขงจีเป็นที่เจ้าเมืองบุเหลงแล้วมอบตราสำหรับที่แก่ขงจี

ขงจีและขุนนางข้าราชการทั้งปวงคำนับเล่าปี่แล้วเป็นอันเสร็จพิธี ขงจีจึงเชิญเล่าปี่และขงเบ้งไปพักที่จวนเจ้าเมือง และจัดแจงให้ บรรดาคนที่ติดตามเล่าปี่พักที่ตึกรับรองแขกเมือง เล่าปี่ได้เมืองบุเหลงแล้วจึงแจ้งข่าวคราวให้กวนอุซึ่งรักษาเมืองเกงจิวทราบว่บัดนี้ จูล่งและเตียวหุยได้อาสายกกองทัพไปตีเอาเมือง สุยเอียง เมืองเลงเหลง และเมืองบุเหลงได้แล้ว คงเหลือเมืองเตยงสา บัดนี้เล่าปี่และขงเบ้งกำลังเตรียมการอยู่ที่เมืองบุเหลง

กวนอุได้ทราบข่าวแล้วจึงแต่งหนังสือให้มาเร็วถือมามอบแก่เล่าปี่ที่เมืองบุเหลงว่าบัดนี้สถานการณ์ทั้งปวงที่เมืองเกงจิวเป็นปรกติทุกประการ อันเมืองเตยงสาซึ่งพี่ใหญ่ปรารถนาจะยกกองทัพไปยึดเอานั้น ข้าพเจ้าขออาสาจะได้เป็นความชอบไว้เหมือนกับจูล่งและเตียวหุย

เล่าปี่ทราบความตามหนังสือของกวนอุดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้เตียวหุยเดินทางไปเมืองเกงจิว ให้รักษาเมืองแทนกวนอุและเรียกตัวกวนอุมาที่เมืองบุเหลง กวนอุทราบความจากเตียวหุยแล้วมีความยินดี มอบหมายราชการเมืองเกงจิวแก่เตียวหุยแล้วพากวนเป้ง และจิวฉองรีบรุดเดินทางไปหาเล่าปี่ที่เมืองบุเหลง

กวนอุเดินทางถึงเมืองบุเหลงแล้วรีบเข้าไปพบเล่าปี่ในทันทีเห็น เล่าปี่กำลังปรึกษาอยู่กับขงเบ้งจึงเข้าไปคำนับ เล่าปี่และขงเบ้งเห็นกวนอุมาถึงอย่างรวดเร็วกว่าที่คาดก็มีความยินดี แล้วทักทายปราศรัยถามสารทุกข์สุขดิบตามธรรมเนียม

ขงเบ้งเริ่มต้นกล่าวกับกวนอุว่าหลังจากเล่าปี่ได้เมืองเกงจิว เมืองขงหยงและเมืองลำกู่แล้ว เป้าหมายต่อไปคือการยึดบรรดาหัวเมือง ที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิวเข้าไว้ให้เป็นปึกแผ่นจึงจะทำการต่อไปได้โดย สะดวก บัดนี้ได้เมืองเลงเหลง เมืองสุยเอียงและเมืองบุเหลงแล้ว เหลืออยู่แต่เมืองเตยงสา ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่าเมื่อครั้งเมืองเตยงสาเป็นของเล่าเปียวนั้น เล่าเปียวตั้งให้เล่าผวนซึ่งเป็นหลานเป็นเจ้าเมือง เล่าผวนมีน้ำใจเอื้อ อาทรต่อราษฎรสามารถครองนำใจคนทั้งปวงให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ครั้นโจโฉได้เมืองเตยงสาแล้วได้ถอดเล่า

ผวนออกจากที่และตั้งให้ฮันเทียนเป็นเจ้าของแทน ฮันเทียนเป็นคนหยาบซำหาสติปัญญาไม่ได้ ทำการทั้งปวงตามอำเภอใจและเบียดเบียนข่มเหงรังแกราษฎร ราษฎรได้รับความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าจึงพากันเอาใจออกหากจากฮันเทียนสิ้น แต่ฮันเทียนนี้มีทหารเอกคู่ใจอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่าสองตงเป็นชาวเมืองลำเอียง มีอายุหกสิบปีแล้วแต่กำลังฝีมือยังกล้าแข็งนัก สามารถยิงเกาทัณฑ์ได้แม่นยำราวจับวาง สองตงผู้นี้เดิมที่เป็นทหารเอกของเล่าผวน ครั้นเล่าผวนถูกถอดออกจากราชการแล้วสองตงจึงทำราชการอยู่กับฮันเทียนต่อมา ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเตียงธานีให้ระมัดระวังสองตงให้จงดี

ขงเบ้งอรรถาธิบายสภาพการณ์ของเมืองเตียงสาและจุดแข็งซึ่งอยู่ที่ตัวสองตงให้กวนอุทราภโดยละเอียด เพื่อให้ "รู้เขา" อย่างกระจ่าง ซึ่งสะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่าขงเบ้งได้ให้ความสำคัญของข้อมูลข่าวสารและงานข่าวกรองอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงสามารถทราบความเป็นไปและสภาพของข้าศึกโดยละเอียด เปรียบเทียบไม่ได้กับงานข่าวกรองในสองพันปีต่อมา ทั้งๆ ที่ระบบสื่อสารข้อมูลและเครื่องมือที่ทันสมัยก็มีเป็นอันมาก แต่งานข่าวกรองกลับเหลวไหลละอะที่สุด ชัด ถึงขนาดที่มีการบุกยึดสถานทูตกลางพระนคร ยึดโรงพยาบาลถึงกลางใจเมือง และแม้แต่เรือบิน รถไฟ ถูกระเบิดก็ไม่ทราบข่าวกรองล่วงหน้าแม้แต่หน่วย

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวต่อไปว่าเมื่อครั้งที่จูลงและเตียวหุยยกไปตีเมืองสุยเอียงและเมืองบุเหลงนั้นได้อาสาพาทหารไปเพียงสามพัน ตัวท่านจะยกไปครั้งนี้มีความเห็นประการใด กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงว่าถึงสองตงจะมีฝีมือแต่เป็นคนแก่อายุหกสิบ แล้วข้าพเจ้าหากกลัวไม่ จะอาสาเอาแต่ทหารเพียงห้าร้อยซึ่งรู้ใจไม่ต้องถึงสามพัน เหมือนกับที่จูลงและเตียวหุยอาสา และจะตีเอาเมืองเตียง สามาให้ท่านจงได้เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ห้วงน้อมร่วมสาบาน จึงตั้งว่าเจ้าอย่าแรงด้วย มานะจะเสียการไป อันสองตงแม้จะมากด้วยอายุแต่กำลังฝีมือยังแกล้วกล้าไม่ต่างจากคนหนุ่ม เจ้าจะเอาคนไปเพียงห้าร้อยนั้นไม่สมควร เกลือกจะเสียที่แก่ข้าศึก

กวนอุฟังคำดิงของเล่าปีก็ได้คิด แต่ครั้นจะขอกำลังทหารเพิ่มเติม ก็เกรงว่าจะเสียคำพูด จึงมมานะยืนยันจะเอาทหารไปเพียงห้าร้อยคน เล่าปีขัดไม่ได้จึงให้กวนอุพาทหารห้าร้อยยกไปตีเมืองเตียงสาปรากฏการณ์นี้แสดงความแค้นใจระหว่างขงเบ้งกับกวนอุยังไม่สิ้นรากถอนโคนเสียทีเดียว ขงเบ้งเองก็ยังมีประสงค์จะให้กวนอุยอมรับนับถืออย่างจริงใจ แต่กวนอุก็แรงด้วยความตระหนงและมมานะ หากเปรียบเทียบเป็นข้างสารจะยอมให้เป็นความยากแต่เล่าปีผู้เดียวเท่านั้น เพราะเหตุตั้งนี้การทำการของกวนอุในครั้งนี้จึงมีลักษณะเสี่ยงภัยในทางการทหารเป็นอย่างยิ่ง

แต่พอกวนอุยกไปแล้วขงเบ้งก็อดวิตกด้วยการใหญ่ไม่ได้ จึงกล่าวกับเล่าปีว่า "กวนอุยกไปครั้งนี้พูดจาดูหมิ่นสองตงนัก เกลือกจะทำการไม่สำเร็จ เราจำจะยกทหารหนุนไปอีก" เล่าปีวิตกในเรื่องนี้อยู่พอดี พอได้ฟังคำขงเบ้งก็เห็นชอบจึงให้จัดแจงกองทัพยกตามกวนอุไป

กวนอุเดิมไปด้วยแรงแห่งที่ธิมานะ และความตระหนง อาสาเอาทหารเพียงห้าร้อยยกไปตีเมืองเตียงสาโดยไม่ประหวั่นพรั่นต่อสองตงขุนพลเด่าผู้ชาญเชี่ยวชาญเชิงเกาทัณฑ์แห่งเมืองเตียงสาแม้ แต่น้อย แต่เล่าปีและขงเบ้งเกรงว่าจะเสียที่จึงจัดแจงกองทัพยกหนุน ตามกวนอุไป

ฝ่ายฮันเทียนเจ้าเมืองเตียงสาครั้นทราบข่าวศึกว่ากวนอุยกกองทัพมาจะตีเอาเมืองจึงปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

สองตงขุนพลผู้เด่าจึงว่ากวนอุยกมาครั้งนี้มีทหารมาเพียงห้าร้อย จะปรารภไปใย แม้ว่าจะยกทหารมากมายนี่ก็เห็นที่จะไม่รอดชีวิตจากคมเกาทัณฑ์ของข้าพเจ้า อันการครั้งนี้จะตั้งรับอยู่ในเมือง หรือจะออกไปรบกับกวนอุก็สุดแท้แต่ใจท่าน

เอียวเหลงนายทหารรองเมืองเตียงสาได้ฟังดังนั้นจึงขออาสาว่า กวนอุยกทหารมาแต่เพียงห้าร้อยไม่จำเป็นต้องถึงมือสองตงดอก ข้าพเจ้าขออาสาเอาทหารพันหนึ่งยกไปตัดเอาศีรษะกวนอุมาให้ท่านจงได้ฮันเทียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จัดทหารพันหนึ่งให้เอียวเหลง ยกไปสกัดกวนอุไว้ไม่ให้ยกล่วงมาถึงชานเมือง เอียวเหลงยกทหารออกจากเมืองไปได้ห้าร้อยเส้นเห็นกองทัพกวนอุยกมา จึงขับม้าออกหน้าทหารคอยสกัดกองทัพกวนอุไว้ พอ กวนอุยกทหารตรงเข้ามา เอียวเหลงจึงทำกวนอุให้ออกมารบกัน

กวนอุไม่พูดพลาฆ่าทำเพลงขับม้าเช็กเขาว์ตรงไปที่เอียวเหลง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามเพลงกวนอุก็เอาง้าวฟันเอียวเหลงตกม้าตายทหารของเอียวเหลงเห็นดังนั้นก็แตกตื่นตกใจ พากันถอยหนีจะกลับเข้าเมือง กวนอุจึงสั่งทหารไล่ตามตีฆ่าฟันทหารของเอียวเหลง ไปตลอดทางจนถึงเชิงกำแพงเมือง

ฝ่ายสันเขียนคอยสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน เห็นเอียวหลงเสีย ที่แก่ข้าศึกและทหารแตกหนีมาดังนั้นก็ตกใจ จึงสั่งให้สองตงคุมทหาร ห้าร้อยยกออกจากเมืองไปสกัดกวนอูแล้วแก้ทหารซึ่งหนีมานั้นกลับเข้าเมืองกวนอู กำลังไล่ตามตีทหารของเอียวหลงมาใกล้ถึงหน้าประตูเมือง เห็นทหารกองหนึ่งยกออกจากประตูเมืองมีธงประจำตัวนายทัพชื่อว่า สองตง แลไปเห็นทหารคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงองอาจสง่านัก แต่จอมผมที่อยู่ นอกหมวกเกราะนั้นเป็นสีดำคล้ำ ขี่ม้าถือง้าวสะพายเกาทัณฑ์นำหน้าทหาร ก็สำคัญว่าเป็นสองตงตามที่ขงเบ้งเคยบอกกล่าว กวนอูจึงขี่ม้าเช็กแถวตรงไปที่สองตงแล้วร้องถามว่าท่านนี่ชื่อสองตงหรือมิใช่สองตง ขุนพลเดาเห็นนายทัพฝ่ายที่ยกมารุปร่างงามสง่าน่าเกรงขาม ใบหน้าแดงดังผลพุทราสุก หนวดสีดำขลับยาว ถึงอกต้องลมพลิวไสว ในมือถือง้าวใหญ่สีดำดจนิล ยืนมาอยู่ใต้ธงอันจารึกนาม ว่ากวนอูก็รู้ว่าขุนพลผู้นี้คือน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ที่มีกิตติศัพท์เลื่องลือว่าชื่อสัตย์และมีฝีมือรบรวดเร็วเด็ดขาดนักก็รู้สึกชื่นชมอยู่ในใจ แต่เมื่อเผชิญหน้ากันในสนามรบในฐานะข้าศึกจึงร้องตอบไปตามธรรมเนียมว่า ก็แลเมื่อท่านรู้จักเราแล้ว ใจนยังจะกล่ามาสู้กับเรานี้ ไม่กลัวแก่ความตายเสียแล้วหรือ

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ตอบกลับไปโดยทำนองคู่ศึกว่าเรามาทั้งนี้เพราะต้องการศิระษะท่าน ไยจะต้องเกรงกลัวสิ่งใด ที่ไต่ถามนั้นก็เพราะไม่ต้องการสังหารคนผิดตัวต่างหากเล่าสองตงได้ฟังคำกวนอูดังนั้นก็โกรธ ขักม้าออกไปรบกับกวนอูลงศึกของทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มขึ้น ทหารของทั้งสองฝ่ายต่าง ประจักษ์ฝีมือนายตัวมาแต่ก่อน ใครได้เห็นนายตัวสาแดงฝีมือให้ประจักษ์แก่ข้าศึก ทั้งจะได้เห็นเพลงรบให้เป็นบุญตา จึงพากันโห่ร้องให้กำลังใจแม่ทัพของตนดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วลานรบแห่งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกสองยอดขุนพล (ตอนที่ 295)

ในบรรดาหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวนั้น นับว่าเมืองเตียงสาเป็นเมืองใหญ่และเข้มแข็งที่สุด ดั้งนั้นขงเบ้งจึงกำหนดแผนการตีเมืองเตียงสาไว้หลังสุด แต่เมืองเตียงสานั้นแม้จะเป็นเมืองใหญ่แต่ก็ มีจุดอ่อนตรงที่เจ้าเมืองหยาบเข้าเป็นที่เกลียดชังของราษฎร ความเข้มแข็งแท้จริงจึงอยู่ที่สองตงขุนพลเดาซึ่งเป็นยอดขุนพลคู่บุญเมืองเตียงสา และเป็นทีนัถือของคู่คนทั้งปวง

ดั่งนั้นศึกเมืองเตียงสาครั้งนี้ปมเงื่อนของความแพ้และชนะจึงอยู่ที่ความแพ้และชนะของฝีมือสองตง และกำหนดให้การศึกครั้งนี้เป็น การรบกันด้วยฝีมือสองขุนพลคือกวนอูและสองตง ทำให้การที่กวนอู ยกทหารมาเพียงห้าร้อยคนไม่ตกเป็นจุดอ่อน ส่วนสองตงนั้นก็นับว่า เป็นสภาพบุรุษยอดขุนพล เพราะมุ่งที่จะเอาชนะด้วยกำลังฝีมือของตัวเองจึงนำทหารแต่ห้าร้อยนายออกสู้รบกับกวนอู ความเป็นสภาพบุรุษแม้ประหนึ่งว่าจะเป็นเรื่องประเสริฐ แต่ในการสงครามนั้นอาจ ถือได้ว่าเป็นความโง่เขลาอย่างหนึ่ง เพราะธรรมะไม่มีในสงคราม ความเป็นสภาพบุรุษไม่มีในสงคราม เป้าหมายของสงครามมีแต่ชนะหรือปราชัยเท่านั้น

การต่อสู้โดยธรรมะระหว่างสองยอดขุนพลกำลังเริ่มขึ้นท่ามกลางเสียงโห่ร้องสนับสนุนของทหารทั้งสองฝ่าย ประสานกับเสียงกลองศึกบรรเลงเพลงรบอย่างเร้าใจ

กวนอูและสองตงขี่ม้าเข้าประเพลงง้าวกันเพลงแล้วเพลงเล่าด้วยความฮึกห้าวเหิมหาญ ง้าวของทั้งสองฝ่าย ประกันแต่ละที่เสียงโห่ร้อง ของทหารทั้งสองฝ่ายก็ดังประสานประสมเสียงกับเสียงกระทบของโลหะ ช่างเป็นที่เร้าเรใจของวิสัยชายชาติทหารยิ่งนัก เพลงรบผ่านไปได้ร้อยเพลงกวนอูและสองตงยังไม่แพ้ชนะแก่กัน แต่สองตงนั้นอายุหกสิบแล้วรอรอยความเหนื่อยหอบจึงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน ในใจนั้นก็สรรเสริญกวนอูว่ามีฝีมือเข้ม แข็งนัก ตัวเราอกรบแต่หนุ่มจนอายุปุนนี้แล้วยังไม่เคยพบทหารคนใดมีฝีมือเสมอเหมือนกวนอูนี้เลย ส่วนกวนอูนั้นก็สรรเสริญฝีมือการรบของสองตงเป็นอันมากกว่าคนผู้นี้อายุหกสิบแล้วยังรบพุ่ง รวดเร็วหนักหน่วงนอกเสียจากลิโป้แล้วยังไม่เคยเห็นผู้ใดเหมือนสองตงนี้เลย

ฝ่ายสันเขียนยืนสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน แต่ลานรบนั้นฝุ่นคลุ้งอยู่แลเห็นการต่อสู้ไม่ถนัดตา ได้ยินแต่เสียงกลองศึกสั้นเพลงรบ นานนักแล้วแต่ไม่รู้ผลประการใด ก็เกรงว่าสองตงมีอายุมากกำลังสู้กวนอูไม่ได้จะเสียที่แก่กวนอู จึงสั่งทหารให้ตีระฆังสัญญาณถอยสองตงได้ยินเสียงสัญญาณถอยก็ขี่ม้าปลื้กออกจากลานรบ แล้วคำนับกวนอูเป็นที่ว่าวันนี้รบกันแต่เพียงเท่านี้ก่อน

กวนอูก็คำนับตอบเป็นที่ตกลง ทั้งสองฝ่ายจึงให้ทหารถอยทัพ สองตงพาทหารกลับเข้าเมือง กวนอูก็ให้ทหารตั้งค่ายมั่นไว้รอบนอกเมือง ระยะห่างสองร้อยเส้น

ครั้งรุ่งขึ้นกวนอุจึงขี่ม้าพาทหารออกจากค่ายจะไปทำรบกับ สองตง พอตีม้าล่อให้สัญญาณเคลื่อนพลก็ได้ยินเสียงม้าล่อดังมาจากในเมือง สองตงได้คุมทหารห้าร้อยยกออกจากประตูเมืองตรงมาทหารของทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนเผชิญหน้ากันโดยมีลานรบอยู่ตรงกลาง พอกลงศึกบรรเลงเพลงรบ ทั้งกวนอุและสองตงต่างขี่ม้าออกไปในลานรบประจ้วงกันอย่างดุเดือด

เพลงรบที่ห้าสิบผ่านไป กวนอุแสร้งทำเป็นขี่ม้าหนีออกจากลานรบ สองตงสำคัญว่าได้ขี่ม้าไล่ตามกวนอุไป กวนอุขี่ม้าเช็กเขาวิ่งไปทางเนินเขาซึ่งเป็นทางขรุขระแต่ม้าเช็กเขานั้นฝีเท้ามั่นคงรวดเร็ว สองตงไม่รู้ที่ขี่ม้าไล่ไปติดๆ พอมาสองตงสะดุดก้อนหินพลาดล้มลง สองตงก็พลัดจากหลังม้า ง้าวกระเด็นหลุดจากมือ

กวนอุเห็นได้ที่ขี่ม้ากลับมาถึงที่สองตงล้มอยู่และเงื้อง่าขึ้น จะฟันในพลันนั้นก็คิดว่า "เราได้ออกปากไว้ว่าผู้ใดไม่มีอาวุธอยู่กับมือเราจะไม่ทำอันตราย บัดนี้สองตงล้มลงแล้วอาวุธพลัดมือไป ครั้นเราจะฆ่าเสียก็ไม่ควร" คิดดังนั้นแล้วกวนอุจึงกล่าวกับสองตงว่า วันนี้ท่านเสียที่ล้มลง อาวุธหลุดจากมือ ข้าพเจ้าจะไว้ชีวิตท่าน จงกลับไปเตรียมม้าตัวใหม่ แล้วค่อยยกมารบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้ กวนอุกล่าวแล้วจึงพาทหารกลับไปที่ยาค่ายสองตงได้ฟังก็ลุกขึ้นไปหยิบง้าวซึ่งตกอยู่ ขึ้นขี่ม้าแล้วพาทหารกลับเข้าไปในเมือง

ฝ่ายฮันเทียนสังเกตเห็นการณ้อยู่บนเชิงเทินเห็นสองตงเสียที่ดังนั้นจึงไม่พอใจ เห็นสองตงกลับเข้าเมืองแล้วจึงถามว่าการรบวันนี้เหตุใดท่านจึงเสียที่แก่กวนอุกลับมา สองตงจึงชี้แจงไปตามจริงว่าเป็นเพราะม้าที่ข้าพเจ้าขี่มีกำลังน้อย เนื่องจากไม่ได้ใช้ออกศึกมานาน แลมันเหนื่อยบเทาพลาดสะดุดก้อนศิลาจึงล้มลง

ฮันเทียนได้ฟังก็ไม่สิ้นที่เคลงใจ ชักถามต่อไปว่าอันตัวท่านก็มี ฝีมือเกาทัณฑ์แม่นยำเป็นเลิศอยู่ โฉนท่านจึงไม่เอาเกาทัณฑ์ยิงกวนอุให้ตายแล้วสองตงได้ฟังก็รู้ว่าฮันเทียนระแวงเคลงใจจึงน้อยใจ แต่ฝืนใจ ชี้แจงต่อไปว่าการสู้รบในวันนี้ติดพันไม่เปิดช่องโอกาสดังนั้นจึงยิงเกาทัณฑ์ไม่ได้ ต่อวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะรบหลวงกวนอุเข้ามาใกล้เชิงเทิน และจะยิงกวนอุให้ท่านดูฮันเทียนได้ฟังดังนั้นก็ยินดี และมอบม้าซึ่งขึ้นนั้นให้แก่สองตงเพื่อ ใช้สู้รบกับกวนอุ สองตงขอบคุณฮันเทียนแล้วคำนับลากลับไปที่อยู่

พอค่ำลงสองตงออกมาเดินในบริเวณบ้านคิดถึงการรบที่ผ่านมาสองวัน แล้วคิดว่ากวนอุทหารเล่าปีผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก มีน้ำใจเป็นสุภาพบุรุษรู้จักแพ้และชนะ กิดดีศัพท์ที่เขาเล่าลือว่าถือความสัตย์มั่นคงได้เห็นประจักษ์ในวันนี้ กวนอุไว้ชีวิตเรามีคุณแก่เรานักหนา หากวันพรุ่งนี้เราจะใช้เกาทัณฑ์สังหารกวนอุเสียก็เหมือนเป็นคนไร้กตัญญูไม่รู้คุณคน เป็นคนก็เสียเปล่า แต่ถ้าไม่ยิงกวนอุให้ตาย ฮันเทียนก็จะหาว่าเป็นทหารไม่รักษาวินัย และลงโทษเราตามพระอัยการศึก

สองตงครุ่นคิดขัดแย้งกันในตัวเองระหว่างคุณธรรมคือความกตัญญูคุณคนที่กวนอุไว้ชีวิต กับวินัยของทหารที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด คิดทวนไปย้อนมาเป็นหลายดลแล้วหาข้อสรุปไม่ได้จนเวลารุ่งเช้า

พอฟ้าสว่างทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้กวนอุคุมทหารมารออยู่ที่หน้าประตูเมือง ให้ทหารทำให้ท่านออกไปรบ สองตงได้ฟังรายงานแล้วแต่งตัวใส่เกราะ สะพายเกาทัณฑ์เข้าประจำที่ แล้วออกจากที่พักไปพาทหารยกออกจากประตูเมือง เห็นกวนอุขี่ม้ารออยู่จึงผล่มาออกหน้าทหารเข้ารบกับกวนอุ พอรบกันได้สามสิบเพลงสองตงจึงทำเป็นขี่ม้าหนีออกจากลานรบเพื่อให้มีระยะห่างพอแล้วจะใช้เกาทัณฑ์ยิง

กวนอุหมายมั่นว่าได้สู้รบกับสองตงมาสองวันแล้ว การรบวันนี้จะต้องเอาชนะสองตงให้จงได้ ครั้นเห็นสองตงขี่ม้าหนีกวนอุจึงขี่ม้าไล่ตามไปสองตงขี่ม้าหนีออกจากกวนอุ เหลียวกลับมาดูเห็นกวนอุ ขี่ม้าไล่ตามเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์ สองตงยังตัดสินใจไม่ตกลงว่าจะยิงหรือไม่ยิง แต่สถานการณ์บังคับกระชั้นดังนี้ สองตงจึงเอามือเปล่านำสายเกาทัณฑ์แล้วยิงไปที่กวนอุ

กวนอุเห็นสองตงนำสายเกาทัณฑ์ยิงมาเห็นไม่ถนัด สำคัญว่าสองตงยิงลูกเกาทัณฑ์จึงเบี่ยงตัวหลบ แต่ไม่เห็นลูกเกาทัณฑ์จึงขี่ม้าไล่ตามสองตงต่อไป สองตงนำสายเกาทัณฑ์เปล่ายิงใส่กวนอุ อีกครั้งหนึ่ง กวนอุก็เบี่ยงตัวหลบเช่นเดิม ครั้นไม่เห็นลูกเกาทัณฑ์อีกก็สำคัญว่าเป็นกลอุบายของสองตงเพื่อจะหนีเอาตัวรอด ประกอบกับสองตงได้ขี่ม้าหนีเป็นวงล้อมเข้าไปใกล้กำแพงเมืองโจมตีหน้าไป ยังประตูเมือง กวนอุก็ยังมีใจว่าสองตงจะหนีกลับเข้าเมือง จึงกระดุนม้าเช็กเขาวิ่งให้เร่งฝีเท้ากระชั้นใกล้เข้าไป

สองตงคิดว่านำสายเกาทัณฑ์เข้าใส่กวนอุถึงสองครั้งพอเป็นการเตือนให้กวนอุระมัดระวังตัวแล้วจึงเอาลูกเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสาย เหลียวหลังมามองเห็นกวนอุขี่ม้าไล่ตามเข้ามาในระยะหวังผลของการยิงเกาทัณฑ์แล้วจึงนำสายเกาทัณฑ์จะยิงไปที่กวนอุ แต่สำนึกในความกตัญญูศดชื่นมาในห้วงสันทึกอีก สองตงนำสายเกาทัณฑ์สุดล่า

แล้วจึงเข็ดค้นเกาทัณฑ์ขึ้นแล้วยิงไป ลูกเกาทัณฑ์ฝ่าอากาศอย่างรุนแรงและรวดเร็วถูกที่พุ่มวกของกวนอูราวกับจับวางกวนอูเห็นเกาทัณฑ์กรีดฝ่าอากาศมาอย่างรวดเร็วก็เบี่ยงตัวหลบแต่ไม่ทัน ลูกเกาทัณฑ์ถูกพุ่มวกขาดร่วงลงก็ตกใจรีบขี่ม้ากลับไปที่ค่ายแล้วรำพึงว่าสองตงขุนพลเดาผู้นี้เขาเล่าลือว่ามีฝีมือเกาทัณฑ์แม่นยำฉมังนัก ได้เห็นประจักษ์ว่าไม่ผิดคำลือเลย วันนี้สองตงคิดถึงคุณเราที่ไว้ชีวิตเมื่อวันก่อนจึงแก่งยิงเกาทัณฑ์ให้พลาดเป้าไป หาไม่แล้วเราคงถึงแก่ความตาย กวนอูตระหนักดังนั้นแล้วก็หนาวเหน็บเข้าไปถึงหัวใจ ฝ่ายสองตงเห็นกวนอูขี่ม้าหนีกลับไปก็ไม่ติดตาม แล้วพาทหารกลับเข้าไปในเมือง

ฝ่ายฮันเทียนสงสัยสองตงจากการรบเมื่อสองครั้งก่อน พอทราบข่าวสองตงยกไปรบกับกวนอูก็จึงขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน ครั้นแลเห็นสองตงนำเกาทัณฑ์ไม่ใสลูกยิงกวนอูก็โกรธ แม้ยิงครั้งที่สองก็ยังคงเป็นนำวสายเกาทัณฑ์เปล่า ฮันเทียนก็เข้าใจว่าสองตงเป็นใจเข้าด้วยกวนอู แต่เมื่อสองตงจะยิงครั้งที่สามและเข้ามาใกล้กำแพงเมือง เห็นถนัดว่าเอาลูกเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายฮันเทียนก็คลายโกรธ สำคัญว่าสองครั้งก่อนเป็นอุบายลวงให้กวนอูตายใจ ฮันเทียนจึงมั่นใจว่าในระยะหวังผลเช่นนี้ด้วยฝีมือเกาทัณฑ์อันฉมังแม่นยำของสองตงคงสังหารกวนอูได้อย่างแน่นอน

ครั้นเห็นลูกเกาทัณฑ์พลาดเป้าฮันเทียนก็ยิงโกรธจัด เห็นว่า สองตงเป็นกบฏเข้าด้วยกวนอู ดังนั้นพอสองตงกลับเข้าเมืองแล้วฮันเทียนรีบขึ้น มานบนเชิงเทิน ฮันเทียนจึงสั่งทหารให้จับสองตงแล้วเอาตัวไปประหาร สองตงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ถามฮันเทียนว่าท่านจะประหารข้าพเจ้าเสียด้วยความผิดสิ่งไร

ฮันเทียนได้ยินคำถามก็โกรธ ดววดไสสองตงว่าเมื่อกวนอูยกกองทัพมา ท่านอาสาออกไปรบจะตัดศีรษะกวนอูมาให้เรา แต่เราสังเกตเห็นว่าท่านมีความตั้งใจทำการเหมือนคำอาสาไม่ วันวานนี้แก่ง เสียที่มาเราก็ไม่ได้เอาโทษ มาวันนี้ยิงเกาทัณฑ์เปล่าถึงสองครั้ง คิดลวงเราว่าเป็นระยะไกลแล้วมองไม่เห็น พอมาใกล้ที่เราอยู่ก็แสร้งยิงพลาดไปถูกแค่พุ่มวก คิดหรือว่าคบคิดกับกวนอูกับกบฏต่อเราแล้วจะตบตาลวงเราได้ เราจึงต้องประหารชีวิตมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่นสืบไป

ว่าแล้วฮันเทียนจึงเร่งให้ผู้คุมเอาตัวสองตงไปประหาร บรรดาทหารทั้งปวงที่อยู่บนเชิงเทินเห็นเหตุดังนั้นจึงพร้อมใจกันอ้อนวอนขอฮันเทียนให้ไว้ชีวิตยกโทษแก่สองตงสักครั้งหนึ่ง แต่ฮันเทียนไม่ยอมดววดไสบรรดาทหารว่าหากแม้ผู้ใดร้องขอชีวิตให้สองตงอีกก็จะถือว่าคบคิดเป็นกบฏกับสองตง จะลงโทษประหารชีวิตอย่างเดียว

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ไม่พอใจฮันเทียน เพราะไม่เชื่อว่าสองตงขุนพลเดาผู้บุญเมืองเพียงสาซึ่งประจักษ์ถึงความภักดีต่อบ้านเมืองมาแต่ก่อนจะเป็นกบฏตามข้อหา แต่เกรงอาญาของฮันเทียน จึงพากันนั่งอยู่ ผู้คุมจึงพาสองตงลงจากเชิงเทินไปที่ลานประหาร

ฝ่ายอุยเอี้ยนชาวเมืองจี้เจียงเคยรับราชการเป็นทหารอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองชงหยง เมื่อครั้งที่เล่าเปียวโง่งมไปจะขออาศัยที่เมืองชงหยงนั้น ชัวมอ น้องภรรยาเล่าเปียวซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารเมืองเกงจิวไม่ยอมเปิดประตูเมืองรับ อุยเอี้ยนเป็นแต่เพียงนายทหารเห็นว่าชัวมอทำการไม่ชอบ จึงพาพรรคพวกเปิดประตูเมืองรับเล่าเปียว และเกิดต่อสู้กับทหารของชัวมอที่ยกมาขัดขวาง เล่าเปียวเห็นว่ายังไม่ทันเข้าเมืองก็เกิดแตกสามัคคีกันจึงเอ็นดูว่าราษฎรจะได้ความเดือดร้อนจึงพาทหารและชาวเมืองซึ่งติดตามมาหนีต่อไป อุยเอี้ยนสู้รบกับทหารชัวมอดัดฟันกันจึงพลาดกับเล่าเปียวแล้วหนีมาอยู่เมืองเจียงซา ครั้นฮันเทียนเป็นเจ้าเมืองก็ไม่เห็นอุยเอี้ยนอยู่ในสายตาจึงมิได้ทำนุบำรุงให้สมกับฝีมือ คงใช้สอยอุยเอี้ยนให้เป็นเพียงทหารเลวเท่านั้น

อุยเอี้ยนรักนับถือสองตงในฐานะที่เป็นขุนพลผู้มีฝีมือดี พอทราบข่าวฮันเทียนสั่งประหารสองตงอุยเอี้ยนจึงวิ่งไปที่ลานประหาร เห็นเพชรฆาตกำลังจะลงดาบประหารและราษฎรซึ่งมุงดูพากันร้องไห้รักสองตงทุกคน อุยเอี้ยนจึงขัดขวางการประหารแล้วฆ่าผู้คุมและเพชรฆาตจนหมดสิ้น จากนั้นจึงแก้มัดสองตง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ลักษณะคนเนรคุณ (ตอนที่ 296)

อุยเอี้ยนเป็นทหารมีฝีมือล้ำเลิศคนหนึ่งระดับเดียวกับสองตง เป็นแต่ฮันเทียนเจ้าเมืองเพียงสามี่ดาหามีแว้วไม่จึงมองไม่เห็นคน มีฝีมือที่อยู่ใกล้ตัว จึงมิได้ทำนุบำรุงให้ควรแก่ฝีมือ กลับใช้สอยอุยเอี้ยนให้เป็นทหารเลว ดังนั้นอุยเอี้ยนจึงมีความศึที่กำลั้งเป็นไป ครั้นได้ช่วยชีวิตสองตงให้รอดพ้นจากเงื้อมมือเพชรฆาตจึงได้ทราบ ว่าเล่าเปียวได้ให้กวนอูยกกองทัพมาตีเมืองเจียงซา อุยเอี้ยนฆ่าฟันผู้คุมและเพชรฆาตเพื่อช่วยชีวิตสองตง

จึงมีฐานะเป็นกบฏต่อเมืองเดียงสา รู้ตัวว่าขึ้นอยู่ในเมืองต่อไปก็ต้องตาย ครั้นได้ทราบความว่าเล่าปี่เชื่อพระวงศ์ผู้ที่ตนปรารถนาจะเข้าอยู่ด้วย ให้กวนอุ๋งร่วมสาบานยกกองทัพมาตีเมืองเดียงสา อุยเอี้ยนจึงมีความยินดียิ่งนัก

ดังนั้นแทนที่จะช่วยชีวิตสองดงอย่างเดียว อุยเอี้ยนจึงคิดยึดอำนาจเมืองเดียงสาต่อไปเพื่อจะได้สร้างความชอบไว้กับเล่าปี่ อุยเอี้ยน คิดดังนี้แล้วจึงชูแขนขึ้นป่าวประกาศต่อบรรดาชาวเมืองทั้งปวงว่า ฮันเหียนเป็นข้าของโจโฉซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติ นับแต่ได้รั้งตำแหน่ง เจ้าเมือง ได้ทำหยาบช้าต่ออาณาประชาราษฎร์ให้ได้รับความเดือดร้อนถ้วนหน้ากัน บัดนี้เล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนได้ได้ตั้งให้กวนอุ๋งเป็นน้องร่วมสาบานยกกองทัพมาปราบปราม ฮันเล่าปี่นี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแลร์ราษฎรทั้งปวง ทั้งเป็นน้องของเล่าเปียว ดังนั้นผู้ใดมีความแค้นชิงชังฮันเหียน และมีน้ำใจสมัครจะอยู่ด้วยเล่าปี่ จงมาเข้าร่วมกับข้าพเจ้ากำจัดฮันเหียนเสียให้จงได้

บรรดาชาวเมืองทั้งปวงล้วนเจ็บแค้นชิงชังฮันเหียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และโกรธแค้นที่เห็นฮันเหียนสั่งประหารสองดงขุนพลคู่เมือง เดียงสาโดยไร้ความผิด ครั้นได้ยินอุยเอี้ยนชักชวนให้เข้าอยู่กับเล่าปี่ ซึ่งมีกิตติศัพท์ล่ำลือว่าโอบอ้อมอารีราษฎรก็พากันมีน้ำใจยินดี และชวนกันเข้าร่วมกับอุยเอี้ยนทั้งสิ้น

สองดงเห็นเหตุการณ์บานปลายก็ตกใจ จึงได้ว่ากล่าวห้ามปราม อุยเอี้ยนเป็นหลายครั้ง แต่อารมณ์ความรู้สึกของอุยเอี้ยนและราษฎร ยามนี้ได้เพิ่มความเคียดแค้นชิงชังต่อ ฮันเหียนและต้องการจะอยู่ กับ เล่าปี่กันทุกคน ดังนั้นสองดงจะห้ามปรามประการใดก็ไม่ผู้ใดเชื่อฟัง อุยเอี้ยนเห็นชาวเมืองต่างพร้อมใจเข้าด้วย จึงชวนกันไปตีเชิงเทียนเพื่อจับ ฮันเหียนแล้วยึดอำนาจการปกครองเมืองเดียงสาไว้เป็น บรรณาการแก่เล่าปี่ ชาวเมืองกำลังมีอารมณ์เร่าร้อนชิงชังจึงยกขบวนพากันไปที่เชิงเทียน

บรรดาทหารชั้นผู้น้อยซึ่งส่วนใหญ่เคยเป็นทหารเก่าของเมืองเดียงสา มีความผูกพันอยู่กับเมืองเกงจิวและเล่าเปียวมาแต่ก่อนมีอารมณ์ร่วมรู้สึกอย่างเดียวกับชาวเมืองจึงพากันเข้าด้วยกับอุยเอี้ยน เป็นจำนวนมาก แล้วเข้าร่วมขบวนไปที่เชิงเทียน

อุยเอี้ยนพาทหารและบรรดาชาวเมืองกรูขึ้นไปบนเชิงเทียน เห็นฮันเหียนนั่งอยู่โดยไม่ทันระวังตัว อุยเอี้ยนจึงวิ่งตรงเข้าไปแล้วใช้กระบี่ฟันฮันเหียนตัวขาดสองท่อน แล้วตัดเอาศีรษะของฮันเหียนชูขึ้นประกาศต่อบรรดาทหารทั้งปวงที่อยู่บนเชิงเทียนนั้นว่า บัดนี้เรายึดอำนาจเมืองเดียงสาไว้ในมือแล้ว หากผู้ใดไม่ยอมเข้าร่วมด้วย เราจักจะตัดศีรษะเสียเหมือนกับตัดศีรษะฮันเหียนนี้บรรดาทหารและชาวเมืองที่ติดตามอุยเอี้ยน เห็นการสำเร็จอย่าง ง่ายดายก็พากันโห่ร้องแสดงความยินดีดังสนั่นไปทั่วทั้งเชิงเทียนและเบื้องล่าง พวกทหารบนเชิงเทียนเห็นเหตุการณ์พลิกผันและผู้คนเข้าร่วม กับอุยเอี้ยนเป็นอันมากจึงเข้าเป็นพวกกับอุยเอี้ยนสิ้น

สองดงเห็นดังนั้นก็ได้ว่ากล่าวประการใด รีบกลับไปที่พักในทันที ฝ่ายอุยเอี้ยนเมื่อตัดศีรษะฮันเหียน และผู้คนที่ทั้งปวงพร้อมเพรียงกันสนับสนุนการยึดอำนาจดังนั้นแล้ว จึงหัวศีรษะฮันเหียนขึ้นมาพา ทหารออกไปหา กวนอุ๋งที่ค่าย กวนอุ๋งทราบข่าวอุยเอี้ยนตัดศีรษะฮันเหียน แล้วพาทหารและชาวเมืองมาอ่อนน้อมก็มีความยินดี คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วอุยเอี้ยนจึงเล่าความให้กวนอุ๋งทราบทุกประการ และเชิญกวนอุ๋งทหาร เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเดียงสา

กวนอุ๋งวิเคราะห์ดูเห็นการเป็นจริงตามคำของอุยเอี้ยน และประจักษ์มาก่อนว่าอุยเอี้ยนเคยตีฝ่าเปิดประตูเมือง ขงหยงเพื่อจะเชิญ เล่าปี่เข้าไปในเมือง จึงสรรเสริญความชอบของอุยเอี้ยนเป็นอันมาก แล้วสั่งให้ทหารร้อยค่ายยกเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเดียงสา

พอเข้าไปถึงเมืองเดียงสาอุยเอี้ยนได้เชิญกวนอุ๋งไปที่ศาลาว่าราชการแล้วเรียกบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง ให้เข้ามารายงานตัวต่อกวนอุ๋งทั้งสิ้น กวนอุ๋งจัดแจงการปกครองเมืองเดียงสาเป็นปกติแล้ว รำลึกถึงสองดงแต่ไม่เห็นอยู่ในที่ชุมนุมจึงถามอุยเอี้ยนว่าสองดง อยู่ที่ไหน อุยเอี้ยนสอบถามทราบได้ความแล้วจึงแจ้งแก่กวนอุ๋งว่าสองดงอยู่ที่บ้าน กวนอุ๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงสั่งทหารให้ไปเชิญสองดงมาพบ

ฝ่ายสองดงเป็นขุนพลดงจิน เห็นการที่อุยเอี้ยนกระทำต่อด้วย ลักษณะข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ดังนั้นทั้งๆ ที่มีความน้อยใจฮันเหียนที่สั่งประหารชีวิตตัว แต่ก็ไม่ต้องด้วยอารมณ์ความรู้สึกในการกระทำของอุยเอี้ยน จึงหลีกกลับไปอยู่เสียที่บ้าน ครั้นทราบจากทหาร ว่ากวนอุ๋งให้มาเชิญ สองดงก็คิดว่ากวนอุ๋งมิได้ให้เกียรติในฐานะที่ตัวเป็นขุนพลผู้ใหญ่ หรือว่ากวนอุ๋งถือว่าเป็นเฉลยศึก ดังนั้นจึงบ่ายเบี่ยงแจ้งแก่ทหารที่มาตามนั้นว่าป่วยอยู่

กวนอุทราบรรยายงานว่าสองดงป่วยก็ได้ตั้งใจสงสัย จากนั้นจึงทำหนังสือรายงานความที่ได้ยกมาตีเมืองเตียงสาแล้วมอบให้ทหารนำ ไปมอบแก่เล่าปี่ และขอเชิญเล่าปี่ ขงเบ้งมาที่เมืองเตียงสาเพื่อเป็นขวัญกำลังใจแก่ขุนนางข้าราชการและราษฎร

ฝ่ายเล่าปี่และขงเบ้งยังไม่วางใจที่กวนอุทราทหารห้าร้อยจะไปตีเมืองเตียงสา เกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก ดังนั้นหลังจากกวนอุทราออกทัพไปแล้วสองวัน เล่าปี่และขงเบ้งจึงยกทัพออกจากเมืองเกงจิว ตามมาหนังกองทัพของกวนอุทรา เมื่อเล่าปี่และขงเบ้งยกมาถึงกลางทางกระแสนลมสายหนึ่งพัดกรรโชกมา เห็นธงเขียวสำหรับเรียกทหารซึ่งแห่หน้าเล่าปี่นั้นกลับม้วนเข้ากับคัน แล้วมีกาตัวหนึ่งบินมาแต่ทิศใต้ร้องเป็นสองเสียงแล้ว ก็บินไปทิศเหนือ เล่าปี่เห็นนิมิตดังนั้นก็สงสัย จึงถามขงเบ้งว่าอันนิมิตนี้ดีแลร้ายประการใด

ขงเบ้งได้จับยามตามตำราแล้วตอบว่า บัดนี้กวนอุทราได้เมืองเตียงสาแล้ว ได้ทหารเอกด้วย เวลาบ่ายวันนี้จะรู้ข่าว

สามก๊กดำเนินมาถึงตอนนี้ก็ได้ประจักษ์เพิ่มเติมว่าขงเบ้งนั้นนอก จากมีความรู้วิชาทั้งสี่และนิมิตทั้งสามอันเป็นวิชาแลนิมิตของยอดกุนซือ แล้วอาถรรพณ์วิชาว่าด้วยการพยากรณ์นิมิตและกลางซึ่งไม่ปรากฏว่าขงเบ้งเคยใช้มาแต่ก่อนก็ได้นำมาใช้ตอบข้อสงสัยของเล่าปี่เป็นครั้งแรกในครั้งนี้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้เคลื่อนทัพต่อไปจนล่วงเพล่าบ่ายจึงสวนกับทหารซึ่งกวนอุทราใช้เดินสารไปหาเล่าปี่ ทหารเดินสารเห็นกองทัพยกสวนมาจึงเข้าไปรายงานแล้วมอบหนังสือของกวนอุทราแก่เล่าปี่

เล่าปี่เปิดหนังสือออกอ่านทราบความตลอดแล้วก็มีความยินดียิ่งนัก แจ้งความตามหนังสือนั้นให้ขงเบ้งทราบแล้วรีบยกทหารไป ที่เมืองเตียงสา ฝ่ายกวนอุทราว่าเล่าปี่และขงเบ้งยกกองทัพมาก็มีความยินดี พาทหารออกมารับเล่าปี่และขงเบ้งที่นอกประตูเมืองแล้วเชิญไปที่ศาลาว่า ราชการรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบ และบอกแก่เล่าปี่ว่าข้าพเจ้าให้ทหารไปเชิญสองดงมาพบ แต่สองดงป่วยอยู่ยังไม่มารายงานตัว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าสองดงเป็นขุนพลผู้ใหญ่ มีทิวามะแรง กล้าอยู่ คงจะคิดว่ากวนอุทราเห็นว่าเป็นเขลยศึกจึงไม่ยอมมาพบ อันสองดงนี้เป็นขุนพลมีฝีมือ กิตติศัพท์ลือเลื่อง จึงชอบที่เราจะไปเชิญด้วยตนเองจึงจะควร เล่าปี่คิดดังนั้นจึงพาทหารติดตามไปที่บ้านของสองดงแล้วรออยู่ ที่ประตูชั้นนอก คนเฝ้าประตูด่านนอกบ้านเห็นเป็นทหารพวกที่ยึดเมืองเตียงสาไว้

แต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใดจึงเข้าไปรายงานให้สองดงทราบ สองดงทราบแล้วสำคัญว่าเป็นกวนอุทราใช้ทหารมาตามซ้ำอีก จึงสั่งคนเฝ้าประตูให้ไปบอกควายยังป่วยอยู่ ส่วนตัวสองดงนั้นหลบเข้าไปนอนที่ข้างใน คนเฝ้าประตูจึงแจ้งความตามที่สองดงสั่งแก่เล่าปี่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าสองดงอยู่ในบ้านแต่ไม่ยอมออกมาพบ จึงพาทหารเข้าไปที่บ้านของสองดง

สองดงนอนเล่นอยู่ข้างในบ้านได้ยินเสียงอีกทีก็ด้านนอกก็ประหลาดใจ แอบมองที่ของหน้าต่างเห็นเป็นเล่าปี่ เชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋มาที่บ้านของตนเองก็ตกใจ คาดคิดไม่ ถึงว่าเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์และมีฐานะเป็นนายโดยตรงของกวนอุทราจะถ่อมตัวมาถึงบ้านเขลยศึกจึงรู้สึกเป็นเกียรติยศยิ่งนัก แรงทิวามะในใจก็อ่อนลง

สองดงคิดว่าหากจะขึ้นอยู่ในบ้านจะเป็นการไม่สมควร จึงรีบวิ่งออกมาที่นอกประตูค้ำบเล่าปี่แล้วว่าข้าพเจ้าสองดงขุนพลชราผู้พ่ายศึก นี้ก็ไม่ถึงที่ท่านจะให้เกียรติมาถึงบ้านนี้มิได้ออกไปต้อนรับและมีได้ไปรายงานตัวต่อท่านเป็นความผิดนักหนา ท่านจงงดโทษด้วยเถิด

เล่าปี่เห็นสองดงแม้อายุล่วงวัยถึงหกสิบ แต่รูปร่างยังองอาจเข้มแข็งกล้าหาญเป็นสง่าราศี และที่ท่าก็อ่อนโยนสมเป็นขุนพลผู้ใหญ่ก็มีน้ำใจสงสาร เห็นสองดงคุกเข่าลงค้ำบดังนั้นจึงตรงเข้าไปประคองสองดงให้ลุกขึ้น เอามือทั้งสองกุมมือทั้งสองของสองดงไว้แน่น แล้วว่านับเป็นโชคดีที่ท่านรอดตายจากน้ามือของฮั่นเหียน ข้าพเจ้าจึงได้มีวาสนาได้พบหน้ากับท่าน ข้าพเจ้ายกมาทั้งนี้หวังท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข กำจัดศัตรูราชสมบัติ ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น และรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่ง การนี้ใหญ่หลวงนักจึงขอเชิญท่านมาร่วมทำการด้วยข้าพเจ้า จงเห็นแก่การแผ่นดินแลราษฎร อย่าได้คิดว่าข้าพเจ้ารบกวนการฟักผ่อนในเวลาอันปลายของท่านเลย

สองตงได้ฟังคำเล่าปีเปี่ยมด้วยอุดมการณ์และถ้อยร้อววาจาก็หวนระรื่นหุอ่อนนุ่มถ่อมด้วยกย่องผู้เฒ่าผู้แก่ก็มี
น้ำใจยินดี คำนับเล่าปีอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นทหารทำการรับใช้แผ่นดินมา ถึงเพียงนี้ยังไม่มี
ความขบขึงอะไร เมื่อท่านให้ความกรุณา ข้าพเจ้าก็พร้อมพลชีวิตอาสาทำราชการด้วยท่านสืบไป

เล่าปีก็กล่าวขอบคุณสองตงแล้วเชิญสองตงไปที่ศาลาว่าราชการ ซึ่งคนทั้งปวงคอยท่าพร้อมอยู่แล้ว เมื่อเล่าปี
ขึ้นนั่งบนที่ว่าราชการแล้ว สองตงจึงเข้าไปอ้อนวอนกับเล่าปีว่าอันฮั้นเทียนแม้เป็นขุนนางของโจโจแต่ก็เป็น
เจ้าเมืองเดียวสามาก่อน ถึงเป็นข้าเวลาสั้นแต่ก็ได้ชื่อว่าเป็นนายของข้าพเจ้า บัดนี้ฮั้นเทียนตายแล้วไม่มีบุตร
หลานในเมืองนี้คิดอ่านทำการศพ ข้าพเจ้าจะขอเอาศพฮั้นเทียนไปแต่งการพิธีฝังตามธรรมเนียม ขอท่านได้
โปรดอนุญาต

เล่าปีเห็นสองตงมีความกตัญญูและมั่นคงในขนบธรรมเนียมก็ยิ่ง มีน้ำใจรักสองตงเป็นอันมาก ครั้นได้ฟังสองตง
แล้วจึงหันไปมองขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งอมยิ้มอยู่จึงอนุญาตให้สองตงเอาศพฮั้นเทียนไปฝังไว้ที่นอกเมืองเพียง
สาขางทิศตะวันออก

พอสองตงคำนับลาออกไปแล้ว กวนอุจิงพาอุยเอี้ยนออกไปข้างหน้าเล่าปีนั่งว่าราชการแล้วรายงาน
ความชอบของอุยเอี้ยนที่ได้สังหารฮั้นเทียน ยึดเมืองเตยงสา แล้วยอมอ่อนน้อมให้เล่าปีทราบทุกประการ ยัง
ไม่ทันที่เล่าปีจะว่ากล่าวประการใด ขงเบ้งซึ่งนั่งฟังรายงาน อยู่ได้วางพัดชนกกลงบนโต๊ะ เอามือขึ้นมาที่อุย
เอี้ยน ในขณะที่ปากก็ออกคำสั่งให้ทหารจับตัวอุยเอี้ยนไปฆ่าเสีย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงถามขงเบ้งว่า อุยเอี้ยนคิดอ่านฆ่าฮั้นเทียนเสียก็มีความชอบต่อเราอีก แลท่านจะให้
ฆ่าเสียด้วยความผิดสิ่งใด ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า ผู้ใดกินข้าวแดงท่านแลฆ่าท่านผู้มีคุณเสีย ผู้นั้นเป็น
คนหากตัญญูไม่ ผู้ใดอาศัยอยู่ในแผ่นดินของท่านแล้วคิดยกเอาแผ่นดินไปให้ผู้อื่นเสีย ผู้นั้นเป็นคนหาความ
สัดยไม่ อุยเอี้ยนนี้มีได้ความสัดยแล กตัญญู ซึ่งจะเลี้ยงไว้ฉันนั้นไม่ควร อนึ่งข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูในลักษณะอุย
เอี้ยนนั้น เห็นหาตรงต่อผู้มีคุณไม่ ถึงมาตรว่าจะเลี้ยงดูไว้ นานไปก็จะทรยศเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เมื่อจำต้องใช้คนเนรคุณ (ตอนที่ 297)

กวนอุจน์ร่วมสาบานของเล่าปีผู้มากด้วยความตระหนกอาสาน่า ทหารแต่เพียงห้าร้อยนายยกไปตีเมืองเตยงสา
ซึ่งเป็นหัวเมืองที่เข้ม แข็งที่สุดในบรรดาหัวเมืองที่เคยขึ้นต่อเมืองเกงจิว แต่เนื่องเพราะอุยเอี้ยนได้เข้า
ช่วยเหลือสองตงซึ่งต้องโทษประหาร แล้วฆ่าเจ้าเมือง เสีย และยึดอำนาจปกครองเมืองยอมอ่อนน้อมต่อกวนอุ
ดังนั้นเมื่อยึดเมืองได้แล้วกวนอุจิงได้รายงานความดีความชอบของอุยเอี้ยน ต่อเล่าปี แต่ขงเบ้งกลับมีคำสั่งให้
ประหารชีวิตเพราะเห็นว่าเป็นคนเนรคุณ

เล่าปีได้ฟังเหตุผลที่ขงเบ้งสั่งประหารอุยเอี้ยนก็ตกใจ จึงว่า "ท่านว่านี่ก็ชอบอยู่ แต่จะฆ่าอุยเอี้ยนเสียฉันเรายัง
จะทำการศึกสืบไปเมื่อหน้า ผู้ซึ่งจะมาสักรทำความชอบอยู่ด้วยก็จะเสียใจ ท่านจงงดโทษ อุยเอี้ยนไว้สักครั้ง
หนึ่งก่อน"

ขงเบ้งได้ฟังคำท้วงติงของเล่าปีก็โอนโลมตามความเห็นของเล่าปี สั่งให้งดโทษประหารอุยเอี้ยน แต่ยังคง
ตักเตือนอุยเอี้ยนว่า "ตั้งแต่นี้ต่อไปเมื่อหน้าตัว อย่าได้คิดอ่านทรยศต่อท่านผู้มีคุณสืบไป แม้ไม่ฟังคำเราจะตัด
ศีรษะตัวเสีย"

อุยเอี้ยนได้ฟังคำอภัยโทษของขงเบ้งก็ดีใจ ตกใจลงคำนับขอบคุณเล่าปีและขงเบ้ง แล้วลากลับไปที่พัก
ความเห็นของเล่าปีและขงเบ้งในเรื่องนี้มีนัยที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะในขณะที่ขงเบ้งเห็นในขั้นต้นว่าสมควร
ประหารอุยเอี้ยน แต่เล่าปี กลับเห็นว่าสมควรต้องงดโทษอุยเอี้ยน ส่วนในเรื่องของเหตุผลนั้นขงเบ้งยกเอา
เหตุผลที่อุยเอี้ยนเป็นคนเนรคุณ แต่เล่าปียกเอาเหตุผล ที่จะทำการใหญ่ต่อไปในภายหน้า เกรงว่าหากประหาร
อุยเอี้ยนแล้วคนดีมีฝีมือที่จะมาสวมใจก็คิดในอนาคตก็น่าจะทอดทิ้ง จะทำให้เกิดผล กระทบต่อการขยายกำลัง
อำนาจ

เหตุผลทั้งสองประการนี้คือเหตุผลที่บ่งชี้ถึงความเป็นผู้นำและนักปกครองคนของเล่าปีที่มีความเห็นอกว้าง
เบ้ง ในขณะที่เดียวกันก็ได้แสดงปัญญาที่ศรัทธาอันยาวไกลในการคาดการณ์การเบี่ยงหน้าของ ขงเบ้งที่มีความ
เห็นอกว้างกว่าเล่าปี นายและขุนศึกผู้ซึ่งต่างมีจุดแข็งและจุดอ่อนที่เกื้อหนุนจนเจอกันได้อย่างเหมาะสมยิ่ง และนี่

คือรากฐานความสำเร็จที่ขงเบ้งสามารถทำให้เล่าปี่เชื้อพระวงศ์พเนจรสามารถ ครองบัลลังก์มังกรได้สำเร็จใน
ระยะต่อไป เพราะแม้ว่าขงเบ้งจะมั่นใจในสติปัญญาของตัวเองสักเพียงไหน แต่ยังคงพึ่งเหตุผลและการตัดสินใจ
ของเล่าปี่ผู้เป็นนาย ดังนั้นจึงทำให้ขงเบ้งรอดชีวิต และกลายเป็นทหารเอกคนสำคัญของเล่าปี่

การที่ขงเบ้งสั่งประหารอุยเอี้ยนเสียนนั้น หากจะเทียบกับกรณีขงจี้ ก็จะเป็นการแตกต่างอย่างสิ้นเชิงราว
กับว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ เพราะขงจี้ขุนนางเมืองบุเหลงก็ได้สั่งหารกิมสวณผู้เป็นเจ้าเมืองแล้วยึด อำนาจ
ปกครองเมืองบุเหลง ออกไปอ่อนน้อมกับเตียวหุย ซึ่งเป็นพฤติกรรมอย่างเดียวกันกับการกระทำของอุยเอี้ยน
จะต่างกันบ้างก็เฉพาะแต่สถานที่สั่งหารเจ้าเมือง ที่ขงจี้ใช้เกาทัณฑ์ยิงกิมสวณในขณะที่จะเข้าเมืองจนถึงแก่
ความตาย ส่วนอุยเอี้ยนใช้กระบี่ฟันสั้นเหียนตัวขาดสองท่อนตายบนเชิงเทียน ซึ่งหามิ้วยสำคัญไม่

ดังนั้นการที่ขงเบ้งอ้างว่า "ผู้ใดกินข้าวแดงท่านแลขาท่านผู้มีคุณเสีย ผู้นั้นเป็นคนหากตัญญูไม่ ผู้ใดอาศัยอยู่ใน
แผ่นดินของท่านแล้วคิดยกเอาแผ่นดินไปให้ผู้อื่นเสีย ผู้นั้นเป็นคนหาความสัดยไม่" จึงเป็นเหตุผลที่มี
ลักษณะเลือกปฏิบัติ และปฏิบัติต่อกรณีของ ขงจี้กับอุยเอี้ยนต่างกัน เพราะกรณีขงจี้นั้นขงเบ้งเห็นชอบให้
แต่งตั้งเป็นเจ้าเมือง บุเหลง แต่กรณีของอุยเอี้ยนกลับสั่งประหาร ดังนั้นเหตุผลที่แท้จริงในการสั่งประหารชีวิต
อุยเอี้ยนจึงอยู่ที่เหตุผลประการที่สามที่ขงเบ้งระบุว่า "อนึ่งข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูในลักษณะอุยเอี้ยนนั้น เห็นหา
ตรงต่อผู้มีคุณไม่ ถึงมาตราเราจะเลี้ยงไว้นานไปก็จะมีทรยศเป็นมันคง" ซึ่งแสดงว่าขงเบ้งมีความรู้เชี่ยวชาญจัด
จ้านในคัมภีร์นรลักษณ์หรือโหงวเฮ้งอีกวิชาหนึ่ง เมื่อเห็นลักษณะของอุยเอี้ยนแล้วก็รู้ว่าต้องด้วยลักษณะคน
เนรคุณ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และสามก๊กฉบับสมบูรณ์ ตลอดจนฉบับหลักอื่นๆ กลับมิได้ระบุลักษณะ
ของอุยเอี้ยนไว้ ลักษณะของอุยเอี้ยน เป็นประการใดนั้นจึงไม่ปรากฏในสามก๊กฉบับหลัก แต่ภาพวาดอุยเอี้ยน
ในฉบับย่อยๆ ปรากฏชัดเจนว่านรลักษณ์ของอุยเอี้ยนนั้นต้องด้วยลักษณะสามเบี้ยว คือ ระดับหูทั้งสองข้างไม่
ตรงกัน ระดับตาทั้งสองข้างไม่ตรงกัน ขอบจมูกทั้งสองรูไม่ตรงกัน นอก จากนี้ลักษณะคลองนัยน์ตาแคบ
ดวงตาขาวมากกว่าดำดำ ดวงตาดำมีลักษณะกลิ้งกลอก ต้องด้วยคัมภีร์นรลักษณ์แต่โบราณที่ถือว่าเป็น
ลักษณะของคนเนรคุณ ซึ่งเป็นคนละอย่างกับผู้ที่มิมีลักษณะเบญจทูลลักษณ์ คือลักษณะชั่วห้าประการ ได้แก่
ตัวเตี้ย ผมหยิก หน้าก้อ คอสั้น และฟันเหยิน คัมภีร์นรลักษณ์แต่โบราณระบุว่าผู้ประกอบด้วยเบญจทูลลักษณ์
เป็นคนกาลกิณี ล้างผลาญทำลายนายให้วายวอด ทั้งชื่อเสียงเกียรติคุณ ยศลาภบรรดาศักดิ์และทรัพย์สิ่ง
ศฤงคารทั้งปวง

นอกจากการสังเกตนรลักษณ์ของอุยเอี้ยนแล้ว ขงเบ้งยังมีความรู้เกี่ยวกับการจับยามตามคัมภีร์อี่จิง ดังได้
ปรากฏในคำพยากรณ์ที่ขงเบ้งจับยามแล้วพยากรณ์แก่เล่าปี่ในครั้งที่บังเกิดนิมิตในขณะที่เล่าปี่ กำลังเดินทาง
ไปเมืองเตียงสา และสามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับซึ่งเน้น ลักษณะนิมิต ลางและการพยากรณ์ ได้ตั้งข้อสังเกต
ว่าเมื่อขงเบ้งเห็นลักษณะอุยเอี้ยนก็ได้จับยามตามคัมภีร์อี่จิงตามเวลาที่ได้เห็น ปรากฏว่าต้องด้วยปุมวินาศแก่
ตัวของขงเบ้ง ซึ่งหมายความว่าอุยเอี้ยน จะเป็นผู้ผลาญชีวิตของขงเบ้ง ดังนั้นขงเบ้งจึงคิดที่จะประหารอุย
เอี้ยน เพื่อป้องกันเหตุร้ายในภายหลัง

แต่ครั้งถูกเล่าปี่ท้วงติงขงเบ้งก็คล้อยตาม เพราะเชื่อมั่นในสติปัญญาและการบังคับบัญชาคนว่าจะสามารถ
บังคับบัญชาอุยเอี้ยนให้ทำการได้ดังประสงค์ และปรากฏในกาลต่อมาว่าอุยเอี้ยนก็สามารถทำการศึกมี
คุณูปการต่อกองทัพของเล่าปี่และจ๊กก๊กเป็นอนงอนันต์ แต่ในบั้นปลายก็ได้ก่อเหตุทำให้ขงเบ้งทำพิธีต่ออายุ
ไม่สำเร็จ และได้ทำการกบฏภายหลังจากขงเบ้งตายแล้ว และเนื่องจากขงเบ้งได้อ่านนรลักษณ์และอุปนิสัย
ของอุยเอี้ยนได้กระจ่างดังนั้น การก๊อในการกำจัดอุยเอี้ยนจึงกลายเป็นหนึ่งในสามภารกิจของขงเบ้งที่ขงเบ้ง
ต้อง คิดอ่านวางแผนให้เกิดขึ้นหลังจากตัวตายแล้ว ตามคำตักเตือนล่วงหน้าร่วมยี่สิบปีว่าถ้าอุยเอี้ยนทรยศก็จะ
ตัดศีรษะเสีย

ดังนั้น การประหารชีวิตอุยเอี้ยนหรือการไว้ชีวิตอุยเอี้ยนจึงให้ ผลคุณและโทษต่อเล่าปี่ ขงเบ้ง และจ๊กก๊ก ใน
ประการที่ได้พรรณามา และทำให้เห็นได้ว่าคำโบราณที่ว่าลิขิตสวรรค์ก็เป็นคำที่ดูแคลนไม่ได้

หลังจากอุยเอี้ยนค่านับลาออกไปแล้ว สองตงได้เข้ามาพบเล่าปี่ แล้วรายงานว่ อันเมืองเตียงสานี้เมื่อครั้งที่
เล่าเปียวมีชีวิตอยู่ได้แต่งตั้งให้เล่าผวนผู้หลานเป็นเจ้าเมือง ต่อมาเมื่อโจโฉได้เมืองเกงจิวแล้วได้ ถอดเล่าผวน
ออกจากตำแหน่ง แล้วแต่งตั้งฮันเหียนเป็นเจ้าเมืองแทน บัดนี้เล่าผวนยังเป็นราษฎรสามัญอยู่ในเมืองเตียงสา
หากได้เล่าผวน มาเป็นเจ้าเมืองแล้ว การปกครองเมืองเตียงสาจะเป็นสุขสงบ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะเล่าผวนนั้นจัดชั้นเป็นเชื้อ สายแซ่เล่าแห่งราชวงศ์ฮั่นเช่นเดียวกัน จึงสั่งทหารให้ไปเชิญเล่าผวน เข้ามาพบแล้วแต่งตั้งให้เล่าผวนเป็นที่เจ้าเมืองเตียงสาตั้งแต่ก่อน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุว่า "เล่าปีปราบปรามหัวเมืองสี่ตำบลสำเร็จแล้ว ได้ทหารแลที่ปรึกษาเป็นอันมาก" เมื่อเล่าปีจัดแจงการปกครองเมืองเตียงสาเป็นปกติแล้ว จึงพร้อมด้วยขงเบ้ง กวนอู จูล่ง และทหารทั้งปวงยกกองทัพกลับมาเมืองเกงจิว ครั้นถึงเมืองเกงจิวเล่าปีได้ปรารถนาที่ประชุมบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่าการสงครามซีกเพ็กครั้งนี้ใหญ่หลวง นับเป็นวีรกรรมที่จารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ทั้งได้ทำให้แผ่นดินในภาคใต้สงบสันติ ดังนั้น จึงสมควรตั้งการอนุสรณ์แห่งสันติภาพครั้งนี้ไว้ให้เป็นที่รำลึกของชนรุ่นหลัง คนทั้งปวงได้ฟังคำของเล่าปีก็มีความเห็นพ้องต้องกัน

เล่าปีจึงให้ประกาศเปลี่ยนชื่ออ่าวอิวกิงปากน้ำเมืองเกงจิวใหม่ เป็นชื่อว่า "อ่าวกิงอาน" ซึ่งแปลว่าอ่าวสันติภาพนิรันดร การเปลี่ยนชื่อหรือตั้งชื่อสถานที่เพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จึงกลายเป็นธรรมเนียมที่ตกทอดมาในชั้นหลังจนถึงปัจจุบันนี้

การตั้งชื่อประดุใหญ่ของพระราชวังต้องห้ามในกรุงปักกิ่งว่าประดูเทียนอันเหมิน ซึ่งแปลว่าประดูสันติสวรรค์ หรือการตั้งชื่อถนนสายเอกของกรุงปักกิ่งว่าถนนจางอัน ซึ่งแปลว่าถนนแห่งสันติภาพนิรันดร คือหลักฐานแห่งอิทธิพลความคิดที่ตกทอดมาแต่ครั้งสามก๊กนั้นแล

เมื่อยกมาตั้งที่เมืองเกงจิวแล้ว เล่าปีได้ของสมผู้คนเข้ามาเป็นทหารประจำการและฝึกปรีดทางยุทธวิธีตามระบบแบบแผนการยุทธ์ ที่ขงเบ้งได้จัดวาง และได้ของสมเสบียงอาหารเพื่อเตรียมการขยายอำนาจตามแผนยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองต่อไป

การยึดสามหัวเมืองใหญ่และสี่หัวเมืองย่อยบนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี แล้วจัดการปกครองจนเป็นปกติ ทำให้อำนาจปกครองและอำนาจทางการทหารของเล่าปีได้ขยายตัวไปอย่างลึกซึ้ง เล่าปีได้ปูนบำเหน็จความชอบแก่ขุนนางข้าราชการโดยถ้วนหน้ากัน แล้วตั้งให้ทหารมีฝีมือไปรักษาการณ์หัวเมืองทั้งปวงไว้อย่างแน่นหนามั่นคง

ทางด้านฉวี่หลังจากยกกองทัพกลับเมืองกังตั้งได้ไปพักรักษาตัวอยู่ที่เมือง ฉสองกุง ครั้นหายป่วยดีแล้วฉวี่จึงแต่งให้กำหลงไป รักษาเมืองป่าหลง และให้เล่งทองไปรักษาเมืองฮวนหยง สั่งการให้กองทัพบก และกองทัพเรือเตรียมพร้อมเพื่อเตรียมการยกไปตีชิงเอา หัวเมืองทางฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีกลับคืนจากเล่าปี

ฉวี่มีกำลังด้วยการสงครามที่ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองหับป่า ซึ่งยังไม่ปรากฏผลแพ้แลชนะ ทั้งๆ ที่ได้ยกกำลังทหารไปเป็นอันมาก จึงคิดช่วยขุนกวนเผด็จศึก ดังนั้นฉวี่จึงสั่งการให้เทียเถาและโลซกคุมทหารยกไปหนุนขุนกวนที่เมืองหับป่า

ทางฝ่ายขุนกวนได้ยกกองทัพไปตีเมืองหับป่าตั้งแต่เสร็จสงครามซีกเพ็กใหม่ๆ ได้รับความพ่ายแพ้ด้วยทหารเอกของโจโฉซึ่ง รักษาเมืองหับป่าเป็นหลายครั้ง แต่ยังไม่ปรากฏผลแพ้แลชนะ ขุนกวนดำริว่ายังไม่สามารถที่จะทำสงครามแตกหักเผด็จศึกกับเตียวเลี้ยวได้ จึงสั่งให้ถอยทัพออกมาหาร้อยเส้นแล้วตั้งค่ายมั่นไว้

ครั้นขุนกวนทราบว่ฉวี่ให้เทียเถากองทัพไปช่วยก็มีความยินดี รีบขี่ม้าออกจากค่ายพาทหารไปรอดต้อนรับ และให้ม้าเร็วรีบออก ให้นำไปแจ้งข่าวให้เทียเถาทราบ แล้วกลับมารายงานแก่ขุนกวนว่ากองทัพที่ยกมาครั้งนี้ ฉวี่ได้ให้โลซกตามมาในกองทัพด้วย ขุนกวนทราบว่โลซกตามมาในกองทัพก็มีความยินดียิ่งนัก ลงจากหลังม้ายืนคอยท่าโลซกอยู่ที่นอกค่าย

ฝ่ายโลซกขี่ม้าเคียงคู่มากับเทียเถา ครั้นเข้ามาใกล้เห็นขุนกวนยืน รอดต้อนรับอยู่ก็ตกใจ รีบลงจากหลังม้าแล้วเดินเข้ามาคำนับขุนกวนรับคำนับโลซกแล้วแสดงให้ปรากฏต่อคนทั้งปวงว่า มีความนอบน้อมและยำเกรงต่อโลซกเป็นอันมาก จะเอ่ยปากเรียกขาน โลซกก็ใช้คำว่าอาจารย์นำหน้า บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงได้เห็นเหตุการณ์โดยทั่วกันจึงพากันเกรงใจและยำเกรงโลซกเป็นอันมาก

เมื่อคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงชวนโลซกขึ้นขี่ม้าแล้วขับเคียงคู่กันเข้าไปในค่าย ในระหว่างทางนั้นขุนกวนได้เอียง หน้ามากระซิบถามโลซกว่า "เราทำอ่อนน้อมให้เป็นสง่าไว้แก่ท่านครั้งนี้จะขอบใจท่านแล้วหรือยัง"

โลกเห็นท่าที่ขุนกวนแปลกประหลาดกว่าแต่ก่อนก็สงสัย แต่เห็นอยู่ต่อหน้าผู้คนจึงเก็บงำไว้ ครั้นได้ฟังคำขุนกวนตั้งนั้นจึงตอบว่า อันความสง่าที่ท่านทำให้ปรากฏเพื่อให้เห็นที่ยาเกรงแก่คนทั้งปวงนั้น ข้าพเจ้ายังหาขบใจไม่

ขุนกวนได้ฟังคำโลกก็รู้สึกประหลาดใจเช่นเดียวกัน จึงถามว่าถ้าหากการนี้ไม่เป็นที่ต้องใจท่าน แล้วการใดเล่าจึงจะทำให้ท่านขบใจได้ โลกจึงว่า "ขอให้ท่านคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ให้จงได้ แล้วตั้งอยู่ในสัตย์ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้ได้ความสุขจึงจะขบใจข้าพเจ้า นานไปภายหน้าชื่อข้าพเจ้าก็จะปรากฏว่าเป็นทหาร สัตย์ซื่อช่วยท่านบำรุงต่อท่าน"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศิลปะในการเปิดทูล (ตอนที่ 298)

ขุนกวนแสดงท่าที่อ่อนน้อมเอาใจและยกย่องโลกเพื่อให้เป็น สงาราสิแก่โลกให้เป็นที่ยาเกรงแก่ผู้คนทั้งปวง แต่โลกก็เป็นนักเปิดทูลด้วยงตอบคำขุนกวนว่าการนี้ไม่เป็นที่ขบใจ และสิ่งที่โลกขบใจคือการที่ขุนกวนได้ตั้งตนเป็นใหญ่ในแผ่นดินแล้วปกครองอาณาประชาราษฎรให้เป็นสุข โดยอ้างว่าเพราะเหตุนี้โลกจึงจะได้มีชื่อเสียงไว้ในประวัติศาสตร์ นับเป็นการเปิดทูลที่แยบยลนุ่มนวลต้องด้วยใจนายที่ฉลาดยิ่งนัก

กลวิธีเปิดทูลของโลกนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับพวกประจบสอพลอที่มีเจ้านายเป็นคนถ้อย โง่เขลาเบาปัญญา เพราะคนจำพวกนั้นเพียงแต่เปิดทูลว่า "ไช้ครับพี่ ดีครับผม เหมาะสมครับท่าน" ก็เพียงพอแล้ว ขุนกวนได้ฟังคำเปิดทูลที่ยกย่องของโลกก็หัวเราะร่วนด้วย ความขบใจ ครั้นพาโลกมาถึงกองบัญชาการจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุรา แก่โลก เทียนเผา และบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง จากนั้นจึงปรึกษาหารือแผนการเพื่อจะโจมตีเมืองหับป่าต่อไป

ในขณะที่กินโต๊ะหรือกัณอยู่ นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าเดี่ยวเสี่ยวนายทหารเอกของโจโฉซึ่งรักษาเมืองหับป่าได้ให้ทหารส่งหนังสือมาทาบ แล้วส่งหนังสือนั้นแก่ขุนกวน ขุนกวนรับหนังสือมาอ่านแล้วก็โกรธจนหน้าแดง สงหนังสือนั้นให้แก่โลกแล้วกล่าวว่า เดี่ยวเสี่ยวหมื่นน้ำใจเรานัก วันพรุ่งนี้เราจะใช้แต่ทหารที่มีอยู่แต่เดิมออกไปรบกำจัดเดี่ยวเสี่ยวเสียให้จงได้

โลกรับหนังสือจากขุนกวนมาอ่าน ปรากฏความตามหนังสือที่ว่าเดี่ยวเสี่ยวทหารเอกแห่งราชสำนักชั้นแจ้งความมายังขุนกวน ด้วยได้ทราบข่าวบัดนี้ท่านได้รับทหารยกมาสืบสนุนเพิ่มเติม คงจะมีกำลังนำใจกล้าหาญขึ้นกว่าแต่ก่อน ดังนั้นในวันพรุ่งนี้จึงขอเชิญท่านออกมาต่อสู้กันให้เห็นฝีมือทหาร อย่านัวแต่ตั้งค่ายมั่นนอนรับลมอยู่ดังที่เป็นมาเลย

โลกอ่านหนังสือนั้นจบความแล้วก็รู้ว่าเดี่ยวเสี่ยวมีเจตนาช่วยขุนกวนด้วยกลศึก เพื่อให้ขุนกวนมีความมานะไม่ใช้กำลังทหารที่ได้มาเพิ่มเติมในการสงคราม คงใช้ทหารที่มีอยู่แต่เดิม เท่ากับเป็นการตัดกำลังของกองทัพเมืองกังตั้ง ไม่ให้ใช้ความได้เปรียบจากกำลังพลที่ยกมาใหม่

โลกแจ้งเจตนาของเดี่ยวเสี่ยวดังนั้นแล้วจึงดึงขุนกวนว่าหนังสือเดี่ยวเสี่ยวมีมาครั้งนี้เป็นแต่กลอุบายเพื่อจะยั่วยุท่านตามประเพณีการสงครามเท่านั้น อย่าได้ดูความตามอารมณ์ จะต้องกลของเดี่ยวเสี่ยว ขุนกวนได้ฟังคำท้วงติงของโลกก็ได้คิด อารมณ์โกรธก็ค่อยทุเลาลง ครั้นเวลาเช้าขุนกวนจึงยกทหารออกจากค่ายตรงไปที่เมืองหับป่า พอยกทหารมาได้ครึ่งทางก็เห็นกองทัพของเดี่ยวเสี่ยวยกมาแต่ไกล ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ปลงทัพแล้วให้ทหารตั้งเป็นขบวนเตรียมที่จะรบกันด้วยกำลังทหารเอก

ขุนกวนตั้งขบวนอยู่หน้าทหารทั้งปวง ตัวขุนกวนนั้นใส่หมวกเกราะและเสื้อเกราะทองคำ ขี่ม้ายืนอยู่ภายใต้ธงแม่ทัพใหญ่ มีขงเขี่ยมยืนมาอยู่ข้างขวา แก้วห้วยยืนมาขนาบอยู่ข้างซ้ายท่ามกลางธงทิวปลิวไสว ในขณะที่พลกลองได้รัวกลองศึกดังกึกก้อง

เดี่ยวเสี่ยวยกกองทัพมาแต่เมืองหับป่าตามคำทาบ พอยกกองทัพมาใกล้ในระยะห้าเส้นเห็นขุนกวนคุมทัพตั้งมั่นอยู่ ดังนั้นเดี่ยวเสี่ยวจึงสั่งให้ปลงทัพแล้วออกไปตั้งขบวนอยู่หน้าทหารทั้งปวง เดี่ยวเสี่ยวขี่ม้ายืนอยู่ใต้ธงแม่ทัพใหญ่ ลิเตียนขี่ม้าอยู่ทางขวา งักจิ้นขี่ม้าขนาบอยู่ทางซ้าย พอเสียงกลองศึกดังกดครบสามลาเดี่ยวเสี่ยวจึงชักม้าออกไปกลางลานรบ ขุนกวนเห็นดังนั้นจึงกระดุนม้าเพื่อจะออกไปรบกับเดี่ยวเสี่ยว แต่ไท่สุจี้ซึ่งยืนมา

พิทักษ์อยู่ข้างหลังเห็นเป็นการไม่สมควรที่ขุนกวนซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ระดับเจ้าเมืองจะยกออกไปรบกับเดี่ยว เลี้ยวซึ่งเป็น แต่เพียงทหารเอก จึงกระดุนม้าขี่ปราดออกไปข้างหน้ามาขุนกวนเข้ารบกับเดี่ยวแล้ว

ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นสามารถท่ามกลางเสียงเพลงรบก้องกระหิมท้อท่ง ต่างรุกต่างรับ ต่างแทงต่างปัด ต่างฟาด ต่างฟันกันอย่างสวยงามสมความเป็นชาติทหาร ขุนกวนยืนม้าดูไทสุจู้รบกับเดี่ยวแล้วด้วยความเพลิดเพลินจำเริญใจ ตื่นตาตื่นใจในฝีมือเพลงทวนของทั้งสองฝ่าย แล้วชื่นชมสรรเสริญฝีมือของไทสุจู้และเดี่ยวแล้วอยู่ในใจจนเปลอตัวจ้องดูการสู้รบนิ่งอยู่

ในขณะที่ขุนกวนกำลังเปลอตัวจ้องดูการรบของสองนายทหารเอกอยู่นั้น ลิเตียนซึ่งสังเกตการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด เห็นขุนกวนเปลอไพลดั่งนั้นจึงปรารภกับจ๊กจิ้นว่าอันคนซึ่งแต่งตัวสวมเสื้อและหมวก สีทองนั้นคือขุนกวน ถ้าหากจับขุนกวนได้แล้วเมืองก้งตั้งก็จะตกแก่เรา เท่ากับได้ล้างแค้นแทนท่านอัครมหาเสนาบดีได้สำเร็จ ความชอบก็จะมีแก่เราเป็นอันมาก

จ๊กจิ้นได้ฟังคำลิเตียนดั่งนั้นน้ำใจก็โน้มไปในทางใครก็ได้ความชอบ ไม่นานที่จะฟังคำลิเตียนว่ากล่าวประการใดต่อไป จ๊กจิ้นซึ่งถือง้าวอยู่ในมือได้กระดุนม้าควมตรงเข้าไปที่ขุนกวนอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวม้าของจ๊กจิ้นก็ปราดเข้าไปใกล้ถึงตัวขุนกวนในระยะประชิด จ๊กจิ้นจึงเงื้อง้าวจะฟันขุนกวน ชงเชี่ยมและแกหัวซึ่งยืนมาอยู่ซ้ายขวาขุนกวนกำลังจ้องมองการต่อสู้ของสองทหารเอกเพลินอยู่ แต่ด้วยสัญชาตญาณชายชาติทหารจึงไหวตัวก่อน เห็นจ๊กจิ้นขี่ม้าปราดเข้ามาดั่งนั้นจึงใช้ทวนรับง้าวของจ๊กจิ้นพร้อมกัน แร่งฟันของจ๊กจิ้นหนักหน่วงรุนแรงนัก ง้าวของจ๊กจิ้นจึงฟาดเอา ด้ามทวนของชงเชี่ยมและแกหัวขาดออกเป็นสองท่อนเหลืออยู่แต่ด้าม แต่เนื่องจากชงเชี่ยมยืนมาอยู่กึ่งที่ซึ่งตั้งหลักมั่น ในขณะที่ม้าของจ๊กจิ้นถลาเลยไป ชงเชี่ยมไหวเท่าความคิดเอาตามทวนที่เหลืออยู่ในมือดีจ๊กจิ้น ในขณะที่นั้นทหารซึ่งอยู่ในแถวหลังของขุนกวนได้กรูกันเข้ามาจะทำร้ายจ๊กจิ้น จ๊กจิ้นเห็นทหารฝ่ายขุนกวนรู้สึกตัวเกรงว่าจะเป็นอันตราย จึงรีบควมม้าหนีไป

ชงเชี่ยมเห็นดั่งนั้นจึงแย่งเอาทวนจากทหารมาแทนทวนที่ขาดเหลืออยู่แต่ด้ามแล้วขี่ม้าไล่ตามจ๊กจิ้นไป ลิเตียนปรารภความแก่จ๊กจิ้น แต่กลับถูกจ๊กจิ้นชิงลงมือทำการ จึงยืนม้าคอยที่อยู่ในที่เดิม ครั้นเห็นจ๊กจิ้นควมม้าหนีกลับเข้ามาและชงเชี่ยมขี่ม้าไล่ตามโดยไม่ทันระวังตัว ลิเตียนจึงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วยิงไปถูกชงเชี่ยมตกม้าตาย

ไทสุจู้กำลังต่อสู้อยู่กับเดี่ยวแล้ว เหลียวมาเห็นเหตุการณ์อลหม่านก็เกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายกับขุนกวนจึงรีบผละม้าออกจากลานรบหวังจะกลับไปช่วยขุนกวน

เดี่ยวแล้วเห็นไทสุจู้ผละม้าหนีออกจากลานรบ และเห็นทหารฝ่ายขุนกวนกำลังซุ่มนุ่นวายอยู่เป็นที่ที่จะทำการรุกรบ จึงสั่งทหารให้บุกเข้าตีกองทหารของขุนกวนในทันที ทหารกองทัพอเมืองก้งตั้งกำลังซุ่มนุ่นเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุร้ายประการใดขึ้นจึงแตกฮือคุมกันไม่ติด ครั้นถูกทหารของเดี่ยวแล้วบุก เข้าตีจึงแตกกระจัดกระจาย และถูกทหารของเดี่ยวแล้วฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายขุนกวนครั้งรู้สึกตัวว่าจะถูกจ๊กจิ้นทำร้ายก็ตกใจ ครั้นเห็นทหารเดี่ยวแล้วบุกเข้าโจมตีจึงขับม้าหนีจะกลับไปที่ค่าย ทหารเมือง ก้งตั้งเห็นขุนกวนถอยหนีจึงพากันหนีตาม เดี่ยวแล้วก็ยกทหารไล่ตามตีไปฝ่ายเทียบเกาซึ่งรักษาค่ายอยู่ ครั้นขุนกวนยกออกไปแล้วก็สังหรณ์ใจว่า ขุนกวนไม่คุ้นเคยการศึกษาอาจจะเสียที่แก่เดี่ยวแล้วจึงลอบยกทหารออกไปตั้งซุ่มอยู่ระหว่างทาง คว้าขุนกวนเสียทีก็จะช่วยเหลือแก้ไขได้ทันที่ ครั้นเทียบเกาเห็นขุนกวนพาทหารแตกหนีมาจะกลับไปทางค่าย ก็ซุ่มทหารสงบไว้ พอเดี่ยวแล้วยกเข้ามาใกล้จึงจู่จาดประหัตสังยุญญานแล้วยกทหารออกมาสกัดเดี่ยวแล้ว

เดี่ยวแล้วกำลังนำหน้าทหารไล่ตามตี แต่พอได้ยินเสียงประหัตสังยุญญานแล้วทหารเมืองก้งตั้งกรูออกมาจากสองข้างทางก็ตกใจ สำคัญว่าต้องกลอุบายของขุนกวนจึงสั่งทหารให้ถอยทัพกลับเข้าเมืองหับป่า เมื่อเทียบเกาสกัดกองทัพเดี่ยวแล้วมิให้ไล่ตามตีจนถอยกลับเข้า เมืองหับป่าแล้วจึงพาทหารตามขุนกวนกลับเข้าไปในค่าย ขุนกวนเจ้าเมืองหนุ่มผู้อ่อนการสงครามเสียชงเชี่ยมนายทหารผู้รักดีก็มีน้ำใจรักสงสารเป็นอันมาก รู้สึกดั่งนี้แล้วขุนกวนก็ร้องให้อาลัยอาวรณ์ชงเชี่ยม

เดี่ยวเหียนซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นดั่งนั้นจึงกล่าวกับขุนกวนว่า "ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้เพราะท่านทะนงตัว ดูหมิ่นแก่ข้าศึกมิได้รักษาตัว อันแม่ทัพจะยกออกรบก่อนนั้นไม่ควร ตัวท่านเป็นใหญ่ไม่พิเคราะห์ดูการว่าควรแลมิควรออกสู้รบกับเดี่ยวแล้วอันเป็นแต่นายทหารจึง ได้ความอัปยศเสียทหารเอกจะนี้"

เดียวเหียนผู้นี้แม้นับว่าเป็นที่ปรึกษาที่ตรงไปตรงมากล่าวว่ากล่าว ดักเตือนนายตามจริง แต่ก็ต้องนับว่าเป็นที่ปรึกษาที่มีภูมิลักษณ์กล่าวตำหนิเตือนชวนกวนในยามโศกเศร้า ซึ่งถ้าหากชวนกวนเป็นเจ้านายถ้อยใจแต่อาภรณ์ความรู้สึกตัวแล้ว ตีร้ายเดียวเหียนก็อาจถึงตาย เพราะการกล่าววาจาโดยมีภูมิลักษณ์ ส่วนชวนกวนแม้จะอ่อนหัดในทาง การสงคราม แต่ธรรมาศัยความเป็นผู้นำที่ติดตัวมาแต่กำเนิดหาได้อ่อนหัดด้วยไม่ ได้ฟังคำเดียวเหียนดังนั้นก็ยอมรับว่าเป็นความจริง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายคำตอบของชวนกวนว่า "ท่านว่านี่ชอบนัก อันเสียการทั้งนี้ เพราะเราคิดผิดเอง" พอชวนกวนกล่าวสิ้นคำลงไท่สูจู่ก็เข้ามาพบ แล้วรายงานว่า "โกเตงบ่าว ข้าพเจ้ามีพี่น้องชื่ออ่าวโจ เป็นคนเลี้ยงม้าของเดียวเลียว อ่าวโจหาความผิดไม่ เดียวเลียวเอาตัวไปทำโทษ อ่าวโจมีความเจ็บแค้น ให้คนมาบอกข้าพเจ้าว่าเวลาในวันนี้จะคิดอ่านฆ่าเดียวเลียวเสียแล้ว จะจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ ข้าพเจ้าจะขอยกทหารไปทำการกับอ่าวโจ เห็นจะแก้แค้นซึ่งเสียชงเขียมนั้นได้"

ชวนกวนได้ฟังดังนั้นก็จึงสอบถามว่า ซึ่งท่านว่าโกเตงนำความทั้งนี้ มาบอกแก่ท่านนั้น บัดนี้โกเตงอยู่ที่ไหน เราใครจะพบตัว ไท่สูจู่จึงว่าเวลานี้โกเตงได้ปลอมตัวเป็นทหารของเดียวเลียว ลอบเข้าไปในเมืองหับป่าเพื่อประสานงานกับอ่าวโจแล้ว ชวนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งจัดทหารพันนายให้ไท่สูจู่ยกไปทำการตามข้อเสนอ

อันไท่สูจู่เป็นแต่นายทหาร ไม่ใช่ขุนศึกหรือที่ปรึกษา แต่กลับนำ ความมาเสนอชวนกวนราวกับว่าเป็นเสนาธิการเสียเอง ชวนกวนเองก็เป็นเจ้าเมืองอ่อนหัดในการสงคราม ได้ฟังความนายทหารก็พลอยเห็น ดีเห็นงามตามไปด้วย โดยไม่คิดหรือคิดไม่ถึงว่าการอาสาของไท่สูจู่ดังนั้นก็ยังมีจุดอ่อน หาเป็นแผนการที่รอบคอบชอบด้วยการสงครามไม่ จึงนับว่าเป็นการตัดสินใจที่สุ่มเสี่ยง เทียบชั้นไม่ได้กับเชิงชั้นการสงครามของจิวอี้

จุดกัณฑ์ซึ่งเป็นพี่ชายของขงเบ้งได้ฟังเหตุการณ์โดยตลอด เห็นชวนกวนสั่งการดังนั้นก็จึงทักท้วงว่า "เดียวเลียวมีสติปัญญา ทั้งฝีมือก็เข้มแข็ง เห็นจะไม่ควรประมาท ท่านจงคิดอ่านตรึงตรองให้ดี อย่าเพ่อดูหมิ่นเดียวเลียวก่อน" ไท่สูจู่ได้ฟังคำท้วงของจุดกัณฑ์ก็ไม่พอใจ แต่เกรงด้วยว่าจุดกัณฑ์ นั้นมีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาจึงไม่กล้าโต้เถียงเกียงงอน ได้แต่นิ่งอยู่ ชวนกวนเห็นดังนั้นก็จึงบอกไท่สูจู่ให้ไปจัดแจงทหารแล้วดำเนินการ ตามแผนการที่เสนอ ไท่สูจู่ได้ฟังคำชวนกวนก็มีความยินดี คำนับลาชวนกวนแล้วจัดแจงทหารเตรียมยกออกไปทำการตามที่ใดตกลงกับโกเตง

ฝ่ายโกเตงทหารชั้นผู้น้อยในสังกัดของไท่สูจู่ หลังจากเตรียมการกับไท่สูจู่แล้วจึงปลอมตัวลอบเข้าไปในเมืองหับป่าไปหาอ่าวโจเป็นผู้เป็น ญาติ แล้วว่าเวลาในวันนี้ไท่สูจู่จะยกทหารออกมาคอยที่อยู่ด้านนอก เมือง การข้างในเมืองเล่าท่านจะคิดอ่านวางแผนการประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายของคนเลี้ยงม้า (ตอนที่ 299)

ไท่สูจู่ยกทหารเอกของแคว้นกังตั้งชานาญการรบแต่ไร่เดียวสาในการวางแผนยุทธการ จึงรับเอาแผนการของญาติคนเลี้ยงม้าไปขออนุญาตชวนกวนยกไปรบกับเดียวเลียว ในขณะที่ชวนกวนเองก็อ่อนหัดทางพิชัยสงคราม ทั้งๆ ที่ถูกจุดกัณฑ์ที่ปรึกษาคัดค้านก็ไม่รับฟัง จึงจัดทหารให้ไท่สูจู่ยกไปทำการ

ครั้นอ่าวโจคนเลี้ยงม้าของเดียวเลียวได้ฟังคำโกเตงว่าจะคิดอ่าน แผนการประการใดจึงตอบว่าซึ่งที่อยู่ของข้าพเจ้าใกล้กันกับที่พักของเดียวเลียว ข้าพเจ้าจะลวงให้เดียวเลียวออกมาข้างนอกค่ายแล้วจะลอบสังหารเสียโกเตงได้ฟังคำคนเลี้ยงม้าเสนอแผนการดังนั้นก็เห็นเป็นเรื่องง่ายตายจึงสอบถามว่าท่านจะทำประการใดจึงจะลวงเดียวเลียวออกมาสังหารเสียได้

อ่าวโจคนเลี้ยงม้าจึงว่าเวลาวันนี้ข้าพเจ้าจะลวงไฟขึ้นที่กองฟางสำหรับเลี้ยงม้า เมื่อเพลิงลุกสว่างขึ้นแล้วให้ท่านร้องบอกต่อๆ กันไปว่าข้าศึกยกเข้าเมืองได้แล้ว ชาวเมืองทั้งปวงไม่รู้ที่ก็จะพากันแตกตื่น เดียวเลียวก็จะออกมาดับเพลิงซึ่งใหม่นั้น ข้าพเจ้าจะซุ่มคอยที่อยู่ แล้วจะลอบแทงเดียวเลียวเสียให้ตาย แลเมื่อไท่สูจู่เห็นเพลิงลุกขึ้นก็จะยกกำลังเข้าปล้นเมืองตามที่ตกลงไว้กับท่าน เห็นจะยึดเมืองหับป่าได้โดยง่าย

โกเตงได้ฟังแผนการซึ่งง่ายประจวบปกกล้วยเข้าปากแล้วก็เห็นชอบด้วย นี่คือแผนการรายละเอียดของคนเลี้ยงม้ากับญาติของคนเลี้ยงม้า ที่คิดอ่านการศึกษาหวังจะลวงเดียวเลี้ยงออกมาฆ่าเสีย และเปิดโอกาสให้ไท่สูจู่ยกกำลังเข้าปล้นเอาเมือง เป็นแผนการที่คิดเอง พุดเอง เออเอง รวากับว่าเดียวเลี้ยงไว้ซึ่งสติปัญญา แล้วยินยอมให้แผนการดำเนินไปได้โดยสะดวก จึงเป็นการวางแผนแบบคนเลี้ยงม้าโดยแท้ เป็นแผน การที่ไม่รู้เขาและไม่รู้เรา ไม่มีความเชื่อมโยงในการปฏิบัติที่จะบังเกิดเป็นผลจริงแม้แต่น้อย ดังนั้นการที่ไท่สูจู่เข้าร่วมในแผนการชนิดนี้จึงเท่ากับว่าตายไปครั้งตัวแล้ว ส่วนอีกครั้งหนึ่งคงเหลือแต่เวลาซึ่งจะปรากฏเป็นจริงขึ้นเท่านั้น

ฝ่ายเดียวเลี้ยงหลังจากชนะศึกหวดหวิดจะกำจัดขุนกวนได้สำเร็จในเวลากลางวัน ก็ได้ปูนบำเหน็จแก่ทหารที่มีความชอบและแฉ่ง โต้ะเลี้ยงบำรุงขวัญทหารทั้งปวง แต่กำชับมิให้เสพสุรา และสั่งว่าวันนี้เราได้ชัยชนะต่อกองทัพเมืองกั๋งตั้ง ข้าศึกอาจคาดว่ากองทัพของเรา จะตั้งอยู่ในความประมาทแล้วเข้าโจมตี และถ้าเราตั้งอยู่ในความประมาทการก็จะไปตั้งความคาดหมายของข้าศึก ดังนั้นในค่ำวันนี้จึงให้ทหารทุกคนใส่เสื้อเกราะนอนทุกคน และให้กวัดขันเวรยาม อย่างเข้มงวด

ทหารซึ่งกินโต้ะอยู่นั้นสงสัยจึงถามเดียวเลี้ยงว่า ขุนกวนเพิ่งปราชัยในวันนี้คงจะสิ้นขวัญกำลังใจไม่กล้ายกมารบในเวลาอันใกล้ ไฉนท่านจึงให้ระมัดระวังเข้มงวดกวัดขันถึงเพียงนี้ เดียวเลี้ยงจึงอธิบายว่า "อันธรรมดาผู้เป็นนายทัพนายกองจะทำการสงคราม ถ้าแพ้ก็อย่าเพื่อเสียใจ แม้ได้ชัยชนะก็อย่าเพื่อทะนง เวลาวันนี้เราได้ชัยชนะแก่ขุนกวนก่อน ครั้นประมาทเกลือกขุนกวน มีใจเจ็บแค้นคิดเห็นว่าเราเลินเล่อจะยกทหารมาโจมตี เราจะมีขัดสนหรือ เราจึงบังคับท่านทั้งปวงด้วยเหตุฉะนี้"

เดียวเลี้ยงวอรรธาธิบายเหตุผลในการป้องกันระวังตนตามหลักปฏิบัติแห่งคัมภีร์พิชัยสงคราม ทั้งๆ ที่มีได้รู้ระแคะระคายว่าจะมีคน คิดการร้ายอยู่ข้างใน สมคบชักใยกับข้าศึกภายนอก แต่เมื่อได้เข้มงวดกวัดขันระมัดระวังไม่ใหตั้งอยู่ในความประมาทแล้ว ก็ยอมได้ชื่อ ว่าได้ปิดประตูแห่งความตายมิให้ย่างกรายเข้ามาได้ ประดุจดั่งเกราะเพชรที่กางกันคุ้มครองกองทัพไว้ให้ปลอดภัยอยู่ในตัว

ขณะที่เดียวเลี้ยงกำลังกินโต้ะอยู่กับทหารนั้น เห็นแสงเพลิงสว่าง ขึ้นด้านหลังค่าย และได้ยินเสียงคนร้องว่า ข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว และชาวเมืองพากันแตกตื่นวิ่งกันซุลมุนวุ่นวาย เดียวเลี้ยงก็พรั่นใจว่าโจนข้าศึกจึงยกเข้าเมืองได้โดยไร้ร่องรอยหรือวิ้วการต่อสู้ดังนี้ จึงพาทหารที่สนิทสืหาคนขี่ม้าออกไปด้านนอกค่าย ยินม้าขวางถนนไว้มิให้ผู้คนวิ่งระส่ำระสาย

บรรดาชาวเมืองเห็นแม่ทัพใหญ่เดียวเลี้ยงออกมายืนม้าอยู่หน้า ค่ายก็อุณใจ ที่ซุลมุนวุ่นวายก็ค่อยสงบลง เดียวเลี้ยงสั่งทหารให้ไปดับไฟที่ลุกไหม้อยู่ ครุหนึ่งทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่าเสียงที่ร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้วนั้นตั้งอยู่ในที่ไกล ชะรอยว่าข้าศึกบุกลึก เข้ามาถึงในเมืองแล้ว เดียวเลี้ยงยืนม้าพิเคราะห์เหตุการณ์อยู่นอกค่าย หูกี่สดับดับฟังเสียง ดาก็จ้องไปที่แสงเพลิงที่ลุกขึ้นด้านหลังค่าย แล้วหัวเราะในลำคอ จากนั้นจึงว่านี่เป็นแผนลวงที่ตื่นขึ้น เพียงเพื่อให้ ชาวเมืองตกใจแล้วจะก่อความวุ่นวายเป็นจลาจลขึ้น หรือมิฉะนั้นก็อาจสมคบกับข้าศึกให้ยกเข้าปล้นเมือง จึงให้ทหารทุกคนเพิ่มความ ระมัดระวังและห้ามชาวเมืองแตกตื่นวิ่งวุ่นวายสืบสน ผู้ใดมีฟังก็ให้ ตัดศีรษะเสีย แล้วให้รีบตามไปที่ต้นเสียงว่าใครเป็นคนร้องว่า ข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว มันผู้นั้นคือผู้ก่อการจลาจล ให้จับกุมตัวมาประหารเสีย

เดียวเลี้ยงสั่งการเขียนขารัดกุมแล้วยืนม้าสังเกตการณ์อยู่ในที่เดิมท่ามกลางการแวดล้อมของนายทหารที่ใกล้ชิด ครุหนึ่งเสียงร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้วก็หยุดลง พอเวลาทุ่มเศษลิเดียก็จับตัวโกเตงและอาวโจได้ จึงมัดแล้วคุมมามอบแก่เดียวเลี้ยง และรายงานว่าสองคนนี้เป็นคนร้องบอกชาวเมืองว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว จึงจับตัวมามอบแก่ท่าน

เดียวเลี้ยงเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงสอบสวนโกเตงและอาวโจว่าเจ้าทั้งสองก่อความวุ่นวายดังนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ โกเตงและอาวโจเกรงกลัวอาญาของเดียวเลี้ยงจึงยอมรับสารภาพแต่โดยดีว่าทำ แผนการทั้งนี้เพื่อจะลวงเดียวเลี้ยงออกมาสังหาร โดยไท่สูจู่จะยกกองทัพเข้าปล้นเมือง เดียวเลี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้เอาตัวโกเตงและอาวโจไป ฆ่าเสีย

สั่งความเสร็จเดียวเลี้ยงเห็นเหตุการณ์ภายในเมืองสงบลงจึงขี่ม้า จะกลับเข้าไปในค่าย ในทันใดนั้นได้ยินเสียงม้าล่อของกลองและเสียงให้ร้องของทหารตั้งก๊กกองอยู่นอกเมืองก็รู้ว่าข้าศึกกำลังเข้าปล้นเมือง สมคาลัยตั้งคำรับสารภาพของโกเตงและอาวโจจึงว่ากับทหารทั้งปวงว่าบัดนี้ทหารเมืองกั๋งตั้งยกกองทัพมาตามแผนการที่คบคิดกับโกเตงและอาวโจ เราจะซ้อนกลแล้วทำลายกองทัพเมืองกั๋งตั้งเสียให้สิ้น

ว่าแล้วเดียวเลียวจึงสั่งทหารให้เตรียมเกาทัณฑ์ยกไปชุมนุมอยู่ที่ประตูเมืองทางด้านซึ่งได้ยินเสียงโห่ร้องของ ข้าศึกกองหนึ่ง และอีกกองหนึ่งให้ยกขึ้นไปชุมนุมบนเชิงเทิน เมื่อทหารเมืองกัณฑ์ยกเข้ามาใกล้ก็ให้ระดมยิง เกาทัณฑ์เข้าไปพร้อมกัน จากนั้นจึงสั่งให้จุดเพลิง ขึ้นในเมืองอีกสองสามแห่ง และให้เปิดประตูเมืองแล้ว ปลอมเป็นเสียงชาวเมืองร้องว่าข้าศึกเข้าเมืองได้แล้ว ไทสุจุกำลังมาชุมนุมอยู่ข้างนอกเมืองเห็นเพลิงไหม้ขึ้น ในเมืองแห่งหนึ่งแล้ว ต่อมาก็เห็นแสงเพลิงลุกไหม้ขึ้นอีกสองสามแห่งก็สำคัญว่าโกแดงและอ่าวโจกำลังก่อ การจลาจลขึ้นภายในเมืองจึงให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมที่จะยกไปทำการ

ครั้นเห็นประตูเมืองเปิดกว้างออกมาและข้างในเมืองวังกันสับสนวุ่นวายอยู่ ไทสุจุก็นึกสำคัญว่าโกแดงและอ่าวโจ ทำการสำเร็จแล้ว จึงขี่ม้านำหน้าทหารและสั่งให้ยกกำลังบุกเข้าไปในเมืองทันที พอไทสุจูก็นำพาทหารมาถึง หน้าประตูเมือง ทหารเกาทัณฑ์ที่แน่นหนาราวหาฝนจากบนเชิงเทินและสองข้างประตูเมืองก็พุ่งตรงเข้ามาที่ไทสุ จูและทหารที่ตามมานั้น ไทสุจูเห็นดังนั้นก็ตกใจ ใช้ทวนป้องปิดเกาทัณฑ์เป็นพัลวัน แต่ไม่ทันด้วยท่า เกาทัณฑ์นั้นแน่นหนามาก ไทสุจูจึงถูกเกาทัณฑ์ตามล่าตัวเป็นหลายแห่ง แต่ยังคงสติมั่นรีบชักม้ากลับหลังแล้ว ควมหนีไปอย่างรวดเร็ว

เดียวเลียวเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ลิเตียนและงักจิ้นรีบพาทหารไล่ตามตีไทสุจู ลิเตียนและงักจิ้นรับคำสั่งแล้วรีบพา ทหารไล่ตามไปในทันที และได้ฆ่าฟันทหารของไทสุจูบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนไล่ไทสุจูกระชั้นเข้า ไปใกล้ค่ายของขุนกวน

ขุนกวนอยู่ในค่ายคอยสังเกตการณ์กองทัพของไทสุจูที่ยกไปทำการ ในตอนแรกที่เห็นแสงเพลิงก็ดีใจสำคัญ ว่าการได้ดำเนินไปตามแผนการที่ไทสุจูได้เสนอไว้ แต่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องกระชั้นเข้ามาทางค่าย ขุนกวนก็ตกใจ ครั้นเห็นทหารของเดียวเลียวไล่ตามตีทหารของไทสุจู จึงสั่งการให้ลูกขุนและตั้งลี้ดริบพา ทหารออกไปช่วยไทสุจู

ลิเตียนและงักจิ้นไล่ตามตีกองทัพของไทสุจูมาถึงใกล้ค่ายของขุนกวน ครั้นเห็นทหารเมืองกัณฑ์ยกกำลัง ออกมาจากค่ายก็เกรงว่าจะเสียที จึงสั่งให้ทหารถอยทัพกลับเข้าเมืองหับป่า ลูกขุนและตั้งลี้ดริบพาทหารออกมา พอพ้นค่าย ทหารของเดียวเลียวก็นถอยกลับไปสิ้น จึงรับเอาไทสุจูและทหารกลับเข้ามาในค่าย และพยุงไทสุ จูลงจากหลังม้าพาเข้าไปพบขุนกวน

ขุนกวนเห็นอาการไทสุจูต้องถูกเกาทัณฑ์เป็นหลายแห่ง จะปล่อยลูกเกาทัณฑ์ไว้มิได้ จะถอนลูกเกาทัณฑ์ ออกไทสุจูก็จะทนพิษบาดแผลไม่ได้ รูปการณ์ของไทสุจู ณ บัดนี้เหมือนอยู่ในขั้นตรึงทูด ขุนกวนจึงให้วิด กังวลนึก ดังนั้นขุนกวนจึงสั่งให้ทหารพยุงไทสุจูกลับไปที่พัก และให้รีบตามหมอมารักษา

พอทหารพยุงไทสุจูกลับไปแล้ว เดียวเลียวจึงเสนอแก่ขุนกวนว่า ท่านยกกองทัพมาตีเมืองหับป่าช้านานแล้วยัง ไม่แพ้ชนะกัน บัดนี้ได้สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก ทั้งไทสุจูก็ป่วยหนัก ขอบที่ท่านจะยกกองทัพกลับไปเมือง กัณฑ์ตั้งก่อนแล้วค่อยคิดอ่านแก้แค้นสืบไป

ขุนกวนถามความเห็นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ในที่นั้น ต่างคนต่างพากันก้มหน้าก้มตาอยู่ ขุน กวนจึงเห็นชอบตามข้อเสนอของเดียวเลียว ให้ถอนทัพยกกลับไปเมืองลำซี้ พอยกกองทัพกลับถึง เมืองลำซี้อาการป่วยของไทสุจูก็ทรุดหนักลง ขุนกวนทราบข่าวแล้วสั่งให้เดียวเลียวออกไปเยี่ยมไข้ไทสุจูถึงที่ พัก ไทสุจูป่วยหนักด้วยบาดแผลเกาทัณฑ์ทรมาณนักปิ่มว่าจะสิ้นใจ แต่พอทราบว่าขุนกวนให้เดียวเลียวมา เยี่ยมไข้ก็ปลื้มใจ ให้คนพยุงตัวนั่งแล้วว่ากับเดียวเลียวว่า "เกิดมาเป็นชายถึงจะตายในท่ามกลางศึกก็อย่า เสียตายชีวิต ขอบจะคิดทำการให้ถึงขนาด เหตุใดถึงจะมาสิ้นอายุเสียแต่หนุ่มจะนี้"

ความจริงไทสุจูใกล้จะสิ้นลมอยู่แล้ว เป็นแต่แรงปีติโชติช่วงขึ้น จึงสามารถเอื้อนถ้อยคำกล่าวกับเดียวเลียว ได้ แต่พอลงความ ได้เท่านั้นเลือดก็ไหลพรั่งพรูออกจากจมูกและปากของไทสุจู ศีรษะของ ไทสุจูพับลงสิ้น เสียงสิ้นสั่นก็สิ้นใจโดยที่นัยน์ตายังลืมค้างอยู่ ณ เวลานั้นไทสุจูมีอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปี

เดียวเลียวเห็นดังนั้นก็ตกใจ เอามือทั้งสองประคองศีรษะของไทสุจูไว้ ครั้นเห็นว่าไทสุจูสิ้นลมแล้ว เดียวเลียวก็น ให้ทหารพยุงร่างไทสุจูให้นอนลง แล้วคำนับลาศพไทสุจูกลับมารายงานแก่ขุนกวน ขุนกวนทราบความแล้วก็ โศกเศร้าสงสารไทสุจูผู้เป็นขุนพลคนสำคัญของแคว้นกัณฑ์ตั้ง นับเป็นมรดกของขุนเช็กผู้พี่ที่ขุนเช็กทั้งรักทั้ง ห่วงและเคารพไทสุจู เพราะเคยเป็นคู่ต่อสู้กันมาก่อน ต่อมาจึงเข้าสวามิภักดิ์ร่วมเป็นร่วมตาย เป็นข้าแห่งสกุล ขุนตราบจนสิ้นลม ขุนกวนจึงสั่งให้ตั้งการศพของไทสุจูอย่างสมเกียรติแล้วนำศพไปฝังไว้ ณ เชิงเขาปึกแก้ว

จัดการศพของโทสุจึแล้วขุนกวนจึงให้รับโทสุเอียงบุตรผู้เยาว์ของโทสุจึมาเลี้ยงไว้ในฐานะที่เป็นบุตรบุญธรรม บรรดาทหารทั้งปวง ประจักษ์น้ำใจรักทหารของขุนกวนดังนี้ ต่างพากันสรรเสริญความเอื้อ อาทรรักทหารของขุนกวนทั่วทั้งเมืองกังตั้ง

ทางฝ่ายเล่าปี่อยู่ที่เมืองเกงจิว ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกองทัพขุนกวนที่ยกไปตีเมืองหับป่าอย่างใกล้ชิด ครั้นทราบข่าวขุนกวนเสียทีแก่เดียวเลยยกกองทัพกลับมาเมืองกังตั้งแล้ว จึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าการข้างหน้าจะเป็นประการใด

ขงเบ้งคำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียมและฟังความที่เล่าปี่ปรึกษาแล้ว ไม่ตอบคำถามนั้น และว่า "เวลาคืนนี้ข้าพเจ้าดูฤกษ์ เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จะเสียวงศ์ท่านคนหนึ่งเป็นมั่นคง" เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบถามขงเบ้งว่าญาติวงศ์พงศาของข้าพเจ้าแทบไม่มี ที่เห็นตัวอยู่ที่แต่นางกำสรวลผู้ภรรยาซึ่งกำลังป่วย อยู่ และอาตมาบุตรกำพร้าที่เกิดแต่นางบิสูหยินเท่านั้น ญาติวงศ์ของข้าพเจ้าตามคำท่านนี้เป็นผู้ใดหรือ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยืมเมืองชื่อเวลา (ตอนที่ 300)

เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งที่พยากรณ์จากการเห็นดาวดวงหนึ่งตกลง ข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือว่าจะเสียวงศ์คนหนึ่งก็ตกใจ แต่คิดไม่ ออกว่าจะสูญเสียใคร เพราะเล่าปี่นั้นมีญาติวงศ์น้อยนัก ในขณะที่เล่าปี่กำลังใคร่ครวญอยู่ว่าญาติวงศ์พงศาที่ถึงแก่ความตายตามคำของขงเบ้งเป็นผู้ใด ใจก็ประหวั่นไปถึงนางกำสรวลผู้ภรรยาซึ่งป่วยอยู่ แต่คิดว่าคงมิใช่หมายถึงตัวนางเพราะเมื่อคำคืนก่อนนางกำสรวลยังมีชีวิตอยู่ ครุหนึ่งทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงาน ว่า บัดนี้มีโอบอกมาจากเมืองชงหยงว่าเล่าปี่ป่วยเป็นไข้ถึง แก่ความตายแล้ว

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องไห้อาลัยรักเล่าปี่เป็นอันมาก ขงเบ้งเห็นเล่าปี่โศกเศร้าอาดูรนักจึงให้สติว่า "อันเกิดมาแล้วสุด แต่จะตายทุกคนมิได้วัน ท่านจะมาเศร้าโศกอยู่ขณะนี้โรคก็จะบังเกิด การเราซึ่งจะกระทำสืบไปนั้นยังมากอยู่ ขอจงคิดอ่านแต่งให้ทหารไปอยู่รักษาเมืองชงหยงแทนเล่าปี่"

เล่าปี่ได้ฟังคำเตือนสติของขงเบ้งก็ได้คิด ค่อยคลายโศกเศร้าลง แล้วจึงสั่งให้กวนอุไปจัดแจงแต่งการศพของเล่าปี่ให้สมเกียรติยศ และให้กวนอุรักษาเมืองชงหยงไว้ กวนอุได้ฟังคำสั่งเล่าปี่แล้วจึงคำนับลา พากวนเป้งและจิวยฉง และทหารที่สนิทยกไปเมืองชงหยงตามคำสั่งของเล่าปี่

ครั้นกวนอุไปแล้วเล่าปี่จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าเราเคยให้สัญญาไว้กับโลซกกว่าเมื่อใดที่เล่าปี่หาบุญไม่แล้วก็จะคืนเมืองเกงจิวแก่ขุนกวน บัดนี้เล่าปี่ตายแล้ว ขุนกวนทราบข่าวคงจะให้โลซกมาทวง เมืองเกงจิวเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านแก้ไขประการใด

ขงเบ้งจึงว่าความข้างเมืองกังตั้งนั้นยังแตกหักไม่ได้ จำจะต้องจับมือเป็นพันธมิตรกับขุนกวนสืบไป ดังนั้นการครั้งนี้จึงต้องคิดอ่าน ผ่อนสั้นยาวไปตามสถานการณ์จนกว่าท่านจะตั้งตัวได้สำเร็จ แล้วว่าการครั้งนี้ท่านอย่าได้ปรารภเลย ข้าพเจ้าขอรับเป็นธุระว่ากล่าว กับโลซกเองว่าแล้วขงเบ้งจึงกระซิบที่ข้างหูของเล่าปี่พอให้ได้ยินกันแต่สองคน เล่าปี่ฟังคำขงเบ้งแล้วก็พยักหน้ารับเอาด้วยความยินดี

หลังจากนั้นอีกสิบห้าวัน ในขณะที่เล่าปี่และขงเบ้งกำลังปรึกษา ขอราชการกันอยู่ ทหารรักษาการณ์ได้มารายงานว่าบัดนี้ขุนกวนให้โลซกมาคำนับท่าน ขงเบ้งฟังรายงานแล้วจึงชวนเล่าปี่ออกไปต้อนรับโลซกเข้ามาในเมืองเกงจิว ต่างฝ่ายต่างถ้อยที่คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปี่จึงเชิญโลซกเข้าไปนั่งสนทนากันที่ตึกรับรองแขกเมือง

โลซกได้เริ่มกล่าวขึ้นก่อนว่าเดิมทีนั้นท่านได้ให้สัญญาว่าเมื่อเล่าปี่หาบุญไม่แล้วก็จะคืนเมืองเกงจิวให้แก่ขุนกวน บัดนี้ขุนกวนทราบ ข่าวว่าเล่าปี่หาบุญไม่แล้วจึงให้ข้าพเจ้ามาเคารพศพ และถามความคิดเห็นของท่านว่าจะมอบเมืองเกงจิวคืนแก่ขุนกวนเมื่อใด ทั้งจีวยี่ก็ได้ฝากความรำลึกมายังท่านทั้งสองด้วย

โลซกกว่าแล้วก็สั่งทหารให้เอาเครื่องเซ่นไหว้ศพเล่าปี่เข้ามามอบแก่ เล่าปี่ เล่าปี่และขงเบ้งจึงรับเอาของเซ่นไหว้แล้วสั่งทหารให้นำของเซ่นไหว้นั้นไปไหว้หลุมฝังศพของเล่าปี่ตามอย่างธรรมเนียม และสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงโลซกโดยที่ไม่ตอบคำถามใดๆ ของโลซกแม้แต่สักคำ ในระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้นขงเบ้งได้ชวนโลซก

สนทนาเกี่ยวกับความตึกที่ขุนกวนยกไปทำสงครามที่เมืองหับป่า โลกก็สนทนาตอบ ถ้อยคำถามไปอย่างเสียมิได้ พอมีช่องโอกาสก็เอ่ยปากทวงเมืองเกงจิวซ้ำอีกว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ด้วยขุนกวนวางศูระให้มาว่ากล่าวเพื่อรับเอาเมืองเกงจิวคืนจากท่าน จะได้แต่งทหารไปดูแลรักษามิให้ว่าง เว้นผู้ปกครองเมือง ข้าพเจ้าขอภัยเถิดที่ต้องกล่าวทวงเรื่องนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงตอบตามที่ขงเบ้งได้กระซิบบอกว่า "เชิญกิน โด๊ะเสพสุราให้สบายก่อนเถิดแล้วจึงค่อยปรึกษากัน" เล่าปีกล่าวแล้วก็ยกจอกสุรา ขุนลกก็ยกจอกสุราดื่มพร้อมกัน โลกก็เกรงใจเล่าปีซัดมิได้ก็ยกจอกสุราดื่มกับเล่าปี เล่าปียังคงชวนลกสนทนาด้วยดินฟ้าอากาศและการทำมาหากินของราษฎรสืบไป โดยไม่ยอมเอ่ยปากพูดถึงเรื่องเมืองเกงจิว โลก เห็นสนทนากับเล่าปีมานานนักหนาแล้วแต่ยังไม่ได้ความจึงถามซ้ำเล่าปีอีกครั้งหนึ่งว่าเมื่อใดจะคืนเมืองเกงจิว

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงทำที่เป็นโกรธแล้วดลลกว่า "ท่านก็มีสติปัญญาแจ้งการทั้งปวงอยู่ แต่จะนิ่งให้เราออกปากก่อนไม่ได้หรือ เมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจนั้นก็มิสนใจโอบอ้อมภักดีแก่ราษฎรทั้งปวง จึงได้เสวยราชสมบัติสืบพระวงศ์ต่อกันมาจนถึงพระเจ้าเหียนเต๋ ทุกวันนี้แผ่นดินก็ไม่ราบคาบ ขุนนางหัวเมืองทั้งปวงที่มีสติปัญญากำลังมากก็ไม่ปรองดองช่วยกันบำรุงพระเจ้าเหียนเต๋ ต่างคนต่างแข็งเมืองอยู่สิ้น เล่าปีนายเราเป็นเชื้อพระวงศ์ติดพันกันมาแต่ครั้งพระเจ้าเจ้าแห่งเต๋ ได้ยี่สิบสี่ชั่วรัชชาก็ถึงเล่าปี เล่าปีก็เป็นอาพระเจ้าเหียนเต๋ แต่แผ่นดินเมืองเกงจิวเท่านั้นจะเอาไว้ไม่ได้หรือ ขุนกวนนายท่านเป็น เชื้อผู้คุมเมืองจืดต้อง บัดนี้ก็ได้เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้งมีเมืองโทหกหัวเมือง เมืองตริจิวาแปดสิบเอ็ดหัวเมือง ทั้งไพร่พลทหารก็มั่งคั่งอยู่แล้ว ยังไม่ลืมใจหรือจึงให้มาทวงเมืองเกงจิวอีกเล่า อนึ่งเมื่อโจโฉยกทัพเรือมาตีเมืองกังตั้งนั้น เล่าปีก็ได้ยกทหารไปช่วยรบพุ่งเป็นสามารภ เราก็เรียกลมให้ขุนกวนจึงไม่เป็นอันตราย แม้เราไม่ไปช่วยก็อย่าว่าแต่บุตรหญิงนางเกี้ยวก็ไกลเลยถึงภรรยาแลญาติ ท่านก็จะไปของโจโฉสิ้น"

ลกเห็นขงเบ้งมีโทสะปรากฏโดยที่มิเคยปรากฏให้เห็นมาก่อนก็ตกใจ พอครุ่นคิดก็ตระหนักว่าความอันขงเบ้งว่ากล่าวทั้งสิ้นนั้นก็เปี่ยมด้วยเหตุและผลจึงนึกละลายใจ แต่ภารกิจที่รับธุระขุนกวนมาก็หนักหน่วง ดังนั้นลกจึงมิรู้ที่จะว่ากล่าวประการใด ได้แต่นั่งนิ่งอยู่ พักใหญ่จึงกล่าวว่าไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด แต่ท่านได้ให้สัญญาไว้กับข้าพเจ้าว่าจะคืนเมืองเกงจิวแก่ขุนกวน ทั้งข้าพเจ้าก็ได้ราย งานให้ขุนกวนทราบความแล้ว การที่ท่านมากล่าวให้กลับกลายไปดั่งนี้ยอมมิชอบ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงได้กลับว่าท่านมีเหตุผลประการใดจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความมิชอบเล่า โลกจางานต่อคำกล่าวเลิกบุญคุณของขงเบ้ง ครั้นได้ยินคำถามของ ขงเบ้งดังนั้นก็คิดล้าเลิกเอาบุญคุณกับขงเบ้งบ้าง จึงว่า "เมื่อครั้ง เล่าปีได้ความลำบากแตกโจโฉ ณ เมือง ขงหยงนั้น ข้าพเจ้าก็ได้พาท่านไปหาขุนกวน ข้อหนึ่งก็ได้ช่วยว่าเมืองเกงจิวให้ ครั้งจิวีย่จะยกทหารมารบคืนเอาเมืองเกงจิวเล่า ข้าพเจ้าก็ช่วยว่ากล่าวห้ามมิให้จิวีย่ยกมา ข้าพเจ้าจึงมาหาท่าน ท่านกับเล่าปีก็ได้ว่าถ้าหาบุญเล่าปีไม่จะคืนเมืองเกงจิวให้ขุนกวน ข้าพเจ้าก็ได้รับไว้บัดนี้ท่านเจรจาผิดกับคำก่อนจะให้ข้าพเจ้าเอาเนื้อความอันใดไปบอกกับขุนกวน จิวีย่กับขุนกวนก็นับถือว่าท่านกับเล่าปีมีความสัตย์ แม้ข้าพเจ้าไปบอก ตามคำท่านว่า ขุนกวนก็จะไม่เชื่อ จะลงโทษข้าพเจ้า ถึงตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต แต่คิดวิตกอยู่ว่าเล่าปีกับขุนกวนจะเป็นศัตรูกันไป เมื่อเล่าปีกับขุนกวนจะเป็นศึกกันขึ้นท่านก็จะไม่มีความสุข คนทั้งปวงที่รู้จักจะหัวเราะว่าท่านเป็นคนมีสติปัญญา มาเจรจาจากลบลอกจึงเป็นเหตุทั้งนี้"

ลกทางด้านหนึ่งเจรจาว่ากล่าวเรียกร้องขอความสงสารจากขงเบ้ง แต่อีกด้านหนึ่งก็ปรามขงเบ้งว่าหากมันเกิดศึกระหว่างขุนกวนกับเล่าปีแล้ว ขงเบ้งก็ต้องรับผิดชอบ เนื่องจากเจรจาจากลบลอกจึงเป็นศึกขึ้นดังนี้ ขงเบ้งรู้ทันลกจึงตอบว่า "ท่านอย่าว่าเลย เราจะกลัวอันใด กับจิวีย่ซึ่งเป็นลูกเด็กเล็กน้อย ถึงมาตราว่าโจโฉจะยกทหารมาสักร้อย หมื่นเราก็ไม่กลัว แต่ที่เราเห็นแก่ท่านซึ่งกลัวความผิด เราจะคิดอ่านกับเล่าปีเขียนหนังสือไปถึงขุนกวนว่าจะยืมเมืองเกงจิวไว้เป็นที่ อาศัยก่อน ต่อเล่าปีไปรบเมืองอื่นได้เล่าปีจึงจะคืนเมืองเกงจิวให้ท่าน จะเห็นเป็นประการใด"

ขงเบ้งกล่าวคำแข็งเป็นคำขาดว่าในการศึกสงครามนั้นหาได้ยาก เก่งแก่ความคิดของจิวีย่หรือโจโฉไม่ ซึ่งขงเบ้งรู้ดีว่าลกฟังคำ ขาดนี้แล้วย่อมเห็นจริงตาม เพราะได้ประจักษ์ถึงสติปัญญา วิชาการใน อากาศ และความชำนาญในการพิชัยสงครามทั้งปวง แต่กระนั้นก็ได้ ใจไม่ใส่ระกำ ตัดเยื่อไม่เหลือใย หากยังทอดไม่ตรีด้วยเห็นแก่หน้าของลก และเป็นห่วงลกกว่าจะต้องโทษ จึงเสนอทำหลักฐานว่าจะยืมเมืองเกงจิวไว้ชั่วคราวไว้เล่าปียึดเมืองอื่นเป็นที่อาศัยได้แล้ว ก็จะคืนให้ แล้วรูกกลับลกกว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด

โลซกงานในถ้อยร้อยเหตุผลทั้งด้านอ่อน ด้านแข็งทุกด้านแล้ว เห็นข้อเสนอของขงเบ้งเป็นทางออกเดียวที่จะรักษาไมตรีระหว่างเล่าปี่และซุนกวนไว้ได้ และเป็นทางออกเดียวที่โลซกจะพ้นจากความรับผิดชอบได้ ในใจก็มีความยินดีรับถามขงเบ้งว่าความอันท่านกล่าวทั้งนี้ท่านตีเมืองใดได้ถึงจะคืนเมืองเกงจิวแก่ซุนกวน

ขงเบ้งเห็นโลซกกล้าเข้ามาในกลแห่งวาทศิลป์จึงโก่งคาคำตอบ ว่าอันเดิมที่นั้นข้าพเจ้าคิดที่จะยึดเมืองเกงจิวไว้จนกว่าเล่าปี่จะตีได้เมืองสุโต แต่มาค่านิ่งว่าเมืองสุโตเป็นเมืองหลวง ทั้งโจโฉก็ยังมีกำลังทหารเป็นอันมากยากที่จะทำการได้สำเร็จโดยเร็ว จึงลดความปรารถนาลงมาเป็นแค่ตีเมืองเสฉวนให้ได้ก่อน เพราะเมืองเสฉวนนั้นเจ้าเมืองคือเล่าเจียงเป็นคนโลเลหาสติปัญญาไม่ได้ ข้าพเจ้าจะให้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวน คงจะสำเร็จได้โดยเร็ว ได้เมืองเสฉวนแล้วเล่าปี่ก็จะคืนเมืองเกงจิวให้แก่ซุนกวน

โลซกได้ฟังว่าขงเบ้งจะยกไปตีเมืองสุโตให้ได้ก่อนแล้วจึงจะคืน เมืองเกงจิวก็แทบจะอาเจียนเป็นโลหิต เพราะเห็นว่ายากเย็นยิ่งที่เล่าปี่จะทำการได้สำเร็จในเร็ววัน ครั้นขงเบ้งผ่อนคำเจรจามาเป็นเมือง เสฉวน โลซกก็เห็นว่ายังยากเย็นน้อยกว่าการตีเมืองสุโต และเห็นว่าพอเป็นเหตุผลชนิดอ้อมๆ แอ้มๆ ว่ากล่าวกับซุนกวนได้ ทั้งเกรงใจขงเบ้งจึงตกลงรับคำว่าเล่าปี่ตีเมืองเสฉวนได้แล้ว ท่านจะต้องคืนเมืองเกงจิวแก่ซุนกวน ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวขอบคุณโลซกที่ยึดมั่นในความเป็น พันธมิตรและมีน้ำใจเมตตาอาทรต่อเล่าปี่ แล้วว่าเมื่อท่านรับคำดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะให้เล่าปี่ทำหนังสือเป็นสำคัญตามข้อตกลงนี้

โลซกได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะเห็นจะได้หลักฐานเป็นหนังสือไปแสดงแก่ ซุนกวนจึงรับคำขงเบ้ง ดังนั้นขงเบ้งจึงให้เล่าปี่เขียน เป็นหนังสือตามข้อตกลงดังกล่าว และลงนามรับรองว่าจะปฏิบัติตามสัญญา จากนั้นขงเบ้งจึงลงชื่อในหนังสือนั้น ยอมตัวเป็นนายประกัน แล้วว่าข้าพเจ้าขอคำประกันข้อตกลงของเล่าปี่เพื่อให้ซุนกวนและจิวอี้วางใจขงเบ้งเว้นคำไว้อวดใจหนึ่งแล้วกล่าวสลับไปว่าข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นนายประกันก็จรรจงอยู่แต่หาแม่น้ำหนักไม่เพราะข้าพเจ้าเป็นพวกของเล่าปี่ ขอให้ท่านลงชื่อคำประกันอีกคนหนึ่ง จึงจะได้รับความเชื่อถือมั่นใจจากซุนกวน

โลซกได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงว่าตัวข้าพเจ้านี้นับถือเล่าปี่ว่ามีความสัตย์ ดังนั้นเมื่อท่านประสงค์ ข้าพเจ้าก็ปลงใจเป็นนายประกันตามสัญญาของเล่าปี่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เอาหนังสือมาเขียนเพิ่มเติมว่าโลซกตกลงคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของเล่าปี่ด้วย แล้วส่งหนังสือนั้นให้โลซกลงชื่อ

โลซกรับหนังสือมาลงชื่อแล้วก็เอาหนังสือนั้นใส่แขนเสื้อ ขอบคุณเล่าปี่ ขงเบ้ง แล้วคำนับลา เล่าปี่และขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงฝากคำอวยพรไปถึงซุนกวนและจิวอี้แล้วเดินตามออกมาส่งโลซกจนถึงท่าเรือ ก่อนจะลงเรือขงเบ้งได้เข้าไปจับเอามือโลซกกุมไว้แล้วว่า "ท่านไปถึงซุนกวนแล้วจงช่วยว่ากล่าวโดยดีให้นายเราทั้งสองเป็นปรกติกกัน อย่าให้โจโฉมันดูหมิ่นเราได้ แม้ไม่ทำตามเรา ถึงเมืองกังตั้งกับหัวเมืองทั้งปวงเราก็จะชิงเอาด้วย"

หากการเจรจาตอบถ้อยร้อยคำระหว่างขงเบ้งกับโลซกเป็นการปลุกเสกซึ่งคาถาอาคม ขงเบ้งก็ยังคงเห็นว่าการปลุกเสกวิทยาคมนั้นยังไม่แน่นอนหาพอเพียง ดังนั้นจึงย้ายปลุกเสกตรึงอีกครั้งหนึ่งที่ท่าเรือ ทั้งชี้ทางอันสว่างที่สองเมืองจะผูกมิตรไมตรีกันให้แน่นแฟ้น หรือหากมั่นใจว่าซุนกวนไม่เต็มใจก็ขมขู่ว่าอย่าว่าแต่เมืองเกงจิวซึ่งครองอยู่นั้นเลย ต่อให้เมืองกังตั้งและหัวเมืองทั้งหลาย ขงเบ้งก็จะใช้กำลังเข้าแย่งยึดเอา

โลซกแพ่ทางขงเบ้ง อุปมาตั้งเหลื่อมกลัวเชือกกล้วย หรือตะขาบกลัวคางคก ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็รับคำ ต่างฝ่ายจึงต่างคำนับอำลา แล้วโลซกจึงลงเรือล่องกลับไปเมืองฉสองกุน

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>